

Giới thiệu Săn Tim Nàng

Nội dung: Ái hận tình thù, âm mưu đoạt quốc,..

Dịch: Văn Phongr

Độ dài: 152 chương + ngoại truyện

Lần đầu gặp nhau trước thánh giá, Nhạc Hoành là quý nữ của Tinh Quốc Công phủ, tài cung tên làm nao lòng người. Còn y, chỉ là một người bình thường may mắn được chiêm ngưỡng phong thái uy nghi của nàng.

Khi gặp lại, Nhạc Hoành nước mắt nhà tan, lòng đầy thù hận. Còn y, quyền cao chức trọng, lòng đầy vui mừng.

Ta báo thù cho nàng, nàng trao trái tim cho ta, được không?

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Một đóa hoa, hai nước đều yêu (1)

Nếu có một ngày, gặp lại gã chết tiệt đã hủy hoại thanh danh của mình, Nhạc Hoành thề rằng nhất định sẽ bắn chết hắn, cho dù không giết được hắn thì cũng phải móc mù hai mắt hắn – đôi mắt xám tối tăm u ám như mắt bò câu ấy.

Năm ba mươi hai đời Vũ Đế nước Đại Tấn, Vũ Đế mừng thọ sáu mươi tuổi, các chư hầu đều tề tựu tại kinh đô Liêu Châu để chúc thọ Vũ Đế. Hai nước láng giềng là Lương, Chu cũng phái hoàng thất quý tộc đến Liêu Châu, mừng Vũ Đế thọ ngang trời đất.

Tinh Quốc Công Nhạc Thịnh ở Thương Châu cùng trưởng tử Nhạc Hoàn và con gái Nhạc Hoành cũng nằm trong đội ngũ tiến kinh diện kiến thánh thượng.

“Đại ca.” Nhạc Hoành gọi Nhạc Hoàn ở phía trước. “Mẹ nói lúc nhỏ muội từng đến kinh đô, sao muội không nhớ gì hết vậy?”

“Ngốc quá.” Nhạc Hoàn khẽ nhếch môi cười. “Đã nói là lúc nhỏ, khi đó muội được bao nhiêu tuổi? Lại còn cười chung một con ngựa với đại ca, sao còn nhớ được chứ?”

“Nhưng giờ khả năng cười ngựa của A Hoành đã không thua gì đại ca rồi.” Nhạc Hoành vùng cương ngựa lên, vượt lên trước đoàn người ngựa của Nhạc gia, quay đầu lại nhìn Nhạc Hoàn đang cười trên con ngựa Xích Tông với vẻ khiêu khích. “Xích Tông của đại ca không bì được với Bạch Long của muội sao?”

“Nha đầu chết tiệt.” Nhạc Hoàn thúc vào bụng ngựa, đuổi sát theo sau. “Bình thường đại ca nhường muội, bây giờ kiêu ngạo tới trời rồi phải không?”

Phó tướng Tôn Nhiên mặc áo giáp bạc đi bên cạnh Nhạc Thịnh nheo mắt cười, nói: “Tướng quân ngài xem, đại thiếu gia và nhị tiểu thư đúng là trẻ tuổi đầy nhiệt huyết!”

“Cứng đầu không chịu sửa, rất khó dạy bảo.” Nhạc Thịnh vuốt râu cười lắc đầu. Tuy nói thế nhưng không sao giấu được nụ cười trên môi.

Trên sườn núi ở phía Tây Bắc, một đoàn người ngựa đang dừng lại nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng cười đùa trong trẻo trẻ trung thì đều ngẩng đầu lên nhìn. Cô gái áo xanh đang dựa vào gốc cây uống nước đứng đây, nhìn huynh muội nhà họ Nhạc đang truy đuổi lẫn nhau dưới chân núi thì quay đầu lại nói với chàng trai áo đen đang chộp mắt ở phía sau: “Sai đại ca, huynh xem, hình như dưới núi chính là người của Nhạc gia, Tinh Quốc Công ở Thương Châu.”

Chàng trai kia bỗng mở mắt ra, nhìn xuống dưới núi. Chiếc áo vàng của cô gái ngồi trên ngựa trắng đang tung bay, dáng người nàng mềm mại uyển chuyển, tuổi mười sáu tuổi đẹp như hoa, khoảng cách quá xa không nhìn thấy rõ gương mặt nàng nhưng loáng thoáng thấy mặt mày mang theo vẻ khí khái, thình thoảng lại quay đầu ra sau xem con Xích Tông đang vội đuổi theo sau, tiếng cười vô tư như tiếng chuông bạc réo rắt khiến người ta cực kỳ ngưỡng mộ.

Cô gái áo xanh vén tay áo lên lau nước ở khóe miệng, “Nhạc gia có cô con gái, tên là A Hoành, hậu duệ của quý tộc, ba tuổi đã biết chữ, sáu tuổi đã biết ngâm thơ, chín tuổi đã biết cưỡi ngựa, mười hai tuổi đã giỏi cưỡi ngựa bắn cung, mười lăm tuổi... đã có thể vào cung diện kiến thánh thượng rồi. Sai đại ca, huynh muội nhà họ Nhạc còn hơn huynh muội ta một chút đấy nhỉ?”

“Sai quận chúa mà cũng có lúc xem nhẹ bản thân mình thế ư?” Chàng trai áo đen từ từ đứng thẳng người dậy.

“Vùng đất phong của Sài gia ta có cho cũng chẳng ai thêm. Gọi một tiếng quận chúa, Sài đại ca giấu cọt cha con muội rồi.”

Cô ái áo xanh còn muốn nói gì thì ông lão ở cách đó không xa đã tăng hắng vài tiếng. “Tĩnh Nhi, thời gian không còn sớm nữa, phải vào thành trước khi mặt trời xuống núi.”

“Con biết rồi, cha.” Sài Tĩnh huyết sáo một cái, những người đang nghỉ ngơi trên thiên núi lập tức đứng dậy, mạnh ai nấy dắt ngựa của mình, phi người bay lên ngựa.

Chàng trai áo đen ngẩng đầu, ánh mặt trời chói chang lúc xế chiều mà cũng không chói mắt bằng những tia sáng ẩn chứa trong đôi mắt xám của chàng. Sài Tĩnh vùng dậy cương lên, nói: “Sài đại ca nhớ đừng gọi muội là quận chúa nữa. Xét về huyết thống, huynh cũng là đường ca của muội, kêu một tiếng Tĩnh Nhi muội cảm thấy dễ nghe hơn.”

“Thuộc hạ tuân lệnh, Sài quận chúa.” Chàng trai cup mắt xuống, cười khẽ, sau đó thúc một cái đã lao tới phía trước nhất.

Lúc mặt trời lặn, huynh muội nhà họ Nhạc đã đến ngoại thành Liêu Châu trước một bước. Bạch Long nhẹ nhàng cào cào lớp đất vàng dưới móng ngựa, thỉnh thoảng hí vài tiếng giống như là muốn sớm được vào thành.

“Xem ra người của Tĩnh Quốc Công phủ chúng ta là đến Liêu Châu sớm nhất.” Gió tây nổi lên, Nhạc Hoàn xoa đôi bàn tay, vui vẻ nói: “Đại ca, huynh nói xem liệu hoàng thượng có đối đãi đặc biệt với chúng ta không?”

“Năm mơ đi.” Nhạc Hoàn nhướn mày. “Sao cha còn chưa đến nhỉ...”

Lời vừa nói xong, tiếng vó ngựa dồn dập đã truyền từ xa đến gần. Nhạc Hoàn tỏ ra vui mừng. “Nhất định là đoàn người của cha rồi!”

Dưới ánh tịch dương, trên lưng ngựa là một đoàn người xa lạ, đều mặc áo giáp sẫm màu, đầu đội nón. Ông lão đi đầu mắt sắc như chim ưng, trên chiếc nón giáp có khảm một viên đá không tước to bằng ngón tay cái, phong thái quý phái khó lòng che giấu được. Sau lưng ông là một nam một nữ, đều không quá hai mươi tuổi, khăn đen che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt sáng lấp lánh, nhìn thẳng vào huynh muội nhà họ Nhạc không chút e dè.

Nhạc Hoàn kéo muội muội ra sau lưng mình, ép giọng xuống thật khẽ. “Xem ra là Sài gia ở phía Bắc Chu Quốc.”

“Sài quận vương?” Nhạc Hoàn thò đầu ra nhìn với vẻ tò mò: “Vậy cô nương áo xanh kia chắc chắn chính là Sài quận chúa của Chu Quốc rồi?”

Đôi mắt xám của chàng trai áo đen khẽ dừng trên khuôn mặt của Nhạc Hoàn, nhưng dường như Nhạc Hoàn không hề quan tâm đến chàng ta mà mắt cứ không ngừng đảo quanh người Sài Tĩnh, miệng thì lầm bầm: “Đại ca, nếu hoàng thượng của chúng ta yêu thích muội thì phải chăng cũng sẽ phong muội làm quận chúa nhỉ?”

Nhạc Hoàn đưa ngón tay xia vào trán nằng. “Muội ấy hả? Quận chúa? Ta cười rụng răng mất!”

Nhạc Hoàn đỏ mặt, lè lưỡi ra rồi cúi đầu xuống.

Sài Tĩnh bước tới trước vài bước, chấp tay với huynh muội nhà họ Nhạc. “Hai vị, có thể nhường đường cho chúng tôi không, hai người chắn đường vào thành Liêu Châu rồi...”

“Ừm...” Nhạc Hoàn thấy đúng là huynh muội mình đang chắn trước cửa thành Liêu Châu thì đỏ bừng mặt, kéo cương nhích ngựa sang bên cạnh. “A Hoàn, mau tránh ra.”

Nhạc Hoàn không cam tâm lắm, nói: “Cha sắp đến rồi mà, muội cứ nghĩ là người đầu tiên vào thành... Rõ ràng là chúng ta đến trước...”

“Ngoài thành gió lớn thế này, bắt bao nhiêu người chờ cùng hai vị thì không hay lắm đâu.” Sài Tĩnh cố ý liếc cây cờ Sài gia – Chu Quốc ở phía sau. “Tĩnh Quốc Công phủ của Đại Tấn chắc không phải hạng không biết lễ nghĩa, Nhạc tiểu thư, cô nói có đúng không?”

Nhạc Hoàn chần chừ nhích ra vài bước, cúi đầu nói với giọng ừ ừ: “Là do A Hoàn không hiểu chuyện, chắn ngang đường vào thành của các vị, thật xin lỗi.”

Sài Tĩnh nở nụ cười kiêu ngạo với cha mình, ngênh ngang đi vào cửa thành Liêu Châu. Chàng trai áo đen mắt nhìn thẳng phía trước, đi sát theo sau Sài Tĩnh, có điều khóe mắt vẫn chưa từng rời khỏi gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của Nhạc Hoàn.

“Quận chúa đúng là quận chúa.” Nhạc Hoàn nhìn theo bóng lưng của Sài Tĩnh, chép miệng khen. “Xem bộ dáng, khí khái kia...”

“Phong hào quận vương của Sài gia hữu danh vô thực, thân phận quận chúa của cô ta còn chẳng cao quý bằng thân phận của muội đâu.” Nhạc Hoàn thì thầm. “Nhìn Đại Tấn chúng ta mà xem, có ai được phong vương mà không chiếm nơi phồn hoa trù phú nhất không? Sài quận vương Sài Dật mười năm trước gặp họa mưu phản ở Chu Quốc, bị đẩy đến phương Bắc hoang vu không một cọng cỏ sống nổi, huynh trưởng Sài Tuyên của ông ta ngay cả mạng cũng không giữ được... A Hoàn, lúc này không phải đại ca sợ Sài gia mà là... là đạo đối đãi với khách lân bang, hiểu không?”

Nhạc Hoàn phì cười một tiếng. “Hay cho câu đạo đối đãi với khách lân bang. Đại ca, mặt của huynh còn đang đỏ lên kia.”

Liêu Châu đang vào mùa mưa, vừa đến cửa thành là mưa xuân đã giăng kín như tơ sợi. Chàng trai áo đen kéo chiếc khăn đen che mặt xuống, ngira mặt tiếp xúc với nước mưa mát lạnh.

Sài Tịnh vươn tay ra, vui vẻ cảm nhận cảm giác ẩm ướt trong lòng bàn tay, vỗ vỗ nước mưa lên hai má mình, thoải mái kêu khẽ một tiếng.

“Đại ca, mưa rồi!” Nhạc Hoành nhìn ra phía sau. “Không đợi cha nữa, chúng ta mau vào thành tránh mưa thôi.” Vừa nói xong, Bạch Long hí dài một tiếng rồi phi thẳng vào thành Liêu Châu.

Tiếng vó ngựa vang lên lộc cộc, Nhạc Hoành mặc áo vàng ngồi trên lưng ngựa thúc ngựa chạy ngang qua đoàn người ngựa của Sài gia. Lúc vượt qua, liếc thấy khuôn mặt rắn rỏi của chàng trai áo đen, không khỏi quay đầu lại liếc vội một cái.

“Cái cô đại tiểu thư của Nhạc gia này.” Sài Tịnh lắc đầu. “Nhất định phải tranh vị thứ nhất ư?”

“Huynh thấy cũng chưa chắc.” Chàng trai áo đen lau nước mưa trên mặt. “Mưa xuân lất phất, nên vào thành tránh mưa mới đúng.”

“A Chiêu.” Ông lão gọi một tiếng.

“Thúc thúc.” Chàng trai áo đen cúi đầu xuống, mắt toát lên vẻ khiêm nhường và phục tùng.

“Thúc thúc bảo con dùng thân phận hộ vệ để theo chúng ta đến Liêu Châu của Đại Tấn, con có cảm thấy uất ức không?”

“Sao lại thấy uất ức?” Chàng trai được gọi là A Chiêu mặt không để lộ biểu cảm. “Thúc thúc để con ở lại Sài gia thì con đã cảm kích vô cùng, cho dù làm một hộ vệ thì cũng không cảm thấy uất ức chút nào.”

Ông lão gật đầu nói: “Mười năm rồi, nếu đại ca còn sống, nhìn thấy con trai mình hôm nay trưởng thành, phong thái anh dũng thế này thì chắc sẽ rất vui mừng. Đáng tiếc... Có điều chỉ cần Sài gia còn một người thì sẽ có hy vọng vùng lên.”

“Năm đó cha con bị gian thần hãm hại, bị liệt vào đồng đảng của bọn mưu phản, nếu không nhờ thúc thúc nghĩ mọi cách bảo vệ con thì chắc con đã sớm mất mạng rồi. Thúc thúc là người cha tái sinh ra Sài Chiêu con, ân tình ấy đời này con không quên.” Sài Chiêu vo chặt chiếc khăn đen trên tay, mắt thoáng ẩn hiện vẻ oán hận.

“Đang yên lành sao lại đi nói những chuyện cũ không vui làm gì?” Sài Tịnh mất hứng nói. “Chúc thọ cho Vũ Đế là việc vui, huynh muội ta hưởng lấy không khí vui mừng này biết đâu sẽ có thể thay đổi số mệnh của Sài gia. Sài đại ca, huynh nói xem?”

“Quận chúa nói gì thì đúng thế vậy.” Ánh mắt Sài Chiêu dõi theo Nhạc Hoành đang cười trên Bạch Long, thấy nàng đang đứng trú mưa dưới một mái hiên cách đó không xa. Bạch Long khụy hai chân trước xuống, bồm ngựa khẽ cạ sát vào hai má của chủ nhân, giống như là muốn che mưa chắn gió cho nàng. Nhạc Hoành vuốt ve Bạch Long với vẻ yêu thương, hai lúm đồng tiền trên má hiện ra, dường như miệng đang thì thầm điều gì đó.

“Đừng gọi muội là quận chúa nữa!” Sài Tịnh giả vờ tức giận. “Sài Chiêu, có nghe thấy không?”

“Ừm...” Đôi mắt xám của Sài Chiêu từ từ khép lại, giậm vào bàn đạp dưới chân, hoãn chậm tốc độ để hòa vào đoàn hộ vệ sau lưng Sài Tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2: Một đóa hoa, hai nước đều yêu (2)

Hôm sau, ngày kinh chấp (mùng 5 hoặc mùng 6 tháng 3), ngày mừng thọ Vũ Đế. Tại Càn Khôn Điện.

Nhạc Hoành đã thức dậy từ sớm, soi gương chải kiểu tóc trường nhạc kế, ngắm trái ngắm phải mà cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó nên vầu môi lẩm bẩm một mình. “Mây là đứa con gái nhà võ tướng, làm thế nào cũng không thể xinh xắn yếu điệu bằng những tiểu thư nhà quan lại, thường ngày thế nào thì cứ làm thế này vậy.” Nói xong, đang định tháo mái tóc ra thì Nhạc Hoàn đẩy cửa, chui vào phòng.

Thấy Nhạc Hoành đã búi tóc, hai búi tóc xoa bông bành bên cổ, trông có vẻ rất yêu kiều thì không nhịn được, trêu ghẹo: “Muội muội nhà ta cũng có lúc thế này ư? Đừng có lòi thối nữa, đến giờ rồi, nên đến Càn Khôn Điện diện kiến thánh thượng thôi.”

“Đại ca...” Nhạc Hoành chần chừ, nói: “Hay là... muội tháo tóc ra, cứ để như thường ngày là được?”

“Còn thời gian nữa à?” Nhạc Hoàn lập tức kéo muội muội dậy. “Đi thôi, bao nhiêu người đang đợi bên ngoài kia. E là hoàng thượng cũng chẳng nhìn thấy muội đâu, muội mặc gì, chải tóc kiểu nào cũng có khác gì chứ?”

Bên ngoài Càn Khôn Điện sớm đã có rất nhiều người đợi. Huynh muội nhà họ Nhạc chen đến phía sau cha mình. Nhạc Thịnh liếc nhìn hai đứa con, đang định dờ mắt đi nhưng lại nhìn con gái thêm một cái, môi khẽ nhếch lên, nói: “A Hoàn chải kiểu tóc này quả không tồi.”

“Thật không?” Nhạc Hoành nhón miệng cười thật tươi.

Nhạc Hoàn bấu môi, lầu bầu. “Cha chỉ thuận miệng nói thôi... Muội đừng cho là thật.”

“Sở Vương của Lương Quốc đến!”

“Sở Vương?” Nhạc Hoành nhón chân lên nhìn. “Sở Vương Kỳ Minh!”

Nhạc Hoàn kéo góc áo nàng, vẻ mặt không quan tâm. “Sở Vương thì sao chứ? Người của Lương Quốc thôi mà!”

Nhạc Hoành không nhịn được, nói: “Đại ca, hôm qua ở ngoài thành, huynh nhìn thấy Sài quận chúa của Chu Quốc thì rất khách sáo, Sở Vương này còn cao quý hơn Sài gia nhiều, sao huynh lại không đặt vào mắt chứ?”

Nhạc Hoàn rất bức cái tính cách này của muội muội mình, tức tối nói: “Muội thì hiểu gì? Sài quận chúa là nữ nhi, đương nhiên phải khách sáo với nàng ấy. Sở Vương và ta đều là nam nhi, ta sợ hấn gì chứ?”

“Muội cũng là nữ nhi này.” Nhạc Hoành cắn môi. “Sao không thấy đại ca khách sáo với muội?”

“Muội!” Nhạc Hoàn lập tức nghẹn họng, hừ một cái rồi không lên tiếng nữa.

Trên bậc thang bằng đá cẩm thạch xuất hiện một chàng trai trẻ mặc áo gấm màu vàng kim, sau lưng theo mười hai gã hộ vệ mặc áo giáp bạc, ai nấy đều đáng người oai vệ. Chàng trai có đôi mày kiếm sắc sảo, đôi mắt đen ánh lên tia nhìn sáng như ngọc, bước chân ung dung tự tin, không nhanh không chậm, cho dù đi đứng một cách chậm rãi thì vẫn có tư thế ngạo nghễ trời sinh.

“Sở Vương, Kỳ Minh.” Sài Tịnh ép giọng thật khề, đến sát bên Sài Chiêu nói: “Đây chính là người được trọng dụng nhất ở Lương Quốc hiện nay, hần ta đích thân đến Liêu Châu Đại Tấn chúc thọ Vũ Đế, đúng là thật nể mặt.”

Sài Chiêu nhìn vẻ uy phong của Sở Vương Kỳ Minh. Ánh mắt của Kỳ Minh thoáng lướt qua những người trên điện rồi đi thẳng đến chiếc ghế gỗ lim đã được chuẩn bị trước, nhẹ nhàng vung áo lên, ngồi xuống.

“Hả?” Nhạc Hoàn ngạc nhiên nói: “Còn chưa gặp hoàng thượng của chúng ta, còn chưa hành lễ mà đã ngồi xuống rồi! Cha...”

“Im miệng!” Nhạc Thịnh thấp giọng quát con trai mình. “Dưới chân thiên tử, con muốn không biết lễ nghi như hạng người đó sao?”

Nhạc Hoàn hậm hực cúi đầu, không dám nói tiếng nào.

Sài Chiêu không nhìn Kỳ Minh lâu mà nhìn theo bóng lưng của Nhạc Hoành đang thò đầu ngó dáo dác ở phía trước. Thấy nàng không còn buộc tóc lên dây và khí khái như hôm qua, ngón tay quần lộn tóc bên cổ, vai thoáng lắc lư.

Sài Tịnh nhìn theo ánh mắt y, rồi lại nhìn nụ cười như có như không trên khóe môi đường huynh mình, khoác tay nói: “Cái cô Nhạc Hoành này... là cô gái nhà võ tướng nổi tiếng của Tấn Quốc, mười hai tuổi đã có thể kéo căng cung lớn, bắn trúng chim sơn ca bay ngang qua bầu trời, danh tiếng vang dội cả Thương Châu. Từ đó nổi danh, xưa nay chưa ai có. Hôm qua nhìn thấy, bộ dáng cũng rất khôi ngô. Muội cũng cảm thấy cô ta không tồi... Đáng tiếc... cho dù Vũ Đế có kén chồng cho cô ta, đề cập đến chuyện hai nước kết giao thì hình như Lương Quốc càng thích hợp hơn một chút. Với địa vị của Sài gia hôm nay, có lẽ Vũ Đế và Nhạc gia đều không xem trọng.”

Dường như Sài Chiêu không hề nghe thấy những gì Sài Tịnh nói, dời mắt nhìn về phía Càn Khôn Điện ở phía trước.

“Hoàng thượng giá đáo!”

Mọi người đồng loạt quỳ xuống. Sở Vương Kỳ Minh từ từ đứng dậy, hất vạt áo lên, quỳ một chân xuống, ánh mắt sáng ngời không có chút hèn kém nào. Nhạc Hoành vừa định ngẩng đầu lên nhìn Vũ Đế thì đã bị Nhạc Hoàn đè lại.

Vũ Đế mặc áo long bào màu vàng kim, hai mắt quét qua mọi người trong điện, gật đầu cười với Kỳ Minh. “Sở Vương cũng đến rồi à? Đúng là vinh dự vô hạn của Đại Tấn.”

Kỳ Minh thân nhiên mỉm cười. “Hoàng huynh đã giao phó tiểu vương nhất định phải đích thân đi Liêu Châu một chuyến, để tỏ sự hòa hảo của hai nước Tấn – Lương. Hôm nay có thể được gặp bao nhiêu khách từ các phương đến thế này, cũng là vinh hạnh của tiểu vương.”

“Vũ Đế khách sáo với Sở Vương như thế, giống như không đặt Sài gia chúng ta vào mắt vậy.” Sài Tịnh khe khẽ lên tiếng tự giễu. “Mà thôi, năm tháng trước Kỳ Minh giúp Lương Quốc diệt Yên Quốc, muội không tin hần thật lòng đến chúc thọ Vũ Đế. Là phúc hay họa, ai mà biết được chứ.”

Vũ Đế tiếp kiến sứ giả các phương xong, triệu thái giám bên cạnh đến, thì thầm vài câu. Thái giám vung phất trần lên, cao giọng truyền: “Nhạc đại tiểu thư Nhạc Hoành của Tấn Quốc Công phủ, bước lên một bước.”

Nhạc Hoành đứng ngơ ngác: “Đại ca, là gọi muội ư?”

“A Hoành, hoàng thượng bảo con lên đó.” Nhạc Thịnh nói khề. “Mau lên đi!”

Nhạc Hoàng vuốt bím tóc, chen người ra khỏi đám người, bước lên trước vài bước, quỳ một chân xuống đất. Có người bật cười thành tiếng, lẩm bẩm “Đứng là... hành lễ kiểu nửa binh sĩ nửa tiểu thư ư? Nhạc tiểu thư thật biết lễ nghĩa.”

Nhạc Hoàng đồ bưng mặt, sau đó lại ngẩng cao đầu, nói giòn giã. “Nhạc Hoàng của Tĩnh Quốc Công phủ khẩu kiến hoàng thượng, chúc hoàng thượng năm nào cũng như hôm nay...”

Vũ Đế ngẩn ra, sau đó bật cười, nhìn gương mặt ửng hồng của Nhạc Hoàng, nói: “Nhìn xem, con gái nhà võ tướng, đúng là không tầm thường. Nhạc Thịnh, đưa con gái này của khanh được dạy dỗ không tồi. Đứng lên, mau đứng lên đi!”

Nhạc Hoàng đứng dậy, lại không nhận được phải xoa đầu. Kiểu tóc trường nhạc kể hôm nay kiểu gì cũng cảm thấy khó chịu, cứ lo nhờ mình không cẩn thận, tóc xỏa tung ra thì mất cả mặt nhà họ Nhạc.

“Trẫm sớm đã nghe nói.” Vũ Đế nhìn kỹ cô gái trẻ xinh đẹp như tranh này. “Nhạc Hoàng ở Thương Châu còn nhỏ mà đã thành danh, mấy tuổi đã có thể kéo được cung lớn, bắn rơi chim sơn ca đang bay...”

“Mười hai tuổi.” Nhạc Hoàng há miệng nói.

Sài Tịnh nhú mày. “Nha đầu này đúng là thẳng thắn.”

“Năm nay Nhạc Hoàng bao lớn rồi?” Vũ Đế vuốt râu hỏi.

Nhạc Hoàng nuốt nước miếng một cái. “Vừa tròn mười lăm tuổi.”

“Mười lăm à...” Vũ Đế nhìn Nhạc thịnh phía dưới điện với ánh mắt sâu xa. “Thời gian như nước chảy, mới đó mà con gái của Nhạc Thịnh cũng đã mười lăm rồi. Trẫm có rất nhiều hoàng tử nhưng nữ nhi lại không có một ai, nếu có một công chúa như thế thì sẽ rất vui mừng.”

Tim Nhạc Hoàng khẽ thót lên, muốn quay đầu lại nhìn cha nhưng nghĩ lại thì cứng cả người, không dám nhúc nhích.

Kỷ Minh cách Nhạc Hoàng chỉ khoảng hơn một trượng, đôi mắt đen khẽ liếc nhìn vị Nhạc tiểu thư mười hai tuổi đã nổi danh này, tay khẽ vân vê miếng ngọc đen to khoảng cái trứng gà, chậm rãi nói: “Tiểu vương cũng nghe qua danh tiếng vị Nhạc tiểu thư này, thiện xạ không thua gì xạ thủ giỏi nhất trong quân doanh, hôm nay được trông thấy... Nhạc tiểu thư không giống nữ tử thô kệch mà thân hình yêu kiều, dung nhan động lòng người, lại có vẻ thanh nhã xinh tươi...”

Nhạc Hoàng nghe những lời của Kỷ Minh, đôi mắt to tròn hiện lên chút âm ức, tay vẫn vân vê lấy góc áo, không lên tiếng.

Kỷ Minh nhìn về phía Vũ Đế, tiếp tục nói: “Trước khi đến Liêu Châu, hoàng huynh đã nói với tiểu vương nếu hai nước Tấn – Lương muốn kết đồng minh lâu dài thì kết mối duyên hoàng thất là tốt nhất...”

Lời vừa nói ra, người của Nhạc gia đều biến sắc, sống lưng mảnh mai của Nhạc Hoàng khẽ run lên, đôi môi đỏ khẽ hé mở, muốn nói lại không dám.

“Lúc này tiểu vương vừa nghe điện hạ nói điện hạ không có công chúa, hoàng huynh của tiểu vương tuy có hai cô con gái nhưng đáng tiếc tuổi đang còn nhỏ, nói chuyện hôn nhân thì còn quá sớm. Thái tử của Lương Quốc đã đến tuổi trún thành, hơn nữa chỉ mới có một trắc phi... Nếu Tấn Quốc có người thích hợp, làm thái tử phi của Lương Quốc chúng tôi chẳng phải là tốt nhất sao? Điện hạ, ngài cảm thấy thế nào?” Kỷ Minh nói những câu này với vẻ rất thoải mái.

“Sở Vương nhìn trúng Nhạc tiểu thư của Tĩnh Quốc Công phủ rồi sao?” Vũ Đế không khỏi nhìn Nhạc Hoàng lâu hơn.

“Lương Quốc coi trọng võ nghệ, hoàng huynh cũng đã nói với tiểu vương nhà họ Nhạc ba đời trung lương, con gái Nhạc Hoàng tài thiện xạ hơn người, rất là tán thưởng.” Kỷ Minh đứng dậy đi đến gần Nhạc Hoàng. “Hôm nay tiểu vương gặp được Nhạc tiểu thư, dung mạo không cần phải nhiều lời, tiểu vương chỉ tò mò... vóc dáng Nhạc tiểu thư thế này, thật sự có thể kéo được cung lớn nặng bảy mươi cân ư?”

Nhạc Hoàng muốn tranh luận vài câu, thấy ánh mắt khó lường của Kỷ Minh cứ nhìn chăm chăm vào mình thì khẽ cắn môi, nhìn về phía Vũ Đế, nói rõ từng tiếng. “Hoàng thượng, sở vương điện hạ đang muốn thấy tài bắn cung của Nhạc Hoàng sao? Nếu đã như thế, Nhạc Hoàng bằng lòng thử một chút trước mặt mọi người.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tình đã sâu, khó lòng kiềm chế

“Được lắm!” Vũ Đế vỗ tay tán thành. “Trẫm cũng có ý đó. Hôm nay thời tiết rất đẹp, chi bằng hãy dời bước đến Lâm Uyển ở ngoại thành, để tất cả mọi người đều được chiêm ngưỡng kỹ thuật bắn cung của con gái Nhạc gia!”

Nhạc Hoàn sớm đã ngửa mặt với vẻ kiêu ngạo của Kỳ Minh, thấy hấn nghi ngờ tài bắn cung của mười mười mình thì càng tức đến muốn giậm chân. Nghe thấy Vũ Đế nói liền vỗ mạnh vào đùi. “Thế mới tốt chứ. Phải để A Hoàn bị Sở Vương bắt miệng tên Sở Vương ấy mới được.”

“Con thì biết gì!” Nhạc Thịnh trầm giọng, nói: “Con muốn A Hoàn bị Sở Vương mang về Lương Quốc ư?”

“Cha...” Nhạc Hoàn lập tức ngậy người. “Chuyện này...”

Trên đường đến Lâm Uyển, Sài Tịnh đến gần Sài Chiêu nói: “Tên Sở Vương này quả nhiên không đơn giản. Nếu Nhạc Hoàn bắn cung cưỡi ngựa không giỏi, Tấn Quốc đương nhiên sẽ bị mất mặt. Nhưng nếu bản lĩnh hơn người thì hẳn có thể thuận thế xin Vũ Đế ban Nhạc Hoàn cho Lương Quốc... Nếu Tấn – Lương thật sự mượn Nhạc gia để kết thân với nhau thì chắc chắn sẽ đứng ngạo nghễ giữa Trung Nguyên. Yên Quốc đã bị diệt, hai nước kết minh đối với Chu Quốc chúng ta mà nói chẳng phải là chuyện tốt mà là bị rình như hổ rình mồi. Sài đại ca, huynh thấy thế nào?”

Sài Chiêu ghim cương ngựa, nhàn nhã nói: “Hoàng đế Đại Chu của chúng ta không sót ruột thì mười sót ruột cái gì? Huynh cũng tò mò rốt cuộc thì tài cung tên của Nhạc Hoàn tinh luyện đến cỡ nào. Để xem đã rồi hẵng tính.”

Sài Tịnh ngồi trên yên ngựa, lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ.

Đêm qua có trận mưa xuân, Lâm Uyển trở nên ẩm ướt, mùi cây cỏ phả vào mặt khiến lòng người sáng khoái. Nhạc Hoàn trên lưng ngựa lại có vẻ mặt u sầu lo lắng, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cổ của Bạch Long, thì thầm: “Bạch Long à Bạch Long, mày nói xem tao phải làm sao đây? Thất bại thì mất mặt, thắng thì sợ là phải theo người ta. Sớm biết thế này thì đã chẳng đến kinh thành xem náo nhiệt rồi. Haiz!”

Thấy mọi người đã ổn định, Kỳ Minh vung tay lên, hộ vệ mặc giáp bạc phía sau trình lên một cây cung bạc. Kỳ Minh nhận lấy cây cung bạc, lấy một mũi tên bạc từ trên hộp đựng tên trên lưng ngựa ra, cười nhìn Nhạc Hoàn. “Nhạc tiểu thư, tiểu vương cũng biết sơ về cung tên, chỉ bằng bêu xấu trước điện hạ và tiểu thư trước, Nhạc tiểu thư xem thử nhé.” Lời vừa nói xong, cung bạc đã được kéo căng, ngón tay thoáng buông lỏng, mũi tên xé gió lao đi, kèm theo tiếng chim kêu thảm thiết, chưa đợi mọi người kịp nháy mắt thì con chim tước bị bắn trúng đã rơi xuống đất.

Hộ vệ áo giáp bạc lập tức bước tới nhặt con chim tước lên, đi một vòng trước mặt mọi người, chỉ thấy mũi tên xuyên ngang qua cổ họng chim, kỹ thuật cao siêu không thể xem thường.

Mặt Vũ Đế thoáng biến sắc, đôi mắt hơi lờm xuống nhìn Nhạc Thịnh đang im lặng. “Nhạc Hoàn nhà khanh có nắm chắc không?”

Nhạc Thịnh cúi đầu nói: “Để A Hoàn thử đi ạ.”

Kỳ Minh đưa cây cung bạc trên tay mình cho Nhạc Hoàn. “Hình như Nhạc tiểu thư không mang cung tên bên mình? Nếu không chê cây cung này của tiểu vương quá nặng thì...”

Nhạc Hoàn mau mắn nhận lấy cây cung bạc của Kỳ Minh, vuốt ve từ trên xuống dưới. “Đúng là một cây cung tốt hiếm thấy.” Lời vừa dứt đã dang cánh tay kéo căng cây cung, miệng “chặc chặc” một tiếng rồi thả dây cung ra, hai lúm đồng tiền trên má hiện rõ. “Vương gia, có phải kéo thế này không?”

Sài Chiêu bị dáng vẻ bướng bỉnh của Nhạc Hoàn chọc tức cười, đưa mua bàn tay che miệng, cúi đầu bật cười thành tiếng.

Kỳ Minh thấy Nhạc Hoàn cứ nhiên có thể kéo căng chiếc cung bạc của mình một cách dễ dàng thì cũng cả kinh, lại thấy ánh mắt có mang nét cười của Nhạc Hoàn ẩn chứa vẻ chế giễu mình thì có chút tức giận.

Nhạc Hoàn đưa cây cung bạc cho hộ vệ của Kỳ Minh, nghiêng đầu nói: “Cảm ơn ngài. Ta tự có cung tên của mình.” Nói xong thì đưa tay thò xuống dưới người Bạch Long, giống như là làm ảo thuật, lấy ra một cây cung vàng dài chừng hơn một thước, lắc qua lắc lại trước mặt Kỳ Minh.

Thấy trên trời nhất thời không có chim chóc, Sài Chiêu ngậm ngón tay vào miệng, tiếng chuyt sáo du dương vang lên, trong rừng bỗng vang lên tiếng đập cánh của chim chóc. Nhạc Hoàn chọn lấy ba mũi tên, lắp một lượt vào dây cung, cánh tay vung lên về phía chim bay, tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Một tiếng giòn giã vang lên, ba mũi tên đồng loạt lao đi, ba chim ưng con cùng rơi xuống đất, đều là một mũi tên xuyên thẳng cổ họng.

“Hay lắm!” Nhạc Hoàn cất cao giọng hoan hô, lại thấy những người bên cạnh im lặng không nói nên đành lè lưỡi một cái rồi rụt người lại.

Sài Tịnh chặc lưỡi khen. “Sài đại ca, Nhạc Hoàn của Thương Châu... quả nhiên là danh bất hư truyền!”

Nhạc Hoàn từ trên Bạch Long nhảy xuống, khom người nhặt ba con ưng non lên, trình trước mặt Vũ Đế, vui mừng nói: “Hoàng thượng, Nhạc Hoàn bêu xấu rồi!”

Vũ Đế quay người sang nhìn Kỳ Minh đang im lặng không nói tiếng nào. “Sở Vương, tài bắn cung của vị Nhạc tiểu thư Tấn Quốc chúng tôi...”

“Tài cung tên siêu phẩm tuyệt diệu, khiến người ta được mở rộng tầm mắt.” Kỳ Minh cố nở nụ cười. “Ngược lại là tiểu vương bêu xấu trước mặt Nhạc tiểu thư mới đúng.”

“Sở Vương khiêm tốn rồi.” Vũ Đế xoa tay nói: “Tài cung tên của Sở Vương cũng được xem là nhân tài kiệt xuất trong quân, cho nên đã rất hiếm thấy rồi.”

Thấy cha không cho mình một ánh mắt tỏ vẻ khen ngợi, Nhạc Hoàn cup mắt xuống đến bên cạnh Bạch Long, siết chặt cung vàng, leo lên lưng ngựa,

đang định bỏ đi thì bỗng nhiên không biết Bạch Long bị vật gì đánh trúng vào chân sau mà hí dài một tiếng rồi chạy như điên vào hướng rừng sâu. Hai chân Nhạc Hoành còn chưa kịp đạp lên yên ngựa thì đã bị Bạch Long hất nghiêng nửa người, nằng nghiêng rầm ồm chặt cổ ngựa, muốn leo lên lưng ngựa.

“A Hoành, A Hoành!” Nhạc Hoàn kéo con ngựa ở gần nhất, đang định đuổi theo Bạch Long muội muội thì đã thấy một bóng người lao tới như tên bắn, đoạt lấy dây cương của hắn, phi người nhảy lên ngựa, đuổi theo Nhạc Hoành vào rừng sâu.

“Bạch... Long...” Nhạc Hoành bị xóc đến lộn trái lộn phải, không tìm được đường sống nên chỉ biết nhắm mắt lại nghe theo mệnh trời.

“Nhạc Hoành!” Sài Chiêu mặc áo đen quát mạnh vào mông ngựa, chạy song song với Bạch Long.

Nhạc Hoành quay đầu lại nhìn. Đôi mắt xám như mắt chim câu đang bình tĩnh nhìn mình. Nàng còn nhớ người này... chàng trai theo sau Sài quận chúa.

“Nhạc tiểu thư, nàng tin tưởng ta chứ!” Sài Chiêu cất cao giọng gọi.

Nhạc Hoành đã bị xóc đến không nói nên lời, bên tai chỉ còn lại tiếng gió không ngừng rít gào, thân mình lắc lư như sắp rơi xuống, khó mà chống đỡ nổi. Cơ thể mảnh mai giống như có thể bị vứt xuống ngựa bất cứ lúc nào.

“Nàng có muốn chết thì tuyệt đối cũng không thể là hôm nay.” Sài Chiêu đáp vào yên ngựa, phi người lên, nhảy lên lưng Bạch Long, một tay ôm lấy Nhạc Hoành đang lung lay sắp ngã, một tay siết chặt dây cương. Bạch Long cảm thấy lưng đột nhiên nặng thêm, hai vó trước giương cao khoảng nửa trượng, Nhạc Hoành không nhìn được, phải hốt hoảng thét lên.

Sài Chiêu thuận thế nắm lấy bàn tay đầm mồ hôi lạnh của Nhạc Hoành, dán sát vào vành tai nàng, bình tĩnh nói: “Hãy tin ta.”

Nhạc Hoành tiếp xúc với gương mặt ấm áp của chàng trai kia, gạt đầu một cái thật mạnh.

Bạch Long không chịu gánh trọng lượng của hai người, nhất định phải vứt hai người kia xuống thì mới thôi, Sài Chiêu biết Bạch Long đã phải trải qua nỗi kinh hãi gì đó, gần như là ở trong trạng thái điên cuồng, nếu không có đối sách thì e rằng mình và Nhạc Hoành đều sẽ bị té xuống khá nặng. Không đợi Nhạc Hoành lên tiếng, Sài Chiêu liếc thấy một bãi cỏ nhìn có vẻ mềm mại, ôm chặt eo Nhạc Hoành, bất ngờ nhảy khỏi người Bạch Long. Ai ngờ dưới bụi cỏ rậm rạp chính là sườn núi, hai người ôm nhau lăn xuống dưới sườn đồi...

Lúc hoàng hôn buông xuống, đám người Nhạc Hoàn mới tìm thấy Bạch Long lúc ấy đã bình tĩnh lại, nhưng lại không nhìn thấy Nhạc Hoành ở trên lưng nó đâu, và cả chàng trai đuổi theo nàng nữa.

“Bạch Long đi theo A Hoành nhiều năm, tính khí rất ôn hòa, sao lại...” Nhạc Hoàn cúi người xuống xem, chỉ thấy vó sau của Bạch Long tràn đầy máu tươi, vết thương lớn chùng lòng bàn tay vẫn đang chảy máu. “Cái này... Cha, ai lại khiến Bạch Long bị thương nặng như vậy!”

Sài Tịnh đến gần nhìn, nhíu mày nói: “Người đó dùng lưỡi dao cắt vỡ vó ngựa, dù con ngựa có hiền lành đến đâu cũng không thể chịu nổi. Bị mất tích không chỉ là muội muội của huynh, Sài gia bọn ta cũng thiếu mất một người...”

Sắc mặt Nhạc Thịnh nặng nề, ông nói: “Nên nhanh chóng tìm người trước đã. Lâm Uyển có nhiều thú dữ, trời sắp tối rồi.”

Trên đường về cung, Kỷ Minh đâm vào lòng bàn tay, mắt tỏ vẻ nuối tiếc, nói với Vũ đế: “Đáng tiếc, đúng là đáng tiếc! Mới vừa được nhìn thấy tài cung tên vô song của Nhạc tiểu thư thì đã xảy ra sự cố thế này. Vẫn còn định lên tiếng xin ban Nhạc tiểu thư cho Lương Quốc, dung mạo và tài nghệ này, có thể làm thái tử phi của Lương Quốc chúng tôi thì không gì tốt hơn! Nhạc tiểu thư tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì!”

Đôi mắt sâu thẳm của Vũ Đế nhìn về phía trước. “Nhạc Thịnh nhất định sẽ tìm được con gái trở về, chuyện kết thân của hai nước còn có thể bàn lại mà.”

Trên đường lăn xuống, Nhạc Hoành cảm thấy chắc chắn mình sẽ chết. Nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm, sao có thể chết một cách lãng xẹt như thế này được!

“Đau...” Nhạc Hoành rên một tiếng, xoa đầu mình muốn đứng dậy nhưng không chỉ đầu đau mà cả người cũng đau nhức, không cách nào đứng dậy nổi. Nhạc Hoành ngọ nguậy, mở mắt ra, thấy cả người mình có vết máu loang lổ, mắt liền đỏ lên, rên rỉ một tiếng.

“Nàng tỉnh rồi à?” Một người cúi xuống nhìn nàng, những đường nét dần trở nên rõ ràng, đôi mắt xám tràn ngập vẻ dịu dàng.

“Ừm...” Nhạc Hoành động dậy chân tay, thấy xương cốt không bị gãy thì mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy bộ quần áo màu vàng trên người mình đã bị cây gai cắt nát đến không dám gặp ai, làn da trắng như sứ của thiếu nữ bị lộ ra ngoài, chắc chắn bị một chàng trai xa lạ nhìn thấy hết, không cách nào che chắn được thì lập tức cảm thấy xấu hổ, vội vã ôm chầm lấy cơ thể, cúi đầu không dám nhìn Sài Chiêu. “Cảm ơn huynh đài đã ra tay cứu giúp...”

Cánh tay trái của Sài Chiêu cũng đang chảy máu nhưng trên mặt y không có vẻ gì đau đớn. Y lấy từ trong ngực ra một bình thuốc trị thương luôn mang theo bên mình, dùng miệng mở nắp bình rắc bột thuốc lên miệng vết thương, bình thần xé một góc áo băng bó vết thương lại, từ từ ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hoành, quan sát những vết máu trên người nàng, liếm đôi môi hơi khô, nói: “Bộ đồ lụa của nàng đúng là không chịu nổi ma sát. Xem ra vết thương của nàng không nhẹ, rất đau phải không. Hay là ta...”

Nhạc Hoành lắc đầu, nhích sang một bên. “Không sao, cha và đại ca ta sẽ nhanh chóng tìm thấy chúng ta thôi.”

Thấy cô gái ngây ngô này có vẻ rất đề phòng mình, Sài Chiêu cảm thấy hơi buồn cười. Y vươn vai dựa vào một thân cây phía sau lưng, nói sâu xa. “Tại hạ là...”

“Huynh là người của Sài gia.” Nhạc Hoành nói khẽ. “Ta đã từng thấy huynh.”

“Nhạc tiểu thư còn nhớ ta sao?” Sài Chiêu nghiêng người qua nhìn gương mặt đang cúi gằm của nàng.

“Huynh đi theo sau Sài quận chúa.” Nhạc Hoành ngược mắt lên. Dưới ánh trời chiều, ánh mặt trời còn sót lại phản chiếu trong đôi mắt màu xám của chàng. Nàng thấy bóng mình trong mắt chàng, muốn tránh mà không tránh được. “Mắt của huynh có màu xám.”

Sài Chiêu ngơ ngác nhìn. Y vừa tròn hai mươi nhưng chưa từng gần gũi một người con gái nào đến vậy. Cho dù lúc này cả người nàng đều bị thương nhưng hương thơm từ cơ thể thiếu nữ vẫn không bị mùi máu tươi lấn át mất. Sài Chiêu muốn đến gần nàng hơn một chút thì gió bỗng nổi lên, vùng rừng núi hoang vu trở nên lạnh lẽo. Sài Chiêu khoác lấy vai Nhạc Hoành một cách rất tự nhiên, nói nhỏ: “Nổi gió rồi, có lạnh không?”

Nhạc Hoành như bị kim châm, muốn tránh khỏi y nhưng làm thế nào cũng không giẫy khỏi cánh tay dài và rộng của chàng trai cao lớn kia. Y ôm rất chặt, nàng có giẫy thế nào cũng không nhích người ra được, huống chi cả người bị thương vừa chạm vào là đau dữ dội. Nhạc Hoành bắt lực động đập vài cái, lại sợ chọc giận y thì sẽ dẫn đến tai họa càng lớn hơn nên đành rúc người lại không dám nhúc nhích nữa.

Ánh trăng đêm nay giống như là một chậu nước bạc, chôn thâm cốc này càng trở nên sáng ngời, Sài Chiêu thấy đáng vẻ ngồi im không dám nhúc nhích của Nhạc Hoành rất tức cười nên cười khẽ một tiếng, không khỏi ôm chặt nàng hơn.

Nhạc Hoành hừ khẽ một tiếng, đầu nghiêng qua tựa lên vai Sài Chiêu. Sài Chiêu cảm thấy lòng bàn tay bỗng nóng ảm, nương theo ánh trăng nhìn thấy đây máu đỏ tươi.

“Nha đầu ương ngạnh, bị thương thế này mà cũng không rên một tiếng.”

Sài Chiêu vươn tay ra định cởi áo của Nhạc Hoành, Nhạc Hoành bất chợt giật mình, kéo áo lại quất lên. “Cần rồi!”

Sài Chiêu dừng tay lại, cố chấp gỡ tay Nhạc Hoành ra, cứng rắn nói: “Nếu nàng còn không chịu buông tay thì sẽ mất máu mà chết đấy. Vết thương của nàng không nhẹ, buông tay ra!”

Nhạc Hoành ngoan cố giữ chặt tay Sài Chiêu, ham răng cắn chặt vào môi. Sài Chiêu lập tức đè nàng ngã lên tảng đá, đôi mắt xám bập bùng ánh lửa hung hăng nhìn vào đôi mắt đầy kinh hãi của nàng, nói: “Cố chấp đến chết mất! Chết rồi làm sao còn cố chấp được! Ta làm gì nàng cứ nhìn là được, ta có ăn thịt nàng đâu!”

Nói xong mặc cho Nhạc Hoành phản kháng, y kéo nửa bên áo của nàng để xem vết thương trên lưng nàng. Chiếc áo lụa vốn đã rách tả tơi như xơ mướp, làm sao chịu được lực của Sài Chiêu nên rớt một tiếng, mắt Nhạc Hoành đỏ lên rồi những giọt nước mắt ảm ức tuôn trào.

Sài Chiêu chỉ tưởng mình làm đau nàng, thấy nàng rơi nước mắt thì cũng nổi lòng thương xót, nhẹ nhàng ấn đầu Nhạc Hoành lên vai mình, dịu dàng an ủi. “Sẽ đau một chút, không nhịn được thì nàng cứ cắn vào vai ta.”

Nhạc Hoành không nén được nữa phải khóc thút thít, làm ướt bờ vai của Sài Chiêu. Sài Chiêu cup mắt nhìn làn da trắng mịn ở đầu vai cô gái, phảng phất như cảm nhận được sự mềm mại mịn màng của nó, mềm như nhụy hoa. Sài Chiêu chần chừ vươn tay ra, ngón tay nhúng thuốc trị thương, không thể kiềm chế mà vuốt lên chiếc cổ trắng ngần của Nhạc Hoành, thuận theo đường cong mềm mại thoả xuống dưới. . .

Ngón tay y lạnh như băng tuyết, cơ thể Nhạc Hoành khẽ run lên. Chỉ một cái run bán năng thể thôi nhưng cũng khiến Sài Chiêu cảm thấy đầu óc choáng váng. Lại một cơn gió ủa đến, Sài Chiêu thử đưa tay ôm lấy Nhạc Hoành, thấy nàng không giẫy gụa nữa thì trong lòng cảm thấy vui mừng. Gió thổi qua không để lại dấu tích nhưng cô gái trong lòng y đã mềm nhũn, giống như ngất đi, tựa vào lòng chàng không còn chút sức, chiếc áo vàng trượt xuống tới eo. Cho dù dù có những vết thương sâu đang chảy máu thì trong mắt Sài Chiêu, nó quyến rũ như đã thú ngữ thấy mùi máu tươi, khiến y từ từ mê muội, không thể kiềm chế được mình.

Từng cơn gió đêm thổi qua, Sài Chiêu cởi chiếc áo đen ra khoác lên người Nhạc Hoành ở trong lòng mình, nhìn chăm chăm vào dung nhan nhợt nhạt nhưng xinh đẹp kia không thể rời mắt. Hàng mi dài của nàng phủ lên đôi mắt, dường như còn đọng những giọt lệ lấp lánh. Sài Chiêu cúi người xuống, đưa môi hút lấy giọt lệ đang sắp rơi xuống.

Nếu như có thể, Sài Chiêu hy vọng đêm nay mãi mãi không kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thanh danh của quý nữ

Lúc trời mờ sáng, tiếng chim chóc rít rít đã đánh thức Sài Chiêu chỉ vừa được chợp mắt đôi chút. Vừa mở mắt ra, cổ y cảm nhận được chút lạnh lẽo. Chỉ thấy một con dao dài bằng bàn tay đang dán sát vào cổ mình. Lại ngược mắt lên, Nhạc Hoàng đang bước bình tĩnh nhìn y, một tay nắm chặt chiếc áo đen, một tay cầm dao đang run khe khẽ.

“Nhạc tiểu thư...”

“Câm miệng!” Nhạc Hoàng lại dùng thêm chút sức. Sài Chiêu biết Nhạc Hoàng có võ công nên mới mỉm cười một chút rồi không nói nhiều nữa.

“Nói, ngươi nhìn thấy gì rồi?”

Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoàng đang nổi giận bằng ánh mắt ẩn chứa nét cười. “Nhạc tiểu thư vừa bảo ta im miệng, ta có nên nói tiếp không?”

“Ngươi!” Mặt Nhạc Hoàng lập tức đỏ bừng. “Ta hỏi ngươi, ngươi nói. Ta không hỏi, ngươi không được nói.”

“Nhạc tiểu thư hỏi ta nhìn thấy gì rồi ư?” Sài Chiêu giả vờ nheo mắt suy nghĩ. “Bóng đêm mờ mịt, đêm qua ngay cả lửa ta cũng không nhen thì có thể nhìn thấy gì được chứ?”

Con dao của Nhạc Hoàng lại dí sát hơn. “Vết thương của ta là do ngươi băng bó đúng không? Vậy tức là ngươi đã nhìn thấy rồi!”

Sài Chiêu cố thử đẩy con dao của nàng ra. “Lưỡi dao này rất sắc bén, nàng đừng có run tay giết chết ta. Nói thế nào thì ta cũng coi như là đã cứu mạng nàng, lấy oán trả ân thì không hay lắm đâu.”

Nhạc Hoàng bỗng đứng ngẩn người, ngơ ngác nhìn con dao trong tay. “Vậy thì tức là ngươi đã thấy hết rồi...”

Sài Chiêu thuận thế đứng thẳng người, giật lấy con dao khỏi tay Nhạc Hoàng, cúi đầu nhìn vào ánh mắt ngẩn ngơ của nàng. “Nhìn thấy cái gì?”

Nhạc Hoàng lập tức giơ tay định tát thẳng vào mặt Sài Chiêu. Y nhanh nhẹn lách mình nắm giữ cổ tay mảnh mai của nàng, khẽ dè bàn tay mềm mại của nàng lại. “Nhạc tiểu thư đối xử với ân nhân cứu mạng mình như thế sao?”

“Ngươi không phải là người!” Khóe mắt Nhạc Hoàng đỏ hoe.

Sài Chiêu cười hì hì, thả tay ra, xoay người vờn vai một cái. “Nhạc tiểu thư, nàng nhìn lại thử xem mình có thiếu mất thứ gì không? Nếu không thì đừng có trừng ta như thế.”

Nhạc Hoàng cup mắt nhìn chiếc áo đen trên người mình, rồi lại nhìn chàng trai trước mắt chỉ mặc một chiếc áo trong mỏng manh chống chọi lại với đêm dài, bỗng nhiên không nói được gì.

“A Hoàng! A Hoàng!” Tiếng kêu gọi vang từ xa đến gần, cẩn thận lắng nghe thì hình như là tiếng của đại ca Nhạc Hoàn và tiếng của cha.

“Cha và đại ca ta đến rồi.” Nhạc Hoàng vui mừng nói. Vừa đi được vài bước, nhớ tới dáng vẻ thâm trầm của mình thì rụt lại nấp sau thân hình cao lớn vạm vỡ của Sài Chiêu.

“A Hoàng!” Nhạc Hoàn thở phào một hơi. “Tìm muội suốt cả đêm, cứ tưởng muội bị sói ăn thịt rồi chứ!” Nhạc Hoàn nhíu mày nhìn Sài Chiêu trong bộ áo mỏng manh, vờn tay kéo muội muội của mình.

Mặt Nhạc Hoàng lộ ra vẻ lúng túng, nói thật khẽ. “Đại ca, mau cởi áo khoác của huynh ra cho muội.”

“Hả?” Nhạc Hoàn kéo lỗ tai mình, nhìn hai người này một cái, chân chừ cởi áo khoác ra. “A Hoàng, thế này...”

Nhạc Hoàng lập tức cởi chiếc áo đen của Sài Chiêu ra nhét vào tay y, khoác chiếc áo choàng của Nhạc Hoàn vào, ngang nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt xám kia, nói: “Nếu ngươi dám nói với người khác nửa câu, ta nhất định sẽ cắt lưỡi ngươi.”

Thấy nàng tức tối bỏ đi, khóe môi Sài Chiêu khẽ nhếch lên. “Nhạc tiểu thư, vậy nếu ta nhìn thấy rồi thì sẽ thế nào?”

Nhạc Hoàng lập tức dừng chân, ngoảnh mặt đi rồi lại nhìn y một cái thật dữ dằn, gần từng chữ, nói: “Móc mắt ngươi ra, không chừa một con!”

Sài Chiêu bật cười thành tiếng. Nhạc Hoàn nghi hoặc nên quay người lại nhìn y lâu hơn, rồi chọc vào Nhạc Hoàng, hỏi: “Người này trêu chọc muội thế nào? Nói với đại ca đi.”

“Nói, nói cái đầu huynh ấy!” Nhạc Hoàng đỏ mặt đẩy Nhạc Hoàn một cái.

“A Hoàng...” Nhạc Thịnh liếc mắt nhìn đứa con gái quần áo không ngay ngắn, đầu tóc xõa tung với ánh mắt thâm thúy.

“Cha, đừng nói nữa.” Nhạc Hoàng không nhìn cha một cái, leo lên lưng ngựa, quất mạnh roi thúc ngựa chạy đi. “Đi!”

Mãi đến khi người nhà họ Sài biến mất khỏi tầm mắt, Sài Chiêu mới giữ chiếc áo đen trong tay lên, chậm rãi mặc vào, lắc đầu với nụ cười mỉm.

“Sài đại ca làm người tốt nhưng thật là mất mặt.” Cách đó không xa, Sài Tịnh khoác tay cười khẽ. “Muội đã đứng xem được một lúc rồi, mấy người nhà

họ Nhạc ngay cả một câu cảm ơn cũng không nói. Ánh mắt Nhạc tiểu thư nhìn huynh đầy cảm hận, giống như là muốn ăn thịt huynh vậy. Sài đại ca, huynh mau nói cho muội nghe, đêm dài vắng vẻ không chịu ngủ ngon mà lại ở chốn rừng sâu lạnh lẽo này. Người ta là đóa hoa xinh đẹp động lòng người, mềm mại yếu ớt...”

“Quận chúa.” Sài Chiêu thất lại dây lưng. “Ta chưa từng sợ người ta nói xấu điều gì, quận chúa trêu ta vài câu thì không sao nhưng Nhạc tiểu thư, không chịu được người ta nói như thế đâu.”

“Chắc chắc chắc...” Sài Tịnh vừa lắc đầu vừa đi đến gần y, giương đôi mắt hạnh quan sát thân mình sừng sững của y, trêu ghẹo. “Vị Sài đại ca của ta khi nào thì biết nói chuyện thay cho người khác thế? Để Tịnh Nhi xem xem huynh có phải là Sài Chiêu không? Ở trong rừng sâu một đêm, tỉnh tỉnh thay đổi rồi à?”

“Đi thôi.” Sài Chiêu dắt con ngựa mà Sài Tịnh mang đến. “Vừa lạnh vừa đói, ngay cả tính mạng cũng suýt nữa là đi tong. Đi uống với Sài đại ca của muội vài chén đi.”

Trên lưng ngựa, Nhạc Hoàn cắn chặt môi không chịu quay đầu lại. Nhạc Hoàn cố sức chạy sóng vai với nàng, cao giọng nói: “Bây giờ chỉ có hai huynh muội ta, muội nói cho ca ca biết đi, có phải hấn ức hiếp muội không?”

“Đại ca, huynh thử hỏi thêm một câu mà xem!”

Nhạc Hoàn quay đầu nhìn ra sau, thấy cha và mọi người đã cách họ khá xa thì buồn bực nói: “Cũng tại đại ca không sớm tìm thấy muội. Lần sau, nếu có lần sau, ta chắc chắn sẽ không tha cho hấn!”

Trong phòng, thấy y nữ bụng bộ quần áo đầy vết máu ra, Nhạc Hoàn xoa nắm đấm, mặt đầy vẻ buồn bực. Hấn đẩy cửa phòng ra, đi vào. Thị nữ đang giúp Nhạc Hoàn mặc quần áo sạch sẽ, lau mồ hôi toát ra trên trán nàng.

“Đại phu nói vết thương của muội không nhẹ, chảy rất nhiều máu.” Nhạc Hoàn đau lòng nhìn gương mặt khẽ run lên vì đau của muội muội. “Những vết thương ấy là do hấn giúp muội...”

Nhạc Hoàn ra hiệu bảo thị nữ ra ngoài, thấy trong phòng chỉ còn lại đại ca thì mới dựa vào mép giường, nói: “Đã bảo huynh đừng nói nữa mà. Còn sợ chưa đủ mất mặt sao?”

Nhạc Hoàn đấm một đấm vào thành giường, hung hăng nói: “Hấn, hấn có... có...”

“Hấn chỉ giúp muội băng bó vết thương, chứ còn có thể làm gì nữa?” Nhạc Hoàn vừa xấu hổ vừa tức giận nên ngoảnh mặt đi không thèm nhìn Nhạc Hoàn. “Hấn là người của Sài gia?”

“Ừ.” Nhạc Hoàn khẽ trả lời. “Sài quận chúa cũng cùng tìm với bọn huynh cả đêm, có lẽ là một thành viên trong Sài gia. Mặc kệ hấn làm gì, A Hoàn không sao là được rồi. Kể hại Bạch Long bị kinh hãi, huynh nhất định phải tìm ra.”

“Đại ca.” Nhạc Hoàn lạnh lùng gọi hấn lại. “Đừng tìm nữa.”

“Tại sao?” Nhạc Hoàn siết chặt nắm đấm, quỳnh lên. “Kẻ đó dùng lưỡi dao cắt bị thương vó sau của Bạch Long nên mới khiến nó lồng lên làm bị thương muội. Suýt nữa là muội đã mất mạng, nếu ta không bắt được kẻ này thì không xứng làm đại ca của muội!”

“Người này, muội biết là ai...” Nhạc Hoàn cụp mắt xuống. “Thôi đi.”

“Ai, là ai?” Nhạc Hoàn trừng mắt thật to.

Nhạc Hoàn đang định lên tiếng nói điều gì thì cửa kêu cót két một tiếng, sau đó được nhẹ nhàng đẩy ra. Nhạc Thịnh – cha của họ đã bước nhanh vào phòng.

“Cha.” Nhạc Hoàn đứng dậy, cung kính nghênh đón ông. “Cha đến rồi?”

“Vết thương của A Hoàn có nghiêm trọng lắm không?” Nhạc Thịnh ân cần hỏi.

“Đều là vết thương ngoài da thôi.” Nhạc Hoàn khẽ trả lời. “Con không sao.”

“Vậy thì tốt.” Nhạc Thịnh vỗ bàn tay của con gái. “Hoàng thượng cũng rất lo lắng vì chuyện con té ngựa, vừa nãy còn hỏi cha. Biết là đã tìm thấy con, Người cũng được nhẹ nhõm trong lòng.”

“Con gái khiến cha và hoàng thượng lo lắng rồi.” Nhạc Hoàn vuốt lớp chăn nệm dưới thân mình, trả lời cha.

“Nếu ngày mai con khỏe hơn một chút...” Nhạc Thịnh tiếp tục nói. “...Thì theo cha vào cung một chuyến...”

“Còn vào cung ư?” Nhạc Hoàn sột ruột. “Lễ mừng thọ của hoàng thượng đã qua rồi, chúng ta không nhanh chóng về Thương Châu sao? Nơi này toàn những điều kỳ quái, tên Sở Vương kia cũng mang đây ý định gây rối, con chẳng muốn vào cung chút nào.”

“Cha có nói chuyện với con sao?” Nhạc Thịnh sa sầm mặt, nói.

Nhạc Hoàn không dám nói chuyện nữa, cúi đầu, bấu môi một cái.

“Cha.” Nhạc Hoàn lấy hết can đảm, nói: “A Hoàn cười ngựa không giỏi, té ngựa đã làm mất mặt Đại Tấn, hoàng thượng còn muốn gặ con làm gì? A Hoàn đã không còn mặt mũi nào đi gặp hoàng thượng nữa.”

“Con muốn cha đi từ chối hoàng thượng sao?” Nhạc Thịnh đứng dậy, hình như cảm thấy giọng điệu của mình quá cứng rắn nên thở dài một tiếng. “Đi lần này xong thì chúng ta sẽ về Thương Châu.”

Càn Khôn Điện.

Khi bước vào càn Khôn Điện lần nữa, A Hoàn cúi gằm mặt đi theo sau cha và đại ca. Thấy trên điện đã có không ít người thì nàng càng rụt người lại, ước gì có thể khiến mình không còn nổi bật như trước.

Bỗng cảm thấy cả người nổi con ớn lạnh, nàng ngước mắt lên nhìn, đôi mắt xám đang chăm chú nhìn nàng với ẩn ý sâu xa.

Nhạc Hoàn bắt giác run lên như bị kim châm, cảm thấy vết thương chưa lành bỗng đau thấu xương, còn chưa kịp đứng vững thì bên tai đã vang lên giọng nói khiến nàng hoảng hốt.

“Vết thương của Nhạc tiểu thư không nhẹ, sao không nghỉ ngơi cho khỏe mà lại đến đây?”

Sài Tịnh ở bên cạnh đang mỉm cười tươi tắn, đôi mắt long lanh như nước đang nhìn thẳng vào Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn bị nàng ta nhìn đến nổi cảm thấy bất an, vội vã nấp vào phía sau cha và đại ca của mình.

Sở Vương Kỷ Minh nghe thấy động tĩnh thì quay người lại, gật đầu mỉm cười với người nhà họ Nhạc. “Nhạc tiểu thư hôm qua té ngựa bị kinh hãi nhưng xem ra cũng không có gì đáng ngại. Con gái nhà võ tướng, quả là không tầm thường.”

“Đa tạ Sở Vương đã quan tâm.” Nhạc Thịnh chấp tay nói. “Sở dĩ tiểu nữ có thể được bình an cũng là nhờ có người của Sài Quận vương ra tay tương trợ.” Nói xong ông quay lại nhìn người của Sài gia, gật đầu nói với Sài Chiêu. “Cảm ơn vị anh hùng này đã cứu tiểu nữ A Hoàn.”

Sài Chiêu hết sức bình thản, chấp tay, cúi người nói: “Tĩnh Quốc Công khách sáo rồi.”

Nhạc Hoàn bức bối liếc xéo Sài Chiêu, thầm phi nhổ một cái rồi không nhìn y nữa.

Vũ Đế ngồi trên ngai vàng khẽ vuốt ve tay vịn. “Người của Sài gia dừng cảm đứng ra cứu Nhạc tiểu thư ư? Vị anh hùng nào vậy? Bước lên một bước để trẫm xem nào.”

Sài Chiêu bình tĩnh cất bước bước ra, cung kính nói: “Anh hùng không dám nhận, tại hạ là Sài Chiêu.”

“Sài...” Vũ Đế khẽ há hốc mồm. “Người cũng họ Sài? Sài Quận Vương, trẫm chỉ nghe nói ông có một con gái, vị này là?”

Sài Dật nhìn gương mặt khôi ngô của cháu trai, im lặng lúc rồi vuốt râu nói: “Sài Chiêu là con trai độc nhất của đại ca thần.”

“À?” Vũ Đế khẽ nhòm người dậy, neho đôi mắt lại như muốn nhìn kỹ chàng trai trẻ này. “Con trai của Sài Tuyên ư? Năm đó Sài Tuyên bị người ta hãm hại, hãm oan mà chết. Nghe nói vợ con cũng đi theo... Sao lại...?”

Sài Dật khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Năm đó tuy thần may mắn không bị liên lụy nhưng cũng không thể mặc kệ huyết mạch của Sài gia, bèn ra sức bảo vệ đứa cháu này, bí mật nuôi dưỡng mấy năm trời. May mà ba năm sau, oan khuất của đại ca được rửa sạch, Sài Chiêu cũng có thể nhìn thấy mặt trời.”

“Thì ra là thế.” Vũ Đế ra chiều đăm chiêu. “Vậy xem ra, luận kẻ thừa tước vị, Sài Chiêu trước mắt này cũng nên là một Quận Vương mới phải...”

“Quận Vương?” Kỷ Minh cười vài tiếng. “Con trai của tội thần, cho dù đã được rửa sạch oan, không truy cứu tội che giấu năm đó đã là hoàng ân mệnh mông rồi, còn dám hy vọng hão huyền tước vị gì chứ? Sài Quận Vương, ông nói xem?”

Sài Tịnh thấy trong mắt Kỷ Minh tràn ngập vẻ kinh thường Sài gia, đang định tranh luận vài câu thì đã bị Sài Dật kéo lại. Sài Dật độ lượng nói: “Sở Vương điện hạ nói không sai. Ta và A Chiêu đã vô cùng đội ơn sự nhân từ của hoàng thượng rồi, lão phu còn dám hy vọng xa vời gì nữa?”

Kỷ Minh liếc thấy vẻ không vui trên mặt Sài Tịnh nên cố ý nói: “Nghe nói đất phong của Sài gia đã đến chân núi Thương Sơn, nếu tiếp tục đẩy về phía bắc thì chắc phải lên núi ở mất. Thật là thiệt thòi cho Sài Quận chúa xinh đẹp như hoa thế này...”

“Bản quận chúa chưa từng cảm thấy thiệt thòi.” Sài Tịnh đẩy tay cha mình ra, mắt lóe lên vẻ sắc sảo. “Đại Chu có mười hai vị vương gia thì mười một vị đều là người của hoàng tộc họ Nam Cung, vương gia khác họ suy nhất chỉ có Sài gia chúng ta. Sài gia vì Đại Chu mở mang bờ cõi, gây dựng sự nghiệp, tự hỏi với lòng thấy cũng xứng đáng với phong hào quận vương này. Đất phong ở đâu thì dưới chân đều là lãnh thổ Đại Chu, có gì khác nhau chứ?”

Nhạc Hoành nhích ra nửa bước, nhòai người ra nhìn Sài Tĩnh, trong mắt ánh lên vẻ khâm phục.

Kỷ Minh nhất thời không biết nói gì, vuốt ve miếng ngọc bên thắt lưng mình, mặt có vẻ tối sầm. Vũ Đế đứng ra dàn hòa. “Hôm qua vừa nói đến chuyện hai nước Tấn – Lương kết thân với nhau, Sở Vương thấy tài bắn cung của Nhạc Hoành...”

Nhạc Hoành hoảng hốt kéo góc áo của cha mình, nhỏ giọng van nài. “Cha...”

Kỷ Minh quay người qua nhìn Nhạc Hoành đang trốn tránh, sau đó mặt không biểu cảm, nói: “Tài bắn cung của Nhạc tiểu thư đúng là khiến người ta nể phục nhưng tài cười ngửa... Nghe nói, lúc Nhạc tiểu thư được cứu, cả người bị thương, nếu không nhờ Sài Chiêu cứu chữa thì... Ở chốn thâm cốc cả đêm, chắc Sài Chiêu đã tổn không ít sức nhỉ?”

Lời vừa nói ra, mặt Vũ đế lập tức biến sắc, Nhạc Thịnh cũng nhú chặt mày, cúi đầu xuống.

“Nếu mặc kệ Nhạc tiểu thư, Sài Chiêu sẽ trở thành người vô tình, thấy chết mà không cứu.” Kỷ Minh mỉm cười nói: “Nếu hần đã vứt bỏ thanh danh của Nhạc tiểu thư để bảo vệ giai nhân thì nên giúp cho đến cùng mới đúng.”

Nhạc Hoành lập tức cảm thấy cả người lạnh toát, con lạnh ấy lan ra từ xương tủy của mình. Nàng gằn nói: “Sở Vương diện hạ, ở trong thâm cốc một đêm không phải là do ta muốn. Ta và hần mới quen nhau, nam nữ thụ thụ bất thân sao có thể vượt qua giới hạn nửa bước. Trước mặt hoàng thượng, người cũng dám hủy thanh danh của Nhạc Hoành ta ư!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Duyên đã định

Nghe thấy câu “nam nữ thụ thụ bất thân, sao có thể vượt qua giới hạn nửa bước”, Sài Chiêu cup mắt xuống, cười khẽ một tiếng. Cánh tay đang khoác vai mình như còn có thể cảm nhận được cơ thể mềm mại yếu ớt của nàng.

“Chắc chắc chắc...” Kỷ Minh nhìn về phía Nhạc Hoành, lắc đầu, rồi nhìn về phía Vũ Đế trên ngai vàng. “Hoàng thượng, đương nhiên tiểu vương tin tưởng cháu trai của Sài quận vương anh hùng cứu mỹ nhân, cũng tin sự băng thanh ngọc khiết của Nhạc tiểu thư vẫn còn, nhưng... Thái tử phi của Lương Quốc sao có thể để cho người ta đồn đãi thế được. Những lời tiểu vương vừa nói hôm qua, hoàng thượng và Tĩnh Quốc Công cứ coi như là chưa nghe thấy đi. Chuyện Tấn – Lương kết thân với nhau, đành phải để từ từ bàn lại vậy.”

Sắc mặt Vũ Đế lập tức trở nên khó coi. Tuy trong lòng Nhạc Hoành vẫn còn tức giận nhưng thấy chuyện kết thân đã bị hủy bỏ nên cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhạc Thịnh đang định bước lên nói gì đó thì Kỷ Minh vừa dừng một lát đã nói tiếp. “Nhạc tiểu thư là con cái nhà hào môn, tuổi vừa mười lăm đã ở chung suốt đêm với một người đàn ông xa lạ, bất luận vì nguyên nhân gì, chuyện này nếu truyền ra ngoài... chỉ e sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của Tĩnh Quốc Công phủ và Đại Tấn. Theo tiểu vương thấy...” Kỷ Minh khẽ nhếch môi lên, lộ ra một nụ cười không rõ ẩn ý. Hần liếc mắt nhìn Sài Chiêu, nói: “Tiểu vương xin hỏi một câu, thiếu gia nhà họ Sài năm nay bao nhiêu tuổi, đã thành gia lập thất hay hứa hôn chưa?”

Từ ánh mắt không thể đoán được sự vui hay giận của Sài Chiêu, y trả lời. “Tháng sau là tròn hai mươi tuổi. Vẫn chưa có sự nghiệp nên chưa thành gia thất, cũng không hứa hôn.”

“Thế thì dễ giải quyết rồi.” Kỷ Minh đứng dậy, bước ra giữa điện. “Sài thiếu gia cũng được coi như là xuất thân danh môn, tướng mạo cũng anh tuấn phi phàm, lại có ân cứu mạng với Nhạc tiểu thư, hai người này kết hợp với nhau thì không gì thích hợp hơn...”

“Hoàng thượng!” Nhạc Thịnh quỳ một chân xuống, nói: “Tiểu nữ tuổi còn nhỏ, hiện không vội kết hôn, xin hoàng thượng...”

“Tĩnh Quốc Công.” Kỷ Minh nhú mày. “Hôm qua nhắc đến chuyện Tấn – Lương kết thân, ông chưa từng nói nhiều lời sao hôm nay vừa nhắc đến Sài gia thì đã vội từ chối? Lẽ nào ông cũng xem thường vùng đất phía dưới chân núi Thương Sơn của Sài gia ư?”

“Nhạc Thịnh tuyệt đối không có ý đó!” Nhạc Thịnh vội vàng nói: “Sài gia của Chu Quốc đều là anh hào, Nhạc mỗ sớm đã khâm phục nhiều năm. Tiểu nữ mới tròn mười lăm, vốn không vội kết hôn. Mẹ của A Hoành thương nó nhất, cũng muốn giữ A Hoành lại bên người thêm vài năm, thân mong hoàng thượng... suy xét lại!”

Sài Tĩnh chậm rãi bước sang một bên, chống cằm nhìn mấy người trên điện. Hai huynh muội nhà họ Nhạc đã kinh hoàng đến nói không thành tiếng, đường huynh Sài Chiêu của nàng thì đứng im không nhúc nhích, nhưng cho dù như thế, Sài Tĩnh sớm chiều sống chung với y nhiều năm nên chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra sự vui mừng kín đáo của y.

Trán Vũ Đế nhăn lại từng đường như dao rạch. Cùng với Yên Quốc tiếp giáp với mình đã bị Sở Vương của Lương Quốc dẫn quân tiêu diệt, lực lượng của Đại Tấn không bằng Lương Quốc. Vốn ông ta còn định nhân chuyện kết thân giữa hai nước Tấn – Lương để bảo đảm vài mươi năm bình an cho Đại Tấn. Xuất thân từ tông thất chính hiệu cũng chỉ có đại tiểu thư Nhạc Hoành của Tĩnh Quốc Công phủ, nếu có thể được mang về Lương Quốc gả cho thái tử thì là chuyện không gì tốt bằng. Ấy vậy mà Nhạc gia lại không biết chuyện, con gái cung còn bị người ta đồn đãi thành như vậy, đúng là không thể

đám đương được vị trí thái tử phi cao quý.

Không chỉ như thế, e rằng... Vũ Đế thăm thờ dài một tiếng. E rằng hoàng thân quốc thích của những nước khác cũng không ai chịu kết thân với vị Nhạc tiểu thư đã bị tổn hại thanh danh này... Vì vậy xem ra tuy Sài gia của Chu Quốc là quý tộc đã sa sút nhưng dù thế nào cũng đang nắm giữ một vùng đất...

Vũ Đế trầm ngâm một lát rồi tăng hắng, nói: “Sài quận vương, khanh cảm thấy cô con gái này của Nhạc gia thế nào?”

Hôm qua Sài Dật nhìn thấy bản lĩnh của Nhạc Hoàn đã âm thầm thán phục, thấy dường như Vũ Đế có ý gả Nhạc Hoàn cho Sài Chiêu thì ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Sài Chiêu đang có vẻ ung dung như thường. “A Chiêu, Nhạc tiểu thư... con thấy thế nào?”

“Sài Chiêu nghe những lời Sở Vương điện hạ nói, cũng thấy không phải không có lý.” Sài Chiêu chậm rãi nói: “Tại hạ nóng lòng cứu người, đúng là đã suy nghĩ không chu toàn. Nếu thanh danh của Nhạc tiểu thư bị tổn hại vì tại hạ, trong lòng tại hạ cũng cảm thấy rất bất an... Nhạc tiểu thư mọi mặt đều tốt, sao con lại không thích được chứ?”

Ta giết chết người! Ta giết chết người! Nhạc Hoàn siết nắm tay kêu răng rắc, hận không thể bước lên cắt lưỡi Sài Chiêu.

Vũ Đế chuyển mắt nhìn sang Nhạc Thịnh với vẻ đầy ẩn ý. “Trẫm thấy con trai của Sài Tuyên cũng rất được. Tuy người không có tước vị nhưng nói thế nào thì cũng là cháu trai của Sài quận vương, Sài quận vương chắc cũng sẽ không bạc đãi huyết mạch của huynh trưởng mình. Sài gia vang danh thiên hạ, Nhạc Hoàn nhà các khanh có thể gả vào Sài gia cũng là lương duyên trời định, trẫm thấy hai người này cũng rất thích hợp...”

“Hoàng thượng.” Nhạc Hoàn bước lên, quỳ phịch xuống đất, ngẩng cao đầu nhìn Vũ Đế mà không hề e sợ. “A Hoàn không muốn gả cho người sớm như vậy. Trước khi vào kinh, cũng đâu có nói như thế. Tại sao... đang yên đang lành lại... chỉ hôn gả thân cho hán!” nhạc hoàn liếc Sài Chiêu một cái, nhất thời như sắp khóc òa lên.

“Người không hài lòng với cháu trai của Sài quận vương à?” Ánh mắt tối sầm của Vũ Đế đảo qua đảo lại trên mặt Nhạc Hoàn. Gương mặt hôm qua còn rất hiền lành với nàng bây giờ như đổi thành một người khác.

“...Chúng thần chỉ mới quen nhau chưa đầy một ngày...” Giọng Nhạc Hoàn mang theo tiếng khóc. “A Hoàn... cầu xin hoàng thượng!”

“Trẫm đâu có bảo người phải thành hôn ngay!” Mặt Vũ Đế lộ ra vẻ âm trầm. “Nhạc Hoàn vừa mới cập kê, chi bằng đợi đến mười sáu hấy làm hôn lễ. Chỉ thêm một năm nữa, Sài quận vương cảm thấy thế nào?”

Sài Dật cung kính nói: “Lương duyên như thế, đợi thêm một năm thì có sao? Bản vương và A Chiêu có thể chuẩn bị ôn hòa mọi thứ, sang năm sẽ chọn một ngày tốt, rước Nhạc tiểu thư vào nhà một cách vinh quang nhất.”

Nhạc Hoàn nhìn cảnh này mà sốt ruột, cứ ra sức nháy mắt với cha mình. Nhạc Thịnh mấy lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cúi đầu không nói gì.

Sài Chiêu đến gần Nhạc Hoàn, lấy từ trong lòng ra một cái khóa vàng, nâng bàn tay mềm mại của nàng lên, nhét khóa vàng vào tay nàng, cúi đầu nhìn vào đôi mắt sáng đang ươn ướt của nàng, nói khẽ: “Sài Chiêu ta trên người không có gì quý giá, chiếc khóa vàng này từ khi sinh ra đã đeo bên mình, hôm nay tặng cho nàng, coi như là tín vật. Một năm sẽ trôi qua trong nháy mắt. Thương Sơn lạnh lẽo, nhưng ta sẽ không để nàng phải chịu vất vả. Nhạc tiểu thư...”

Nhạc Hoàn nhìn vào lòng bàn tay mình, chiếc khóa vàng tinh xảo khéo léo, có khắc hai chữ “an khang” xinh xắn. Có lẽ vì luôn đeo bên mình nên sắc vàng đã không còn lấp lánh như ban đầu, nhưng giá trị thì không hề thuyên giảm, nắm trong tay như nặng nghìn cân.

Bàn tay thô ráp đầy kén của Sài Chiêu bao lấy bàn tay mềm mại của Nhạc Hoàn, lại vuốt nhẹ một cái, gương mặt có những đường nét rõ ràng hiện lên chút vui vẻ vì được như ý.

Trước mặt Vũ Đế và mọi người trên điện, Nhạc Hoàn không dám lơ mông, cầm chiếc khóa vàng nhìn cha mình, lí nhí nói: “Cha...”

Nhạc Thịnh gật đầu với nàng. “Hãy nhận được đã.”

Nhạc Hoàn chần chừ cất chiếc khóa vàng vào trong lòng, quay người đi không dám nhìn Sài Chiêu nữa.

“Hay lắm!” Kỳ Minh vui mừng nói: “Tiểu vương ngàn dặm xa xôi đến Liêu Châu, không ngờ có thể thúc đẩy chuyện vui thế này!” Nói xong thì vỗ vai Sài Chiêu, nói với vẻ đầy thâm ý. “Quý nữ của Tĩnh Quốc Công phủ, người phải nhớ kỹ ân tình của tiểu vương đấy. Ngày sau hai người kết hôn, uống chén rượu mừng tuyệt đối không thể thiếu tiểu vương được.”

“Đó là đương nhiên.” Sài Chiêu khiêm tốn nói.

Mọi người trên điện tản ra về, Nhạc Hoàn cũng không biết mình đã đi đứng thế nào mà cái tên Sài Chiêu kia thì cứ đi cách mình khoảng nửa trượng. Nàng không muốn nhìn hán thêm một cái, chỉ muốn nhanh chóng trốn đi mới được.

“Nhạc tiểu thư.” Sài Tĩnh cất tiếng gọi lạnh lạnh. “Có thể nói chuyện một chút không?”

Nhạc Hoàn không hề có ác cảm với Sài Tĩnh, lập tức dừng bước quay đầu nhìn nàng, khẽ cắn môi rồi gật đầu. Hai người đi đến chỗ yên tĩnh, im lặng một lát, Sài Tĩnh nắm bàn tay của Nhạc Hoàn, ánh mắt đầy vẻ thân thiết. “Nhạc tiểu thư, Sài gia phụng hoàng mệnh của Chu Quốc chuyển này đến Liêu

Châu mừng thọ, thế nào cũng không ngờ có thể kết thân với Tình Quốc Công phủ, có lẽ cô và đường huynh của ta đúng là có duyên trời định.”

“Duyên phận?” Nhạc Hoành rói rầm nhũ mây. “Lệnh vua đã hạ, quận chúa bảo ta phải làm sao đây. Hôn sự do vua ban, nếu ta kháng chỉ thì sẽ mang tai họa tới cho người nhà. Duyên phận mà quận chúa nói e chỉ là nghiệt duyên mà thôi.”

“Sao Nhạc tiểu thư lại nói như vậy?” Sài Tịnh quay đầu lại nhìn Sài Chiêu đang lẳng lặng ngắm Nhạc Hoành từ xa. “Có thể nói vị đường huynh này của ta đã cũng ta lớn lên, không ai rõ tính cách và nhân phẩm của huynh ấy hơn ta. Nếu huynh ấy trở thành trạng phu của cô... đời này cô sẽ không hối hận. Trước mắt Sài gia không được vinh hiển cho lắm, Thương Sơn hoang vu cũng là chuyện người người đều biết, nhưng cho dù nhất thời vất vả thì đường huynh của ta cũng sẽ không để cô phải thiệt thòi cả đời. Bây giờ huynh ấy chỉ là một người bình thường nhưng văn thao võ lược không thua bất cứ nam tử nào của Đại Chu. Nhạc tiểu thư...”

“Quận chúa đừng nói nữa.” Nhạc Hoành quay người đi, nhìn về phía chân trời. “Nhạc Hoành ta nhìn giống người tham vinh hoa phú quý sao? Nhìn Sài quận chúa có lẽ lớn hơn ta đôi chút, xin hỏi một câu, quận chúa đã hứa hôn chưa?”

Mặt Sài Tịnh hiện lên vẻ thẹn thùng của cô gái chuẩn bị xuất giá, khó mà che giấu được. “Đã định chuyện chung thân, cũng chỉ một hai năm nữa thôi.”

“Quận chúa là con gái duy nhất của Sài quận vương, chắc phu quân cũng sẽ là một người không tầm thường?” Nhạc Hoành chớp mắt.

Sài Tịnh lập tức bừng tỉnh, cười nói: “Nhạc tiểu thư đúng là thông minh tinh ý. Phu quân tương lai của ta nào có phải nhân vật bất phàm gì. Sài gia không được hoàng thượng trọng dụng, những người trong hoàng tộc nào sao xem trọng một quận chúa như ta. Phu quân tương lai của ta... chẳng qua chỉ là một tướng nhỏ trong Sài quận vương phủ.”

Vài lời qua lại, hai người dần dần cởi mở hơn, Nhạc Hoành thoải mái nói: “Sài quận chúa thân là nữ nhi nhưng không thua kém đáng mấy râu, người cô bằng lòng lấy nhất định không phải người bình thường, chẳng qua quận chúa không quan tâm vinh hoa hay hư danh, thứ cô quan tâm chính là một tấm chân tình!”

Sài Tịnh lắc đầu bất đắc dĩ: “Nhạc tiểu thư cô ấy à, tuy tuổi tác còn nhỏ nhưng đầu óc lại thông minh nhanh nhạy. Cô nói vòng nói vèo, nói tới chuyện của ta là để ta mắc quai đúng không? Cho dù chỉ quan tâm tới một tấm chân tình thì đường huynh Sài Chiêu của ta cũng có thể dâng cho cô. Ta đã sớm nhận ra huynh ấy vừa nhìn là đã xem trọng cô. Bạch Long của cô bị chấn kinh, chân của huynh ấy còn nhanh hơn đại ca cô nữa.”

Thấy Sài Tịnh nhắc đến chuyện té ngựa, mặt Nhạc Hoành nóng lên, xấu hổ nói: “Quận chúa đừng nhắc đến chuyện đó nữa...”

Sài Tịnh kéo ống tay áo của Nhạc Hoành, khẽ sát vào nàng nói: “Ta và cô cùng là nữ nhi, đương nhiên biết cô giận huynh ấy chuyện gì. Đường huynh của ta là người thô kệch, cô cứ coi như huynh ấy vì nóng lòng cứu cô nên thất lễ là được. Nếu huynh ấy thật sự làm gì có lỗi với Nhạc tiểu thư, chỉ sợ cô đã sớm cắt cổ hòng huynh ấy rồi, đúng không? Ta dạy dỗ huynh ấy giúp cô, được không?”

Đối diện với Sài Tịnh nhanh nhẹn miệng, ăn nói không chệ vào đâu được, Nhạc Hoành ngây ngất thời không biết phải nói gì, chỉ biết nhìn Sài Tịnh, có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Sài Tịnh thấy vẻ ngờ ngác của nàng, không nhịn được cười, vỗ vai nàng: “Một năm sau, ta sẽ cùng đường huynh đến Thương Châu đón cô, Nhạc tiểu thư cứ về suy nghĩ đi, chắc chắn sẽ nghĩ thông.”

Vừa nói, Sài Tịnh vừa đi về phía Sài Chiêu, đôi mắt hạnh phúc ý như rót mây với y. Khóe môi Sài Chiêu khẽ nhếch lên, thấy Nhạc Hoành cũng nhìn mình thì mỉm cười gật đầu với nàng.

Đối diện với đôi mắt xám sâu không thấy đáy của y, Nhạc Hoành lập tức quay người đi, tìm đập nhanh thỉnh thịch, chân hoảng hốt bước nhanh về phía Nhạc Hoàn đã sắp đi đến cửa cung.

“Quận chúa nói gì với nàng ấy mà từ xa đã có thể thấy mặt A Hoành đỏ bừng lên vậy.” Sài Chiêu giả vờ lơ đãng hỏi.

“A Hoành?” Sài Tịnh cười phì một tiếng. “Mới trao cho người ta khóa vàng gia truyền của nhà huynh thì đã gọi là A Hoành rồi à? Sài đại ca làm như đã là con rể nhà họ Nhạc rồi vậy, đúng là... tức cười chết mất thôi.”

Sài Chiêu thân nhiên nói: “Quận chúa không cảm thấy gọi A Hoành có vẻ dễ nghe hơn sao? Nhạc gia có con gái, tên là A Hoành. Câu này là muội nói mà.”

Sài Tịnh bẻ ngón tay, kiêu ngạo nói: “Nếu huynh còn mạnh miệng thế nữa thì muội sẽ không nói cho huynh biết muội và Nhạc Hoành đã nói gì đâu.”

Sài Chiêu cup mắt xuống, cười. “Không cần quận chúa phải nói cho ta, từ ánh mắt A Hoành nhìn ta khi này ta cũng có thể đoán ra được bảy tám phần. Lẽ nào quận chúa lại đi nói xấu ta hay sao?”

“Huynh...” Sài Tịnh tức giận nói: “Cái tính này của huynh, thảo nào mà Nhạc tiểu thư không thể thích huynh nổi.”

“Tính cách này của ta?” Sài Chiêu ngắt ra. “Nàng ấy không thích thì sao? Ta thích nàng ấy là được. Đi thôi...”

Sài Tịnh bực mình giậm mạnh chân, sau đó đành đi theo sau y, tức đến nổi suýt nữa hộc máu.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Sài thiếu chủ

“A Hoành, A Hoành!” Nhạc Hoàn kéo tay muội muội. “Muội đi chậm thôi, đại ca sắp không theo kịp muội này.”

Nhạc Hoành vung tay của hấn ra, đi đến chỗ không người. Nhạc Hoàn nhìn mà sốt ruột nhưng lại không biết khuyên nhủ thế nào, bèn nắm mạnh một cái vào gốc cây bên cạnh, nói: “Hay là... đi cầu xin hoàng thượng một chuyến nữa? Cha không đi, huynh đi còn không được sao?”

Nhạc Hoành lấy chiếc khóa vàng mà Sài Chiêu tặng cho mình ra, ném mạnh xuống đất. “Sài Chiêu, Sài Chiêu! Đồ giầu đồ bím leo, hèn hạ vô sỉ. Đừng để ta gặp lại người, đừng để ta gặp lại người!”

Thấy Nhạc Hoành từ từ nín khóc, Nhạc Hoàn thử đẩy đẩy vai nàng, dè dặt nói: “A Hoành, hay là... về nhà rồi nói. Cha không tìm thấy chúng ta lại tức giận đấy.”

Nhạc Hoành lau đôi mắt sưng đỏ vì khóc, sau đó đứng thẳng người dậy, đi được vài bước lại do dự quay người lại, khom người nhặt chiếc khóa vàng bị ném dưới đất lên, thổi bay bụi đất bám trên đó rồi nhét vào lòng trở lại.

“A Hoành...” Nhạc Hoàn nghi hoặc nói. “Thứ mình không thích, ném rồi thì thôi đi.”

Nhạc Hoành không để ý đến đại ca của mình nữa mà bước nhanh về phía trước.

Ngày rời khỏi Liêu Châu là một ngày trời nắng đẹp đã lâu chưa thấy, đoàn người từ các phương lần lượt ra đi, ngoài thành chỉ còn lại người của Tỉnh Quốc Công phủ và người của Sài gia. Vó sau của Bạch Long còn bị thương, ngهن ngào như không muốn cất vó.

Sài Chiêu nhảy xuống lưng ngựa, đi đến gần đoàn ngựa của Nhạc gia. Nhạc Hoành muốn cười Bạch Long tránh đi nhưng lại bị Sài Chiêu kéo dây cương lại.

Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve bờm của Bạch Long, dán sát tai ngựa thì thầm điều gì, Bạch Long thôi không nức nở nữa mà ngoan ngoãn khụy chân trước xuống.

“Bạch Long.” Nhạc Hoành cuống lên. “Sao mày lại nghe lời của người ngoài thế, đứng lên đi.”

Bạch Long hừ một tiếng, đầu cứ cọ xát vào người Sài Chiêu. Sài Chiêu thuận theo dây cương đặt tay lên bàn tay của Nhạc Hoành. Y nắm rất chặt, không cho Nhạc Hoành tránh thoát.

“Người...” Nhạc Hoành vừa xấu hổ vừa tức giận. “Bao nhiêu người đang nhìn, người còn không chịu buông ra!”

Sài Chiêu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng. “Nhạc tiểu thư, ta tặng nàng khóa vàng làm tín vật, nàng có gì để trao cho ta không?”

Nhạc Hoành ngẩng đầu nhìn lên trời, lạnh lùng nói: “Người nhìn đi, ta có gì để cho người?”

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành giống như một đóa sen giữa làn nước trong, toàn thân không thấy trầm hay ngọc bội, đầu tóc chỉ dùng vài lụa màu vàng nhạt buộc lên, đúng là không thể tìm được thứ gì làm tín vật.

Sài Chiêu suy nghĩ một lát, môi khẽ nở nụ cười, một tay thò xuống dưới thân của Bạch Long, rút một cây tên vàng trong ống đựng tên được giấu kín ra. Sài Chiêu vuốt dọc cây tên vàng, bên mép mũi tên có một chữ “Hoành” được khắc một cách ngay ngắn theo kiểu chữ Tiểu Triện.

Nhạc Hoàn ở bên cạnh liếc mắt thấy thế, đặc ý nói: “Là ta khắc cho A Hoành đấy, mỗi cây tên đều có.”

“Chi bằng...” Sài Chiêu đưa cây tên vàng trong tay đến trước mặt Nhạc Hoành. “Dùng cây tên vàng này của Nhạc tiểu thư làm tín vật tặng ta vậy.”

Nhạc Hoành liếc mắt, tức giận nói: “Người thích thì cứ lấy đi, ta còn nhiều tên vàng mà, người thích coi nó là bảo bối cũng chẳng ai ngăn cản.”

“Thế thì lấy nó vậy.” Sài Chiêu nắm chặt cây tên vàng. “Ồ Thương Châu đợi ta, ta nhất định sẽ đến rước nàng.”

Thấy Nhạc Hoành không để ý tới mình nữa, Sài Chiêu cup mắt cười, quay người đi, giơ cao mũi tên vàng, nói lớn: “Bất luận Nhạc tiểu thư có bằng lòng hay không thì nàng cũng đã là thê tử chưa cưới của ta, ta đã nhận định nàng. Đi thôi!”

Về đến đoàn ngựa của Sài gia, Sài Chiêu nâng niu bỏ mũi tên vàng vào trong bao đeo bên mình, Sài Tịnh mỉm cười nói: “Tính cách bướng bỉnh như thế, cưới về cũng chịu đủ. Huynh tự cầu phúc đi.”

Sài Chiêu không nói gì, nhìn theo bóng lưng đi xa dần của Nhạc Hoành, mới vừa chia ly đã cảm thấy không nỡ xa rời.

“Thật ra...” Nhạc Hoàn e dè quan sát sắc mặt của muội muội. “Bây giờ nhìn lại thì Sài Chiêu đó cũng coi như là tạm được. Bộ dạng... cũng khỏi ngờ, bản lĩnh cũng tạm tạm... Tuy không có chức tước nhưng nói thế nào thì cũng có người thúc thúc làm quận vương, chắc sẽ không bạc đãi hẳn. Có điều Thương Sơn lạnh lẽo, nếu bắt A Hoàn qua đó e là mẹ sẽ không nỡ...”

“Cha.” Nhạc Hoàn lấy hết can đảm nhìn cha mình vẫn im lặng này giờ. “Con gái bị hứa gả cho Sài gia, đó là điều cha muốn nhìn thấy ư?”

“A Hoàn, sao muội có thể nói chuyện với cha như vậy?” Nhạc Hoàn vội nói: “Cha cũng không muốn...”

“Vó sau của Bạch Long là bị cha làm bị thương.” Nhạc Hoàn cắn môi. “Cha không muốn nhìn thấy muội bị gả cho Lương Quốc nên mới cố ý làm Bạch Long bị thương, muốn con gái té ngựa trước mặt hoàng thượng. Làm mất mặt Đại tể, hoàng thượng cũng không thể tứ hôn muội cho Lương Quốc... Đáng tiếc cha trầm tính gan tính cũng không thể ngờ được con gái và Sài Chiêu lại cùng rơi vào thảm cảnh, cả một đêm, con gái cùng một người đàn ông bên nhau... Cũng không thể trách người ngoài chỉ trở con gái, ngay cả con cũng... cảm thấy mất hết thể diện.”

“Sao lại là cha được!” Sắc mặt Nhạc Hoàn tái nhợt, nói: “A Hoàn, muội đừng nói lung tung.”

“Có phải hay không, đại ca tự hỏi cha đi.”

Nhạc Thịnh nhắm hai mắt lại. “A Hoàn nói không sai, là do cha làm.”

“Cha...”

“Sở Vương Kỳ Minh lòng lang dạ sói, sao có thể thật lòng muốn hai nước Tấn – Lương kết thân được.” Nhạc Thịnh nhìn đứa con gái yêu vô tội với ánh mắt áy náy. “Cho dù hoàng thượng tin, Nhạc Thịnh ta cũng tuyệt đối không tin hẳn. Kỳ Minh muốn mang con đi chẳng qua chỉ muốn dùng con để uy hiếp Tĩnh Quốc Công phủ mà thôi. Thương Châu là tâm binh phong che chở Tấn Quốc, mấy chục năm nay đều do Nhạc gia ta trấn thủ. Con đến Lương Quốc chắc chắn sẽ là con tin, bất luận thế nào cha cũng sẽ không để con đi. Nhưng cha không ngờ được rằng Sài Chiêu đó... có lẽ con thật sự không thể tránh được duyên phận này...”

“Tuy Sài gia không phải là hoàng tộc cao quý của Chu Quốc nhưng danh tiếng lan khắp thiên hạ, coi như là hào kiệt một phương.” Nhạc Hoàn nói tiếp lời cha mình. “So với họ Kỳ của Lương Quốc, phẩm hạnh tốt hơn nhiều. Nếu bảo con chọn cho A Hoàn một nơi nương tựa thì Sài gia tốt hơn Kỳ gia nhiều. Cha, người thấy sao?”

“A Hoàn còn có đường lựa chọn ư?” Nhạc Hoàn trừng mắt nhìn đại ca mình. “Về đến Thương Châu, chắc chắn mẹ sẽ rất đau lòng”

Trên đường về Thương Châu, đôi huynh muội lúc đến rất vui vẻ kia đều chìm vào im lặng. Con đường phía trước dài đằng đẵng, không biết là lạnh hay dữ.

Còn Sở Vương Kỳ Minh thì dọc đường luôn tinh thần phấn chấn, mặt mày hiện vẻ vui mừng, chứng tỏ chuyến này có thu hoạch lớn. Người bên cạnh không hiểu, hỏi: “Vương gia không định được chuyện kết thân với Tấn Quốc, ngược lại còn có lợi cho Sài gia, sao vương gia còn vui vẻ đến thế?”

Kỳ Minh vung vẩy dây cương trên tay, quay đầu nhìn lại cửa thành Liêu Châu đang ngày càng xa. “Nhạc Thịnh tự cho là thông minh, nghĩ rằng hại con gái mình ngã ngựa là có thể phá hỏng chuyện kết thân. Nếu tiểu vương ta đã không thể mang con gái ông ta đi thì cũng sẽ không để người khác tùy ý cưới con gái ông ta.”

“Vương gia anh minh.” Tùy từng lập tức hiểu ra. “Tấn Quốc kết thân với ai đều không có lợi cho chúng ta, nhưng nếu để Nhạc tiểu thư gả cho Sài gia thì lại là thượng sách. Trên danh nghĩa thì cũng xứng đôi nhưng ai ai cũng biết Sài gia của Chu Quốc bị chuyện mưu phản mười năm trước liên lụy, bị biếm trích đến không còn đường lui, không thể có ngày được phát lên. Nam Cung hoàng tộc của Chu Quốc vô dụng, lại nghe lời sàm tấu không chịu trọng dụng Sài Quận vương, cứ như thế chuyện vương gia chúng ta tiêu diệt Chu Quốc cũng chỉ là sớm muộn, Nhạc tiểu thư gả cho một kẻ bấp bênh như thế, có khác gì gả cho một bá tánh bình dân chứ! Với chúng ta mà nói lại là một chuyện trăm lợi mà không có hại, hành động này của vương gia quả là cao minh.”

Trước mắt Kỳ Minh dường như lại hiện lên ánh mắt khiêu khích của Nhạc Hoàn, mặt hắn thoáng hiện lên ngao ngạo. “Con gái nhà họ Nhạc lợi hại như vậy, cha con họ Nhạc chắc cũng không thể khinh thường. Tiểu Vương đã lập chí phải thống nhất thiên hạ cho Đại Lương, Yên Quốc đã bị diệt, tiếp theo sẽ là Tấn Quốc! Muốn san bằng Tấn Quốc, Nhạc gia Tĩnh Quốc Công phủ ở Thương Châu chính là mối họa đầu tiên của chúng ta. Vũ Đế già nua không đáng sợ, Nhạc Thịnh xảo trá kia nhất định phải tiêu diệt. Đợi tiểu vương về nước, nhất định phải suy nghĩ một phen... làm thế nào để san bằng tảng đá ngáng chân đáng ghét này... Chỉ đáng tiếc...” Kỳ Minh cười khẽ vài tiếng. “Lúc thành Thương Châu bị phá... rượu mừng đã hứa với Sài Chiêu cũng không uống được nữa...”

Thương Châu, Tấn Quốc

“Gả cho Sài gia của Chu Quốc?” Nhạc phu nhân loạng choạng thối lui vài bước.

Nhạc Hoàn bước tới đỡ lấy mẹ mình, cúi đầu buồn bã nói: “Hoàng thượng chính miệng tứ hôn, e là không thể thay đổi được.”

“Từ nhỏ đến lớn, A Hoàn đã bao giờ rời xa chúng ta nửa bước đâu.” Nhạc phu nhân rơi nước mắt. “Bây giờ gả xa như thế, bảo mẹ nỡ lòng nào đây chứ!”

Gia quy của nhạc gia trước nay nghiêm khắc, ba đời trung lương vang danh Tấn Quốc, Nhạc phu nhân rơi nước mắt một lát rồi ngừng khóc, vuốt ve

gương mặt của Nhạc Hoành, nói: “Gái lớn gả chồng, con gái thông cảm cho cha con, cũng chớ ghi hận hoàng thượng, biết không?”

Tim Nhạc Hoành bỗng cảm thấy đau nhói. Nàng lấy chiếc khóa vàng kia ra, nói: “A Hoành đã nhận tín vật của hã, cho dù trong lòng có không muốn đi chẳng nữa thì cũng đã chấp nhận việc hôn nhân này. Cha và mẹ cứ yên tâm, nhìn thế nào con gái cũng đâu giống người sẽ bỏ trốn không gả chứ.”

Nhạc phu nhân ôm con gái yêu vào lòng, nước mắt rơi tí tách làm ướt mái tóc của Nhạc Hoành.

Nhạc Hoành dắt Bạch Long vào chuồng ngựa, thấy một bóng người quen thuộc đang lau bõm ngựa thì nở nụ cười, gọi: “Thôi thúc!”

Người đàn ông được gọi là Thôi thúc quay người lại, gương mặt ngăm đen sảo nhữ được điêu khắc. Nhìn thấy Nhạc Hoành thì gương mặt kiên nghị ấy lập tức giãn ra. “Tiểu thư về rồi à!”

Thôi thúc bước tới dắt lấy dây cương từ trong tay Nhạc Hoành, dẫn Bạch Long vào chuồng ngựa. Ông ngồi xuống nhìn vó sau của Bạch Long, giã thảo được đắp lên vết thương của nó. Nhạc Hoành ôm gối ngồi dưới gốc cây, lẳng lặng ngắm nhìn Bạch Long nghỉ ngơi.

Ánh trăng vừa lên, Nhạc Hoành lại lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra, vuốt ve hai chữ “an khang”, lòng ngổn ngang trăm mối.

“Tiểu thư đang nhìn gì vậy? Nhìn gì mà thất thần tới mức Thôi thúc đến ngay trước mặt mà cũng không biết?” Thôi thúc dựa vào gốc cây, ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hoành, liếc nhìn tín vật trên tay nàng. “Chưa từng thấy tiểu thư mang theo cái này, là vật được ban thưởng khi vào cung diện kiến thánh thượng ư?”

“Dạ...” Nhạc Hoành cúi đầu nghich bụi đất phía dưới, kể lại toàn bộ những chuyện sau khi vào kinh cho Thôi thúc nghe.

“Hoàng thượng tứ hôn tiểu thư cho Sài Chiêu...” Mặt Thôi thúc thoáng biến sắc, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục bình thường “Sài gia của Chu Quốc anh dũng, con trai của Sài Tuyên... có lẽ cũng không phải người tầm thường, tiểu thư kể cho thúc nghe xem Sài Chiêu đó trông như thế nào.”

Nhạc Hoành ngửa mặt nhìn lên bầu trời sao, nhớ lại một chút, nói: “Cũng như người bình thường thôi, lớn hơn con năm tuổi, mắt của hã... có màu xám!”

“Cha của hã, Sài vương gia Sài Tuyên cũng có một đôi mắt màu xám” Thôi thúc như nhớ lại rất nhiều chuyện xưa.

“Thôi thúc...” Nhạc Hoành mở to mắt. “Nghe nói năm xưa thúc từng vào nam ra bắc, hay là đã gặp qua người của Sài gia?”

Thôi thúc khẽ gật đầu. “Mười mấy năm trước, lúc đó thúc cũng đang ở Chu Quốc, đất phong của Sài gia không phải là chân núi Thương Sơn mà là tại Vân Đô – nơi phồn hoa nhất. Sài Vương gia Sài Tuyên là vương gia khác họ duy nhất của Chu Quốc, chiến công hiển hách uy chấn tứ phương. Một nửa lãnh thổ của Đại Chu là do huynh đệ của Sài gia đánh chiếm được, giúp Nam Cung gia chiếm lĩnh một cõi giữa thời thế loạn lạc ấy. Đáng tiếc... Sài vương gia công cao lấn chủ, khiến người ta ghen ghét. Mười năm trước, trong tai họa mưu phản của chu quốc, Sài Tuyên bị liên lụy phải vào ngục, ở trong ngục bị tra tấn nhiễm bệnh mà chết... khiến người ta phải thương tiếc thay.”

Nhạc Hoành chổng cằm, im lặng lắng nghe, gật đầu nói: “Đám người Nam Cung gia của Chu Quốc đều là kẻ vô dụng, con cũng có nghe cha nói qua. Sài vương gia chết vì hôn quân và nịnh thần, thật là đáng tiếc.”

Thôi thúc lại tiếp tục nói: “Ta cũng nghe nói Sài Tuyên có một con trai duy nhất. Nghe đồn sau khi Sài Tuyên chết trong ngục, vương phi và con trai không chịu nhục nên cũng đi theo ông ta... Không ngờ đệ đệ Sài Dật của ông ta lại bảo vệ đứa trẻ này, cũng coi như trời cao thương xót.”

Thấy Nhạc Hoành bĩu môi không nói chuyện, Thôi thúc cười nói: “Nhắc đến chuyện không vui của tiểu thư rồi à? Trước giờ Thôi thúc có gì nói nấy, chắc phải nói một câu mà tiểu thư không thích nghe rồi. Thôi thúc lại cảm thấy... cuộc hôn nhân này, cũng được lắm”

“Thôi thúc!” Nhạc Hoành tức giận đến nhảy dựng lên. “Thúc còn nói nữa!”

“Không nói, không nói nữa!” Thôi thúc xua tay vói về bất đắc dĩ. “Tiểu thư đi đường xa vất vả, mau về nghỉ ngơi sớm đi!”

Nhạc Hoành lê bước chân vói về không tình nguyện, lòng bàn tay đang nắm chiếc khóa vàng dẫm mồ hôi, cúi đầu nhìn sắc vàng ảm đạm kia. “Sài Chiêu, Sài Chiêu, người thật sự là mối lương duyên của ta...”

Dưới bầu trời đêm Thương Sơn, sao lạnh nhấp nháy, im lìm không một tiếng động. Sài Chiêu leo lên cây thu già trong vườn, dựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn về phía thương châu, tay xoay xoay mũi tên vàng của Nhạc Hoành, mắt nhìn chăm chăm vào chữ “Hoành” trên ấy.

Sài Chiêu liếm liếm môi. Ở thâm cốc cả đêm, những giọt nước mắt ngây thơ của thiếu nữ ấy đã bị y liếm vào miệng. Ấm áp như canh nóng, ngọt như mật, cứ quanh quẩn trên môi, vương vấn trong miệng...

“A Hoành, A Hoành... Cuộc đời của nàng, đã định là phải có mặt Sài Chiêu ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6-1: Tên vàng làm tín vật (1)

Lập đông, năm thứ ba mươi hai đời Vũ Đế nước Đại Tấn.

Tĩnh Quốc Công phủ.

Nhìn thấy đồ cưới của mình được sắm về từng món từng món một, Nhạc Hoành càng ngày càng buồn bực không vui. Sài gia gửi thư đến, mùa xuân năm sau, đại sinh nhật thứ mười sáu của Nhạc Hoành vừa qua thì sẽ đến Thương Châu đón dâu. Bấm ngón tay tính thì cũng chỉ còn nửa năm nữa thôi.

“Không ngờ hẳn lại nóng lòng đến vậy!” Nhạc Hoàn đến gần muội muội đang ngăn người của mình. “Thế cũng tốt, chứng tỏ trong lòng hẳn có muội. Nếu là đại ca của muội, ta mà không thích thì có thể kéo dài bao lâu hay bấy lâu. A Hoành, muội nói có đúng không?”

Thấy Nhạc Hoành không thèm mình lấy một cái, Nhạc Hoàn đẽ vai nằng, thuận thế ngồi xuống bậc thang, nghiêng đầu nhìn Nhạc Hoành đang mặt buồn rười rượi. “Chuyện đã đến nước này, có vui hay không thì cũng phải vậy. Đại ca hứa với muội sẽ đưa muội đến Sài gia, nếu Sài gia không hợp ý muội... đại ca sẽ dẫn muội về Thương Châu, được không?”

Nhạc Hoành cười phì một tiếng. “Vi dĩ dĩ muội mà câu này đại ca cũng có thể nói ra được? Muội muội đã xuất giá mà còn có thể được đại ca dẫn về sao? Thật là cười rụng răng mất!”

Nhạc Hoàn gãi đầu mình. “Cùng lắm thì ở trong nhà cả đời, có đại ca đây!”

Hai huynh muội đang nói chuyện, bỗng thấy cửa phủ mở ra, phó tướng Tôn Nhiên của cha mặc áo giáp bạc, bước vội vào trong.

“Tôn thúc thúc...” Nhạc Hoành gọi một tiếng, thế nhưng Tôn Nhiên lại không nhìn, cũng không trả lời nằng, mặt đầy vẻ nghiêm trọng. “Đại ca, Tôn thúc thúc làm sao thế? Lễ nào trong quân có chuyện gì sao?”

“Huynh cũng không rõ...” Nhạc Hoàn nhìn vào trong nhà, lắc đầu nói: “Mấy ngày trước cha nhận được tin Lương Quốc đã điều binh khiển tướng, dường như có ý định tập kết. Có điều cha đã báo tin tức này đến Liêu Châu cho hoàng thượng biết. Chuyện sau đó... hnh cũng không biết nữa.”

“Lương Quốc vừa tiêu diệt Yến Quốc, chưa đầy một năm đã có hành động rồi sao?” Nhạc Hoành thoáng cảm thấy bất an. “Trước đó Sở Vương Kỳ Minh còn đích thân đến Liêu Châu chúc thọ hoàng thượng của chúng ta... Có lẽ sẽ không... vì đánh Tấn Quốc của chúng ta đâu...”

“Kỳ Minh nham hiểm xảo trá, ai biết hẳn toan tính điều gì chứ.” Nhạc Hoàn đứng dậy. “Yến Quốc đã diệt vong, bây giờ Trung Nguyên chỉ còn lại Tấn Quốc chúng ta, Lương Quốc và Chu Quốc ở phía bắc. Ba nước mỗi bên chiếm giữ một phương, nếu có thể giữ thế lực ngang nhau thì có thể tránh được chiến tranh khiến sinh linh lầm than. Kỳ Minh hiểu chiến, cũng bưng bưng đã tâm, Lương Quốc giàu có, không thiếu chi phí cho quân đội. Chu Quốc có núi sông hiểm trở, yên ổn ở phương Bắc. Nếu Kỳ Minh thật sự có tính toán thì sau Yến Quốc, tất nhiên là Đại Tấn chúng ta. Cha đã sớm đoán được Kỳ Minh sẽ không an phận, cho dù hẳn có đã tâm diệt Tấn Quốc thì chúng ta cũng sẽ không sợ chúng.”

“Đại ca nói những lời này thật ra đáng, đúng là đầy nhiệt huyết.” Nhạc Hoành bật cười. “Hỗ phụ vô khuyến tử, Nhạc thiếu tướng quân quả là không tầm thường.”

Nhạc Hoàn nhặt chiếc kích dài gác bên cạnh lên, quơ quơ trước mặt Nhạc Hoành. “Đã lâu huynh muội ta không so tài với nhau rồi, chỉ bằng đến thử kích của đại ca đi.”

“Muội sợ huynh chắc?” Nhạc Hoành đứng thẳng lên, rút một cây giáo dài trên giá binh khí ra, ước lượng một chút rồi nói: “A Hoành không giỏi tí thí với người khác nhưng nếu đại ca đã lên tiếng thì thử một chút cũng không sao. Huynh tuyệt đối không được nhường muội đấy.”

Lời vừa nói xong, mũi giáo đã đâm thẳng về phía cổ tay của Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn nhanh nhẹn né được, chiếc kích chặn mũi giáo của Nhạc Hoành lại, cười nói: “Hừ, làm thật đấy à? Xem đại ca dạy dỗ muội thế nào nhé!”

Thôi thúc nghe tiếng binh khí ở ngoài sân nên ló đầu ra nhìn rồi lắc đầu bất đắc dĩ. Lão bộc Trọng bá ở bên cạnh cũng nhìn ra và cười, nói: “Thôi hộ viện, võ công của hai vị tiểu chủ nhân đều do ông truyền dạy, theo ý ông, đại thiếu gia thắng một bậc hay là tiểu thư giỏi hơn đại ca mình?”

Thôi thúc hé miệng nói: “Nếu tiểu thư là nam nhi, nhất định... sẽ không thua đại thiếu gia.”

Trọng bá bật cười ha hả. “Ông nói thế thì tôi sẽ coi như đại thiếu gia của chúng ta lợi hại nhất. không nói nhiều với ông nữa, tiểu thư sắp xuất giá rồi, còn rất nhiều thứ phải chuẩn bị.”

“Ừ...” Trên mặt Thôi thúc thoáng hiện lên vẻ không nỡ.

Trong lúc trò chuyện, Nhạc Hoàn đập mạnh một cái làm cây giáo trong tay Nhạc Hoành rơi xuống. Nhạc Hoành xoa cổ tay bị đau của mình, cau kinh

nói: “So một chút thôi mà, đại ca nhìn xem huynh cũng nghiêm túc quá rồi.”

Nhạc Hoàn khom người xuống nhặt cây giáo của Nhạc Hoàn lên, cười nói: “Ti thí với A Hoàn nhà chúng ta, sao có thể không nghiêm túc cho được. Lỡ không cẩn thận một cái, Nhạc thiếu tướng quân ta sẽ bị người ta cười chê mất. Không sao chứ?”

Nhạc Hoàn nhướn đôi mày liễu, chỉ vào cây cung vàng, nói: “Hay là... chúng ta so tài bắn cung?”

Mặt Nhạc Hoàn tái mét, vội vã xua tay nói: “Thôi đi thôi đi, để huynh vào trong nhà xem cha và Tôn thúc thúc đang nói gì...”

Nhạc Hoàn vịn gốc cây, khom lưng cười, mũi hừ khẽ vài tiếng.

“Kỷ Minh đã dẫn binh đến chỗ cách ngoại thành Thương Châu ba mươi dặm ư!” Nhạc Thịnh cả kinh, nói: “Quân đội Lương Quốc cũng mới có hành động khác thường vài ngày nay, cư nhiên có thể tập kết nhanh như thế sao?”

“Việc binh quý ở thần tốc. Quân Lương hành quân cấp tốc cả ngày lẫn đêm, xem ra là trù tính từ lâu rồi!” Tôn Nhiên cúi đầu nói: “May mà tướng quân đã có dự liệu từ trước, Thương Châu phòng vệ nghiêm ngặt, tin tức cũng đã đưa đến kinh thành. Chúng ta kiên quyết giữ thành, viện binh đến nhất định có thể giữ được Thương Châu!”

“Chúc thọ chưa tới nửa năm đã tấn công, khắp thiên hạ chỉ có Sở Vương Kỷ Minh là làm được.” Nhạc Thịnh nặng nề đặt tay lên góc bàn. “Nhạc gia ta trấn thủ Thương Châu mấy chục năm, chẳng lẽ sợ hấn sao. Truyền lệnh xuống, các cửa thành canh phòng nghiêm ngặt, không có lệnh của ta thì không được tự tiện ra vào thương châu!”

“Cha... chuyện này là...” Nhạc Hoàn ở ngoài cửa ngáy cả người. “Lại có chiến tranh nữa à?”

Nhạc Thịnh nhìn đứa con trai đang há hốc mồm. “Kỷ Minh đã dẫn binh đến ngoại thành Thương Châu, cha lệnh cho con dẫn binh đến canh giữ cửa phía tây, không được có sai sót gì!”

“...Kỷ Minh...” Nhạc Hoàn thì thào. “Con tuân lệnh...”

Thấy đại ca từ trong nhà bước ra với vẻ mặt nặng nề, cúi người nắm chặt trường tiễn rồi bước nhanh ra ngoài, đầu không quay lại thì Nhạc Hoàn chạy nhanh theo, gọi: “Đại ca, xảy ra chuyện gì vậy?”

Nhạc Hoàn dừng bước nhưng không quay đầu lại, ngập ngừng rồi nói: “A Hoàn... Kỷ Minh dẫn binh đến ngoại thành Thương Châu rồi, đại ca phụng mệnh canh giữ cửa tây. Muội ở trong phủ, chăm sóc tốt cho mẹ và đệ đệ, biết chưa?”

“Đại ca...” Nhạc Hoàn bước tới kéo lấy góc áo hắn.

Nhạc Hoàn quay người lại, tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán muội muội, nói với giọng yêu thương. “Sẽ không có chuyện gì đâu. Đánh bại quân Lương, đại ca còn phải đích thân đưa muội đến Sài gia. Đại ca rất mừng là muội không bị đưa đến Lương Quốc. Đừng trách cha nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2: Tên vàng làm tín vật (2)

Doanh trại quân Lương, ngoại thành Thương Châu.

Trong doanh trại của chủ soái, Kỷ Minh mặc áo giáp vàng, vuốt ve cây cung bạc, miệng mỉm cười. Thấy người đưa tin đến thì không ngẩng đầu lên, nói: “Thế nào rồi?”

Người đưa tin quỳ một chân xuống, nói: “Bẩm vương gia, theo kế sách của vương gia, mấy tháng trước đã có mật thám vào Liêu Châu, trước mắt kinh thành Liêu Châu của Tấn Quốc người người đều đang đồn đãi nói Nhạc gia của Tấn Quốc Công phủ bắt mặn với việc Vũ Đế tử hôn con gái mình cho Sài Chiêu. Nghe nói Vũ Đế vô cùng giận dữ, mắng cả nhà Nhạc Thịnh không biết tốt xấu, một nữ tử đã mất đi danh dự còn hy vọng gả cho nhà quyền quý gì nữa...”

“Còn gì không...” Kỷ Minh khẽ ngả người, hỏi khẽ.

“Không chỉ như thế!” Người đưa tin nháy mắt. “Không ngoài dự đoán của vương gia, gần đây Nhạc gia và Sài gia thường xuyên thư từ qua lại. Thuộc hạ đã làm theo căn dặn của vương gia, làm giả vài bức, bảo người của chúng ta ở Liêu Châu trình lên Vũ Đế...”

“Làm tốt lắm!” Kỷ Minh cười to vài tiếng. “Tin chắc sau khi xem những lời trong thư, có lẽ Vũ Đế không đơn giản là chỉ tức giận thôi nhì.”

Người đưa tin bước lên một bước, nói nhỏ: “Đương nhiên rồi. Nhiều ngày trước Nhạc Thịnh đã phát hiện quân ta có hành động nên thư xin cứu viện đã

sớm được trình đến tay Vũ Đế, nhưng phía kinh thành Liêu Châu vẫn không có động tĩnh gì. Xem ra... Vũ Đế đã không còn tin tưởng Tĩnh Quốc Công phủ nữa, cũng không định quan sự sống chết của Thương Châu...”

“Lão già Vũ Đế tự phụ lại đa nghi, bề tôi nào không được lòng lão ta thì sẽ không sống nổi. Nhạc Thịnh làm việc cẩn thận bao nhiêu năm nay, không ngờ lại vì con gái mình mà khiến Vũ Đế nổi nghi ngờ.” Kỳ Minh kéo chiếc cung bạc trên tay mình. “Gia tộc Nam Cung ở Chu Quốc đã áp chế Sài gia bao năm nay, chúng không xứng là mối lo của ta. Nhưng Tấn Quốc không có Nhạc gia thì một trận là ngã ngay. Kỳ gia của Đại Lương ta mới thực sự là người nắm thiên mệnh, ngày nhất thiên hạ đã ở trong tầm tay rồi!”

“Mọi thứ đều là nhờ mưu kế của vương gia. Vương gia anh minh!”

Thành Thương Châu

“Cha.” Nhạc Hoàn chống mạnh cây kích xuống đất. “Mấy ngày nay quân Lương liên tục tấn công vào thành, thành Thương Châu phòng thủ kiên cố, Hoàn Nhi cũng không sợ chúng đến, nhưng... viện quân mãi mà không thấy động tĩnh gì, nếu thật sự phải từ thủ thì e là quân dân Thương Châu không thể trụ qua mùa đông giá rét được! Cha có tiếp tục gửi thư xin hoàng thượng mau phát binh chưa?”

Thấy Nhạc Thịnh im lặng không nói, Tôn Nhiên lên tiếng. “Thư à? Không mười thì cũng có tám chín bức nhưng vẫn không thấy bóng dáng của viện binh đâu... Tướng quân, có khi nào là do hoàng thượng tin lời sàm tấu... Định để mặc cho Thương Châu tự sinh tự diệt?”

“Sàm tấu? Lời sàm tấu gì?” Nhạc Hoàn quỳnh lên. “Tôn tướng quân mau nói ra nghe xem nào.”

Tôn Nhiên thờ dài một hơi, nói: “Ta cũng chỉ nghe đồn mà thôi. Liêu Châu đang đồn đãi là Tĩnh Quốc Công bất mãn với việc hoàng thượng tứ hôn con gái yêu của mình cho một kẻ không công danh của Sài gia... Thậm chí còn nói cha con và Chu Quốc... Haiz!” Tôn Nhiên không nói tiếp được nữa.

“Thật tức cười!” Nhạc Hoàn trừng mắt giận dữ. “Nhạc gia ta ba đời trấn thủ Thương Châu, không nhờ cha bày mưu nghĩ kế giữ cho biên giới vững vàng thì kinh thành có thể ca múa thanh bình sao? Thế mà con nghi ngờ Nhạc gia ta! Cha, thành Thương Châu này ta đừng thêm giữ nữa!”

“Láo xược!” Nhạc Thịnh tức giận nói. “Từng câu từng chữ con vừa nói đều là tội đại nghịch roi đầu. Tôn tướng quân là người của mình, nhưng nếu truyền đến tai hoàng thượng ở kinh đô, không đợi Kỳ Minh tấn công Thương Châu, Nhạc gia chúng ta đã chết không chỗ chôn rồi!”

Nhạc Hoàn vội vã quỳ xuống, cúi gầm mặt không dám nói chuyện nữa.

Tôn Nhiên thấy Nhạc Thịnh nổi con thịnh nộ thì vội khuyên can. “Tướng quân đừng giận. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là làm thế nào để giữ được Thương Châu. Nếu hoàng thượng thực sự định bỏ mặc chúng ta...”

“Cha.” Mắt Nhạc Hoàn sáng lên, chần chừ rồi nói. “Hay là... cầu cứu Sài gia... Sài Chiêu và A Hoành đã định chuyện hôn sự, có lẽ sẽ...”

“Câm miệng!” Nhạc Thịnh nghiêm nghị ngắt lời hẳn. “Hoàng thượng đã nghi ngờ chúng ta cầu kết với Sài gia, nếu đi cầu xin Sài gia đến giải cứu mối nguy của Thương Châu, há chẳng phải đã làm theo ý kẻ địch, tội cầu kết càng thêm rành rành như núi!”

“Nhưng mà...” Nhạc Hoàn còn muốn nói thêm vài câu thì bị Tôn Nhiên ngăn lại, nháy mắt và lắc đầu với hẳn.

“Con ra ngoài đi.” Nhạc Thịnh xua tay.

Tôn Nhiên kéo tay áo Nhạc Hoàn, lôi hẳn ra ngoài.

“Tôn thúc thúc.” Nhạc Hoàn quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt. “Sao thúc không giúp con khuyên nhủ cha. Thúc và con đều biết nếu không có viện binh và lương thảo, khi mùa đông đến, Thương Châu hoàn toàn không trụ được bao lâu nữa.”

“Tướng quân rất cố chấp, đâu phải con không biết.” Tôn Nhiên lại kéo Nhạc Hoàn đi thêm vài bước, nén giọng thật khế. “Theo ý ta, cầu xúu Nhạc gia không phải là không thể.”

“Tôn thúc thúc...” Mắt Nhạc Hoàn sáng lên.

“Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra, càng không thể truyền vào tai hoàng thượng ở Liêu Châu.” Tôn Nhiên cảnh giác nhìn quanh quất bốn phía. “Thiếu tướng quân, con cảm thấy chú cháu nhà họ Sài thật sự có thể trông cậy vào sao?”

Nhạc Hoàn chần chừ nói. “Tuy chỉ quen biết có mấy ngày nhưng ấn tượng của con với Sài gia rất tốt. Sài quận vương điềm đạm, trí tuệ, Sài Tĩnh con gái ông ấy cũng không thua kém đáng nam nhi. Còn Sài Chiêu kia... có thể bắt chấp tất cả để cứu A Hoành... Tôn thúc thúc, con cảm thấy có thể thử xem sao.”

“Chuyện này không được chậm trễ.” Tôn Nhiên hạ quyết tâm, nói: “Thiếu tướng quân tìm một tín vật của tiểu thư rồi phái một thân tín đến Thương Sơn của Chu Quốc mặt mặt chú cháu nhà họ Sài một chuyến. Sài gia xuất thân nhà võ tướng, kỵ binh dũng mãnh, nếu thật sự phát binh cứu trợ Thương Châu ta...”

Lời còn chưa nói xong, Nhạc Hoàn đã vội bước đi thật nhanh. “Tôn thúc thúc yên tâm, cứ giao cho con.”

Nhạc Hoàn lén vào phòng của muội muội, nhìn quanh một lượt, mắt nhìn chăm chăm vào hộp đựng tên của Nhạc Hoàn.

“Tên vàng!” Nhạc Hoàn mừng thầm trong bụng. “Chính là nó!” Nhạc Hoàn đang định rút một mũi tên ra thì ngoài cửa đã có người tăng hắng vài tiếng.

“Đại ca, huynh chui vào khuê phòng của muội làm gì vậy?” Nhạc Hoàn khoanh tay, nhẹ nhàng nói: “Còn lén trộm đồ của muội nữa.”

“Đâu có!” Nhạc Hoàn rút tay lại. “Mỗi một mũi tên của muội đều đã qua tay của đại ca, đại ca muốn lấy một mũi mà muội lại nhỏ mọn thế ư?”

Nhạc Hoàn bước tới lấy hộp đựng tên xuống. “Nếu huynh thật sự thích nó thì có lấy hết cũng không sao. Nhưng hôm nay huynh cứ lén lút lút lút, nhất định là có âm mưu gì đó. Nếu huynh không nói rõ ràng thì đừng hòng lấy đồ của muội đi!”

Nhạc Hoàn sốt ruột nên bèn kể hết mọi chuyện đã thương lượng với Tôn Nhiên cho nàng nghe. “Đại ca cũng không muốn gạt muội, A Hoàn là người hiểu chuyện, nói vậy chắc muội cũng biết nên làm thế nào.”

Nhạc Hoàn cúi đầu nhìn hộp tên, do dự nói: “Đại ca, cha nói không sai, một khi Sài gia phát binh cứu viện chúng ta thì chẳng phải rơi vào bẫy của kẻ gian rồi ư...”

“Đầu óc cứng nhắc!” Nhạc Hoàn lập tức giật lấy hộp tên của Nhạc Hoàn. “Giờ là lúc nào rồi. Bảo vệ Thương Châu mới là việc cấp bách nhất, những chuyện còn lại đợi xong xuôi hãy nói, thế mà muội cũng không hiểu sao? Muội cũng đâu muốn Kỳ Minh phá được thành, lúc đó mẹ và đệ đệ cũng chỉ có đường chết. Tiểu đệ còn chưa đầy một tuổi...”

Nhạc Hoàn bỗng thấy mềm lòng. Cau đôi mày liễu lại không nói gì, một lát sau mới lên tiếng. “Hắn... nhìn thấy mũi tên vàng, thật sự đến Thương Châu giúp chúng ta ư?”

“Vậy thì phải hỏi A Hoàn muội rồi.” Nhạc Hoàn rút một mũi tên vàng ra, nhìn chăm chăm vào chữ “Hoành” trên đó, khẽ thở dài một tiếng. “Chỉ mong trời thương Thương Châu, trời thương Nhạc gia...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Rút kiếm vì hồng nhan

“Nàng đã là thê tử chưa cưới của Sài Chiêu ta, ta đã nhận định nàng.”

Đêm khuya vắng vẻ, cửa phía Tây của thành Thương Châu bỗng nhiên mở ra, mấy người mặc đồ đen, cưỡi ngựa phóng nhanh khỏi thành, đi thẳng về hướng bắc. Trên thành, Nhạc Hoàn thở dài một hơi, nói với Tôn Nhiên bên cạnh. “Tôn thúc thúc, còn lại phải xem mấy người này có sống được để đến Thương Sơn hay không... Với lại... Sài gia rốt cuộc có chịu đến hay không.”

Những người áo đen kia vừa ra khỏi thành chưa được mười dặm thì bỗng có ánh lửa sáng bùng trong đêm, một trận mưa tên được phóng ra từ trong rừng rậm, những người áo đen còn chưa kịp rút kiếm thì đã đồng loạt ngã nhào xuống ngựa.

Mấy tiền thủ nhường đường. Kỳ Minh khoanh tay, chậm rãi cất bước đến gần thi thể của những người kia. “Quả là người của Thương Châu? Lục soát người bọn họ xem.”

Tùy từng bước tới lục soát, từ hông của một người rút một thứ được gói kỹ ra, mở xem thì thấy là một mũi tên vàng. “Vương gia...”

Kỳ Minh nhận lấy mũi tên, soi dưới ánh lửa, nhìn vào chữ Hoàn, môi nở nụ cười đắc ý. “Vũ Đế bỏ mặc sống chết của Thương Châu, người nhà họ Nhạc quả nhiên không nhẫn nại được nữa phải tìm Sài gia cứu viện. Đúng là ông trời cũng giúp ta! Chuyện phục kích hôm nay không được tiết lộ nửa câu, cứ để Nhạc Thịnh... chờ đợi thông gia tương lai của mình đến cứu trợ đi...” Kỳ Minh cười với vẻ thật khó lường. “Tiểu vương chỉ nghĩ thế thôi là đã cảm thấy thú vị rồi, thật sự muốn đập thành vào Thương Châu, không đợi được nữa...”

Ba ngày, năm ngày, bảy ngày... Nhạc Hoàn len lén lên cửa thành phía bắc, mím môi nhìn về phương bắc. Sài Chiêu, Sài Chiêu... Người có đến Thương Châu hay không! Người đã nói với ta, chắc chắn, chắc chắn người đã đến!

Chu Quốc, chân núi Thương Sơn, Quận vương phủ.

Nghe tin Sở Vương Kỳ Minh dẫn binh tấn công Thương Châu, Sài Chiêu không nghĩ được nhiều, vội vàng đẩy cửa thư phòng của thúc thúc Sài Dật, mới bước vào cửa đã bị Sài Dật gọi lại.

“A Chiêu...” Sài Dật chậm rãi xoay người lại. “Thúc thúc đang bàn chuyện với người khác, con đợi lát nữa hãy vào.”

“Thúc thúc!” Sài Chiêu bước nhanh vào phòng, quỳ một chân xuống đất, giọng cố chấp không chịu nghe khuyên giải.

những người trong thư phòng đưa mắt nhìn nhau rồi e dè bước ra khỏi phòng. Sài Dật thở dài một hơi. “Trong phòng chỉ còn lại thúc cháu ta, có gì thì đứng lên nói.

Sài Chiêu không đứng lên, khoe môi khẽ run rẩy. “Cố lẽ... thúc thúc cũng đã biết rồi.”

“Biết cái gì?” Sài Dật bưng ly trà trên bàn lên, thổi hơi nóng đang bốc lên.

Sài Chiêu ngược mặt nhìn vị thúc thúc đang trấn tĩnh ung dung của mình. “Thúc thúc không biết thì con sẽ nói cho thúc nghe. Thương Châu đã bị Kỳ Minh vây khốn, Vũ Đế lại không chịu phát binh cứu viện... Thương Châu đang ngàn cân treo sợi tóc!”

“Ồ?” Sài Dật đặt ly trà xuống. “Xem ra bản vương ở Thương Sơn hẻo lánh, nhiều chuyện bên ngoài không hề hay biết. Thế nào? A Chiêu lo lắng cho cả nhà nhạc phụ tương lai của mình ở Thương Châu à?”

Đôi mắt xám của Sài Chiêu thoáng nhấp nháy. “Nhà A Hoàn có chuyện, con thân là phu quân tương lai... theo lý nên...”

“Theo lý?” Mặt Sài Dật hiện lên vẻ ngạc nhiên. “Thương Châu là thành trì quan trọng của Tấn Quốc, theo lý chẳng phải Vũ Đế nên đi cứu hay sao? Con là con dân của Đại Chu, Vũ Đế không xin cứu viện với hoàng đế Đại Chu, con đi làm cái gì?”

“Thúc thúc!” Sài Chiêu nhích tới trước vài bước. “Vũ Đế không chịu cứu Thương Châu, Thương Châu đã cầm cự một tháng rồi, nếu không chịu phát binh thì sớm muộn gì thành cũng bị phá. Thành Thương Châu bị phá, cả nhà Tấn Quốc Công... chắc chắn sẽ không sống được. Xin thúc thúc...”

“Cầu xin bản vương.” Sài Dật nhìn cháu trai của mình với vẻ ân ý. “Bản vương có thể làm gì chứ? Thúc cháu ta có thể trấn thủ vùng đất này đã là ân điển của hoàng thượng, cứ nhúng tay vào chuyện của người khác, con không sợ người ta nhân cơ hội này đuổi cùng giết tận sao! Bản vương cũng kính trọng Nhạc Thịnh anh húng hào kiệt, Nhạc Hoàn cũng là một cô nương tốt... Nhưng trước mắt, thúc cháu ta ngồi yên không làm gì mới thực sự là giúp Nhạc gia.”

“Con hiểu ý của thúc thúc.” Sài Chiêu cụp mắt xuống. “Con không xin quận vương phủ phái binh cứu trợ Thương Châu, con sẽ dẫn người của mình...”

“Người của con?!” Sài Dật lạnh lùng nhìn đứa cháu đang quỳ dưới đất. “Người của con không phải là người của quận vương phủ sao? không có sự cho phép của bản vương, bất cứ ai trong phủ cũng không được ra khỏi Thương Sơn! Nghe rõ chưa?”

“Thúc thúc!”

“Ra ngoài đi!” Sài Dật quay người đi, không nhìn Sài Chiêu nữa.

Sài Chiêu lặng lẽ ra khỏi thư phòng. Thấy Sài Tịnh và mấy người khác đang đợi ở ngoài đều nhìn mình, Sài Chiêu khẽ lắc đầu, tỏ vẻ ra xa rồi hắng nói.

Đôi mắt Sài Tịnh cũng không còn được lấp lánh như xưa, nàng hỏi khẽ. “Cha nói thế nào? Có cho huynh dẫn người đến Thương Châu không?”

Sài Chiêu lắc đầu, mặt đầy vẻ u sầu, không muốn nói tiếp nữa. Y đến một chỗ thoáng vắng, nhìn về phía Thương Châu, rất lâu mà không nhúc nhích.

Một chàng trai trán buộc dải lụa màu đen đến gần Sài Chiêu, gương mặt trẻ trung anh tuấn ngẩng thật cao, nói: “Theo ý của Vân Tu ta, chỉ cần thiếu chủ nói một câu, ta sẽ theo huynh đến Thương Châu, cũng có thể cứu được thiếu phụ nhân. Quận chủ, cô thấy thế nào?”

Sài Tịnh nhìn chàng trai áo xanh lam bên cạnh mình. “Trọng Nguyên, chàng thấy thế nào?”

không đợi người tên Trọng Nguyên lên tiếng, Vân Tu cười to, nói: “Lý Trọng Nguyên được coi là bộ não xuất sắc nhất trong quận vương phủ. Lý Trọng Nguyên, huynh nói xem còn có cách nào hay hơn cách của ta không?”

Đôi mày kiếm của Lý Trọng Nguyên khẽ nhướng lên, ánh mắt lộ ra vẻ khó xử, nói: “Vương gia nói cũng không sai, Sài gia ra tay tuyệt đối không phải là chuyện tốt với Nhạc gia, thậm chí sẽ hại cả nhà họ Nhạc... Nhưng tình hình Thương Châu nguy cấp, chúng ta không thể ngồi nhìn không quan tâm... Trước mắt chỉ có duy nhất con đường như Vân Tu đã nói...”

“Đã nói là phải nghe Vân Tu ta mà!” Vân Tu vỗ đùi nói: “Thiếu chủ, cứ làm thế đi! Ngươi không tin bản lĩnh của ta sao?”

Lý Trọng Nguyên vỗ nhẹ lên vai Sài Chiêu, chân thành nói: “Ta và Vân Tu, cả huynh đệ họ Ngô nữa, đều có thể đi cùng huynh... Dù không giải được mối nguy của Thương Châu nhưng cứu cả nhà nhạc phụ tương lai của huynh thì vẫn nắm chắc được mấy phần.”

Thấy Sài Chiêu vẫn im lặng không nói, Sài Tịnh lẳng lặng nhìn vẻ mặt nặng nề của y. “Trước nay huynh luôn hành động rất quả quyết, sao bây giờ còn do dự điều gì? Nếu huynh không thật lòng thích cô Nhạc Hoàn ấy, với tính cách của huynh thì sẽ không đi cầu xin phụ vương của muội. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên huynh đi tìm ông ấy vì chuyện riêng của bản thân mình... Phụ vương không phải không muốn giúp Nhạc gia mà là tình hình trước mắt rất khó xử, ông ấy không thể để huynh ngang nhiên dẫn kỵ binh của Sài gia đi Thương Châu nhưng nếu huynh thật sự muốn hành động thì ông ấy sẽ nhắm mắt cho qua. Có đi hay không, huynh nói một câu đi!”

Sài Chiêu nhìn chằm chằm vào ba người trước mặt. “Vân Tu, đi gọi Ngô Tá, Ngô Hữu. Giờ Tý, ba người các ngươi đi với ta!”

“Tuân lệnh!” Vân Tu vui vẻ chấp tay. “Vui người trong Thương Sơn này cũng mấy năm rồi, thật tình muốn ra ngoài cho giãn gân cốt. Thiếu chủ đợi chút nha!”

“Ta và Tịnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên vội nói: “Huynh không dẫn bọn ta theo sao?”

“Huynh và quận chúa sắp thành thân rồi!” Sài Chiêu giần dỗi mày đang nhú chặt ra. “Sao có thể để hai người theo bọn ta đi mạo hiểm được. Dẫn hai người theo, e rằng thúc thúc sẽ không tha cho ta.”

“Nhưng...” Sài Tịnh còn định nói gì, Sài Chiêu đã bịt miệng nàng ta lại, khẽ lắc đầu.

“Đội huynh mang A Hoành về đây, có lẽ còn kịp uống rượu mừng của bọn muội.” Sài Chiêu dùng ngón tay gõ lên trán mình. “Nha đầu bướng bỉnh đó, đến Thương Sơn rồi thì đừng hòng đi đâu nữa!”

Giờ Tý, dưới chân núi Thương Sơn hùng vĩ, huynh đệ họ Ngô há miệng ngáp dài, bộ dạng gật gù chưa tỉnh táo. Hai người này là anh em sinh đôi, cũng giống như Vân Tu, từ đời ông cha đã là gia tướng của Sài gia, cùng lớn lên với Sài Chiêu, tình cảm như huynh đệ.

Đệ đệ Ngô Hữu dụi đôi mắt nhấp nhem, nói không rõ tiếng: “Vân Tu, huynh nói mơ hồ quá ta nghe không hiểu lắm. Đi Thương Châu hay cái gì Châu? Đi làm gì?”

“Đồ ngốc!” Vân Tu đá một phát vào mông Ngô Hữu. “Vân gia gia đây có bao giờ lặp lại lần thứ hai không? Bảo dậy thì cứ dậy, bảo theo thì cứ theo ta và thiếu chủ là được.”

Ngô Hữu ầm ức nói: “Hỏi một câu mà cũng không được ư? Đại ca, huynh nói xem?”

Ngô Tả chẳng chác hơn đệ đệ nhiều, chỉ mỉm cười nói: “Đi Thương Châu mang thiếu chủ phu nhân về đây.”

“Thiếu chủ phu nhân?” Ngô Hữu ngạc nhiên nói. “Chỉ mấy người chúng ta đi đón dâu thôi sao?”

Vân Tu suýt nữa là hộc máu, chỉ vào Ngô Hữu tức tối nói: “Đừng có nói nhiều với thằng ngốc này nữa. Nếu ta là thiếu chủ thì sẽ không dẫn nó theo, mong là đừng phá hỏng chuyện của chúng ta.”

Võ công của Vân Tu giỏi nhất, từ nhỏ Ngô Hữu đã hơi sợ hấn. Thấy Vân Tu gắt lên với mình thì không dám nhiều lời nữa, chỉ chà xát tay hà hơi cho ấm, không dám ư hử gì.

“Thiếu chủ đến rồi!” Vân Tu nghe thấy tiếng động nên vui mừng nói.

Từ trong quận vương phủ, một con tuần mã phi ra ngoài. Chàng trai trên lưng ngựa mặc quần áo đen bó sát người, che mặt bằng khăn đen chỉ để lộ đôi mắt xám.

Vân Tu và huynh đệ họ Ngô đều nhảy xuống ngựa, quỳ một chân xuống đất.

Sài Chiêu nhẹ nhàng giơ tay lên, khi ấy ba người mới đứng dậy, lần lượt leo lên ngựa. Sài Chiêu nhìn từng người, trầm giọng nói: “Đi Thương Châu cứu cả nhà A Hoành với ta, có bằng lòng theo ta không?”

“Thuộc hạ đương nhiên đi theo thiếu chủ, núi đao biển lửa, chết cũng không từ!” Ba người đồng thanh đáp.

“Tốt!” Sài Chiêu vung roi lên, lao vào trong bóng đêm như một vũ tên. Thương Sơn phía sau ngày càng da dãn, mãi cho đến khi không còn thấy nữa.

“A Hoành, nhất định phải đợi ta đến!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-1: Một nửa giang sơn (1)

Thành Thương Châu

“Sài Chiêu, sao ngươi còn chưa đến...” Dưới ánh bình minh của ngày mới, Nhạc Hoành lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra. “Hay đó chẳng qua chỉ là ngươi thuận miệng nói, giờ thấy Nhạc gia gặp nạn thì không muốn đến tìm ta nữa...”

“Thì ra tiểu thư ở đây.” Thôi thúc tìm đến chuồng ngựa, nhìn thấy Nhạc Hoành dựa vào Bạch Long, không biết đã ngồi đó bao lâu rồi.

“Thôi thúc.” Nhạc Hoành cắt chiếc khóa vàng đi, ngẩng đầu lên. “Ngoài thành thế nào rồi?”

Thôi thúc vỗ lưng Bạch Long, “Hôm nay dường như không có dấu hiệu công thành. Quân Lương bao vây thành suốt một tháng cũng không thu được lợi ích gì. Mùa rét tới, ta không tin quân Lương chịu được.”

“Nhưng mà...” Mặt Nhạc Hoành toát ra vẻ lo lắng. “Thương Châu sắp hết lương thực thuốc men rồi... Không trụ được bao lâu nữa đâu.”

Thôi thúc an ủi. “Tiểu thư đừng lo lắng, tướng quân và đại ca cô nhất định sẽ có cách.”

Dường như Nhạc Hoành nhớ ra điều gì, ngẩng đầu lên nói: “Mấy ngày nay cha và mẹ đều ăn không ngon ngủ không yên, trong phủ sớm đã không còn thứ gì có thể bồi bổ được. Hay là... Thôi thúc, thúc lên dẫn con lên ngọn núi phía sau, nhân lúc núi chưa bị phong tỏa, xem thử xem có tìm được nhân sâm hay gì đó không, để bồi bổ cho cha mẹ.”

“Chuyện này...” Mặt Thôi thúc hiện lên vẻ khó xử. “Quân Lương bao vây thành...”

“Thôi thúc rất rành ngọn núi phía sau, hai chúng ta lên lên đó, chắc sẽ không bị phát hiện đâu.” Nhạc Hoành năn nỉ. “Chúng ta cũng có thể tìm ít thảo dược mang về...”

Thôi thúc thoáng do dự một lát rồi gật đầu, nói: “Con phải theo sát ta đây.”

“Đương nhiên rồi!” Nhạc Hoành mừng rỡ nói.

Thấy Thôi thúc dẫn Nhạc Hoành ra ngoài, Trọng bá cũng thò đầu ra nhìn rồi rút lại, không nói gì cả.

Nhưng chỉ khoảng một canh giờ sau, cửa phía đông lại xảy ra chuyện lớn. Nhạc Thịnh đã nhiều ngày không được nghỉ ngơi, tiếng đao kiếm vừa lọt vài tai liền lập tức trở mình bật dậy, thờ hồn hèn từng hồi.

“Tướng quân, cửa phía đông đã bị phá. Thương Châu... không giữ được nữa rồi!”

“Không thể nào!” Nhạc Thịnh xách chiếc kích lên, đi nhanh về hướng cửa đông. “Thương Châu phòng thủ nghiêm ngặt, đánh nhau suốt một tháng trời quân Lương cũng không làm được trò trống gì, sao có thể thất bại nhanh thế!”

“Tôn tướng quân trấn thủ cửa đông dẫn thuộc hạ của mình phản chiến, giết những huynh đệ khác, mở cửa thành...” Phó tướng bật vai trai đang chảy máu ở ạt của mình, nén đau nói: “Thiếu tướng quân trấn thủ cửa tây hay tin đã dẫn quân đến cửa đông ngăn kỵ binh của quân Lương. Tình hình chém giết rất thảm, e là cũng không chặn được bao lâu. Tướng quân, ngài mau ra lệnh cho thân vệ đưa phu nhân và nhị tiểu thư, nhị thiếu gia rời khỏi đây bằng đường núi!”

“Tôn Nhiên... Không ngờ lại là hắn! Nước cũng sắp mất rồi, chạy ư? Chạy đi đâu được?” Nhạc Thịnh đầu cũng không quay lại, nói: “Thành còn, người còn!”

“Trọng bá, ông có nhìn thấy A Hoành không?” Nhạc phu nhân đẩy về ưu tư, gọi quản gia đến. “Chiến tranh loạn lạc thế này, nó không chịu ở trong phủ mà còn đi đâu thế không biết?”

“Lão nô không biết.” Trọng bá lắc đầu. “Chỉ thấy nhị tiểu thư theo Thôi Văn ra ngoài. Thôi hộ viện là một người làm việc thỏa đáng, nhị tiểu thư đi cùng ông ấy chắc sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Thôi Văn...” Nhạc phu nhân yên tâm phần nào. “Lúc nãy hình như phó tướng của lão gia bị thương rồi, đã xảy ra chuyện gì vậy? Lão gia đã nói nhất định sẽ giữ được Thương Châu mà.”

“Đánh trận bị thương cũng là chuyện bình thường, phu nhân đừng lo lắng.” Trọng bá an ủi. “Tướng quân của chúng ta nổi danh tứ phương, trấn thủ Thương Châu bao năm nay đều không sao, lần này nhất định cũng sẽ ngăn được bọn người Lương Quốc.” Tuy nói thế nhưng loáng thoáng nghe tiếng đao kiếm va vào nhau truyền tới, ông lão sáu mươi này cũng thấy hơi bất an. “Phu nhân, nếu người thật sự lo lắng thì hãy mang tiểu thiếu gia ra sau núi tránh một lát.”

Nhạc phu nhân nhú mày nói: “Lão gia là chủ tướng của Thương Châu, là Tĩnh Quốc Công mà hoàng thượng phong, đường đường là người nhà của Tĩnh Quốc Công sao có thể trốn lên trên núi như chó nhà có tang được? Thành còn, người còn. Ta và Đông Nhi sẽ không đi đâu cả, chỉ ở trong phủ chờ lão gia.”

“Tướng quân!”

Không đợi Nhạc Thịnh tới cửa đông, mấy vị thiếu tướng cả người đầm đìa máu quỳ phịch dưới hành lang ngăn cản bước chân ông, bi ai nói: “Tướng quân, cửa phía đông và tây đều đã bị phá... Thiếu tướng quân, ngài ấy... đã hy sinh vì nước rồi...”

“Hoàn Nhi...” Nhạc Thịnh cảm thấy đầu óc choáng váng, phó tướng vội vàng đỡ lấy thân mình đang đứng không vững của ông. “Hoàn Nhi!”

“Thương Châu đã không giữ được nữa, bây giờ ra khỏi thành còn kịp.” Phó tướng vội vàng khuyên nhủ. “Tướng quân, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt. Ngài còn có nhị tiểu thư, còn có tiểu thiếu gia, không nghĩ cho bản thân mình thì cũng phải nghĩ cho họ...”

“Hoàn Nhi...” Làm sao Nhạc Thịnh nghe lọt những lời này, ông lập tức đẩy phó tướng ra, bước nhanh về phía khói lửa ngập trời.

Trên ngọn núi phía sau phủ, Nhạc Hoành nâng mấy củ nhân sâm còn dính bùn đất trên tay mình, vui mừng đưa đến trước mặt Thôi thúc. “Thôi thúc, thúc xem đây có phải là nhân sâm mà thúc nói không?”

Thôi Văn tuy đang ở trên núi nhưng hồn thì vẫn vẩn vương trong thành, nghe thấy giọng nói trong trẻo của Nhạc Hoành thì mới nở nụ cười. “Đề ta xem... Tiểu thư thật là lợi hại, trước đây Trọng bá sai thuộc hạ tìm rất lâu mà vẫn không có thu hoạch gì, tiểu thư đi một chuyến là đã thu hoạch lớn!”

Nhạc Hoành hé miệng cười vui vẻ. “Là do hai chúng ta đến đúng thời vụ, mấy ngày nữa tuyết rơi nhiều phong tỏa đường lên núi, những củ nhân sâm này cũng khó mà tìm được. May mà con tìm được, phải cảm ơn Thôi thúc đã dẫn con đi.”

“Tiểu thư thông minh lại hiếu thảo, không uổng công tướng quân và phu nhân yêu thương con.” Ánh mắt Thôi thúc toát lên vẻ hiền hòa. “Theo Thôi thúc thấy, tư chất của tiểu thư còn hơn cả đại ca con, đáng tiếc con là một nữ nhi, nếu là đáng nam nhi...” Thôi thúc mỉm cười, cúi đầu xuống.

“Nữ nhi, nữ nhi!” Nhạc Hoành buồn bực bĩu môi. “Tài bắn cung của đại ca không bằng con. Lần trước ở quân doanh, đích ở xa hơn một trăm bước mà con bắn cả ba mũi tên đều trúng hồng tâm, còn đại ca chỉ bắn trúng một mũi... Cha đã nói rồi, đợi con lớn thêm chút nữa, ông còn nhiều thứ dạy cho con.” Nói đến chỗ đắc ý của mình, Nhạc Hoành che miệng cười trộm.

Thôi thúc lắc đầu vội về bắt đắc dĩ. “Câu con gái nhà võ tướng là để chi A Hoành con đây, được chưa nào?”

Nhạc Hoành dắt Bạch Long đang cột ở gốc cây, vuốt ve bõm ngựa với vẻ yêu thương, thì thầm: “Bạch Long à Bạch Long, mày cũng phải mau mau lớn lên, tao với mày còn phải giúp cha giữ thành, bảo vệ đất nước.”

Nhạc Hoành đang định cưỡi ngựa về thành, Thôi thúc dường như nghe được động tĩnh, kéo cương ngựa lại, cảnh giác nói: “Tiểu thư đợi một chút, hình như... trong thành có chuyện gì.”

“Sao thế Thôi thúc?” Nhạc Hoành nhìn về phía thành Thương Châu, chỉ thấy cửa pháo đông lửa khói mịt mù, khói đen bốc thẳng lên trời, tiếng chém giết kêu gào theo gió bắc truyền đến. “Quân Lương tấn công thành?”

“Mới có nửa ngày, sao đã đốt lửa hiệu rồi!” Thôi thúc nhíu chặt mày. “Trấn thủ cửa đông đều là quân tinh nhuệ, không thể nào... Tiểu thư đừng vội lên ngựa, để xem thế nào rồi hẵng tính.”

Tuy Nhạc Hoành không muốn nhưng vẫn nghe lời đi theo sau Thôi thúc, tìm một bụi cây rậm rạp cột Bạch Long vào, nằm trên ngọn cây nhìn về phía thành Thương Châu sừng sững mấy trăm năm nay.

“Thôi thúc, Thương Châu nhất định sẽ giữ được, đúng không?”

“Thương Châu là thành trì trọng yếu ở biên giới Đại Tấn, không giữ được cũng phải giữ.” Thôi thúc liếm đôi môi khô ran của mình. “Có cha con, chắc chắn sẽ giữ được.”

Chưa đầy nửa ngày, mấy ngàn kỵ binh của quân Lương đã chen vào thành Thương Châu. Cửa đông bất ngờ thất thủ, Nhạc thiếu tướng quân còn bị Sở Vương Kỷ Minh bắn xuyên tim, Thương Châu thất bại như núi đổ, Nhạc Thịnh tuy lợi hại nhưng cũng không phải là vạn năng, thân mình trúng mấy mũi tên, ngã gục dưới chân thành, phần nộ chết không nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8-2: Một nửa giang sơn (2)

Kỷ Minh lạnh lùng thu chiếc cung bạc lại đưa cho tùy tùng bên cạnh, liếc thì thề của Nhạc Thịnh một cái, thần nhiên nói: “Tôn Nhiên, tiểu vương có thể vào được thành, công của ông không nhỏ.”

Kẻ phản bội Tôn Nhiên quỹ xuống, cung kính nói: “Chim khôn chọn cành mà đậu, số Đại Tấn đã tận, thiên hạ sớm muộn gì cũng là của Kỷ gia, thuộc hạ

cũng chỉ nghe theo ý trời mà thôi.”

“Cha con nhà họ Nhạc đều chết dưới cung của bản vương.” Mối Kỷ Minh nhếch lên thành một nụ cười kiêu ngạo. “Người ta nói Nhạc Thịnh chưa từng thất bại, lần đầu thất bại liền thành mất, người chết, đến nỗi kinh thành cũng không thể về. Cha con họ Nhạc oai phong lẫm liệt trước mặt hoàng đế ở Liêu Châu trước kia đã thành xương khô chỉ trong chớp mắt, trời không dung Nhạc gia mà!”

“Tiểu vương anh minh thần vũ, cha con họ Nhạc đương nhiên không phải là đối thủ của ngài!” Các phó tướng bên cạnh Kỷ Minh đều đồng loạt quỳ xuống.

“Tĩnh Quốc Công phủ ở đâu?” Kỷ Minh vung nhẹ roi ngựa lên.

“Ngay đầu bên kia của con đường này.” Tôn Nhiên chỉ vào con đường phía trước, nói.

Kỷ Minh phui ống tay áo. “Đại quân bao vây thành nhiều ngày, người bản vương cũng đầy bụi đất, tối nay ngủ trong Nhạc gia thôi.”

Tĩnh Quốc Công phủ

“Lão gia... Hoàn Nhi...” Nhạc phu nhân nghe được tin dữ, ngã quỵ trước từ đường Nhạc gia, khóc không thành tiếng.

“Phu nhân.” Trọng bá cũng đầm đìa nước mắt. “Quân Lương đã vào thành, người mau dẫn tiểu thiếu gia, chúng ta men theo con đường nhỏ lên ngọn núi phía sau, còn kịp!”

“Ta không đi đâu cả.” Nhạc phu nhân khóc một trận rồi từ từ đứng dậy. “Lão gia tử chiến, Thương Châu đã mất, Tấn Quốc ắt cũng diệt vong, không trốn đi đâu được!”

“Người còn sống thì còn có hy vọng...” Trọng bá còn muốn khuyên nhủ.

“Không còn hy vọng gì nữa...” Nhạc phu nhân ngăn ngó đi vào trong phòng, bế con trai Nhạc Đồng vừa tròn một tuổi từ trong nôi lên, kề sát mặt vào gò má nõn nà của nó, rơi nước mắt. “Cha con đã đi rồi, ca ca cũng đi rồi, mẹ dẫn con đi...”

Trọng bá đang sai bảo người hậu thu dọn đồ đạc dẫn phu nhân và tiểu thiếu gia đi thì nghe sau vườn có một tiếng “bùm”. Ông trầm nghĩ không hay rồi... Nhạc phu nhân đã ôm con trai nhỏ nhảy vào trong ao. Khi gọi người vớt lên thì hai mẹ con đều đã tắt thở. Trọng bá kêu lên một tiếng ai oán, quỳ phịch xuống không đứng dậy nổi. Người hầu trong phủ thấy chủ nhân đều đã chết thì gom góp những thứ đáng giá rồi bỏ chạy.

Trên ngọn núi phía sau phủ

“Thôi thúc.” Cuối cùng Nhạc Hoành không nhẫn nại được nữa. “Chúng ta về xem thử đi, xảy ra chuyện động trời như thế, chỉ e là mẹ và đệ đệ sẽ rất hoảng sợ.”

Thôi thúc cũng không yên tâm người trong phủ, do dự nói: “Con đợi ở đây, không được phép đi đâu cả. Thôi thúc về xem thế nào rồi lên đón con.”

“Nhưng mà...” Nhạc Hoành còn định nói gì đó thì thấy từ cửa nam có một đoàn chừng mấy chục người, đang phi nhanh về hướng này, neho mắt nhìn kỹ thì hình như là người của cha nàng. “Thôi thúc, thúc nhìn kia!”

Thôi thúc càng cảm thấy Thương Châu đã xảy ra biến cố gì đó, phi người lên ngựa chạy về phía đoàn người kia.

Ông thấy rõ người đến thì lớn tiếng gọi. “Các người là người của Nhạc gia quân ư?”

Thiếu tướng cầm đầu ghim cương ngựa lại, thấy là Thôi thúc và Nhạc Hoành thì thở phào một hơi. “Thì ra tiểu thư đi cùng với thúc. Bọn tôi tìm khắp phủ tướng quân đều không thấy tiểu thư, cứ tưởng là cô ấy đã gặp bất trắc...”

Nhạc Hoành chạy nhanh qua đó. “Có phải chiến trận lan vào trong thành rồi không? Cha mẹ ta vẫn ổn...”

Lời vừa thốt ra, những người kia đều cúi đầu, mặt toát lên vẻ đau thương. Thiếu tướng hít một hơi rồi trả lời. “Tôn Nhiên đầu hàng quân Lương, thả kỵ binh của chúng vào thành Thương Châu... Cha con tướng quân đều đã bị Sở Vương Kỷ Minh bắn chết, hy sinh vì nước... Phu nhân mang theo tiểu thiếu gia... cũng...”

Thôi thúc cả kinh. Đầu óc Nhạc Hoành trở nên trống rỗng, nàng bước lên nắm chặt dây cương của người kia. “Không thể nào! Lúc ta ra đây mọi chuyện vẫn ổn, sao lại... Sao lại thế được! Ta không tin, ta phải đi tìm cha ta!”

Thiếu tướng lập tức kéo nàng lại, vội nói: “Tiểu thư, Thương Châu đã thất thủ, Sở Vương Kỷ Minh dẫn quân vào thành, chúng tôi vốn định đưa phu nhân và đệ đệ của cô đi nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước. Thương Châu... đã không thể trở về nữa rồi... Chúng thuộc hạ nguyện bảo vệ tiểu thư rồi khỏi đây.”

Nhạc Hoành rút thanh kiếm ngắn trên hông ra. “Ta phải về nhà, ta phải nhìn thấy cha mẹ. Các người không đi, ta đi!”

“Tiểu thư!” Thôi thúc quát ngăn lại. “Cô là con gái của Nhạc tướng quân, Sở Vương Kỳ Minh tuyệt đối không tha cho cô, cô muốn đi chết sao!”

“Tiểu thư.” Thiếu tướng rơi lệ nói. “Ông trời thương tình nên giữ lại tính mạng cho cô, có lẽ đó là ý trời.”

“Mọi người nhìn xem!” Có người chỉ về phía thành Thương Châu, hét: “Tĩnh Quốc Công phủ... cháy rồi!”

Nhạc Hoành nhìn qua đó, chỉ thấy bầu trời trên nhà mình khói tỏa mù mịt, xông thẳng lên trời cao. Nhạc Hoành vẫn còn nhỏ, không chịu nổi đá kích lớn như thế nên mắt tối sầm, ngã xuống ngựa.

“Tiểu thư...” Thôi thúc nhảy xuống ngựa bế nàng lên. Cô gái trong lòng ông có sắc mặt tái nhợt, khóe mắt có hai hàng lệ lã lã chảy dài.

Đám người thiếu tướng quay đầu nhìn về phía thành Thương Châu, nói với giọng thê lương. “Thôi hộ viện, Tấn Quốc không còn Nhạc gia, xem ra không còn cách nào vãn hồi được nữa. Qua trận này, thiên hạ chắc chắn sẽ đại loạn, quần húng phân tranh là chuyện sớm muộn. Máy huynh đệ chúng tôi cũng không định về kinh nữa, ông và tiểu thư có muốn cùng chúng tôi đi tìm một lối ra hay không...”

Thôi thúc đau lòng nhìn Nhạc Hoành trong vòng tay mình, lắc đầu nói: “Nhạc gia chỉ còn lại A Hoành, vợ chồng tướng quân trên trời có linh thiêng cũng không muốn con gái mình lao vào vòng chiến loạn không dứt như thế. Để ta đưa A Hoành đi...”

Thiếu tướng thờ dài, nói: “Ông nói cũng phải, chỉ mong mọi người đều có thể sống sót. Thôi hộ viện, hãy bảo vệ tiểu thư. Bảo trọng!”

“Bảo trọng!” Thôi thúc thấy họ dắt ngựa rồi đi, ông cũng ôm Nhạc Hoành lên ngựa, nhìn trời đất mênh mông, đôi mày trâm tư nhú chặt, cúi đầu thì thào. “Tiểu thư, nói thế nào thì cô và Sài gia cũng có hôn ước... Phải chăng Thôi thúc nên đưa cô lên Thương Sơn...”

Lúc Nhạc Hoành tỉnh lại, trời đã có tuyết bay là tả. Những hạt tuyết dày đặc tan vào làn môi khô ran của nàng, lưỡi bông chốc cảm thấy rét lạnh. “Thôi thúc...” Vừa lên tiếng, nàng đã rơi lệ.

“Tiểu thư tỉnh rồi à.” Thôi thúc cúi đầu nhìn nàng, “Tuyết rơi rồi...”

“Thôi thúc, chúng ta không thể trở về được nữa đúng không...” A Hoành nghẹn ngào nói.

Thôi thúc quay đầu nhìn về phía thành Thương Châu sớm đã không thấy bóng dáng. “Thương Châu toàn là đau thương, về đó làm gì nữa? Thôi thúc đưa con lên Thương Sơn...”

“Người đó...” Nhạc Hoành nắm chặt tay. “Hắn từng nói sẽ đến tìm con. Tại sao, tại sao...”

“Hắn?” Thôi thúc ngạc nhiên nhìn Nhạc Hoành. “Tiểu thư nói là Sài...”

Nước mắt vừa ngừng rơi của Nhạc Hoành lại tuôn trào. “Tên vàng... Đại ca sai người mang tên vàng của con lên Thương Sơn tìm hắn. Nhưng mãi đến khi thành Thương Châu bị phá...”

Thôi thúc vỗ vỗ vào lưng Nhạc Hoành, thờ dài. “Có lẽ là người đưa tin nửa đường bị giết, có lẽ Sài gia cũng có nỗi khổ riêng của mình... chứ không phải hắn không muốn đến tìm con.”

“Vốn cũng chỉ gặp mặt vài lần, đâu thâm tình đến nỗi phải liều mạng vì Nhạc gia chứ.” Nhạc Hoành nói với giọng bi ai. “Thúc dẫn con lên Thương Sơn, há chẳng phải liên lụy đến người ta... Thôi thúc, A Hoành không đi tìm hắn, cứ để hắn tưởng con đã chết ở Thương Châu đi.”

Thôi thúc nhìn cơ thể gầy yếu run rẩy của Nhạc Hoành, gật đầu nói: “Vậy Thôi thúc dẫn con đến một nơi tốt hơn. Tiểu thư đã từng nói Giang Nam tươi đẹp, từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn thấy cảnh đẹp ấy. Hai chúng ta đến Giang Nam, nơi ấy bốn mùa như xuân, sẽ không phải bị cảnh gió cát...”

Nhạc Hoành mệt mỏi gục lên lưng Bạch Long, thì thào. “Chỉ cần không đi Thương Sơn, đi đâu... cũng vậy thôi...”

Bạch Long nghẹn ngào như cũng muốn rơi nước mắt. Những giọt lệ rơi ra bị đóng thành băng. Tiếng vó ngựa rầm rập vang lên giữa trời đất bao la, hướng về phía tương lai không thể đoán trước.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chỉ là thoáng qua (1)

Thương Châu, Tỉnh Quốc Công phủ

Nhìn Tỉnh Quốc Công phủ trống rỗng, gương mặt già nua của Trọng bá đầm đìa nước mắt. Ông nhặt lấy chăn mền đắp lên thi thể của phu nhân và tiểu thiếu gia, châm ngọn đuốc nhỏ trên tay. “Phu nhân, cứ yên tâm mà đi!”

Chăn mền tẩm dầu bốc cháy ngùn ngụt. Thấy Tỉnh Quốc Công phủ bốc cháy, Tôn Nhiên cả kinh nói: “Vương gia, cháy rồi!”

Kỷ Minh nhủ mày, nói: “Người nhà họ Nhạc thà đốt cháy phủ của mình cũng không chịu để cho tiểu vương có một chỗ đằng hoàng để nghỉ qua đêm ư! Mau đi dập lửa ngay!”

Nghe tiếng vó ngựa ngày càng đến gần, Trọng bá nhìn ra ngoài cửa phủ, sau đó nhảy vào trong biển lửa...

Tôn Nhiên xem kỹ mấy thi thể bị cháy sém, bầm với Kỷ Minh. “Xem ra... phu nhân đã tự thiêu cùng con trai con gái để tuần tiết rồi à.”

“Ồ?” Kỷ Minh nghi hoặc nói: “Người nhà họ Nhạc trung liệt thế sao? Tự sát vì chồng, vì nước mà không ngần ngại gì à? Ngươi chắc chắn chứ?”

“Cửa phía nam không hề truyền đến tin người nhà họ Nhạc bỏ trốn.” Tôn Nhiên nói với giọng khẳng định. “Gia huấn của nhà họ Nhạc là hai chữ Trung liệt, Nhạc phu nhân cũng là một phụ nữ có tiếng trung trinh, dẫn con trai con gái chết theo chồng cũng chẳng phải chuyện gì quá ngạc nhiên, thuộc hạ có thể xác định.”

“Đưa con trai út chết thì không có gì phải nghi ngờ.” Kỷ Minh liếc nhìn thi thể nhỏ xíu. “Nhưng Nhạc Hoành kia... tiểu vương đã từng mục kích, cũng có chút bản lĩnh.”

“Nhạc Hoành?” Người Tôn Nhiên khẽ run rẩy, cảm thấy lạnh cả sống lưng. “Nhạc Hoành đúng là không thua gì đáng mảy râu nhưng đất nước sắp diệt vong, Nhạc phu nhân bắt cô ta tuần tiết thì cô ta cũng phải nghe theo... Chẳng qua chỉ là một nha đầu mười lăm, mười sáu tuổi, có gì đáng sợ.”

“Nếu chết thật thì tốt.” Kỷ Minh nói với giọng sâu xa. “Tiểu vương hận nhất là huyết mạch của bọn trung thần, chúng sống thì ta không yên tâm được. Thu dọn tòa nhà này, còn những người nhà họ Nhạc thì... tìm chỗ nào đó xử lý đi!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Kỷ Minh đi vào trong nhà, thấy trên tường treo một cây cung vàng dài chừng một thước, nhớ đến đây là cây cung là Nhạc Hoành sử dụng lần trước, hần lấy xuống vuốt ve với vẻ yêu thích.

Tôn Nhiên nói: “Tài bắn tên của Nhạc Hoành độc nhất vô nhị, ngay cả Nhạc thiếu tướng quân cũng không bì được với muội muội mình. Nhạc Thịnh rất cưng chiều cô con gái này nên đã tìm thợ khéo tay đến để rèn chiếc cung vàng này. Nó ngắn hơn những cây cung bình thường một chút, rất thích hợp cho nữ nhi sử dụng. Nhạc Hoành rất thích chiếc cung này, đi đâu cũng mang theo. Nếu cây cung này còn ở đây, vậy thì trong ba thi thể ngoài kia, chắc chắn có một cái là Nhạc Hoành.”

Dường như Kỷ Minh không nghe thấy những lời hần ta nói, chỉ đưa cây cung vàng của Nhạc Hoành cho tùy tùng bên cạnh mình, bảo: “Giữ cho bản vương, mang nó về nước.”

Sài Chiêu đi cả ngày lẫn đêm không nghỉ, lộ trình đến Thương Châu vốn phải đi mười ngày nay chỉ bảy ngày là đến. Ngửa đầu nhìn lên mặt thành, cờ thêu hình mãnh xà vàng của Lương Quốc đang tung bay trong gió. Tim Sài Chiêu bỗng thấy lạnh căm, chiến mã của y cũng chần chừ không dám bước vào cửa thành Thương Châu.

“Thiếu chủ, thế này...” Vân Tu chỉ vào cờ thêu mãnh xà vàng, nói: “Xem ra chúng ta đã đến trễ rồi...”

Ngô Tả nhảy xuống ngựa, kéo một người nông dân đang gánh rau lại, hỏi: “Quân Lương đã vào thành rồi à?”

Người nông dân kia lau mồ hôi, trả lời. “Đã là chuyện của bà ngày trước rồi. Bây giờ Thương Châu đã là của Lương Quốc rồi, tối qua Sở Vương vừa dẫn quân rời khỏi đây...”

“Vậy...” Vân Tu sốt ruột hỏi: “Tỉnh Quốc Công phủ... thì sao?”

Người nông dân tỏ vẻ bi ai, thở dài nói: “Người nhà Tỉnh Quốc Công trung liệt. Cha con Tỉnh Quốc Công chết dưới thành, Nhạc phu nhân và con trai con gái cũng... tự thiêu vì nước...”

Đầu Sài Chiêu ửng lên. “A Hoành...”

Vân Tu kéo dây cương ngựa của Sài Chiêu. “Chúng ta vào trong thành rồi nói.”

Thương Châu vừa qua cơn khói lửa, mùi máu tanh còn lẫn trong không khí đã nói lên sự thảm khốc của hôm thành bị phá. Những vũng máu to vẫn còn ở góc đường, biểu thị sự dừng cảm kiên cường của Nhạc gia quân vào ngày hôm ấy.

Vân Tu nhíu chặt mày, cắn mu bàn tay, nói: “Không thể như thế. Thương Châu thành cao, tường dày, Nhạc Thịnh lại là một mãnh tướng dày dặn kinh

nghiệm, chưa đầy ba tháng, làm sao quân Lương có thể phá thành Thương Châu được chứ?”

Ngô Tá khẽ thở dài, nói: “Đoạt thành đầu chỉ dựa vào việc mạnh mẽ tấn công vào thành. Sở Vương Kỳ Minh là người thế nào chứ? E là có người âm thầm giúp hắn đây.”

Sắc mặt Sài Chiêu rất nặng nề. Tuy y cất lực khổng chế nỗi đau thương nhưng đôi mắt xám khế run run kia đã để cho Vân Tu nhận ra tất cả.

“Thiếu chủ...” Vân Tu vừa gọi một tiếng, Ngô Tá đã kéo hắn lại, lắc đầu. Vân Tu bước chậm lại, đi theo sau Sài Chiêu. Nhìn thành Thương Châu cô quạnh, lòng hắn cũng cảm thấy đau buồn.

“Tĩnh Quốc Công phủ!” Ngô Hữu chỉ vào phía cuối con đường

Sài Chiêu ngẩng đầu lên nhìn. Bức tường màu đỏ đã bị đốt cháy sém, tấm biển đang lũng lảng như sắp rơi xuống, mấy người làm tạp dịch đang quét dọn trong vườn, mặt mày rũ rượi, chầu buồn nhìn họ một cái.

Sài Chiêu bước vào trong vườn. Vô số học tử, rương bị chất đống bên bờ tường, sớm đã bị quân Lương xông vào lục lọi sạch sẽ. Bộ đồ cưới bị xé thành từng mảnh, đỏ như máu tươi, khiến người ta không dám nhìn lâu.

Sài Chiêu cúi người xuống nhặt một mảnh vải đỏ, nhìn chằm chằm hình ảnh hai đóa sen mọc chung một cuống (tượng trưng cho phu thê ân ái) được thêu trên đó. Ngón tay y siết chặt tạo thành những tiếng kêu răng rắc. “A Hoành... A Hoành...”

“Xin thiếu chủ nén đau thương!” Vân Tu nói với giọng ảo não. “Dù gì thiếu chủ cũng đã cố hết sức rồi. Đường xá xa xôi, lại gặp phải mấy trận bão tuyết. Người tính không bằng trời tính... Thiếu phu nhân ở trên trời có linh thiêng, thấy thiếu chủ bốn ba đến Thương Châu vì cô ấy như thế thì chắc cũng cảm thấy an ủi phần nào.”

Sài Chiêu vận sức thật mạnh, tấm vải đỏ trên tay bị xé thành từng mảnh nhỏ, tung bay theo gió, bay lượn khắp nơi như một cơn mưa máu.

Tại bãi tha ma ở ngoài thành, Ngô Tá chỉ vào mấy ngôi mộ mới, nói: “Thuộc hạ đã dò hỏi được, cả nhà họ Nhạc đều chôn ở đây. Thiếu chủ...”

Sài Chiêu nắm chặt chuôi kiếm, quỳ thẳng trước ngôi mộ, đầu cúi gằm, rất lâu không ngẩng lên.

Vân Tu dựa vào thân cây sau lưng, dùng khuỷu tay đỡ nhẹ vào Ngô Tá đang im lặng ở bên cạnh. “Ta và huynh theo thiếu chủ bao năm nay, có từng thấy ngài ấy để mắt đến cô gái nào hay chưa? Nhạc Hoành ở Thương Châu cư nhiên có thể khiến thiếu chủ bốn ba ngàn dặm như thế, còn đau lòng như thế!”

Ngô Hữu giành trả lời. “Ta và huynh đều không có tư cách theo vương gia đi chúc thọ Vũ Đế, đương nhiên không nhìn thấy Nhạc tiểu thư. Nhưng nghe quận chúa nói...”

Không đợi Ngô Hữu nói hết lời, Vân Tu nhú mày nói: “Ai hỏi huynh chứ? Ngô Tá, huynh nói ta nghe thử xem nào.”

Ngô Tá nhìn bóng lưng bi thương của Sài Chiêu, nói khẽ: “Quận chúa cũng nói vị Nhạc tiểu thư ấy rất bản lĩnh. Thiếu chủ vừa gặp đã xem trọng cô ấy... Người đã không còn, để thiếu chủ nghe thấy thì càng khiến ngài đau lòng hơn. Đừng nhắc đến nữa.”

“Quận chúa cũng khen à?” Vân Tu khịt khịt mũi. “Vậy thì đúng là tốt thật rồi. Nếu để ta gặp được tên Sở Vương Kỳ Minh ấy, ta nhất định sẽ giết hắn để báo thù cho cả nhà thiếu chủ phu nhân.”

Không biết qua bao lâu, Sài Chiêu lặng lẽ đứng dậy, đôi mắt xám loáng thoáng đỏ hoe. “A Hoành, cũng tại ta đến chậm một bước, không thể dẫn nàng lên Thương Sơn. Thù lớn của Nhạc gia, ta sẽ không quên. Ta đã từng nói với nàng, nàng là thế tử mà ta đã nhận định, cho dù đã chết thì cũng là người của ta.” Nói xong, y nhặt một khúc gỗ lên, cắt đầu ngón tay, máu tiền lập tức trào ra.

“Thiếu chủ!” Ngô Hữu giật mình hét lên.

Nhưng dường như Sài Chiêu không cảm nhận được nỗi đau da thịt. Sau khi viết xong nét cuối cùng của dòng chữ “Ái thê Nhạc Hoành chi mộ”, y cầm chặt mảnh gỗ xuống đất. Sài Chiêu mút giọt máu còn đọng lại trên đầu ngón tay, nhìn nắm mồ của nhà họ Nhạc lần cuối, sau đó dắt ngựa đi thật nhanh, không quay đầu lại, nói lớn. “Tân Quốc sắp diệt vong, thiên hạ đại loạn, tiếp theo sẽ là Đại Chu ta!”

“Loạn, hay lắm!” Vân Tu vỗ mạnh vào lưng ngựa. “Chỉ sợ nó không loạn thôi, loạn thế xuất anh hùng mà!”

“Về Thương Sơn!” Sài Chiêu leo lên ngựa. “Về gặp thúc thúc của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9-2: Chỉ là thoáng qua (2)

Thôi thúc dẫn Nhạc Hoành băng qua núi non trùng điệp, mãi đến khi cảm nhận được sự ẩm ướt trong không khí, Thôi thúc mới xác định họ đã ra khỏi biên giới của Đại Tần.

Có tiếng nước chảy róc rách cách đó không xa. Đã hơn một tháng Nhạc Hoành không được nhìn thấy dòng nước chảy nên bước nhanh về phía đó, vui mừng reo lên: “Thôi thúc, ở đây có một con sông!”

Nhạc Hoành vốc một vốc nước vỗ lên mặt mình. Dòng nước này mát rượi ngọt lành, Nhạc Hoành uống liền mấy hớp, vuốt lại mái tóc mình, nó sớm đã dính bết thành một búi. Nàng nghỉ ngơi một chút rồi tháo dây buộc tóc xuống, thả mái tóc vào trong dòng nước, nhẹ nhàng gội đầu.

Thôi thúc ngồi bên bờ sông nhìn cô thiếu nữ theo bóng bên ba hơn cả tháng trời mà không một lời than vãn, rồi ngửa đầu dựa vào gốc cây, trầm ngâm suy tư điều gì đó.

Gội sạch đầu, Nhạc Hoành lấy tay chải tóc, khẽ ngửi hương thơm cây cỏ trên tóc, hơi thở dốc, hỏi: “Thôi thúc, chúng ta còn phải đi tiếp nữa ư?”

Thôi thúc chưa kịp trả lời, bỗng có tiếng kêu hoảng hốt: “Có ai không! Có ai không!”

Thôi thúc dừng bật dậy: “Hình như có người xảy ra chuyện rồi!”

Nhạc Hoành nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ nhánh cây đang đong đưa cách đó không xa. “Bên đó, chúng ta đi xem thử.”

Nhạc Hoành rút con dao nhỏ dùng để phòng thân ở bên hông ra, vung lên chặt bỏ những cành lá rậm rạp. Khi chặt bỏ đám lá che chắn cuối cùng thì nàng nhìn thấy chàng thiếu niên đang kêu cứu.

Chàng ta đang ôm chân trái bị bẫy thú kẹp, ngược mắt nhìn Nhạc Hoành.

Mái tóc nàng ướt đầm xoa trên vai, hai má còn đọng những giọt nước, nhìn hấn bằng đôi mắt sáng lấp lánh. Đôi mắt nàng rất sáng, như một đầm nước trong có thể nhìn thấy đáy. Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ hé mở, hơi thở gấp gáp nhưng vững vàng. Nàng cầm dao, từ từ đến gần hấn, ngồi xuống nhìn cái chân bị thương của hấn, thấy máu đang chảy ra thì nhủ mảy mai.

Chàng trai dường như không cảm thấy con đau như xát muối kia nữa mà ngơ ngác nhìn khuôn mặt của Nhạc Hoành, không thể rời mắt được.

Nhạc Hoành nghiêng răng định tách cái bẫy ra, nhưng dùng hết sức mà cũng chẳng lung lay gì.

“Vô ích thôi.” Chàng trai ngẩn ngơ nhìn nàng, lẩm bẩm. “Đừng để tay cô bị thương.”

Nhạc Hoành xoa cổ tay mình, quay người lại gọi: “Thôi thúc, thúc mau đến nhìn thử xem.”

“Cô bị chảy máu kia.” Chàng trai nhìn ngón tay bị bẫy thú làm xước của Nhạc Hoành.

Nhạc Hoành đưa ngón tay vào miệng mút rồi nói: “Không sao, huynh đợi ở đây, Thôi thúc sẽ có cách giúp được huynh.”

Sức của Thôi thúc mạnh hơn Nhạc Hoành rất nhiều, chàng trai rút được chân trái bị bẫy thú kẹp ra. Máu chảy đầm đìa khiến người ta không dám nhìn. Thấy vết thương không ngừng chảy máu, Nhạc Hoành xé góc áo, cẩn thận băng bó cho hấn, nhìn Thôi thúc với vẻ van nài. “Chắc chắn là huynh ấy không đi được, chỉ bằng chúng ta đưa huynh ấy ra khỏi rừng đi.”

“Ta...” Chàng trai đỏ mặt, nói: “Ta đã nhận ân huệ của các vị, người nhà ta sẽ tìm đến đưa ta về.”

“Trời sắp tối rồi đó.” Nhạc Hoành nhìn trời. “Trong rừng toàn là thú dữ, huynh không sợ bị ăn thịt à? Đi thôi!”

Thôi thúc không lên tiếng nhưng lại cúi người xuống cõng hấn lên. “Hình như cậu là người vùng này, cứ coi như là dẫn bọn ta ra khỏi rừng cũng được.”

Chàng trai chỉ về hướng nam, có vẻ xấu hổ nói: “Ra khỏi cánh rừng này là có thể nhìn thấy nhà của ta. Cảm ơn Thôi thúc, cả cô nương nữa...” Chàng trai nhìn Nhạc Hoành, lại vội vã cúi đầu xuống.

“Ta tên là Nhạc Hoành.” Giọng Nhạc Hoành trong trẻo, chàng trai ôm tai giống như là tiếng chim sơn ca trong rừng. “Huynh thì sao, tên là gì?”

“Ta tên...” Gió nổi lên, mái tóc hơi ướt của Nhạc Hoành phát qua gương mặt đỏ ửng của chàng trai. “Ta tên là Ân Sùng Quyết.”

“Ân Sùng Quyết?” Thôi thúc nhìn chằm chằm vào hấn. “Phía trước là Ân Gia Bảo à?”

“Thôi thúc biết Ân Gia Bảo à?” Ân Sùng Quyết giật mình, hỏi.

“Trước kia cũng có nghe qua.” Thôi thúc điềm tĩnh trả lời. “Xem ra tà và A Hoành đã đến Tuy Thành – nơi không ai quản lý rồi. Ân gia khởi nghiệp bằng nghề thờ ngựa, xây dựng Ân Gia Bảo ở Tuy Thành, phát triển mấy chục năm cũng có căn cơ. Cậu là... con trai của Ân Khôn?”

Ân Sùng Quyết gạt đầu, nói: “Ta là con thứ trong nhà, sắp đến ngày mừng thọ cha mà gần đây phương Bắc có chiến loạn nên đã lâu không có sản vật núi rừng nào chuyển đến, vì thế ta muốn vào rừng tìm thử xem, nếu tìm được thì dùng làm lễ vật mừng thọ cha, khiến ông vui. Ai ngờ lại dính bẫy thú của thợ săn, thật là mất mặt chết được.”

Nhạc Hoành cười phì một cái. “Huynh cũng nói phía Bắc có chiến loạn, phía Nam đã lâu không có hàng hóa chuyển đến, mấy thứ ấy chỉ có thể tìm được ở phía Bắc, huynh có tìm khắp khu rừng này cũng không thu được gì. Huynh đâu chỉ mất mặt, mà còn khiến mình thành kẻ ngốc.”

Ân Sùng Quyết xấu hổ đến đỏ mặt, không nói được lời nào. Hắn cúi đầu nhìn vết thương còn đang rỉ máu của mình, không dám ngước lên.

Nhạc Hoành thôi cười, lấy từ trong cái túi bỏ trên lưng ngựa ra mấy củ nhân sâm, nhét vào tay Ân Sùng Quyết. “Này, tặng huynh đó.”

Ân Sùng Quyết ngơ ngác nhìn mấy củ nhân sâm còn dính đất trên tay mình, một lát sau mới nói: “Cái này, Nhạc Hoành... cô nương cho ta sao?”

“Ngốc quá!” Nhạc Hoành vuốt nhẹ chóp mũi hắn. “Đã dâng tận tay huynh thì còn lấy lại được ư? Tặng cho huynh đó, mang về báo hiếu cho cha huynh đi. Ta, không cần dùng đến nữa...”

Thấy nét mặt Nhạc Hoành bỗng chốc có vẻ đau thương, Ân Sùng Quyết nắm chặt nhân sâm không nói gì nữa, có điều thỉnh thoảng lại nghiêng đầu qua lên nhìn nàng. Rốt cuộc là nàng từ đâu đến, dù im lặng buồn bã thì vẫn rất xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Ân Gia Bảo

Băng qua khu rừng rậm rạp liền nhìn thấy những tòa nhà chạy dài, mái ngói cong vút trông hết sức tráng lệ. Nhạc Hoành dụi mắt. “Không ngờ Ân Gia Bảo lại hoành tráng đến thế. Ta và Thôi thúc cứu được một báu vật rồi.”

“Nhị thiếu gia!” Mười mấy tên gia đình, từ xa nhìn thấy Ân Sùng Quyết nên vội vã chạy tới. “Bọn tôi đang định lên núi tìm ngài đây, ngài làm bảo chủ lo chết mất!”

“Ta không sao.” Ân Sùng Quyết cố làm ra vẻ thong dong. “Bị thương chút đỉnh mà thôi. Vị Thôi tráng sĩ này đã cứu ta, còn không mau mời ân nhân vào nhà?”

Thôi thúc vốn không muốn vào Ân Gia Bảo nhưng thấy nhạc hoành bên cạnh sớm đã mệt mỏi vì bốn ba, bản thân ông vốn là một người thô kệch, ngày xưa cũng là lã tử giang hồ nhưng nói thế nào thì Nhạc Hoành cũng là một tiểu thư cao quý, bắt nàng phải chịu khổ như thế ông cũng không đành lòng.

Nhạc Hoành hơi do dự, lưỡng lự nhìn Thôi thúc, Ân Sùng Quyết nín ồ tay áo của nàng, nài nỉ: “Nhạc Hoành, hai người đã cứu ta, lại tặng ta nhân sâm quý hiếm thế này, nếu cô nương cứ thế này mà đi thì ta sẽ không bỏ qua cho cô nương.”

“Cứu đệ đệ của ta, còn tặng nó nhân sâm mà nó mong ước, ân huệ này không phải là nhỏ, thế nào cũng phải vào Ân Gia Bảo ngồi chơi một lát đã.”

Một chàng trai cao lớn từ trong nhà đi ra. Người này khoảng chừng hai mươi tuổi, mặc trang phục màu đen, rất oai phong anh tuấn. Thấy họ, hắn mỉm cười rồi chấp tay nói với Thôi thúc: “Không biết cao danh quý tánh của nghĩa sĩ là gì?”

“Ông ấy là Thôi thúc.” Ân Sùng Quyết giành nói trước. “Vị cô nương này là Nhạc Hoành. Đây là đại ca của ta, Ân Sùng Húc.”

“Tại là là Thôi Văn.” Thôi thúc chấp tay trả lời.

“Sùng Quyết gọi ông là Thôi thúc thì ông chính là Thôi thúc.” Ân Sùng Húc cười, nói: “Nhạc Hoành? Nhạc cô nương?”

Đứng trước một chàng trai khôi cô uy vũ thế này, Nhạc Hoành cũng không hề e ngại, chỉ mở to mắt nhìn hắn một lúc, sau đó trả lời. “Đúng vậy, ta là Nhạc cô nương.”

Ân Sùng Húc thấy cô gái trước mặt tuy còn nhỏ tuổi, người đầy bụi nhưng vẫn không che được vẻ thanh tú, quần áo bị gai góc trên đường đi làm rách vài chỗ nhưng đôi mắt vẫn ngời ngời vẻ cao quý, biết chắc chắn người này có một lai lịch không tầm thường, nên nói: “Thôi thúc, Nhạc cô nương, vào trong đây nói.”

Mấy gia đình đỡ lấy Ân Sùng Quyết. Tuy hắn bị thương một chân, đứng còn không vững nhưng vẫn ngông cô ra nhìn Nhạc Hoành, khẽ giọng căn dặn gia đình. “Trông kỹ bọn họ, đừng để họ đi mất, đó là ân nhân của Ân Gia Bảo đấy.”

Trong lúc người hầu đi mời cha đến, Ân Sùng Húc đích thân châm trà rót nước cho hai người. Nhạc Hoành cũng không khách sáo, uống ừng ực vài hớp hết sạch, sau đó dứt khoát giặt lấy bình trà trên tay hắn, dốc lên rót thẳng vào miệng mình, lại cầm ống tay áo lau miệng một cái, lúc ấy mới cảm thấy dễ chịu một chút. Thấy Ân Sùng Húc ngẩn ngơ nhìn mình, nàng ngượng ngùng nói: “Ta hơi khát, mong huynh đừng chê cười.”

“Sao lại cười cô nương chứ.” Ân Sùng Húc ra hiệu cho người hầu châm thêm nước. “Nhạc cô nương tính cách bộc trực, đúng là vừa thú vị vừa đáng yêu.”

“Cứu được con trai của Ân Khôn ta à? Để ta xem thử là người thế nào!” Ngoài cửa vang lên một giọng nói trầm ấm

“Cha.” Ân Sùng Húc nghe tiếng nên quay đầu qua, thấy cha nên đứng dậy ra ngoài nghênh đón.

Vào nhà là một người đàn ông trung niên, cằm để râu dài, vừa nhìn có vẻ hơi đáng sợ nhưng trong đôi mắt uy nghiêm kia lại hàm chứa vẻ ôn hòa độ lượng, pha thêm chút hào kiệt. Nhìn thấy Thôi thúc, Ân Khôn ngăn ra, ngạc nhiên nói: “Là ông? Thôi Văn? Thật là ông sao?”

“Cha, người quen biết Thôi thúc ư?” Ân Sùng Húc nghi hoặc hỏi.

Dường như Ân Khôn không nghe thấy câu hỏi của hắn, chỉ đi thẳng đến gần Thôi thúc, vịn vai ông ngắm nhìn khá lâu rồi mừng rỡ nói: “Chính là ông, ông chính là Thôi Văn! Bảy năm trước ở Lưu Sa Than, ta dẫn đoàn ngựa áp tải khá nhiều đồ quý giá, không ngờ lại trúng mai phục của Thương Hải Bang, huynh đệ kẻ chết người bị thương hơn một nửa, sắp phải chôn thân dưới lớp cát vàng thì Thôi Văn ông, dẫn theo gia tướng của Tỉnh Quốc Công phủ đi ngang qua, thấy chuyện bất bình nên thay ta đẩy lùi đám người độc ác của Thương Hải Bang, cứu mạng Ân Khôn ta.”

“Thôi thúc chính là vị ân nhân mà cha thường nhắc đến ư?” Mặt Ân Sùng Húc lộ ra vẻ kính trọng, hất vạt áo lên, quỳ trước mặt Thôi thúc. “Sùng Húc xin ra mắt ân nhân của Ân Gia Bảo, xin hãy nhận của Sùng Húc một lạy.”

Nhạc Hoành tròn tròn mắt, ngơ ngác nói: “Thôi thúc, thúc không chỉ cứu Ân Sùng Quyết mà còn cứu cha huynh ấy?”

“Vị này là?” Ân Khôn nhìn Nhạc Hoành. “Là con gái yêu của Thôi nghĩa sĩ ư?”

“Không phải.” Thôi thúc kéo Nhạc Hoành qua, xoa đầu nàng với vẻ yêu thương.

“Ừm...” Ân Khôn suy nghĩ một chút. “Thôi nghĩa sĩ làm việc trong Tỉnh Quốc Công phủ, nghe nói Thương Châu đã bị công phá, cả nhà Tỉnh Quốc Công hy sinh vì nước. Một vị anh hùng chết trận, ta cũng cảm thấy thương tiếc thay. Ta còn sai người nghe ngóng tin tức của Thôi nghĩa sĩ nhưng không có tin tức chính xác nào. Cuối cùng trời cao có mắt, khiến cho ân nhân đến Ân Gia Bảo!”

Ân Sùng Húc lập tức hiểu ra. “Cha, vị này là Nhạc cô nương... Cô ấy họ Nhạc, lẽ nào là...”

“Nhạc cô nương?” Ân Khôn cả kinh, nói: “Là huyết mạch của Tỉnh Quốc Công ư?”

Mất Nhạc Hoành lập tức ướt đầm, nàng cố nén nước mắt, nói: “Cả nhà đều không còn, chỉ còn lại một mình Nhạc Hoành, chẳng qua là sống lay lắt qua ngày thôi.”

Ân Sùng Húc nhìn gương mặt kiên cường của nàng, bỗng chốc cảm thấy rung động, không kiềm lòng được nên đưa tay lau giọt nước mắt sắp rơi xuống của nàng, nhỏ giọng an ủi. “Chỉ cần còn sống thì sẽ có hy vọng. Nhạc cô nương nhất định phải sống thật tốt!”

Thấy dường như cha mình còn có chuyện muốn nói với Thôi thúc, Ân Sùng Húc dẫn Nhạc Hoành ra nhà sau, căn dặn nhà bếp chuẩn bị một bàn thức ăn. Nhạc Hoành chịu cảnh màn trời chiếu đất đã lâu, nay nhìn thấy cơm canh nóng hổi thì cũng không e ngại nữa, vùi đầu ăn như hổ đói. Ân Sùng Húc cảm thấy xót xa, múc một chén canh đưa đến bên cạnh nàng. “Ăn chậm chậm thôi, coi chừng mắc nghẹn.”

Nhạc Hoành nuốt com xuống, một giọt nước mắt tròn xoe bỗng trào ra, rơi thẳng vào chén canh nóng. Ân Sùng Húc không ngờ nàng sẽ khóc nên vội vã nói: “Sao lại khóc thế?”

“Đại thiếu gia.” Nhạc Hoành nghẹn ngào nói: “Bộ dạng này của ta, làm sao giống con gái của Nhạc gia chứ. Có phải đã để huynh chê cười không?”

Ân Sùng Húc không khỏi bật cười. “Đừng gọi đại thiếu gia, nếu Nhạc cô nương không chê thì gọi ta một tiếng Ân đại ca là được. Sao Ân đại ca lại chê cười muội chứ, mau ăn nhiều một chút đi.”

Nhạc Hoành bung chén canh lên, đang định ăn thì nghe thấy tiếng nặng nề ngày càng gần, một người thò đầu vào nhìn. “Thì ra đại ca dẫn cô ấy đến đây.”

“Sùng Quyết?” Ân Sùng Húc khẽ cau mày. “Chân đã bị thương mà còn không chịu nằm nghỉ, bọn gia đình trông đệ kiểu gì thế?”

“Đại ca đừng sốt ruột.” Ân Sùng Quyết xua tay nói. “Là tự đệ lén mò qua đây đây, đừng trách người khác.”

Thấy Nhạc Hoành ăn chén canh xong, sắc mặt cũng hồng hào hơn, Ân Sùng Quyết nằm xoài lên bàn ngắm nhìn nàng, cười ngây ngô. Rồi hắn bỗng ngẩng đầu lên nói: “Đại ca, hình như Mục Dung đang tìm huynh ở bên ngoài, hay là huynh ra xem sao đi.”

“Mục Dung?” Ánh mắt Ân Sùng Húc bỗng lóe lên vẻ khác thường, nghĩ một chút rồi cũng đứng lên, đi được vài bước thì quay người lại, nói: “Nhạc cô nương, Ân đại ca ra ngoài một lát, chút nữa sẽ trở lại thăm muội.”

“Ân đại ca cứ gọi muội là A Hoành đi.” Nhạc Hoành thoáng cong môi cười.

“A Hoành...” Ân Sùng Húc thì thầm một tiếng, cup mắt mỉm cười rồi đi ra ngoài.

“A Hoành?” Ân Sùng Quyết bữu môi một cái. “VẬY ta cũng gọi muội là A Hoành. A Hoành, A Hoành!”

Nhạc Hoành bận ăn canh, cũng không để ý đến hắn. Ân Sùng Quyết chống cằm, ngắm nhìn nàng, ngậy ngốc nói: “Ta vừa nhìn là đã nhận ra muội không phải là người thường, không ngờ lại là tiểu thư của Tỉnh Quốc Công phủ... Sau này muội cứ ở lại Ân Gia Bảo đi, như thế chẳng những có đại ca mà còn có nhị ca ta chăm sóc muội, cả Thôi thúc nữa.”

Nhạc Hoành thoáng ngần người, rồi đặt chén canh xuống, nói: “Ta không cần ai chăm sóc, Thôi thúc sẽ dẫn ta đi.”

Sự cố chấp của Ân Sùng Quyết bỗng nổi lên, mặt đỏ gay, nói: “Khắp nơi chiến tranh loạn lạc, muội có thể đi đâu được chứ? Ân Gia Bảo ở Tuy Thành là một nơi an toàn, muội phải ở lại đây, không được đi đâu cả.”

“Ta không phải đưa què, huynh ngăn được ta sao chứ?” Nhạc Hoành cúi người nhìn chân trái bị quán băng gạc của hắn. “Vết thương có nặng không?”

Ân Sùng Quyết thấy nàng vẫn quan tâm đến mình thì cong môi cười. “Không sao, bị thương da thịt mà thôi, nghỉ ngơi vài ngày là ổn. Đại phu nói nếu chữa trị chậm trễ một chút thì cái chân này bị tàn phế luôn rồi. Ân tình lớn như thế, ta không cho hai người đi đâu cả.”

Nhạc Hoành cúi đầu không nói gì nữa, chỉ vốc cơm trắng ăn, ngừng một chút rồi nói: “Mục Dung mà huynh vừa nói là ai vậy?”

“Mục Dung à?” Ân Sùng Quyết cười hi hi, nói: “Cô ấy là một người rất khó giải quyết, cũng chính là... vị hôn thê của đại ca ta. Cứ dăm ba bữa lại đến tìm đại ca ta chơi đùa, tuy đại ca hơi phiền nhưng nề mặt tình cảm giữa hai nhà nên không dám nặng lời với cô ấy. Nhưng vừa nãy... Mục Dung hoàn toàn không đến, ta chỉ dọa đại ca mà thôi, ha ha ha!” Ân Sùng Quyết cười ha ha. “Thấy huynh ấy quýnh lên như vậy, thật là tức cười!”

“Chẳng tức cười chút nào cả.” Nhạc Hoành lườm hắn một cái. “Ai lại trêu ghẹo đại ca mình.”

“Muội không vui à?” Ân Sùng Quyết nghiêng người qua nhìn nàng. “A Hoành không thích đùa thì sau này ta cũng không đùa nữa.”

Nhạc Hoành đặt chén xuống, nhanh chân chạy ra ngoài. Ân Sùng Quyết đang chống nạng nên không sao đuổi theo được, gọi vói vài tiếng rồi đành hậm hực ngồi đó.

Trong thư phòng

“Thôi nghĩ sĩ dự tính thế nào?”

“Dự tính?” Thôi thúc lắc đầu. “Thật tình là chưa có dự tính gì cả, chỉ muốn A Hoành được sống tiếp, lưu lại giọt máu cuối cùng của Nhạc gia.”

“Hay là...” Ân Khôn khần khoản nói. “Ông và Nhạc tiểu thư ở lại Ân Gia Bảo đi. Hiện giờ thiên hạ quần hùng phân tranh, Tấn Quốc sắp diệt vong, Chu Quốc cũng không vững chắc. Ân Gia Bảo ở Tuy Thành chiếm địa lợi, nhân hòa, coi như là một nơi yên bình hiếm thấy, ông và Nhạc tiểu thư ở lại đây còn gì thích hợp hơn. Tuy Ân Gia Bảo không thể bì được với Tỉnh Quốc Công phủ nhưng cũng là nơi có thể che chở anh hùng hào kiệt, nhất định sẽ đối xử tử tế với ông và Nhạc tiểu thư.”

Thôi thúc có vẻ hơi băn khoăn. Thông minh như ông, đương nhiên là biết Ân Khôn không chỉ muốn báo đáp ân tình của mình. Quần hùng sắp tranh giành thiên hạ, những thế lực có chút căn cơ ở các nơi đều định nổi dậy, giờ còn nhìn thời cơ để hành động, chiếm chút lợi giữa thời loạn lạc này. Ân Gia Bảo thành lập mấy chục năm, người và của dồi dào, cũng có can đảm, Ân Khôn tung hoành giang hồ bao năm cũng có phong thái của người lãnh đạo, trong vòng trăm dặm quanh đây cũng có chút uy tín, nhiều năm nay ở Tuy Thành cũng chiêu mộ không ít anh hùng hào kiệt, người sáng suốt đều có thể nhận ra được cha con họ Ân cũng là một thế lực không thể xem nhẹ giữa đám quần hùng này.

Giữ ông lại có thể dùng được, Nhạc Hoành lại là giọt máu của bậc trung tướng, sau này có thể mang thanh danh đến cho Ân Gia Bảo... Nhưng nếu không ở lại, dẫn theo Nhạc Hoành thì có thể đi đâu được đây...

“Ta và A Hoành có thể ở lại.” Thôi thúc chần chừ nói. “Những sẽ không ở trong Ân Gia Bảo.”

“Nhạc tiểu thư chưa từng chịu khổ như thế, ở lại Ân Gia Bảo mới là lựa chọn tốt nhất.” Ân Khôn kiên trì nói.

“Không cần đâu.” Giọng của Thôi thúc dứt khoát không thương lượng. “A Hoành ở bên cạnh ta là đủ rồi. Ta và nó sẽ dừng chân bên bờ rừng, sau này phải nhờ vào sự che chở của Ân Gia Bảo rồi.”

Ân Khôn biết ông chịu ở lại thế này là không dễ dàng nên nghỉ ngơi một lúc rồi không có chấp nữa. “Thế cũng được, dù sao cũng có thể chăm sóc nhau.”

Đã gần đến giờ Tuất (7 – 9 giờ tối), thấy Thôi thúc còn bàn bạc với Ân Khôn, Nhạc Hoành đi dạo khắp ân gia bảo một lượt, sau đó ngồi xuống bậc thang của một khu nhà vắng, dựa vào một cây cột, ngửa đầu ngắm bầu trời sao, thất thần.

Cứ ngồi ngậy ngốc như thế khá lâu, nàng bỗng cảm thấy bên cạnh có thêm một người, nhờ ánh sao nhìn sang thì thấy: “Ân đại ca?”

“A Hoành nghĩ gì mà thất thần như thế, huynh đến gần mà vẫn không biết?” Ân Sùng Húc mỉm cười ngồi xuống.

“Nghĩ lại cũng chỉ thấy đau lòng, thà rằng không nghĩ.” Nhạc Hoành bắt lực cúi gằm mặt xuống.

“Huynh đã nghe nói rồi.” Ân Sùng Húc lãng sang chuyện khác. “Nhạc Hoành của Tấn Quốc có tài bắn cung không ai bằng, mười hai tuổi đã có thể bắn rơi chim sẻ bay trên trời. Đầu năm nay trong lễ mừng thọ, Vũ Đế chỉ đích danh Nhạc Hoành ở Thương Châu. Tài năng của muội khiến người người kinh ngạc, thắng cả Sở Vương Kỷ Minh.”

“Huynh cũng nghe nói à?” Nhạc Hoành mở to mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Ân Sùng Húc. “Tai họa xảy ra từ sau khi ta vào kinh, cứ thế không dứt. Bây giờ ngay cả gia đình cũng không còn...”

“Vốn định nói những chuyện vui, ấy mà lại khiến muội nhớ đến chuyện đau lòng.” Ân Sùng Húc tự trách mình. “Chỉ tại ta nhiều chuyện, không nói thì hơn.”

“Ân đại ca không gặp cô Mục Dung kia ư?” Nhạc Hoành nghiêng đầu qua, hỏi.

Ân Sùng Húc ngẩn ra một chút, cúi đầu nói: “Chắc là Sùng Quyết đã kể với muội. Sắc trời không còn sớm nữa, để ta bảo người dẫn muội đi nghỉ ngơi.”

Thấy hắn né tránh trả lời chuyện Mục Dung, nhưng không lên tiếng nữa, ngoan ngoãn theo sau hắn. Ân Sùng Quyết thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn nàng, giống như sợ rằng chỉ lơ đãng một tí thôi là sẽ để mất cô nương từ trên trời rơi xuống này.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mũi tên của thần tình yêu

Đã lâu Nhạc Hoành không được ngủ thoải mái như thế. Đêm nằm寐 đến nỗi chỉ muốn vui mình trong đó, chần thom mùi nắng. Trong mơ, nàng gặp được cha mẹ, đại ca và cả đệ đệ bé nhỏ còn quần tã nữa. Nhưng trong phút chốc mọi thứ rung chuyển, lửa bùng lên nuốt trọn thành Thương Châu cổ kính, tiếng kêu gào sợ hãi vang lên bên tai không dứt...

“Cha! Mẹ!” Nhạc Hoành giật mình tỉnh lại, nín lấy góc chăn không ngừng thở hổn hển. “Mẹ...”

Lau những giọt nước mắt hai bên má, thấy ngoài cửa sổ đã có từng tia nắng chiếu vào, Nhạc Hoành xoay người dậy. Bộ quần áo cũ của nàng đã không còn, bên giường có đặt một chồng quần áo mới sạch sẽ. Nhạc Hoành ước sơ qua vài bộ, thay một bộ quần áo màu trắng mộc mạc.

Đẩy cửa phòng ra, Nhạc Hoành thấy trong ngôi đình ngoài sân có người ngồi dựa lưng về phía nàng. Tuy không nhận ra đó là ai nhưng nàng lại nhận ra chiếc nạng kia.

“A Hoành, muội dậy rồi à?” Ân Sùng Quyết nghe tiếng động nên mừng rỡ xoay người lại, thấy nàng thì ngây cả người.

Nhạc Hoành cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình rồi lại nhìn Ân Sùng Quyết, nghi hoặc hỏi: “Muội ăn mặc có chỗ nào khác thường hay sao mà huynh nhìn muội chằm chằm thế?”

“A Hoành, muội thật là đẹp.” Ân Sùng Quyết nuốt nước bọt với vẻ si mê. “Cả Tuy Thành này, không ai đẹp hơn muội được cả...”

“Ân Sùng Quyết!” Ngoài vườn có người hét lớn với vẻ giận dữ. “Huynh muốn lấy lòng người ta thì cũng đâu cần mang tất cả phụ nữ trong Tuy Thành này ra. Huynh nghĩ Mục đại tiểu thư ta chết rồi hả?”

Ân Sùng Quyết le lưỡi với Nhạc Hoành, quay người lại cười cười. “Đâu dám đâu dám. Là Mục đại tiểu thư nghe lầm rồi, đệ nhất mỹ nhân của Tuy Thành này là Mục đại tiểu thư Mục Dung của phủ đô úy, đây là chuyện trăm dặm quanh đây đều biết, ai có thể hơn cô được chứ.”

“Hừ!” Cô gái tên là Mục Dung ngoe nguẩy đi tới, đến gần Nhạc Hoành nhìn từ trên xuống dưới, thấy nàng không son phấn, thanh khiết như hoa sen trong nước, trên người không có lấy một món trang sức, đầu tóc cũng chỉ dùng một mảnh vải lụa trắng cột lên thì đệ phòng nói: “Cô chính là người lưu lạc đến đây, cứu được Ân Sùng Quyết à?”

Cô nương tên Mục Dung kia tuổi tác cũng xấp xỉ Nhạc Hoành, có đôi mắt phương cực kỳ quyến rũ nhưng vẫn nghiêm nghị uy phong. Nàng ta mặc chiếc váy dài màu tím, cổ đeo một xâu chuỗi ngọc màu đỏ sậm, mỗi viên to chừng đầu ngón tay cái, vừa nhìn là đã biết là thứ quý giá hiếm có.

Thấy những vẫn không lên tiếng, Mục Dung đi một vòng quanh nàng, tiếp tục nói: “Bản tiểu thư là mục dung, cha ta là Mục Phổ, đô úy của Tuy Thành. Nghe Sùng Húc ca ca nói cô cũng xuất thân từ danh gia vọng tộc, nhưng nếu đã đến Tuy Thành thì sau này phải nghe lời của Mục Dung ta, rõ chưa?”

Nhạc Hoành không thêm để ý đến Mục Dung, chỉ chớp mắt nhìn nàng ta rồi gật đầu cười một cái, sau đó đi thẳng ra khỏi sân.

“Cò!” Mục Dung vội vàng nói. “Ngay cả một câu chào cũng không có, vô lễ như thế, cha mẹ cô dạy dỗ cô thế nào vậy?”

Nhạc Hoành dừng bước, không quay đầu lại, chỉ lạnh giọng nói: “Đương nhiên là cha mẹ có dạy dỗ ta, họ còn bảo ta rằng đối với những kẻ ngang ngược vô lễ thì không cần phải lịch sự, Mục đại tiểu thư à.”

Ân Sùng Quyết chống nạng, lắc đầu nói. “Mục Dung, đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đại ca ta không thích những cô gái ngang ngược, sao cô không đổi tính được vậy. A Hoành, đợi ta với!”

Thấy Ân Sùng Quyết khập khiễng chạy theo Nhạc Hoành, Mục Dung tức tối giậm chân xuống đất nhưng lại không thể làm gì được.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết đi đến gần Nhạc Hoành, nói với vẻ áy náy. “Muội không cần phải để ý đến mục dung. Cha cô ấy là đô úy, ai ai cũng phải nhường nhịn cô ấy nên từ nhỏ đã ngang ngược không nói lý lẽ thế đấy, bọn huynh đã quen rồi.”

“Một tiểu thư nhà đô úy?” Mối Nhạc Hoành khẽ nhếch lên với vẻ khinh thường. “Mục tiểu thư cũng quá coi trọng mình rồi đó. Đại ca của huynh... sẽ phải lấy người hồng hách như thế làm vợ ư?”

“Đại ca... cũng không còn cách nào khác.” Ân Sùng Quyết cúi đầu. “Từ nhỏ Mục Dung đã thích huynh ấy, Ân gia và Mục gia có quan hệ thân thiết với nhau bao năm nay, Mục đô úy đã mở lời với cha, huynh ấy có thể nói không sao chứ? May mà người cô Mục Dung này thích không phải ta...” Ân Sùng Quyết nở nụ cười. “Nếu không thể lấy cô gái mình thật lòng yêu thích về làm vợ thì sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ. A Hoành, muội nói có đúng không?”

Nhạc Hoành há miệng nhưng không nói nên lời.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết không cười nữa, do dự nói. “Nghe cha và đại ca nói muội và Thôi thúc định sống ở bên bờ rừng?”

“Đúng vậy, muội nghe theo lời Thôi thúc.” Nhạc Hoành vờ về góc áo.

“May mà hai người đồng ý ở lại.” Ân Sùng Quyết cố tìm từ để nói. “Ân Gia Bảo cách bờ rừng không xa, nếu huynh nhớ muội thì đi một lát là có thể gặp được muội. A Hoành, huynh sẽ thường đến tìm muội.”

Nhạc Hoành nhìn gương mặt mang theo vẻ thẹn thùng của chàng trai anh tuấn này, cảm thấy rất tức cười nên không nhịn được phải bật cười. “Đợi vết thương trên chân huynh lành rồi tính sau.”

Thấy ánh mắt Ân Sùng Quyết nhìn mình như lóe lên những tia sáng, Nhạc Hoành thầm hoảng hốt, quay người đi không nhìn hần nữa. Ân Sùng Quyết thấy mặt nàng đỏ ửng, càng thêm say lòng người thì trong lòng càng vui mừng. Hai người đều im lặng, mạnh ai nấy tìm chỗ ngồi, ngăn người ra. Cách đó không xa, Mục Dung vịn vào cửa sổ, nhìn họ hồi lâu.

Thôi thúc và Nhạc Hoành ở lại Ân Gia Bảo vài ngày, sau đó khẳng khái đòi sang bên bờ rừng. Ân Khôn không giữ họ lại được nên đành bảo hai đứa con trai cùng người hầu mang theo đồ đạc đi thu xếp cho họ.

Đến gần ngôi nhà cũ bên bờ rừng, Ân Sùng Quyết nhìn xung quanh, nhíu mày nói: “Đây vốn là nơi nghỉ tạm của những thợ săn ở vùng ngoại ô, vừa nhỏ vừa rách nát, sao có thể ở được chứ? Thôi thúc, dẫn A Hoành về Ân Gia Bảo thì vẫn hơn.”

Thôi thúc xua tay, nói: “Thu dọn một chút thì cũng không sao, đa tạ ý tốt của nhị thiếu gia.”

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết dùng khuỷu tay đụng đụng vào Nhạc Hoành, nháy mắt với nàng.

Nhạc Hoành ngẫm nghĩ mọi thứ một vòng, nói rất thân nhiên. “Muội cũng cảm thấy khá ổn. Nơi nghỉ tạm của những thợ săn ư? Vậy sau này muội và Thôi thúc cũng dựa vào nghề săn bắn để mưu sinh vậy, tương lai có vẻ cũng không tồi à.”

Ân Sùng Quyết nhìn Nhạc Hoành với ánh mắt ấm áp, kéo đệ đệ lại, nói: “Nếu đệ không nỡ xa A Hoành thì sau này thường đến thăm muội ấy là được. A Hoành và Thôi thúc thích là được, hà tất phải ép buộc họ.”

Ân Sùng Quyết bỗng chốc cảm thấy hơi chán nản, im lặng lắng sang một bên, cúi đầu làm công chuyện. Ân Sùng Húc lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. Thấy trên tường có treo một cây cung đã cũ, hắn đến gần, lấy xuống, thổi bay bụi bặm bám trên đó rồi dùng ống tay áo lau sạch. “Chiếc cung này nhìn có vẻ đã cũ, không biết dây cung còn dùng được hay không.”

“Còn dùng được hay không, thử một cái là biết thôi mà.” Nhạc Hoành nhận lấy cây cung, lật qua lật lại xem, lăm bắm một mình. “Cung này được làm từ gỗ cây liễu, dây cung làm từ gân linh dương ở Tây Vực, cũng là một cây cung khá tốt. Theo muội thấy thì nó vẫn còn có thể sử dụng được.” Nói xong thì cảm thấy hơi ngứa tay, nàng cầm cung bước ra khỏi nhà.

Mắt Ân Sùng Húc sáng lên, gọi Ân Sùng Quyết. “Còn ngăn ra đó làm gì, không muốn chiêm ngưỡng tài bắn cung của A Hoành ư?”

Gió bỗng nổi lên, bên bờ rừng có một đàn chim giắt mình bay lên, lao qua đám mây trắng. Nhạc Hoành kéo căng chiếc cung, bắn vút mũi tên theo đường bay của bầy chim. Huynh đệ nhà họ Ân còn chưa kịp nháy mắt thì tiếng tên lao vút đi đã vang lên bên tai, xa xa có vật gì đó rơi xuống đất. Ân Sùng Quyết vội vàng chạy qua đó, định nhặt con mồi lên nhưng lại ngầy người ra đó không dám nhặt.

Một mũi tên bắn xuyên qua ba con chim. Đây là lần đầu tiên Ân Sùng Quyết được nhìn thấy.

“Một mũi tên bắn trúng ba con!” Ân Sùng Húc cả kinh. “Tài bắn cung của Nhạc Hoành ở Thương Châu không ai sánh kịp, bây giờ ta đã được chiêm ngưỡng!”

Mặt Nhạc Hoành nóng lên, gương mặt cúi đầu xuống.

Trên đường về Ân Gia Bảo, thấy dáng vẻ mặt hồng hồng của đệ đệ, Ân Sùng Húc nghi hoặc hỏi. “Đệ làm sao thế? Sùng Quyết!” Gọi liên tiếp vài tiếng, Ân Sùng Quyết mới đáp lại vài câu rất qua loa.

Một lúc sau, Ân Sùng Quyết không kìm lòng được, quay đầu lại nhìn căn nhà nhỏ dần biến mất trước mắt mình, rồi chỉ vào trái tim mình, nói. “Đại ca, mũi tên của A Hoành... đã bắn trúng nơi này!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Thời gian thấm thoắt, không chờ đợi ai. Chớp mắt mà đã hai năm trôi qua.

“A Hoành!”

“Nhị ca, muội ở bên này nè!” Từ trong rừng xuất hiện bóng một giai nhân áo trắng, mặt nàng nở nụ cười tươi tắn.

Ân Sùng Quyết lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, bước nhanh tới trước. “Thôi thúc nói suốt cả buổi sáng muội đều ở trong rừng, bỏ công bỏ sức như thế định làm gì vậy? Thiếu gì, cần gì cứ nói với ta là được.”

“Vài ngày nữa là đại ca thành hôn, muội muốn tặng huynh ấy chút gì đó.” Nhạc Hoành cảm cung, cúi đầu. “Bắn thêm vài con chim nữa là đủ.”

Ân Sùng Quyết cảm thấy rất đau lòng. Hắn kéo bàn tay đầy vết chai của Nhạc Hoành, xoa xoa với vẻ nâng niu, giả vờ giận dữ nói: “Muội nhìn trúng thứ gì, ta sẽ an bài cho muội. Muội là thiếu phu nhân cảnh vang lá ngọc của Ân Gia Bảo, không được để mình vất vả hay bị thương.”

Nhạc Hoành đỏ mặt, rút bàn tay ra, xoay người đi. “Ai muốn làm thiếu phu nhân của Ân Gia Bảo chứ? Không biết xấu hổ.”

Ân Sùng Quyết cúi người xuống, dán sát vào bên tai Nhạc Hoành, đôi mắt sáng lẳng lẳng nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, nói khẽ: “A Hoành, muội trốn không thoát đâu. Ân Sùng Quyết ta đời này không cưới ai khác ngoài muội. Đời đại ca thành thân xong thì đến lượt huynh.”

Nhạc Hoành bỗng lùi ra xa vài bước, nở nụ cười khiêu khích với Ân Sùng Quyết. “Chẳng phải trốn thoát rồi đó sao? Ân nhị thiếu gia.”

Hai người ngồi dựa vào gốc cây, thấy Nhạc Hoành ngẩn người nhìn lên bầu trời, Ân Sùng Quyết thử thăm dò, siết chặt những ngón tay của nàng. Nhạc Hoành muốn rút tay ra nhưng Ân Sùng Quyết nhủ nầy không chịu thả. Nhạc Hoành không thêm để ý đến hắn nữa, nhích người sang bên kia một chút.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết nhìn cánh rừng kéo dài vô tận. “Huynh thật may mắn khi hôm ấy bị bẫy thú làm bị thương, gặp được muội.”

Nhạc Hoành cười phì. “Cũng phải. Nếu không nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo đã trở thành một tên què rồi.”

Mặt trời ngã về phía tây, lúc ấy Ân Sùng Quyết mới lưu luyến về nhà. Thấy Nhạc Hoành đứng ngoài sân nhìn theo bóng hắn, Thôi thúc đang chè cùi liền nói sâu xa. “Con gái lớn là không thể giữ trong nhà được. A Hoành sắp phải rời xa Thôi thúc rồi sao?”

“Làm gì có!” Nhạc Hoành thu mắt lại. “Sao con lại rời xa thúc được chứ.” Nói xong thì bước tới bên một đồng cùi khô. “Chẳng phải đến giúp thúc đây sao.”

Thôi thúc phui cành cây trên tay, nói: “Nhị thiếu gia của Ân gia, tuy không chừng chạc như đại ca của nó nhưng cũng coi như là hiếm thấy. Nếu muốn tìm cho A Hoành một đấng lang quân ở Tuy Thành này, trừ Ân Sùng Húc thì cũng chỉ còn lại Ân Sùng Quyết.”

“Thôi thúc, thúc nói gì vậy chứ!” Nhạc Hoành xấu hổ nói: “Ai muốn lấy chồng chứ?”

“Còn không chịu nhận?” Thôi thúc đứng dậy. “Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Con đã là một cô nương mười tám tuổi rồi, có gì mà xấu hổ. Nhưng Thôi thúc cũng cảm thấy hơi lạ, con không ghét nó là thật, nhưng bình thường con lại đối với nó như gần như xa. Con gái phải rụt rè một chút là đúng, nhưng thúc cứ luôn cảm thấy trong lòng con... còn có tâm sự.”

Nhạc Hoành không nói tiếng nào, chỉ khẽ cười. Thôi thúc múc một gáo nước lên uống rồi từ tốn nói: “Ân Sùng Quyết cũng không tồi, có điều...”

“Có điều cái gì!” Nhạc Hoành buột miệng hỏi.

“Con xem con kìa.” Thôi thúc bật cười ha hả. Nhạc Hoành thấy Thôi thúc bầy mình, buồn bực cúi đầu. Thôi thúc không cười nữa, tiếp tục nói: “Vội gì chứ, nghe Thôi thúc nói hết đã. Hôn ước giữa con và Sài gia, thúc biết con không muốn. Không đưa con lên Thương Sơn là vì muốn hủy hôn ước này thay con. Thoảng chốc hai năm đã trôi qua, không chừng Sài Chiêu đã lấy vợ rồi cũng nên...”

Nghe đến hai chữ Sài Chiêu, Nhạc Hoành dừng động tác chế cỏi một giây, sau đó lại ra sức mà chế, giống như coi cây củi đó là Sài Chiêu vậy.

Thôi thúc nhìn bộ dạng nhũn nhũn, cần mồi của Nhạc Hoành, cười gượng. “Ta đoán không sai, trong lòng con... vẫn vì y mà phiền muộn.”

Thấy Nhạc Hoành buồn bực không lên tiếng, Thôi thúc nói tiếp. “Ta nghe nói sau khi Kỷ Minh dẫn quân tiến vào Liêu Châu của Tấn Quốc thì luôn rình rập Chu Quốc như hổ đói. Nam Cung gia hèn yếu, không còn người để dùng nên đành phải dùng Sài gia bị biếm trích đến Thương Sơn. Sài quân vương chinh chiến nửa đời người, có chuyện gì mà chưa gặp qua. Cháu trai ông ta là Sài Chiêu cũng đại phá mấy vạn tinh binh của Kỷ Minh, giữ vững Vân Đô của Chu Quốc. Tình hình bức bách, Nam Cung gia chỉ có thể trông cậy vào chú cháu họ Sài. Hai năm nay chú cháu họ uy phong khắp Đại Chu, đã là người có thân phận hiển hách bậc nhất rồi.”

“Chuyện này có liên quan gì đến con và nhị ca chứ?” Nhạc Hoành lăm bằm một câu. “Con không muốn biết.”

Thôi thúc nghe nàng mở miệng ra là hai chữ nhị ca thì thờ dãi nói: “Nhị ca này của con là người của Ân Gia Bảo. Ân Gia Bảo hùng cứ Tuy Thành bao năm nay, trưởng tử lại sắp thành thân với con gái yêu của đô úy Tuy Thành. Tuy Thành có địa thế trọng yếu, mấy chục năm nay tách biệt độc lập. Chưa nói đến việc Ân gia và đô úy của Tuy Thành có chịu nghe hiệu triệu của chú cháu nhà họ Sài hay không, chỉ cần Sài gia muốn thống nhất giang sơn, diệt Kỷ gia của Lương Quốc thì nhất định phải có được sự giúp đỡ của Ân Gia Bảo. A Hoành, con còn chưa hiểu ư?”

“Con hiểu cả.” Nhạc Hoành chớp mắt. “Nhị ca cũng từng nói với con chuyện này. Cha huynh ấy và đại ca đã chiêu binh mãi mã, tích trữ lương thực rồi. Tuy ngoài mặt nói là triệu tập các nghĩa sĩ bảo vệ bách tính của Tuy Thành nhưng thật ra, thật ra...”

“Chim khôn chọn cành mà đậu.” Thôi thúc gằn từng tiếng, nói: “Nếu con ở bên cạnh Ân Sùng Quyết, chi e là không thể tránh được chuyện đao kiếm, không được yên ổn. Thôi thúc chỉ muốn con...”

“Thôi thúc.” Nhạc Hoành ngắt lời ông. “Thiên hạ đại loạn, có nơi nào được yên ổn chứ? Cho dù thúc dẫn con đến chân trời góc biển mai danh ẩn tích thì cũng chịu cảnh gió tanh mưa máu mà thôi, A Hoành không muốn trốn nữa...”

Dường như Thôi thúc đã đoán được nàng sẽ nói như thế nên cười chua xót. “Chẳng qua Thôi thúc chỉ muốn nhắc nhở con vài câu mà thôi chứ không ngăn cản con làm gì cả. A Hoành nghe rồi thôi, không cần để trong lòng.”

A Hoành đứng dậy đi đến gần Thôi thúc, kéo bàn tay thô ráp của ông, lắc lắc, rồi cup mắt nói: “Thôi thúc đừng giận, con chỉ nói lung tung mà thôi. Con cũng muốn thân thiết với nhị ca một chút, nhưng... nói thế nào thì cũng đã nhận tín vật của người ta. Tuy Sài gia phụ Nhạc gia trước nhưng dù gì cũng phải trả tín vật lại, như vậy... lòng con mới được yên.”

Trong bóng đêm, Thôi thúc nhìn cô thiếu nữ xinh như hoa kia. Đôi mắt trong sáng và quả cảm của nàng vẫn hệt như ở Thương Châu hai năm trước. Thôi thúc xoa đầu Nhạc Hoành, hiền lành nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, đi nghỉ sớm đi.”

Nhạc Hoành chui vào trong cái chăn ấm áp. Vừa nhắm mắt lại, trước mắt toàn là gương mặt đỏ bừng của Ân Sùng Quyết vào chiều nay. Nhạc Hoành bỗng cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, đang định trở mình đi ngủ thì đầu đụng phải chiếc khóa vàng đặt bên gối. Nhạc Hoành vươn bàn tay đang ở trong chăn ấm ra, siết chặt chiếc khóa lạnh lẽo, lòng cũng lạnh buốt theo.

Nàng muốn quên, nhưng lại không thể quên. Đôi mắt xám như mắt bò câu ấy luôn theo nàng như hình với bóng. Trên cơ thể mịn màng như sứ của nàng dường như còn lưu lại dấu vết của người đàn ông đó, nó như một dòng nước nhỏ, chảy dọc theo những đường cong mềm mại, thấm vào tim nàng.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12-2

Ân Gia Bảo

“A Hoành và Thôi thúc vẫn khỏe chứ?” Ân Sùng Húc bước vào biệt viện của Ân Sùng Quyết thì thấy đệ đệ ngồi trong đình hóng mát uống rượu một mình, thỉnh thoảng khước môi lại nở nụ cười.

“Đại ca.” Ân Sùng Quyết đứng dậy.. “Sao huynh lại đến đây?”

“Đệ cũng biết gần đây huynh bận đến nỗi tối mất mũi mũi.” Ân Sùng Húc rót cho mình một ly rượu. “Cũng đã lâu không đi thăm Thôi thúc và A Hoành rồi, hay tin đệ vừa về nên mới qua hỏi thăm.”

Ân Sùng Quyết cười nói: “Vẫn ổn. A Hoành thông minh, tháo vát, tài bắn cung cao siêu, người trong Tuy Thành rất thích thú mà muội ấy săn được, dạo

này sống rất tốt.”

“VẬY thì tốt rồi.” Ân Sùng Húc uống một hớp rượu.

“Ba ngày sau đại ca sẽ thành hôn, sao trên mặt không thấy có gì vui vẻ vậy? Hay là gần đây mệt quá?”

“Đúng là quá mệt mỏi.” Chén rượu trên tay Ân Sùng Húc bỗng nhiên nặng ngàn cân, hần trừ trừ rồi từ từ đặt xuống.

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết bỗng hiểu ra. “Tuy huynh tìm cách kéo dài hết năm này sang năm khác nhưng Mục Dung bằng tuổi đệ, bây giờ đã lớn tuổi rồi. Đại ca cũng đã hai mươi hai, quả thật không thể kéo dài được nữa. Sớm muộn gì cũng thế, chi bằng sớm ngày giải quyết cho xong.”

Ân Sùng Húc nói với giọng chua chát. “Huynh biết. Mục gia đã giúp đỡ Ân gia rất nhiều... coi như là vì Ân gia, về tình về lý ta cũng đều phải cưới Mục Dung. Sùng Quyết, có đôi khi đại ca rất hâm mộ đệ.”

“Đại ca...”

“Đại ca thân là trưởng tử của cha, vì Ân gia làm bao nhiêu chuyện. Như thế đệ có thể làm những chuyện mà mình thích.” Ân Sùng Húc vỗ vai Ân Sùng Quyết, “A Hoàn là một cô gái tốt, phải đối xử tốt với muội ấy.”

Ân Sùng Quyết gật đầu thật trịnh trọng. “Đương nhiên rồi. Đại ca...”

Ân Sùng Húc đứng lên, tỏ vẻ mình không muốn nói tiếp nữa. “Ba ngày nữa Mục Dung sẽ gả vào Ân Gia Bảo. Nghe nói sắp tới đại quân của chú cháu Sài gia cũng sẽ đến chỗ chúng ta. Lúc này hai nhà Ân – Mục kết thân với nhau thì không còn gì thích hợp hơn. Có lẽ đó là thiên ý. Đại ca làm gì cũng đều là cam tâm tình nguyện, không có gì uất ức cả.”

Nhìn Ân Sùng Húc đi khỏi, trong lòng Ân Sùng Quyết cũng có một cảm giác khó chịu làm chén rượu trên tay bị lung lay. Rượu sóng sánh như hiện lên gương mặt xinh đẹp của Nhạc Hoàn. Ân Sùng Quyết ngáy ngốc nhìn, không nhớ uống vào bụng.

Hôm sau

“Đại thiếu gia, Nhạc cô nương đến, nói là muốn gặp cậu.”

“Gặp ta?” Ân Sùng Húc lập tức đứng dậy, nghi hoặc nói. “Chắc là tìm nhị đệ. Mau mời muội ấy vào!”

“Đại ca.” Nhạc Hoàn cắn môi, thò nửa người vào trong, đảo mắt nhìn một vòng, thấy trong phòng không có ai thì mới thở phào một hơi rồi bước hẳn vào trong.

Ân Sùng Húc thấy nàng như vậy, cố nén cười, nói: “Muội sợ Mục Dung ở đây sao? Yên tâm đi, sắp thành hôn rồi, mấy ngày này muội ấy sẽ không ra khỏi nhà đâu.”

Nhạc Hoàn lè lưỡi với vẻ ngại ngùng. “Đề đại ca chê cười rồi.”

“Thế nào? Đến tìm Sùng Quyết phải không? Nó ấy hả, đến trường ngựa chọn ngựa cho ngày thành hôn của ta rồi. Muội ngồi chơi một lát, nó sắp về đây.” Ân Sùng Húc rót cho Nhạc Hoàn một ly trà nóng, đưa đến trước mặt nàng.

Nhạc Hoàn do dự đón lấy, thổi vài hơi cho nguội bớt rồi đặt xuống kỹ trà bên cạnh mình. “Muội... đến tìm đại ca.”

“Tìm ta?” Ân Sùng Húc thất thanh nói, rồi cảm thấy mình hơi thất thố nên lắc đầu tự giễu. “Tìm huynh có việc gì ư?”

Nhạc Hoàn ngập ngừng một chút, lấy từ trong lòng ra một cái hộp gỗ khá tinh xảo, cầm ống tay áo lên lau lau một chút rồi nhét vào trong tay Ân Sùng Húc. “Tặng cho huynh.”

Ân Sùng Húc cầm chặt cái hộp, ngẩn người hồi lâu. “Đây là...”

“Đại ca sắp thành thân rồi.” Nhạc Hoàn toét miệng cười. “Đây là lễ vật muội tặng huynh và Mục Dung. Mong là đại ca đừng chê.”

Ân Sùng Húc mở cái hộp gỗ ra, bên trong là một miếng vàng hình chiếc khóa to chừng bàn tay trẻ con, trên đó có khắc hai chữ “Yên vui”. “A Hoàn, đại ca nào cần lễ vật của muội. Vật quý giá thế này...”

“Có quý gì đâu!” Nhạc Hoàn xua tay, vội vàng nói: “Sắn thêm vài con chim là được mà. Đại ca tốt với A Hoàn, A Hoàn cảm nhận được hết. Mục Dung đã quen nhìn những thứ quý giá, muội tặng chiếc khóa vàng này chỉ e là cô ấy cũng chẳng cần. Đại ca chuyển cho cô ấy là được. Đây là chút lòng thành của muội, đại ca nhất định phải nhận thay cho Mục Dung.”

Ân Sùng Húc vuốt ve chiếc khóa vàng với vẻ trân trọng rồi đóng nắp hộp lại, cho vào trong lòng. “Đại ca thay mặt Mục Dung cảm ơn muội.”

Thấy Nhạc Hoàn sắp về, Ân Sùng Húc gọi nàng lại, lấy từ trong tủ ra một hộp tên bằng gỗ, cúi đầu nói: “Dạo này đại ca có quá nhiều việc phải làm, cái này mới làm trong mấy ngày nay... Muội cầm đi.”

“Đại ca...” Nhạc Hoành nhìn những mũi tên trong hộp, trên cán mỗi mũi tên đều có khắc một chữ “Hoành”. “Hai năm nay, trên mỗi mũi tên mà đại ca làm cho muội đều có khắc chữ Hoành. Không cần phải phiền phức thế đâu.”

Ân Sùng Húc độ lượng nói. “Tài bắn cung của muội cao siêu như vậy, nếu trên mũi tên không có khắc ký hiệu, bị người ta tranh mất thì biết làm thế nào? Chuyện còn con mà thôi, hoàn toàn không có gì phiền phức cả.”

“Năm xưa đại ca muội cũng từng nói như vậy.” Nhạc Hoành toát lên vẻ bi ai. “Mỗi một mũi tên vàng, huynh ấy đều khắc tên muội. Tuy ngoài miệng thì bảo muội rất phiền phức nhưng chưa bao giờ làm qua loa cho xong... Vậy mà ngay cả gặp mặt huynh ấy lần cuối muội cũng không có cơ hội...”

Ân Sùng Húc đau lòng nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc trước mắt mình, muốn vỗ vai nàng an ủi nhưng tay vừa đưa ra thì lại do dự buông xuống. Hắn nói khẽ. “Muội mất đi một ca ca thì ông trời sẽ cho muội một ca ca khác. Những gì huynh ấy làm cho muội, huynh cũng sẽ làm.”

Khóe mắt Nhạc Hoành ửng đỏ. Đôi mắt long lanh nước khiến Ân Sùng Húc cảm thấy ngẩn ngơ.

“Vậy thì... cảm ơn đại ca.” Nhạc Hoành cầm hộp tên, đứng dậy. “Đại ca còn phải làm nhiều việc, muội về trước đây.”

“Không ở lại đợi Sùng Quyết à?”

Nhạc Hoành hé miệng cười, nói: “Quên nói cho đại ca biết, nhị ca nói tốt nay sẽ đến chỗ muội và Thôi thúc ăn cơm, có thể sẽ về trễ một chút, làm phiền đại ca nói lại với Ân bá bá.” Nói xong thì vội vàng đi thật nhanh.

Thấy nhắc đến Ân Sùng Quyết thì nàng không khỏi thẹn thùng, Ân Sùng Húc cũng không khỏi bật cười. Đợi khi Nhạc Hoành đã ra khỏi sân, hắn lại lấy chiếc hộp trong lòng ra, lau một lúc thật lâu rồi từ từ mở ra, lấy miếng vàng hình chiếc khóa ra ngắm nghía thật kỹ. Sắc vàng rực rỡ như phản chiếu gương mặt kiều diễm của Nhạc Hoành, ánh mắt nàng như ánh trăng khiến tâm hồn người ta điên đảo.

“Đúng là một... nha đầu ngốc.” Ân Sùng Húc nắm chặt chiếc khóa vàng trong tay, sau đó nhét vào người mình.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tuy Thành

“Đội ngũ đón dâu của Ân Gia Bảo thật là khí phái!” Bách tính hai bên phố chỉ trỏ đoàn người rước dâu dài kéo dài mấy dặm, tấm tắc nói.

“Đương nhiên rồi. Đại thiếu gia của Ân Gia Bảo cưới thiên kiều tiểu thư của Mục đô úy, đây là việc trọng đại bậc nhất ở Tuy Thành ta!”

Nhạc Hoành chen giữa đám người nhốn nháo, thấy Ân Sùng Húc cười trên một con ngựa cao to, mái tóc đen được chải và búi gọn gàng, cổ định bằng chiếc mũ vàng tinh xảo. Phong thái thanh nhã, diện mạo anh tuấn, ánh mắt hân sáng như ngọc lưu ly, hàm chứa sự ầm áp. Bên cạnh Ân Sùng Húc là đệ đệ Ân Sùng Quyết cùng đi theo đến phủ đô úy rước dâu về. Hắn mặc áo gấm màu lam tím, bên hông buộc một miếng ngọc đen to chừng quả trứng gà, phong thái vừa cao quý vừa nhân nhã. Ân Sùng Quyết chấp tay cảm ơn bách tính hai bên đường thay cho đại ca mình, đáng vẻ trông cũng rất phong độ.

Hai huynh đệ đều nhìn thấy Nhạc Hoành đang đứng lẫn trong đám người nên gật đầu cười với nàng. Ân Sùng Quyết mấp máy môi, ý bảo Nhạc Hoành về Ân Gia Bảo đợi mình. Nhạc Hoành chưa bao giờ nhìn thấy cảnh rước dâu linh đình như vậy nên không chịu về mà đi theo sau đoàn người, đến trước phủ đô úy.

“Thiếu chủ.” Trong quán rượu bên đường có bốn vị khách phương xa, đều mặc áo đen. Một người trong đó đi đến gần chàng trai trẻ ngồi chính giữa, rỉ tai nói. “Tần lang chính là đại thiếu gia Ân Sùng Húc của Ân Gia Bảo, người mặc áo lam kia chính là đệ đệ của hắn, nhị thiếu gia Ân Sùng Quyết.”

“Ân Sùng Húc, Ân Sùng Quyết.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu bỗng sáng lên, khẽ lẩm bầm. “Con gái của Mục Phổ gả cho con trai của Ân gia, họ thật sự tình chàng ý thiếp hay là còn có ý đồ gì khác?”

“Làm gì có chuyện tâm đầu ý hợp!” Vân Tu – người trên trán có đeo mảnh gấm đen – nói: “Chẳng qua là hai bên cùng có lợi mà thôi. Trong tay Mục Phổ có hơn một vạn binh mã, Ân gia khởi nghiệp từ thỏ ngựa, tiền tài dư dả. Trước kia Ân Khôn là người trong giang hồ, kết giao không ít bằng hữu ở khắp nơi. Hai nhà này kết thân, Tuy Thành thuộc về họ rồi...”

“Vân Tu nói đúng đó.” Chàng trai nhìn có vẻ lớn tuổi hơn gật đầu nói. “Kết hôn đúng vào lúc này, dụng ý đã rõ ràng rồi còn gì nữa. Xem ra Tuy Thành có tính toán của riêng mình, Ân Khôn và Mục Phổ chưa chắc đã đồng ý quy thuận vương gia và thiếu chủ...”

“Không chịu quy thuận thì ép đến khi chột quy thuận mới thôi. Thiếu chủ, ngài nói có đúng không?” Ân Tu cười lớn. “Trước nay tác phong của thiếu chủ là như vậy. Lý Trọng Nguyên, huynh nghĩ quá nhiều rồi.”

Sài Chiêu không hề đáp lại Vân Tu mà nhìn về phía một người khác bên cạnh mình. “Ngô Tá, người tức tốc trở về doanh trại, bảo với đệ đệ của người mang người ẩn nấp trong vào trong núi, không có lệnh của ta thì không được xuất hiện. Tuy Thành đang tổ chức việc vui như vậy, không thể quấy rầy cuộc vui của họ.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Ngô Tá khẽ trả lời, sau đó không dám chậm trễ một khắc, liền đứng dậy đi ngay.

“Vân Tu.”

“Có thuộc hạ.” Vân Tu đến bên cạnh Sài Chiêu.

“Đại thiếu gia của Ân Gia Bảo cưới vợ, chúng ta đã đến địa giới của họ, có lý gì lại không theo lễ nghĩa.” Sài Chiêu bung chén rượu trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch. “Huynh thay ta đến Ân Gia Bảo một chuyến, phải tặng lễ vật cho thật hậu.”

“Ân gia nào thiếu lễ vật...” Vân Tu dường như đã hiểu ra, không nói tiếp mà cúi đầu báo. “Thuộc hạ biết phải làm thế nào rồi.”

Lý Trọng Nguyên thấy dáng vẻ vâng lời của Vân Tu thì cố nén cười, nói. “Cái gã Vân Tu này, tuy ngông nghênh kiêu ngạo nhưng lại luôn tuân theo thiếu chủ.”

Vân Tu trừng đôi mắt ưng lên, lạnh lùng nói. “Trọng Nguyên quận mã gia, trong thiên hạ, có thể thắng được ta duy nhất chỉ có thiếu chủ. Nếu huynh cũng đánh thắng ta, huynh nói gì ta cũng làm. Thế nào?”

Lý Trọng Nguyên nói với vẻ bất đắc dĩ. “Vân Tu, kẻ ngốc cũng nghe ra được là ta đang nói đùa, huynh nghiêm túc như thế chẳng thú vị chút nào.”

“Vân Tu ta không biết nói đùa.” Vân Tu đứng dậy, nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ làm xong việc sẽ về tìm ngài.”

Thấy chỉ còn lại mình và Sài Chiêu, Lý Trọng Nguyên nói. “Tiếp theo chúng ta phải làm gì đây?”

Sài Chiêu nhìn đoàn người rước dâu còn chưa khuất hẳn ngoài cửa sổ, ung dung nói: “Tuy Thành phồn thịnh thế này, đương nhiên phải dạo chơi một lát rồi mới tính tiếp.”

Lý Trọng Nguyên hiểu ý, mỉm cười. “Trước khi đến Tuy Thành, vương gia đã căn dặn thiếu chủ nhất định phải kết bạn được với Ân Gia Bảo. Ai cũng nói cha con Ân Khôn rất có bản lĩnh, có thể khiến Tuy Thành phồn vinh giữa thời loạn lạc này. Ban đầu ta cũng không tin nhưng hôm nay bước vào Tuy Thành, không thể không thừa nhận Ân gia quả là lợi hại. Sự phồn hoa của Tuy Thành cũng không kém với Vân Đô của chúng ta.”

Sài Chiêu bung chén rượu lên, uống thật chậm, ôn tồn nói: “Tuy Thành giàu có, Ân gia lại xuất thân từ việc kinh doanh ngựa thồ, bao năm nay chắc chắn đã tích trữ được không ít tiền tài, lương thảo. Đại Chu ta giằng co với Lương Quốc mấy năm nay, quốc khố đã không gánh vác được nổi. Thúc thúc anh dũng, tài trí, tuy là đã đẩy lùi được Kỷ Minh về Lương Quốc nhưng dã tâm của hắn vẫn không thể không đề phòng. Thúc thúc bảo ta đích thân đến Tuy Thành, chẳng phải đã nhìn trúng thế lực không thể kinh thường này của Ân gia sao? Tuy Thành tiếp giáp với Lương Quốc, sau này nếu chúng ta muốn tấn công Lương Quốc thì phải dựa vào nơi này.”

“Tấn công Lương Quốc?” Mặt Lý Trọng Nguyên thoáng biến sắc. “Thiếu chủ... Trọng Nguyên cứ tưởng thiếu chủ chỉ muốn bảo vệ đất nước mà thôi, không ngờ ngài lại có... ý định thống nhất thiên hạ!”

Sài Chiêu mỉm cười nói. “Nói đùa với Trọng Nguyên huynh thôi mà.”

“Sao lại thế được?” Lý Trọng Nguyên lộ ra vẻ nghiêm túc. “Thiếu chủ đâu phải người thích nói đùa. Ta và mấy người Vân Tu đã theo ngài nhiều năm, chỉ cần thiếu chủ ra lệnh một tiếng, núi đao biển lửa bọn ta cũng không từ. Có điều Trọng Nguyên vẫn chưa rõ, thiên hạ này... lẽ nào lại đánh chiếm cho gia tộc Nam Cung ngu dốt yếu hèn kia sao...” Lý Trọng Nguyên không dám nói tiếp, do dự bung chén rượu lên, dè dặt liếc nhìn sắc mặt của Sài Chiêu.

Sài Chiêu cũng không né tránh, đặt chén rượu xuống, nói: “Giang sơn đại Chu có được là nhờ công lao của cha và thúc thúc ta, kết quả thì sao? Cha ta hàm oan mà chết, thúc thúc bị biếm đến Thương Sơn... Nếu không phải Nam Cung gia phải trông cậy vào Sài gia ta để chống chọi lại Lương Quốc, nói không chừng thời khắc này chúng ta đã bị đuổi về Thương Sơn rồi. Trọng Nguyên...” Sài Chiêu nhìn thẳng vào mắt Lý Trọng Nguyên, ngừng một chút rồi nói tiếp. “Huynh và quận chúa đã thành thân, cũng coi như đã là người của Sài gia. Sài Chiêu ta nghĩ gì, tuyệt đối sẽ không giấu huynh.”

Lý Trọng Nguyên cup mắt xuống, nói: “Những lời thiếu chủ vừa nói, Vương gia và Tịnh Nhi... có biết không?”

Sài Chiêu gật đầu cười, châm đầy rượu cho Lý Trọng Nguyên. “Thúc thúc ẩn mình hơn mười năm, đừng nói Trọng Nguyên nghĩ rằng ông đã nản lòng toái chí, chỉ cầu được sống yên ổn chứ? Quận chúa thông minh tinh ý, há lại không hiểu suy nghĩ của vương gia?”

Đôi mày của Lý Trọng Nguyên khẽ nhúc nhích, sắc mặt tuy vẫn trấn tĩnh nhưng giọng nói lại không giấu được vẻ run rẩy. “Trọng Nguyên đã hiểu... ý của thiếu chủ. Tịnh Nhi đã là thê tử của ta, chuyện của nàng ấy, chuyện của Sài gia chính là chuyện của Lý Trọng Nguyên ta. Thiếu chủ và vương gia có thể yên tâm.”

Sài Chiêu vỗ vai Lý Trọng Nguyên, bung chén rượu lên cùng ly với hắn rồi ngửa đầu uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13-2

Ân Gia Bảo

“Lẽ xong!”

Vợ chồng Ân Khôn và vợ chồng Mộc Phổ cười rạng rỡ, Ân Sùng Húc nắm tay Mộc Dung định đi vào phòng thì bỗng nhiên có một chàng trai trẻ trán đeo dải gấm đen tiến vào đại sảnh. Đôi mắt sắc như mắt ưng lạnh đậm lướt nhìn Ân Khôn và Mộc Phổ rồi dừng lại nhìn Ân Sùng Húc – người đang mặc đồ cưới.

Ân Khôn không biết lai lịch của người này nên đưa mắt ra hiệu cho con trai thứ. Ân Sùng Quyết hiểu ý, bước lên một bước, mỉm cười hỏi. “Không biết quý khách từ phương nào đến. Đến đúng lúc lắm, hôm nay Ân Gia Bảo có việc vui, vừa vặn có thể uống chén rượu mừng...”

“Không cần đâu...” Vân Tu ngắt lời hắn. “Đi ngang qua Tuy Thành, chủ nhân nhà ta thấy Ân Gia Bảo và Mộc phủ đều có việc vui, lý nào lại vờ như không thấy nên có lòng ra lệnh cho Vân Tu ta đến tặng lễ vật cho tân lang tân nương.” Nói xong thì lấy từ trong lòng ra hai đỉnh vàng, đẩy đến trước mặt Ân Sùng Quyết.

“Cái này...” Ân Sùng Quyết quay đầu nhìn cha mình.

Ân Khôn thấy Vân Tu ra tay hào phóng, mặt lại có vẻ kiêu căng ngạo nghễ thì biết người này chắc chắn có lai lịch không tầm thường nên chấp tay nói: “Vân Tu tráng sĩ, không biết chủ nhân nhà cậu là vị anh hùng hào kiệt nào?”

“Hào kiệt?” Vân Tu bật cười thật to. “Hai chữ hào kiệt vẫn chưa xứng với chủ nhân nhà ta. Ân bảo chủ, đợi thời cơ đến, tự nhiên ông sẽ biết chủ nhân nhà ta là người thế nào. Vân Tu xin cáo từ.”

Ân Sùng Húc nhìn hai đỉnh vàng óng ánh trên bàn, khẽ nhíu mày nói: “Cha, có cần phái người...”

Ân Khôn lắc đầu. “Vân Tu này chẳng qua chỉ đến tặng lễ vật, xem ra không hề muốn gây sự với Ân Gia Bảo, tạm thời cứ thế đã.”

Nhạc Hoành bị lấn ra ngoài sảnh, nhón chân lên cũng có thể nhìn thấy gã Vân Tu đến và đi như gió này. Thấy hắn vội vàng vàng đi khỏi Ân Gia Bảo, nàng nhất thời tò mò nên cũng đi theo. Vân Tu cảm thấy có người đi theo mình nên bất ngờ quay người lại. Hắn quay nhanh như chớp, Nhạc Hoành không kịp trốn, vội vàng dừng bước, bối rối đứng nguyên tại chỗ.

Thấy là một cô gái, Vân Tu nhìn nàng từ trên xuống dưới, hừ khẽ một tiếng, nói: “Cô nương có việc gì sao?”

Nhạc Hoành gật đầu, rồi lại vội vã lắc đầu. “Ta chỉ muốn thay mặt Ân Gia Bảo cảm ơn... cảm ơn chủ nhân của huynh.”

“Cô cũng là người của Ân Gia Bảo?” Vân Tu nhíu mày quan sát Nhạc Hoành thật kỹ. Thấy nàng ăn mặc gọn gàng và hiền ngang, không giống với những tỷ nữ ăn mặc tơ lụa xinh đẹp trong Ân Gia Bảo thì trong lòng nổi lên sự nghi hoặc.

Nhạc Hoành không trả lời hắn, quay người chạy đi mất.

Vân Tu định gọi nàng lại hỏi thêm vài câu nhưng nghĩ thế nào lại thôi, quay người đi gặp Sài Chiêu.

“Ân Khôn có nhận lễ vật không?”

Vân Tu gật đầu, nói: “Ta không đến để gây chuyện, hai đỉnh vàng đủ để cha con nhà họ Ân nở mặt nở mày, có lý nào lại không nhận. Thiếu chủ đúng là anh minh, Ân gia nhận lễ vật của người, sau này người đến thăm Ân Gia Bảo thì cũng dễ ăn nói hơn.”

Sài Chiêu khẽ mỉm cười. “Để nói chuyện không có nghĩa là sẽ đàm phán thành công. Nhưng thử một lần cũng tốt.”

“Chuyện mà Sài thiếu chủ muốn làm, không có gì là không thành.” Lý Trọng Nguyên thấy trời đã tối nên ngóng ra ngoài cửa thành. “Thiếu chủ, đêm nay có về doanh trại không?”

“Màn trời chiếu đất đã lâu, ta rất nhớ chiếc giường êm ái ở nhà.” Khóe môi Sài Chiêu khẽ nhếch lên. “Doanh trại có huynh đệ họ Ngô, chúng ta tìm khách sạn nào tốt một chút để nghỉ ngơi thôi.”

Vân Tu và Lý Trọng Nguyên vui mừng ra mặt. “Phải có cả rượu ngon nữa!”

Sài Chiêu cup mắt cười khê. “Chúng ta phải cảm ơn Ân Gia Bảo. Trong thời loạn lạc thế này mà Tuy Thành vẫn có thể bình yên và phồn hoa như thế, có rượu có thịt, công của Ân gia không nhỏ đâu. Đi thôi!”

Ân Gia Bảo

Ân Sùng Quyết kéo Nhạc Hoành lên vào sân vườn phòng tân hôn của Ân Sùng Húc và Mục Dung, chỉ vào ánh nến chập chờn trong phòng, cười khi. “Động phòng hoa chúc, rốt cuộc đại ca cũng được nếm thử....”

Nhạc Hoành kéo ống tay áo của hắn, thẹn thùng nói: “Đi thôi, ngày đại hi của người ta, chúng ta đến đây làm gì chứ. Bị đại ca phát hiện ra thì không hay đâu.”

“Muội sợ gì chứ?” Ân Sùng Quyết nói xong lại đến gần phòng tân hôn vài bước. “Huynh ấy là đại ca ruột thịt của ta, nhìn vài cái cũng đâu có sao.”

Nhạc Hoành quỳnh lên, vung tay hắn ra, xoay người đi. Ân Sùng Quyết nói với vẻ bất đắc dĩ. “Thôi vậy, chúng ta đi.” Vừa đi được vài bước, nến trong phòng bỗng bị thổi tắt, hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn, ngăn ra giây lát rồi bật cười.

Ân Sùng Quyết kéo Nhạc Hoành đi đến chỗ vắng vẻ mới dừng lại, khẽ sát vào tai nàng, thì thầm: “Không bao lâu nữa huynh và muội cũng sẽ có đêm động phòng hoa chúc như vậy.”

Nhạc Hoành xoay người đi, đẩy hắn ra xa, chần chừ hỏi: “Nhị ca, huynh có thấy Mục Dung đeo một cái khóa vàng không? Trên đó có khắc hai chữ “yên vui”.”

“Khóa vàng?” Ân Sùng Quyết nhớ lại. “Hôm nay cả người Mục Dung toàn là vàng bạc châu báu nhưng không thấy chiếc khóa vàng nào. Sao vậy? Muội tặng cô ấy à?”

“Vâng.” Giọng Nhạc Hoành nhỏ hơn một tí. “Nhờ đại ca tặng cho cô ấy, xem ra Mục Dung cũng không thích...”

“Mục Dung nào thiếu những thứ ấy. Một chiếc khóa vàng, muội phải sẵn bao nhiêu thú mới đủ?” Ân Sùng Quyết bức bối. “Tặng cũng như không. Lẽ nào Mục Dung sẽ nhớ lòng tốt của muội sao?”

Nhạc Hoành vâng vạ vạ. “Của hồi môn của Mục gia trải dài cả nửa con phố...”

Nghe ra vẻ mắt mát trong giọng nói của nàng, Ân Sùng Quyết vội vàng đỡ đỡ. “A Hoành là tiểu thư của Tĩnh Quốc Công, đây là điều mà Mục Dung có làm thế nào cũng không bằng. Của hồi môn dài cả nửa con phố thì thế nào, ta cần chính là người còn gái mà mình thích. Ân Sùng Quyết ta có thể ở cạnh người mình yêu, đại ca phải ngưỡng mộ ta mới đúng.”

Nhạc Hoành cố nén cười. Ân Sùng Quyết kéo nàng đến gần mình, thì thầm: “Muội biết không, hình như chú cháu nhà họ Sài sắp đến Tuy Thành đấy. Tên Vân Tu đến tặng lễ vật hôm nay... Ta cảm thấy rất có thể là người của Sài gia!”

“Hắn là người của Sài gia?” Nhạc Hoành kinh ngạc nói.

Ân Sùng Quyết hít sâu một hơi, nói: “Dám ăn nói cao ngạo thế ở Ân Gia Bảo, cũng chỉ có Sài gia ở Thương Sơn mà thôi. Chú cháu nhà họ Sài nhờ loạn thế mà khôi phục thế lực, muốn đối kháng với Lương Quốc thì chỉ có thể dựa vào Tuy Thành này. Tiếng tăm Ân Gia Bảo hùng cứ Tuy Thành đã vang xa, phạm là những người có tầm nhìn thì đều sẽ đến thăm Ân gia ta. Có lẽ Sài gia cũng không ngoại lệ.”

“Cha và đại ca huynh nghĩ thế nào?” Nhạc Hoành thử thăm dò.

“Họ...” Ân Sùng Quyết thả tay nàng ra. “Cha vẫn muốn tự hùng cứ một phương, không muốn phụ thuộc người khác. Đại ca thì chuyện cũng nghe theo cha... Nhưng A Hoành, muội nên biết là Tuy Thành tuy dễ thủ nhưng khó phát triển rộng được. Nói thế nào thì nơi này bất quá cũng chỉ có hơn một vạn binh mã, có thể làm nên nghiệp lớn gì chứ? Cha con huynh nếu thật sự muốn làm nên nghiệp lớn thì nhất định phải bắt đầu từ việc tìm một minh chủ chứ không phải chỉ không phải xưng vương xưng bá ở cái chốn giữa mặt không thấy trời này.”

“Huynh muốn đi theo chú cháu Sài gia à?” Nhạc Hoành vội vàng hỏi.

Ân Sùng Quyết gật đầu, tiếp tục nói: “Loạn thế xuất anh hùng, đây cũng là cơ hội của Ân gia ta. Thủ một cái Tuy Thành bé xiu thì làm ra trò trống gì chứ. Ân Sùng Quyết ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tạo dựng sự nghiệp!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Đã quá xa xôi

“Nhị ca...”

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết nhìn vào đôi mắt sáng trong của Nhạc Hoành. “Muội hiểu huynh mà, đúng không?”

Nhạc Hoành run rẩy nói: “A Hoành đang mang huyết hải thâm thù, nhị ca cũng biết mà.”

“Ta biết.” Ân Sùng Quyết càng dùng sức đè mạnh vai nàng hơn. “Nếu ta đi theo Sài gia mưu nghiệp lớn thì cũng có thể báo thù cho muội.”

“Nhưng muội càng muốn được bình yên.” Nhạc Hoành hít một cái, nhìn gương mặt anh tuấn của chàng trai trước mặt. “Tóm lại, nhị ca nói thế nào thì làm thế ấy đi, A Hoành nghe theo là được.”

“Có câu này của muội là tốt rồi.” Ân Sùng Quyết véo má Nhạc Hoành với vẻ yêu thương.

Dưới màn đêm, Nhạc Hoành ngửa mặt lên trời ngắm nhìn vầng trăng treo trên cao, dựa vào vai Ân Sùng Quyết nói: “Nhị ca, tại sao phải gây dựng đại nghiệp?”

“Ngốc ă.” Ân Sùng Quyết nói với giọng đầy khát vọng. “Đương nhiên là muốn giống như Tĩnh Quốc Công – cha muội. Được phong quan nhất phẩm, người người kính ngưỡng, cho dù có chết đi cũng được lưu danh sử sách.”

Lòng bàn tay Nhạc Hoành lạnh ngắt. Giọng nói của chàng trai bên cạnh đầy quả quyết, dường như nàng không nên nói gì thêm.

“A Hoành...” Ân Sùng Quyết nhớ ra điều gì đó, từ từ vuốt ve bàn tay lạnh lẽo của nàng. “Huynh cũng có nghe người ta nói ba năm trước, trong lễ mừng thọ Vũ Đế, ông ta đã tư hôn cho muội... và Sài Chiêu.” Thấy Nhạc Hoành im lặng không nói, Ân Sùng Quyết mỉm cười nói: “Tần Quốc đã diệt vong, Vũ Đế đã tự sát, việc hôn nhân ấy có thể coi như không còn nữa. Lúc Thương Châu bị vây đánh, Sài gia đâu có động tĩnh gì. Hoạn nạn thấy chân tình, tên Sài Chiêu ấy đối với muội cũng chỉ thế mà thôi. Lần này dù có gặp được hần ta, cho vài cái bạt tai còn được, hần làm gì còn mặt mũi nào nhắc đến chuyện được kia.”

Nhạc Hoành khẽ cắn môi, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Nàng rút tay ra, nói: “Sao hần ta còn nhắc đến chuyện tư hôn làm gì? Người Sài gia muốn lấy là đại tiểu thư của Tĩnh Quốc Công chứ đâu phải là một nữ thợ săn như hôm nay chứ? Nếu thật sự gặp được muội, trồn còn không kịp nữa là. Có lẽ hần...” Nhạc Hoành lấy con dao nhỏ trong tay áo ra, lưỡi dao lóe lên ánh sáng sắc lạnh như đôi mắt xám thoảng ảng thoảng hiện. “Muội rất muốn... móc mắt hần ra, khiến hần không thể nhìn thấy muội, không tìm được muội...”

Ân Sùng Quyết đè tay Nhạc Hoành lại, khẽ sát đầu vào trán nàng, nói: “Bên cạnh A Hoành có ta là được, đời này kiếp này, chỉ cần có ta là đủ...”

“Nhị ca...” Nhạc Hoành cảm thấy hơi thở của Ân Sùng Quyết càng ngày càng nóng nên nhẹ nhàng đẩy hần sang một bên.

Thấy vẻ then thưng của nàng hết sức mê người, Ân Sùng Quyết cười nói: “Muội cũng không trồn được bao lâu đâu. Lát về ta sẽ nói với cha, sớm ngày mang sinh lễ đến rước muội về nhà, xem muội còn trồn kiểu nào!”

Rừng rậm ở ngoại ô Tuy Thành

Sài Chiêu và Lý Trọng Nguyên, Vân Tu vừa bước chân vào rừng thì từ trong rừng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng mà vội vã. Người dẫn đầu khoát tay quát: “Thiếu chủ, là thiếu chủ về.”

Tiếng bước chân bỗng im bật. Ngô Tá Ngô Hữu gạt cành lá ra, đi đến gần Sài Chiêu, quỳ một chân xuống, nói: “Thuộc hạ cung nghênh thiếu chủ.”

Sài Chiêu khẽ nâng tay lên, không nói tiếng nào mà lặng lẽ đi vào trong rừng sâu. Ngô Hữu nhìn theo bóng lưng y, đến gần Lý Trọng Nguyên, hỏi: “Thiếu chủ vào Tuy Thành chuyện này có thu hoạch được gì không?”

“Thu hoạch?” Vân Tu giành trả lời. “Không có thu hoạch gì, Vân Tu ta còn tốn hai đỉnh vàng nữa, đúng là lỗ nặng. Vì thế tiền rươi trong nửa năm tới đều phải do Ngô Hữu người trả!”

“Tại sao?” Ngô Hữu gãi đầu. “Huynh đi tìm thiếu chủ mà lấy lại, liên quan gì đến ta?”

Vân Tu vung nắm đấm lên, giả vờ như muốn đánh hần. Ngô Hữu ôm đầu, nói: “Thôi thôi, Vân Tu đại ca ăn của ta, uống của ta là được mà.”

Vân Tu hừ vài tiếng rồi đuổi theo Sài Chiêu. Lý Trọng Nguyên cười nói: “Hai người không còn là thiếu niên như trước nữa, người còn sợ hần ư?”

Ngô Hữu bĩu môi nói: “Làm gì mà sợ huynh ấy? Chẳng qua là... Thôi đi, Vân Tu từ nhỏ mồ côi khổ sở, chúng ta có cha có mẹ, không so đo với huynh ấy.”

Ngô Tá cười với vẻ bất đắc dĩ rồi nhìn Lý Trọng Nguyên, nói: “Ta vội vàng đi đi về về. Trọng Nguyên huynh nói xem Tuy Thành... rốt cuộc thế nào?”

“Không kém gì Vân Đô.” Lý Trọng Nguyên tặc lưỡi đáp. “Lương Thảo dồi dào, tiền tài không thiếu. Chuyện này đến đây là đúng!”

“Thật à!” Ngô Hữu tròn tròn mắt. “Vương gia và thiếu chủ thật là anh minh, nếu làm bạn được với Ân gia, há chẳng phải chúng ta kiếm được kho lương lớn. Khi nào chúng ta đến bãi phóng họ?”

“Bãi phóng?” Lý Trọng Nguyên thần nhiên nói: “Cha con Ân Khôn đã nhận lễ vật rồi, thiếu chủ qua đó, thế nào cũng được đối đãi như thượng khách.”

Đi vào doanh trướng được dựng giữa rừng sâu, Sài Chiêu vén vạt áo lên, từ từ ngồi xuống, tự châm trà cho mình, nhà nhả uống một hợp, mắt lướt nhìn huynh đệ họ Ngô. “Hai ngày trong rừng có gì khác thường không?”

“Mọi thứ đều bình thường, không có gì khác lạ.” Ngô Tả đáp mà không cần nghĩ ngợi.

Sài Chiêu đang định nói gì đó thì bên ngoài bỗng vang lên một tiếng động, cả đám quân sĩ kéo qua đó. Nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài, Vân Tu vén màn cửa lên, thò đầu ra nói: “Thiếu chủ đang bàn chuyện trong này, các người ồn ào cái gì?”

Một tên lính nhặt món đồ rơi dưới đất lên, đưa đến trước mặt Vân Tu. “Bẩm Vân tướng quân, cái này vừa từ trên trời rơi xuống, hình như là... chim ưng con bị bắn trúng. Ngài xem thử không ạ?”

“Mồi săn của người ta mà thôi, bản tướng quân không muốn xem. Thôi giải tán đi.” Vân Tu bực mình nói.

“Nhưng...” Tên lính lại đưa con ưng non trên tay lại gần hơn. “Con chim ưng này bị một mũi tên bắn xuyên qua hai mắt, tài bắn cung sao siêu khiến người ta phải tắc lưỡi.”

“Một mũi tên xuyên qua hai mắt?” Vân Tu nửa tin nửa ngờ, nhận lấy con chim ưng. “Có chuyện như vậy ư?” Nói xong thì cúi đầu nhìn. Chỉ vừa liếc mắt một cái liền ngăn người tại chỗ, lật qua lật lại xem. “Không ngờ đúng thế thật.”

“Vân Tu, bên ngoài làm sao thế?” Lý Trọng Nguyên thúc giục. “Còn không mau vào trong nói chuyện?”

Vân Tu ước chừng con chim ưng trên tay rồi bước nhanh vào trong trướng, nói: “Thiếu chủ, vừa nãy quân sĩ nhặt được chim ưng do thợ săn trong Tuy Thành bắn được. Tài bắn cung này... thật khiến người ta mở mang tầm mắt.”

Ngô Hữu bước tới giành lấy từ tay Vân Tu, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài. “Người có tài bắn cung tốt nhất trong quân chính là thiếu chủ, nhưng người này... còn lợi hại hơn cả thiếu chủ!”

Ngô Tả chột nhẹ vào cánh tay của đệ đệ, ra hiệu cho hắn đừng nói nữa.

“Trình lên đây ta xem xem.” Sài Chiêu đặt chén trà xuống.

Ngô Hữu cung kính trình con chim ưng lên rồi lui lại một bước. Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của chim ưng, thấy mũi tên sắc bén thực sự xuyên qua mắt nó thì tay y bỗng khựng lại, cơ mặt khẽ run run không nói nên lời.

Nhạc Hoành ở Thương Châu, tay cầm cung vàng, bắn ba phát không trật phát nào. Nhưng con chim ưng bị bắn trước mắt này, chỉ với một mũi tên làm bằng tre mà vẫn sắc bén như trước, không thua gì ánh hào quang của ngày hôm đó.

Thấy Sài Chiêu nhìn chằm chằm con chim ưng khá lâu, những người kia không dám nói tiếng nào. Lý Trọng Nguyên bỗng nhớ tới chuyện gì đó, há miệng muốn nói nhưng rồi lại thôi. Vân Tu nháy mắt với Lý Trọng Nguyên, nói thật khẽ. “Thiếu chủ làm sao thế?”

Lý Trọng Nguyên khẽ thở dài một hơi, cup mắt xuống nói thật nhỏ. “Tài bắn cung này, e rằng lại khiến thiếu chủ nhớ tới cô ấy...”

“Cô ấy?” Vân Tu buột miệng nói rồi cố nén lại, không dám lên tiếng nữa.

“Không biết là người nào...” Dường như Sài Chiêu không muốn nghĩ tiếp nữa nên đẩy con chim ưng ra khỏi tầm mắt mình. “Xem ra Tuy Thành này không thể xem thường, một thợ săn bình thường mà cũng có bản lĩnh thế này.”

Thấy cuối cùng Sài Chiêu cũng lên tiếng, Vân Tu thở phào một hơi, bước tới vài bước nhắc con chim ưng lên, quơ qua quơ lại. “Đề Vân Tu ta xem nào.” Vừa nói vừa rút mũi tên làm bằng tre ra. Máu tươi nhỏ xuống tí tách. Lý Trọng Nguyên thấy Vân Tu không chịu thay đổi tính lỗ mãng thì nhíu mày, lắc đầu.

Vân Tu cũng chẳng thèm để ý, cầm tay áo lên lau sạch máu trên mũi tên, để sát trước mắt, miệng lẩm bầm. “Hoành?”

“Nói bậy bạ gì đó?” Lý Trọng Nguyên quýnh lên. “Vân Tu, đủ rồi!”

Vân Tu buồn bực nói. “Vân Tu ta tuy không biết được bao nhiêu chữ nghĩa nhưng vẫn biết được chữ này. Đây chẳng phải chữ “hoành” ư? Không tin người tự mà xem.”

“Hoành...” Sài Chiêu lập tức giật lấy mũi tên trên tay Vân Tu. “Hoành?!”

Trên cán mũi tên làm bằng trúc xanh có khắc một chữ “Hoành” hơi mờ. Không khéo léo như chữ tiểu triện trên mũi tên vàng ngày trước, mỗi một nét được khắc rất khó khăn, như là người mới khắc nhưng dù thế, vẫn có thể nhận ra tình cảm của người khắc.

“A Hoành... A Hoành...” Sài Chiêu thì thảo siết chặt mũi tên khiến nó bị gãy thành nhiều khúc. “Là nàng sao, A Hoành...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-2: Đã quá xa xôi (2)

“A Hoành... A Hoành...” Sài Chiêu thì thảo siết chặt mũi tên khiến nó bị gãy thành nhiều khúc. “Là nàng sao, A Hoành...”

Lý Trọng Nguyên quỳ xuống, nói: “Thiếu chủ, thiếu phu nhân đã không còn trên đời này, có thể chỉ là trùng tên mà thôi. Thiếu chủ chớ để một mũi tên quấy nhiễu mình, người đến Tuy Thành là để mưu tính việc đại sự...”

Sài Chiêu liếc Lý Trọng Nguyên một cái, Lý Trọng Nguyên cúi đầu nhích về phía sau vài bước. Sài Chiêu quay người đi, nói: “Các người ra ngoài đi.”

Lý Trọng Nguyên đứng dậy với vẻ bất lực, hậm hực đi theo mấy người Văn Tu ra ngoài.

Ngô Hữu quay lại nhìn một cái, nói: “Đại ca, trùng tên không phải là chuyện hiếm thấy, nhưng tên giống nhau, tài bắn cung cũng giống nhau thì không thể nào. Huynh nói xem có khi nào con ung nào là do thiếu phu nhân bắn không...”

“Im mồm!” Hiếm lắm mới thấy Lý Trọng Nguyên tức giận như vậy. “Cả nhà thiếu phu nhân chết vì nước, thiếu chủ đã đau lòng lắm rồi, mấy năm trời mà vẫn không thể quên được. Bây giờ e rằng mũi tên trúc ấy lại quấy nhiễu tâm trí của thiếu chủ, lúc này mà người còn dám ăn nói bậy bạ?”

Ngô Hữu tái cả mặt, cúi đầu nói: “Ngô Hữu biết sai rồi, không dám nói linh tinh nữa.”

Lý Trọng Nguyên quay đầu lại nhìn tấm màn trướng, lòng bất giác dâng lên nỗi âu lo.

Hôm sau, trong khu rừng ngoại thành Tuy Thành.

“Nhị ca, sao hôm nay huynh lại có thời gian đến săn bắn với muội vậy? Đại ca vừa kết hôn, huynh thân là đệ đệ, chẳng phải nên thay huynh ấy lo liệu mọi chuyện ư?” Nhạc Hoành cầm cây cung, mỉm cười tươi tắn nói: “Huynh bắn cung không bằng muội, không sợ bị mất mặt sao?”

Ân Sùng Quyết quơ qua quơ lại cây cung trên tay, nói: “Ân Gia Bảo có thêm một thiếu phu nhân, muội nghĩ là biết thêm bao nhiêu phiền toái. Từ nhỏ huynh đã không thể nào nói chuyện được với Mục Dung, tránh được bao xa thì cứ tránh vậy. Bây giờ cô ấy đã là đại tẩu của huynh, hàng ngày sống chung một mái nhà, huynh chịu đủ lắm rồi. A Hoành, nếu muội không chịu cur mang huynh, huynh thật sự không còn chỗ nào để đi nữa. Huynh ấy à, không thể so tài cung tên với muội thì cứ ở bên bảo vệ muội, không để muội bị sói cấp đi là được.”

Nhạc Hoành vừa định lên tiếng đáp trả vài câu thì thấy phía nam khu rừng, chim chóc hoảng hốt bay dao dác khắp bầu trời. Nàng không còn tâm trạng để nói chuyện nữa, nhanh như cắt rút một mũi tên ra. Mũi tên xé gió lao vút lên trời, chim chóc háp hoi rơi xuống cánh rừng cánh đó khá xa.

“Ân nhị thiếu, huynh còn ngăn ra đó làm gì?” Nhạc Hoành quay đầu lại, nói: “Còn không mau theo muội đi nhặt chim về, mỗi con không ít tiền đâu đấy. Hôm qua lạc mất một con không tìm lại được làm muội đau lòng gần chết đấy.”

Ân Sùng Quyết toét miệng cười, chạy vượt qua nàng rồi khiêu khích: “Ai nhặt được là của người ấy, tiền bán được là của người ấy.”

Hai người đi vào trong rừng, tìm khắp mà vẫn không thấy con chim Nhạc Hoành đã bắn. Nhạc Hoành đánh vào cánh lá, nói: “Sao lại không thấy nhì, lẽ ra phải ở gần đây chứ.”

Ân Sùng Quyết lúng lúng từng tắc đất một, nghi hoặc nói: “Có phải là ai đó nhanh tay nhặt trước rồi không?”

Trong rừng bỗng vang lên tiếng bước chân hối hả, trong chớp mắt hai người đã bị một đám người bao vây. Ân Sùng Quyết lập tức kéo Nhạc Hoành ra sau lưng mình. Thấy đám người kia mặc áo giáp của quân sĩ thì nhũn mảy, nói: “Quân ở đâu đến vậy? Là quân bảo vệ Tuy Thành ư? Không biết bổn thiếu gia là ai sao? Còn không mau tránh ra!”

Hơn một trăm tên lính không ai đáp trả Ân Sùng Quyết, chỉ chia những cây giáo dài vào hấn nhưng không tiến tới nửa bước, xem ra là đã được huấn luyện rất bài bản. Ân Sùng Quyết hơi hoảng hốt, ném cung tên trên tay đi, rút thanh kiếm bên hông ra, chắn trước mặt Nhạc Hoành. Nhạc Hoành lặng lẽ rút tên ra, nắm chặt dây cung, cảnh giác nhìn đám lính đang bao vây mình.

“Con chim này là do các người bắn ư?”

Quân lính nghe giọng nói ấy thì lui ra tạo thành một lối đi. Ân Sùng Quyết nhìn kỹ thì thấy đó chính là chàng trai xưng tên Văn Tu lần trước.

“Là người?” Ân Sùng Quyết quan sát hẩn.

Văn Tu cũng nhận ra Ân Sùng Quyết, ném con chim điều trên tay xuống, đi đến gần họ. “Nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo à? Người của Ân Gia Bảo cũng dựa vào nghề săn bắn để kiếm sống sao, thật là tức cười!”

Ân Sùng Quyết nhặt con chim điều lên, thấy tên bắn xuyên qua hai mắt, biết là do Nhạc Hoành săn được nên cảm lấy. “Nếu không còn chuyện gì khác thì bọn ta đi đây. Nếu Văn Tu đại nhân có thời gian thì mời đến Ân Gia Bảo chơi, Ân gia chắc chắn sẽ đối đãi như thượng khách.” Nói xong thì nắm tay Nhạc Hoành, bước nhanh khỏi đó nhưng đám quân lính bao vây lại không hề có ý tản ra.

Ân Sùng Quyết quay đầu lại nhìn Văn Tu đang im lặng không lên tiếng, bình tĩnh nói: “Văn Tu đại nhân, thế này là có ý gì? Không muốn để ta về Ân Gia Bảo sao?”

“Đầu dăm, đầu dăm!” Vân Tu khoanh tay nhìn Nhạc Hoành đang đứng sau lưng Ân Sùng Quyết, nói: “Vị cô nương này trông hơi quen. Không biết con chim điều bị bắn trúng hai mắt này là do ai trong hai vị bắn?”

Ân Sùng Quyết nắm tay Nhạc Hoành, kiêu ngạo nói: “Ta làm gì có bản lĩnh ấy, chim điều là do mũi ấy bắn.”

“Ồ?” Vân Tu lộ ra vẻ ngạc nhiên. “Một cô gái mà cũng có bản lĩnh thế ư? Ta không tin. Người nói dối không thể ra khỏi khu rừng này. Không phải đeo cung tên là có thể nhận mình là thợ săn giỏi.”

Ân Sùng Quyết nhìn hòn đá dưới chân mình. “Ta đã trả lời ngươi rồi, ngươi còn không để bọn ta đi, chẳng lẽ muốn giữ bọn ta lại sao?”

Lý Trọng Nguyên đẩy binh lính ra, đi đến gần hai người, mắt nhìn chăm chăm vào con chim điều trên tay Ân Sùng Quyết, chỉ thấy mũi tên bằng trúc bắn xuyên qua hai mắt nó giống như con chim ưng tới qua.

Vân Tu nhìn theo ánh mắt của Lý Trọng Nguyên, kinh ngạc lùi một bước, há hốc mồm nhìn cô gái xinh đẹp luôn im lặng đứng sau lưng Ân Sùng Quyết, ngăn người ra hỏi lâu, sau đó chỉ vào Nhạc Hoành – người đeo cung, nói: “Ta muốn cô ta bắn một con nữa, tận mắt chứng kiến ta mới tin.”

Nhạc Hoành nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh của hắn, không hề sợ hãi, cao giọng nói: “Chim chóc bị các người làm hoảng sợ bay hết trơn rồi, nhất thời biết đi đâu mà tìm!”

Vân Tu thấy nàng dám lớn tiếng chất vấn mình nên bước tới vài bước, giả vờ hung dữ nói: “Làm gì có nhiều lý do như thế, ta không tin cô có bản lĩnh ấy. Nhặt đồ của người khác mà còn nói là của mình, làm sao để cho các người đi được!”

“Ngươi!” Nhạc Hoành không nhịn được khi bị người ta chế nhạo như vậy nên lập tức giương cung tên trên tay, nhắm thẳng vào ngực Vân Tu.

Binh lính thấy thế thì lập tức đồng loạt tiến về phía hai người. Nhạc Hoành vẫn không chút sợ hãi, nghiêng đầu nhìn Vân Tu, nói: “Xem họ nhanh hơn hay tên của ta nhanh hơn. Ngươi thử xem!”

“A Hoành...”

Lý Trọng Nguyên bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có gì khác thường nên quay đầu lại xem, nhìn thấy thì kinh ngạc, vội vàng né qua một bên. “Thiếu chủ...”

Vân Tu nghe thế, lập tức đẩy mũi tên bằng trúc của Nhạc Hoành ra, quay người quỳ một chân xuống đất, cung kính nói: “Thiếu chủ.”

Binh lính thu những cây giáo dài lại, cũng đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh hô: “Bái kiến thiếu chủ.”

“Thiếu chủ?” Ân Sùng Quyết nhìn chăm chăm vào chàng trai mặc đồ đen phía sau đám quân lính. “Chẳng lẽ hắn chính là...”

Nhạc Hoành không kịp thu cung tên lại, ngăn ngor giương cung nhìn chàng trai áo đen đang nhìn chăm chăm vào mình.

Đôi mắt xám sắc lạnh của hắn như một mũi tên, xuyên qua cả kiếp trước, kiếp này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Cuối cùng gặp lại

Thấy Nhạc Hoành nhìn mình, đôi mắt xám của Sài Chiêu cong lên như vầng trăng non, nhưng khi liếc thấy chàng trai đứng bên cạnh nàng, đôi mắt ấy không còn ý cười, lập tức trở nên vô tình lạnh lẽo.

“A Hoành?” Vân Tu thì thầm. “Lẽo nào... thật sự là cô ấy?”

“Thành Thương Châu bị phá, ta cứ ngỡ rằng đời này không thể gặp lại nàng nữa.” Sài Chiêu bước từng bước đến gần Nhạc Hoành đang run khe khẽ, nhẹ nhàng đẩy mũi tên bằng trúc đang sắp lao vút ra khỏi dây cung kia. “A Hoành... A Hoành... đúng là nàng rồi!”

Ngay lúc y sắp nắm lấy tay mình, Nhạc Hoành lập tức xoay người, nấp sau lưng Ân Sùng Quyết, nhét mũi tên bằng trúc vào trong hộp, kéo góc áo của Ân Sùng Quyết, giọng nói nhẹ tênh như gió thổi. “Nhị ca, chúng ta đi thôi.”

Ân Sùng Quyết liếc nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của Sài Chiêu, ngăn ngor nói: “Đi. Chúng ta... Đi...”

Nhạc Hoành nắm chặt tay Ân Sùng Quyết, bước nhanh khỏi đó. Thấy hai người nắm tay nhau mà đi, đôi môi hơi hé mở của Sài Chiêu khép lại với vẻ bất đắc dĩ và không cam tâm.

“Chuyện này...” Vân Tu nhìn thấy vẻ bối rối trên mặt Sài Chiêu. “Thằng nhóc đó ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám... Để ta đi bắt nó về đây dạy dỗ một trận...”

“Cần rồi!” Sài Chiêu lạnh lùng nói. “Đi đến đâu cũng giữ bộ dạng kiêu căng ấy, khó mà thành việc lớn được!”

Vân Tu cuống quýt lui ra phía sau Lý Trọng Nguyên, không dám thở mạnh. Lý Trọng Nguyên quay đầu lại nhìn theo hai người Nhạc Hoành đã mất tăm, dè dặt nói: “Xem ra Nhạc tiểu thư lưu lạc đến Tuy Thành, được Ân Gia Bảo che chở. Dù sao thì cũng đã biết cô ấy còn trên đời này, thiếu chủ có thể nhẹ lòng được phần nào, ngày tháng còn dài... Nhạc tiểu thư sẽ...”

“Đừng nói nữa.” Sài Chiêu quay người đi, nhắm hai mắt lại. “Ân Gia Bảo... Nhị ca... Hay cho một Nhị ca!”

“A Hoành!” Ân Sùng Quyết thở không ra hơi, nói: “Đừng chạy nữa, huynh mệt chết đi được. Đã chạy xa lắm rồi, họ không đuổi kịp chúng ta đâu.”

Nhạc Hoành dừng bước, vịn cái cây bên cạnh thở hồng hộc, bàn tay đang nắm chặt tay Ân Sùng Quyết vẫn không buông ra. Ân Sùng Quyết vỗ vỗ lưng nàng với vẻ yêu thương rồi thở đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng. “A Hoành, đừng sợ. Là Sài Chiêu thì có làm sao chứ? Nếu hấn đã đến địa phận Tuy Thành thì biết chuyện muội còn sống cũng là chuyện sớm muộn. Có nhị ca ở đây, hấn không thể làm gì muội đâu.”

Nhạc Hoành ngẩng đầu lên, bàn tay ướt đầm mồ hôi lạnh hơi rung rẩy. “Muội của ngày hôm nay đã không còn là Nhạc Hoành mà hấn muốn cưới.”

Ân Sùng Quyết nở nụ cười nhẹ nhõm, lung lay tay Nhạc Hoành, nói: “Vậy thì muội sợ gì chứ? Đi thôi, đi chậm một chút.”

Trong quán doanh

Ngô Hữu vọt đến bên cạnh Vân Tu, trong mắt toát lên vẻ vui mừng. “Vân Tu đại ca, mau nói cho đệ biết vị thiếu phu nhân này trông thế nào? Tính cách ra sao?”

“Thế nào cái đầu nguoi!” Vân Tu ảo não. “Tự mà đi hỏi thiếu chủ ấy.”

Ngô Hữu hậm hực đi tìm Lý Trọng Nguyên nhưng không biết hấn đã đi đâu nên cảm thấy rất uể oải.

Chưa đầy nửa ngày, Lý Trọng Nguyên đã bước nhanh vào trong doanh trường của Sài Chiêu, không kịp đợi bẩm báo đã vén màn trướng lên.

Sài Chiêu đang nhìn ngắm mũi tên bằng trúc nhặt được đêm qua, thấy Lý Trọng Nguyên vào, đầu cũng không ngẩng lên.

“Bẩm thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên bước tới nói: “Thuộc hạ đã dò hỏi được...”

Thấy Lý Trọng Nguyên chần chừ không dám nói tiếp, Sài Chiêu thoáng ngẩng đầu lên, bảo: “Nghe ngóng được gì thì cứ nói hết đi.”

Lý Trọng Nguyên hít sâu một hơi, nói: “Đúng là Nhạc tiểu thư đến Tuy Thành từ hai năm trước, người Tuy Thành không biết cô ấy từ đâu đến, chỉ biết người của Ân Gia Bảo rất quan tâm chăm sóc cô ấy. Nhưng Nhạc tiểu thư không hề ở trong Ân Gia Bảo mà ở trong một căn nhà nhỏ bên bờ rừng với một người gọi là Thôi thúc, hai người kiếm sống bằng nghề săn bắn...”

Lý Trọng Nguyên e dè quan sát thần sắc của Sài Chiêu, y không thể hiện ra vui mừng hay giận dữ, chỉ xua tay nói: “Ra ngoài đi, gọi Vân Tu vào đi.”

Lý Trọng Nguyên lui ra khỏi doanh trướng. Thấy hấn đi ra, Ngô Hữu bước tới gần hỏi: “Trọng Nguyên đại ca, huynh kể cho ta nghe xem rốt cuộc thì thiếu phu nhân trông thế nào?”

Lý Trọng Nguyên ra hiệu cho Vân Tu vào, lắc đầu nói với Ngô Hữu đang đầy vẻ mong đợi. “Thiếu phu nhân? Không biết là phu nhân nhà nào nữa. Đừng nhắc đến nữa.”

“Thiếu chủ tìm ta?” Vân Tu đứng một lát mà vẫn không thấy Sài Chiêu ngó ngang gì đến mình nên không nén được, gọi một tiếng.

“Ừ.” Sài Chiêu hoàn hồn lại, đứng dậy. “Theo ta ra ngoài một chuyến, ngay bây giờ.”

Dưới ánh chiều tà, Nhạc Hoành ngồi ngắm người trong sân sau một lúc lâu. Thấy trăng sắp lên thì khẽ thở dài một tiếng, cầm cái rìu lên bỏ vài thanh củi.

“A Hoành.” Thôi thúc gọi nàng. “Có người tìm con.”

“Nhị ca ư?” Nhạc Hoành cầm ống tay áo lên lau mồ hôi. Ngước mắt lên nhìn, bóng người cao lớn khô ngô kia đang từ từ bước tới gần, ánh trăng bàng bạc chiếu lên gương mặt anh tuấn của y, đôi mắt màu xám nhìn nàng với ánh nhìn đầy dịu dàng, càng ngày càng gần...

Nhạc Hoành trượt tay, cái rìu rơi xuống đất.

“Nàng đang sợ gặp ta? Hay không muốn gặp ta?” Sài Chiêu vươn tay ra định vuốt ve gương mặt đẹp như tranh của Nhạc Hoành nhưng lại bị nàng lạnh lùng ngăn lại. Y cười khẽ một tiếng, chấp tay sau lưng ngồi xỏm xuống đất, nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào cô gái y cứ ngỡ là không còn trên đời này

nữa. “Bất luận nàng đang sợ hãi hay không muốn gặp ta thì hôm nay ta cũng đang đứng trước mặt nàng, sẽ không cho nàng rời xa ta nữa.”

Nhạc Hoàn im lặng lấy chiếc khóa vàng trong lòng ra, lạnh lùng chia tới trước mặt Sài Chiêu. “Đồ của ngươi, trả cho ngươi.”

Sài Chiêu không nhận lấy mà ôn hòa nói: “Thứ ta đã tặng đi thì tuyệt đối không thu lại. Đã tặng nó cho nàng thì chính là của nàng, cả đời này cũng chỉ của mình nàng.”

“Ta giữ lại cũng chẳng biết để làm gì.” Nhạc Hoàn buông tay ra, chiếc khóa vàng rơi xuống đất.

Sài Chiêu nhặt chiếc khóa vàng còn mang theo hơi ấm của Nhạc Hoàn lên, vuốt ve với vẻ trân trọng, nói: “Ngày ngày nàng đều mang nó bên mình, ta không tin nàng lại quên ta, nàng phải mong nhớ ta ngày đêm mới đúng.”

Nhạc Hoàn kinh ngạc tròn tròn mắt. “Ta không ném nó đi chẳng qua là vì nó là của người khác, có vẻ như ngươi rất quý trọng nó. Nhớ ngươi? Sài Chiêu, ta và ngươi mới gặp nhau mấy lần, giống như ngươi không đến giúp Thương Châu vậy, chỉ thế mà thôi.”

“Thương Châu...” Sài Chiêu nắm chặt chiếc khóa vàng, mặt toát lên vẻ bi thương căm phẫn. “Chỉ trách ta đã đến muộn một bước. Lúc ta chạy đến Thương Châu thì người của Nhạc gia chỉ còn là một nắm đất, ai nấy đều bảo nhà họ Nhạc hy sinh vì nước...”

Đôi mắt tĩnh lặng của Nhạc Hoàn thoát hiện lên vẻ bi thương. Nàng không muốn, cũng không chịu tin tưởng chàng trai đã sớm xa lạ này nên cúi đầu, nói: “Ngươi cứ coi như ta đã chết ở Thương Châu đi.”

“Nhưng nàng còn sống.” Sài Chiêu vịn lấy đôi vai hơi run run của nàng. “Ngay trước mặt ta. Tại sao không đến Thương Sơn tìm ta?”

Nhạc Hoàn giằng người ra, đứng dậy, né tránh không nhìn thẳng vào y. “Ta đã không còn là tiểu thư của Tỉnh Quốc Công phủ, Nhạc Hoàn có hôn ước với ngươi đã chết rồi. Sài thiếu chủ, không tiền.”

Vân Tu ở đằng xa, có ngóng cổ nhìn thì cũng không nghe được hai người nói gì. Thấy Nhạc Hoàn lùi bước thì sốt ruột nên định xông qua đó. Thôi thúc này giờ vẫn dựa vào vách tường không nói chuyện bỗng kéo hấn lại, trầm giọng nói: “Đồ ngốc, lúc này cậu qua đó làm gì?”

Vân Tu ảo não nói: “Có vẻ như thiếu phu nhân đang muốn đuổi thiếu chủ nhà ta đi, như thế làm sao được chứ! Thiếu chủ nhớ nhưng cô ấy mấy năm nay, ta nhìn mà cũng thấy sốt ruột thay!”

Thôi thúc liếc hấn một cái, ôn tồn nói: “Con gái có làm kiêu một chút cũng là chuyện thường tình, nếu thiếu chủ nhà các ngươi cứ thế mà đi thì cũng không xứng với A Hoàn.”

“Ông!” Vân Tu nào chịu được khi thấy một người xa lạ nói với mình như thế nhưng lại không biết người này quan trọng thế nào đối với Nhạc Hoàn nên há hốc mồm rồi im lặng không lên tiếng.

Thấy Sài Chiêu không có ý định bỏ đi mà đứng đó như có ý định đeo bám mình thì Nhạc Hoàn cau đôi mày liễu, nói: “Ngươi không đi, ta đi!”

Nhạc Hoàn bước vội ra ngoài, Sài Chiêu không đuổi theo mà ngồi phịch xuống đất, khoe môi khê cong lên như đang mỉm cười.

Vân Tu cũng không nhịn được nữa, đẩy Thôi thúc ra, co giò đuổi theo Nhạc Hoàn.

“Thiếu phu nhân, trời đã tối rồi, cô chạy vào trong rừng làm gì!”

Nhạc Hoàn có nhanh thế nào thì cũng không chạy lại một chàng trai. Nàng vịn một cái cây, thở hắt hắt rồi nghiêng đầu qua, trừng mắt nhìn Vân Tu đang theo sát mình, ôn định lại hơi thở, nói: “Đừng có theo ta nữa, đi đi!”

Vân Tu không dám đến gần nàng quá, thấy hình như nàng không chạy nổi nữa thì đứng cách nàng hơn một trượng, nói lớn. “Thiếu phu nhân, cô có chạy cũng vô ích. Vân Tu đưa cô về, trong rừng toàn là thú dữ, đừng để mình bị thương.”

“Thiếu phu nhân?” Nhạc Hoàn cười lạnh một tiếng. “Ai là thiếu phu nhân của ngươi chứ? Còn noi bầy bọ nữa là ta cắt lưỡi ngươi đó!” Lúc nói chuyện, con dao sắc bén đã được Nhạc Hoàn rút ra, quơ qua quơ lại trước mặt Vân Tu đang định bước lên. “Còn không chịu đi?”

“Quận chúa nhà ta nói không sai.” Vân Tu thấy con dao nhưng vẫn không sợ, còn toét miệng cười. “Thiếu phu nhân bản lĩnh không thua gì nam giới. Dám rút dao với Vân Tu ta, trên đời này không có mấy người. Thảo nào mà thiếu chủ ngày đêm mong nhớ thiếu phu nhân, buồn bã u sầu mấy năm nay...”

“Hừ!” Nhạc Hoàn vừa thẹn vừa giận, nhổ một miếng nước bọt. “Ngươi tên Vân Tu đúng không, ngươi dám gọi một tiếng thiếu phu nhân nữa mà xem!”

Vân Tu chỉ cảm thấy cái cô Nhạc Hoàn này đúng là thú vị nên cười hi hi. “Nếu thiếu phu nhân thích nghe thì bảo ta gọi cả trăm lần cũng không sao. Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân...”

Không đợi Vân Tu kịp chớp mắt, ánh dao sắc lạnh đã đến ngay trước mặt. Vân Tu trở tay nắm chặt cổ tay mảnh mai của Nhạc Hoàn, dè nàng vào gốc cây. Hấn dùng sức vừa phải nên Nhạc Hoàn không thấy đau nhưng người thì lại giống như bị thừng trói lại, gãy thế nào cũng không thoát ra được.

“Thiếu phu nhân có chút bản lĩnh, nhưng cả một đám người đều không phải đối thủ của ta, nói chi là một nữ tử như cô.” Vân Tu lại giảm chút sức lực, không cười nữa. “Vân Tu không muốn vô lễ với thiếu phu nhân, nhưng nếu không làm thế, cô cũng không chịu nghe những gì ta nói. Chỉ vài câu thôi...”

thiếu phu nhân nén giận nghe ta nói vài câu thôi.”

Nhạc Hoành tức tối nhìn về mặt thoải mái của Vân Tu, quỳnh lên. “Có gì thì nói mau đi, nói xong thì buông tay ra!”

“Hai năm...” Vân Tu lộ ra vẻ ung dung. “Cho rằng thiếu phu nhân không còn trên đời này đã hai năm, thiếu chủ không có lấy một ngày vui về thật sự. Hôm đó bọn ta bước vào thành Thương Châu, Tỉnh Quốc Công phủ bị thiêu cháy tro bụi, ai nấy đều nói cả nhà họ Nhạc hy sinh vì nước, được chôn ở bãi tha ma ngoài thành. Bọn ta và thiếu chủ bốn ba ngày đêm không nghỉ nhưng vẫn đến chậm một bước...”

“Làm sao ta tin lời người được chứ!” Nhạc Hoành quay mặt đi. “Người đưa tin mang tên vàng của ta lên Thương Sơn, nếu hán thật lòng muốn cứu Thương Châu thì đã sớm đến rồi.”

Vân Tu bỗng nhiên thả tay ra, nhũn mày nói: “Người đưa tin gì chứ? Chẳng thấy cái bóng nào đến Thương Sơn cả! Thương Sơn hoang vu, tin tức vốn không linh thông, thiếu chủ vừa được tin Thương Châu bị vây, cầu xin vương gia nhưng không được thì dẫn mấy người bọn ta đến Thương Châu ngay trong đêm đó.... Thiếu phu nhân không tin ư?”

Nhạc Hoành xoa cổ tay, hừ một tiếng, không để ý đến hán.

Vân Tu hút một hơi thật sâu, bỗng mở to mắt, nói: “Tỉnh Quốc Công phủ... Ta còn nhớ trên áo cưới của thiếu phu nhân có thêu hai đóa sen mọc cùng một cuống.. Đúng không?”

Nhạc Hoành ngẩn người trong giây lát. Nàng còn nhớ bộ đồ cưới đỏ thắm ấy là do mẹ mời thợ thêu giỏi nhất trong thành, thêu rồng rã bảy ngày trời mới ra đóa sen kiều diễm sống động ấy...

Vân Tu thấy Nhạc Hoành không nói chuyện, nghĩ rằng đã chạm đến nỗi đau của nàng nên lẽ lười, tự trách mình. “Vân Tu không khéo miệng nên để cô phải đau lòng, thiếu phu nhân đừng trách. Để Vân Tu đưa cô về... không đúng không đúng, cô đi trước, ta đi theo đằng sau là được.”

Nhạc Hoành cúi đầu ừ một tiếng, từ từ đi về phía bìa rừng. Vân Tu đi sau cách đó không xa để bảo vệ nàng, nhìn bóng lưng của nàng, hán cũng cảm thấy thương xót.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Đêm nay thật khó xử

Trong sân.

Sài Chiêu thấy còn khá nhiều củi chưa chẻ xong nên xắn ống tay áo, nhặt cái rìu dưới đất lên, tự mình chẻ hết. Thôi thúc thông thả đi đến trước mặt Sài Chiêu, y ngẩng đầu lên cười và vẫn không ngừng tay lại.

“Sài thiếu chủ làm việc chân tay cũng thật đầu ra đó.” Thôi thúc cười, nói.

Sài Chiêu dừng tay lại, nhìn Thôi thúc, nói: “Thôi thúc xem thương ta rồi. Trong những năm ta được thúc thúc gửi nuôi ở bên ngoài đã học được rất nhiều thứ, khi đó ngày nào cũng phải chặt củi, nhiều hơn chỗ này cả chục lần.”

“Ồ?” Thôi thúc thích thú nhìn vào đôi mắt xám của y. “Con trai độc nhất của họ Sài cũng từng phải chịu khổ à?”

Sài Chiêu phì phì vụn gỗ trên người, ngược mắt nhìn mặt trắng non vừa nhú lên trên bầu trời, đáp: “Nỗi vất vả để sinh tồn, sự ảm lạnh của lòng người, có thứ nào mà ta chưa từng nếm trải chứ.” Sài Chiêu nói với giọng lạnh nhạt, như thể đang nói chuyện người khác vậy. “Nếm đủ mọi đắng cay thì sẽ vô cùng trân trọng sự ngọt ngào khó có được kia. Thôi thúc cũng đã trải qua nửa đời người, chắc cũng sẽ hiểu.”

Thôi thúc tăng hăng vài tiếng. “Nhưng nếu được sống trong một ngọt suốt mười mấy năm, bỗng nhiên gặp nạn rơi vào cực khổ thì Sài thiếu chủ sẽ thế nào?”

Dưới ánh trăng, Sài Chiêu nhìn bàn tay đầy vết chai của mình, lẩm bầm như đang nói với Thôi thúc, lại giống đang nói với chính mình. “Đắng cay ngọt bùi có nhau, đi hết cuộc đời này.”

Nhất thời, Thôi thúc không biết nên nói gì. Sài Chiêu đứng dậy, hoạt động cho giãn gân cốt rồi đi đến bên cạnh lu nước, cầm cái gáo lên mức nước uống xong mới nhìn Thôi thúc: “Không biết tại hạ... có thể đi xem nơi A Hoành đã ở trong hai năm nay không?”

Thôi thúc chỉ vào căn phòng ở phía đông, nói: “Bên kia, Sài thiếu chủ cứ tự nhiên.”

Sài Chiêu đẩy cánh cửa gỗ tạo thành tiếng cọt két. Tuy căn phòng nhỏ hẹp đơn sơ nhưng được bài trí rất ngăn nắp gọn gàng, bên cạnh chiếc giường được trải vải bố thô sơ có cắm mấy cành hoa hạnh vừa nở sáng nay, cả căn phòng tràn ngập hương hoa thoang thoảng. Trên bức tường đá loang lổ có

treo một chiếc cung làm từ gỗ cây liễu, trong hộp đựng tên toàn là những mũi tên bằng trúc vừa làm xong. Sài Chiêu đến gần nhìn, từng chữ “Hoành” trên đầu mũi tên hiện lên rất rõ.

“Là hán...?” Trước mặt Sài Chiêu hiện lên hình ảnh Ân Sùng Quyết chiều nay, trong đôi mắt xám lóe lên chút ghen tuông rồi vụt tắt.

Ngón tay y lướt qua chần mềm mềm mại, nó như còn vương lại độ ẩm của Nhạc Hoành. Sài Chiêu thấy Thôi thúc đang đứng dựa vào cửa, nhìn mình thì rút tay lại, nhú mồm nói: “A Hoành vẫn luôn ở chỗ này sao?”

Thôi thúc trả lời: “Đúng là có hơi đơn sơ nhưng tay làm hàm nhai, không phụ thuộc vào người khác, cũng rất tự do tự tại, A Hoành chưa từng cảm thấy tù thân.”

“Thiên kim quyền quý... A Hoành chưa từng phải chịu khổ như vậy.” Mắt Sài Chiêu toát lên vẻ tiếc nuối. “Nếu ta đến Thương Châu sớm vài ngày...”

“Sài thiếu chủ đừng nhắc đến chuyện xưa đau khổ của A Hoành nữa.” Thôi thúc khoác tay, nói.

Thấy sắc trời không còn sớm, Sài Chiêu quay đầu lại nhìn căn phòng của A Hoành lần nữa rồi chấp tay nói với Thôi thúc: “Tại hạ xin cáo từ, vài ngày nữa lại đến...”

“Đừng...” Thôi thúc xua tay nói: “Phải được sự đồng ý của A Hoành đã.”

Sài Chiêu cười tự giễu rồi bước ra ngoài sân, đúng lúc nhìn thấy Nhạc Hoành và Vân Tu kẻ trước người sau cách nhau khá xa đang đi về phía này. Nhạc Hoành ngược mắt nhìn thấy Sài Chiêu thì vội vàng thu mất vẻ, cúi đầu định đi lướt qua chỗ y nhưng bị Sài Chiêu kéo cánh tay lại. Y nắm rất chặt nhưng vẫn rất nhẹ nhàng, không hề khiến nàng đau đớn.

Sài Chiêu nhét mạnh chiếc khóa vàng vào tay Nhạc Hoành, đè thật chặt, nói: “Đồ đã tặng cho nàng, ta sẽ không lấy lại. Nếu nàng nhìn nó không thuận mắt thì tự ném đi.” Nói xong, bước nhanh ra khỏi đó, không quay đầu lại.

Nhạc Hoành thờ hồn hèn, nắm chiếc khóa vàng nhìn về phía Thôi thúc để xin giúp đỡ. Thôi thúc cười nói: “A Hoành không thích thì mai đem bán nó đi rồi mua cho mình vài bộ quần áo mới.”

Nhạc Hoành cổ tỉnh nói thật to: “Thôi thúc nói đúng, mai con sẽ đi ngay!”

Sài Chiêu không giấu được nụ cười trên môi, chỉ có Vân Tu là nhìn đồng nhìn tây, không biết phải làm thế nào mới tốt.

“Thiếu chủ.” Vân Tu muốn nói nhưng lại thôi.

“Nghĩ gì thì nói ra đi, áp a áp ứng như vậy đâu giống tính cách của Vân Tu.” Sài Chiêu không nhìn hán, nói.

Vân Tu quýnh quýnh nói: “Thiếu chủ, chiếc khóa vàng ấy là của vương phi để lại cho ngài, nếu thiếu phu nhân đem nó đi bán thật thì...”

“Đồ ngọc.” Sài Chiêu liếc nhìn bộ dạng sốt ruột của Vân Tu, nói: “Bán thì ta lại mua về là được.”

Vân Tu lập tức hiểu ra, cười hì hì, đi nhanh tới bên cạnh Sài Chiêu, vui vẻ nói: “Đi theo thiếu phu nhân một chặp ta mới hiểu tại sao thiếu chủ lại nhớ nhung cô ấy suốt mấy năm trời như thế. Dung mạo xinh đẹp này, tính cách lại rất thú vị. Tuy hơi cứng đầu tí nhưng lại không lằng nhằng như những cô gái khác... Ta nói lý lẽ với cô ấy, cô ấy liền nghe theo và tự trở về. Cô ấy mà làm thiếu phu nhân, Vân Tu ta rất phục.”

Sài Chiêu dừng bước, nói: “Huynh mở miệng là thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, sao A Hoành chưa cắt lưỡi của huynh nhỉ?”

Vân Tu cười ha hả, nói: “Cô ấy rất muốn làm vậy, còn móc cả dao ra dọa ta nhưng Vân Tu ta lớn lên dưới ánh đao, lẽ nào lại sợ một con dao nho nhỏ của một cô gái hay sao?”

Sài Chiêu vuốt cổ mình một cái. Ở son cốc, lúc y vừa mở mắt ra, con dao lạnh lẽo ấy đang kề cổ mình, ánh mắt quật cường của A Hoành như hiển hiện trước mắt. “Nói, người đã nhìn thấy gì rồi?”

“Nhanh chút, về thôi!” Sài Chiêu hoàn hồn lại, hốt một tiếng rồi cả hai cùng rơi vào trong im lặng.

Nhạc Hoành nhón chân nhìn theo, mãi đến khi chắc rằng hai người kia đã đi xa thì mới thờ phào một hơi. Nàng đi thẳng đến bên lu nước, cầm cái gáo lên đưa vào miệng mình. “Khát chết đi được, cả người toàn là mồ hôi...”

“Sài thiếu chủ cũng vừa uống bằng cái gáo ấy...” Thôi thúc lên tiếng.

Nhạc Hoành phun nước ra, ho sặc sụa. “Thôi thúc, thúc...” Nói đến đây thì ném cái gáo vào trong lu nước, mặt đỏ bừng vì tức giận. “Khát chết cũng tốt, không cần phải nhìn gấu ấy nữa.”

Nhạc Hoành đang định đi vào nhà thì Thôi thúc ung dung nói: “Suýt nữa thì quên, hán còn vào phòng con xem thử... Chẳng lẽ A Hoành định vào rừng ở sao?”

Nhạc Hoành ảo não lắc đầu, đóng cửa phòng lại, dựa sát vào bức tường đá, từ từ ngồi xuống đất. Tay nàng còn nắm chiếc khóa vàng, muốn ném đi

nhưng nó lại dính chặt vào tay, không cách nào ném được.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16-2: Đêm nay thật khó xử (2)

Ân Gia Bảo

“Người của Sài gia đã đến ngoại ô Tuy Thành à?” Ân Khôn cả kinh hỏi.

Ân Sùng Quyết thở hổn hển, gật đầu nói: “Xem ra họ đã đến được một thời gian, đóng quân trong rừng sâu. Con nhìn thấy tên Vân Tu xuất hiện trong hôn lễ của đại ca. Nếu họ đến Tuy Thành vào lúc đó thì Sài gia quân đã đóng ở ngoài thành ít nhất ba ngày, họ ẩn nấp trong rừng sâu nên mới không bị ai phát hiện. Tuy bao vây con và A Hoành chỉ có hơn một trăm tên lính nhưng Sài Chiêu đã đích thân đến, tuyệt đối không chỉ có hơn trăm người theo... Cha, có cần lập tức đến phủ đô úy báo tin không?”

Ân Sùng Húc nhìn cha mình, nói: “Cha, chúng ta đã nhận lễ vật do Sài Chiêu sai người mang đến, chuyện sau này khó xử rồi đây!”

Ân Khôn hít sâu một hơi, nói: “Người vào nhà chính là khách, có lý nào lại đuổi khách đi. Mục Dung đã gả vào nhà họ Ân, tất cả đã ngồi chung một con thuyền. Sài Chiêu đến chúc mừng hôn lễ của con tức là muốn kết tình hữu hảo với Ân Gia Bảo, cha con ta nên vui mừng mới phải.”

“Nhưng mà...” Mặt Ân Sùng Húc toát lên vẻ lo lắng. “Tuy chú cháu họ tạm thời chiếm thượng phong nhưng dù sao cũng không phải là hoàng tộc chính thống... Nếu không vì hoàng tộc Nam Cung không còn biết dựa vào ai ngoại trừ Sài gia ở Thương Sơn thì chú cháu họ vẫn đang bị hoàng đế kiềm kìm, không nơi dung thân. Nếu thật sự kết tình hữu hảo với họ, Ân Gia Bảo sẽ gặp phải không ít nguy hiểm...”

“Đại ca.” Ân Sùng Quyết ngắt lời hẳn. “Chú cháu họ Sài đẩy lùi Kỳ Minh của Lương Quốc, thiên tử của Đại Chu là Nam Cung Thương còn phải nể họ vài phần. Muốn đối kháng lại Lương Quốc thì chỉ có thể dựa vào Sài gia. Theo ý của đệ, chú cháu họ Sài chịu khổ hơn mười năm, bây giờ chắc chắn sẽ không dễ mình giẫm vào vết xe đổ ngày trước. Sài Dật đã được tấn phong nhất đẳng thân vương, Sài Chiêu cũng đã thành nhất phẩm thượng tướng. Nếu sau này họ bước thêm một bước nữa thì đệ cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên. Chím khôn chọn cảnh mà đậu, cha trù tính bao năm nay chẳng phải muốn tìm một minh chủ đáng để Ân Gia Bảo nghe theo sao? Nếu Sài gia đã có lòng kết bạn với chúng ta, đệ cảm thấy đây là một cơ hội tốt.”

“Sùng Quyết.” Ân Sùng Húc lắc đầu, nói: “Đệ cũng vừa nói rồi đó, cha gầy dựng bao năm mới có được Ân Gia Bảo như ngày hôm nay. Nếu dốc toàn bộ sức lực phò tá Sài gia, mạo hiểm quá lớn, phải cân nhắc cẩn thận mới được.”

Ân Khôn thấy hai đứa con trai bất đồng ý kiến, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên vẻ gì đó khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Ân Sùng Quyết hùng hồn nói: “Tính cách của đại ca luôn cẩn thận như vậy, nếu trong thời thịnh vượng thì cũng hay, nhưng nếu trong thời loạn mà còn như thế, bị người ta cười lên đầu thì lấy gì mà nói lý lẽ. Tuy Thành nhờ vào địa thế hiểm trở mà có thể yên bình được vài chục năm nhưng huynh đệ ta đều biết Ân Gia Bảo có khác gì cô đại đầu chứ? Tần Quốc, Yên Quốc đã bị tiêu diệt, Lương Quốc và Chu Quốc cuối cùng sẽ chỉ còn một nước thắng lợi. Bất luận ai thắng ai thua, lúc đó họ còn để Ân Gia Bảo làm bá chủ một phương sao chứ? Chi bằng nhân lúc còn có giá trị, tìm một chỗ dựa, mưu liệu cho mình một tương lai sáng lạn mới phải.”

Ân Sùng Quyết vừa nói vừa cười, chà xát hai tay vào nhau. “Cha, con nói có đúng không? Dù không thể phong vương phong tước, cho con làm một đại tướng quân cũng tốt mà.”

“Chỉ có Ân Sùng Quyết đệ là thông minh!” Mục Dung bước qua bậc cửa, bực mình nói: “Đại ca đệ cẩn thận quá mức? Ta thấy đệ nóng lòng vì cái lợi trước mắt đúng hơn! Nếu chú cháu họ Sài đâu không lại Lương Quốc thì sao? Đệ muốn Ân Gia Bảo và Mục gia ta bị tiêu diệt à? Con cảm thấy sự lo lắng của Sùng Húc không phải không có lý, cha phải cân nhắc cho kỹ mới được.”

Ân Sùng Quyết sờ lên ngực, quay người đi, nói: “Đại tẩu đã lên tiếng thì đệ cũng không tiện nói nhiều nữa. Nói gì là sai nấy, chi bằng không nói thì hơn.”

Mục Dung hừ một tiếng, ôm lấy cánh tay của phu quân mình, nói nhỏ: “Cha thiệp cũng cảm thấy như bây giờ là tốt nhất...”

“Được rồi.” Ân Khôn tăng hắng một tiếng. “Mấy ngày nữa là sinh nhật của Mục đô úy, Sùng Húc, con dẫn mục dung đến kho chọn ít lễ vật tặng cho nhạc phụ đi.”

Ân Sùng Húc gật đầu, kéo tay áo của Mục Dung dẫn nàng ta ra ngoài. Thấy chỉ còn hai người họ, Sùng Húc nhíu mày với vẻ không vui: “Sùng Quyết là đệ đệ của ta, trước mặt của cha, sao nào có thể nói đệ ấy như vậy!”

Mục Dung nắm lấy ngón tay của Ân Sùng Húc, cụp mắt xuống, nói: “Thiếp chỉ không thích cái kiểu của đệ ấy thôi mà! Chàng mới là đại thiếu gia của Ân Gia Bảo, đệ ấy dựa vào đâu mà chuyện gì cũng đối nghịch với chàng. Ở trước mặt cha nói hay như hát vậy, nghe mà bực cả mình.”

“Nếu Sùng Quyết nói có lý thì cha sẽ nghe, nàng không cần phải lo.” Ân Sùng Quyết lạnh lùng rút tay ra. “Nàng cũng nói ta là đại thiếu gia của Ân Gia

Bảo, đệ đệ của ta có bản lĩnh, có tầm nhìn, làm đại ca như ta nên mừng cho đệ ấy mới phải. Lần sau... lúc cha con ta bàn chuyện, nàng đừng có vào quấy rầy nữa.”

Thấy dường như phu quân thật sự bắt mắt với mình, Mục Dung kéo lấy tay của Ân Sùng Húc, dịu dàng nói: “được rồi được rồi mà, thiếp nhận sai được chưa? Không có lần sau nữa đâu.”

Dường như Ân Sùng Húc cũng cảm thấy giọng của mình hơi nặng nề nên dịu lại. “Sùng Quyết là đệ đệ ruột thịt của ta, nàng khoan dung với đệ ấy một chút thì ta và cha sẽ rất vui mừng.”

Mục Dung dạ một tiếng thật khẽ rồi dựa vào bờ vai vững chãi của phu quân.

Trong nhà

Ân Sùng Quyết bung chén trà lên uống một hớp rồi đặt xuống, nói: “Cha đã đuổi đại ca đại tẩu đi rồi, có chuyện muốn nói riêng với con sao?”

“Con thật là thông minh.” Ân Khôn nhìn đứa con mà mình thương hơn này với ánh mắt thâm thúy. “Vậy cha muốn nói đoán xem cha sắp nói gì với con?”

Ân Sùng Quyết dựa vào ghế, khoe môi khẽ nhếch lên. “Cũng chẳng có gì khó đoán. Cha muốn hỏi con... có phải Sài Chiêu đã nhìn thấy A Hoành rồi không?”

Ân Khôn cũng ngồi xuống, trấn tĩnh chăm cho mình một chén trà rồi ung dung nói: “Vậy con nói cho cha nghe xem nào?”

Ân Sùng Quyết nghe rồi cười. “Nhìn thấy thì sao chứ? Năm đó hấn bỏ mặc cả nhà A Hoành không quan tâm, bây giờ còn mặt mũi nào gặp A Hoành nữa? Hơn nữa Vũ Đế đã treo cổ tự vẫn rồi, chuyện tứ hôn gì đó cũng chỉ nói suông thôi. Năm đó họ chỉ gặp nhau vài ngày, tình cảm thâm sâu gì đâu chứ?”

“Thật thế sao?” Ân Khôn bình tĩnh nói: “Nhưng cha nghe nói vị thiếu chủ của Sài gia này đã mấy lần từ chối hoàng đế Đại Chu, những người được tứ hôn có công chúa, có con nhà quý tộc... Con không sợ đến giờ hấn còn lẻ loi một mình như thế là vì không quên được A Hoành của con sao?”

Mặt Ân Sùng Quyết hơi thay đổi nhưng sau đó lập tức lắc đầu nói: “Con không cho là vậy. Chu đế tứ hôn là vì muốn lôi kéo chú cháu họ Sài, Sài Chiêu là người cực thông minh, sao có thể bị Chu đế nắm thóp được chứ? Hai năm nay hấn lập công lập nghiệp, đang lúc đắc ý nhất nên đương nhiên không muốn bị gia đình làm vướng bận chứ nhất định không phải vì A Hoành...”

“Con nói thế thôi chứ thật ra trong lòng cũng không chắc đúng không.” Ân Khôn quan sát biểu cảm của con trai. “Cha biết con thích A Hoành. Nhạc Hoành là con nhà quyền quý, quả thật không thể chê vào đâu được. Nhưng năm đó cha giữ con bé lại, cũng không phải để cho con...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Treo giá

“Con nói thế thôi chứ thật ra trong lòng cũng không chắc đúng không.” Ân Khôn quan sát biểu cảm của con trai. “Cha biết con thích A Hoành. Nhạc Hoành là con nhà quyền quý, quả thật không thể chê vào đâu được. Nhưng năm đó cha giữ con bé lại, cũng không phải để cho con...”

Ân Sùng Quyết không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên, chỉ ung dung nói: “Cha mưu tính sâu xa như thế cũng là vì lo liệu cho Ân Gia Bảo. Nhưng A Hoành và Thôi thúc ở Tuy Thành sẵn sẵn để mưu sinh, chưa từng nợ Ân gia cái gì, chỉ e là sự tính toán của cha là dư thừa. Con chưa bao giờ giấu cha chuyện mình thích A Hoành, hai năm nay cha cũng mặc cho con đối xử tốt với A Hoành, con cho rằng cha đã ngầm chấp nhận chuyện của con và muội ấy... Con thật lòng thích muội ấy...”

“Trai lớn lấy vợ, có gì đâu mà phải che giấu.” Ân Khôn nói với vẻ rất coi mở.

Ân Sùng Quyết vui mừng ra mặt, suýt nhảy cẫng lên, nói: “Vậy ý của cha là đồng ý cho con và A Hoành...”

“Đại ca con kéo dài hết năm này qua năm khác.” Ân Khôn chậm rãi nói: “Con thì lại nóng lòng thành gia...”

Ân Sùng Quyết đắc ý cười nói: “Cha không nhận ra sao? Đại ca có thích cô Mục Dung kia đâu chứ, chẳng qua là không thể không cưới mà thôi. Còn con thích A Hoành, đương nhiên ước gì có thể lập tức cưới muội ấy về nhà. Đợi đám người Sài Chiêu đi khỏi, cha nhờ sai người chuẩn bị nhiều sinh lễ, dù A Hoành và Thôi thúc ở bên bìa rừng thì cũng không thể bạc đãi họ. Con xin cảm ơn cha trước.”

“Nếu thiếu chủ của Sài gia nhất định mang con bé theo thì sao?” Ân Khôn kín đáo hỏi.

Ân Sùng Quyết lập tức không cười nữa mà trầm giọng, nói: “Nếu thật là thế... thì tính sau.”

Sáng sớm hôm sau

“Cha.” Ân Sùng Húc bước nhanh vào thư phòng của cha mình, sắc mặt có vẻ bất an. “Có khách đến thăm?”

“Hắn?” Ân Khôn chậm rãi quay người lại. “Sài thiếu chủ hành động nhanh thật.”

“Đã đợi ngoài phòng khách rồi.” Ân Sùng Húc dò hỏi: “Hay là để con nói với họ hôm nay cha không tiện gặp khách?”

“Họ đã đến Ân Gia Bảo, có lý nào lại không gặp.” Ân Khôn vung vạt áo lên, nói: “Cha cũng muốn xem thử thiếu chủ của Sài gia là người thế nào.”

Trong phòng khách, Sài Chiêu ung dung ngồi thưởng thức trà, Vân Tu và Lý Trọng Nguyên đứng phía sau y. Họ quan sát một lượt dinh thự xa hoa không thua vương công quý tộc của Ân Gia Bảo rồi nhìn nhau gật đầu.

“Sài thiếu chủ từ xa đến mà lão phu không thể nghênh đón từ xa, thất lễ.” Ân Khôn cười to, bước vào phòng khách. “Mong là Sài thiếu chủ không phiền lòng.”

Sài Chiêu đặt chén trà xuống, từ từ đứng dậy, hướng về phía cha con Ân Khôn. “Sài Chiêu bái kiến Ân bảo chủ, Ân đại thiếu gia.”

Ân Sùng Húc gật đầu cười với y. Hắn thấy Sài Chiêu có phong thái hơn người, vóc dáng cao lớn, gương mặt anh tuấn cương nghị, đôi môi mỏng hơi hé mở trông có vẻ rất ung dung, sắc mặt khiêm tốn nhưng lại mang theo vẻ ngạo nghễ khó mà che giấu được, đôi mắt xám sắc lạnh vừa nhìn vào là đã khiến Ân Sùng Húc cảm thấy hơi ớn lạnh.

“Hai vị này là...” Sài Chiêu ra hiệu cho Vân Tu và Lý Trọng Nguyên bước tới.

Ân Sùng Húc quét mắt một lượt, nhìn Vân Tu, nói với giọng trầm trầm: “Vân Tu Vân tướng quân, chúng ta đã từng gặp nhau.”

Vân Tu cười ha hả, đáp: “Xem ra Vân Tu ta cũng là người đã gặp là khó quên. Bái kiến Ân bảo chủ, Ân đại thiếu gia.”

“Vị còn lại tuy ta chưa từng gặp nhưng cũng có thể đoán ra phần nào.” Ân Sùng Húc nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá Lý Trọng Nguyên. “Mặt mũi ôn hòa như ngọc, dáng người nho nhã như tùng bách, ta đoán... các hạ chính là đệ nhất mưu sĩ của Sài gia, trưởng phu của Sài quận chúa, quận mã Lý Trọng Nguyên?”

Lý Trọng Nguyên cúi người, chấp tay nói: “Ân đại thiếu gia quả nhiên lợi hại, tại hạ chính là Lý Trọng Nguyên.”

Vân Tu nhếch miệng, nói: “Chuyện này cũng đâu khó đoán. Lý Trọng Nguyên vừa nhìn giống hệt một thư sinh, Sài gia quân phần nhiều uy phong dũng mãnh, hắn không phải Lý Trọng Nguyên thì còn là ai được?”

“Vân tướng quân có sao nói vậy, đúng là thẳng thắn!” Ngoài cửa có người cao giọng nói.

Mấy người cùng quay sang nhìn thì thấy Ân Sùng Quyết đứng ngoài cửa, nhìn họ cười hi hi.

Nhìn thấy “nhị ca” của Nhạc Hoành, trong lòng Sài Chiêu thoáng có cảm giác khó chịu. Nhìn kỹ lại, hắn quả thật rất khôi ngô, đôi mắt đen ẩn chứa vẻ háo thắng của tuổi trẻ.

Vân Tu không hề có hảo cảm với Ân Sùng Quyết nên quay mặt đi không để ý đến hắn, mũi còn hừ vài tiếng. Ân Sùng Quyết nhìn thấy nhưng cũng không giận, bước lên trước vài bước, nói: “Hôm qua gặp được Sài thiếu chủ trong rừng, nhất thời quên chào hỏi, ta vốn định cùng cha đi thăm hỏi ngài, không ngờ ngài lại đến đây trước. Sùng Quyết lấy làm hổ thẹn.”

Thấy Ân Sùng Quyết không còn vẻ đề phòng như lúc gặp họ trong rừng mà vẻ mặt nhiệt tình như xuất phát từ tận đáy lòng, Lý Trọng Nguyên cũng thầm khen sự chín chắn lời đời của Ân Sùng Quyết, không dám xem thường nhị thiếu gia của Ân Gia Bảo nữa.

Ân Sùng Húc nhìn Sài Chiêu – người có hôn ước với Nhạc Hoành – không rời mắt. Thấy dáng vẻ nhiệt tình tiếp đãi của đệ đệ mình thì cũng cố giấu vẻ xa lạ, xách bình trà lên châm cho những người ở đây.

Mấy người cùng hàn huyên vài câu, Sài Chiêu lơ đãng nói: “Trên đường đến đây, phần lớn là cảnh tiêu điều khổ khó, nhưng vừa bước vào Tuy Thành thì thấy phồn hoa không thua gì Vân Đô, có thể thấy Ân gia dốc không ít sức mới có thể bảo vệ trăm dặm xung quanh đây được yên bình giữa thời loạn lạc. Sài Chiêu bội phục.”

Ân Khôn xua tay nói: “So với công trạng nhiều lần đánh thắng, bức Sài Chiêu Kỳ Minh phải rút lui của Sài thiếu chủ, Ân Khôn ta có là gì đâu. Tuy Thành chẳng qua là nhờ vào địa thế mới có thể giữ được bình yên.”

“Tuy Thành là một nơi rất tốt.” Lý Trọng Nguyên cười nói: “Của cải dồi dào, lương thảo sung túc, binh sĩ dưới tay của Mục đô úy cũng đều dũng mãnh thiện chiến. Đến Ân Gia Bảo, nhìn thấy những tráng sĩ mạnh mẽ như hổ, chúng ta không thể không phục, đúng không Vân Tu?”

Vân Tu không muốn thừa nhận nhưng Lý Trọng Nguyên đã nói thế nên cũng đành ừ vài tiếng phụ họa.

“Vân tướng quân mới là chiến sĩ bậc nhất.” Ân Sùng Quyết buột miệng nói: “Ai chả biết Vân Tu dưới trướng Sài thiếu chủ là đệ nhất dũng sĩ của Chu Quốc, chưa từng gặp được đối thủ.”

“Đâu có!” Vân Tu lẩm bẩm vài tiếng. “Ngoại trừ thiếu chủ nhà ta...” Sài Chiêu khẽ tăng hắng vài tiếng. Vân Tu vội vàng im miệng.

“Không biết...” Ân Khôn chuyển sang đề tài khác. “Lần này Sài thiếu chủ dẫn bao nhiêu người đến Tuy Thành. Nếu không chê thì có thể ở lại Ân Gia Bảo.”

“Không dám làm phiền Ân Gia Bảo.” Lý Trọng Nguyên trả lời. “Tuy người không đông nhưng toàn là kẻ thô lỗ, khó tránh khỏi ảnh hưởng đến sự thanh tịnh của Ân Gia Bảo. Bọn họ đang ở trong rừng, cũng không tệ lắm.”

“Vây...” Ân Khôn dè dặt quan sát Sài Chiêu – người này giờ vẫn kiêu lời. “Vây nếu phía Sài thiếu chủ có thiếu gì thì cứ lên tiếng. Trong địa giới của Ân gia ta, tuyệt đối không thể tiếp đãi không chu đáo.”

“Hôm nay ta đến để báo phòng Ân bảo chủ trước, tiện thể chúc mừng đại thiếu gia thành hôn.” Sài Chiêu lắc lắc chén trà trên tay. “Lần sau sẽ thương lượng với bảo chủ những chuyện khác, được không?”

Không đợi Ân Khôn lên tiếng, trong sân bỗng có người nói: “Có khách đến sao? Vây ta về trước đây.”

“Hay là Nhạc tiểu thư đợi một lát, nếu biết cô đến rồi lại về, nhị thiếu gia sẽ trách mắng tôi mất.”

“Là A Hoành à?” Ân Sùng Quyết gọi với ra ngoài, sau đó bước nhanh ra.

“Nhị ca.” Nhạc Hoành nhìn những người trong phòng, lập tức quay lưng đi. “Vây muội đi trước đây.”

“Mới đến đi rồi à?” Ân Sùng Quyết quay đầu lại nhìn vào phòng khách. “Muội đợi một lát, nhị ca còn có chuyện muốn nói với muội, Chỉ một lát thôi.”

Vân Tu thấy Nhạc Hoành đến thì mắt sáng lên, gọi to: “Thiếu phu nhân?” Sao thiếu phu nhân biết thiếu chủ đến đây thế?”

Cách gọi “thiếu phu nhân” khiến cho cha con Ân Khôn lập tức biến sắc. Sài Chiêu không quát bảo Vân Tu dừng lại, sắc mặt cũng không thay đổi. Ân Sùng Húc không nhịn được, nói: “Vân Tu tướng quân cũng thật là, A Hoành còn chưa kết hôn, sao gọi là thiếu phu nhân?”

Vân Tu lạnh lùng liếc Ân Sùng Húc một cái, ý cười trong mắt cũng tan biến. “Nhạc Hoành mà nguoi vừa nhắc đến chính là thê tử sắp cưới của thiếu chủ nhà ta, cũng chính là thiếu phu nhân của Vân Tu ta. Ta nói sai chỗ nào ư?”

Ân Sùng Húc còn định tranh luận thì bị Ân Khôn đưa mắt ngăn lại. Nhạc Hoành đứng ngoài sân vừa thẹn thùng vừa tức giận nhưng không thể bước tới xé rách cái miệng của Vân Tu.

Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ xấu hổ, nhẹ nhàng vỗ vai Nhạc Hoành, nói nhỏ: “Không cần để ý đến hắn. Vây... muội về trước đi, lát nữa ta đến tìm muội.”

Đưa mắt tiễn Nhạc Hoành ra về, lúc Ân Sùng Quyết quay lại phòng khách thì mặt đã khôi phục về bình thường, nhặt trái cây lên từ từ bóc vỏ, đưa đến trước mặt Sài Chiêu, cười nói: “Đây là quýt vừa hái, rất ngọt, Sài thiếu chủ nếm thử đi.”

Sài Chiêu cười khẽ, nhận lấy và cầm vài múi cho vào miệng, gật đầu nói: “Tuy Thành đất đai màu mỡ, trái cây cũng ngon hơn hẳn, vừa mọng nước vừa ngọt ngào như mật.”

Ân Khôn nhìn hai người này với cặp mắt tinh ranh, lăm lăm như lơ đãng nói: “Sài thiếu chủ mấy năm nay lập được nhiều công lớn cho Đại Chu nên quên mất chuyện chung thân đại sự của mình. Nghe nói hoàng thượng muốn ban công chúa Sơ Vân bảo bối của mình cho ngài nhưng ngài luôn miệng từ chối. Còn cả Đại chu đệ nhất mỹ nhân Tô Tinh Trúc – viên ngọc trên tay Tô thái úy nữa – Sài thiếu chủ cũng không động lòng...”

Lý Trọng Nguyên nhấp một ngụm trà, nói băng quơ. “Tuy Thành địa thế hiểm trở, Ân Gia Bảo cũng ít quan tâm tới chiến sự bên ngoài nhưng không ngờ Ân bảo chủ lại biết nhiều chuyện của Đại Chu ta như thế...”

“Thiếu chủ nhà ta còn có một thiếu phu nhân đang đợi lấy về, sao còn để mắt tới những người khác chứ?” Không đợi Ân Khôn lên tiếng, Vân Tu đã giành nói trước. “Chân tình chỉ có thể dành cho một người. Ba năm trước thiếu chủ vừa gặp đã thương thiếu phu nhân, cả đời này cũng chỉ thích cô ấy.”

“Ta và A Hoành đã gần ba năm không gặp...” Sài Chiêu nuốt miếng quýt trong miệng xuống. “Cho nên mới nói Tuy Thành đúng là một nơi may mắn, có thể cho ta gặp lại nàng ấy. Cũng phải đa tạ sự chăm sóc của Ân Gia Bảo dành cho A Hoành. Ân tình này, ta khắc ghi trong lòng.”

Ân Sùng Quyết cúi đầu bóc quýt không nói gì, không khí trong phòng nhất thời trở nên gượng gạo. Lý Trọng Nguyên nói nhỏ với Sài Chiêu. “Đã đến được một lúc rồi, thiếu chủ, chỉ bằng ta về trước...”

Sài Chiêu đứng dậy, gật đầu chào Ân Khôn. “Hôm nay lần đầu đến báo phòng Ân bảo chủ, tại hạ không dám quấy rầy lâu. Lần sau nhất định sẽ cùng trò chuyện nhiều hơn.”

“Cha, con đi tiễn Sài thiếu chủ.” Ân Sùng Húc nói.

“Đại thiếu gia xin dừng bước.” Lý Trọng Nguyên rất biết chừng mực, ngăn cản hẳn. Ân Sùng Húc cũng dừng bước, không đi nữa.

Thấy ba người bước ra khỏi sân, Ân Sùng Húc thở phào một hơi, quay người lại nói: “Cha...”

“Con đừng nói gì.” Ân Khôn ngắt lời hần. “Sùng Húc, con ra ngoài trước đi, cha có chuyện cần nói với Sùng Quyết.”

“Con nghe thấy những gì Sài Chiêu nói rồi chứ?” Ân Khôn nhìn đứa con trai thoát trông có vẻ đang bình chân như vại kia.

“Con không phải kẻ điếc, sao lại không nghe được chứ?” Ân Sùng Quyết ngồi thẳng dậy. “Tên Vân Tu kia nói năng không e dè gì, Sài Chiêu giữ hần lại bên mình, sớm muộn gì cũng chuốc họa vào thân thôi.”

“thiếu phu nhân...” Ân Khôn nói với vẻ ân ý. “Xem ra Sài Chiêu cũng không quên được A Hoành.”

“A Hoành tốt như thế, muốn quên cũng khó...” Mặt Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ âm trầm

“Con có biết tại sao năm đó Vũ Đế lại tử hôn A Hoành cho Sài Chiêu không?”

“Con cũng từng nghe qua.” Ân Sùng Quyết vân vê trái quýt trên tay. “Bạch Long của A Hoành bị chấn kinh, Sài Chiêu anh hùng cứu mỹ nhân...”

“Sở Vương Kỳ Minh thúc đẩy, giật dây cho Vũ Đế ban A Hoành cho Sài gia lúc này đang thất thế. Ai ngờ người tính không bằng trời tính, Sài gia ở Thương Sơn lại có lúc xoay chuyển tình thế, e là Kỳ Minh cũng không ngờ có ngày hôm nay.” Ân Khôn đặt chén trà xuống. “Cha biết con thích A Hoành, tính cách của A Hoành mạnh mẽ, nếu nó khẳng khái gả cho con thì e Sài Chiêu cũng chẳng có cách nào. Coi như nể mặt Ân Gia Bảo, hần cũng sẽ rút lui, tác thành cho hai con. Nhưng...”

Ân Sùng Quyết nhắm mắt lại với vẻ không cam tâm, cắn môi nói: “Con biết ý của cha. Nếu con thật sự lấy A Hoành thì chúng ta sẽ nợ Sài Chiêu một ân tình rất lớn. Nếu con nhường A Hoành cho hần thì... Sài Chiêu sẽ nợ Ân gia ta, nợ ân tình mà Ân Sùng Quyết con nhịn đau cắt thịt.”

“Cho nên nói người trọng nghĩa khí nhất chính là con chứ không phải đại ca con.” Ân Khôn vuốt râu, hài lòng nói: “Sùng Húc quá thận trọng, có nhiều chuyện không thể nhìn xa như con được. Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Sài Chiêu đã đến bên ngoài Ân Gia Bảo, thuộc hạ cũng gọi A Hoành là thiếu phu nhân, con còn kiên quyết cưới A Hoành thì chính là Ân Gia Bảo ta không hiểu chuyện.”

Ân Sùng Quyết nắm chặt nắm đấm, hậm hực nói: “Sùng Quyết thật lòng muốn lấy Nhạc Hoành làm vợ... Cha cũng biết mà. Từ khi A Hoành đến Tuy Thành, trong mắt con đã không còn người khác.”

“Đại trượng phu lo gì không có thể tử!” Ân Khôn cao giọng quát. “Chim khôn chọn cành mà đậu, nếu Sài gia đã có lòng muốn làm bạn với chúng ta, đây chính là cơ hội của Ân Gia Bảo. Sùng Quyết, đó chính là những lời con nói với cha khi đó. Vì một Nhạc Hoành, con nỡ lòng hy sinh tương lai tươi đẹp của Ân Gia Bảo sao?”

“Cha...” Mặt Ân Sùng Quyết khó giấu được vẻ rối rắm. “Con thật sự không hiểu được... bây giờ Sài Chiêu đã chức cao quyền trọng, muốn người thế nào mà chẳng có, sao trong lòng vẫn nhớ nhung nàng ấy.”

“Đây chính là ông trời đang giúp chúng ta! Để cho cha con ta thuận nước đẩy thuyền, tác thành cho Sài thiếu chủ chẳng phải càng tốt sao.” Ân Khôn đi đến gần con trai, ấn nhẹ lên hai vai hần. “Sau này con công thành danh toại thì sẽ hiểu sự lựa chọn hôm nay là đúng đắn.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tiếng trúc quuyến luyến

Chợ Tuy Thành

Mấy người Sài Chiêu im lặng bước đi một quãng đường dài, Vân Tu tinh mắt chỉ cách đó không xa, nói: “Thiếu chủ, ngài nhìn xem, phía trước chẳng phải là thiếu phu nhân sao?”

Sài Chiêu nhìn theo hướng mà hần chỉ thì thấy Nhạc Hoành đang cúi gằm mặt, đi vài bước lại dừng vài bước, như đang có tâm sự nặng trĩu vậy. Lý Trọng Nguyên nhìn thấy vẻ ôn hòa bất chợt hiện lên trong mắt Sài Chiêu thì hỏi khẽ: “Có cần gọi cô ấy một tiếng không?”

“Chưa chắc nàng ấy đã muốn nhìn thấy ta. Không nên để A Hoành khó xử ở phiên chợ đông đúc này.” Sài Chiêu bước chậm lại, nói: “Đứng nhìn nàng ấy từ xa cũng đã tốt lắm rồi.”

Nhạc Hoành rất nhạy bén, đi được một đoạn là phát hiện ra có một cái đuôi theo sau mình. Nàng đoá mắt vài vòng rồi quay đầu đi vào một hiệu cầm đồ bên đường.

“Hiệu... cầm đồ.” Vân Tu kinh ngạc nói: “Thiếu chủ, cô ấy sẽ không đem cầm báu vật gia truyền của ngài đấy chứ?”

Nhạc Hoành khẽ hừ nhẹ một tiếng, lấy chiếc khóa vàng ra đặt lên bàn. “Phiên ông chủ xem giúp ta cái này có thể cầm được bao nhiêu ngân lượng?”

Ông chủ cầm lên xem, mắt ánh lên vẻ vui mừng, chắc chắn vài tiếng: “Đây là đồ cổ rất hiếm có, nhìn chất lượng và kỹ thuật, chắc chắn là từ trong hoàng cung lưu lạc ra, có giá lắm đấy!”

“Bao nhiêu?” Nhạc Hoàng thích thú vân vê những hoa văn trên chiếc khóa vàng.

Ông chủ xòe tay ra, nói: “Năm trăm lượng được không?”

“Năm trăm lượng?” Nhạc Hoàng tròn mắt không dám tin, do dự nắm chặt chiếc khóa vàng trong lòng bàn tay.

“Cô nương chê ít ư?” Ông chủ vội vàng nói: “Vây ta đành thêm chút nữa, sáu trăm lượng, cô nương cầm cho ta đi!”

“Ta...” Nhạc Hoàng vội vàng cất chiếc khóa vàng đi, áp ứng nói: “Ta không cầm nữa, cảm ơn ông.”

“Giá cả còn có thể thương lượng lại mà!” Ông chủ tưởng là Nhạc Hoàng chê ít. “Cô nương đừng đi vội!”

“Không cầm nữa!” Nhạc Hoàng do dự bước đi. Vừa đi được vài bước đã thấy đám người Sài Chiêu đang đứng bên kia đường nhìn mình.

Sài Chiêu khẽ liếc nhìn sắc vàng óng ánh không sao giấu được trong lòng bàn tay nàng, ôn hòa hỏi: “Sao vậy, nghĩ lại thì thấy không nỡ à?”

“Ai không nỡ chứ!” Nhạc Hoàng vội vã giấu tay ra sau lưng, áp ứng nói: “Cái giá chỗ này đưa ra chưa hợp lý, để ta đi hỏi thêm vài chỗ khác xem sao...”

“Sáu trăm lượng mà còn chê ít sao?” Vân Tu cười to. “Xem ra thiếu phu nhân thật là tham lam. Sáu trăm lượng đủ để mua đất xây nhà ở Tuy Thành rồi, lẽ nào cô còn muốn mua cả cái Tuy Thành này sao?”

Nhạc Hoàng vừa ngượng vừa tức, trừng Vân Tu một cái rồi ngoảnh mặt quay đi, còn không quên nhét vật trên tay vào lòng.

“Thiếu chủ, có đi theo thiếu phu nhân nữa không?” Vân Tu thấy Nhạc Hoàng đi xa nên vội hỏi.

Khỏe môi Sài Chiêu như nở nụ cười, hàng mi dài che phủ đôi mắt xám. Một lúc lâu sau, y mới dứt khoát quay người đi, nói: “Lần này, ta sẽ không để nàng ấy biến mất trước mắt mình. Chúng ta đi.”

Nhạc Hoàng đi nhanh được một lúc, thấy phía sau không có động tĩnh gì, chần chừ quay đầu lại nhìn, giữa đám người qua đường đông đúc kia đã không còn bóng dáng ba người nọ nữa.

Thấy còn sớm, Nhạc Hoàng đi lang thang bên bờ suối cạnh cánh rừng. Trên tảng đá bên bờ suối đã có một người ngồi, đang cầm cúi làm gì đó. Người kia nghe tiếng bước chân nên ngước đầu lên nhìn, khi bốn mắt chạm phải nhau thì cả hai cùng bật cười.

“Sao đại ca lại đến đây?” Nhạc Hoàng đến gần Ân Sùng Húc, ngồi ôm gối bên cạnh hắn.

Ân Sùng Húc nhặt cành trúc xanh biếc vừa mới chặt lên, nói: “Cha và Sùng Quyết có việc phải bàn, ta có thời gian nên vào rừng chọn ít trúc để vót cho muội ít tên. Sau này muội gả vào Ân gia, là thê tử của Sùng Quyết, đại ca không tiện làm những việc này cho muội nữa.”

Nhạc Hoàng cầm một cành trúc lên, thấy Ân Sùng Húc vừa nói chuyện vừa kiên nhẫn dùng dao vót mất trúc đi, nàng há miệng nhưng không nói một lời.

Thấy Nhạc Hoàng im lặng, Ân Sùng Húc dừng tay lại, nhìn nàng hỏi: “Sao thế, nói đến chuyện giữa muội và Sùng Húc, hình như muội không được vui cho lắm thì phải? Hay là vì Sài...”

“Đại ca đừng nhắc đến tên người đó nữa.” Nhạc Hoàng vội nói.

“Đại ca không nhắc là được chứ gì.” Ân Sùng Húc bó tay với nàng. “Vây Sùng Quyết thì sao, có khiến muội vui hơn chút nào không?”

Đôi mắt sáng của Nhạc Hoàng bỗng ánh lên vẻ gì đó, nàng nhặt một hòn đá nhỏ ném xuống nước, nghiêng đầu nhìn Ân Sùng Húc, nói: “Muội và người đó... có hôn ước do Vũ Đế ban, đại ca cũng biết mà.”

Ân Sùng Húc gật đầu nói: “Đúng là có nghe nói. Xem ra sự xuất hiện của hắn đã làm A Hoàng bận lòng.”

Nhạc Hoàng ôm gối, cúi đầu, nhìn mặt nước đang rung động, buồn rầu nói: “Muội vốn tưởng hân phụ Nhạc gia... Nhưng, hắn đã đến Thương Châu, tuy không cứu được cả nhà muội nhưng dù sao cũng không bỏ rơi muội, Đại ca, huynh cảm thấy muội nên làm gì đây?”

“Sùng Quyết đã nói với huynh thế này.” Ân Sùng Húc nhìn Nhạc Hoàng bên cạnh với ánh mắt yêu thương. “Từ khi vừa gặp muội là nó đã muốn có muội. Một bên là chữ tín, một bên là chữ tình, tình và nghĩa đều lớn lao, đại ca biết khuyên muội thế nào chứ? A Hoàng sáng suốt, tự nhiên sẽ biết phải làm thế nào, đúng không?”

“Giống như huynh cưới Mục Dung sao?” Nhạc Hoàng nhìn cái bóng của Ân Sùng Húc dưới nước. “Dù đó không phải là ý muốn của đại ca nhưng huynh vẫn cưới cô ấy theo ý cha mình, đối xử tốt với cô ấy.”

Ân Sùng Húc ngắt một cái lá trúc, vuốt ve nó, nói: “Nếu Mục Dung đã là thê tử của ta thì cả đời này ta sẽ đối xử tốt với nàng ấy. A Hoàn đã từng nghe tiếng lá trúc chưa?”

“Tiếng lá trúc?” Nhạc Hoàn lắc đầu nói. “Lần đầu tiên muội nghe nói đấy.”

Vừa nói xong, tiếng nhạc du dương đã vang lên từ trên môi của Ân Sùng Húc, giống như là tiếng chim hót véo von, lại như tiếng gió lao xao, cùng với tiếng suối chảy róc rách không ngừng.

Nhạc Hoàn im lặng tựa đầu gối, nhắm mắt như đang ngủ. Ân Sùng Húc liếc mắt nhìn dáng vẻ ưu tư của nàng, trong tiếng sáo trúc cũng thoáng mang theo tiếng thở than.

Trong doanh trướng

Thấy vẻ mặt Sài Chiêu khó đoán được là đang vui hay giận, Lý Trọng Nguyên cũng thấp thòm đứng bên cạnh, do dự không dám lên tiếng. Huynh đệ họ Ngô đưa mắt nhìn nhau, cũng không dám hỏi một câu.

“Nói xem!” Sài Chiêu xoa lòng bàn tay mình.

“Nói xem?” Lý Trọng Nguyên ngăn ra. “Ý của thiếu chủ là...”

Sài Chiêu mỉm cười, nói: “Mấy ngày nay tâm trạng của ta rất tốt, sao mấy người các ngươi lại nom nớp lo sợ thế nhỉ? Đi Ân Gia Bảo chuyến này, những người nên gặp cũng đã gặp rồi, Trọng Nguyên không nhận ra điều gì sao?”

Lý Trọng Nguyên khẽ thở phào một hơi, bình ổn lại hơi thở, nói: “Ân Khôn cáo già gian xảo, Ân Sùng Húc chính trực, chín chắn, Ân Sùng Quyết... nhảy bén, lọc lõi. Trong ba cha con họ, Ân Sùng Quyết giống Ân Khôn hơn cả, còn trưởng tử Ân Sùng Húc thì lại khác đôi chút.”

Vân Tu gật đầu nói: “Ta cũng thấy hơi ngửa mặt với tên Ân Sùng Quyết đó.”

Lý Trọng Nguyên ra hiệu cho Vân Tu đừng nói nữa. Nhưng Sài Chiêu thì lại không trách hấn mau mồm mau miệng, nhìn y có vẻ rất thoải mái. “Vậy theo ý các ngươi, Tuy Thành giàu có này có quy thuận chúng ta không?”

“Có!”

“Không!”

Lý Trọng Nguyên và Vân Tu đồng thanh lên tiếng, nhưng ý kiến thì hoàn toàn trái ngược. Lý Trọng Nguyên nhú mày lắc đầu, còn Vân Tu thì nhướn mày nhìn thẳng vào Sài Chiêu.

Lý Trọng Nguyên bước lên một bước, nói: “Cha con họ Ân là kẻ thông minh, chúng ta đẩy lùi quân của Kỳ Minh, sĩ khí đang lên, Sài thiếu chủ lại đích thân đến thăm Ân Gia Bảo là nâng cao thể diện cho họ rồi, có lý nào lại không theo? Có thể làm đồng minh cùng mưu đoạt thiên hạ thì sao phải làm chướng ngại vật cản trở bá chủ tương lai chứ? Cuộc giao dịch này, đương nhiên cha con Ân Khôn sẽ hiểu thấu.”

Vân Tu nhú mày nói: “Huynh cũng nói hai người kia không đơn giản, cho dù có quy thuận thiếu chủ thì làm sao thật lòng chứ?”

Lý Trọng Nguyên nói với vẻ bất đắc dĩ: “Lợi ích ở ngay trước mặt, còn nói thật lòng làm gì? Nếu Ân Gia Bảo không có những gì chúng ta cần thì chúng ta cần gì phải gần gũi xa xôi đến đây? Chẳng qua là đôi bên cùng có lợi mà thôi. Vân Tu à, ta, huynh và thiếu chủ đã đi trên con đường này thì không thể nào nói nghĩa khí, lên núi đao xuống biển lửa như trước nữa rồi.”

Vân Tu như hiểu ra, nhưng lại không muốn hiểu, lạnh lùng rẽ chân lùi ra vài bước.

Ngô Tá ngập ngừng nói: “Vậy thiếu chủ định khi nào thì đến Ân Gia Bảo lần nữa?”

“Đến lần nữa?” Lý Trọng Nguyên nói với vẻ tự tin. “Khôn cần thiếu chủ phải đi, ta dám cá với huynh là chưa tới một ngày, Ân Gia Bảo sẽ đến mời thiếu chủ.”

“Hả?” Ngô Tá hiểu ra, nói: “Nếu như thế, theo những gì quận mã gia đã nói, Ân gia và Tuy Thành đã thuộc về Sài gia quân chúng ta à?”

Tất cả như nằm trong dự đoán của Sài Chiêu, y ung dung đứng dậy, rút mũi tên vàng trong túi đựng tên bọc bằng da cáo treo trên nóc lều ra, nâng niu rồi đặt lên trên bàn, dịu dàng vuốt ve nó, không nỡ dời mắt đi.

“Thiếu chủ...” Lý Trọng Nguyên muốn nói nhưng lại không dám.

“Ân Gia Bảo trợ giúp chúng ta là chuyện đã định, các ngươi ai thử đoán xem A Hoàn có đi theo ta không?” Giọng của Sài Chiêu rất trấn tĩnh, không hề có gì khác thường.

“Đương nhiên!” Vân Tu vội vàng lên tiếng. “Thiếu phu nhân đương nhiên sẽ theo thiếu chủ cả đời này. Nếu như... nếu như cô ấy không chịu...” Đôi mắt Vân Tu ánh lên vẻ cương quyết. “Ta sẽ cột cô ấy vào người thiếu chủ, được không?”

Ngô Hữu không nén được, cười phì một tiếng.

“Trọng Nguyên cũng muốn đoán một chút.” Lý Trọng Nguyên nói nhỏ. “Thiếu chủ, nếu ngài... thoáng đề cập với cha con Ân Khôn, hấn và Ân Sùng Quyết sẽ biết phải làm thế nào.”

“Trọng Nguyên, hôm nay huynh đã gặp cha con Ân Khôn, cảm thấy còn cần ta nhắc nhở một tiếng ư?” Sài Chiêu nhẹ nhàng vuốt ve nét chữ khắc trên mũi tên. “Tính tình A Hoành rất rắn rỏi, chuyện nàng ấy không muốn ai có thể ép được chứ. Tấm lòng của Ân Sùng Quyết đối với nàng ấy cũng chỉ thể mà thôi.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu bỗng sáng lên. “Ta cứ bắt nàng phải ở bên cạnh ta đấy! Bằng lòng cũng được, không bằng lòng cũng thế, nàng ấy chỉ có thể là người của ta!”

Trên bầu trời, trăng sáng sao tỏ, con đường mòn dẫn đến ngôi nhà nhỏ lại không thấy có bóng người. Nhạc Hoành ngóng mãi, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

“Sài thiếu chủ đã đến Ân Gia Bảo, e là cha con họ Ân đang có chuyện phải bàn bạc.” Thôi thúc mở cửa sổ ra, nói: “Đã đến canh giờ nào rồi, nếu lúc này Ân Sùng Quyết đến, chẳng lẽ muốn ngủ ở đây luôn sao? Đi ngủ đi.”

Nhạc Hoành vân vê búi tóc trên vai, chân chừ quay người lại, nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi nằm xuống giường, muốn đoán nhưng lại không dám đoán.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bữa tiệc âm mưu

Sáng hôm sau

“Thiếu chủ!” Ngô Hữu vừa cất tiếng gọi to vừa vén màn trướng lên, mặt đầy vẻ vui mừng. “Ngài đoán không sai chút nào, thiệp mời của Ân Gia Bảo đã được đưa đến!”

“Ồ?” Vân Tu không phục, lườm Lý Trọng Nguyên một cái, hỏi: “Ai đưa thiệp mời đến?”

Ngô Hữu cười nói: “Ân Sùng Húc, đại thiếu gia của Ân Gia Bảo. Họ cũng nể mặt chúng ta quá chứ!”

“Không ngờ lại là hấn đưa đến.” VÂN TU hơi ngạc nhiên, cũng thấy hơi mất mặt nên bĩu môi không nói gì nữa.

“Thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên thần nhiên nói: “Xem ra Ân gia cũng có thành ý đấy. Chuyến này chúng ta cũng nên đi.”

“Đương nhiên phải đi rồi.” Sài Chiêu phui phui chiếc áo gấm màu đen. “Lần này có nhiều thứ phải bàn.”

Nhân cơ hội này, Ân Sùng Húc nhìn ngắm xung quanh, thấy quân sĩ cùng lắm chỉ mấy trăm người nhưng ai nấy đều uy phong, được huấn luyện kỹ lưỡng, vừa nhìn là biết đây chính là binh sĩ thân cận của Sài Chiêu, có thể lấy một địch mười, không thể xem thường. Hấn nhìn lại vị thiếu tướng trẻ sau lưng mình, dung mạo bất phàm, hiên ngang oai vệ, giống người vừa bước vào truyền tin như đức nhưng người này chừng chắc hơn, có lẽ là một tướng lĩnh tính cách thận trọng, có thể làm việc đại sự.

“Làm phiền Ân đại thiếu gia đích thân đến đây, Sài Chiêu ta thật không dám nhận.” Trong doanh trướng, Sài Chiêu vừa nói vừa bước nhanh ra ngoài, mặt ung dung mỉm cười.

“Cha ta đã chuẩn bị tiệc rượu ở Ân Gia Bảo, mong Sài thiếu chủ và các vị tướng quân đến đó một chuyến để cùng uống chén rượu.” Ân Sùng Húc mỉm cười, chấp tay nói.

“Ân bảo chủ có lòng, Ân đại thiếu gia lại đích thân đến, ta thật lấy làm vinh hạnh, sao có thể không đi được chứ.” Sài Chiêu nhìn Lý Trọng Nguyên, nói: “Huynh và Vân Tu đi với ta, còn Ngô Tá, Ngô Hữu ở lại trong doanh trại.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Ngô Tá, Ngô Hữu đồng thanh đáp.

Thấy Sài Chiêu không hề đưa đẩy từ chối, vẻ hào sảng không vòng vo ấy khiến Ân Sùng Húc thấy có hảo cảm với y. Mấy người họ vừa đi vừa nói chuyện cũng khá là hợp ý. Tuy Vân Tu vẫn hơi đề phòng người của Ân Gia Bảo nhưng khi lắng tai nghe Ân Sùng Húc phân tích tình hình hiện nay, không khỏi bất giác đến gần hơn, thỉnh thoảng còn gật đầu cảm thấy có vẻ thú vị.

“Người anh em này của ta ấy à.” Lý Trọng Nguyên cười nói. “Bình thường không thích nghe bọn ta bàn chuyện, hiếm khi hấn lại có hứng thú với những lời của Ân đại thiếu gia.”

Vân Tu vội vàng xê ra vài bước, vẻ như đang ngắm trời mây. Mấy người Sài Chiêu cười trộm nhưng cũng không trêu hấn nữa.

“Thiếu chủ, ngài nhìn kia!” Vân Tu dừng bước, chỉ vào góc khu chợ, cả kinh nói, sau đó lại ép giọng thật khê: “Có phải thiếu chủ nhân không?”

Sài Chiêu nhìn về phía đó, thấy Nhạc Hoành đang ngồi trên bậc thềm đá ở bên đường, cúi đầu như đang ngủ, trước mặt đặt một cái giỏ trúc, trong đó chứa đầy thú vừa săn được.

“A Hoành...” Ân Sùng Húc gọi khê.

Vân Tu chạy vọt qua đó, tăng hăng một tiếng: “Cô nương, cái này bán sao đây?”

Nhạc Hoành không nhúc nhích, ừ ừ trả lời: “Ừng con năm văn tiền, chim điều mười văn tiền, nếu mua tất cả thì năm đồng.”

“Đất thế á?” Vân Tu giả vờ ngạc nhiên. “Đất gấp đôi của người khác, cô nương cũng thật là xảo trá.”

Nhạc Hoành vẫn không ngẩng đầu lên, nói nhỏ: “Người là người nơi khác đến phải không. Người Tuy Thành đều biết đồ ta săn chỉ bắn xuyên mắt, lông và da không hề tổn thương gì. Nếu người chỉ muốn ăn thịt rừng thì đi nơi khác mua đi.”

Ân Sùng Húc quay đầu qua nhìn Sài Chiêu đang im lặng không nói gì. Gương mặt lạnh nhạt, vầng nhọc đều thơ ơ của y bỗng chốc trở nên ôn hòa khi nhìn thấy Nhạc Hoành. Đôi mắt sâu không thấy đáy cũng chứa chan tình ý, môi cong lên thành một nụ cười nhẹ, như có vô vàn lời muốn thổ lộ cùng nàng. Nhưng y không hề nhích thêm nửa bước, giống như sợ làm kinh động đến sự nghỉ ngơi của nàng, đành nguyện đứng đây ngắm nhìn nàng là đã có thể thỏa mãn rồi.

“Này!” Vân Tu nghe thế thì không phản bác gì được, đành lấy một thỏi bạc từ trong ngực ra, đưa đến bên cạnh tay Nhạc Hoành. “Tiểu gia ta mua tất là được chứ gì.”

Nhạc Hoành khê hé mắt ra, thấy thỏi bạc trước mắt sáng lấp lánh thì ngáp một cái, vươn người định nhặt lấy thỏi bạc. Bỗng nghe người kia bật cười khúc khích, nàng ngẩng đầu lên nhìn thì giật bắn cả người. “Là người...”

“Không chỉ có ta mà còn có thiếu chủ nữa!” Vân Tu quay người sang, cố ý gọi Ân Sùng Húc. “Tuy Thành là gia95 giới của Ân Gia Bảo, vậy mà thiếu phu nhân nhà ta còn phải săn bắn để mưu sinh ư? Chắc chắn, đại thiếu gia, ngài chăm lo cho cô ấy chưa được chu toàn rồi!”

Nhạc Hoành nhìn thấy Sài Chiêu đang nhìn mình chăm chú thì vội vàng nhấc cái giỏ trúc lên định bỏ đi. Vân Tu giữ chặt nàng lại. “Đã bán cho ta rồi, còn muốn mang đi ư?”

“Vân Tu!” Lý Trọng Nguyên quát. “Làm càn!”

Vân Tu hậm hực buông tay ra. Ân Sùng Húc bước tới, ôn hòa nói: “Họ đang trên đường đến Ân Gia Bảo. Cha đã chuẩn bị rượu rồi, dặn ta phải đi mời muội và Thôi thúc. Nếu muội đã ở trong chợ thì đi với đại ca luôn đi.”

“Muội không đi.” Nhạc Hoành xách cái giỏ trúc lên. “Cha huynh mở tiệc mừng khách, muội đi làm gì?”

“A Hoành.” Ân Sùng Húc kiên trì nói: “Theo đại ca về ăn bữa cơm rồi hãy đi.”

Trong vẻ kiên quyết của Ân Sùng Húc có mang theo chút van nài, Nhạc Hoành cũng không muốn hấn khó xử nên cắn môi nói: “Đi thì đi, ăn cơm xong muội sẽ về ngay.”

Thấy nàng đồng ý, Vân Tu nhìn Sài Chiêu cười thật tươi. Sài Chiêu cũng cụp mắt, mỉm cười, đi chậm chậm theo sau Ân Sùng Húc và Nhạc Hoành.

Ân Gia Bảo

Nghe bên ngoài có tiếng động, Ân Sùng Quyết vội đích thân ra đón. Thấy những cũng ở trong đó, hấn hé miệng nhưng không nói được tiếng nào, liếc nhìn nàng một cái rồi nhìn Sài Chiêu, tươi cười nói: “Sài thiếu chủ nể mặt rồi. Sùng Quyết còn lo là ngài không chịu đến uốn chén rượu này đây.”

“Đại ca người đích thân đến, sao không nể mặt cho được?” Sài Chiêu thần nhiên nói.

Người hầu trong nhà thấy tay Nhạc Hoành còn xách giỏ trúc chứa đầy thú săn thì vội vàng qua đỡ lấy. Nhạc Hoành xoa xoa lòng bàn tay bị dè ửng đỏ. Sài Chiêu kéo lấy tay nàng rất tự nhiên, nhẹ nhàng xòe bàn tay nàng ta, vuốt ve đầu đỏ ấy một cách đầy yêu thương.

“Đôi bàn tay từng kéo cung lớn này...” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành đang lúng túng không biết làm sao. “Ba năm trước làm mọi người kinh động, nay lại chỉ vì kẻ mưu sinh thôi sao?”

Tay của y rất ấm áp, giống như một bếp lò sưởi ấm sự lạnh giá của Nhạc Hoành.

Ân Sùng Quyết làm như không nhìn thấy gì, quay người gọi với vào trong nhà. “Cha, Sài thiếu chủ đến rồi.”

Nhạc Hoành rút tay mình ra, giấu sau lưng. Lòng bàn tay toát những giọt mồ hôi lạnh tẩm.

Vào nhà, trên bàn đã chuẩn bị sẵn thức ăn thịnh soạn. Ân Khôn mời Sài Chiêu ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó mời Vân Tu và Lý Trọng Nguyên.

Vân Tu lùi một bước, nói: “Ta chẳng qua chỉ là thuộc hạ của thiếu chủ, nào dám ngồi cùng bàn với ngài. Lý Trọng Nguyên hẳn là quận mã gia, hẳn ngồi chung với các vị là được.”

Sài Chiêu liếc nhìn Lý Trọng Nguyên, hẳn hiểu ý nên ngồi xuống chỗ cuối cùng trong hàng. Thấy Nhạc Hoành còn đứng, Ân Sùng Húc đang định gọi nàng thì Ân Sùng Quyết đã giành trước. “A Hoành, mau đến đây.” Vừa nói vừa kéo nàng ngồi xuống bên cạnh Sài Chiêu. “Ngồi đây là được.”

“Nhị ca...” Nhạc Hoành định đứng dậy nhưng bị Ân Sùng Quyết đè mạnh không nhúc nhích được. “Đây là ghế trên, muội ngồi bên kia là được.”

“Muội phải ngồi ghế trên!” Ân Sùng Quyết không cho nàng phân trần. “Muội và Sài thiếu chủ cách biệt bao năm giờ mới trùng phùng, ngài ấy là khách, muội cũng vậy, có lý nào lại tách ra!”

“Nhị ca...” Tim Nhạc Hoành như bị đè nặng.

Ân Sùng Húc thấy đệ đệ làm thế, lại nhìn dáng vẻ thần nhiên của cha mình thì đã hiểu được phần nào. Tuy trên mặt không tỏ vẻ gì nhưng thật ra trong lòng đã dâng lên một cảm giác khổ sở.

Dường như Mục Dung cũng đã nhận ra điều gì đó nên dùng khuỷu tay thúc nhẹ vào người phu quân, hỏi nhỏ: “Đệ đệ của chàng định buông tay à?”

“Đừng nói bậy.” Ân Sùng Húc nhú mồm, nói: “Hôm nay trong nhà có khách quý, nàng an phận một chút.”

Mục Dung vội vàng sửa sang lại vòng chuỗi san hô đỏ trên cổ, đứng dậy châm rượu cho Sài Chiêu. Châm đầy ly này, lại miễn cưỡng đến gần ly rượu của Nhạc Hoành.

“Đại tẩu khách sáo rồi.” Nhạc Hoành khẽ cảm ơn một câu.

Mục Dung không trả lời nàng, đôi mắt hạnh liếc nhìn hai người rồi lại nhìn sang Ân Sùng Quyết, thấy hắn đang trò chuyện vui vẻ với Lý Trọng Nguyên, giống như không hề nhìn thấy những – người hắn từng hề thấy là không thể rời mắt trước kia.

Uống hết ly rượu, bàn tiệc cũng trở nên náo nhiệt hơn nhiều. Trong lúc chén tạc chén thù, Sài Chiêu vẫn không quên nhìn Nhạc Hoành đang ngồi im lặng bên cạnh. Thấy nàng đầy vẻ tâm sự, không hề động đũa nên y gấp một miếng cá đặt vào chén nàng, nói khẽ: “Sao lại không ăn gì vậy? Món này khá ngon, nàng ăn đi.”

Nhạc Hoành đẩy miếng cá sang một bên, Ân Sùng Húc ôn hòa nói: “Sài thiếu chủ không biết đầy thôi, ta từng nghe A Hoành nói lúc nhỏ muội ấy không cần thận nuốt phải xương cá, rất đau đớn nên từ đó rất hiếm khi ăn cá nữa.”

“Thế à...” Sài Chiêu mỉm cười, gấp miếng cá trong chén Nhạc Hoành lên rồi cho vào miệng. “Cũng tại ta không biết gì cả. Ta không gặp A Hoành ba năm rồi, ở Liêu Châu cũng chỉ gặp nhau có vài lần, ngay cả nàng ấy thích gì cũng không biết. Vậy cho hỏi Ân đại thiếu gia, A Hoành thích ăn những gì?”

Ân Sùng Húc nhìn đệ đệ mình, hắn đang xoay ly rượu trên tay, không nhìn ai cả. Ân Sùng Húc bắt đắc dĩ thu mắt lại, mỉm cười nói: “Khẩu vị của A Hoành khá là thanh đạm, nhưng muội ấy thích ăn gì thì... ta cũng không rõ lắm, mong Sài thiếu chủ đừng trách.”

Mục Dung khẽ thở phào một hơi, lén kéo áo hắn, khẽ lắc đầu.

Sài Chiêu đảo mắt nhìn một lượt thức ăn trên bàn, cuối cùng dừng lại ở món canh chim trả hầm tôm, mỉm cười đứng dậy múc một chén rồi đẩy đến trước mặt Nhạc Hoành, nói nhỏ: “Không biết nàng thích ăn gì, nếu thích thì ăn một chút, không thích thì không cần để ý đến nó. Sau này ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, chắc sẽ hiểu được nàng.”

Nhạc Hoành cảm mừng lên đảo chén canh, thổi cho bớt nóng rồi ăn một miếng. Thấy cuối cùng nàng cũng ăn, Sài Chiêu mỉm cười thoải mái rồi nhìn Ân Khôn, tự giễu mình. “Đã để Ân Bảo chủ chê cười rồi.”

“Đâu có!” Ân Khôn xua tay. “Rốt cuộc Sài thiếu chủ cũng được lòng giai nhân, thế là không còn gì tốt hơn. Lão phu vui thay cho Sài thiếu chủ còn không kịp nữa là.”

Lý Trọng Nguyên âm thầm liếc nhìn Ân Sùng Quyết, thấy thần sắc không hẳn vẫn ung dung như thường, xoay xoay chén rượu trên tay và mỉm cười, giống như không nhìn thấy gì, lại như tất cả đều đã trong dự liệu của hắn.

“A Hoành lưu lạc đến Tuy Thành, may mà có sự giúp đỡ của Ân Gia Bảo. Sài Chiêu ta...” Sài Chiêu bưng ly rượu, đứng lên nói: “Xin đa tạ các vị ngồi đây.” Nói xong thì uống cạn ly rượu, vẻ cảm kích trong mắt giống hệt xuất phát từ chân tình.

“Ly này Sài thiếu chủ phải uống cạn đây.” Ân Sùng Quyết cười nói: “Ta và đại ca luôn xem A Hoành là muội muội, có điều A Hoành vẫn luôn rất quật cường, thế nào cũng không chịu nghe theo bọn ta, vào ở trong Ân Gia Bảo. Dù sao thì căn nhà bên bờ rừng cũng quá sơ sài, khiến cho A Hoành phải chịu thiệt nhiều. Nhưng thế cũng tốt, A Hoành và Sài thiếu chủ trùng phùng, coi như có người chăm sóc cho muội ấy rồi. Ta và đại ca thân là huynh trưởng cũng có thể yên tâm phần nào. Đại ca, huynh nói xem đúng không?”

Những lời này Ân Sùng Quyết nói rất tự nhiên và lưu loát, không có vẻ khách thường nào. Hai tay đang đặt trên đầu gối của Nhạc Hoành không ngừng run rẩy, cổ hết sức để duy trì bình tĩnh.

Sài Chiêu lặng lẽ nắm lấy bàn tay đặt dưới bàn của Nhạc Hoành, dịu dàng an ủi vị hôn thê đang cảm thấy đau thương và giá lạnh bên cạnh mình.

Nhạc Hoành bỗng nhiên đứng lên, bung chén rượu trên bàn lên, nhìn về hướng Ân Sùng Quyết đang cười nói vui vẻ, nói rõ từng chữ: “Hôm nay muội mới biết thì ra tình cảm huynh muội mà nhị ca dành cho muội lại quý trọng như thế. Nhạc Hoành không có gì để báo đáp, chỉ biết kính nhị ca một ly. Muội xin cạn trước.” Nói xong thì ngửa đầu uống cạn ly rượu, mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Ân Sùng Quyết. “Nhị ca uống xong ly rượu này thì chính là nhị ca tình nghĩa sâu nặng của Nhạc Hoành.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Không cam lòng

Nhạc Hoành bỗng nhiên đứng lên, bung chén rượu trên bàn lên, nhìn về hướng Ân Sùng Quyết đang cười nói vui vẻ, nói rõ từng chữ: “Hôm nay muội mới biết thì ra tình cảm huynh muội mà nhị ca dành cho muội lại quý trọng như thế. Nhạc Hoành không có gì để báo đáp, chỉ biết kính nhị ca một ly. Muội xin cạn trước.” Nói xong thì ngửa đầu uống cạn ly rượu, mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Ân Sùng Quyết. “Nhị ca uống xong ly rượu này thì chính là nhị ca tình nghĩa sâu nặng của Nhạc Hoành.”

Ân Sùng Quyết cố giữ vẻ mặt tự nhiên, nhưng cũng không cách nào nhìn thẳng vào Nhạc Hoành được, bàn tay đang cầm chén rượu của hắn chần chừ chưa đưa được lên miệng, lại thoáng thấy ánh mắt sâu xa, sáng quắc của cha đang nhìn mình đầy hàm ý. Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên một nụ cười tự trào đầy nhếch nhếch, chạm nhẹ chén rượu trong tay với Nhạc Hoành, sau đó một hơi uống cạn. Đang lúc định mở miệng nói vài lời, lại bị Ân Sùng Húc cắt ngang.

“Sùng Quyết!” Ánh mắt sắc bén của Ân Sùng Húc nhìn thẳng vào vẻ mặt đang muốn nói của đệ đệ. “Có vẻ hôm nay đệ đã uống hơi quá chén rồi, cha và Sài thiếu chủ còn việc hệ trọng cần bàn, có việc gì lần sau hãy nói!”

“Đại ca!” Ân Sùng Quyết không vui nói: “Đệ đây chẳng phải là đang vui mừng thay cho Sài thiếu chủ và A Hoành sao? Thôi được rồi, không nói thì không nói!”

Ân Khôn vuốt râu nói: “Sài thiếu chủ cảm thấy hai đứa con trai của Ân Khôn ta như thế nào?”

Sài Chiêu trả lời đầy sáng khoái: “Cả hai đều là người hào kiệt xuất chúng, Ân bảo chủ đúng là có phúc khí!”

Ân Khôn cười ha ha đáp, “Hào kiệt xuất chúng? Sài thiếu chủ đúng là nể mặt lão phu quá rồi. Đứa lớn này của lão phu hai mươi hai đã cưới vợ, đứa thứ vừa mới hai mươi, chẳng qua suốt ngày “làm tổ” trong Tuy Thành bảo vệ tổ nghiệp tầm thường, chẳng đáng kể gì này mà thôi. Nghe danh Sài thiếu chủ chỉ mới hai mươi ba, chỉ lớn hơn Sùng Húc một tuổi, lại đã bao năm chinh chiến sa trường, chiến công lừng lẫy, vang danh thiên hạ, hai đứa con của lão phu há có thể so bì cùng thiếu chủ được.”

“Ngài khiêm tốn rồi.” Đôi mắt xám của Sài Chiêu đảo qua hai người. “Hai vị thiếu gia chẳng phải thiếu bản lĩnh, cái thiếu ở đây chính là cơ hội, nếu như có cơ hội... E là bọn họ đã sớm vượt qua ta rồi. Ta sẽ không nhìn nhầm người, Ân bảo chủ cũng tuyệt đối đừng xem thường con trai của mình.”

“Cơ hội?” Ánh mắt sâu xa của Ân Khôn dán chặt vào Sài Chiêu. “Sài thiếu chủ lần này đích thân đến Tuy Thành ta, phải chăng chính là mang cơ hội đến cho Ân Gia Bảo?”

Vân Tu nhìn Ân Khôn thẳng thắn, không có nửa điểm che dấu như vậy, cũng bị dọa không ít, bấm chặt tay tiếp tục im lặng quan sát những người ngồi bên bàn kia.

“Ta từng nghe nói...” Sài Chiêu vuốt nhẹ hoa văn tinh xảo của chiếc bàn làm bằng gỗ lim, “Sở Vương Kỷ Minh lúc rút quân cố thủ cũng từng đến thăm dò qua ý tứ của Ân Gia Bảo, có bằng lòng đi theo họ Kỷ của Lương quốc...”

Huynh đệ họ Ân đưa mắt nhìn nhau, Ân Khôn lại ung dung đáp: “Xác thực có chuyện này. Sở Vương phái người đến Tuy Thành, cũng gặp qua lão phu và Mục đô úy. Sở Vương kia lúc hùng mạnh sao không nghĩ tới chúng ta, lúc binh bại tướng vong mới nhớ tới nơi này?” Ân Khôn cười lạnh vài tiếng. “Tuy Thành có địa thế, dễ thủ khó phá, nhiều năm tách biệt. Năm đó cũng là chỗ hiểm yếu khó khống chế của cả ba nước Chu, Lương, Tấn. Lão phu khổ công suy tính nhiều năm, mảnh đất này giữa loạn thế vẫn tìm được sự bình yên phồn thịnh, nếu đã là ý trời, thì cũng phải chọn cho mình một minh chủ mới tương xứng.”

“Minh chủ...?” Lý Trọng Nguyên nhẹ giọng lặp lại.

“Không sai!” Ân Khôn tiếp tục nói, “Kỷ Minh bụng dạ hẹp hòi, hung hăng hiếu chiến, việc lớn khó thành. Sài gia ở Thương Sơn dám gánh vác trọng trách lúc lâm nguy, cố thủ ở Vân Đô của Chu Quốc, đã giành được đại thắng vang dội vẫn nhớ đến Ân Gia Bảo ta ở Tuy Thành, biết nhìn xa trông rộng như vậy mới là chủ nhân mà cha con lão phu nên phò tá. Nếu Sài thiếu chủ không chê xuất thân sơn dã của Ân gia ta, Ân Khôn ta cùng hai con trai nguyện ra sức giúp người một tay, trong thời loạn này giành được một vùng trời mới!”

“Hoàng thượng và Vương gia nhà ta nếu biết được Tuy Thành quy thuận, nhất định rất vui mừng!” Nét mặt Lý Trọng Nguyên lộ rõ vẻ vui mừng nói.

“Không phải như thế!” Ân Khôn cau mày nói. “Lão phu đây là bằng lòng đi theo Sài gia của Thương Sơn, cũng không phải là Nam Cung gia kia. Trước mắt có thể thấy được Đại Chu trên dưới đều phải dựa vào chủ cháu Sài gia bảo vệ, Sài gia mới đích thực là anh hùng khiến lão phu kính phục, nói cách khác, cũng chính là Sài vương gia và Sài thiếu chủ.”

Lý Trọng Nguyên nén lại cảm giác hài lòng, khoe môi khê cong lên nói: “Lời này là có ý gì, Sài Vương gia và thiếu chủ là trung quân ái quốc, cũng là vì bảo vệ giang sơn xã tắc Đại Chu, Sài gia hay Đại Chu ta thì có gì khác biệt?”

Lão luyện như Ân Khôn dĩ nhiên hiểu rõ được vấn đề, cũng không nói tiếp nữa, đưa mắt nhìn sang vẻ trấn định của hai con trai, trong lòng cũng cảm thấy phần nào được an ủi.

Lời này đã nói ra, mọi người cũng không cần kiêng dè gì nữa, trong thoáng chốc nói chuyện vô cùng ăy. Lý Trọng Nguyên trong lòng thâm thán phục Ân Sùng Quyết, nói đến tình hình thiên hạ hẳn so với huynh trưởng của mình còn có vài phần sáng suốt, cũng nhiều hơn vài phần khí khái. So với hẳn, Ân Sùng Húc lại lộ rõ dáng vẻ do dự, không cương quyết.

Mục Dung thấy Ân Sùng Quyết chiếm lấy ưu thế của phu quân mình, sắc mặt có chút khó coi, lại nhìn thấy phu quân đứng bên cạnh dường như cũng không muốn nhiều lời trước mặt đám người Sài Chiêu, nhất thời có chút ảo não. Cúi đầu liếc nhìn Ân Khôn, nhìn thấy ông không ngừng gật đầu, ánh mắt đầy tán thưởng nhìn Ân Sùng Quyết, trong lòng càng dâng lên từng trận bất mãn.

Rượu quá tam tuần, Mục Dung rốt cuộc không nhịn nổi nữa, đứng bật dậy hành lễ với mọi người. “Đột nhiên nhớ ra hậu viện còn có chút việc gấp, Mục Dung xin lui xuống trước, mọi người từ từ uống rượu.”

Ân Sùng Húc không kịp ngăn cản, Mục Dung đã bước ra ngoài, Nhạc Hoành vội đứng dậy. “Đại tẩu, muội giúp tẩu!” Bàn tay Sài Chiêu trong chốc lát trống không, cánh tay từ từ hạ xuống, mãi cho đến khi Nhạc Hoành đi khuất mới chậm rãi thu hồi lại ánh mắt.

“Cô theo ta ra ngoài làm gì?” Mục Dung liếc mắt nhìn Nhạc Hoành.

“Chính là vì muốn tẩu giúp ta một việc.” Nhạc Hoành nhìn thoáng qua cổ tay.

“Nhạc Hoành của hôm nay vẫn còn cần ta giúp một tay?” Mục Dung cười lạnh. “Cái vị Sài thiếu chủ kia trước mặt mọi người thương yêu cô không chút che giấu, cô còn cần dựa vào Ân Gia Bảo à? Phải là Ân Gia Bảo nhờ cô mới đúng!”

Nhìn thấy Nhạc Hoành không đáp lại, Mục Dung hừ một tiếng, tiếp tục nói. “Chẳng qua ta chỉ buồn thay cho cô. Bình thường Ân Sùng Quyết đối với cô ra sao, mọi người đều có thể nhìn thấy. Còn kiên quyết nói với Sùng Húc đòi này ngoại trừ cô ra, nó không cưới ai cả. Nhưng hôm nay trước mặt nhiều người như thế, một tiếng huynh muội tình thâm chưa nói, còn vì cô với Sài thiếu chủ trùng phùng mà vui mừng? Cái vị nhị ca này, thế mà lại... khó mà nhìn thấu, chỉ e cô và tôi giống nhau, đều đã xem nhẹ Ân Sùng Quyết này rồi!”

Lời này xát muối vào vết thương lòng của Nhạc Hoành, nàng nhủ chặt mày, nói: “Mỗi người đều có nỗi khổ riêng, tẩu hà tất phải nói thẳng như thế. Ta cũng chưa từng trách gì nhị ca...”

Mục Dung cười to thành tiếng, cắt ngang nói. “Cô còn có tư cách trách ai? Cô vốn dĩ là người đã có hôn ước với người ta, Ân Sùng Quyết đối với cô thật lòng cũng được, hôm nay phụ lòng cô cũng được, đều là cô tự làm tự chịu. Như hôm nay tốt đẹp bao nhiêu, Sài thiếu chủ đức cao vọng trọng đối với cô lưu luyến không quên, cô cũng đừng làm ra vẻ được lợi rồi còn khóc thương, nên cười ngay cả lúc ngủ mới đúng chứ!”

“Ai có thể biết được thế sự vô thường chứ.” Nhạc Hoành hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt đầy ý cười giận dữ của Mục Dung. “Lúc đó ta được ban hôn, hẳn chẳng qua chỉ là thứ dân không dám kháng chỉ, Nhạc gia cũng chẳng có nửa lời oán trách. Nay hẳn quyền cao chức trọng, cũng chẳng phải là thứ Nhạc Hoành ta yêu thích.”

Mục Dung ý vị sâu xa nhìn chằm chằm gương mặt trầm mặc của Nhạc Hoành. “Lời này của cô... lẽ nào trong lòng cô vẫn còn tưởng nhớ đến vị nhị ca kia?”

“Đại tẩu” Ánh mắt của Nhạc Hoành lóe lên sự quả quyết. “Tình cảm huynh muội... lời này chính miệng nhị ca đã nói. Một tiếng nhị ca này, tẩu còn muốn ta phải nói thêm điều gì nữa?”

Mục Dung không thốt ra được lời nào, ý giận đầy bụng cũng không biết phải làm sao, tức giận vung tay áo xoay người rời đi. “Cô tự lo cho mình đi!”

Tiết đến giờ mùi mới tan, Sài Chiêu bước ra khỏi đại sảnh liền lập tức tìm kiếm hình bóng Nhạc Hoành, nhìn thấy nàng đang tựa vào hành lang cho cá chép trong hồ ăn, tự lẩm bẩm một mình. “Xảy ra chuyện ở Thương Châu, tính tình của A Hoành cũng ít nhiều thay đổi, vẫn muốn nàng vui vẻ như trước kia.”

“Nhắc lại quá khứ, khó tránh khỏi đau lòng.” Ân Sùng Húc tiếp lời: “Chỉ mong muội ấy đời này không phiền não, chỉ có niềm vui.”

Sài Chiêu chậm rãi đến gần Nhạc Hoành, bàn tay to phủ trên đôi vai gầy guộc của nàng, nhẹ vuốt vài sợi tóc mềm trên vai nàng. “Đi thôi, ta đưa nàng về.”

Giọng nói của Sài Chiêu trầm thấp mà ấm áp, cũng chỉ khi nói với nàng mới không lộ ra sự lạnh nhạt khó đoán. Giọng nói khàn khàn mang theo sự cung chiêu, lại có sự bá đạo khó thay đổi. Không đợi Nhạc Hoành đồng ý, Sài Chiêu đã nắm chặt tay nàng bước về phía cổng trước.

Vân Tu nhìn theo bóng dáng của hai người, cười thành tiếng. “Nhìn xem, nhìn xem, bộ dạng thiếu phu nhân e ấp nép vào người thiếu chủ thật thú vị lắm

sao!”

Lý Trọng Nguyên nhẹ than một tiếng. “Lần đầu nhìn thấy nàng ấy và Ân Sùng Quyết, Ân nhị thiếu vẫn là bộ dáng đối xử nhiệt tình với nàng ấy như vậy, chẳng qua mới có mấy ngày, đột nhiên lại biến thành tình huynh muội sao? Cũng không biết Ân Khôn và hắn dự tính những gì, nhưng mà vì Ân nhị thiếu này tự biết nặng nhẹ, dễ dàng nhường bộ phần tình cảm này rồi.”

“Đối với chúng ta chẳng phải là chuyện tốt hay sao?” Vân Tu bĩu môi nói: “Xem ra chẳng bao lâu nữa thiếu chủ có chuyện vui rồi!”

Lý Trọng Nguyên tự lẩm bẩm. “Xem ra, Ân Sùng Quyết phụ lòng Nhạc cô nương như vậy, có lẽ không khiến cô ấy tổn thương, nhưng e là trong lòng vẫn là mất mát khó chịu.”

“Sài Chiêu.” Nhạc Hoành lên tiếng gọi hắn. “Ta và ngươi thân lắm sao? Giữa nơi đông người ngươi ngang nhiên kéo tay của con gái nhà người ta... Thật là...” Mặt Nhạc Hoành đỏ ửng, nói không thành lời.

“Thật là sao?” Sài Chiêu ngừng bước, quay đầu nhìn nàng.

Móng tay Nhạc Hoành bấm mạnh vào lòng bàn tay của Sài Chiêu, nhưng hắn hoàn toàn không có ý buông tay nàng ra, sải bước dài tiến về phía trước. Hắn mạnh mẽ bước như vậy, Nhạc Hoành không biết làm sao, chỉ có thể rảo bước nhanh để theo kịp.

“Ngươi muốn mang ta đi đâu?”

Ân Gia Bảo

Tiền đám người Sài Chiêu đi rồi, Ân Sùng Quyết hít sâu một hơi rồi quay lưng, tay nắm thành quyền nắm mạnh lên bức tường trước mặt. Ân Khôn ngưng mắt nhìn hắn, vẫn về chòm râu của mình nói. “Sùng Quyết, cha biết con không cam lòng. Con là con trai của Ân gia, hãy nhìn vào đại ca của con, thân là trưởng tử đã thay cha phân giải được bao nhiêu ưu lo, đến nay nó và Mục Dung trở thành vợ chồng thương yêu nhau cũng tính là chuyện mỹ mãn. Một nữ nhân tầm thường, chưa nói đến chuyện sau này con có công thành danh toại hay không, chỉ bằng con là nhị thiếu gia Ân Gia Bảo của Tuy Thành, nữ nhân ngàn dặm mặc con lựa chọn. Nhạc Hoành... vẫn là quên nó đi!”

“A Hoành...” Mu bàn tay của Ân Sùng Quyết hiện rõ gân xanh. “Nếu đã bỏ lỡ nhau như vậy, tất cả là lỗi của ta mà thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Một nọ hôn, hứa hẹn cả đời

Thấy cha đã đi xa, Ân Sùng Húc đến gần đưa em trai đang có sắc mặt u ám của mình. Tuy hắn cố kìm nén sự phẫn nộ nhưng qua giọng nói, vẫn khó che giấu được: “Tại sao đệ lại đối xử với những như vậy?”

“Đại ca, huynh đang chất vấn đệ đó sao?” Ân Sùng Quyết nhìn sâu vào mắt đại ca mình. “Trên đời này có quá nhiều thứ không theo như ta mong muốn. Cha đã nói rồi, huynh đệ ta đều là con trai của Ân gia, đại ca có thể vì Ân gia mà cưới một người mình không thích, người làm đệ đệ cũng...”

“Trước mặt ta, đệ không cần phải viện cớ như đã nói trước mặt cha!” Ân Sùng Húc lớn tiếng quát: “Đời này ngoại trừ A Hoành sẽ không lấy ai khác, đây là những lời đệ đã nói với ta. Thế mà hôm nay đệ lại chấp tay dâng muội ấy cho người ngoài?”

“Người ngoài?” Ân Sùng Quyết cười xùy một tiếng. “Đại ca, đó không phải người ngoài, hắn là Sài thiếu chủ Sài Chiêu, là con trai độc nhất của Sài gia, nhất phẩm thượng tướng của Đại Chu. Ân Gia Bảo chúng ta chẳng qua cũng chỉ là mutton nước đẩy thuyền, trả bấu vật về với chủ cũ, sao lại nói là chấp tay dâng cho người ngoài?”

Ân Sùng Húc bộc lộ sự thất vọng. “Sài thiếu chủ tuyệt đối không phải người không nói lý lẽ. Tấn Quốc đã diệt vong, Vũ Đế đã tự sát, hôn ước này có hiệu lực, cũng có thể không có hiệu lực. Tính tình A Hoành bướng bỉnh, Sài thiếu chủ lại cần Ân Gia Bảo giúp đỡ, chỉ cần biết hai người thật lòng mến nhau thì chắc ngài ấy sẽ giúp đệ đạt thành ước nguyện. Ta thật không ngờ được, Sùng Quyết... Trái tim A Hoành vốn đã bị tổn thương nặng nề khi ở Thương Châu, sao đệ còn có thể nhẫn tâm làm tổn thương muội ấy nữa?”

“Sài thiếu chủ thành toàn cho đệ thì coi như Ân Sùng Quyết đệ nợ hắn. Từ nhỏ đệ đã ghét nợ nần người khác. Ân tình khó trả, trả hoài không hết!” Ân Sùng Quyết ưỡn thẳng sống lưng rất ngạo nghễ. “Còn bây giờ, Sài thiếu chủ phải nhớ ân tình của Ân Gia Bảo, sau này tranh giành thiên hạ, đại ca và đệ...”

“Đừng nói nữa!” Ân Sùng Húc quát đệ đệ. “Muốn thành đại sự thì phải dựa vào bản lĩnh chứ không phải âm mưu tính kế, nhất là tính kế một cô gái... Sùng Quyết, đại ca chỉ hy vọng đây là lần cuối cùng...”

Ân Sùng Quyết nhìn đại ca mình phát tay áo bỏ đi, đôi mày kiếm của hắn chau lại, run rẩy, miệng lẩm bẩm: “Thịnh vượng mới có thể nói tình cảm, loạn lạc chỉ có thể nói đao kiếm. A Hoành, muội đừng trách nhị ca...”

Băng qua chợ, bước vào rừng, Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu vẫn không có ý định buông tay nên nghiêng rặng, rút con dao nhỏ ra định đâm về phía tay y. Không đợi Vân Tu và Lý Trọng Nguyên hét lên, Sài Chiêu đã tự buông tay ra, ngón tay kẹp lấy lưỡi dao mỏng như cánh ve. “Vừa muốn cắt cổ họng ta, vừa muốn móc mắt ta, bây giờ lại muốn cắt gân tay ta. Nàng nhất định phải thấy phu quân của mình đỏ máu sao?”

Vân Tu định bước lên nhưng bị Lý Trọng Nguyên kéo lại, nháy mắt với hắn, hai người cùng lánh vào rừng.

“Thiếu phu nhân có làm bị thương thiếu chủ không?” Vân Tu lo ngại nói.

“Đây là chuyện hai chúng ta quản được sao?” Lý Trọng Nguyên nhìn ra phía sau. “Đi thôi.”

“Ta không tìm thấy cây cung vàng của nàng ở Tỉnh Quốc Công phủ.” Sài Chiêu bình tĩnh thả tay ra. “Có lẽ là bị Kỳ Minh lấy đi rồi. Những gì Kỳ Minh nợ nhà họ Nhạc ta đều ghi nhớ trong lòng, cũng sẽ đòi lại giúp nàng. A Hoành...”

Nhạc Hoành ngồi ôm gối, dựa vào gốc cây, quay mặt đi không nhìn Sài Chiêu. Y quý một chân xuống đất, nâng gương mặt mịn màng như ngọc của nàng lên. Gương mặt vẫn xinh đẹp như xưa này là của người con gái mà y sớm chiều tương tư, là người con gái khiến lòng y đau như dao cắt mỗi đêm nhớ đến.

“Bao năm gió tanh mưa máu, ta chưa từng sợ hãi điều gì cả.” Sài Chiêu xoay khuôn mặt của Nhạc Hoành qua, buộc nàng phải đối diện với đôi mắt xám của mình. “Duy chỉ những lúc một mình đối diện với nàng, ta mới biết thứ gì là sợ hãi. Ta sợ giống như lần chia tay tại Liêu Châu, biển trời cách biệt, đời này không được gặp nhau nữa; sợ nếu ta đến trễ một bước thì duyên phận của chúng ta đứt đoạn từ đây.”

Nhạc Hoành muốn nhìn thấu chàng trai này, nàng cố gắng nhìn vào đôi mắt xám của y nhưng nó giống như một bức màn khó mà nhìn xuyên thấu được, nàng chỉ có thể nhìn thấy cái bóng đang mâu thuẫn vùng vẫy và không thể trốn thoát của mình.

Dường như Sài Chiêu cảm nhận được Nhạc Hoành bắt đầu thả lỏng sự phòng bị nên nghiêng người hôn nhẹ lên trán nàng. Cảm giác mềm mại ấy khiến cả người nàng lập tức tê dại. Nàng bắt đầu nhớ đến cái đêm ở trong núi sâu, chàng trai này cũng từng ngang ngược ôm mình như thế. Nàng không dám nhúc nhích, sợ rằng lỡ không cẩn thận thì sẽ rơi vào vực sâu mà y giăng ra, không thể thoát ra được.

Giống như giờ khắc này vậy.

“Mũi tên vàng của nàng luôn ở bên cạnh ta, chiếc khóa vàng của ta cũng luôn ở bên cạnh nàng. Rõ ràng nàng còn nhớ đến ta, biết rằng sẽ có một ngày ta tìm được nàng, dẫn nàng đi...” Sài Chiêu chạm vào đôi môi hồng của nàng nhưng không đụng mạnh. “Cha con họ Ân không đáng tin, ta sẽ không để nàng ở đây, nàng chỉ có thể đi theo ta.”

Nhạc Hoành vui đầu vào chân không lên tiếng. Cơ thể của Sài Chiêu giống như là một cái áo giáp, che chở phía trước người nàng, giữ gìn sự im lặng và ấm áp giữa hai người.

Cứ thế một lúc lâu, thấy trời đã bắt đầu tối, Sài Chiêu đứng dậy, chìa tay ra cho Nhạc Hoành. “Không còn sớm nữa, nếu nàng chưa về thì ta có thể tiện đường đưa nàng về chỗ ta luôn.”

Hắn... chắc chắn hắn đã ếm bùa nàng. Nhạc Hoành không thể kháng cự, chìa tay ra nắm tay Sài Chiêu. Y dùng sức kéo nàng dậy, môi hiện lên một nụ cười vui vẻ.

“Ba ngày sau ta sẽ trở về Vân Đô.” Sài Chiêu lên tiếng. “Nàng sẽ cùng đi với ta.”

“Tại sao ta phải cùng đi với ngươi?” Nhạc Hoành nói không chút nghĩ ngợi.

“Mạnh mẽ!” Sài Chiêu vẫn không tức giận, chỉ lắc lư cánh tay nàng, nói: “Ta đã nói là sẽ không cho nàng rời xa ta nửa bước, ta đi đâu nàng cũng phải đi theo, dù là chân trời góc biển cũng phải ở bên cạnh ta.”

“Ta đâu có bán thân cho Sài gia, ngươi dựa vào cái gì mà khống chế ta?” Nhạc Hoành không chịu thua, nói.

Sài Chiêu kéo Nhạc Hoành về phía mình một chút, không cho phép nàng từ chối. “Ta và nàng lẽ ra đã thành hôn từ sớm, lần này về cũng nên tổ chức chuyện vui. Làm thế tử của Sài Chiêu ta, ta che chở nàng cả đời không được sao? Ân nhị ca của nàng ấy à, đã trở thành nhị ca thật rồi. Nhạc Hoành, ngoại trừ ta, trên đời này còn có người đàn ông nào dám cưới nàng sao?”

“Muốn ta theo ngươi đi...” Nhạc Hoành hít sâu một hơi, nhìn chàng trai còn cổ chấp hơn cả mình này. “Ngươi phải đồng ý với ta ba việc.”

“Hớ?” Sài Chiêu sắp đến gần nàng với vẻ rất thích thú. “Nói ra nghe xem nào.”

Nhạc Hoành quay lưng qua không nhìn hắn, cố bảo lòng mình bình tĩnh, nói: “Thứ nhất... đời này kiếp này, ngươi chỉ có thể có một mình Nhạc Hoành ta, nếu phụ ta...”

“Cách biệt mấy năm, hôm nay ta đứng trước mặt nàng, nàng cảm thấy ta sẽ phụ nàng sao?” Giọng của Sài Chiêu rất chắc chắn.

Nhạc Hoành nhất thời nghẹn họng, ngập ngừng một lát rồi nói: “Thứ hai, nợ nước thù nhà, ta ghi khắc chưa bao giờ quên. Sau này ngươi dẫn quân tấn công Lương quốc thì phải mang ta theo, ta muốn chính tay giết Kỳ Minh.”

Mặt mày Sài Chiêu giãn ra rất thoải mái, y đặt tay lên vai nàng, nói: “Chỉ cần nàng không sợ máu me chết chóc thì ta đi đến đâu sẽ mang nàng theo đến đó.”

“Thứ ba...” Nhạc Hoành lắc lắc đầu. “Chuyện thứ ba... ta còn chưa nghĩ ra, đợi ta...”

“Ba chuyện, chứ ba mươi chuyện...” Sài Chiêu mỉm cười nắm tay nàng. “Làm gì có chuyện ta không đồng ý với nàng. Ta và nàng còn có cả đời này, đợi nàng nghĩ ra thì có thể nói với ta.”

Dưới bóng chiều tà, Thôi thúc đứng ngoài cửa ngóng nhìn thật lâu, thấy Sài Chiêu và Nhạc Hoành trở về thì vui vẻ thở phào một hơi.

“Làm phiền Thôi thúc giúp A Hoành thu dọn hành trang.” Sài Chiêu khách sáo nói.

“Cũng không có gì để thu dọn.” Thôi thúc nhìn xung quanh, nói: “Cậu dẫn người đi là được.”

“Thôi thúc!” Nhạc Hoành quýnh lên. “Con nói sẽ đi lúc nào chứ? Thúc cũng giúp hấn sao? Hay là thúc chê con phiền phức nên mới đuổi con đi?”

“Gái lớn gả chồng, có gì phải xấu hổ.” Thôi thúc nhìn Sài Chiêu đang mỉm cười, hai người đàn ông đều có đôi mắt đầy ẩn ý, nhìn chằm chằm vào đôi phương không chịu rời vào thế hạ phong. “Sài thiếu chủ sẽ đối xử tốt với con.”

Nhạc Hoành vừa xấu hổ vừa tức giận liếc Sài Chiêu một cái, chạy vào trong phòng mình, đóng chặt cửa không dám lên tiếng. Sài Chiêu nhìn theo bóng nàng cười khẽ vài tiếng rồi gật đầu chào Thôi thúc, quay người ra về.

Từ xa nhìn thấy Vân Tu và Lý Trọng Nguyên đang đến. “Nhạc tiểu thư, cô ấy...” Lý Trọng Nguyên dò hỏi.

“Ba ngày sau sẽ đi với chúng ta.” Sài Chiêu quay đầu lại nhìn căn nhà phía sau.

“Thật à?” Lý Trọng Nguyên rất vui mừng. “Vây là quá tốt rồi, thuộc hạ chúc mừng thiếu chủ.”

Còn Vân Tu thì lại không có vẻ vui mừng, do dự chút rồi nói: “Thiếu chủ, hay là hai người về trước, thuộc hạ ở lại trông chừng thiếu phu nhân?”

Lý Trọng Nguyên không vui, nói: “Thiếu phu nhân cần gì người trông chừng?”

“Ta lo...” Vân Tu muốn nói lại áp úng. “Tính cách của thiếu phu nhân rất quật cường, chuyện không thích e là không dễ gì nghe theo. Nếu như... mấy ngày nay thiếu phu nhân lén chạy mất thì chúng ta biết đi đâu tìm cô ấy? Ta ở lại đây, thiếu chủ cũng có thể yên tâm hơn.”

“Nếu trái tim của ở đây, có thể giữ được nhất thời cũng không giữ được cả đời.” Mặt Sài Chiêu không đổi sắc, nói: “A Hoành sẽ không trốn. Đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Giang sơn như họa

Sáng sớm ngày hôm sau, khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống vùng sơn dã, Thôi thúc mở cửa ra thì thấy Ân Sùng Húc đang đứng dựa vào cổng vườn. Gió sớm se lạnh, hấn xoa lòng bàn tay vào nhau, giống như là đã đợi khá lâu.

“Đại thiếu gia?” Thôi thúc đi về phía hấn, nói: “Cậu đến khi nào vậy? Sao không gọi tôi một tiếng?”

“Mới đến được một lúc, tại ta đến sớm thôi.” Ân Sùng Húc hiền hòa hỏi: “A Hoành còn đang ngủ à?”

Thôi thúc quay đầu lại nhìn cửa phòng còn đang đóng của Nhạc Hoành, lắc đầu nói: “Không biết nữa, nói không chừng là cả đêm qua mất ngủ.”

Đang nói chuyện, bỗng có tiếng đẩy cửa cọt két, Nhạc Hoành thò đầu ra hỏi nhỏ: “Đại ca đến à?”

“A Hoành.” Ân Sùng Húc mỉm cười. “Làm ồn đến muội à?”

Nhạc Hoành bước ra. Nhìn hai mắt nàng thâm quầng, Ân Sùng Húc cảm thấy hơi đau lòng. Thôi thúc đi ra phía nhà sau, nhường không gian riêng cho hai người, Ân Sùng Húc im lặng một lúc, mắt nhìn Nhạc Hoành chằm chằm không chớp: “Sài thiếu chủ nói mấy ngày nữa sẽ về Vân Đô, có phải muội cũng đi theo không?”

Nhạc Hoành ngước mắt lên, khẽ thở dài một tiếng. “Nơi này không có ai muốn muội ở lại nên đi đâu, đi với ai cũng đâu có gì quan trọng.”

“Sùng Quyết nó...” Ân Sùng Húc muốn thanh minh cho đệ đệ vài câu nhưng lại không biết nói thế nào. Hấn chưa chút lấy từ trong lòng ra một cái hộp

gỗ, nhét vào tay Nhạc Hoành. “A Hoành, nữ nhi xuất giá, không thể thiếu của hồi môn, đại ca không biết muội thích gì nên chuẩn bị đại vài thứ. Đây là đại ca tặng muội, muội mang theo đến Vân Đô...”

Chiếc hộp gỗ ở trong tay Nhạc Hoành thấy nặng trĩu. Nàng mở hộp ra, trăm cái, hoa tai... đều đã được chuẩn bị sẵn, tuy không phải là kiểu dáng đang thịnh hành nhưng tràn đầy tâm ý của Ân Sùng Húc.

“Đại ca...” Nhạc Hoành nghẹn ngào nói không thành tiếng.

Cho dù có không nở cờ nào thì Ân Sùng Húc cũng biết mình không thể giữ được nàng. Hắn cầm tay áo lên, lau khóe mắt ửng đỏ của nàng, yêu thương nói: “Đại ca chỉ thấy muội khóc một lần. Đi Vân Đô là chuyện tốt, sao lại rơi nước mắt chứ. Sài thiếu chủ đã nói với bọn huynh rồi, mọi người tự mình chuẩn bị, đại ca sẽ nhanh chóng dẫn binh mã đến Vân Đô hội hợp với bọn muội. Có điều sợ là không kịp uống rượu mừng không muội và Sài thiếu chủ...” Giọng của Ân Sùng Húc nhỏ hơn một chút, sau đó cô nở nụ cười. “Sài thiếu chủ bao năm vẫn không quên được muội, muội theo ngài ấy là không sai đâu.”

Gió sớm lại nổi lên, thổi tung mái tóc chưa được buộc cẩn thận của Nhạc Hoành. Những sợi tóc đen mảnh phát qua gương mặt trắng mịn của nàng. Ân Sùng Húc vén những sợi tóc ra sau tai cho nàng, nhẹ nhàng nói: “Hôm muội đi, đại ca sẽ không tiễn. A Hoành dù có đi đâu thì cũng phải nhớ người đại ca của Ân Gia Bảo này đấy.”

Chàng trai trầm tĩnh chín chắn này cuối cùng cũng không kìm lòng được, xoa nhẹ gương mặt của Nhạc Hoành. Hàng mi dài của nàng khẽ chớp, một giọt lệ rơi xuống mu bàn tay của Ân Sùng Húc. Hắn hít sâu một hơi, quay người đi. “Đại ca đi đây, muội bảo trọng.”

Mỗi một bước đi đều nặng như đeo đá, giọt nước mắt trên mu bàn tay nhẹ nhàng thấm vào ống tay áo, không thấy được dấu vết nữa.

Ngày ra đi, Sài Chiêu dẫn mấy người Vân Tu đến đón Nhạc Hoành. Mấy trăm binh sĩ xếp thành hàng ngay ngắn phía xa xa, đều đang ngẩng cổ ngóng nhìn chân dung vị thiếu phu nhân tương lai này.

“Thôi thúc không đi với chúng ta sao?” Sài Chiêu thấy Thôi thúc vẫn ung dung xách nước giếng, không có ý chuẩn bị đi thì nghi hoặc hỏi.

“Sài thiếu chủ đưa A Hoành đi là được, tôi sẽ không đi Vân Đô.” Thôi thúc mỉm cười, nói: “Con bé A Hoành ương bướng này làm phiền Sài thiếu chủ chăm sóc rồi.”

“Thôi thúc không đi uống chén rượu mừng của ta và A Hoành sao?” Sài Chiêu kiên trì thuyết phục. “Thúc chăm sóc A Hoành bao năm nay, ân tình này Sài Chiêu nhất định phải báo đáp.”

“Thôi Văn tôi không phải người làm gì cũng muốn được báo đáp.” Thôi thúc cười nói: “Lưu lạc nửa đời người rồi, tôi không muốn nay đây mai đó nữa, nơi này cũng rất tốt, có Ân Gia Bảo dựa vào nên cũng rất yên ổn. Chỉ mong...” Thôi thúc nhìn bóng dáng mảnh mai của Nhạc Hoành. “Chỉ mong Sài thiếu chủ đối xử tốt với A Hoành.”

Sài Chiêu nhìn theo ánh mắt ông, Nhạc Hoành đang buộc chiếc cung lên lưng Bạch Long, vuốt ve chiếc chòm của nó rồi quay người đi lấy hộp tên mà mình yêu thích.

Thấy ánh mắt Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành tràn đầy vẻ yêu thương chiều chuộng mà quên trả lời mình, Thôi thúc không nói nhiều nữa, chỉ mỉm cười rồi quay người đi.

“Thiếu phu nhân đang tìm hộp tên này à?” Vân Tu giọng cao, quơ quơ hộp tên.

“Ồ.” Nhạc Hoành vươn tay ra. “Đưa cho ta.”

Vân Tu mở to mắt nhìn một chút, nói với vẻ dửng dưng. “Chỉ một hộp tên bằng trúc thôi mà, có mang theo không cũng không sao. Vân Đô có xưởng chế tạo binh khí tốt nhất, tôi biết trước kia thiếu phu nhân đều sử dụng tên vàng, đợi chúng ta về đến Vân Đô, tôi sẽ đi thu xếp. Chỉ có tên vàng được chế tạo riêng mới có thể xứng với kỹ thuật bắn cung của thiếu phu nhân.” Vừa nói Vân Tu vừa định tiện tay ném hộp tên sang một bên.

Nhạc Hoành bước tới giật lấy hộp tên, vuốt ve nó với vẻ nâng niu. “Đừng có đụng vào đồ của ta!”

Vân Tu cảm thấy hơi áy náy, định biện minh cho mình vài câu thì Sài Chiêu đã bước tới, đề vai hắn lại, nói: “A Hoành thích cái gì thì mang theo cái đấy.”

Vân Tu dạ một tiếng rồi hậm hực quay đầu đi thu xếp những thứ khác.

Sài Chiêu nhìn những mũi tên cắm đầy trong hộp rồi ngược mắt nhìn Nhạc Hoành đang im lặng không nói, nắm lấy ngón tay nàng, dịu dàng nói: “Một chữ Hoành đều mang tình sâu nghĩa nặng, nàng nên mang nó đến Vân Đô.”

“Ngươi...” Mối Nhạc Hoành khẽ hé mở, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Sài Chiêu nhẹ nhàng chặn môi nàng lại, ánh mắt đầy áp tình yêu, sau đó đưa tay nắm lấy cổ tay nàng. “Theo ta đi thôi.”

Nhạc Hoành quay đầu lại gọi Thôi thúc. “Thôi thúc, thúc phải nhớ đến Vân Đô tìm con!”

Thôi thúc không quay người lại, cũng không lên tiếng trả lời, chỉ vung tay lên rồi từ từ bỏ xuống.

Lúc leo lên Bạch Long, Nhạc Hoành lưu luyến nhìn khu rừng mà mình đã săn bắn không biết bao nhiêu lần nhưng lại không nhìn về phía Ân Gia Bảo một cái.

“bạch Long, chúng ta cùng đến Vân Đô thôi nào.” Nhạc Hoành thì thầm vào tai ngựa rồi bất ngờ ngồi thẳng người, vung roi lên, hét một tiếng rồi thúc ngựa chạy thật nhanh.

Đoàn người ngựa tung hoành trong sơn cốc, chim chóc chấn kinh bay đảo đảo, tiếng vỗ cánh phấp phật không ngừng vang lên.

Ân Gia Bảo

Ân Sùng Quyết nghe tiếng động nên ngẩng đầu lên, chỉ thấy hướng đông có những đàn chim đảo đảo bay lên, những tiếng chim kêu như bịn rịn không cùng.

“A Hoành... là muội đi rồi đúng không?” Ân Sùng Quyết đau buồn cúi đầu, mặt không nén được vẻ nhăn nhó.

“Rõ ràng là không nở buông tay, sao không đi tiễn muội ấy.” Không biết Ân Sùng Húc đã đứng sau lưng hắn từ bao giờ. “Dù đệ có đoạn tuyệt tình cảm ngày xưa thì vẫn còn tình huynh muội mà đệ nói, tội gì chứ!”

“Đại ca nói gì vậy.” Ân Sùng Quyết vẫn mạnh miệng chống đỡ. “Bây giờ mà đệ đi tiễn há chẳng phải sẽ khiến Sài thiếu chủ nghĩ nhiều, hà tất phải tự chuốc lấy rắc rối làm gì chứ. A Hoành gả cho người tốt, người này bản lĩnh hơn đệ nhiều, đệ mừng cho muội ấy còn không kịp nữa là.”

“Đại ca chỉ không muốn đệ hối hận cả đời.” Ân Sùng Húc nói với vẻ đầy thâm ý. “Giang sơn như hoa, nhưng thế nào cũng không bị được với ngón tay xinh của A Hoành. Nếu ta là đệ, ta tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết muốn nói gì nhưng lại thôi.

“Đừng nói nữa.” Ân Sùng Húc ngắt lời hắn. “Lần trước đã hẹn với Sài thiếu chủ, Tuy Thành có hơn một vạn binh mã đều gia nhập dưới trướng của Sài gia, huynh đệ ta phải giúp Mục đô úy thao luyện ngày đêm, đợi Sài gia chuẩn bị xong mọi thứ, hạ lệnh một tiếng thì chính là lúc tranh đoạt thiên hạ. Đây là con đường mà đệ đã lựa chọn, nên đi tiếp thế nào đệ phải tự biết.”

“Điều này đương nhiên đệ biết.” Mắt Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ sắc bén. “Ngay cả A Hoành đệ cũng nhường cho Sài Chiêu, tương lai lúc phân công trạng, thế nào hắn cũng phải cho Ân Gia Bảo chúng ta một miếng thịt béo bở.”

Đôi mắt thiện lương của Ân Sùng Húc lóe lên vẻ thất vọng, hé miệng nhưng nửa ngày cũng không thốt thành tiếng.

—

Ngô Tá, người xem kìa.” Vân Tu chỉ về phía trước nhất. “Dù thiếu chủ chỉ lặng lẽ nhìn thiếu phu nhân thì nhìn bóng lưng cũng biết là đang cười.”

“Nhìn bóng lưng mà huynh cũng biết có cười hay không à?” Ngô Hữu cướp lời. “Huynh nói ta nghe xem làm thế nào nhìn ra vậy?”

Vân Tu quát roi về phía Ngô Hữu, Ngô Hữu nhanh nhẹn né tránh rồi cười gian xảo. “Vân Tu, đánh trật rồi!”

Vân Tu nói với vẻ khinh thường. “Ta lười nói với người. Ngô Tá, người nói xem ta nói có đúng không?”

Ngô Tá khề nhếch môi cười. “Huynh nói không sai, sự yêu thích của thiếu chủ là không thể che giấu được.”

“Hai năm trước ta và người theo thiếu chủ từ Thương Châu trở về...” Vân Tu nhớ lại, nói: “Suốt mười mấy ngày trời, thiếu chủ không hề nói một câu. Thiếu chủ đồng ý dẫn binh đi chống quân Lương cũng là vì muốn báo thù cho cả nhà thiếu phu nhân. Giờ nhìn họ như vậy, ta đều vui muốn chết, càng đừng nói thiếu chủ mừng cỡ nào.”

Vân Tu còn muốn nói vài câu, thấy Sài Chiêu đi chậm lại, nhìn sang lý trọng nguyên thì vội vàng im miệng, giả vờ như đang nhìn mây nhìn trời.

“Trọng Nguyên.” Sài Chiêu gọi một tiếng.

Lý Trọng Nguyên nín cương ngựa, đi nhanh lên trước, sóng ngang với Sài Chiêu. “Thiếu chủ có gì căn dặn?”

Sài Chiêu liếc nhìn Nhạc Hoành đang đi trước một cái, nói khẽ với Lý Trọng Nguyên. “Chuyện ta dẫn A Hoành về Vân Đô, huynh có đưa tin báo cho quận chúa chưa?”

Lý Trọng Nguyên lập tức hiểu ra, cười nói: “Chuyện này còn cần huynh căn dặn sao, mấy ngày trước ta đã cho bồ câu đưa thư đến vân Đô, có lẽ Tịnh Nhi đã biết tin Nhạc tiểu thư còn sống, trong thư ta cũng đã nói ngài và cô ấy sẽ cùng nhau trở về.”

“Vậy thì tốt.” Sài Chiêu nhẹ nhõm nói. “Không thể để A Hoành thấy thiệt thòi.”

Lý Trọng Nguyên gật đầu nói. “Tịnh Nhi cũng từng kể với ta rằng Nhạc Hoành rất tốt, nếu biết cô ấy còn sống, Tịnh nhi sẽ rất vui. Trước giờ nàng ấy làm việc đâu ra đấy, chuyện ghềnh đón Nhạc tiểu thư đến vân Đô, nàng ấy sẽ không lơ là, thiếu chủ cứ yên tâm.”

“Tuy A Hoành đã không còn là tiểu thư của Tỉnh Quốc Công phủ...” Sài Chiêu nắm chặt dây cương trong tay. “Nhưng vẫn là người con gái ta yêu nhất. Quý tộc cũng được, thợ săn cũng được, người mà ta đã nhận định thì cả đời này sẽ không thay đổi.”

Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu cứ rề rà không chịu đi lên nên không kìm được tò mò, quay đầu lại nhìn, đúng lúc chạm phải ánh mắt y, nàng hoảng hốt run lên một cái, Bạch Long hí lên một tiếng như trách móc không vui.

Lý Trọng Nguyên không nhịn được cười khẽ một tiếng, nói nhỏ: “Nhạc tiểu thư... thoát nhìn thì ưng bụng một tí nhưng dù sao vẫn là một cô nương trẻ, quả thực cũng... thú vị.”

“Rất ưng bụng.” Sài Chiêu khẽ mỉm cười. “Đến Vân Đô, chắc là ta sẽ phải chịu đủ.”

“Chứ gì nữa...” Lý Trọng Nguyên chán chừ nói. “Nhưng ta không ngờ hôm nay chúng ta dẫn Nhạc tiểu thư đi, người của Ân Gia Bảo lại không ai đến tiễn cô ấy. Tuy là để tránh điều tiếng nhưng làm thế cũng hơi quá.”

“Cha con họ Ân khôn khéo hơn chúng ta cần nhiều lắm.” Sài Chiêu nói với vẻ sâu xa. “Ân tình này, huynh giúp ta ghi lại, ngày sau phải trả hết cho họ.”

“Ân Sùng Quyết, người này không thể xem thường!” Lý Trọng Nguyên dè dặt liếc nhìn ánh mắt của Sài Chiêu đang đi bên cạnh. “Tìm như sắt đá, mưu kế thâm sâu, tuy là người có thể sử dụng để làm đại sự nhưng không thể không đề phòng.”

“Lúc này chẳng phải ta và thúc thúc đang cần người như thế sao?” Sài Chiêu vẫn khá ung dung. “Nếu ta không cần đến sự trợ giúp của Ân Gia Bảo thì cần gì phải ngần ngại xa xôi tìm đến Tuy Thành. Chẳng qua là đôi bên cùng có lợi mà thôi. Ngày sau thiên hạ quy về một mối, đương nhiên sẽ có chỗ cho cha con họ.”

“Thiếu chủ ngực mang chí lớn, Trọng Nguyên biết phải làm thế nào.” Lý Trọng Nguyên khiêm tốn cúi đầu, đi chậm lại, từ từ hòa vào đám thân vệ của Sài Chiêu ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bắc Quốc tình thâm

Vân Đô là thành trì quan trọng của Chu Quốc, sừng sững ở phía Tây bắc trăm năm nay, huynh đệ Sài gia xây dựng nó bao năm đã biến nó trở thành đệ nhất thành trì của Chu Quốc, phồn vinh giàu mạnh. Sài gia bị biếm đến Thương Sơn ở ẩn gần chục năm nay, khi chú cháu Sài Dật và Sài Chiêu đại phá quân Lương, cuối cùng họ cũng có thể trở về chốn cũ Vân Đô.

“Ngày mai, vào giờ này, chúng ta đã đến vương phủ ở Vân Đô rồi!” Vân Tu vui mừng, xoa tay nói: “Chuyến này đi rất thuận lợi cũng là nhờ phúc của thiếu phu nhân! Tối nay cố gắng ở trong cái miếu tôi tàn này một đêm thôi, tối mai là có thể ngủ trong chăn ấm nệm êm rồi!”

Càng về phía Bắc, thời tiết càng lạnh. Gió bắc thấu xương không ngừng thổi vù vù khiến gương mặt mềm mại của Nhạc Hoành cũng bị đau rát.

Bầu trời u ám bỗng có những bông tuyết rơi là tả. Nhạc Hoành ở phương Nam, rất lâu rồi không được nhìn thấy tuyết nên không kìm được, mở cửa ra, đứng dưới mái hiên ngắm nhìn sắc tuyết trắng bay đầy trời.

Gió rét bỗng ủa vào phòng, Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành giậm chân khe khẽ để giữ ấm nên vừa đứng dậy vừa cởi chiếc áo lông chồn của mình ra, đang định qua đó thì Vân Tu đã cởi áo khoác của mình ra, nhét vào tay y: “Thiếu chủ, sức khỏe của ngài quan trọng, tôi da dày không sợ lạnh.”

Sài Chiêu cũng không khách sáo với hắn, nhận lấy áo đi về phía Nhạc Hoành. Vân Tu hà hơi sưởi ấm, đến gần Lý Trọng Nguyên, dùng khuỷu tay chọt vào hắn, nói: “Thiếu chủ và thiếu phu nhân sẽ làm tiệc vui sau khi về tới Vân Đô đúng không? Trong thư huynh nói thế nào với quận chúa?”

“Nhiều chuyện.” Lý Trọng Nguyên giả vờ không vui. “Thiếu chủ tự có sắp xếp, đó không phải chuyện ta và huynh có thể bàn tán.”

Nhạc Hoành đang ngắm tuyết đến ngây người thì bỗng cảm thấy người ấm áp. Nàng đưa tay lên sờ, lông chồn ấm áp mềm mại. Còn chưa kịp lên tiếng thì Sài Chiêu đã đến phía trước mặt nàng, cẩn thận buộc dây áo lại, nói khẽ: “Chưa từng nhìn thấy tuyết hay sao vậy, lạnh thế này mà còn đứng ở ngoài.”

“Thấy rồi.” Nhạc Hoành khẽ hé môi trả lời. “Có điều tuyết ở Thương Châu, còn chưa kịp chạm đất đã hóa thành nước, khác hẳn với nơi này.”

“Tuyết nơi này...” Sài Chiêu ngẩng đầu nhìn. Tuyết ngày càng dày, phản chiếu khiến phía chân cũng trở nên trắng toát. Y vươn tay ra, không bao lâu sau lòng bàn tay đã chứa đầy bông tuyết trắng tinh khôi. Sài Chiêu giơ tay mình ra trước mặt Nhạc Hoành. “Tuyết nơi này phải đọng mấy ngày mới từ từ tan chảy, giống như là những hạt cát trắng vậy, khô ráo hơn nhiều so với những tơ tuyết mềm mại của phương nam.”

Vóc tuyết trắng ấy, Nhạc Hoành vừa khẽ chạm vào là đã theo gió tung bay. Không đợi nàng hoàn hồn, bàn tay của Sài Chiêu đã bao vây lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng.

“Vân Đô tuyết trắng xóa, không nơi nào đẹp hơn nơi ấy.” Sài Chiêu ngóng về phương Bắc, nói với vẻ khát vọng. “Ta rời xa nó khi còn nhỏ, bao năm nay từng giây từng phút đều mong có ngày được trở lại Vân Đô. Nàng theo ta đến đó, cả đời này sẽ không phải hối hận.”

“Năm đó, nếu huynh đón ta đến Thương Sơn...” Nhạc Hoành ngược mắt nhìn đôi mắt xám mấy năm qua vẫn không quên được. “Ta cũng sẽ không từ chối.”

Sài Chiêu nâng tay Nhạc Hoành lên để sát vào môi mình, chạm nhẹ, nói: “Ta biết, trong mắt nàng, ta vẫn chỉ là một người xa lạ. Nhưng ta và nàng còn có cả đời, trong lòng nàng chắc chắn sẽ có ta.”

Sài Chiêu dắt tay Nhạc Hoành đi vào căn phòng đốt lửa ấm áp, Vân Tu nhìn hai người, không nén được cười. “Thế mới phải chứ, Thiếu chủ và thiếu phu nhân là duyên trời tác hợp, trai tài gái sắc... Còn gì nữa nhỉ...” Vân Tu gãi đầu suy nghĩ mà vẫn không nghĩ ra nên nhìn Lý Trọng Nguyên cầu cứu.

Lý Trọng Nguyên liếc hần một cái, đứng dậy nói: “Nhạc tiểu thư ngồi đây đi, bên này ấm hơn.”

Sài Chiêu kéo Nhạc Hoành đến ngồi bên cạnh mình rồi nhìn một lượt những người ở đây qua ánh lửa bập bùng. “A Hoành, trên đường đi vội vã, còn chưa kịp giới thiệu với nàng những phụ tá đắc lực của ta.” Nói xong, y chỉ Lý Trọng Nguyên, nói: “Huynh ấy là Lý Trọng Nguyên, phu quân của Sài quận chúa, vừa là con rể nhà họ Sài vừa là mưu sĩ mà thúc thúc ta coi trọng nhất.”

Lý Trọng Nguyên gật đầu cười với Nhạc Hoành, nàng cũng gật đầu nói: “Sài quận chúa đã nói với ta phu quân tương lai của nàng ấy tuy không phải là vương hầu đại tướng gì nhưng lại là người mà nàng ấy yêu thật lòng. Chào quận mã gia.”

Lý Trọng Nguyên tự trêu mình nhưng cũng khó giấu được vẻ vui mừng. “Tịnh Nhi đúng là có gì thì nói nấy, để Nhạc tiểu thư chê cười rồi. Năm đó ta chẳng qua chỉ là bạn cùng học cười ngửa với quận chúa, may mà quận chúa không chê, còn bằng lòng gả cho ta, đây chính là phúc phận mà Lý Trọng Nguyên đã được tu từ kiếp trước.”

Sài Chiêu nhìn Ngô Tá, Ngô Hữu rồi nghiêng đầu qua nhìn Nhạc Hoành. “A Hoành, hai người này là huynh đệ Ngô Tá, Ngô Hữu, từ đời cha ông họ đã là gia tướng của Sài gia, rất trung thành, dù Sài gia bị biếm đến Thương Sơn cũng không ruồng bỏ. Không biết nàng có thể nhìn ra trong hai người họ, ai là huynh, ai là đệ không?”

Nhạc Hoành thấy hai người này có ngoại hình giống hệt nhau, và lại họ đang im lặng nhìn nàng nên càng khó phân biệt ai lớn ai nhỏ. Nàng bèn nhún mày nói: “Ta và họ không quen cho lắm, làm sao nhận ra được...”

Sài Chiêu cup mắt cười, Ngô Tá chỉ vào giữa hai chân mày mình, nói: “Nhạc tiểu thư nhìn xem, chỗ nào của Ngô Tá có một nốt ruồi, tôi chính là ca ca. Chỉ cần nhớ nốt ruồi này thì sẽ không nhận lầm.”

“Ngô Hữu cũng toét miệng cười. “Nhạc tiểu thư... không đúng, không đúng, là thiếu phu nhân. Tôi là Ngô Hữu, sau này thiếu phu nhân có chuyện gì cần thì cứ tìm tôi!”

Sài Chiêu vừa định bảo Vân Tu qua đó thì Nhạc Hoành đã lên tiếng: “Người này ta biết, Văn tướng quân Vân Tu.”

“ha ha!” Vân Tu tròn mắt cười to. “Được thiếu phu nhân nhớ đến, tôi thật nở mày nở mặt.”

Nhạc Hoành không chịu thua kém. “Ta cũng muốn quên lắm nhưng huynh cứ lảng vảng trước mắt ta, muốn quên cũng khó.”

Vân Tu chớp chớp mắt, nói: “Vân Tu từ nhỏ lẻ loi cô độc, trời dạt đầu đường. Nếu không nhờ quen biết với thiếu chủ mười mấy năm trước thì không chừng đã bị chết đói. Những năm tháng đó, tôi và thiếu chủ dựa vào nhau mà sống, ngài ấy còn nhận một người bị vứt bỏ như tôi làm huynh đệ.” Vân Tu bông mồm cười. “Lúc ấy tôi cũng không biết thiếu chủ chính là con trai độc nhất của Sài gia.”

Sài Chiêu chụm thêm ít củi khô vào trong ống lửa, nói: “Thế nào, nếu người biết thì sẽ không nhận ta làm đại ca ư?”

Vân Tu nhìn ánh lửa bập bùng, lắc đầu nói: “Nhận thiếu chủ làm đại ca còn có phúc hơn cả Lý Trọng Nguyên cưới được quận chúa, sao đệ có thể bỏ qua chứ! Mấy năm sau cả nhà thiếu chủ được rửa sạch oan tình, thúc thúc đón ngài ấy về vương phủ... Khi ấy tôi mới biết thiếu chủ đã cầu xin thúc thúc mình dẫn tôi cùng đi...”

“Vô công của người giỏi như vậy, sao có thể để lãng phí được chứ. Thay vì ở ngoài gây họa, chi bằng đến Sài gia tìm tương lai tốt hơn.” Sài Chiêu kéo lấy bàn tay lạnh lẽo của Nhạc Hoành đến gần ống lửa, khom người xua làn khói giúp nàng.

“Kể từ đó, cũng có thêm một người ức hiếp tôi...” Ngô Hữu có vẻ chán nản. “Làm đệ đệ thế này thật là uất ức.”

Mọi người nghe thấy đều bật cười ha ha. Nhạc Hoành thấy chàng trai cao to như Ngô Hữu giả vờ làm bộ ảm ức thì cũng che miệng cười trộm.

Tiếng cười này khê như kim rơi xuống đất nhưng lại bị Sài Chiêu tinh ý nghe thấy. Y quay đầu sang nhìn Nhạc Hoành, mỉm cười thật khê khi thấy nàng gật mình.

“Sao mặt của thiếu phu nhân lại đỏ lên thế!” Vân Tu chỉ Nhạc Hoành, lớn tiếng nói.

Nhạc Hoành đứng bật dậy, xoa đôi gò má đang nóng ran, nói: “Lửa cháy lớn thế này, mặt không đỏ sao được! Không nói chuyện với các người nữa, ta

buồn ngủ rồi...” Nói xong thì quay người, chạy ra phía sau trốn tránh.

Đầu tiên, mọi người đều ngẩn ra, sau đó thì bật cười. Gió đêm thổi vù vù, Sài Chiêu rút cái nút của túi rượu đeo bên người ra, uống một ngụm rồi đưa cho Lý Trọng Nguyên. Lý Trọng Nguyên ngửa đầu uống, mặt tươi cười. “Lần này về, chuyện vui cũng đến gần. Trọng Nguyên chúc mừng thiếu chủ trước.”

Vân Tu giành lấy túi rượu, lắc vài cái rồi cũng uống mấy ngụm, sau đó ném cho Ngô Tá. “Đại hôn của thiếu chủ, thế nào cũng phải làm tiệc rượu ba ngày ba đêm, mọi người không say không về!”

Sài Chiêu thấy mọi người càng nói càng hăng thì thôi không cười nữa, nói nhỏ: “Đừng làm A Hoành sợ. Ngày mai còn phải vội đi sớm, mọi người đi nghỉ đi.”

Đội đám người Vân Tu tản đi, Sài Chiêu do dự giây lát rồi nhẹ nhàng cất bước đến góc mà Nhạc Hoành nghỉ ngơi. Thấy nàng lẳng lặng nằm đó không nhúc nhích, y cảm thấy như trở lại với thăm cốc vào đêm đó, nàng nằm trong lòng y ngủ ngon lành. Sài Chiêu nhất thời nhìn nàng đến thất thần. Đứng được một lát, y cúi áo lông chồn của mình ra, nín thở, đắp nó lên người Nhạc Hoành.

Nghे tiếng bước chân dần biến mất, Nhạc Hoành khẽ thở phào một hơi, mở mắt, buông lỏng bàn tay đang nắm con dao nhỏ ra. Nàng níu chặt chiếc áo khoác lông chồn của Sài Chiêu, người thấy hơi thở nam tính trên người hắn, từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Vân Đô!”

“Phía trước chính là Vân Đô!” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành đang đứng sững đối với mình, nói.

Bạch Long bước từng bước trên nền tuyết trắng tinh khôi, nhìn thấy tòa thành cổ nguy nga cách đó không xa, nó cũng hớn hờ hí vang vài tiếng.

“Đường như Bạch Long của A Hoành rất thích nơi này.” Sài Chiêu đưa tay vuốt bòm của Bạch Long. Nói ra cũng thật lạ, ấy vậy mà Bạch Long lại cúi đầu về phía y làm Nhạc Hoành tức tối kéo dây cương thật mạnh, dẫm nhẹ cho nó mấy cái.

Nhạc Hoành ngấm nhìn Vân Đô từ xa, chỉ thấy cửa thành ầm ầm mở ra, từ trong có một toán người thúc ngựa đến. Nhạc Hoành còn chưa kịp nhìn rõ thì Lý Trọng Nguyên đã chỉ phía trước, vui mừng nói: “Mọi người xem, là quận chúa, quận chúa đích thân mang người đến đón Nhạc tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cửa hồi môn trải dài mười dặm

“Sài... quận chúa...” Tim Nhạc Hoành khẽ run lên.

Thoát cái, đoàn người ngựa đã đi đến trước mặt nàng. Sài Tịnh mặc váy bằng gấm xanh, khoác áo choàng da chồn trắng, ánh mắt đang mỉm cười nhìn Nhạc Hoành không chớp, trong đôi mắt ấy còn ngấn lệ long lanh.

“Nhạc tiểu thư!” Sài Tịnh run run gọi. “Đúng là cô rồi, Nhạc tiểu thư!”

Tuy chỉ gặp Sài Tịnh vài lần ở Liêu Châu nhưng Nhạc Hoành rất có cảm tình với vị quận chúa thẳng thắn, hào sảng không thua gì nam nhi này, bây giờ gặp lại giống như nhìn thấy người thân, vừa hé miệng là đã nghẹn ngào, chỉ có thể gật đầu với nàng ấy chứ không nói nên lời.

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành đang vô cùng xúc động nên đưa tay giữ vai nàng, nói với Sài Tịnh: “Gió tuyết lớn thế mà lại làm phiền quận chúa đến đón bọn ta.”

Sài Tịnh giả vờ tức giận: “Ai đến đón huynh, người bản quận chúa đến đón là Nhạc tiểu thư đây, các người chỉ nhờ bóng của cô ấy thôi.”

“Đúng đúng đúng, đúng là nhờ bóng của thiếu phu nhân.” Vân Tu nói lớn.

“Gọi thiếu phu nhân rồi cơ à?” Sài Tịnh kéo ống tay áo của Nhạc Hoành, giả vờ kinh ngạc.

“Vân Tu nói mà quận chúa cũng tin à?” Nhạc Hoành quay đầu lại lờm Vân Tu. “Đừng nghe hắn nói bậy!”

Sài Tịnh liếc đôi mắt tinh ranh nhìn Sài Chiêu, giọng tay chỉ vào y. “Hay cho Sài thiếu chủ huynh, có bản lĩnh ghê!”

Sài Chiêu không thèm để ý đến nàng ta, vung dây cương lên, nói: “Đi thôi, mau vào thành, có chuyện phải thương lượng với thúc thúc đây.”

“Chuyện này...” Sài Tịnh cười khúc khích. “Là chuyện riêng của huynh hay là...”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn Nhạc Hoành lúc này đang cúi đầu, nói: “Tất nhiên đều là những chuyện quan trọng cần bàn. Khoảng thời gian ta không ở đây, sức khỏe của thúc thúc có đỡ hơn chút nào không?”

Sài Tịnh khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Không tốt hơn được bao nhiêu, ngày nào cũng ho khan, khó ngủ, người gầy gò hơn nhiều. Biết huynh dẫn Nhạc tiểu thư về, cha cũng định đích thân ra đón nhưng mấy ngày nay tuyết lớn, bụi đất và khuyên can người mới chịu ở trong phủ đợi các huynh...”

Ánh mắt Sài Chiêu toát lên vẻ tự lự nặng nề. Y nói nhỏ: “Đi tìm danh y tiếp, thúc thúc không thể xảy ra chuyện được.”

“Vân Đô...” Nhạc Hoành nhìn hàng chữ sơn màu đỏ trên cửa thành, đọc thầm.

Đoàn người đi vào thành, Nhạc Hoành lập tức ngăn người ra... Trên con đường bằng đá xanh trong Vân Đô được trải đầy thảm bằng vải bố đỏ, những chiếc rương gỗ xếp dọc theo hai bên đường, khắp thành treo lồng đèn đỏ có không khí vui mừng, bách tính nhón nhào thò đầu ra nhìn vị thiếu phu nhân tương lai của Sài gia.

“Cái này...” Đầu tiên, Vân Tu ngăn người ra, sau đó lập tức nói: “Quận chúa thật chu đáo, thế này gọi là của hồi môn chất dài mười dặm đúng không? Lúc quận chúa thành hôn cũng không được long trọng thế này đâu!”

Sài Tịnh mỉm cười nói: “Nếu là hai năm trước, cho dù ở Thương Sơn, lúc Nhạc tiểu thư gả vào Sài gia thì cũng sẽ thế này. Bây giờ Đại ca chính là nhất phẩm thượng tướng do đích thân hoàng thượng phong, là đại thần trấn quốc của Đại Chu, Nhạc tiểu thư đến Vân Đô, thế nào cũng phải làm long trọng hơn Thương Sơn gấp mười lần. Nếu không phải do thời gian quá gấp thì không chỉ như thế đâu.”

Nói xong, thấy Nhạc Hoành tròn xoe mắt, Sài Tịnh đến gần nàng, nói: “Có nhớ ta từng nói với cô không, ở bên cạnh đại ca ta, cả đời này của cô sẽ không phải hối hận. Cô luôn ở trong trái tim huynh ấy, đừng nhìn bề ngoài huynh ấy trấn tĩnh như thế, thật ra trong lòng đang vui chết đi được ấy.”

Sài Tịnh cười khẽ vài tiếng, thấy Nhạc Hoành gầy hơn nhiều so với lần đầu gặp nhau, thần thái cũng không phấn chấn như khi khoe tài trước mặt hoàng thượng mà có một vẻ u sầu không sao xua tan được thì trong lòng cũng thấy thổn thức. Nàng ta an ủi: “Những chuyện đã qua, nhắc lại chỉ thêm đau lòng. Nhạc tiểu thư đã đến Vân Đô thì đại ca chính là người thân nhất của cô, Sài Tịnh ta... nếu Nhạc tiểu thư không chê thì làm tỷ tỷ của cô, được không?”

“Sài quận chúa...” Nhạc Hoành vừa mở miệng đã nghẹn lại, mắt đỏ hoe: “Chuyện hôn ước này, Nhạc Hoành vốn cho rằng không còn nữa.”

“Ngốc quá!” Sài Tịnh vỗ tức giận. “Hôn ước có thể không tính nhưng chân tình sao có thể bị ràng buộc bởi thánh chỉ tứ hôn! Lúc này đây, Nhạc tiểu thư còn chưa hiểu hay sao?”

Nhạc Hoành do dự nhìn sang bên cạnh, Sài Chiêu đang ung dung nhìn về phía đầu bên kia của con đường, giống như không hề để ý ánh mắt của Nhạc Hoành đang nhìn mình, chỉ khẽ thúc vào bụng ngựa, nói: “Đi thôi, thúc thúc còn đang đợi chúng ta về.”

“Xem bộ dáng của huynh ấy kìa!” Sài Tịnh hừ khẽ một tiếng, “Nhạc tiểu thư, chúng ta đi.”

Ngoài vương phủ đã có rất nhiều nô tài, nha hoàn đang đợi. Nghe tiếng vó ngựa đều kiểm chân ngóng, chỉ trừ cô gái bên cạnh Sài Tịnh với vẻ hiếu kỳ.

Cách vương phủ nửa con đường, Sài Chiêu bỗng nhiên nhảy xuống ngựa, giắt dây cương ra khỏi tay Nhạc Hoành, tự mình nắm nó.

Ngô Hữu tặc lười: “Thiếu chủ đích thân dắt ngựa? Bao nhiêu người đang nhìn kia mà.”

Ngô Tả ra hiệu cho đệ đệ nhỏ tiếng một chút, ép giọng thật khẽ: “Thiếu chủ muốn tất cả mọi người hiểu rằng tuy Nhạc tiểu thư thân cô thế cô đến Vân Đô nhưng lại đứng vị thứ nhất trong lòng ngài ấy, muốn mọi người phải quý trọng cô ấy như vậy.”

Nhạc Hoành vừa leo xuống ngựa thì đã được Sài Chiêu vịn vàng đỡ lấy, không đợi nàng kịp ổn định lại hơi thở, y đã kéo tay nàng bước nhanh vào vương phủ, đi thẳng vào sảnh chính.

Trong đại sảnh, Sài Dật đã ngồi đợi được một lát, một tay cầm quyển sách đọc, tay kia sờ chén trà, đang định uống, thấy bên ngoài ồn ào nên đặt sách xuống, ngẩng đầu lên nhìn. Thấy bóng Sài Chiêu và Nhạc Hoành ngày càng đến gần, gương mặt già nua bỗng chốc nở nụ cười.

“Con xin tham kiến thúc thúc.” Sài Chiêu quỳ một chân xuống đất, thấy Nhạc Hoành còn không biết phải làm sao thì khẽ gọi nàng. “A Hoành, mau bái kiến thúc thúc.”

Nhạc Hoành hít một hơi, cũng quỳ một chân xuống, cắn môi, nói: “Nhạc Hoành... tham kiến Sài vương gia.”

Sài Dật hiện nay dường như già nua hơn nhiều so với ba năm trước ở Liêu Châu, đầu phần nhiều là tóc bạc, khuôn mặt đen đúa tràn đầy vết nhăn sâu như đao khắc, chứng tỏ mấy năm nay ông đã dốc hết sức lực và tinh thần cho việc chống lại quân Lương.

Sài Dật vuốt chòm râu bạc, cười nói: “Gọi bản vương thúc thúc cũng được, vương gia cũng được, sớm muộn gì cũng là người một nhà, Nhạc tiểu thư

không cần khách sáo, đứng lên nói chuyện đi.”

Sài Chiêu đứng thẳng dậy, Nhạc Hoành cũng đứng lên theo. Tuy đến một nơi xa lạ nhưng trong mắt nàng không có vẻ gì là hoảng sợ mà hết sức tự nhiên.

Sài Dật âm thầm đánh giá Nhạc Hoành, trong lòng cũng tán thưởng vẻ cao ngạo cứng cỏi từ trong xương của vị tiểu thư nhà võ này.

“Thời gia thấm thoát thoi đưa.” Sài Dật khẽ thở dài, nói: “Lần trước gặp mặt, Nhạc tiểu thư còn mang theo về trẻ con nhưng bây giờ gặp lại thì đã là một cô nương trưởng thành, còn bản vương lại già cỗi đi nhiều...”

“Thúc thúc đâu có già.” Sài Chiêu đỡ nhẹ cánh tay ông, dịu ông ngồi xuống, châm trà dâng lên. “A Hoành không hề thay đổi cái tính bướng bỉnh, thúc thúc cũng vẫn oai phong tráng kiện như ngày nào, vẫn như xưa thôi.”

Sài Dật mỉm cười nhìn Nhạc Hoành, hiền lành nói: “Con lúc nào mở miệng ra cũng A Hoành, A Hoành, nay ông trời coi như có mắt, để con đưa con bé về đây.” Ngừng một chút, Sài Dật lại toát ra vẻ lo lắng. “Ở Liêu Châu, bản vương cùng cha và đại ca của A Hoành coi như là hân hạnh quen biết nhau, lại còn có duyên kết làm người thân. Thương Châu bị vây đánh, A Chiêu cầu xin ta xuất binh cứu trợ Nhạc gia của con... đáng tiếc lúc ấy bản vương còn quá nhiều thứ phải đắn đo, A Chiêu cầu xin không được đành tự dẫn người đi cứu. Nhạc tiểu thư, con có thể trách bản vương nhưng tấm lòng son sắt của A Chiêu trời đất có thể chứng giám.”

Nhạc Hoành không giấu được vẻ đau đớn khi nhớ lại chuyện bị thương, chưa xót nói: “Sao A Hoành lại trách vương gia được, nếu ngài thật sự xuất binh cứu Nhạc gia, cho dù có giữ được Thương Châu thì cả nhà A Hoành cũng khó thoát tội cầu kết với nước khác. Hành vi nhìn có vẻ vô tình của ngài, thật ra là vì đại cục, A Hoành chưa bao giờ oán hận. Muốn trách thì phải trách Kỳ Minh nham hiểm, tàn độc, giết cha và đại ca ta còn ép chết mẹ và đệ đệ... Tuy A Hoành sống tạm qua ngày nhưng nợ nước thù nhà chưa bao giờ quên.”

Nói xong, đôi mắt đen trong veo của Nhạc Hoành rung rung nước mắt, nhưng thần sắc vẫn kiên cường. Sài Chiêu dùng ống tay áo lau khôe mắt nàng, cúi đầu nhìn nàng, nói: “Ta báo thù giúp A Hoành, được không?”

Nhạc Hoành khẽ ngước mắt lên, nhìn vào đôi mắt xám của y, quật cường nói: “Ta không cần người khác lam giúp ta điều gì. Kẻ thù của ta, nhất định phải chết trong tay ta!”

Sài Chiêu quay lại, lắc đầu với Sài Dật, nói: “Thúc thúc, con đã nói A Hoành không đòi được cái tính bướng bỉnh ấy mà.”

Mày Sài Dật giãn ra, cười nói. “Đây mới chính là hậu duệ của tướng gia, ăn mình mấy năm nhưng vẫn không giảm bớt sự sắc bén. A Chiêu, có thể cưới Nhạc tiểu thư làm thê tử, đó là phúc của con.”

“A Chiêu đương nhiên sẽ quý trọng phần phước không dễ gì mới có được này.” Sài Chiêu quay lại nhìn, thấy Nhạc Hoành tròn xoe mắt già vờ đang nhìn trời nhìn mây, trong lòng bỗng cảm thấy thư thái.

Trong biệt uyển

Sài Tịnh và Lý Trọng Nguyên đã mấy tháng không gặp. Nàng ngắm nghía gương mặt anh tuấn của phu quân, mỉm cười, phôi bông tuyết trên chiếc áo lông chồn, nắm lấy tay hắn. “Ân Gia Bảo thế nào? Có đồng ý quy thuận chúng ta không?”

Lý Trọng Nguyên vuốt ve bàn tay mềm mại của Sài Tịnh, kéo nàng đến chiếc giường nhỏ bên cạnh, ngồi xuống, nâng gương mặt xinh đẹp của nàng lên ngắm nhìn một lát, thì thào. “Những phụ nữ khác gặp lại phu quân của mình sau một thời gian dài thì đều ân cần hỏi han, ước gì có thể nhào vào lòng phu quân, còn quận chúa nhà chúng ta lại khác với họ, vừa mở miệng hỏi là chuyện quốc gia đại sự, khiến phu quân thấy chạnh lòng quá.”

Sài Tịnh cười phì một tiếng, rút tay ra, nói: “Chàng đang đứng sờ sờ trước mặt ta, còn cần hỏi han gì nữa? Đừng lằng nhằng nữa, mau kể cho ta nghe, ta nôn nóng biết chuyện này lâu rồi.”

Lý Trọng Nguyên lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ. “Thiếu chủ đích thân ra trận, lẽ nào lại thất bại cho được? Cha con Ân Khôn luôn miệng đồng ý, dốc hết sức lực để kết minh với Sài gia. Tuy Thành có hơn một vạn binh mã, lương thảo dồi dào, có họ giúp đỡ, chuyện lớn của thiếu chủ chắc chắn sẽ thành.”

“Thật sao!” Tuy chuyện trong dự định nhưng Sài Tịnh vẫn không nén được vẻ vui mừng, nắm chặt nắm tay, nói: “Thật tốt quá. Kỳ Minh bị đẩy lùi về Lương Quốc, đây là lúc Đại Chu ta phản công. Mai ta sẽ nói với phụ vương bẩm lên hoàng thượng ân chuẩn cho Sài gia ta đánh Lương. Cứ thế này, ngày sau thống nhất thiên hạ cũng không phải không thể. Không, có thể nói là sắp trong tầm tay rồi.”

Thấy dáng vẻ vui mừng của thê tử, Lý Trọng Nguyên chần chừ muốn nói gì đó. Thấy phu quân như có gì muốn nói, Sài Tịnh khoát cánh tay hắn, nói: “Được rồi được rồi, ta không nói những chuyện này nữa. Nói về chàng đi, thế nào?”

Lý Trọng Nguyên khẽ chau mày, một lát sau vẫn nói: “Tĩnh nhi, có chuyện này ta muốn nghe từ chính miệng nàng...”

“Hả?” Sài Tịnh ngồi thẳng người dậy. “Chàng nói đi!”

“Trên đường đi thiếu chủ cũng nói qua với ta, tuy chỉ là bóng gió nhưng ta cũng đoán được vài phần.” Lý Trọng Nguyên đè tay Sài Tịnh lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Nàng nói thật cho ta biết, phụ vương nàng... có khi nào...” Rốt cuộc Lý Trọng Nguyên cũng không dám nói ra, thờ dãi rồi lại cúi

đầu.

“Tranh đoạt thiên hạ, soán ngôi thiên tử?” Sài Tịnh áp sát đến gần phu quân. “Chàng hỏi cái này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

“Tranh đoạt thiên hạ, soán ngôi thiên tử?” Sài Tịnh áp sát đến gần phu quân. “Chàng hỏi cái này sao?”

Trong lòng Lý Trọng Nguyên sớm đã có chuẩn bị, nhưng khi nghe được chính miệng Sài Tịnh nói ra vẫn có chút chấn kinh, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi túm chặt lấy đệm giường.

Sài Tịnh thấy phu quân im lặng không nói, khoé miệng khê cong lên nói: “Trọng Nguyên, phu thê chúng ta cũng cần phải nói cho rõ, tuy ta chưa từng nói với chàng, nhưng ta và phụ vương cũng không coi chàng là người ngoài, chẳng qua là thời cơ chưa tới thôi. Ân Gia Bảo đồng ý trợ giúp chúng ta, phụ vương lại thêm vài phần chắc thắng. Còn nữa, đại ca cũng đã nói với chàng rồi, chẳng phải vì coi chàng như người một nhà đó sao?”

“Điều này tất nhiên ta biết.” Lý Trọng Nguyên khôi phục vẻ trấn tĩnh. “Tịnh nhi, đây không phải chuyện con con gì, Sài gia vất vả mới có ngày hôm nay, hơn 10 năm trước, song thân của thiếu chủ bị hàm oan mà liên lụy ... chuyện này lại là...”

“Chàng cũng cho là bị liên lụy, bị hàm oan?” Ý cười trên môi Sài Tịnh cứng lại: “Sài gia tận tâm tận sức bỏ mạng vì Nam Cung gia, cuối cùng đổi lại là hiềm nghi của hoàng thượng, Sài gia được đề bạt cũng vì dựa vào tấm lòng trung thành của mình có thể làm chỗ dựa cho triều đình lung lay sắp đổ này mà thôi, đợi đến khi hết công dụng không biết có phải lại đuổi Sài gia chúng ta về Thương Sơn hay không. Trọng Nguyên, lúc này không phản công, còn đợi đến khi nào nữa? Chàng đi theo phụ vương và đại ca nhiều năm, Sài gia có thể làm lên chuyện hay không, chàng là người rõ ràng hơn ai hết.”

“Tịnh nhi.” Lý Trọng Nguyên thấy thê tử giận dữ, vội vàng cầm tay nàng. “Ta là trượng phu của nàng, chuyện của Sài gia chính là chuyện của ta, ta không phải là kẻ sợ chết, cũng nguyện ý cùng thiếu chủ khởi công lập nghiệp, nhưng hiện nay không phải ta chỉ có một mình, ta có gia đình, chỉ mong thê tử có thể sống yên vui không sầu lo ...”

Lòng Sài Tịnh mềm nhũn, dựa vào vai phu quân. “Thiên hạ loạn lạc sao có thể yên vui. Lúc này đây Sài gia phải nắm chắc vận số của chính mình.”

Lý Trọng Nguyên ôm eo Sài Tịnh, giọng khàn khàn nói: “Không sai, đó là chuyện lớn, nhưng có chuyện cũng phải tranh thủ thời gian làm. Chúng ta thành thân cũng đã gần hai năm, không nên chậm trễ chuyện nói dôi tông đường của Sài gia nữa.”

“Sài gia?” Sài Tịnh sùng sốt. “Ta gả cho Lý gia chàng, con sinh ra cũng phải mang họ Lý mới đúng.”

“Dù sao Tịnh nhi cũng là cốt nhục thân sinh của Vương gia.” Lý Trọng Nguyên hôn lên cánh môi đỏ mọng của Sài Tịnh. “Chuyện thế nào để nói sau, chúng ta nên cố gắng thật tốt mới được...”

Sài Tịnh còn muốn nói gì đó, nhưng phu quân mình đã cúi xuống, nàng nhanh tay kéo trướng che xuống, trong màn gấm, một mảnh xuân tình triển miên...

“Tuyệt đã rơi liên tục ba ngày ở Vân Đô.” Nhạc Hoành ghé vào bệ cửa khê thì thào. “Có phải toàn mùa đông ở Vân Đô đều chìm trong biển tuyết, tuyết trắng xóa không nhìn thấy gì, như mây như sương... có phải tên Vân Đô chính là ý này?”

“Vậy sao không gọi là ‘Vụ Đô?’” không biết Sài Chiêu đã đẩy cửa tiến vào từ khi nào, đi tới phía sau nàng, phúi phúi bông tuyết rơi trên vai nàng, nhẹ giọng đáp.

Nhạc Hoành biết Sài Chiêu ở phía sau nhưng không quay đầu nhìn y, miệng lẩm bầm: “Tới Vân Đô rồi sẽ làm gì?”

“Gả cho ta.”

Bờ vai Nhạc Hoành cứng đờ, miệng há lớn, không phát ra tiếng.

“Thúc thúc đã bàn với ta, tuyết rơi là ngày đại phúc...” Sài Chiêu khê vỗ vai nàng, lời nói của y dịu dàng đến thế, sợ kinh động đến thê tử đã mất nay khó khăn mới tìm lại được của mình. “A Hoành đã qua tuổi cập kê nhất, năm đó ta đã hứa với nàng, qua sinh nhật 16 tuổi sẽ tới đón nàng, cưới nàng vào cửa ... hiện giờ đã qua hai năm, cũng nên thực hiện lời hứa khi xưa rồi...”

Thấy Nhạc Hoành trầm mặc, đôi mắt màu tro của Sài Chiêu hiện lên tia thương xót, bàn tay ấm áp khê che hai mắt nàng lại, thấp giọng hỏi. “A Hoành nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thứ muốn nhìn thấy nhất là gì?”

Tim Nhạc Hoành ngừng đập trong giây lát, ngăn người nói: “Nước nhà như trước, giang sơn cẩm tú.”

Sài Chiêu cúi người dán sát vào bên tai nàng, hơi thở nóng cháy bình tĩnh nói: “Nàng đồng ý gả cho ta, ta thay nàng trả nợ nước, giang sơn cẩm tú nàng muốn, ta hứa mạng cho nàng.”

Tiểu Hân là ngày Sài Chiêu và Nhạc Hoành thành hôn. Vân Đô ngày đó tựa như toà thành trong mộng, tơ hồng kết ngói đỏ, lụa đỏ giăng khắp sông. Tân đế Nam Cung Thần mới đăng cơ không lâu của Chu Quốc cũng sai người đưa lễ mừng tới, mang lại vinh quang không sánh nổi cho Sài gia.

Dân chúng trên đường nhìn thấy Sài phủ giăng đèn kết hoa, tặc lưỡi nói: “Nếu như Sài thiếu chủ thành thân với Sơ Vân công chúa cũng chỉ xa hoa đến thế mà thôi. Nhạc gia chỉ còn một tiểu nữ mồ côi, may được Sài thiếu chủ vẫn nhớ lời hứa hôn xưa, có thể tổ chức thành hôn hoành tráng như vậy. Sài thiếu chủ quả là người trọng tình trọng nghĩa hiếm có.”

Nghe vậy mọi người đều gật đầu: “Tiểu thư Nhạc gia quả là phúc lớn. Sài gia nay như mặt trời ban trưa, sau này thực sự là sang quý khó mà nói bằng lời.”

Vân Tu huých huých lưng Ngô Tá, cười ha ha nói: “Thiếu chủ toàn vận đồ màu tối, nay một thân hi phục, ta thực sự nhận không ra. Nhìn mà coi, bộ dáng oai hùng này, tiểu thư nhà nào ở Vân Đô này mà không xiêu lòng?”

“Chỉ có Vân Đô?” Ngô Hữu nghe thấy liền chặn ngang nói: “Phải là cả Chu Quốc mới đúng. Ta từng nghe nói, công chúa Sơ Vân nghe nói được tứ hôn cho thiếu chủ của chúng ta, vui mấy ngày liền, sau biết được thiếu chủ cự tuyệt, cho rằng thiếu chủ coi trọng tiểu thư của Tô Thái úy ỷ mạo song toàn, khóc nháo mấy ngày liền, sau lại biết thiếu chủ cũng không thích Tô Tinh Trúc thì mới dịu đi một chút...”

Vân Tu nghe thấy có chút hứng thú, cũng không mắng Ngô Hữu lắm miệng, tặc lưỡi nói: “Nữ nhân thật là phiền phức, tiểu thư quyền quý lại càng nhiều chuyện. Theo ta thấy, thiếu phu nhân vẫn là tốt nhất. Các người nghe rõ cho ta, ở Vân Đô thiếu phu nhân không có người thân, cho nên các người phải thật lòng đối xử tốt với nàng, đã nghe rõ chưa?”

Ngô Hữu bĩu môi không có để ý đến hắn, Ngô Tá đề lại vai Vân Tu nói: “Chuyện này còn đến lượt người nói sao?”

Sài Tịnh cười trong veo, ghé sát vào tai Sài Chiêu nói: “Từ khi chúng ta trở lại Vân Đô, phụ vương và muội đều khuyên huynh chuyển sang phủ mới, đường đường là thượng tướng nhất phẩm, sao vẫn ở cùng một chỗ với bọn muội chứ? Huynh luôn miệng từ chối, vậy càng tốt, bây giờ cũng thấy đây huynh thành gia rồi, còn cùng tân nương tử ở chung một phủ với bọn muội, có phải hối hận đến đứt ruột rồi không?”

Sài Chiêu vuốt cằm cười nói: “Vương phủ lớn như vậy, ý quận chúa là muốn đuổi ta và A Hoành đi sao? Chúng ta mà trời chiếu đất ở Vân Đô, còn gì là mặt mũi của Sài gia nữa chứ?”

Đôi mày thanh tú của Sài Tịnh nhíu lại, giận dữ nói: “Thật sự là vô vị, để xem tân nương của huynh chịu được huynh như thế nào?”

Sài Dật cười ha ha đón nhận trà của Nhạc Hoành dâng, khẽ nhắm nháp, trấn an nói: “Lương duyên vàng ngọc mất đi lại tìm lại được, quả là không đổi. Đại hôn xong, A Hoành và chúng ta thành người một nhà rồi.”

Đôi mắt bị khoăn voan che khuất của Nhạc Hoành lộ lên, coi như là vì tín nghĩa mà gả cho nam nhân này đi. Nhạc Hoành khẽ cắn môi đỏ mọng, xuyên qua khoăn voan đỏ nhìn trộm Sài Chiêu bên người.

“A Chiêu, con và A Hoành lại đây.” Sài Dật vẫy tay kêu. “Tô thái úy phụng mệnh hoàng thượng đặc biệt đến Vân Đô tham gia đại hôn của con và A Hoành, mau tới tạ ơn Tô thái úy.”

Sài Chiêu kéo tay Nhạc Hoành, đi đến chỗ vị mặc triều phục bên cạnh Sài Dật.

“Tô Thái úy cũng đến đây?” Ngô Tá nhíu nhíu mày. “Vừa nãy Vân Tu còn nhắc đến con gái của ông ta, thật sự là không thể nói sau lưng người khác mà.”

Lý Trọng Nguyên đứng sát vào bọn họ, hạ giọng nói: “Sáng sớm hôm nay mới đến Vân Đô, đi thẳng đến Vương phủ, ta và quận chúa cũng giật mình. Thái úy phụng mệnh hoàng thượng đích thân đến Sài gia, xem ra Thiếu Đế cũng chỉ có thể dựa vào vương gia và thiếu chủ thay mình bảo hộ giang sơn xã tắc.”

Vân Tu hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Chúng ta đổ máu trên sa trường, chút ân điển này cũng không đủ.”

“Người nhỏ giọng chút” Lý Trọng Nguyên vội la lên. “Tô Thái úy ở ngay đại sảnh, người còn sợ ông ta không nghe được lời nói hàm hồ của người sao?”

Ông lão mặc triều phục kia chính là thái úy đương triều Tô Thụy Thuyên, khuôn mặt gầy yếu không nổi bật gì nhưng lại có đôi mắt sắc bén màu nâu khiến người khác không thể xem thường. Nhưng thị vệ phía sau ông ta lại thu hút mắt người khác... Da hắn ta trắng như bạch ngọc, đôi mắt phượng to tròn sáng như sao, đôi môi hồng nhuận như đoá hoa sớm mai, bộ dáng y như nữ nhân.

Ngô Hữu nuốt nước miếng nói: “Các người nhìn xem tên thị vệ phía sau Tô Thái úy đi, so với quận mã gia còn xinh đẹp hơn... Có đàn ông đẹp kiểu như thế ư?”

Vân Tu nheo mắt nhìn, trừng mắt nhìn nói: “Người nhắc như vậy ta mới để ý, đúng là diện mạo không tồi. Vậy thì sao chứ? Một người đàn ông mà thôi, lẽ nào người bị đồng tính? Sao ta không sớm nhận ra nhỉ?”

Ngô Hữu buồn nức quay người không thèm để ý đến hán, Ngô Tả nhìn nam tử tuần mỹ kia từ trên xuống dưới, cảm giác có gì đó khác thường, há miệng muốn nói lại thôi.

“Sài Chiêu cùng nội tử ra mắt Tô thái úy.” Sài Chiêu chấp tay cúi người nói.

Nhạc Hoành không nhìn rõ bộ dáng người trước mặt, trước đây mẹ dặn nàng ngày đại hôn không được nói ra tiếng, chỉ được đứng yên, khẽ gật đầu coi như chào hỏi.

“Sài tướng quân khách khí với lão phu rồi.” Tô Thụy Thuyền vuốt râu nói: “Lão phu chịu sự uỷ thác của hoàng thượng đến Vân Đô tham gia đại hôn của ngài và Nhạc tiểu thư, cũng là vinh hạnh lắm rồi. Vị tân nương này...” Tô Thụy Thuyền vờn cô, nhưng nhìn không ra khuôn mặt dưới khăn voan đó. “Chính là Nhạc Hoành ở Thương Châu?”

Nhạc Hoành nghe thấy tên mình, cúi đầu “Vâng” một tiếng. Sài Chiêu biết nàng không tiện mở lời, mỉm cười kéo tay nàng đi từng bước. “Nàng ấy chính là nội tử của Sài Chiêu ta, Nhạc Hoành của Tỉnh quốc công phủ Thương Châu.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lòng xao xuyến

“À...” Tô Thụy Thuyền có chút đăm chiêu tiếp lời. “Sài tướng quân còn chưa kịp vén khăn voan của tân nương tử, lão phu tuy là tò mò về xinh đẹp của Nhạc tiểu thư nhưng sợ hôm nay vô phúc không thể nhìn thấy rồi, may mà lão phu chưa đi vội, ngày mai lại đến quý phủ, hy vọng có thể gặp được Nhạc Hoành Nhạc tiểu thư năm xưa làm kinh động thánh giá mới không uổng công chuyến đi này.”

Nam tử tuần mỹ phía sau Tô Thụy Thuyền nhìn chằm chằm Nhạc Hoành đang đội mũ phượng khăn voan, tựa như muốn vạch khăn voan của nàng lên vậy, hai mắt phượng có chút ghen ghét không cam lòng trong giây lát sau lại thu hồi ánh mắt, kiêu ngạo nhìn quét mọi người trong đại sảnh.

——“Kết thúc buổi lễ!”

Lý Trọng Nguyên và Sài Tịnh nhìn nhau cười, Vân Tu cắn mu bàn tay, kè vào thì thầm với Ngô Tả: “Ta và huynh đi uống rượu mừng đi. Thiếu chủ chưa từng có kinh nghiệm, ngay cả nha hoàn thân cận chút cũng không có. Trên chiến trường thiếu chủ tức chí đa mưu, giết địch không ai sánh bằng, nhưng màn động phòng hoa chúc này...” Vân Tu nhin cười. “Có lẽ so với đánh giặc còn khó khăn hơn nhiều.”

Ngô Tả liếc mắt nhìn hán nói. “Lời này nếu đến tai thiếu chủ, huynh nói coi thiếu chủ có ghi hận trong lòng không?”

Mặt Vân Tu biến sắc, cuống quýt nói: “Coi như ta chưa nói gì hết... ta chưa nói gì hết.”

Phòng tân hôn.

Tim Nhạc Hoành đập rất nhanh, tà áo hi phục đã bị nàng nắm tới nhăn nhu. Khi ở Thương Châu mẫu thân cũng đã từng dạy nàng vài điều, nhưng hiện giờ đã quên sạch bách, thật sự là cùng người kia ... nam tử có đôi mắt màu xám đỏ ... Đầu Nhạc Hoành trống rỗng, thậm chí mong nhắm mắt một cái lơ đãng ra đi là bình minh.

Sài Chiêu tiếp đãi xong khách mời, sau đó cạn vài chén với Tô thái úy, Lý Trọng Nguyên kè sát vào tai hán thì thầm nói: “Thiếu chủ, đừng để giai nhân phải chờ.”

Sài Chiêu hiểu ý cười, đang muốn xoa người rời đi, thị vệ điếm trai phía sau Tô Thụy Thuyền đã nhẹ giọng gọi: “Sài Thiếu chủ vội vã đi vậy sao? Ty chức cũng muốn kính ngài một ly chia sẻ chút không khí vui mừng.”

Sài Chiêu cảm thấy người này nhìn khá quen, nhưng nhìn cách ăn mặc lại không dám khẳng định, gật đầu bình tĩnh nói: “Nội tử còn chờ trong phòng phía sau, ngày khác sẽ uống tiếp.”

Người nọ còn muốn trách móc vài câu, nghe thấy Tô Thụy Thuyền cúi đầu hắng giọng một tiếng đánh phải thu lại lời muốn nói.

Trên đường về tân phòng, Lý Trọng Nguyên đi theo sau vài bước, Sài Chiêu dừng chân, nhìn hán nói: “Hôm nay là đại hôn của ta, người theo ta làm gì, có chuyện gì thì nói đi.”

Lý Trọng Nguyên hít vào một hơi, đỏ mặt nói: “Còn không phải do Tịnh Nhi không yên tâm, bảo ta dặn dò huynh vài câu sao. Nàng ấy nói ... huynh, huynh phải biết thương tiếc Nhạc tiểu thư... đừng ... đừng dọa người ta.”

Sài Chiêu có chút buồn cười, cau mày đẩy Lý Trọng Nguyên ra nói: “Lắm chuyện.”

Bên ngoài tân phòng, hai vị nữ mẫu thấy Sài Chiêu tới liền hành lễ rồi xoay người lui xuống. Cách một cánh cửa, bên trong chính là nữ nhân mà mình nhớ thương, Sài Chiêu nhất thời có chút hoảng hốt, bàn tay khẽ dùng sức, cánh cửa kéo kẹt một tiếng, trong lòng hai người đều run lên.

Một bước này, tựa như muôn sông nghìn núi, Nhạc Hoành nhìn người đang tới gần mình, sợ hãi cúi thấp đầu không dám nhìn.

“A Hoành.” Sài Chiêu kéo Nhạc Hoành ôm vào trong ngực. “Cuối cùng nàng cũng đã về bên cạnh ta.”

Vén khăn voan màu đỏ lên, lộ ra khuôn mặt kiều diễm động lòng người, đôi mắt lấp lánh nhìn hấn một cái rồi lại vội vàng cup xuống, mồ hôi trong lòng bàn tay tưởng chừng có thể thấm ướt cả khăn cầm trong tay.

Sài Chiêu cảm nhận được nàng đang run rẩy, cánh tay buông ra, tựa nàng vào cạnh giường rồi ngồi xuống, nghiêng người nhìn nàng không thôi, hồi lâu sau mới nói: “Người ta thường nói phụ nữ đẹp vì ăn diện, A Hoành của ta lại khác với bọn họ, thanh tú không trang điểm cầu kỳ mới càng động lòng người.”

Mặt Nhạc Hoành đỏ lên, giận dữ nói: “Ý chàng nói là hôm nay ta không xinh đẹp bằng mọi ngày phải không?”

Sài Chiêu nâng gò má nàng lên, khẽ hôn nhẹ lên trán nàng. “Ý của ta là nàng vẫn như vậy, trong lòng ta cho tới bây giờ nàng chưa từng thay đổi.”

Tĩnh lặng khiến Nhạc Hoành không biết phải làm sao, Sài Chiêu vuốt ve bàn tay mướt mồ hôi của nàng, thần nhiên nói: “A Hoành biết vì sao tân nương từ phải đội khăn voan màu đỏ không?”

Nhạc Hoành lắc đầu, cup mắt xuống.

Sài Chiêu bình tĩnh nói. “Tân nương từ đội khăn voan đỏ che kín mắt, sẽ không thể tìm được đường quay trở về. Cả một đời sau này, A Hoành chỉ có thể ở lại bên cạnh ta, không bao giờ... có thể rời đi được nữa...”

Sài Chiêu nói như vậy, đôi môi không tự chủ được hướng về phía cánh môi đỏ mọng của nàng. Cảm thấy hơi thở nóng bỏng của Sài Chiêu càng lúc càng tới gần, Nhạc Hoành xoay người đi đến trước bàn trang điểm, gỡ chiếc mũ phượng đã đội cả ngày xuống, cời bỏ búi tóc tinh xảo của tân nương, mái tóc đen chảy xuống tận thắt lưng, tản ra từng đợt hương thoang thoảng.

Nhìn mình trong gương, trước đây đối với ngày đại hôn này nàng đều sợ hãi, qua gương phản chiếu người đàn ông đang dựa vào cạnh giường kia, một thân lễ phục, thắt lưng mang một chiếc đai màu đỏ thêu hoa văn, ánh mắt thần nhiên nhìn chăm chú vào nàng, không vội vã.

Nhữ mẫu bên ngoài khẽ giọng gọi. “Nước ấm đã chuẩn bị xong ở buồng trong, thiếu phu nhân có thể tắm rửa thay quần áo rồi.”

Nhạc Hoành tay vuốt mái tóc, khẽ đáp lời, cời hỷ phục đã mặc cả ngày ra, thoải mái thở một hơi. Bộ quần áo màu đỏ mặc bên trong bó sát tôn lên đường cong của nàng, mắt Sài Chiêu vẫn không rời chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của nàng, trái tim từng đợt lay động.

Buồng trong hơi nước lượn lờ, nữ mẫu giúp Nhạc Hoành cởi bộ đồ lót màu đỏ, đỡ thân hình như ngọc của nàng, giúp nàng vào trong bồn nước thơm ngát đã chuẩn bị xong. Tóc đen chạm đất, nước ấm thơm ngát, Nhạc Hoành dựa vào thành bồn ngẩng đầu nhìn trần nhà, những hình ảnh năm xưa phảng phất tái hiện...

Nội thành Liêu Châu hắc y nhân lướt qua người; ban đêm trong thâm cốc để lại trên cơ thể mình những dấu vết; trong rừng Tuy Thành đôi mắt màu xám nhìn thấu kiếp trước kiếp này của nàng... Người đàn ông nàng đã từng muốn dùng một tiễn bắn chết hấn lại trở thành trượng phu sẽ gắn bó suốt đời với nàng.

Nhạc Hoành vốc nước phả vào khuôn mặt mê mang của mình, nhin không được trầm mình xuống nước.

Nhữ mẫu đứng canh giữ một bên nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, xoay người nhìn thấy người đến liền vội vàng hành lễ, Sài Chiêu phát phát tay, mấy người đều lặng lẽ lui ra ngoài, giúp đỡ đóng kín cửa.

Sài Chiêu thông thả chậm rãi bước đến gần Nhạc Hoành, nhặt chiếc khăn mềm bên cạnh lên, nhẹ nhàng giúp nàng lau vai.

“Không cần mọi người hầu hạ nữa, đi trước ra ngoài đi.” Nhạc Hoành không ngẩng đầu nói. “Tự ta có thể làm được.”

Thấy không có ai đáp lại, Nhạc Hoành nhìn lại, giắt mình ngã vào bồn tắm, nhưng nước trong bồn trong vắt bản thân sớm đã bị Sài Chiêu nhìn thấy hết, giờ có muốn tránh cũng đã muộn.

Sài Chiêu làm như không nhìn thấy vẻ bối rối của nàng, bình tĩnh cười nói: “Hoàng gì chứ, cũng không phải là lần đầu tiên ta nhìn thấy, giờ đây cũng đã là thế tử bá đường của ta, còn có gì mà phải xấu hổ chứ?”

“Chàng...” Nhạc Hoành nhớ lại buổi tối trong rừng đó, cắn môi nói: “Đêm đó chàng cũng đã nhìn thấy hết có phải không?”

“Nàng còn muốn móc mắt của ta sao?” Đầu ngón tay của Sài Chiêu vuốt ve bờ vai của Nhạc Hoành, ghé sát vào tai nàng thấp giọng nỉ non nói.

Nhạc Hoành thấy động tác của y, mặt tràn ngập xấu hổ, múc một gáo nước dội vào mặt y. Sài Chiêu giơ tay vuốt bọt nước trên mặt cúi đầu, nở nụ cười: “Nước cũng lạnh rồi, A Hoành còn chưa tắm xong sao?”

“Chàng còn chưa đi ta sẽ không đứng dậy.” Nhạc Hoàn lại trầm mình xuống, ôm vai nói.

“Vẫn là cái tính cứng đầu kia.” Sài Chiêu xoay người, giúp nàng lấy xuống tấm y thêu hoa sen tịnh đế. “Ta quay người đi, mau lau người, đêm tân hôn đừng để mình bị lạnh.”

Nhạc Hoàn trộm quay đầu nhìn, thấy Sài Chiêu thực sự đã quay người đi, vội vàng đứng dậy, lấy tấm y trong tay y ra, tơ lụa mềm mại lướt qua tay Sài Chiêu, Sài Chiêu đột nhiên xoay người, mặc Nhạc Hoàn giặt mình kinh hô, ôm chặt lấy nàng.

Sài Chiêu thấp giọng cười, lồng ngực loạn nhịp, nữ nhân trong lòng mềm mại như nước, diễn lệ như đoá sen hồng đang nở, khuôn mặt Nhạc Hoàn ửng đỏ xinh đẹp động lòng người.

“A Hoàn có muốn bay lên không?” Sài Chiêu cúi người cắn vành tai nàng: “Ta ôm nàng bay lên...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Lời thì thầm lúc nửa đêm

“A Hoàn có muốn bay lên không?” Sài Chiêu cúi người cắn vành tai nàng: “Ta ôm nàng bay lên...”

Nến đỏ, đồ trang trí màu đỏ, lụa đỏ, đèn đỏ... trước mắt đều màu đỏ xa hoa, mặt nàng lại nóng như vậy nhất định cũng đã đỏ bừng. Nhạc Hoàn nắm chặt lấy tấm y màu hồng, tim đập loạn nhịp. Sài Chiêu cởi áo khoác của mình ra, con người màu xám tràn ngập màu đỏ, cúi đầu ôm lấy Nhạc Hoàn đang túm chặt tấm y, thờ gấp nói: “Lúc này đây nàng còn có thể chạy trốn sao?”

Muốn chạy, chạy không thoát...

Nhạc Hoàn nóng bừng người, lời nói mờ ám của y làm cho nàng mặt đỏ tim loạn. Từ lúc đồng ý quay về Vân Đô cùng y, nàng biết mình sẽ gả cho người đàn ông này, nếu đã là vợ chồng, nhất định sẽ có lúc này.

Cánh môi khô nóng của Sài Chiêu khẽ vuốt ve hai má mềm mại của nàng, tìm đến cánh môi đỏ mọng trúc trắc hôn. Thượng tướng ở trên sa trường đánh đầu thắng đỏ không ai cản nổi lúc này đang chần chờ không dám hôn sâu thê tử yêu thương của mình.

Nhạc Hoàn thấy Sài Chiêu bất động, hé mắt nhìn lên y, hơi thở nóng bỏng của Sài Chiêu khiến toàn thân nàng ngứa ngáy, muốn đẩy y ra, nhưng dùng sức đến mấy y vẫn không chút nhúc nhích.

Sài Chiêu nghĩ là mình làm nàng đau, hơi nâng người lên, khàn giọng hỏi nhỏ: “Đề nặng quá, làm làm bị đau sao?”

Nhạc Hoàn cố hết sức gạt đầu, bờ vai run rẩy, lại kéo chặt tấm y trên người, ánh mắt sáng ngời không dám nhìn thẳng vào Sài Chiêu, quay mặt đi khẽ giọng nói: “Chàng từng có nữ nhân ư?”

Đầu tiên Sài Chiêu sững sốt, xong lại lập tức bật cười, hôn lên vai nàng, ghé sát vào tai nàng nói: “Nàng đoán thử coi.”

Nhạc Hoàn không biết trong lòng mình có cảm giác gì nữa, giận dữ quay đầu đi, nói: “Nhất định là từng có, bên người Sài thiếu chủ có khi nào mà thiếu nữ nhân chứ?”

Sài Chiêu cảm thấy có chút thú vị, vuốt ve cái gáy ngọc ngà của nàng nói: “Chờ xong xuôi đại sự tối nay của chúng ta, cho nàng đoán lần nữa.”

Sài Chiêu nhìn vẻ mặt ngượng ngùng dưới nến đỏ của Nhạc Hoàn, dự vọng bắt đầu dâng trào, đôi môi lại lần nữa hạ xuống, thử thăm dò mút cánh môi nàng, y cẩn thận, chỉ sợ một chút thô lỗ sẽ dọa tới Nhạc Hoàn, làm cho nàng không thể nhận ra chân tình của chính mình.

Cánh môi ngọt ngào của nàng khiến y một khi sa vào không thể thoát ra, Sài Chiêu càng thêm lớn mật, đầu lưỡi càng thăm dò sâu hơn.

Ánh nến lay động lòng người, ánh mắt màu xám của Sài Chiêu sáng rực dưới ánh nến, Nhạc Hoàn cảm giác có chút sợ hãi, khẽ đẩy vai hắn khẽ giọng nói: “Ta sợ...”

“Đừng sợ...” Giọng nói trầm ổn của Sài Chiêu bất giác có chút run rẩy. “A Hoàn đừng sợ.”

Y cũng sợ, y sợ làm thê tử tân hôn của mình sợ hãi, sợ mình không có kinh nghiệm, sợ lòng của nàng không có mình...

Sài Chiêu, đại thần khai quốc Đại Chu, là đứa con trai độc nhất của vị vương gia ngoài hoàng tộc Sài Tuyên, 10 tuổi gặp đại biến, thê tử của Sài vương phủ hiển hách vinh quang đột nhiên bị biếm làm thứ dân, được thúc phụ nuôi dưỡng trong sơn dã, lang thang giang hồ, khi hoàn cảnh thay đổi lòng người dễ thay đổi, nếm chịu khổ cực chốn nhân gian.

Mười bảy tuổi gia tộc được minh oan mới có thể trở về Sài gia, lại chỉ có thể đi theo thóc phụ và đường muối chuyển về Thương Sơn với thân phận một thị vệ.

Luận về chuyện thành gia lập thất, quý nữ ở Chu Quốc không một người nào dám trao thân gửi phận cho Sài gia đang thất thế. Vốn nên là một thiếu niên hoạt bát sáng sủa, Sài Chiêu lại ần ần, cứng cỏi mà sống, không quan tâm đến chốn phong nguyệt... Tận đến lần thọ yến của Vũ Đế lần đó, y gặp nàng Nhạc Hoàn của Thương Châu.

Từ đó trong lòng y chỉ có một mình nàng.

Hai năm đầm máu sa trường, Sài gia cuối cùng cũng có thể trở về Vân Đô, cảnh tượng vốn nên huy hoàng lại vì mất nàng mà ảm đạm không chút ánh sáng. Có lẽ cả đời này của y cũng cứ thế mà qua, bên người là ai, có ai hay không, cũng chỉ thế mà thôi.

Nhưng ông trời thương xót lần nữa mang nàng trở lại, tay giường cung vẫn ngang bướng kiệt ngạo như ba năm trước. Tới nay lại ở trong vòng tay chính mình, đây tựa như là giấc mơ khiến y e sợ không dám chạm vào.

“A Hoàn... A Hoàn...” Sài Chiêu gian nan khắc chế bản thân khẽ mút vào từng tắc da thịt như ngọc của nàng, cho dù giờ phút này muốn y cứ thế mà chết, y cũng can tâm tình nguyện.

Bàn tay thô ráp của Sài Chiêu chậm rãi đi xuống, tầm y mềm mại lướt qua tay không bằng da thịt ngọc ngà của kiều thể dưới thân. Y cố gắng thật dịu dàng tháo bỏ cản trở cuối cùng giữa hai người, thân thể nóng bỏng dán sát vào da thịt mềm mại, bao phủ lấy Nhạc Hoàn đang run rẩy. Hai trái tim cùng dồn dập nhảy lên, Sài Chiêu nuốt cổ họng khô khốc. Bỗng nhiên y muốn cười nhạo chính mình, nữ nhân ôm trong lòng nhưng đột nhiên không có dừng khí như ba năm trước đây.

Cảm giác giá lạnh ủa tới. Vân Đô lạnh giá, lạnh đến mức Nhạc Hoàn chỉ có thể ôm lấy thân thể người đàn ông đang bao trùm lấy mình tìm nơi sưởi ấm. Thấy Nhạc Hoàn ôm mình, Sài Chiêu lại được thêm cổ vũ, ngón tay đang dừng lại giờ bắt đầu chậm rãi bao phủ những đường cong mềm mại, xẹt qua vòng eo mảnh mai của nàng, lớn mật hướng tới nơi bí mật của nàng.

Y giống như đang trân trọng vuốt ve một chiếc cung quý đã cất giữ lâu ngày, dù bị giấu mấy năm vẫn không mất đi vẻ sáng bóng của ngày xưa mà ngược lại còn càng ngày càng quý giá, khiến người ta không muốn buông tay.

Nhạc Hoàn biết chuyện kia sẽ bắt đầu nhưng sâu trong nội tâm vẫn muốn kháng cự, cắn chặt môi, khép hai chân lại. Sài Chiêu ním môi muốn dùng lực đẩy ra nhưng nhìn bộ dáng rung rung kèm theo quật cường của nàng thì lại thương tiếc.

Sài Chiêu hôn giọt nước mắt chảy xuống của nàng, thờ hồn hèn nó: “Nàng không muốn cho ta, hay tại ta làm không tốt khiến nàng bị đau?”

Nhạc Hoàn khóc nức nở cúi đầu đáp một tiếng, nhưng cánh tay ôm y vẫn không buông. Sài Chiêu không biết nàng trả lời câu nào của mình, chỉ cảm thấy hai gò má nàng đỏ lên khiến cho tim mình cũng tan chảy.

Ngón tay thô ráp của Sài Chiêu vô thức vuốt ve khuôn mặt nàng, y muốn tiếp tục xong lại không đành lòng ép buộc nàng. Ly biệt giờ gấp lại, nàng đối với y vẫn còn có chút sợ hãi, xa lạ.

Sài Chiêu kiểm chế không có cử động nữa, sợ một chút bất cẩn sẽ bắt chập mà đi vào làm nàng bị thương, cứ vậy qua hồi lâu, hơi thở dồn dập của y cuối cùng cũng bình ổn. Nền đỏ cháy gần hết, chỉ còn ngọn lửa leo lét, Sài Chiêu bình tĩnh nhìn vào ánh mắt đang kinh ngạc nhìn mình của Nhạc Hoàn, cúi người hôn lên trán nàng, rồi trở mình nằm xuống bên cạnh nàng.

Nhạc Hoàn thấy y buông tay thì có chút ngạc nhiên, trong lòng cũng khẽ thở ra một tiếng, kéo chăn bao chặt lấy người, thấy Sài Chiêu ngán người nhìn đỉnh màn thì cũng kéo một chút chăn qua đắp cho y.

Sài Chiêu nắm lấy tay nàng đặt trên ngực. “A Hoàn, phải làm sao nàng mới có thể giao trái tim cho ta?”

Nhạc Hoàn không đáp lại y, răng cắn chặt lấy bên vai săn chắc của y. Sài Chiêu nghiêng người kéo nàng ôm vào trong ngực, không ngừng hôn lên mái tóc đen của nàng nói: “Hiện giờ A Hoàn không phiêu bạt chân trời góc bể mà ở bên cạnh ta, ta đã phải nên cảm thấy đủ rồi mới phải.”

Vừa dứt lời, Sài Chiêu đã xoay người xuống giường, khoác áo nhằm thẳng buồng trong mà đi.

“Chàng đi đâu vậy?” Nhạc Hoàn vội vàng gọi với theo.

Sài Chiêu dừng bước, hơi xoay người nói: “Đi dùng nước lạnh hạ hỏa, nếu không nàng nhẫn tâm để ta ghen chết trên giường tân hôn sao?”

Nhạc Hoàn có chút buồn cười, nhưng chỉ há miệng thờ dốc không nói nữa.

Khi Sài Chiêu quay trở lại tân phòng thì Nhạc Hoàn đã mặc tằm y nằm quay lưng về phía y, nàng không nhúc nhích như là đã ngủ hoặc có thể đang chờ y.

Sài Chiêu nhẹ nhàng nằm xuống giường, cúi đầu buông tiếng thở dài. “Chuyện nàng không muốn ta sẽ không ép nàng.”

Đệm chăn ấm áp tràn ngập hương thơm xủ nữ mê người, Sài Chiêu ôm lấy Nhạc Hoàn, tìm đến tay nàng mười ngón đan chặt vào nhau, thấp giọng nói: “Ta nguyện cùng A Hoàn nếm trái cay đắng ngọt bùi, đi hết cuộc đời này.”

Mặc dù Nhạc Hoàn không đáp lại lời nhưng lại cúi đầu ngậm lấy ngón tay y.

Trên yến hội, mọi người vẫn còn ăn uống linh đình, Sài Tĩnh và Lý Trọng Nguyên đến gần Tô thái úy. Tô Thụy Thuyền vội vàng đứng dậy khách khí nói: “Quận chúa cùng quận mã gia đến kính rượu lão phu, thực sự là không dám nhận.

Sài Tĩnh từ từ uống hết chén rượu, từ trên xuống dưới nhìn một lượt thị vệ đi kèm phía sau ông ta, lưỡng lự hỏi: “Vị phía sau Tô thái úy nhìn mặt rất quen, có phải đã từng gặp ở đâu rồi không?”

Người nọ cung kính nói: “Quận chúa chắc là nhớ lắm rồi, sao người có thể gặp qua tại hạ rồi chứ. Tại hạ tướng mạo bình thường, rất nhiều người nhìn thấy đều cảm thấy như đã từng quen vậy.”

“Ra là vậy...” Sài Tĩnh có chút dăm chiêu nói.

“Quận chúa và Sài tướng quân đều đã thành gia, Sài vương gia coi như có thể an tâm được rồi.” Tô Thụy Thuyền nhìn Lý Trọng Nguyên nói: “Quận mã gia đúng là có phúc lớn, nếu như đổi lại là bây giờ, chỉ sợ là khó có thể cưới được thê tử như Sài quận chúa đây.”

Mặt Lý Trọng Nguyên biến sắc, Sài Tĩnh lại vẫn bình tĩnh nói: “Tô thái úy đúng là nói đùa rồi, giờ đây Nhạc tiểu thư đã khác xưa không phải vẫn có thể bước vào vương phủ của chúng tôi sao?”

Nghe thấy lời này, thị vệ phía sau Tô Thụy Thuyền lộ vẻ tức giận, lạnh lùng liếc nhìn Sài Tĩnh đang nói cười rồi cúi đầu hừ một tiếng.

Tô Thụy Thuyền vuốt râu bật cười, lắc đầu nói: “Cho nên mới nói, lão phu đúng là đầu óc hồ đồ rồi. Sài gia dù có ngu độn hay lần nữa đứng dậy thì tấm lòng son sắc có thể sánh tựa nhật nguyệt, Trọng Nguyên quận mã gia quả là số sinh ra đã an bài là quận mã gia, có thể nào đi chăng nữa cũng sẽ là người của Sài vương phủ.”

Lý Trọng Nguyên là kẻ thông minh, tất nhiên hiểu được Tô thái úy đang châm chọc hấn xuất thân hèn kém lại ở rể Sài gia, nhưng khuôn mặt vẫn bất động không nói lời nào.

Tô Thụy Thuyền thấy bộ dáng trấn định của hai vợ chồng này cũng không có hứng nói thêm nữa, quay đầu nói với thị vệ phía sau: “Đã không còn sớm nữa, đi thôi.”

“Tô thái úy cũng chưa uống được mấy chén mà?” Sài Tĩnh giữ lại nói.”

“Thôi để dành ngày khác lại tôi uống tiếp.” Tô Thụy Thuyền cười ha ha nói. “Lão phu còn chưa gặp được thiếu phu nhân nhà họ Sài, sẽ không rời khỏi Vân Đô sớm vậy đâu.”

Nhìn đám người Tô Thụy Thuyền rời đi, Sài Tĩnh kéo tay Lý Trọng Nguyên. “Trọng Nguyên, cái tên Tô thái úy mở miệng không nề người khác kia chàng đừng để ý đến ông ta, trên triều phụ vương cũng hay va chạm với ông ta.”

“Ta biết.” Lý Trọng Nguyên đề lại tay thê tử lại. “Nếu ta đã cưới nàng thì còn để ý người trong thiên hạ nói gì nữa sao?”

Sắp ra khỏi cửa Sài vương phủ, Tô Thụy Thuyền thấy phía sau không có động tĩnh liền xoay người thấy thị vệ phía sau đang nghỉ chân nói: “Còn không đi? Con còn muốn đến tân phòng của người tay cạy cửa sổ xem trộm sao?”

Thị vệ kia tức tối đứng dậy đi lên trước Tô Thụy Thuyền, phiên nào nói: “Sao cha không bắt Sài Chiêu vén khăn voan lên. Chưa nhìn thấy bộ dáng Nhạc Hoàn kia, đi chuyển này thành ra công cốc rồi.”

“Tĩnh Trúc, thật cần rồi!” Tô Thụy Thuyền tức giận: “Cho con đi theo là ta đã dung túng lắm rồi, con không cảm thấy Sài quận chúa đã nhận ra con sao? Nếu bị lộ ra, tiểu thư phủ Thái úy lên lút giả nam, lại còn muốn xóc khăn voan của người ta, con sợ oán hận giữa ta và Sài gia còn chưa đủ sâu phải không?”

Tô Tĩnh Trúc dừng bước, phất tay áo nói: “Nhưng y không nhận ra con, cha nói xem có phải Sài Chiêu cố ý hay không, lẽ ra chỉ cần liếc mắt một cái hẳn là y phải nhận ra con rồi chứ?”

“Nếu thật sự là như thế.” Tô Thụy Thuyền lắc đầu nói: “Vây lòng dạ Sài Chiêu quả là thâm sâu, là y không muốn nhận ra con thôi. Hai thúc cháu nhà này... con đâu không lại đâu, cái hồ Sài gia này, quá sâu.”

“Nhạc Hoàn nước mất nhà tan, chỉ là một đứa bé mồ côi, nghe nói lưu lạc bên ngoài, dựa vào săn bắn mà sống...” Tô Tĩnh Trúc đi trước vài bước, liên tục quay đầu lại nói: “Nữ tử như vậy cũng có thể bước chân vào Sài gia đang như mặt trời buổi trưa sao? Rốt cuộc tại sao Sài Chiêu lại coi trọng nàng ta như vậy. Tiên đế chỉ hôn công chúa Sơ Vân cho hấn, hấn nói bản thân chưa lập nghiệp, không có lòng dạ thành gia. Quân Lương bị đánh lui, cũng đã công thành danh toại, đổi lại là con Tô Tĩnh Trúc, hấn lại nói là trong lòng không quên được thê tử đã mất, không muốn cưới người khác... mà nay thê tử đã chết của hấn sống lại, con và công chúa Sơ Vân đều trở thành trò cười.”

Tô Thụy Thuyền trầm ổn nói: “Hai người bọn họ được tứ hôn khi Sài Chiêu còn là một kẻ thứ dân sống dưới chân Thương Sơn Chu Quốc, cho dù đi đến đâu Sài Dật cũng dẫn hấn theo thì hấn cùng lắm chỉ là hộ vệ bên cạnh mà thôi. Khi đó thúc cháu Sài gia, cũng chỉ giống như con kiến trên mặt đất,

nguy cơ bị người ta giẫm nát không có cơ hội ngẩng dậy. Nhạc gia thế nhưng vẫn đồng ý hôn sự đó, vậy là trung nghĩa vẹn toàn. Chỉ chút tình nghĩa này đã khiến cho Sài gia cảm kích nửa đời. Năm đó nếu tiền để gả con cho Sài Chiêu, Tinh Trúc con có bằng lòng hay không?”

“Con?” Tô Tinh Trúc nhất thời có chút do dự: “Cho dù con gái đồng ý, cha cũng không đồng ý...”

“Kẻ thức thời là anh hùng, đó là bản lĩnh.” Tô Thuy Thuyền nói: “Chiến thuyền Sài gia này chỉ sợ còn gặp sóng gió, cha con ta, cứ thử thả nhìn xem mới được.”

Tô Tinh Trúc lại không cam lòng quay lại nhìn đèn lồng đỏ đang lay động Sài phủ, kéo mạnh đai lưng bên hông cảm giận ném xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hoa đào trên đầu ngón tay

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu vào tân phòng. Nhạc Hoành dụi đôi mắt nhắm nhèm còn buồn ngủ, nhìn bên cạnh đã không thấy người đâu, lòng dâng lên chút nghi hoặc, khoác áo đứng dậy. Nhạc Hoành đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài tìm kiếm, trong viện vang đến tiếng kiếm lạnh thấu xương, cây cối trong vườn bị tuyết phủ trắng xóa, một bóng người mặc đồ đen dáng người oai phong, tay cầm trường kiếm không ngừng bay múa.

Bóng người dần dần rõ ràng, những nơi bị trường kiếm quét qua bung lên từng mảng tuyết lớn, bông tuyết bay đầy trời, tựa như cả đêm tuyết không ngừng rơi, khiến tầm mắt Nhạc Hoành trở lên mơ hồ.

Luyện xong chiêu thức cuối cùng, Sài Chiêu thu hồi trường kiếm, đôi mắt xám liếc thấy Nhạc Hoành bên cửa sổ, đường nét kiên cường trên mặt bỗng nhiên chuyển sang vẻ dịu dàng, bước dài vài bước đã tới trước mặt nàng, vuốt ve bàn tay đang dựa vào cửa sổ của nàng nói: “Sao không ngủ thêm chút nữa đi, trời còn lạnh lắm, đi vào trong nói chuyện thôi.”

“Hàng ngày ta đều dậy rất sớm, không ngờ chàng còn dậy trước ta...” Nhạc Hoành đã thay một bộ y phục thêu hoa văn màu hồng, thấy thời gian còn sớm, xoay người định đi thu xếp lại đệm giường.

“Ta cũng có thói quen dậy sớm.” Sài Chiêu thản nhiên cười nói. “Nhiều năm trước đây, chưa đến canh bốn đều đã phải thức dậy, khi hành quân đánh giặc thức trắng đêm không ngủ là thường. Nếu A Hoành cũng có thói quen dậy sớm thì ta khỏi phải lo lắng chuyện sẽ đánh thức nàng rồi.” Thấy Nhạc Hoành xoay người, Sài Chiêu nắm lấy tay nàng, thấp giọng nói. “Từ từ đã...”

Nhạc Hoành dừng bước, chỉ thấy Sài Chiêu cup mi đang nghĩ gì đó, sau thấy y nhặt con dao nhỏ trên bàn rạch một đường trên ngón tay mình.

Thấy máu chảy, Nhạc Hoành vội đoạt lấy đao la lên: “Chàng làm gì thế?”

Sài Chiêu mặt không đổi sắc tiêu sái tiến về phía giường, đè ngón tay đang chảy máu lên tấm đệm giường mới, nhất thời máu thấm lên như bông hoa đào mới nở.

Nhạc Hoành dường như hiểu được y làm gì, lập tức đỏ mặt, ấp úng nói: “Sài Thiếu chủ nhất định là đã từng có nữ nhân phải không? Bằng không thì sao chuyện này chàng cũng biết...”

Sài Chiêu mút đầu ngón tay dính máu, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Nhạc Hoành, trấn định nói: “Chuyện đêm qua không có hoàn thành, tất nhiên nàng không thể đoán được kết quả. Nhưng vô luận như thế nào, cũng phải để cho thiếu chủ ta lưu lại chút mặt mũi chứ?” Nói xong liếc mắt nhìn vết máu trên đệm giường, khoe miệng khẽ giương lên, hạ giọng nói: “Đây chính là bí mật của ta cùng A Hoành, ai cũng không được nói ra.”

Nhạc Hoành thờ dốc nhìn đoá hoa đào còn ướt kia, cắn môi không nói gì.

Thấy nàng vẫn còn ngây ra, Sài Chiêu làm như không có chuyện gì kéo tay nàng: “Đi, còn phải đi chào thúc thúc nữa.”

Trái tim Nhạc Hoành bỗng chốc có chút chua xót, cảm thấy có lỗi với Sài Chiêu.

Trong đại sảnh, Sài Dật ngồi ở trung tâm nhàn nhã thưởng thức trà, Lý Trọng Nguyên cùng Sài Tinh đứng hai bên khuôn mặt đều mỉm cười, Vân Tu thì dài cổ ngoài đầu ra ngoài, tay xoa xoa tóc về nóng lòng.

“Thiếu chủ đến rồi.” Ngô Hữu chỉ phía bên ngoài nói: “Đến rồi đến rồi...”

“Ngô Hữu.” Lý Trọng Nguyên vội gọi lại: “Người gào lớn làm gì hả, đừng có dọa đến thiếu phu nhân.”

Ngô Hữu thè lưỡi, lùi lại về phía sau Ngô Tả, Vân Tu nhìn thấy vẻ mặt Sài Chiêu hồng hào đầy thoả mãn, cúi đầu cười thích chí.

Sài Chiêu nhìn quanh đại sảnh, thấy bộ dáng mọi người đều đang cố nín nhịn thì nhũn mày nói: “Sao mọi người đều nhìn chăm chăm ta và A Hoành thế

hả?”

Thấy không ai lên tiếng, Sài Tịnh vừa cười vừa nói: “Thấy huynh tân hôn, mọi người vui mừng thay huynh chứ có gì đâu, đừng có nghĩ nhiều.” Lại nhìn thấy Nhạc Hoành bên cạnh Sài Chiêu hai gò má đỏ ửng, Sài Tịnh tiến lên thân thiết kéo Nhạc Hoành qua nói nhỏ vào tai: “Đừng để ý lũ đàn ông bọn họ làm gì, A Hoành nói cho ta biết, huynh ấy có làm tẩu đầu hay không..?”

Nhạc Hoành đỏ bừng mặt, bây giờ mới biết thì ra Sài quận chúa lớn lên cùng một đồng đàn ông cũng là kẻ không tim không phổi, trước mặt mọi người lại ngang nhiên hỏi mình chuyện ngưng ngưng như vậy.

Thế nhưng Sài Chiêu cũng không giải vây cho Nhạc Hoành, khoái chỉ ngồi lên chiếc ghế gỗ lim bên cạnh Sài Dật, đuôi lông mày giật giật khiếm tốn nói: “Hôn sự của con được tổ chức chu đáo thế, đa tạ thúc thúc đã lo lắng.”

Sài Dật có chút phật ý liếc mắt nhìn con gái đang kéo tay Nhạc Hoành, Sài Tịnh thức thời buông tay ra, kéo Nhạc Hoành ngồi bên cạnh mình, tuy là vẫn còn cười cười nhưng miệng cũng không dám hỏi nữa.

“Tô thái úy đích thân đến Vân Đô tham dự đại hôn của con, nếu hôn sự không làm thỏa đáng, chẳng phải kiến cho người kinh thành chê cười sao?” Sài Dật ho một tiếng, Sài Chiêu vội vàng dâng trà cam lộ lên, Sài Dật nhũm mày nhấp một ngụm, lắc đầu nói: “Trà cam lộ này khó uống quá, sau này đừng chuẩn bị cho ta nữa.”

Sài Tịnh nhũm cặp mày thanh tú nói: “Phụ vương lại bướng rồi, trà cam lộ này là do con gái khó khăn lắm mới có được, đại phu cũng nói đối với bệnh phổi của người chỉ có loại này không hại, con cũng đã nếm qua rồi, ngọt dịu mát lành, sao mà khó uống chứ? Cho dù có khó uống, đạo lý thuốc đắng dã tật phụ vương cũng không hiểu sao?”

Sài Dật không biết làm sao, đành nhấp thêm một ngụm, sau đấy chung trà ra xa: “Phụ vương biết tấm lòng của Tịnh Nhi, con người sống trên đời này phải làm chuyện mà mình không thích, ăn thứ mà mình không thích thì có ý nghĩa gì chứ? A Chiêu con nói xem đúng không?”

Sài Chiêu lạnh nhạt nói: “Cho dù có ăn ít đi một chút cũng không nên uống tấm lòng của quận chúa.”

Sài Dật vuốt râu cười nói: “A Chiêu làm chuyện gì cũng đều mang bộ dáng cẩn thận này, đúng là rất tốt, rất tốt.” Sài Dật lại cúi đầu ho khan vài tiếng, chậm rãi nói: “Nhắc đến Tô Thái úy mới nhớ, không biết mọi người có để ý thấy thị vệ mà ông ta mang theo bên cạnh quen mặt không?”

“Người quen sao?” Vân Tu gãi gãi đầu. “Tô Thái úy tự mình tới đây... Không đúng còn mang theo mấy thị vệ... Vương gia ngài đang nói ai chứ?”

Ngô Tả và Lý Trọng Nguyên liếc nhau, nhìn sang thấy Sài Chiêu vẫn ngồi ngay ngắn bất động, họ muốn nói lại thôi.

Ngô Hữu chớp chớp mắt nghĩ một hồi, mắt chợt sáng lên: “Đệ biết...” đang muốn nói tiếp, Ngô Tả bên cạnh hung hăng đẩy tay hắn, Ngô Hữu hiểu ý, không nói nữa lùi ra phía sau vài bước.

Vân Tu vội la lên: “Đang nói sao dừng lại? Ngô Hữu người nói rõ ràng cho mọi người biết, ai quen chứ? Ta có biết không?”

Thấy cả đại sảnh lâm vào trầm mặc, Sài Chiêu nâng chung trà lên nói: “Theo như ý thúc thúc là đang chỉ thị vệ trẻ tuổi phía sau Tô thái úy phải không ạ. Đúng thật là nhìn mặt rất quen, lại ăn mặc như vậy đến Sài gia, thật sự không biết là có ý tứ gì. Tô Thái úy anh mình một đời lại không quản được con gái bảo bối của chính mình, thật là chuyện đáng chê cười.”

Nghe Sài Chiêu tự mình nói ra, Sài Tịnh cũng khẽ thở phào một tiếng, nhìn trượng phu mình không nói gì cả.

“Nữ nhi của Tô thái úy?” Vân Tu bừng tỉnh, nói: “Thì ra là nàng ta, Tô Tinh Trúc. Trách không được ta thấy như đã gặp ở đâu, nào có nam nhân nào lại có diện mạo như thế chứ...” Vân Tu nói đến là hăng hái, thấy không ai để ý đến mình, lại chỉ có Nhạc Hoành liếc mắt nhìn hắn.

“Tô Tinh Trúc? Là ai vậy?” Nhạc Hoành nhìn Vân Tu hỏi?

“Là...” Vân Tu nhất thời giật mình: “Chính là con gái của Tô thái úy đó...”

“A Hoành cũng đã là thê tử của ta, các người còn giấu diếm gì chứ?” Sài Chiêu bình tĩnh nói. “Mọi người cứ thích chuyện bé xé ra to mà thôi, Tô Tinh Trúc chẳng qua là người mà Hoàng Thượng đã tứ hôn cho ta, không có chuyện gì khác, sao đến cả Vân Tu cũng ấp a ấp úng thế?”

“Tô Tinh Trúc...” Nhạc Hoành lăm băm nhắc lại cái tên này.

Sài Tịnh bật miệng cười trộm, mắt hạnh nhìn về phía Sài Chiêu nói: “May mà huynh dứt khoát từ chối, bằng không bây giờ làm gì còn mặt mũi mà gặp lại A Hoành của huynh, phải không? Nhưng mà tiểu thư Tô gia cải trang thành nam nhi đến Vân Đô uống rượu mừng của huynh, là vì sao chứ?”

Sài Chiêu vẫn thờng trà coi như không nghe thấy, Nhạc Hoành nhìn trái nhìn phải, trong lòng cũng hiểu được vài phần.

“Tịnh Nhi...” Sài Dật ngắt lời nói. “Cha còn có chuyện quan trọng cần bàn với A Chiêu.”

Sài Tịnh cụp mắt, mấy người đang muốn bàn chuyện thì quản gia vội vàng báo lại: “Tô Thái úy cầu kiến...”

“Thật sự là không thể nói xấu sau lưng người khác.” Sài Tịnh lắc đầu nói. “Mới nhắc đến nữ nhi của ông ta vài câu ông ta đã tới cửa, còn biết sao nữa,

mau mời vào đi thôi.”

Nhạc Hoành nhìn Sài Chiêu thấp giọng nói: “Hay là ta tránh đi thì hơn.”

Sài Chiêu đề lại tay nàng. “Người ta chính là muốn gặp nàng, nàng sao tránh đi được? Gặp một lần cũng không sao cả, đều là qua trên cửa triều đình, ứng phó vài câu là được rồi.”

Đang nói Tô Thụy Thuyền đã vào tới đại sảnh, Sài Dật cười đứng dậy đón tiếp, chấp tay nói: “Quả nhiên hôm nay Tô thái úy đã tới, không đón tiếp từ xa thật thất lễ quá.”

Nhạc Hoành nhìn theo, quả nhiên thấy phía sau Tô Thụy Thuyền có một thị vệ tuần mỹ khác thường, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng như hoa, nếu là ban đêm thì chưa nhìn ra nhưng dưới ánh sáng ban ngày chỉ nhìn thoáng qua đã biết là nữ nhi.

Đúng lúc Tô Tinh Trúc cũng đang nhìn Nhạc Hoành, bốn mắt nhìn nhau, nhưng Nhạc Hoành có chút tò mò, còn Tô Tinh Trúc vừa nhìn là biết cô gái xa lạ này chính là Nhạc Hoành nhưng mặt không chút thay đổi.

Vân Tu lại liếc nhìn mấy lần, nhặt trái cây lên, từ từ lột vỏ.

Tô Thụy Thuyền nhìn Nhạc Hoành, vuốt râu cười nói: “Vị này lão phu chưa từng gặp qua, có phải chính là Nhạc Hoành tiểu thư con dâu của Sài vương phủ, phu nhân mới cưới của Sài tướng quân hay không?”

Nhạc Hoành nhẹ nhàng nhún gót: “Nhạc Hoành ra mắt Tô thái úy.”

Tô Thụy Thuyền bước tới gần mấy bước để nhìn thật kỹ, tấm tắc khen nói: “Thanh lệ thoát tục, tựa hoa sen mới nở, Nhạc Hoành thành Thương Châu, quả là danh bất hư truyền. Sài tướng quân phí sức mới có thể ôm được giai nhân về, quả là lương duyên trời định thử gì của cậu nhất định là của cậu.”

Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành, bình tĩnh nói: “Trời xanh rủ lòng thương để cho ta và A Hoành có thể gặp lại nhau, sau này nhất định không bao giờ rời xa nữa.”

Tô Thụy Thuyền kéo vạt áo ngồi xuống, Tô Tinh Trúc sớm đã bị người ta nhận ra là nữ nhân, không có ai tiếp đón. Lý Trọng Nguyên thấy thúc cháu Sài gia ngay cả liếc cũng không liếc mắt đến mình, liền cũng làm bộ như không có nhận ra.

Tô Tinh Trúc bỗng nhiên thấy mất vui, khẽ hắng giọng một tiếng, Sài Tinh vô tình liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại rót trà cho Tô thái úy.

“Sài Thiếu chủ.” Cuối cùng Tô Tinh Trúc cũng không nhận được, đi lên vài bước gần với Sài Chiêu. “Ngài chỉ cần liếc mắt nhìn ta một cái nhất định là nhớ rõ ta là ai.”

Sài Chiêu hơi nâng tầm mắt, lắc đầu nói: “Nhìn có vẻ như đã gặp qua rồi nhưng thực sự không nhớ rõ huyênh là ai.”

Tô Tinh Trúc giật mạnh búi tóc trên đầu, mái tóc đen bóng như thác chảy xuống, càng làm nổi bật lên khuôn mặt trắng hồng như cánh hoa đào dưới nắng. “Sài Thiếu chủ, như thế này huyênh cũng không nhận ra ta là ai sao?”

Không đợi phu quân mở miệng, Nhạc Hoành trừng lớn mắt ngạc nhiên nói: “Cô... Cô là nữ nhi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Hậu duệ hầu môn

Nhạc Hoành lớn mắt nói: “Cô ... Cô là nữ nhi sao?”

Vân Tu cười phì một tiếng, trái cây trong miệng bắn tung ra đất.

Tô Tinh Trúc tức tối nhìn Nhạc Hoành nói: “Thị vệ phủ Tinh quốc công nhà cô đều có bộ dáng như ta sao?”

Lời vừa nói ra, không đợi Nhạc Hoành phát ra tiếng, sắc mặt Sài Chiêu đã biến đổi, tay khẽ gõ bàn trà nói: “Tô tiểu thư tới Sài vương phủ làm khách không sai, nhưng lại ăn mặc như một nam tử, khiến người khác không nhận ra cũng không phải chuyện lạ gì, tiếp đón chậm trễ cũng phải. Mời ngồi xuống nói chuyện.”

Thấy sắc mặt nổi giận của Sài Chiêu, Lý Trọng Nguyên vội vàng tiến lên. “Tô tiểu thư, xin mời..”

Tô Tinh Trúc vẫn không nhúc nhích, mắt phượng đầy vẻ khiêu khích nhìn Nhạc Hoành, như là đang đợi nàng tiếp đón mình vậy.

Về mặt Nhạc Hoành cũng không chút cẩu thả, ung dung đi đến bên cạnh Sài Chiêu, Sài Chiêu tự nhiên nắm lấy cổ tay nàng, đôi mắt xám tràn đầy dịu dàng.

“Tĩnh Trúc, con còn ngại chưa đủ loạn sao hả?” Tô Thụy Thuyền hắng giọng. “Cha đến Vân đô là có việc quan trọng, một nữ nhi như con lại có tình đòi đi theo xem náo nhiệt, thật sự là mất hết thể diện của phủ Thái úy, còn không mau ngồi xuống.”

Tô Tĩnh Trúc khẽ hừ một tiếng, liếc mắt nhìn Nhạc Hoành vẫn đang im lặng, vén gọn mái tóc lên vai, cho dù chỉ ngồi trên ghế gỗ lim thì tư thái quý nữ cũng không chút biến đổi.

“Tô tiểu thư luôn thích làm theo ý mình, Thái úy đại nhân cũng không nên cản.” Sài Dật dịu giọng hoà giải. “Mấy ngày tới bốn vương cũng sẽ tiến kinh diện kiến thánh thượng.”

“Thế sao?” Tô Thụy Thuyền hoài nghi nói: “Sài Vương gia có đại sự muốn tâu lên thánh thượng sao?”

Sài Dật không đáp lại, Sài Chiêu thổi thổi hơi nóng của tách trà, sau lại lấy trái cây bỏ vào tay Nhạc Hoành, về dịu dàng thăm thiết trong đáy mắt bị Tô Tĩnh Trúc ngồi đối diện thu hết vào tầm mắt, tự nhiên dâng lên cổ ghen tuông.

“Nghe nói...” Tô Thụy Thuyền do dự một lát nói. “Quân đội Sài gia vẫn còn tập kết ở biên quan chưa di tản, triều đình có người nghị luận, nói Sài Vương gia có ý định công Lương?”

Sài Dật đáp lời: “Theo như ý của Tô thái úy, giang sơn Lương quốc có thể công được không?”

“Chuyện này...” Tô Thụy Thuyền do dự không nói.

“Đương nhiên có thể công.” Tô Tĩnh Trúc đồng giọng nói: “Đại Chu ta đánh lui Sở Vương Kỷ Minh, đúng là tiếng trống gióng lên cổ vũ tinh thần quân sĩ thêm hăng hái, cho nên có thể nhân cơ hội này đánh Lương Quốc.”

“Tĩnh Trúc, ở đây có chỗ cho con nói chuyện hả?” Tô Thụy Thuyền cả giận nói.

“Thật ra Tô tiểu thư nói rất có lý.” Sài Dật gật đầu nói.

“Không thể nào.” Tô Thụy Thuyền lộ vẻ khó xử: “Lại chiến tranh, quốc khố trống rỗng, cho dù quân đội Sài gia có anh dũng thiện chiến, cũng sẽ tổn hại không ít. Thiếu Đế đăng cơ chưa lâu, ngôi vị chưa ổn không thích hợp háo chiến. Lại nói đến Lương quốc binh lực dồi dào, tính sơ sơ cũng có hơn mười vạn quân, đây chính là lấy đá chọi đá, chỉ sợ Đại Chu ta có muốn công cũng không nổi.”

“Tô Thái úy thật sự là hiền đức.” Sài Tĩnh cười nói: “Chuyện đáng lo cũng chỉ là đời sống con dân Đại Chu ta khổ cực, nếu như lương thảo đã có người chia sẻ, vậy chúng ta có chiếm được lợi thế không?”

“Ý của quận chúa là?” Tô Thụy Thuyền nhìn về phía Sài Tĩnh. “Có thể nói cụ thể ra không?”

Sài Tĩnh cũng không nói thêm, mắt hạnh nhìn về Sài Chiêu vẫn im lặng không nói lời nào. Sài Chiêu bóc vỏ trái quýt, đưa một múi vào miệng, bình thản nói: “Quýt đặc sản của Đại Chu cũng không có được vị ngọt như quýt Tuy Thành, lần sau bảo người mang một ít đến dâng lên cho thúc thúc và quận chúa nếm thử.”

“Tuy Thành!?” Tô Thụy Thuyền cả kinh. “Có phải Tuy thành nơi mà vẫn chưa có ai quản lý không? Sài tướng quân được Ân Gia Bảo tương trợ sao?”

Tô Tĩnh Trúc khó có thể rời mắt khỏi Sài Chiêu. Ngày xưa nàng chưa bao giờ để nam tử này vào trong mắt, không biết từ khi nào đã trở thành châu báu, mỗi một cử chỉ lời nói đều tràn đầy khí phách, đôi mắt xám lạnh thấu xương bình tĩnh như đáy hồ sâu, chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến lòng run rẩy.

Thấy không có người ủng hộ mình, Tô Thụy Thuyền lầm bầm: “Ân gia ở Tuy Thành gia tài bạc triệu, quy tụ hào kiệt tám phương, nghe nói Sở Vương Kỷ Minh sau khi bại trận cũng đã từng đi tìm Ân gia, nhưng bị từ chối... Sài tướng quân làm thế nào mà thuyết phục được Ân gia?”

Vân Tu nhin không được nói: “Ai cũng biết thiếu chủ nhà chúng tôi hùng tài thao lược, cần gì phải thuyết phục. Cha con Ân gia chỉ mong dựa vào cây đại thụ Sài gia còn không được ý chứ...”

“Vân Tu.” Lý Trọng Nguyên vội la lên. “Lắm chuyện.”

Vân Tu nhếch mép, khoanh tay đứng im.

“Thực sự đã được Ân gia ở Tuy Thành tương trợ?” Tô Thụy Thuyền sợ hãi nói: “Sài tướng quân thật sự có thuật thông thiên a.”

“Nếu như tâu chuyện công Lương trên triều nhất định nhiều người phản đối.” Sài Dật buồn bã nói. “Nếu biết có Ân Gia Bảo ở Tuy Thành tương trợ, Tô thái úy nói xem, chúng thần trên triều sẽ quyết định thế nào?”

“Chuyện này tất nhiên... tiếng phản đối sẽ bớt đi rất nhiều.” Tô Thụy Thuyền nói: “Sài vương gia cũng biết tiền đề bằng hà chưa lâu, Thiếu Đế đăng cơ vốn chỉ là đứa trẻ mười tuổi, cận thần phụ tá lại rất bảo thủ, có thể thủ được Vân Đô bảo hộ kinh thành đã khiến họ nom lớp lo sợ, lại bảo họ chuẩn bị tấn công Lương Quốc... Không có bảy tám phần nắm chắc, quả là nói dễ hơn làm.”

“Loạn thế liêu lĩnh một chút, không phải là chuyện xấu gì.” Sài Chiêu nuốt mủi quýt cuối cùng xuống, phui phui tay nói. “Ai cũng biết Kỷ Minh cuồng vọng hiếu chiến, một mạch diệt Yên Quốc và Tần Quốc, đúng là rất mạnh. Nhưng có đôi khi, phải xem vận số nữa.”

Sài Dật gật đầu nói: “Cuối tháng bốn vương cùng A Chiêu sẽ vào cung thuyết phục thánh thượng, lĩnh binh công Lương, không thể chần chừ nữa. Đến lúc đó mong rằng Tô Thái úy ở trước mặt thánh thượng có thể khuyên bảo vài lời, ra mặt giúp thúc cháu chúng tôi thành công.”

“Chuyện này... là đương nhiên.” Tô Thụy Thuyền vội tiếp lời: “Thần tử trên triều đều là kẻ gió chiều nào theo chiều đó, chỉ cần Sài vương gia và tướng quân mạnh thế, thánh thượng chấp nhận phát binh là chuyện không khó.”

“Vây làm phiền Tô Thái úy rồi.” Sài Chiêu khẽ gật đầu, ánh mắt trấn định đảo qua Tô Tinh Trúc đang nhìn mình chằm chằm, làm như không nhìn thấy.

“Tinh Trúc nghe nói...” Tô Tinh Trúc đảo mắt nhìn Nhạc Hoành. “Nhạc tiểu thư vốn là con nhà võ tướng, tài bắn cung danh chấn thiên hạ, không biết khi Kỷ Minh công thành, Nhạc tiểu thư có cùng chống địch... lại làm cách gì mới có thể bảo toàn tính mạng của bản thân?”

Con người Nhạc Hoành tối lại, nhìn Sài Chiêu đang sắp nổi giận khẽ lắc đầu, vẫn bình tĩnh đáp lại. “Có lẽ là mệnh chưa tận, cũng có thể nói là tham sống sợ chết, khiến Tô tiểu thư chê cười rồi.”

Sài Dật ngồi ngay ngắn nhìn Nhạc Hoành gần từng tiếng chậm rãi nói, đáy lòng cũng thầm khen ngại nàng không quan tâm hơn thua.

Tô Tinh Trúc nhất thời không biết phải nói tiếp thế nào, ngược lại khiến bản thân mình rơi vào thế hạ phong, cắn môi không nói nữa.

Khi hai cha con Tô gia rời đi, bất ngờ Sài Chiêu lại tự mình đưa tiễn bọn họ, đi sóng vai với Tô Tinh Trúc, ánh mắt lạnh lùng.

“Sài Thiếu chủ...” Tô Tinh Trúc nhìn không được giương mắt lớn nói. “Huynh thật sự không nhận ra ta sao? Hay là huynh không muốn nhận ra ta? Tiệc chiêu đãi của tiên đế chúng ta đã từng gặp mặt.”

“Chỉ gặp một lần.” Sài Chiêu băng quơ nói: “Không nhận ra cũng không có gì lạ, tiểu thư nghĩ nhiều rồi.”

“Một lần đó ta lại đã nhớ không quên.” Tô Tinh Trúc kiên trì nói. “Sài thiếu chủ nói lòng khó quên thế tử đã mất, tạm thời không có ý niệm tái hôn... Những lời này, làm cho Tinh Trúc nhớ mãi đến nay, ngày ngày khâm phục hiện giờ còn có nam nhân thâm tình như vậy. Mà Sài thiếu chủ hiện nay đã đem Tinh Trúc quên sạch sẽ sao?”

“A Hành ở trong lòng ta, sao có thể quên được.” Sài Chiêu lạnh lùng buông một câu xong không nói nữa.

Tô Tinh Trúc cong môi lên, sau không cam lòng chậm rãi khép lại.

Khi Tô Tinh Trúc bước ra cánh cửa, thanh âm khàn khàn của Sài Chiêu lại vang lên: “Còn muốn nói thêm một tiếng với Tô tiểu thư, A Hoành đã là thế tử của ta, về sau tiểu thư nên gọi nàng là Sài phu nhân mới phải. Chuyện Nhạc gia hi sinh cho tổ quốc cũng không nên nhắc đến trước mặt A Hoành nữa, không nên làm nàng thêm đau lòng. Sài Chiêu cảm ơn tiểu thư trước.” Nói xong không đợi Tô Tinh Trúc trả lời, Sài Chiêu đã muốn xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng lạnh lùng kiên định kia, Tô Tinh Trúc tựa như nghe thấy tiếng trái tim mình run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Sa vào lưới tình

“Đã đi rồi sao?” Sài Dật thấy đứa cháu đi vào nhà liền hỏi.

“Vâng.” Sài Chiêu chậm rãi ngồi xuống, vuốt ve cạnh bàn như là đang nghĩ chuyện gì đó.

“Tô thái úy này.” Sài Dật nhìn mấy người đang có mặt tại đại sảnh hỏi: “Ai có thể nói cho bốn vương biết. Trọng Nguyên ý con thì sao?”

Lý Trọng Nguyên nghe thấy tiếng gọi mình, ngẩng đầu nói: “Phụ vương hỏi Trọng Nguyên sao ạ? Vị Tô Thái úy này... Theo như lời ông ta nói, vậy là kẻ thần tử gió chiều nào theo chiều đó?”

Ngô Tả và Ngô Hữu phía đối diện cười cười.

Lý Trọng Nguyên tiếp tục nói: “Hiện giờ phụ vương cùng thiếu chủ là Đại Chu nhất đẳng công thần, Tô thái úy tự nhiên sẽ biết nên giúp đỡ Sài gia. Nhưng chúng ta nghe thì biết vậy chứ không thể thực sự trông cậy được.”

Sài Dật gật đầu, khẽ nói: “A Hoành, con cảm thấy thế nào?”

“Con?” Nhạc Hoàn nhìn trái ngó phải. “Thúc Thúc hỏi A Hoàn à?”

“Một tiếng thúc thúc này ...” Ánh mắt sắc lạnh của Sài Dật lập tức trở lên từ ái. “Nghe A Hoàn gọi, bốn vương thực sự thấy yên lòng. A Hoàn nói cho thúc thúc nghe thử coi.”

Nhạc Hoàn mở to mắt nói: “Nếu là kẻ gió chiều nào theo chiều đấy, sao ông ta không nhân dịp này chạy theo Sài gia, làm theo ý Sài gia muốn...”

Ý cười nở trên khoé môi Sài Dật, nhìn Sài Chiêu nói: “Nhìn coi tân nương tử của A Chiêu kia, đúng là phong cách giống với người Sài gia. Lúc này không dùng Tô thái úy thì còn đợi đến khi nào. Thế lực của Sài gia sau này càng thêm vững chắc, kẻ thuận gió xuôi chiều không phải ngày càng nhiều sao. Trọng Nguyên, điều con lo lắng cũng không phải không có lý, cũng là suy nghĩ đường lùi về sau.”

Lý Trọng Nguyên có chút xấu hổ, cúi đầu nói. “Phụ Vương nói phải, Trọng Nguyên...”

Sài Tịnh cười lớn, đứng dậy, ngắt lời phụ quân. “Sao cả nhà đều chỉ biết tiến không biết lùi thế, con đây lại cảm thấy Trọng Nguyên nói phải, Tô thái úy có thể dùng nhưng phải đề ý nhiều. A Hoàn, tâu nói xem phải không?”

Nhạc Hoàn hiểu ý nói: “Quận mã gia lo lắng chu toàn, là ta lỗ mắng mà thôi...”

Sài Dật lại ho khan vài tiếng, sắc mặt đỏ bừng, Sài Chiêu tiến lên khẽ vuốt lưng ông, nhỏ giọng nói. “Thúc phụ có chuyện gì từ từ nói sau, con dìu người đi nghỉ trước.”

Sài Dật khẽ xoay người, khó nhọc nói: “Còn chuyện vào kinh nữa, ta cũng không muốn con và A Hoàn mới tân hôn đã phải xa cách, vậy nên cứ để Trọng Nguyên và Tịnh Nhi cùng bốn vương đi là được.”

Sài Chiêu đỡ lấy Sài Dật đã bước không vững, giọng kiên quyết nói: “Vấn đề con và thúc thúc đi thi hơn, còn A Hoàn...” Sài Chiêu quay đầu nhìn vào mắt Nhạc Hoàn nói: “Nàng cũng đi cùng đi.”

Nhạc Hoàn đang muốn nói gì đó thì ánh mắt đầy ảm ảm ý của Sài Chiêu đã lướt qua khiến nàng chỉ đành hậm hực ngồi xuống.

Nhìn theo thúc cháu Sài Dật rời khỏi đại sảnh, về mặt Lý Trọng Nguyên có chút mất mát. Sài Tịnh giữ chặt tay áo hắn, ung dung nói: “Không cần đi vào kinh là chuyện tốt, chuyện công Lương sau này còn nhiều bề bộn, phụ thê ta coi như là nghỉ ngơi trước, bọn A Hoàn còn phải ghen tỵ với chúng ta ý chứ.”

Lý Trọng Nguyên cười buồn, khẽ thở ra một hơi nói: “Thiếu chủ là huyết mạch của Sài gia, phụ vương đi đâu cũng đưa thiếu chủ đi là chuyện nên làm, là ta suy nghĩ nhiều thôi.” Nói xong khẽ phát tay áo, im lặng đi ra bên ngoài.

Sài Tịnh nghĩ muốn an ủi trượng phu vài câu, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào bụng, yên lặng đi theo hắn.

Nhạc Hoàn tựa như hiểu ra được gì đó, Vân Tu thông thả đi đến bên cạnh nàng, ra vẻ hiểu chuyện nhỏ giọng nói: “Thư sinh chính là như vậy, trong đầu nghĩ toàn chuyện phức tạp thôi.” Nói xong lại nhìn không được cười nói. “Thiếu chủ thật sự là một bước cũng không rời khỏi phụ nhân được, chuyện này cũng muốn mang cô đi, xem ra người muốn đi thì không được đi, kẻ không muốn đi lại phải đi, thật sự là khó xử quá đi.”

Nhạc Hoàn không có tâm tư đầu vô mông với Vân Tu, nhìn bóng dáng Lý Trọng Nguyên nói: “Trước giờ quận mã gia đều như vậy sao?”

Vân Tu nhìn ra phía ngoài xem xét tình hình xong gật đầu nói. “Vương gia coi như là coi trọng quận mã gia, nhưng phụ nhân biết đấy, Sài gia là võ tướng, vị quận mã gia này của chúng ta đầu óc thư sinh, cho nên hơi yếu đuối tí. Nhưng biết sao được? Quận chúa từ nhỏ đã thích hắn, ai có thể xoay chuyển được ý của quận chúa chứ. Vương gia cũng chỉ có thể đồng ý hôn sự của hai người bọn họ thôi. Quận mã gia thân tuy là con rể của vương gia, nhưng có đại sự gì vương gia vẫn bàn bạc với thiếu chủ thôi...” nói xong Vân Tu nháy nháy mắt, thấp giọng xuống nói: “Dù sao hắn cũng là họ Lý, thiếu chủ mới đích thực là dòng dõi của Sài gia.”

Nhạc Hoàn nhìn ánh mắt đầy vẻ đắc ý của Vân Tu, lời đầy ý vị, sâu xa cúi đầu nói: “Sài quận chúa, cũng là người nhà họ Sài.”

Vân Tu ngẩn người, như là hiểu được chuyện gì, cắn mu bàn tay lộ ra vẻ cảnh giác nói: “Vân Tu biết rồi... Về sau sẽ không nói lời lung tung nữa.”

—

Ánh trăng đã lên cao, Sài Chiêu đã ở thư phòng xem sách hơn nửa ngày, Nhạc Hoàn cũng muốn vào trong tìm một quyển sách, vài lần đã định gõ cửa, lại chân chờ buông tay, tức giận người nào đó sao có thể ở trong đó nửa ngày không bước ra nửa bước.

Đang lúc do dự không biết có nên vào hay không thì thấy có người hầu bưng trà bánh đi vào, Nhạc Hoàn bước nhanh lên tiếp nhận, xoay người gõ cửa phòng.

“Hôm nay không cần mang trà bánh vào đâu, lui ra đi.”

Lời còn chưa dứt cửa phòng để nghe kety một tiếng, Nhạc Hoàn đang định tiến vào lại lui. Sài Chiêu nghe thấy tiếng mở cửa có chút tức giận, ngẩng đầu lên đang định trách cứ vài câu thì thấy vẻ xoay người của Nhạc Hoàn thật tức cười, bỏ cuốn sách trong tay xuống. “Là nàng sao, cửa mở rồi, mau vào đi.”

Nhạc Hoành buông trà bánh, há miệng nói: “Chàng ở thư phòng cả nửa ngày, đường đường là Sài thiếu chủ cũng dụng tâm chăm chỉ đến vậy sao?”

Sài Chiêu lấy một miếng mứt táo lên nếm, thong thả nói: “Không suy nghĩ nhiều sao có thể là thiếu chủ hữu dụng, quay về Vân Đô đã khó, giữ Vân Đô càng khó, không thể lười biếng được.”

Nhạc Hoành thấy y ăn, cũng làm như vô tình đi đến bàn của y, nhìn cuốn sách trên mặt bàn. “Đạo mưu binh.” Nhạc Hoành cẩn thận cầm lên xem vài trang. “Chàng xem cuốn binh thư này hơn nửa ngày sao?”

Sài Chiêu gật đầu nói: “Sao, A Hoành cũng đọc binh thư à?”

“Mưu kế dùng binh, tựa như quý thuật. Ta vốn cũng có chút hứng thú nhưng cha không cho ta và ca ca xem chúng.” Ánh mắt Nhạc Hoành lộ ra chút phiền muộn, khẽ buông cuốn sách trên tay xuống. “Cha từng nói, đại tướng phải là người quân tử, dựa vào bản thân, dụng binh không được dùng thuật quý. Chàng khổ đọc nửa ngày là đọc chính thứ này ư?”

“Tinh quốc công có cách dạy con gái nên người, không hổ là danh tướng.” Sài Chiêu đến gần Nhạc Hoành, khẽ cầm lấy cuốn sách đã ố vàng “Đạo dùng binh” lên. “Ta xem nó không phải vì mưu kế âm dương trong nó. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, ta biết nó không dùng đến nó nhưng kẻ địch dùng mơ tưởng dùng nó mà hại ta, ngoài ra không có gì khác cả.”

Nhạc Hoành nhìn Sài Chiêu kiên định trước mặt, chạm rảnh rút tay ra, cúi đầu nói: “Ta chỉ định vào đây tìm xem có cuốn sách nào hay không để đọc, nhưng thôi ta đi ra vậy ...”

Sài Chiêu khẽ nắm lấy mấy ngón tay của Nhạc Hoành. “Nếu đã vào rồi, thì ngồi cùng ta một lát.”

Nhạc Hoành lấy một miếng bánh nướng, cầm lên lại buông. Sài Chiêu tự nhiên cầm lấy bẻ thành hai nửa, đưa tới tay nàng cười nói: “Ý A Hoành là muốn vì phu giúp nàng phải không?”

Nhạc Hoành đành phải cầm lấy nửa miếng bánh kia, dùng một lúc mới nhét cả vào miệng. Thấy nàng ăn, Sài Chiêu thấy hai gò má đỏ ửng của nàng, sau đó lại đưa trà cho nàng, tự nhiên nói: “Mới đến Vân Đô được mấy ngày đã phải lên đường đi vào kinh, nàng có nguyện ý đi theo ta không?”

Thấy Nhạc Hoành không nói gì, Sài Chiêu tiếp tục nói: “Lần này vào kinh chính là chuyện khởi binh công Lương, ta muốn đưa nàng đi theo là bởi vì nàng đã từng nói với ta, sau này khi ta khởi binh công Lương nhất định phải đưa nàng đi theo. Mà nay mọi chuyện đều đã chuẩn bị chu toàn chỉ đợi hoàng thượng ân chuẩn.”

“Quận mã gia hình như cũng muốn đi...” Nhạc Hoành thối hơi trà đang bốc lên thấp giọng nói.

Đôi mày Sài Chiêu khẽ nhíu, ánh mắt lợi hại chăm chú nhìn Nhạc Hoành. “Nàng cũng nhận ra sao? Nói ta thử nghe xem thế nào?”

“Chàng rõ ràng đã hiểu ý của ta, còn muốn ta nói gì nữa.” Nhạc Hoành ảo não nói.

Sài Chiêu khẽ mỉm cười, cầm ly trà nhấp một ngụm. “Tuy Trọng Nguyên vẫn gọi ta một tiếng thiếu chủ, nhưng hắn đã thành thân với quận chúa, chính là em rể của ta, cũng là con rể của thúc phụ. Một tiếng thiếu chủ gọi thì dễ nhưng đã sớm không còn là chủ tớ rồi. Ý của nàng ta hiểu, chuyện này nặng nhẹ ta đều rõ.” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành nói: “Quả nhiên là là phu nhân của ta, cho dù nàng không nghĩ nhiều nhưng cũng thay phu quân mình suy tính, đúng không?”

Nhạc Hoành bỗng đứng bật dậy, lập tức đi đến bên bàn làm việc, tùy ý chọn mấy cuốn sách, sau đó chậm chậm đi ra ngoài, Sài Chiêu cũng không đứng dậy, che miệng cười.

Đến bữa tối cũng không thấy bóng dáng Sài Chiêu đâu, Sài Tịnh thấy Nhạc Hoành đã nhìn ngó mấy lần, vừa ăn vừa nói: “Không cần đợi huynh ấy đâu. Huynh ấy cả ngày ở trong thư phòng rất ít khi ăn cơm cùng với chúng ta, nhà bếp đã chuẩn bị đồ ăn khuya cho huynh ấy rồi, ăn khuya xong huynh ấy sẽ về tìm tẩu.” Nói xong nhảy nháy mắt hạnh cười nói: “Vợ chồng son mà, huynh ấy rất quyến luyến tẩu.”

Nhạc Hoành cầm bát lên ăn vài miếng, Sài Tịnh thấy hai má nàng đỏ bừng cũng không có chọc nàng nữa.

Phòng ngủ, rèm hi còn chưa có tháo xuống, dưới ánh nến lay động liên翩 nên ánh đỏ mê người, Nhạc Hoành dựa trên giường, nửa tỉnh nửa mê, chỉ cảm thấy chữ viết của cuốn sách trên tay mờ ảo. Giờ Tuất cũng đã qua, vẫn chưa thấy bóng dáng Sài Chiêu đâu.

Nhạc Hoành lại nghĩ tới đêm qua, nửa đêm nàng chợt tỉnh lại, nghe thấy hơi thở đều đều của người đàn ông nằm bên cạnh, thế nhưng không chút e ngại nàng nghiêng người lẳng lặng ngắm nhìn trượng phu của chính mình, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt y cũng rất tuần tú, căn bản là do nàng chưa từng nghiêm túc quan sát khuôn mặt y, hay là... nàng không dám?

Đó là một khuôn mặt lạnh lùng đường nét góc cạnh rõ ràng, lông mày đen như hoa, hai cánh môi khẽ mở tựa như đang trong mộng cũng muốn nói gì đó với nàng. Nhạc Hoành bỗng dưng rất muốn ngắm đôi mắt dài màu xám của y, nhìn đáng vẻ khi y nhìn chăm chú vào chính mình... Nhưng y ngủ say như vậy, lúc này nàng mới phát hiện ra, có lẽ bản thân mình đã thích... đôi mắt xám kia.

Tựa như sa vào đôi mắt thâm tình của y, rơi vào đáy mắt thâm sâu không đáy của y, bản thân nàng càng vùng vẫy càng không thể thoát ra, thậm chí cứ trầm luân như vậy đi, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Đêm tân hôn đó, ngay tại thời khắc hai người không còn gì ngăn cách ôm chặt lấy nhau kia, Nhạc Hoành cảm thấy y muốn đi vào, nhưng y không có. Y hẳn là thực lòng yêu nàng, cho nên y lựa chọn chờ.

Nhạc Hoành cứ suy nghĩ lung tung đứt quãng như vậy, mí mắt dần dần nặng xuống, đầu dựa vào cạnh giường cứ thế hạ xuống, cuối cùng xoạt một tiếng ngã vào vòng tay ấm áp kia ... rồi đột nhiên bừng tỉnh dậy.

Đôi mắt màu xám càng lúc càng gần chính mình... vẫn đang trong mộng sao... Nhạc Hoành chớp chớp hai mắt.

Bàn tay Sài Chiêu khẽ vuốt vuốt ve búi tóc buông lỏng của nàng, khàn giọng khẽ nói: “Ta cứ tưởng nàng đã ngủ rồi, nếu biết nàng vẫn còn chờ ta, ta đã sớm trở về phòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Không thể kiềm chế

“Giờ nào rồi?” Nhạc Hoành nhìn mấy ngọn đèn lồng sáng tỏ, mơ hồ hỏi.

“Qua giờ tỵ rồi.” Sài Chiêu vừa nói vừa cúi thất lưng trên eo xuống.

“Ngày nào chàng cũng ngủ muộn như thế sao?” Nhạc Hoành cũng không nghĩ gì, miệng vừa hỏi thân mình đã nằm xuống giường.

Sài Chiêu tháo xong thất lưng, cởi áo choàng màu đen ra, dừng lại nói: “Căn bản là không muốn về phòng sớm, khiến cho nàng và ta đều cảm thấy ngại ngùng. Vốn định ở thư phòng luôn, nhưng sợ những kẻ nhiều chuyện nhìn thấy... Ta và nàng dù sao cũng mới thành hôn, nghỉ đi nghỉ lại vẫn là trở về phòng thì hơn.”

Sài Chiêu lải nhải một hồi mới phát hiện ra Nhạc Hoành đã trèm chần ngủ. Nhất thời y cảm thấy có chút áy náy, khẽ nhấc chân lên nằm xuống, đem cánh tay để ngoài của nàng cho vào trong chăn. Tiếp xúc với da thịt mềm mại của nàng, lòng có chút áy náy nhưng kim lòng không được vuốt ve mãi không buông tay.

Cứ cứng đờ nằm như thế trong chốc lát, Sài Chiêu nghe thấy hơi thở đều đều bên cạnh, cảm thấy từ tai đến lòng bàn chân đều phát nóng, hơi thở của mình cũng bắt gặp trở lên dồn dập.

Sài Chiêu xoay người quay lưng lại với Nhạc Hoành đang ngủ say, cố gắng bình ổn nỗi lòng xao động, xoay qua lộn lại mấy vòng, cổ nhiệt khí trong người làm thế nào cũng không tán đi. Sài Chiêu cắn môi dán chặt Nhạc Hoành, đem thân thể mềm mại không xương của nàng ôm vào trong ngực, dựa vào nơi mềm mại trước ngực nàng, lúc này mới cảm thấy thư thái hơn chút.

Nhạc Hoành trong lúc ngủ mơ cũng vô lực kháng cự, miệng khẽ lầm bầm vài tiếng nhưng cũng không có tỉnh lại, Sài Chiêu sờ soạn tay nàng, bàn tay dầm mồ hôi nắm chặt lấy tay nàng, trong không gian tối tìm được cánh môi mềm mại của nàng, không kiềm chế được cứ thế hôn lên.

Đêm nay, đây dựa mà đau khô, Sài Chiêu cơ hồ thức tận tới bình minh.

Lúc Nhạc Hoành mở mắt ra, chân trời đã sáng, Sài Chiêu bên cạnh nửa nằm nửa ngồi, đôi mắt màu tro nhìn nàng đầy suy tư.

“A Hoành.” Yết hầu Sài Chiêu giật giật, khó khăn nói: “Từ hôm nay... ta vẫn nên ngủ ở nơi khác thôi. Ta sợ bản thân mình không kiềm chế được, sẽ muốn nàng.”

Sài Chiêu nhú chặt mày, thở dốc từng ngum một. “Nếu không phải đã hứa với nàng, ta đã không kìm được rồi.”

Vừa dứt lời, Sài Chiêu vội vàng xoay người xuống giường, khoác áo lên nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Nhạc Hoành chỉ kịp đứng dậy, còn chưa kịp gọi y, chỉ thấy tâm y sà vào lòng, cúi đầu nhìn xuống, da thịt vốn mềm mại trắng trẻo giờ đây từng mảng, từng mảng đỏ sẫm, trong lúc hoảng hốt dường như nhớ ra trong lúc ngủ mơ, Sài Chiêu không thể kiềm chế xong lại kịch liệt áp chế mê loạn.

Thư phòng.

“Đã nhiều ngày nay mưa tuyết không ngừng, đường đi vào kinh nhất định không dễ dàng gì.” Sài Chiêu thêm nước vào ly trà, đợi đến khi trà vừa đủ ấm mới đưa đến trước mặt Sài Dật. “Thúc phụ, hay là... một mình con đi là được rồi, người ở lại Vân Đô bảo dưỡng thân thể cho tốt.”

Sài Dật nén lại cơn ho dữ dội, ho khan vài tiếng, nghỉ một lúc mới nói: “Chuyện đánh Lương, tất cả mọi người sẽ nhìn chăm chăm Sài gia ta, bôn vương phải tự mình diện kiến thánh thượng, biểu thị quyết tâm của binh tướng Sài gia, nhất định sẽ đánh bại lời của đại thần cả triều.

Sài Chiêu cũng biết Sài Dật nói đúng, nhưng lại nhìn dáng vẻ bệnh tật của ông, lòng lại có chút chần chờ, nói: “Hay là để cho Trọng Nguyên và quận chúa cùng đi.”

Sài Dật nhìn về mặt trấn định của Sài Chiêu “Chuyện bốn vương hồi hận nhất trong đời này là chỉ có một đứa con gái, may mà còn có đứa cháu A Chiêu đắc lực này. Trọng Nguyên dù sao cũng chỉ là con rể, máu trên người cũng không phải là huyết thống của Sài gia... A Chiêu, lời của thúc thúc con còn chưa hiểu sao?”

Sài Chiêu lùi ra sau vài bước nói: “Con hiểu ý của thúc thúc.”

“Người đời đều nói thúc cháu ta lợi hại, lại cũng có người từng đề cập đến quan hệ giữa ta và Trọng Nguyên.” Sài Dật nhăn mặt, khẽ hớp một ngụm trà. “Bốn vương biết phải dùng Trọng Nguyên như thế nào, con làm tốt chuyện của chính mình là được rồi.”

“Con biết mình nên làm gì.” Sài Chiêu thuận theo nói.

Ngoài thư phòng, Lý Trọng Nguyên tay bưng khay đựng thuốc dừng bước. Lời nói của thúc cháu Sài gia từng câu từng chữ lọt vào tai, đâm vào tim hấn dội lên từng cơn đau đớn.

“Đứa con rể Lý Trọng Nguyên ta đây, chung quy lại không thể nào so với người mang họ Sài.” Lý Trọng Nguyên cười chua xót, đem bát thuốc đang bốc khói trên khay hắt vào bụi hoa trong vườn, xoay người dứt khoát dời đi.

“Nói chuyện con và A Hoàn đi.”

Sài Chiêu né tránh ánh mắt của thúc thúc, bình tĩnh nói: “Con khôn khó nhiều năm, tái ông thất mã, còn tưởng rằng thiên nhân vĩnh cách, thâm nghĩ cả đời cứ vậy mà qua. Chỉ khi A Hoàn ở bên cạnh, con mới cảm thấy mình còn nhiều chuyện chưa làm được...”

Sài Dật vuốt râu nói: “Vậy cứ lần lượt làm từng chuyện một, nếu diệt được Lương quốc, thúc cháu ta... có thể làm nhiều việc hơn.”

Sài Chiêu nhìn chăm chú vào đôi mắt thâm trầm của Sài Dật, bình tĩnh nói: “Con nhất định sẽ hoàn thành ý nguyện của thúc phụ.”

Chợ Vân Đô.

Sài Tĩnh lôi kéo Lý Trọng Nguyên đi dạo cùng Nhạc Hoàn, chỉ vào dãy phố dài không thấy đích, cười nói: “Khi ta còn bé, Vân Đô còn náo nhiệt hơn bây giờ, bây giờ cuộc sống của dân chúng cũng không còn giàu có như xưa.” Dừng một chút lại nói. “Tàu phải đi vào kinh với đại ca, tiền cung là chuyện lớn, cho nên không thể chậm trễ nữa, đi nào, đi sắm cho tàu ít đồ vật.”

Lý Trọng Nguyên dừng bước, đáp ứng: “Tĩnh Nhi, nàng đi cùng thiếu phu nhân đi... ta đến quán trà bên cạnh chờ được không?”

Sài Tĩnh khẽ chớp mắt, cúi đầu ừ một tiếng. Nhạc Hoàn thấy ánh mắt Lý Trọng Nguyên có chút không vui, tựa như bụng đầy tâm sự, biết là phu thê hai người này có chút khúc mắc, cho nên kéo tay Sài Tĩnh qua nói: “Ta còn có chuyện muốn nói với quận chúa, phiền quận mã gia phải chờ chúng ta rồi.”

Thấy Sài Tĩnh và Nhạc Hoàn đã đi xa, Lý Trọng Nguyên mới thở dài một hơi, thông thả bước vào trà lâu ven đường, kêu chút trà bánh nhưng chẳng có lòng dạ nào nhấm nháp.

Lúc đang ngây người, phía đối diện có người ngồi vội xuống, Lý Trọng Nguyên hoàn hồn nhìn người kia liền cả kinh nói: “Là cô?”

Người nọ mặc một thân cẩm y màu trắng, mái tóc búi cao được buộc chặt bởi đồ búi tóc bằng vàng, đai đeo màu vàng ánh kim khiến cho vòng eo của nàng mềm mại như rắn nước, tuy là ăn mặc như nam nhi nhưng không thể che giấu được dung mạo nữ tử xinh đẹp.

“Tĩnh Trúc ra mắt quận mã gia.” Tô Tĩnh Trúc nở nụ cười yếu điệu với Lý Trọng Nguyên, tự nhiên cảm chén trà hấn chưa động đến bên môi nhấp một ngụm nói: “Trà ngon như vậy quận mã gia cũng không màng nếm thử? Không biết là đang nghĩ gì chăng?”

“Ta đang đợi bọn người Tĩnh Nhi, không có việc gì nên ngồi đây thôi.” Lý Trọng Nguyên làm vẻ tự nhiên nói: “Tô tiểu thư cũng đi thưởng thức phồn hoa của Vân Đô sao?”

Tô Tĩnh Trúc từ từ buông chén trà xuống, ghé sát vào Lý Trọng Nguyên nói: “Vân Đô không tồi, nhưng tông thế vẫn thiếu chút gì đó khí thế vương giả. Người của Sài vương phủ sẽ vào kinh diện kiến thánh thượng, quận mã gia còn có thời gian đi dạo cùng quận chúa sao? À mà sao không thấy vị Sài thiếu chủ nhà người đi cùng?”

Về mặt Lý Trọng Nguyên tỏ vẻ xấu hổ, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: “Chuyện vào kinh đã tính toán xong cả, thiếu chủ không thích náo nhiệt, cho nên tất nhiên sẽ không đi cùng...”

Tô Tĩnh Trúc cũng không khách khí với hấn, thản nhiên ăn bánh uống trà, ánh mắt linh hoạt liên tục liếc nhìn Lý Trọng Nguyên, môi đỏ mọng khẽ nhếch thờ ra hương thơm mê người, nhẹ nhàng nói: “Nghe cha ta nói, Lý Trọng Nguyên của Sài vương phủ là nhân tài hiếm có, phụ tá dưới tay vương gia không ai có thể sánh kịp vị quận mã gia này, cho dù đứng trong triều đình cũng không thua gì một bậc mưu sĩ. Tô Tĩnh Trúc đã nghe đại danh quận mã gia từ lâu, lần này đến Vân Đô có dịp diện kiến thật sự là tam sinh hữu hạnh.”

Lý Trọng Nguyên thoáng giương mắt, lại vội cụp xuống. “Tô tiểu thư quá khen.”

Tô Tinh Trúc bỗng nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, ngón tay khẽ gõ mặt bàn nói: “Nhưng Tinh Trúc vẫn có một chuyện nghĩ mãi không ra... ngài là con rể của Sài gia, là phu quân của con gái duy nhất của ông ta, sao ngài còn phải gọi Sài tướng quân một tiếng thiếu chủ chứ?”

Lý Trọng Nguyên sao lại không biết dụng ý của Tô Tinh Trúc, cười cười nói: “Tô tiểu thư có điều không biết rồi, ta vốn là một viên gia tướng của Sài gia, từ nhỏ đã ở trong phủ, làm bạn đọc sách tập võ với quận chúa, cho dù có phúc cưới được quận chúa làm vợ, ta cũng tự biết thân phận tôn ti, không dám vượt quá nửa bước.”

“Thì ra là thế...” Tô Tinh Trúc hiểu ra nói. “Thật sự là uy khuất tài năng kinh thế như quận mã gia đây.”

Lý Trọng Nguyên thò đầu nhìn cửa hàng bên đường, chỉ thấy Sài Tinh đang vui vẻ chọn một tấm vải ướm lên người Nhạc Hoành. Tô Tinh Trúc nhìn theo ánh mắt hắn, nhìn bóng dáng Nhạc Hoành buồn bã nói: “Vốn tưởng rằng đôi này Sài Chiêu không thành thân, hiện giờ đại hôn của hắn với Nhạc Hoành cử hành, nhìn cũng biết là thâm tình, sau này sinh con nối dõi cho Sài gia... Quận mã gia, Tinh Trúc chính là tốt bụng lắm lời nói vài câu, nếu là không hợp ý ngài, ngài cứ coi như chưa nghe thấy là được.”

Về mất mát trong giây lát lướt qua mặt Lý Trọng Nguyên bị Tô Tinh Trúc thu hết vào đáy mắt, Tô Tinh Trúc đứng lên, đem ly trà đặt vào tay Lý Trọng Nguyên, cười khanh khách nói: “Đa tạ trà của quận mã gia, Tinh Trúc không dám quấy rầy nữa.” Nói xong phất tay áo, quay người rời đi.

“Màu hồng xinh đẹp, xanh ngọc kiều diễm như tiên...” Sài Tinh liên miện nói. “A Hoành mặc gì cũng đẹp, hay là mua cả đi.”

Nhạc Hoành đang muốn mở miệng, Tô Tinh Trúc đã đến gần nói: “Vừa mới thành hôn, hồng nhật có vẻ tươi đẹp hơn.”

Nhạc Hoành và Sài Tinh quay người lại, đang muốn đáp lại, Tô Tinh Trúc đã lẫn vào đám người đi thật xa. Sài Tinh nhìn dáng người lay động như nhanh liễu trước gió, nói: “Lại là nàng ta, một nữ tử sao lại cứ thích giả nam thế không biết?”

Nhạc Hoành buông tấm vải trong tay xuống, thân nhiên nói: “Có lẽ Tô tiểu thư quá mức xinh đẹp, nếu là giả trang nữ nhi, chỉ sợ Văn Đô này lại chật như nêm cối ý chứ.”

Sài Tinh cười xì một tiếng, “Lời này của A Hoành đúng là cất nhắc vị Tô tiểu thư kia.”

Nhạc Hoành nhìn tấm vải sa tanh màu hồng nhật kia, bình tĩnh nói. “Vây lấy tấm này đi.”

“Tâu chắc là muốn nó chứ?” Sài Tinh kinh ngạc nói. “Là Tô Tinh Trúc chọn đó.”

Nhạc Hoành vỗ vỗ cuộn vải nói: “Tô tiểu thư xinh đẹp như vậy, ánh mắt nhất định cũng rất tốt, lấy nó đi.”

“Tâu đúng là...” Sài Tinh lộ vẻ tán thưởng. “Phong độ như vậy, Sài Tinh ta đúng là rất ít gặp qua. Mấy ngày trước đây Tô Tinh Trúc làm trò trước mặt tâu và phu quân, chẳng những tâu không tức giận mà còn bình tĩnh đến vậy.”

“Sài Chiêu chưa từng để mắt tới nàng ta thì ta phải so đo gì chứ?” Nhạc Hoành đặt mấy mẫu bạc vụn lại, ôm lấy cuộn vải thấp giọng nói: “Đi dạo một vòng, đừng để cho quận mã gia phải chờ lâu, về đi thôi.”

Sài Tinh như là nhớ ra gì đó, ghé sát vào Nhạc Hoành bên tai cười hỏi: “Giờ chỉ có hai người chúng ta, tâu nói cho ta thử coi... đại ca của ta huynh ấy... đôi đôi tâu thế nào?”

Nhạc Hoành đương nhiên biết ý Sài Tinh nói gì, hai má nóng lên, tùy tiện nói một câu: “Rất tốt...”

“Thật sao?” Sài Tinh há miệng. “Cái bản tính của huynh ấy mà cũng biết thương xót nữ nhân sao?”

Nhạc Hoành lúi tay áo Sài Tinh. “Đi thôi...”

——

Sài vương phủ.

Trong tâm phòng, Nhạc Hoành đã đợi hồi lâu, giờ tý cũng đã qua nhưng Sài Chiêu vẫn chưa quay về. Nhạc Hoành đẩy cửa nhìn ra bên ngoài phòng, đèn thư phòng đã tắt từ lâu, Sài Chiêu này còn có thể đi đâu chứ...

Nhớ lại vẻ mặt gian nan nhẫn nhịn sáng nay của Sài Chiêu, Nhạc Hoành bỗng nhiên có chút đau lòng. Nói thế nào đi nữa cũng là tướng quân 23 tuổi đầu, thành thân mấy ngày cũng không động vào thể tử, hẳn là rất khó chịu đi.

Người này... thực sự thích mình, hứa với mình như thế, thực sự là uy khuất bản thân y. Nhạc Hoành, có thể giả cho nam nhân như vậy, người hẳn là nên cảm thấy đủ đi.

Ngừng một ngày tuyết bỗng dừng lại rơi xuống, ngay cả phía chân trời cũng toàn màu trắng, gió lạnh giá thổi vào trong phòng, khiến cho Nhạc Hoành run rẩy một trận.

Nhạc Hoành dậm chân một cái, phủ thêm áo khoác lông cừu rồi đi ra ngoài trời đầy bông tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đêm nồng nhiệt

Đi lang thang được mấy bước, Nhạc Hoành tựa như đoán được nơi Sài Chiêu đi, túm chặt áo khoác lông cừu hướng về phía biệt uyển của Vân Tu đi tới.

“Cái gì?” Vân Tu lớn giọng hét: “Thiếu chủ... và thiếu phu nhân... còn chưa, còn chưa... thành chuyện?”

“Ngươi lớn giọng chút nữa, tốt nhất là làm cho tất cả người trong vương phủ đều nghe thấy hết đi.” Sài Chiêu tay gầy hoả lò, lạnh lùng liếc Vân Tu.

Vân Tu bật miệng lại, ngồi xồm xuồng. “Đã là vợ chồng bái đường rồi, thiếu phu nhân còn chờ gì chứ? Thiếu chủ làm sao chưa đủ tâm ý chứ, ta đây cũng cảm thấy uỷ khuất thay cho ngài...”

“Chung quy lại A Hoành vẫn còn cảm thấy có chút xa lạ với ta.” Sài Chiêu chà tay. “Ngày còn dài, nàng nhất định sẽ nhận thấy mặt tốt của ta. Ta thật sự không thấy uỷ khuất gì, chỉ sợ thiệt thòi cho ngươi, chiếm chỗ của ngươi, còn phải giúp ta gạt người khác...”

“Ý thiếu chủ là gì chứ?” Vân Tu phát tay áo. “Vân Tu có thể uống rượu nói chuyện cùng thiếu chủ đầu đêm là chuyện tốt mong không được ý chứ.”

Vân Tu nâng bầu rượu, rót đầy chén cho y. Sài Chiêu khẽ lắc lắc chén rượu trong suốt, từ từ ngửa đầu lên uống cạn sạch, thoáng nhìn tuyết bay ngoài trời, nhin không được đứng lên đi đến bên cửa sổ, đẩy một cánh ra nhìn ra ngoài.

Trong viện, một bóng người chậm chạp đi tới càng lúc càng gần, dưới đêm đen đầy tuyết khuôn mặt xinh đẹp của nàng nổi bật lên, ánh mắt Sài Chiêu có chút lay động nhìn kỹ người đi tới... “A Hoành?”

Vân Tu còn chưa kịp ngẩng đầu, Sài Chiêu đã đẩy cửa bước nhanh đi ra ngoài.

“A Hoành.”

Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu thực sự ở trong này, cũng khẽ thở phào một hơi. Sài Chiêu đỡ bờ vai của nàng, đau lòng nói: “Tuyết dày như vậy, nàng không ở trong phòng đợi, chạy đến đây là gì chứ?”

Nhạc Hoành muốn nói lại thôi, nhưng nhin không được mở miệng nói: “Chàng không về phòng ngủ lại trốn ở đây làm gì hả?”

Sài Chiêu chậm rãi thu tay lại, nhìn bông tuyết từ từ phủ kín mặt đất nói: “Như ta đã nói với nàng đó, trốn ở đây là vì muốn tốt. Đợi mấy ngày nữa... ta sẽ quay trở về ngủ...”

Thấy Sài Chiêu tránh né mình, hốc mắt Nhạc Hoành bắt đầu có chút mờ hồ, cũng không biết là nước tuyết tan ra hay là nước mắt, im lặng một lát, hít hít mũi nói, “Quên đi, chàng muốn ở đâu thì ở.”

Sài Chiêu nâng mắt nhìn thấy Nhạc Hoành bước chân không vững, đang muốn mở miệng nói gì đó đã nghe thấy Vân Tu trong phòng hô lớn: “Thiếu chủ, ta đóng cửa đi ngủ đây, thật sự là mệt quá rồi.”

Nghe tiếng cửa đóng rầm lại, Nhạc Hoành cắn môi mới không bị Vân Tu làm cho cười ra tiếng.

Sài Chiêu bắt đắ dĩ, không biết đi đường nào. Nhạc Hoành ảo não xoay người. “Nếu không còn nơi nào để đi, cũng không muốn chết còng bên ngoài, chàng cũng chỉ có thể theo ta trở về.”

Sài Chiêu bất động thân mình, cổ ý nói: “Có lạnh chết còn hơn ghen chết đấy thôi, trở về với nàng cũng chưa chắc là chuyện tốt gì.”

Nhạc Hoành há lớn miệng thở dốc, cũng không quản Vân Tu còn ở bên trong, nhin không được lớn tiếng nói: “Chàng không chịu thử thì sao biết được bản thân sẽ ghen mà chết. Sài thiếu chủ không phải chỉ dám thử một lần thôi chứ, nếu chàng không trở về vậy để ta chết công đi.”

Sài Chiêu thấy nàng nổi giận, chỉ chần chờ giây lát rồi đột nhiên túm lấy cổ tay nàng, đi thẳng về tầm phòng của mình. Lốp tuyết trên mặt đất kéo dài dấu chân hai người.

“Buông tay!” Nhạc Hoành vội la lên. “Chàng không biết nặng nhẹ gì cả, làm đau ta.”

Sài Chiêu vội vàng ôm choàng lấy nàng, cúi đầu dán vào hai gò má đông lạnh của nàng, nóng bỏng nói: “Như vậy sẽ không đau chứ? Ta cùng nàng trở về được không?”

Giọng nói khàn khàn tựa như mang theo ma lực làm cho Nhạc Hoành an tĩnh lại, khuôn mặt tuấn lãng nổi bật dưới trời tuyết, cho dù là không nói lời nào cũng mang theo khí phách hơn người. Thời khắc đó Nhạc Hoành bỗng hiểu được, điều nàng e ngại không phải là nam nhân trước mắt này mà là sợ hãi bản thân mình không giữ được y.

Bếp lò toả hơi ấm dễ chịu bao trùm cả tấm phòng, Sài Chiêu dựa vào cửa phòng thở dốc, càng ôm chặt Nhạc Hoành vào lòng hơn.

“Còn không mau thả ta xuống.” Nhạc Hoành đánh đánh cánh tay Sài Chiêu.

Sài Chiêu đè nén hơi thở dồn dập đáp: “Không thả.”

Nhạc Hoành cũng không gây dựa, ra vẻ tự nhiên nói: “Chàng không sợ mệt vậy thì cứ ôm ta đi, làm phiền Sài thiếu chủ rồi.”

Sài Chiêu không nén được phải cười thành tiếng, không mấy khi Nhạc Hoành thấy được bộ dáng cười thoải mái của y, mở lớn mắt nhìn chằm chằm, cảm thấy y cười cũng rất diễm trai.

“Ta muốn ôm nàng mãi thế này không muốn buông.” Sài Chiêu ghé sát bên tai nàng lại cười nói. “Nhưng chuyện đó vẫn cứ phải buông nàng ra mới làm được.”

Nói xong, Sài Chiêu đã đi đến bên giường, cúi đầu hôn môi nàng, dịu dàng đặt nàng xuống nệm giường, thấy nàng ngồi im lặng, mười ngón tay túm chặt lấy nhau, y biết Nhạc Hoành vẫn còn có chút khản trương, bối rối.

Sài Chiêu khẽ nâng mặt nàng lên, không đành lòng dời mắt, cứ vậy ngắm hồi lâu, thừa lúc nàng chưa chuẩn bị đầu ngón tay đã tìm tới khuy áo của nàng, đẩy áo khoác lỏng cườ ra. Lòng cườ trắng nõn rơi xuống mặt đất, màu áo hồng đào bên trong càng tôn lên vẻ động lòng người của nàng, Sài Chiêu thật cẩn thận cời từng nút thắt trên áo nàng, có chút thăm dò hỏi: “A Hoành, nàng còn sợ sao?”

Nhạc Hoành không có can bàn tay nóng bỏng của y, cặp mắt nói thầm: “Có cô gái nào mà không sợ chứ...”

Sài Chiêu chậm rãi cởi áo của nàng ra, dịu dàng cời thay nàng, lại thấy bên trong còn mặc một chiếc váy ngắn màu hồng nhạt, trầm giọng nói: “Mùa đông đúng là phiền phức, mặc tầng này lớp khác, cứ như cởi mãi không hết vậy.”

Nhạc Hoành ngồi yên không động, cặp mắt nhìn bàn tay di động của Sài Chiêu, nháy mắt nói: “Nếu chàng ngại phiền, thì đừng động nữa.”

Bàn tay Sài Chiêu thoáng dừng lại vài giây, mạnh mẽ xé toạc váy ngắn của nàng, cười một tiếng, đem da thịt nõn nà ẩn hiện dưới lớp trung y đỏ bồng của nàng nhìn không sót gì. “Vậy thì sẽ không phiền nữa.”

Nhạc Hoành đau lòng nói: “Đây là xiêm y mới đặt mua hôm nay đó.”

Sài Chiêu đầu còn lòng nào nghe nàng than thở, bàn tay đã sớm cởi hết những trói buộc trên người Nhạc Hoành, hơi thở dồn dập cứ ngỡ ngác thường thức cơ thể nàng. Nhạc Hoành thừa dịp y ngây ngốc, vội kéo lấy chăn trùm lấy người, đôi mắt mở lớn kinh ngạc nhìn trần nhà.

Cổ họng Sài Chiêu khô khốc, cởi áo khoác của mình ra ném trên mặt đất, trung y màu trắng đơn giản bên trong cũng bị cởi ra ném xuống đất, không quan tâm trên người vẫn còn dính vài bông tuyết, vội vàng xốc lên cái chăn đang che lấp thân hình như ngọc của Nhạc Hoành.

Nhạc Hoành chưa kịp phản ứng, Sài Chiêu đã trở người đè lên người nàng, đôi mắt nhìn nàng chăm chú, cánh tay chống xuống nệm giường tựa như sợ làm đau nàng. Tiếp xúc với cơ thể nóng hầm hập của y, bỗng nhiên Nhạc Hoành có chút sợ hãi, vội vàng quay đi, không nhìn y.

Sài Chiêu xoay đầu của nàng lại, giọng nói trầm thấp như nỉ non: “A Hoành nhìn ta đi, ta muốn nàng nhìn ta.”

Nhạc Hoành có buống nữa lúc này cũng không dám trái lời y, đành phải nhìn vào đôi mắt đỏ rực của y, cảm thấy toàn thân nóng như bị lửa thiêu đốt.

Sài Chiêu nuốt nước bọt, ôm chặt lấy thân thể Nhạc Hoành, ôn nhu nói: “Ôm lấy vai của ta.”

Nhạc Hoành do dự ôm lấy bờ vai dày rộng của y, lòng bàn tay không ngừng run rẩy. Sài Chiêu hít một hơi thật sâu, chôn đầu mình vào ngọn núi mình đã khát vọng từ lâu, không kiềm được khẽ rên lên một tiếng trầm thấp.

Nhạc Hoành tim đập loạn nhịp, mặt đỏ bừng, nhắm chặt mắt lại đợi mọi chuyện tiếp diễn, Sài Chiêu như là cảm giác được nàng nhắm mắt, ôn nhu nói: “Đừng nhắm mắt, nhìn ta là được rồi.”

Nhạc Hoành bị y nhìn thấu cảm thấy run rẩy, cánh tay ôm bả vai y càng thêm lạnh lẽo.

Bàn tay Sài Chiêu dịu dàng vuốt ve cô gái dưới thân, đợi đến khi thấy nàng không còn run nữa, lúc này mới thoáng thả lỏng, cảm xúc cố gắng áp chế khi nãy bỗng nhiên dâng trào, lòng bàn tay do dự tìm kiếm xuống dưới, cuối cùng cũng tìm được nơi thần bí mê người kia.

Nhạc Hoành cúi đầu than một tiếng, bất giác co người lại, ánh mắt tràn đầy ngượng ngùng cùng e sợ.

Sài Chiêu ngừng đầu nhìn khuôn mặt run rẩy của nàng, môi hôn lên chóp mũi nàng, thì thầm nói: “Đừng sợ, đã là vợ chồng dù sao cũng phải có chuyện như vậy, ta còn không sợ, nàng sợ gì chứ?”

Nhạc Hoành nghe y nói, cứng ngắc gật gật đầu, rất nhanh thả lỏng cơ thể làm bộ phó mặc cho số phận.

Sài Chiêu ra vẻ thoải mái nói chuyện với nàng, thừa dịp nàng thoáng thả lỏng, bàn tay dòn dập tách đôi chân nàng ra, nhồm người dậy, đem nơi đã sớm cường ngạnh không thể cưỡng chế của mình giải phóng, thâm nghĩ nhanh chóng tiến vào khu rừng bí mật ẩm ướt kia, cùng hưởng thụ sự vui sướng khó tả với thể tử yêu thương sâu sắc của y.

Nhạc Hoành đã cảm giác được nơi cứng rắn của y càng lúc càng tiến đến gần mình, nàng biết, lúc này đây là chính nàng can tâm tình nguyện gắn bó với y, từ nay trở đi, đời này kiếp này nàng không thể rời xa y nữa.

Nơi cực nóng ở cửa động mềm mại của Nhạc Hoành, Nhạc Hoành kinh hoàng ôm chặt lấy bờ vai Sài Chiêu, móng tay bấm chặt vào da thịt y. “Chàng đi vào nè nhẹ một chút.”

Đôi mắt màu xám của Sài Chiêu nhìn chăm chăm cô gái ngày thường không chút sợ hãi, không màng hơn thua này, hận không thể nuốt chửng nàng vào miệng mà yêu thương, Sài Chiêu hôn sâu cánh môi nàng, nhưng không có đáp lại lời nàng.

Kiểm đã tra vào vỏ, Nhạc Hoành đau đến mức thét lên, đầu ngón tay tựa như bầm tan nát da thịt của Sài Chiêu. “Đau quá...”

Mây kiếm của Sài Chiêu nhú chặt lại, y cũng muốn thương tiếc thể tử của mình, nhưng y không thể không chế được bản thân, cho dù y có thể không chế được thiên hạ vạn vật, nhưng đối với người dưới thân này, y cũng chỉ có thể bó tay.

Sài Chiêu hôn chặt khuôn mặt Nhạc Hoành, triền miên an ủi nói: “Rất nhanh sẽ qua thôi, A Hoành, chịu một chút đi...”

Nhạc Hoành biết sẽ đau, nhưng không nghĩ là đau đến vậy, cơ thể mình tựa như bị xé thành hai nửa, cong người lên gất gao quán chặt lấy Sài Chiêu, đôi mắt lấp lánh nước mắt.

Sài Chiêu cũng đau lòng thể tử, nhưng y biết hôn này cho dù có chuyện gì đi nữa cũng phải tiếp tục, nghĩ vậy lại tiếp tục đi vào, Nhạc Hoành run rẩy không ngừng rên đau, đã đau đến mức không thể kêu thành tiếng nữa.

Thấy trán Nhạc Hoành ướt đầm mồ hôi, vẻ mặt đau đớn, Sài Chiêu cắn chặt răng, nghĩ thầm, đau lâu dài không bằng đau một lúc rồi xong, y mạnh mẽ ngang ngược đi vào.

“A Hoành còn nhớ đêm chúng ta ở trong sơn cốc không?” Sài Chiêu ngừng lại nói.

Nhạc Hoành đã đau đến mặt đỏ ửng, khó than ra tiếng nói: “Đêm hôm đó, sao ta có thể quên được chứ?”

“Không phải nàng vẫn hỏi ta sao...” Cổ họng Sài Chiêu lại khô khốc. “Tóm lại ta thấy gì chứ?”

“Này...” Nhạc Hoành nhất thời quên đi đau đớn. “Rốt cuộc chàng cũng muốn nói cho ta biết sao?”

“Vậy ta sẽ nói cho nàng biết.” Sài Chiêu nhân cơ hội Nhạc Hoành lơ lửng, mạnh mẽ chiếm đóng hoàn toàn, cuối cùng cũng có được hoàn toàn cô gái vốn dĩ lên thuộc về y từ lâu. “Ta sẽ nói cho nàng biết.”

Ngoài tiếng rên rỉ của Nhạc Hoành, Sài Chiêu cũng ngậm lên một tiếng, thân thể hai người đều ướt đầm mồ hôi, trong chăn đêm ẩm áp nhất thời tràn ngập hơi thở ngọt ngào.

Nhạc Hoành cắn chặt bờ vai Sài Chiêu, từng viên nước mắt như châu trâu tuôn trào, Sài Chiêu vẫn còn thờ gáp nói: “A Hoành, được rồi, A Hoành...”

Nhạc Hoành thâm nghĩ muốn xin tha, nhưng ngạo khí trong lòng không chịu thua, cho dù đã đau đến mức khóc ra tiếng, nhưng nhất định không chịu mở miệng xin một câu.

Mồ hôi từ thái dương Sài Chiêu chảy xuống tý tách, dù vậy, động tác ra vào vẫn không có ý ngừng lại.

Cảm giác tê dại dần dần thay thế đau đớn, Nhạc Hoành mơ hồ nghe thấy tiếng rên rỉ khiến người khác đỏ mặt của mình, không khổ ngâm chặt môi không cho bản thân ngâm ra tiếng. Sài Chiêu rút tay gạt những sợi tóc ẩm ướt tán loạn trên mặt nàng, thấp giọng nói: “A Hoành của ta, kiếp này, không được rời xa ta nữa, hứa với ta...”

Nhạc Hoành quật cường quay mặt đi không đáp lại y, Sài Chiêu lại yêu thương xoay mặt nàng lại: “Hứa với ta một câu.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Nhiệt tình tuổi trẻ

Sài Chiêu rút tay gạt những sợi tóc ẩm ướt tán loạn trên mặt nàng, thấp giọng nói: “A Hoành của ta, kiếp này, không được rời xa ta nữa, hứa với ta ...”

Nhạc Hoành buống bình quay mặt đi không đáp lại y, Sài Chiêu xoay mặt nàng lại, nặng nề nói: “Hứa với ta một câu ...”

Nhạc Hoành nâng cổ hít lấy mồ hôi ướt đầm trên ngực Sài Chiêu. “Ta... hứa với chàng.”

“Cả đời này, cũng không được rời xa ta.” Sài Chiêu bị cắn, động tác đột nhiên trở lên dồn dập, hét lên một tiếng rồi đổ sầm lên da thịt nóng bỏng của Nhạc Hoành.

“Không rời xa chàng...” cuối cùng Nhạc Hoành cũng thét ra tiếng, run rẩy trấn an người đàn ông đang vô lực lúc này: “Sẽ không bao giờ... Rời xa chàng nữa.”

Sài Chiêu thở gấp một trận, thấy vẻ mặt Nhạc Hoành đỏ lựng không chịu nổi nữa mới vội vàng nhấc người dậy, nhìn nàng chăm chú. Nhạc Hoành trước mắt tóc dài xõa tung, hai má ửng hồng đỏ mồ hôi đầm đìa, ánh mắt lấp lánh tràn ngập hình ảnh của mình, đuôi lông mày đưa tình không còn vẻ ngang bướng, mạnh mẽ như xưa nữa, còn lại chỉ là tràn ngập dịu dàng.

Bỗng nhiên Sài Chiêu cảm thấy thoải mái, lại vội vàng ôm lấy cô gái mà mình yêu mến này, hôn lên cánh môi đỏ mọng của nàng, khó mà rời xa.

“A Hoành.” Cứ vậy hồi lâu, Sài Chiêu trở mình nằm xuống bên cạnh Nhạc Hoành, tìm tay nàng nắm chặt lấy, như là cả đời cũng không muốn buông ra. “A Hoành, nàng nói cho ta biết, xem có phải ta đang nằm mơ không?”

Nhạc Hoành nâng cổ tay y lên, hung hăng cắn mạnh một cái, hai hàng dấu răng hằn lên, nhưng không thấy Sài Chiêu kêu một tiếng.

Sài Chiêu sâu lắng nhìn dấu răng trên cổ tay mình, trấn an cười nói: “Thật tốt, A Hoành thực sự ở bên cạnh ta...”

Nhạc Hoành nghiêng người, lông mày giãn ra nhìn thẳng vào Sài Chiêu đang âu yếm nhìn mình, khẽ giọng nói: “Đêm ở trong cốc đó, trời tối đen như mực, lại không nhóm lửa, cần bàn chàng không nhìn thấy gì cả đúng không?”

Sài Chiêu cười khê, nâng tay Nhạc Hoành đặt vào ngực mình. “Ánh trăng như nước, những gì cần thấy thì sao có thể thoát khỏi ánh mắt của ta chứ?”

Nhạc Hoành khẽ nằm lên lồng ngực đang đập thình thịch của y, cũng không biết vì sao, vừa cùng làm xong chuyện gian nan nhất trên đời này cùng y, thực sự từ nay không bao giờ có thể rời xa y nữa, thầm nghĩ muốn cả đời này sẽ cùng y quán quýt mãi mãi, đời đời kiếp kiếp, sinh tử không rời.

Nhạc Hoành còn chưa kịp nói gì, cánh môi Sài Chiêu đã dán lên hai gò má nóng bỏng của nàng, mạnh mẽ vuốt ve lưng ngọc đang còn ẩm ướt của nàng, lại đem Nhạc Hoành đặt dưới thân.

Thân thể mới bị khai phá của Nhạc Hoành có chút đau đớn, nhưng nhớ tới bộ dáng nín nhịn mấy ngày nay của Sài Chiêu thì lại có chút mềm lòng, nghênh đón cơ thể nóng cháy đầy si mê của y, nhưng mà lúc này đây, Sài Chiêu lại muốn nàng lâu hơn rất nhiều so với nàng nghĩ. Khi ấy Nhạc Hoành mới hiểu được nhu cầu của đàn ông là vô đáy, nàng khóc thành tiếng cầu xin y nhanh một chút, nhưng y lại thâm tình ôm lấy cơ thể đang run rẩy của nàng khàn giọng nói: “A Hoành ngang bướng như vậy mà giờ đây cũng đã mở miệng cầu xin ta sao?”

Nhạc Hoành cắn môi, hai chân vắt lên thắt lưng Sài Chiêu giống như cành rong biển trôi dạt đang bầu vịu. Sài Chiêu nghe tiếng kêu như là đau đớn lại tựa như vui thích của nàng, trong lòng cũng cảm thấy áy náy nhưng lại không thể kìm nén được dục vọng sớm đã sôi trào, cứ thế cuối cùng khi đã lên đỉnh, y vui sướng cúi đầu hét một tiếng, thật sâu lưu lại dấu ấn yêu thương chân thành trong thân thể nàng.

Đêm nay, hai người đều không ngủ. Sài Chiêu nhặt khăn bên giường nhẹ nhàng lau thân thể đang đầm đìa mồ hôi của Nhạc Hoành, nén ý nghĩ muốn hôn nàng trong đầu, chỉ dán môi vào hai gò má mềm mại của nàng.

Nhạc Hoành thấy trượng phu tóc dài ướt đầm dính bên tai, giờ tay vén ra sau vành tai cho y. Sài Chiêu dang tay ra ôm chặt lấy nàng, thấy nàng không còn chút kháng cự như ngày xưa nữa, lòng tràn ngập thoải mái, trong lòng cũng bình yên lạ thường.

Yên tĩnh như vậy một lát, Sài Chiêu dùng ngón tay vuốt xuôi những sợi tóc tán loạn cho Nhạc Hoành, lại nhặt khăn lên nhẹ nhàng lau mồ hôi mới rịn trên lưng nàng, vẻ mặt hết sức tự nhiên.

“Mẫu thân từng nói với ta.” Nhạc Hoành dán chặt vào người trượng phu, nói: “Vào Sài gia, làm thê tử của chàng, phải biết chăm sóc chàng thật tốt, hầu hạ chàng... Nhưng lúc này, sao đổi lại là chàng...”

Sài Chiêu khẽ vuốt mái tóc mềm mại của Nhạc Hoành, dịu dàng nói: “Sài thiếu chủ ta cũng không dễ hầu hạ gì, cho dù là bọn Vân Tu hay hạ nhân trong phủ cũng thế, ai mà không được lòng ta đều khổ. Nhìn nàng cũng biết nàng không làm được mấy việc, so với việc hầu hạ không vừa ý ta, chẳng thà để ta chăm sóc nàng cho tốt còn hơn, Nhạc tiểu thư ạ...”

Nhạc Hoành nhớ tới đủ loại chuyện, trái tim nhất thời mềm nhũn, khóe mắt cũng hồng lên.

Thấy nàng có chút sầu não, Sài Chiêu vỗ vỗ tay nàng, nhìn đệm giường rồi tung nói: “A Hoành, nàng nhìn xem...”

Nhạc Hoành theo tầm mắt y nhìn thấy nơi hai người triển miên hiện lên một đoá hoa đỏ thắm. Mặt Nhạc Hoành nóng lên, cắn môi không nói gì.

“Lần trước cắt tay lấy máu, đúng là uống phí rồi.” Sài Chiêu cố ý trêu ghẹo: “Thì ra thật sự sẽ chảy máu. A Hoành nàng còn nhớ đêm đại hôn nàng từng

hỏi ta gì không?”

Nhạc Hoành thì thảo nói: “Sài thiếu chủ đã từng có nữ nhân sao?”

“Nàng đoán xem” Sài Chiêu ung dung nói.

Nhạc Hoành cũng không đáp lại y, vuốt vuốt tóc nằm xuống cùng y, chỉ mong thời gian cứ yên tĩnh mãi như vậy, đêm này kéo dài thật lâu thật lâu. Hai người còn nói chuyện một lúc mới ôm nhau ngủ, chẳng qua chỉ chốc lát trời đã sáng, Sài Chiêu mở mắt ra, xoay người một cái ôm lấy Nhạc Hoành bên cạnh, khẽ nói: “A Hoành ta muốn mỗi sáng thức dậy đều nhìn thấy nàng, cả đời này, nàng cũng không thể rời xa ta được nữa.”

Mấy ngày hôm sau, tâm trạng Nhạc Hoành và Sài Chiêu đều tựa như thay đổi, mặt mày ản tĩnh, động tác cũng trở nên vô cùng thân thiết, không giống như trước kia, dù đã thành hôn nhưng giữa họ dù gì vẫn còn ngượng ngập.

Ngoại trừ Vân Tu biết ngọn ngành nguyên nhân, Sài Tịnh và mọi người cũng chỉ nghĩ à vợ chồng mới nên quấn quýt, trong lòng cũng vui mừng.

“Ta và nàng mới thành hôn được nửa tháng.” Sài Chiêu tỏ vẻ áy náy. “Bắt nàng vào kinh diện thánh cùng ta, nghĩ lại thấy cũng ỷ khuất cho nàng, khiến nàng phải chịu vất vả cùng ta.”

“Ai bảo chàng là...” Nhạc Hoành cười nói: “Sài thiếu chủ ngực mang chí lớn làm chi.”

Sài Chiêu ôm chặt lấy vòng eo mảnh mai của nàng. “Nếu nàng cam tâm tình nguyện, ta tất nhiên chỉ mong ngày nào nàng cũng ở bên cạnh ta. Lần này diện kiến thánh thượng, chẳng qua cũng chỉ là đưa trẻ mười tuổi, còn phải dựa vào ta và thúc phụ bảo hộ giang sơn hộ nó, A Hoành có thể yên tâm thoải mái.”

“Nam Cung Thần, thiếu đế mới đăng cơ không lâu đó sao?” Nhạc Hoành cũng đã có lúc nghe cái tên này rồi.

“Không sai.” Sài Chiêu gật đầu nói. “Khi Sở vương Kỷ Minh đánh Đại Chu ta là lúc tiên đế đã bệnh nguy kịch, lại bị tin Kỷ Minh liên tiếp thắng trận làm cho kinh hách không thôi, không lâu sau đó liền băng hà. Thái tử Nam Cung Thần kế vị là lúc mới 8 tuổi, nhìn chung cả triều văn võ, không có một người có thể thay Nam Cung gia tộc chống lại Kỷ Minh...”

Nhạc Hoành như là hiểu ra, cười nói: “Tiên đế Nam Cung Thương nghe lời kẻ gian, kiêu dè Sài gia. Nhưng tân đế đăng cơ để vị không vững, tất nhiên là sợ không giữ được ngai vàng sợ Sài vương phủ quật khởi. Nếu ta đoán không sai, thúc phụ chàng mấy năm nay mặc dù không ở triều đình, nhưng ở trong triều nhất định là có chút thế lực cho nên khuyên thiếu đế tiến lên để bật Sài gia ở Thương Sơn.”

“Nhạc Hoành đứng không hô là Nhạc Hoành, cho dù là có ản cư thâm sơn thì suy nghĩ sâu xa cũng không đổi thay chút nào.” Sài Chiêu nói: “Nam Cung Thần hiển nhiên là không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể triệu thúc phụ hồi kinh, thúc phụ nhận nhiệm vụ quan trọng, cùng ta đánh quân Lương. Hai năm nay dốc lòng hết sức, quân Lương mặc dù lui quân, nhưng sức khoẻ thúc phụ cũng không được như trước...” Sài Chiêu lộ vẻ lo lắng. “Thiên hạ chưa bình định, thúc phụ nhất định không thể có chuyện gì được.”

Người thông minh như Nhạc Hoành, đương nhiên hiểu được ý tứ của phu quân, Sài Dật tung hoành hơn 10 năm mưu kế và uy dũng không thể khinh thường, tuy Sài Chiêu là con của Sài Tuyên, nhưng nhiều năm ản cư cũng không tích góp được lực lượng nào, cho dù mấy năm nay chiến công hiển hách, nhưng trong hàng ngũ quần thần của triều đình vẫn là tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm. Nếu Sài Dật có chuyện, chỉ sợ Sài Chiêu lúc này một cây làm chẳng lên non, khó có thể đứng vững ở Đại Chu.

“Thân thể thúc phụ như vậy mà vẫn không quên trù tính cho Sài gia.” Sài Chiêu ôm lấy vai Nhạc Hoành, cúi đầu buông tiếng thở dài. “Tô thái úy Tô Thụy Truyền kia nếu là 10 năm trước làm gì có chuyện ông ta bước chân vào cửa Sài vương phủ chứ?”

“Chàng phò mã không làm, hiền tể của Tô gia cũng không, lại một mực đòi cưới một nữ thợ săn không chút nền tảng của Chu Quốc, chắc là làm thúc phụ thất vọng rồi.” Nhạc Hoành cố ý nói.

“Thúc phụ thật lòng muốn ta cưới các nàng ta?” Sài Chiêu nhìn thẳng vào mắt Nhạc Hoành, đầy ản ý: “Mới vừa rồi khen A Hoành thông minh, sao giờ lại ngốc thế không biết?”

Nhạc Hoành nhún mày lắc đầu. “Đúng là không biết đùa, chẳng trách quận chúa nói không ai chịu được chàng.”

“Quận chúa thực sự nói như vậy?” Khoé môi Sài Chiêu cong lên. “Ngay cả kiều thê của ta nàng cũng không chịu nổi ta sao?”

Nhạc Hoành dọn dẹp đồ đạc không thèm để ý Sài Chiêu. Sài Chiêu từ phía sau ôm lấy nàng, dán vào đầu vai nàng nói. “A Hoành nhắm mắt lại, ta có thứ này cho nàng.”

Nhạc Hoành chần chừ nhắm mắt lại, không biết Sài Chiêu muốn làm gì.

Chỉ một lát sau, Sài Chiêu nhẹ nhàng bước tới, thấp giọng nói: “Đừng mở mắt, giơ tay ra đây.”

Nhạc Hoành từ từ đưa tay ra, tìm thấy cổ tay Sài Chiêu, theo đầu ngón tay y nàng chạm vào một vật lạnh như băng... đó là cảm giác khi chạm phải vật kim loại.

Nhạc Hoành mở mắt ra, đập vào mắt là một cây cung chói loá được Sài Chiêu nắm trên tay, nhìn kỹ lại, ngay cả văn tự khắc trên cánh cung cũng giống

y như cây cung mà nàng mang theo người ở Thương Châu.

“Đây là...” Nhạc Hoàn kinh ngạc vuốt ve tên vàng. “Đây là đồ của ta?”

Sài Chiêu đem cây cung nhét vào tay Nhạc Hoàn, khẽ vỗ về mặt nàng nói: “Ta hứa với nàng, những gì bị Kỳ Minh cướp đi ta nhất định sẽ mang trả lại cho nàng. Nhưng A Hoàn không thể thiếu cung bên người được, cho nên dựa theo trí nhớ ba năm trước khi ta mới gặp nàng nhìn thấy cây cung ta liền sai Vân Tu tìm phường luyện binh khí mà làm lại. Tuy rằng so với cây cung cha nàng làm ra còn kém xa, chỉ mong nàng hài lòng là tốt rồi.”

Nhạc Hoàn nhất thời nghẹn ngào, mắt lấp lánh nước mắt, nàng như nhớ lại ngày đó, cây cung bắn ba mũi tên vàng bay cắt qua phía chân trời.

Nhạc Hoàn ngẩng người, bên tai vang lên tiếng cánh chim bay đi vừa quen thuộc lại xa xôi, nàng vừa nâng tầm mắt liền nhìn thấy Sài Chiêu im lặng không nói, hiểu ra tất cả nói: “Ngày đó... trong rừng rất lâu rất lâu không thấy bóng dáng chim chóc... Là chàng? Là chàng huyết sát gọi chúng? Đúng là chàng rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ván cờ giang sơn

“Tài bắn cung kinh thế của đại tiểu thư Nhạc gia làm cho ta được mở rộng tầm mắt.” Sài Chiêu cười ẩn ý: “Tại hạ có thể đuổi chim giúp Nhạc tiểu thư là vinh hạnh của tại hạ.”

Nhạc Hoàn nắm chặt cung vàng ôm lấy Sài Chiêu, mắt rung rung nhưng lại cười ra tiếng.

Lập xuân, thúc cháu Sài gia cùng Nhạc Hoàn và Vân Tu vào kinh diện kiến thánh thượng.

Huy Thành – kinh đô Chu Quốc – cách xa Vân Đô hai trăm dặm đường, đối với đám người Sài Chiêu mà nói cũng không mấy khó khăn gì, nhưng đối với Sài Dật sức khỏe ốm yếu mà nói chuyện này khó đi vô cùng. Lộ trình vốn chỉ năm ba ngày nay mọi người đã phải đi tới bảy ngày mới đến nơi.

Thấy đã đến ngoài cửa thành Huy Thành, Vân Tu có chút lo lắng nói: “Bữa trước đã nhờ Tô thái úy nhắn với hoàng thượng nói hôm kia chúng ta sẽ tới kinh thành, nay đã chậm mất hai ngày, không biết hoàng thượng có tức giận không?”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn sắc mặt tiểu tụy của Sài Dật, trấn định nói: “Thân thể thúc phụ không được khỏe, sao có thể đi nhanh được? Hoàng thượng cùng triều thần cũng nên thông cảm mới phải, trước tiên cứ vào thành rồi nói sau.”

Sài Dật biết đã chậm trễ mấy ngày, nhất định không chịu nghỉ ngơi, mới vào Huy Thành đã vội vàng đi thẳng vào hoàng cung. Nhạc Hoàn cúi đầu nhìn quần áo phong trần bụi bặm trên người mình, kéo Vân Tu hỏi: “Người nhìn ta mà coi, ăn mặc thế này có thể đi gặp mặt thánh thượng sao?”

Vân Tu lo lắng cho Sài Dật, lại là một tên đàn ông thô lỗ thì sao mà suy nghĩ nhiều vậy được, liếc qua mấy cái nói: “Thiếu phu nhân có thể nào cũng ổn hết...”

Nhạc Hoàn bán tín bán nghi phui phui mái tóc xơ xác của mình, lại phui bụi đất trên người xong thì im lặng đi theo phía sau Sài Chiêu.

Hoàng cung Huy Thành.

“Thúc cháu Sài gia đã vào đến Huy Thành sao?” Công chúa Sơ Vân – Nam Cung Yến đặt quân cờ trên tay xuống, mắt phượng tròn xoe, nói: “Có chuẩn bị tiến cung ngay không?”

Tô Tinh Trúc đang đánh cờ cùng công chúa, im lặng khẽ phát tay áo, cười nói: “Trưởng công chúa, xem ra Sài gia này càng lúc càng tùy tiện. Trước đây Sài Dật nói với cha ta là hai ngày trước phải vào kinh rồi, hôm đó hoàng thượng và trưởng công chúa bỏ biết bao nhiêu việc để đợi người nhà họ Sài cả ngày, nhưng ngay cả bóng người cũng không thấy đâu. Hôm nay... Ngài nói là sẽ đánh với Tinh Trúc bảy ván cờ để phân định thắng thua, nay mới có hai ván, có phải vẫn tiếp tục không chứ?”

Sắc mặt Nam Cung Yến có chút âm trầm, đẩy bàn cờ ra nói: “Còn có thể không đi nghênh đón Sài gia sao? Không phải trưởng công chúa ta và hoàng thượng vẫn phải dựa vào sự che chở của Sài gia sao. Đi thôi, đi đón Sài vương gia và Sài thiếu chủ thôi...” Nói xong lại đi đến bên cạnh cung nữ thân tín nói: “Mau đi đánh thức hoàng thượng đang nghỉ trưa dậy đi.”

“Hoàng thượng mới vừa ngủ thôi ạ...” cung nữ sợ hãi đáp.

Nam Cung Yến buồn bực nói: “Nói với hoàng thượng, người của Sài gia đến, nếu nó còn tham ngủ thì ngôi vị hoàng đế này của nó có muốn giữ cũng không nổi nữa.”

Cung nữ không dám nhiều lời nữa, sợ hãi lui xuống.

“Hoàng Thượng còn nhỏ, đừng dọa hấn.” Tô Tinh Trúc khẽ khuyên một câu.

“Bởi vì còn nhỏ...” Nam Cung Yến cắn môi, không cam lòng nói: “Thúc cháu Sài gia tựa như hổ sói nhìn chăm chăm giang sơn của họ Nam Cung, không thể không cẩn thận được. Chỉ mong hoàng thượng mau lớn lên có thể tự mình chấp chính bản cung mới có thể an tâm được.”

“Hai năm nay sức khoẻ của Sài Dật cũng không tốt lắm” Tô Tinh Trúc ghé sát vào tai Nam Cung Yến nói. “Lần đi Vân Đô này ta cũng gặp, theo như Tô Tinh Trúc thấy... Sài Dật cũng lực bất tòng tâm...”

“Sài Dật tuổi cao sức yếu nhưng vẫn còn Sài Chiêu.” Nam Cung Yến nhú nhú mắt phượng.

“Sài Chiêu cũng không phải là con ruột của Sài Dật.” Tuy nói thế nhưng giọng Tô Tinh Trúc không dám khẳng định cho lắm. “Mặc dù hấn là thượng tướng nhưng chưa phong vương, dựa theo tổ lệ, hấn cũng không thể thừa kế tổ vị của Sài Dật, nếu ngày nào đó ông ta cười hạc quy tiên, Sài Chiêu chỉ là kẻ tứ cố vô thân, khó thành đại sự...”

“Nếu thực sự như thế thì tốt rồi.” Nam Cung Yến ngấm dung nhan tựa như châu ngọc của Tô Tinh Trúc, chép miệng nói: “Bản cung còn nhớ... người cũng không ghét Sài Chiêu lắm mà. Xem ra đàn bà đúng là đàn bà, ghen tỵ đứng hàng đầu, không chiếm được thì chỉ còn căm giận.”

Tô Tinh Trúc cũng không chấp nhặt, vẻ mặt tự nhiên nói: “Trưởng công chúa tâm tư thông tuệ, tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Tinh Trúc, cũng như Tinh Trúc hiểu được tâm ý của công chúa vậy.”

Hai người nhìn nhau giằng co một lát, thông thả đi về phía đại điện.

Ngoài cửa cung, Sài Chiêu vội vàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, bước nhanh về phía Sài Dật đã suy yếu đỡ lấy ông. Sài Dật khó nhọc dựa vào Sài Chiêu, gian nan trở mình xuống ngựa.

Cách đó không xa Vân Tu nhú chặt mày nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Sài Dật, Nhạc Hoành đến gần Vân Tu nói: “Hấn vẫn chăm sóc thúc phụ như vậy sao?”

Vân Tu gật đầu nói: “Ta cùng thiếu chủ đi theo vương gia, thiếu chủ phụng dưỡng vương gia là thật lòng thật dạ, mọi chuyện đều nghĩ cho sức khoẻ của vương gia.”

Sài Dật búi lại mũ ô sa nạm vàng trên đỉnh đầu, ho khan vài tiếng nói: “Bổn vương như vậy diện kiến thánh thượng có gì không ổn không?”

Sài Chiêu lui ra phía sau vài bước nhìn nhìn, cúi đầu nói: “Tuy là bụi đất đầy mặt nhưng không có gì là không ổn cả.”

“Vậy là tốt rồi.” Sài Dật nhìn Nhạc Hoành, cười nói: “Con nhìn A Hoành mà coi, phải chịu vất vả với chúng ta, một cô nương mà ngay cả xiêm y cũng không kịp thay đã phải theo chúng ta tiến cung rồi.”

Sài Chiêu quay đầu lại nhìn, trù mến nói: “A Hoành vốn xuất thân con nhà võ tướng, có thể theo kịp bước chúng ta, trên đường đi chịu nhiều khổ cực nhưng không oán giận nửa câu.”

“Hoàng Thượng tuyên sai Vương gia, Sài tướng quân vào điện!”

Sài Chiêu phìu phìu vạt áo, kêu: “A Hoành, Vân Tu, đi thôi.”

Hoàng cung Chu Quốc rộng lớn lộng lẫy cũng không làm cho Nhạc Hoành cảm thấy sợ hãi, chẳng qua là nhớ lại lần diện thánh trước đó, hình ảnh đó tựa như mới ngày hôm qua, khó tránh khỏi có chút cảm giác thổn thức. Sài Chiêu dường như cũng nhớ tới điều gì, xoay người tìm Nhạc Hoành, tuy là không tiện kéo nàng đến bên cạnh mình nhưng chỉ một ánh mắt ám áp đã an ủi nàng rất nhiều.

Nhạc Hoành mỉm cười đáp lại phu quân, tuy không nói nhưng trong lòng đã sớm hiểu.

Cậu bé ngồi trên ngai vàng không kìm được ngập một cái, có vẻ sốt ruột nói: “Đại hoàng tỷ, sao bọn họ còn chưa đến, trầm mặc quá, muốn nhanh về ngủ thôi.”

Nam Cung Yến tròn mắt lườm đệ đệ: “Còn nhớ đại tỷ đã dạy đệ thế nào không? Nhất thời đừng có quên.”

Thiếu đế Nam Cung Thần mở lớn mắt, phản chấn nói: “Trẫm nhớ. Đại hoàng tỷ đã nói với trẫm, Sài vương gia còn mang theo một người có tài bắn cung cao siêu đến gặp trẫm, đừng không.”

“Đúng...” Nam Cung Yến đáp. “Hoàng Thượng còn nhớ là được rồi, nhưng ngàn vạn lần không được quên những gì đại tỷ đã dạy người.”

“Sài Vương gia, Sài tướng quân đến!”

Nam Cung Yến ngồi thẳng người, im lặng vuốt khăn lụa trên tay. Sau bức bình phong bên đại điện, cách một bức cẩm trướng Tô Tinh Trúc nhìn chăm chăm phía ngoài điện.

Mấy bóng người dần dần tiến gần, sau đó đồng loạt cúi đầu quỳ xuống đất. “Thần Sài Dật, cùng chất nhi Sài Chiêu khấu kiến hoàng thượng và trưởng công chúa!”

Nam Cung Thần vươn cổ nhìn mấy người, dừng một chút có vẻ mất hứng nói: “Hoàng tử lừa đệ, hoàng tử lừa đệ.”

Nam Cung Yến vội la lên: “hoàng thượng nói gì thế? Còn không mau truyền Sài vương gia đứng dậy.”

Mấy người Sài Dật vẫn không nhúc nhích, Nam Cung Thần dậm chân nói: “Đại hoàng tử nói gì mà có thể gặp người có tài bắn cung khinh thế, ba người đây trăm đầu đã gặp qua nhiều lần, còn lại chỉ là một nữ nhi, nàng ta có thể làm được gì chứ, làm gì có ai có tài bắn cung chứ?”

Lời vừa nói ra, Sài Chiêu nâng mắt nhìn Nam Cung Yến, Nam Cung Yến rung mình, vội nói: “Sài vương gia và Sài tướng quân mau đứng dậy, hoàng thượng mới ngủ trưa dậy, còn đang nói mơ, mau mau đứng dậy.”

Sài Chiêu đỡ Sài Dật dậy, vẫn duy trì im lặng như trước.

Nhạc Hoành nghe những lời chối tai của Nam Cung Thần, sau đó nghĩ lại bất quá hấn cũng chỉ là đứa trẻ 10 tuổi non nớt, cũng không buồn so đo với hấn nữa. Ngược lại ngắm Sơ Vân công chúa Nam Cung Yến ngồi bên cạnh hấn, mặt mày đoan trang, làn da trắng muốt, dung nhan xinh đẹp, nhưng đôi mắt phượng không giấu được vẻ suy tính sâu xa, làm cho người ta khó có thể đến gần.

Nam Cung Yến ngắm Nhạc Hoành một lượt, thấy thân nàng mặc một chiếc áo khoác lông cừu trắng, bên trong vận váy vàng nhưng không mất đi vẻ lạnh lợi, cho dù là mặt đầy bụi đất, không chút son phấn nhưng vẫn tươi đẹp như hoa, thanh lệ xinh đẹp nho nhã, đôi mắt bình thân mang theo vài phần anh khí, toát lên vẻ đoan trang uy nghi của con nhà tướng, vẻ mặt ung dung quan sát triều đình, không có chút kinh sợ nào.

“Nhạc Hoành ở Thương Châu?”

“Nàng ta chính là Nhạc Hoành, con gái của Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh?”

Triều đình vang lên lời bàn tán xì xào, hơn chục đôi mắt nhìn chằm chằm Nhạc Hoành đang đứng bất động trên điện. Sài Chiêu dùng ánh mắt có chút không vừa ý liếc nhìn đám quần thần, những người bị nhìn lướt qua đều cúi đầu không dám nói gì nữa.

Nam Cung Yến cúi đầu hắng giọng một tiếng, Nam Cung Thần lè lưỡi, ra vẻ trấn định nói: “Sài Vương gia, nghe Tô thái úy nói thân thể khanh có bệnh, không biết đã khá hơn chưa?”

Sài Dật chậm rãi nói: “Lão phu mấy ngày vội vàng thúc ngựa tới kinh thành diện kiến thánh thượng, hoàng thượng thấy sức khỏe lão phu thế nào?”

Nam Cung Thần mở lớn mắt xem xét, nhếch miệng cười nói: “Trẫm thấy Sài vương gia vẫn còn khỏe mạnh lắm.”

“Cũng có thể cho là vậy.” Sài Dật vuốt râu cười nói. “Lão phu còn phải thay hoàng thượng bảo hộ giang sơn, mở mang bờ cõi, sao thân mình lại có bệnh được.”

“Mở mang bờ cõi!” cả đại điện lại một trận xôn xao.

“Vậy làm phiền Sài vương gia rồi!” Nam Cung Thần tất nhiên nghe không hiểu gì, quay đầu nhìn Nam Cung Yến.

“Chu Quốc hùng cứ phương bắc hơn mười năm, mà nay vừa mới đánh lui cường địch, sức dân không tránh khỏi tổn hại...” Nam Cung Yến vo chặt khăn lụa nói: “Mở mang bờ cõi? Bản cung không biết Sài vương gia ý muốn nói gì.”

Sài Dật nhìn một lượt quần thần xung quanh, con người sắc lạnh không chút trốn tránh nói: “Bỏ vương lần này vào kinh, mục đích là cầu mong hoàng thượng hạ chỉ cho phép quân đội Sài gia khởi binh diệt Lương.”

“Diệt Lương?”

“Giang sơn Đại Chu của Nam Cung gia còn chịu đựng được sao?” Nam Cung Yến buồn rầu nói. “Sài vương gia đang nói đồn chằng.”

“Bản vương đứng trước mặt thánh thượng và trưởng công chúa sao mà dám nói đồn chứ?” Sài Dật khề ho một tiếng.

“Không thể nào.” Thái phó Lạc Tân lên tiếng nói: “Con sâu trăm chân, dù chết cũng không ngã. Lương Quốc mặc dù bại, nhưng Đại Chu ta cũng tổn hại nghiêm trọng, lại đánh Lương, có vẻ là sai lầm, Đại Chu ta khó mà yên ổn, lão thần không tán thành.”

Sài Chiêu nghiêng sườn mặt liếc qua nhìn Lạc thái phó: “Lương Quốc hùng mạnh, nếu như có vài năm để nghỉ ngơi và hồi phục, chuyện Kỷ Minh ngóc đầu dậy là không khó, họ Kỷ diệt hai nước thống nhất thiên hạ không khó nhìn ra, sao có thể có chuyện yên ổn ngủ say được. Lạc thái phó đợi đến khi Kỷ Minh đánh đến Huy Thành mới hối hận cũng không còn kịp nữa rồi.”

Tuy rằng lời Sài Chiêu nói khá bình thân nhưng người nghe được đều thấy kinh hãi, hai phía nhìn nhau nhất thời không dám lên tiếng. Lạc Tân thấy không ai ủng hộ mình, vội vàng nhìn về phía Tô Thụy Thuyên, Tô Thụy Thuyên cúi đầu lảng tránh ánh mắt xin giúp đỡ của ông ta, Lạc Tân nhất thời biến sắc.

“Thông nhất thiên hạ?” Nam Cung Thần thấp giọng nói. “Ý của Sài tướng quân à muốn thay trăm thống nhất thiên hạ sao?”

Sài Chiêu tiến lên vài bước quỳ một gối xuống đất. “Chỉ cần hoàng thượng ra lệnh một tiếng, thuộc hạ muôn chết không từ, thay hoàng thượng tranh giành thiên hạ, trở thành vị hoàng đế ghi danh thiên cổ.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Sài Chiêu tiến lên vài bước quỳ một gối xuống đất, “Chỉ cần Hoàng Thượng ra lệnh một tiếng, thuộc hạ muôn chết không từ, thay Hoàng Thượng tranh giành thiên hạ, trở thành vị hoàng đế ghi danh thiên cổ.”

“Thật sao!” Nam Cung Thần khó nén cảm giác vui mừng, nhìn về phía Nam Cung Yến nói. “Hoàng tử, trẫm muốn làm vị hoàng đế lưu danh thiên cổ, trẫm muốn được lưu danh thiên cổ.”

Nam Cung Yến thấy triều thần đều bị mấy lời của Sài Chiêu uy hiếp, đôi mày thanh tú nhíu lại. “Tô thái úy cũng đã nhắc tới với hoàng thượng và bản cung chuyện Sài tướng quân được Ân Gia Bảo của Tuy Thành tương trợ. Nhưng đánh Lương là chuyện lớn, không thể định đoạt trong vài ngày, cho dù thúc cháu hai vị tràn ngập lòng tin, cũng phải đợi cho hoàng thượng và bản cung cân nhắc lại, không nên nóng vội.”

“Trưởng công chúa có thể chờ, dân chúng trong thiên hạ cũng không thể chờ.” Ngự khí của Sài Chiêu kiên quyết không chút do dự: “Nếu không nắm chắc, thuộc hạ và thúc phụ tuyệt đối không dám cầu hoàng thượng.”

“Nắm chắc?” Nam Cung Yến cười lạnh nói. “Khi Kỷ Minh đánh Đại Chu ta, không phải y tràn ngập lòng tin? Kết quả thì sao? Không phải đại bại dưới tay của Sài tướng quân sao? Thời thế trong thiên hạ quả là biến đổi khôn lường.”

“Trưởng công chúa nói không sai!”

“Trưởng công chúa nói rất có lý.”

“Nếu Kỷ Minh có thể thua dưới tay thuộc hạ một lần, thuộc hạ tất nhiên có thể khiến hắn bại lần thứ hai.” Về mặt Sài Chiêu tràn ngập trấn định: “Trưởng công chúa, mong rằng ngài có thể khuyên hoàng thượng vài câu, chớ có nghịch lại ý định thống nhất thiên hạ của hoàng thượng.”

Thấy tình huống có chút lúng túng, Tô Thụy Thuyền nhìn phải nhìn trái, tiến lên nói: “Như thần đã thấy, Ân Gia Bảo nhân cường mã tráng, tiền của dư thừa, nếu quy thuận Đại Chu ta, cũng rất hữu dụng... Nhưng như lời trưởng công chúa nói, công Lương là đại sự, hay là nên... cân nhắc kỹ lưỡng lại, phải cân nhắc lại mới được.”

Vân Tu khề hừ một tiếng, nói: “Ta khinh, nói nửa ngày cũng như không, toàn lời thừa.”

Nhạc Hoành vội vàng kéo góc áo hắt, trừng mắt lắc đầu với hắn.

Nam Cung Yến liếc mắt ra hiệu cho Lạc Tân, Lạc Tân hiểu ý đi đến gần Nhạc Hoành, đôi mắt như hùng ưng nhìn nàng không chút hảo ý: “Nhạc tiểu thư, à không đúng, nên gọi là Sài phu nhân mới đúng. Phụ thân Nhạc Thịnh Nhạc tướng quân của Sài phu nhân, danh tiếng vang dội thiên hạ, có dũng có mưu trấn thủ Thương Châu – Tấn Quốc hơn mười năm, không thể coi là không lợi hại. Nhưng thế thì sao? Cũng bị Kỷ Minh đánh bại. Khi binh bại, thành bị phá, chắc rằng Sài phu nhân cũng đã được chứng kiến đội quân thiết kỵ dũng mãnh của quân Lương. Thế sao Sài phu nhân không khuyên như Sài tướng quân, hai người mới thành thân, sao lại huy đi sự thái bình hiếm có này chứ?”

Chúng thần nhất loạt nhìn về phía Nhạc Hoành, Nhạc Hoành nhìn Lạc thái phó khẽ gật đầu chào, về mặt đầy bình tĩnh, nhưng ngữ khí cứng cỏi nói: “Gia phụ tứ cố vô thân, khổ công giữ Thương Châu hơn tháng trời, ai ngờ Kỷ Minh gian trá, thông đồng gian tế nội ứng ngoại hợp, phá Thương Châu của ta, giết cha và huynh trưởng... Kê chỉ biết sử dụng quỷ kế thì có gì lợi hại? Chẳng qua là kẻ tiểu nhân không đáng nhắc tới mà thôi. Bình mã Lương quốc công thành hơn tháng trời mà chưa từng chiếm được ưu thế, cũng chỉ thế mà thôi.”

Thấy Nhạc Hoành tuy rằng về mặt buồn rầu nhưng lời nói đanh thép, Lạc thái phó nhíu mày nhưng vẫn ngang ngạnh nói: “Thế không phải là... Sài phu nhân ghi hận xưa, giật dây tướng công của mình lợi dụng quốc lực Đại Chu để trả nợ nước thù nhà sao?”

Nam Cung Yến gơ tay áo che mặt nở nụ cười, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn Nhạc Hoành tựa như muốn theo sát nàng vậy.

Nhạc Hoành ngẩng đầu, không chút yếu thế nhìn thẳng vào đôi mắt đầy địch ý của Lạc Tân: “Nếu Nhạc Hoành muốn dựa vào phu quân để báo thù, khi thành bị phá cũng đã đi tìm phu quân ngay lập tức, chứ sao lại ẩn mình mấy năm? Lạc thái phó, ngài không phải là quá coi thường ta rồi.”

Ánh mắt Nam Cung Thần loé lên nhìn Nhạc Hoành, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Hoàng tử, nàng dám nói như vậy, nhất định là người không tầm thường, có phải không?”

“Nhạc Hoành Thương Châu, hậu duệ của danh tướng...” Nam Cung Yến cười đầy ẩn ý nói: “Mười hai tuổi đã có thể bắn trúng chim bay cao tận tầng

mây trên trời, danh chấn vang dội. Hoàng Thượng, như vậy có đủ để gọi là có bản lĩnh hay không?”

Nam Cung Thần đắm tay nói: “Thì ra là nàng ta. Trẫm muốn xem tài bắn cung khinh thế vô song. Nhạc Hoành phải không, nếu người có thể làm trẫm vừa lòng, trẫm sẽ đồng ý với Sài tướng quân, sao nào?”

Đôi mắt màu xám của Sài Chiêu nhìn Nam Cung Thần trên long ý, dù sao Nam Cung Thần cũng còn nhỏ, bị y nhìn nhất thời có chút run sợ không dám nói nữa.

Nhạc Hoành bình tĩnh nhìn trượng phu, sau đó tiến lên vài bước quỳ gối xuống, khiêm tốn nói: “Hoàng Thượng muốn xem, Nhạc Hoành nguyện thử một lần.”

Nam Cung Thần nuốt nước bọt, thấy đại tỷ gật đầu với mình, cố lấy dũng khí nói: “Trẫm, mấy ngày trước đây... Mấy ngày trước đây nhìn thấy trên mái hiên đại điện có treo chuông ngọc lưu ly, khi ánh mặt trời chiếu vào toả sáng rất đẹp, trẫm rất thích. Nhưng mà mái hiên kia quá cao, người trong cung không ai có thể tháo chuông ngọc xuống cho trẫm... xem ra chỉ có thể dựa vào ngoại lực bắn hạ xuống cho trẫm. Nhưng ngọc lưu ly rơi xuống đất nhất định sẽ bị vỡ nứt, quân sĩ có tài bắn cung cũng không ai có thể nắm chắc là lấy xuống chuông ngọc hoàn hảo không tổn hao gì...”

Nam Cung Thần chậm rãi tựa như học thuộc lòng nói xong, cup mắt xuống tiếp tục nói: “Nhạc Hoành người có bằng lòng thử một lần cho trẫm hay không?”

“Được làm từ ngọc lưu ly?” Nhạc Hoành thoáng sùng sốt. “Quả thật... Rất khó.”

“Sài phu nhân cũng không dám chắc sao?” Đôi mắt Nam Cung Yến lấp lánh chuyển động, “Xem ra, quả nhiên cũng không nắm chắc được 10 phần. Năm đó Sài phu nhân trình diễn tài nghệ trước thánh thượng, một phát ba mũi tên thẳng Kỳ Minh, nhưng hôm nay cũng không chắc chắn có thể lấy xuống chuông ngọc lưu ly mà hoàng thượng tâm tâm niệm niệm. Chuyện công Lương tất nhiên cũng không thể tùy tiện đồng ý được.”

Nhạc Hoành cắn cắn môi, gương mặt nhìn Nam Cung Thần nói: “Hoàng Thượng, Nhạc Hoành nguyện ý thử một lần.”

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu nhin không được khẽ gọi. “Không được...”

Nhạc Hoành khẽ cong khoe môi nở một nụ cười vô cùng ung dung, “Không thử một lần sao mà biết được. Hoàng thượng ngài nói phải không?”

Nam Cung Thần nhảy xuống khỏi long ý, vỗ tay nói: “Trẫm đoán người nhất định có thể, nhất định là được, nhất định là được.”

Nam Cung Yến còn chưa kịp gọi người giữ đệ đệ lại, Nam Cung Thần đã chạy ra bên ngoài điện. Sài Chiêu đến bên Nhạc Hoành, nắm tay nàng cúi đầu nói, “A Hoành không cần thiết phải như vậy, chuyện ta và thúc thúc đã quyết định, không ai có thể thay đổi.”

Nhạc Hoành đề lên tay y, con người long lanh tràn đầy vẻ trấn an. “Chàng không tin ta?”

Sài Chiêu lạnh lùng nhìn chúng thần tử đang đứng yên không dám hé răng trên triều, họ bị lờm đến mức thân hình run rẩy. Sài Chiêu xoay người nói: “Sài Chiêu ta và thúc phụ chỉ hy vọng mũi tên này của nương tử Nhạc Hoành có thể chặn được miệng lưỡi của bách quan, đồng ý cho Sài gia quân khởi binh đánh Lương!”

Sống lưng Lạc Tân ướt đầm mồ hôi, Tô Thụy Thuyền cúi đầu tránh ánh mắt Sài Chiêu, miệng hô: “Chúng ta cũng theo đi ra ngoài mở rộng tầm mắt thôi, nghe nói ngay cả Sở Vương Kỳ Minh cũng bị thua dưới tay Sài phu nhân, nhất định nên đi xem”

Vân Tu chạy nhanh đi dắt ngựa, giúp Nhạc Hoành lấy cung tên vàng trên lưng ngựa xuống. Nhìn lại chính điện hoàng cung, thấy độ cao mái hiên cách mặt đất không dưới 10 trượng, neoh mắt nhìn lý, quả nhiên thấy được trên mái nhọn cao nhất chuông lưu ly đang chói sáng, bất quá mới chỉ nhìn một lát, ánh sáng chói toả ra từ chuông lưu ly đã làm loá mắt Vân Tu. Cái chuông tựa hồ... khó có thể phân biệt rõ thực hư.

“Thế này sao mà làm được?” Vân Tu gấp đến nỗi dậm chân nói. “Thiếu phu nhân dù có lợi hại đến đâu cũng không thể bắn hạ cái chuông ngọc lưu ly kia xuống mà không bị tổn hại gì. Thiếu chủ người xem đi, mặc dù không quá cao nhưng mới nhìn chút xíu đã loá mắt, còn...” Vân Tu cố ý trùng mắt nhìn Sơ Vân công chúa Nam Cung Yến vừa dõng bước ra ngoài điện, cất cao giọng nói: “Ngọc lưu ly trong suốt dễ vỡ, bắn hạ đã là rất khó, rơi xuống đất liền vỡ tan tành, sao ta lại có cảm giác chuyện này căn bản không thể làm được chứ?”

Nam Cung Yến ho nhẹ một tiếng, cười cười nói: “Bản cung cũng chưa bao giờ nói là việc này dễ dàng, nhưng chuyện này chính miệng Sài phu nhân đã đáp ứng, nàng ta muốn làm cho hoàng thượng vui vẻ, bản cung sao có thể ngăn được chứ?”

Vân Tu tức tối đưa cung và tiễn trên tay cho Nhạc Hoành, hạ giọng nói: “Thiếu phu nhân, ta tạm thời thử một lần, thành không được, cũng không xấu mặt.”

Nhạc Hoành nhận lấy kim lưu cung, trân trọng lau dây cung mềm mại, khẽ căng một cái nói: “Vốn chỉ là thử thôi mà, không cần phải lo đâu.”

Mọi người chăm chú nhìn Nhạc Hoành đứng thẳng người hồi lâu không có động tĩnh gì, thấy nàng khép hờ hai mắt như là đang nghĩ gì, cung vàng trong tay lại từ từ nâng lên, mọi người tuy rằng rất tò mò nhưng không dám bàn tán ra tiếng, bốn mắt nhìn nhau đành phải chờ.

Ước chừng qua nửa ngày, trời như là tối hơn, thái dương chiếu rọi trên cao mái hiên đại điện chậm rãi dời về tây, Vân Tu đứng canh chừng bên cạnh Nhạc Hoành nhất thời hiểu rõ, mặt sáng ngời tỏ vẻ vừa vui mừng lẫn sợ hãi. “Thì ra là thế... thiếu phu nhân!”

Nam Cung Yến thấp giọng hỏi cung nhân: “Chuông ngọc lưu ly kia thế nào rồi?”

Cung nhân khẳng định nói: “Trưởng công chúa cứ yên tâm đi, roi xuống đất tức là sẽ vỡ.”

Nam Cung Yến thở ra một hơi nhẹ nhõm, mắt vẫn không rời Nhạc Hoàn.

Sài Chiêu khoanh tay nhìn chăm chăm thể tử... Ngày đó, y còn nhớ rõ bộ dáng không Nhạc Hoàn khi tiếp nhận cung bạc của Kỷ Minh, khẽ kéo cung, miệng kêu một tiếng “phạch”, nhếch miệng nở nụ cười khinh thường. Nhạc Hoàn hôm nay, cũng giống như ngày ấy, y biết, thể tử của mình nhất định có thể làm được.

Khoé miệng Sài Chiêu phảng phất ý cười, Tô Tinh Trúc không vội vàng xuyên qua đám người trùng điệp, nhìn chăm chăm khuôn mặt Sài Chiêu và Nhạc Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tài nghệ kinh người

Nhạc Hoàn thắm đếm nhịp tim của chính mình, “1,2, 3, 4...” rồi không để ai kịp nháy mắt, nhanh như chớp rút ra một mũi tên vàng, cánh tay nâng vung lên một đường vòng cung hoàn mỹ, lại dường như không hề dùng hết sức lực, mũi tên vàng đã lao đi, nhằm thẳng hướng chuông ngọc lưu ly đang nhẹ nhàng đưa trên mái hiên kia.

Khoảng trống giữa chuông ngọc và góc mái hiên vô cùng nhỏ hẹp, thế nhưng mũi tên vàng vừa khéo xuyên qua chiếc vòng trên đầu chuông, mang theo chiếc chuông nhẹ nhàng rơi xuống đất theo một quỹ đạo cong hoàn hảo.

Nhẹ thu lại dây cung, Nhạc Hoàn trầm mặc quay lưng đi không nhìn nữa.

Mũi tên xuyên qua vòng tròn nhỏ là điều cực hiếm thấy, ngay cả người đã nửa đời trải qua không ít chuyện như Sài Dật cũng sững sờ đứng ngay tại chỗ, không dám tin vào những gì vừa xảy ra trước mắt. Nam Cung Yến cắn chặt môi nhìn chăm chăm vào chiếc chuông ngọc đang rơi xuống kia, cảm giác như tim đã ngừng đập.

Mũi tên mang theo chuông ngọc lắc lư rơi xuống, tên nhọn cắm vào khoảng góc tường loang lổ bùn đất của hoàng cung, chuông ngọc lưu ly chao đảo tựa vào độ nghiêng của thân mũi tên, phát ra vài âm thanh trong trẻo.

Vân Tu dụi dụi mắt, nhào ra từ trong đám đông phía trước, cúi người tỉ mỉ quan sát, xác định chuông ngọc lưu ly thực sự hoàn hảo không một vết xước, rút mũi tên vàng giơ cao lên trời, hét lên: “Thành công rồi! Thiếu phu nhân thành công rồi! Chuông ngọc hoàn hảo không tổn hao gì, còn ai không phục nữa!!!”

Thân thể Nam Cung Yến chấn động, như bị đóng đinh trên ghế, tay không ngừng vuốt ngực hít từng hơi khó khăn: “Không thể nào, không thể nào!”

Nhạc Hoàn nhận lấy chuông ngọc lưu ly từ tay Vân Tu, đi đến trước mặt Nam Cung Thần – người đã sớm nhìn đến phát ngốc, khẽ mỉm cười nói: “Hoàng thượng, người xem!”

Nam Cung Thần ngậy người đưa tay đón lấy chuông ngọc, lật tới lật lui kiểm tra nó, vừa xem vừa kinh ngạc vừa nói: “Thật sự hoàn hảo, Hoàng tỷ xem xem!”

Nam Cung Yến khinh thường xoay người lại, Nam Cung Thần cũng không tức giận, đưa chuông ngọc vào sát tai lắng vài cái, sau đó cười to ra tiếng, làm ra dáng vẻ của người lớn nhìn Nhạc Hoàn nói: “Phu nhân của Sài tướng quân, người muốn trẫm thưởng gì cho người?”

Nhạc Hoàn chớp chớp mắt, cười cười: “Hoàng thượng, người lúc nãy đã hứa với ta...”

“Ồ...” Nam Cung Thần có chút sợ sệt, chần chừ nắm chặt chiếc chuông ngọc trong tay, cúi đầu hậm hực không dám nói thành lời.

Đôi mắt Nhạc Hoàn dịu dàng nhìn thẳng vào gương mặt đang dần đỏ bừng của Nam Cung Thần, dịu giọng nói: “Hoàng thượng hãy nhìn chiếc chuông ngọc trong tay người, lấp lánh đầy màu sắc, có phải rất đẹp không?”

“Đó là điều dĩ nhiên!” Nam Cung Thần ngược đầu lên nói: “Đây là cống phẩm của Nam Triều, là vật mà trẫm thích nhất!”

“Đồ càng đẹp thì càng dễ vỡ.” Giọng nàng nhẹ nhàng nhưng không kém phần mạnh mẽ. “Cũng giống như non sông Đại Chu ta ở dưới chân của ngài vậy, không phải xem chút nữa đã bị vỡ vụn dưới vó ngựa Lương Quốc kia hay sao?”

Nam Cung Thần gật đầu nhìn thúc cháu Sài gia. “Lần này may mà nhờ có Sài vương gia và Sài tướng quân thay trẫm bảo toàn non sông...”

Khỏe môi Nhạc Hoành khẽ cong lên. “Nhạc Hoành có thể đem chuông ngọc lưu ly hoàn hảo không chút tổn hại nào trả về trong tay hoàng thượng. Sài gia cũng nhất định đem vạn dặm non sông nguyên vẹn đưa về cho người, không thử thì làm sao biết được?”

Đôi mắt Nam Cung Thần lóe lên tia sáng thuần khiết, trong miệng lẩm bẩm nói. “Không thử thì làm sao biết được, vậy nên thử một lần. . .”

Nhạc Hoành vung vẩy cung vàng trên tay, vẻ mặt tươi sáng đến bên Sài Chiêu, nở nụ cười tự nhiên đứng sóng vai với y: “Sài thiếu chủ, phu nhân của người thế nào hả?”

Sài Chiêu vuốt nhẹ chóp mũi thanh tú của nàng, ngẩng đầu liếc ánh nhìn lạnh lùng với những đại thần ở xung quanh, đón lấy chiếc chuông ngọc lưu ly từ tay Vân Tu nói: “Các vị đại nhân còn điều gì muốn nói?”

Giương mặt Lạc Tân tái nhợt, cúi đầu không dám lên tiếng, thân thể Nam Cung Yến khẽ giật giật, hít sâu một hơi không nói thành lời.

“Ý trời!” Giọng nói cứng cáp của Sài Dật đứng lúc vang lên. “Xem ra ông trời cũng muốn để Đại Chu ta thống nhất thiên hạ!” Sài Dật hướng Nam Cung Thần quỳ xuống. “Hoàng thượng, người đã tận mắt nhìn thấy chuyện dường như không thể xảy ra, như vậy vẫn còn hoài nghi, không đủ tin tưởng sự quyết tâm và lòng thành của Sài gia ta có thể thay người theo đuổi sự nghiệp thống nhất thiên hạ sao?”

Nam Cung Thần ngược đôi mắt đỏ hoe như sắp khóc, cũng không còn tâm trí nào để nhìn sắc mặt của Trương công chúa Nam Cung Yến nữa, giọng nói mang theo nước mắt nói: “Sài gia cả nhà trung lương, trầm, trầm sao có thể không tin tưởng Sài vương gia và Sài tướng quân.”

Nam Cung Thần nhìn sang Nhạc Hoành, lại bắt gặp Nhạc Hoành nở nụ cười bình tĩnh với mình, chiếc cung vàng trong tay nàng phát ra ánh sáng rực rỡ, Nam Cung Thần nuốt nước miếng, gật đầu nói: “Trầm đã nói trước, nay nàng ta đã làm được, trầm tin Sài gia cũng có thể làm được.”

“Hoàng thượng. . .!” Nam Cung Yến đứng bật dậy, thế nhưng những lời định nói đều bị Sài Dật kiên quyết đánh gãy.

“Lão phu tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng thánh minh! Hoàng thượng thánh minh!” Giọng của Sài Dật mạnh mẽ vang vọng cả không gian.

Thấy dường như các đại thần trong triều không ai muốn phụ họa theo, do dự không quyết, Sài Chiêu hát vạt áo trước bước đến trước mặt Nam Cung Thần, cặp mắt xám lạnh nhìn chằm chằm Tô Thụy Thuyền khiến lão trong lòng khản trương, do dự giây lát rồi đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu đồng thanh hô to: “Sài gia toàn gia lớn nhỏ một lòng, binh lính anh dũng thiện chiến, công Lương tất thắng, hoàng thượng thánh minh, hoàng thượng thánh minh!”

Ngay lập tức đám quần thần đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô “Thánh minh” liên tiếp vang lên như thấu tận trời xanh.

Về mặt Nam Cung Thần lộ ra vẻ thích thú nhìn đám quần thần, tươi cười nhìn Nam Cung Yến, Nam Cung Yến xui người dường như đứng không vững, trong mắt tràn đầy oán giận nhìn chằm chằm Sài Chiêu và Nhạc Hoành, dưới sự giúp đỡ của cung nữ từ từ đứng dậy, nhẹ phất cánh tay mềm mại như nước: “Vân vũ bá quan đã đều cảm thấy chuyện công Lương là có thể, vậy thì phải nhờ cậy vào Sài gia rồi. Sài vương gia, Sài tướng quân, giang sơn Đại Chu của Nam Cung gia ta đều nhờ cậy cả vào công sức của thúc cháu hai người rồi!”

Nhìn thấy Nam Cung Yến xoay người rời khỏi, Nam Cung Thần cũng lập tức nhảy khỏi ghế vội vã chạy theo. “Hoàng tử, đợi trầm với!”

Vân Tu cắn cắn mu bàn tay nhìn cảnh này, thấp giọng nói: “Hoàng thượng còn nhỏ, trưởng công chúa chấp chính. . . Chắc chắn, giang sơn Đại Chu này, nếu không có vương gia và thiếu chủ chống đỡ, chỉ sợ là đã sớm bay theo gió rồi!”

Lời còn chưa dứt đã bị Nhạc Hoành không thương tiếc dẫm cho một phát. “Lại nói vậy!”

Vân Tu đau đớn kêu ra tiếng, nhăn mặt nhăn mày nói: “Vân Tu biết sai rồi, cũng không dám nói xằng nói bậy nữa, thiếu phu nhân tha mạng!” Vừa nói vừa cười hi hi cầm lấy hộp cung tên: “Ta còn cho rằng thế gian này chỉ có nỗi thiếu chủ là khiến Vân Tu ta tâm phục khẩu phục, không ngờ đến hôm nay lại nhiều hơn một người là thiếu phu nhân, Vân Tu ta đời này cam tâm tình nguyện vác hộp tên theo sau thiếu phu nhân!”

Sài Chiêu nhìn tới nhìn lui khắp người Vân Tu. “Người thay A Hoành vác tên theo sau? A Hoành, nàng xem trọng hắn sao?”

Nhạc Hoành giả vờ cau mày nhăn mặt, phui phui lòng bàn tay nói: “Dù sao cũng không chọn được người tốt nhất, tạm thời cứ dùng thử cũng được!”

Vân Tu phấn khích nhảy vọt tới trước mặt Nhạc Hoành, “Đa tạ thiếu phu nhân đã không chê, Vân Tu nguyện theo người cả đời, tuyệt đối không oán giận!”

Lúc rời khỏi, Nhạc Hoành cầm cung vàng cùng Vân Tu đi ở phía trước, Vân Tu nhìn cây cung trong tay nàng với ánh mắt thèm thuồng, ám chỉ: “Đợi trở về Vân Đô, ta cũng phải đi xường binh khí làm một cây giống y thế này, xem có phải cung vàng thì tốt hơn không?”

Nhạc Hoành cười đưa cây cung qua: “Vậy thì cái này đưa người dùng thử?”

Vân Tu vội vã phất tay nói: Hôm nay thôi đi, đổi sang hôm khác, hôm khác thiếu phu nhân dạy ta là được.”

Thấy hai người vừa nói vừa cười, Sài Dật vuốt vuốt râu, ôn tồn nói: “A Hoành và Vân Tu đúng là người trẻ tuổi, thật sự khiến người khác hâm mộ không thôi.”

Sài Chiêu nhẹ bước chân, mắt nhìn chăm chú vào bóng dáng uyển chuyển của Nhạc Hoành, thuận theo đáp: “A Hoành đã gả cho người ta mà vẫn còn bộ dạng như thế, thật đã khiến thúc phụ cười chê rồi!”

“Nói gì thế hả?” Sài Dật cười cười: “Khí phách của Nhạc Hoành không hề thua kém thúc cháu ta, có khi còn hơn cả Tịnh Nhi và Trọng Nguyên rất nhiều. A Chiêu, thúc phụ thật sự vui mừng thay con, xem ra, ngay cả ông trời cũng đều muốn giúp Sài gia ta.”

“Sài gia chí nguyện lớn lao, hoài bão đương nhiên sẽ đạt được. Huống hồ, con đã hứa với A Hoành.” Trong mắt Sài Chiêu lóe lên sự thương yêu, rũ mắt nhẹ cười nói: “Thù của Nhạc gia con sẽ thay nàng ghi nhớ, nàng muốn giang sơn này, con cũng sẽ dâng tặng nàng. Như hôm nay đã thấy rõ, ngày con thực hiện lời hứa với nàng đã ngày càng gần, đánh quân Lương đã ở trong tầm tay, mối thù của Nhạc gia cuối cùng cũng đến lúc báo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ký ức nhạt phai

Sài gia không có nhà tại Huy Thành, nhưng lại khéo léo từ chối lời mời lưu lại trong cung, Tô Thụy Thuyền bước vội mấy bước tới bên Sài Dật, trên mặt đều là ý cười nói: “Không biết Sài vương gia và Sài tướng quân mấy hôm nay định lưu lại chỗ nào?”

“Dịch quán của kinh thành giúp chúng ta sắp xếp thỏa đáng, những ngày này chúng ta sẽ ở lại dịch quán.” Sài Chiêu trả lời.

“Dịch quán?” Tô Thụy Thuyền lắc đầu. “Nơi đó quá sơ sài rồi, nếu Vương gia không chê phủ thái úy của lão phu, có thể dời bước đến tể xá không? Phủ thái úy tuy không bằng phủ vương gia ở Vân Đô, nhưng chắc chắn vẫn tốt hơn nhiều so với dịch quán kia. Vương gia vất vả nhiều ngày rồi, vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt mới phải.”

Sài Chiêu chau nhẹ mày, nhìn sang bộ dạng mệt mỏi khó cầm cự được của Sài Dật, bỗng không nói nên lời.

Sài Dật nghĩ ngợi chốc lát, chấp tay nói: “Thịnh tình của Tô thái úy khó lòng từ chối được, vậy thúc cháu ta chỉ đành làm phiền quý phủ rồi.”

Mặt Tô Thụy Thuyền lộ vẻ vui mừng: “Nào dám nhận, Sài vương gia và Sài tướng quân chịu quá bộ đến tể xá là vinh hạnh của lão phu đây!”

“Bốn vương cũng có vài chuyện cần bàn bạc với Thái úy.” Sài Dật mặt không đổi sắc, ung dung nói. “Lần đó ở Vân Đô vẫn chưa nói thỏa chí.”

Nhạc Hoành đóng tai lắng nghe, quay đầu nhìn một cái, gương mặt phảng phất chút không vui. Vân Tu nhìn ra được tâm sự của nàng, đến gần bên thấp giọng nói: “Nữ nhi của lão ta nếu dám lại gần quyến rũ thiếu chủ nửa bước, ta thay cô một tay hất bay cô ả!”

Nhạc Hoành giận dữ trừng mắt với hắn: “Ai cần ngươi lăm chuyện như thế!”

.....

Trong ngự hoa viên.

Nam Cung Thần lắc lắc chuông ngọc trong tay, Nam Cung Yến sắc mặt nhợt nhạt, cứng ngắc ngồi ngẩng một bên, sau cùng nhịn không nổi bước tới kéo đệ đệ của mình, giật lấy cái chuông ngọc trong tay nó, vô cùng phần hận ném xuống sân, chuông ngọc lưu ly vang lên một tiếng rồi vỡ toang.

Nam Cung Thần sững sờ ngồi đó, oa một tiếng khóc rống lên.

“Trưởng công chúa hà tất phải làm thế, người xem, dọa đến Hoàng thượng rồi!” Tô Tinh Trúc dịu dàng bước tới, dùng ống tay áo nhẹ lau đi gương mặt đầy nước mắt của Nam Cung Thần. “Hoàng thượng đừng khóc, lần sau lại bảo Nam Triều cống sang một vài cái nữa là được.”

Nam Cung Yến nghiêng chặt răng nói: “Nhạc Hoành, Sài gia lại có thể lợi hại như vậy. Bốn công chúa thật sự đã xem thường ngươi... Thương Châu – Nhạc Hoành!”

“Tinh Trúc đã từng nhắc người rồi.” Tô Tinh Trúc ra hiệu cho cung nữ đưa Nam Cung Thần đi nơi khác. “Tân nương của Sài Chiêu vô cùng lợi hại. Sài Chiêu cự tuyệt trưởng công chúa và ta, nữ tử mà y luôn tâm niệm sao có thể là một người bình thường được?”

“Giang sơn của Nam Cung gia không thể tách rời khỏi Sài gia, phải trông cậy vào Sài gia dẹp loạn Lương quốc, công lao đã vượt mặt cả chủ, thiên hạ này rốt cuộc ai có thể nói là của ai đây!” Nam Cung Yến nghiêng răng. “Không thể không dùng, lại không thể dùng sai, biết dùng đúng mực... thật sự quá khó, quá khó!”

“Không khó!” Tô Tinh Trúc bước tới sát bên tai Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến hơi né thân mình, nhìn sững ả: “Không khó? Ngươi nói xem!”

“Sài Dật đa mưu túc trí, Sài Chiêu anh dũng thiện chiến, hai thúc cháu này đương nhiên phải dùng, còn phải cố gắng trọng dụng cho tốt.” Khuôn mặt trắng nõn nà của Tô Tinh Trúc hiện lên nụ cười dịu dàng, nhưng gương mặt xinh đẹp như tiên nữ kia lại lộ ra vẻ sắc bén hung ác. “Chỉ cần Sài gia xảy ra

mâu thuẫn nội bộ khó giải quyết, sức đầu mề trán là điều tất yếu, không cần trường công chúa phải tốn công mưu tính đại sự.”

“Mâu thuẫn nội bộ?” Nam Cung Yến kinh ngạc nói, “Tại sao Sài gia lại xảy ra mâu thuẫn?”

Tô Tinh Trúc cũng không vội nói, nhưng nửa đầu móng tay nhọn vào chung trà, viết vài nét trên mặt bàn, “Mời Trường công chúa xem!”

Nam Cung Yến cúi đầu xem, “Lý? Ý người nói... Con rể của Sài gia, Lý Trọng Nguyên?”

Nam Cung Yến dường như đã ngộ ra điều gì, mang theo sự tán thưởng nhìn Tô Tinh Trúc nói: “Tô Tinh Trúc người quả thật thông minh vô cùng, cả Lý Trọng Nguyên mà người nghĩ tới? Lúc này còn nói không nên đánh giá thấp Nhạc Hoàn, Tô tiểu thư trước mắt đây mới thật sự là không hề kém cạnh mưu sĩ trong triều, Sài Chiêu bỏ lỡ người đó mới là điều đáng hối tiếc nhất của Sài gia.”

“Trường công chúa kim chi ngọc diệp, là Sài Chiêu có mắt như mù.” Đôi mắt sáng của Tô Tinh Trúc lóe lên tia oán hận, “Nếu có bất cứ chuyện gì thì đều đã như ý nguyện của Sài gia, nói còn có ý nghĩa gì nữa. Tinh Trúc ở Vân Đô đã gặp qua Lý Trọng Nguyên, thấy hắn đối với nhạc phụ tận tình, nói gì nghe nấy, đối với Sài Chiêu thì kính cẩn lễ phép, nhưng ta có thể nhìn ra được, hắn không hề cam tâm tình nguyện như bề ngoài. Cuối được nữ nhi độc nhất của Sài gia Đại Chu lại khép nép đối với vị đường huynh kia như chủ tớ... Sài Dật lần này diện kiến thánh thượng, ngay cả Nhạc Hoàn cũng đưa đến đây, vậy mà con rể lại không cho theo? Chắc chắn chắc, chỉ e là vị quận mã gia này lại càng chịu ủy khuất hơn rồi.”

Nam Cung Yến nghe đến hứng thú, nhẹ nhàng vuốt ve vòng bạch ngọc trên tay, trầm mặc không nói lời nào.

“Sài gia nếu thật sự có thể thay hoàng thượng và trường công chúa đạt được thiên hạ, đó đương nhiên là chuyện cực tốt.” Mày ngài Tô Tinh Trúc đầy ý cười. “Trường công chúa, vậy thì cứ để thúc cháu Sài gia lại thay Đại Chu của hoàng tộc Nam Cung tranh đoạt đi, giành lấy vinh quang rực rỡ quay về!”

Nam Cung Yến chống cằm cười cười, quay đầu nhìn mặt hồ gọn sóng, bóc vài nắm thức ăn cho cá chép thả vào trong hồ, “Ăn nhiều nhiều chút, các người còn phải cùng bốn cung chờ Sài gia mang công lao về cho non sông gấm vóc này...”

.....

Bên ngoài cổng cung.

Đám người Sài Chiêu đương vừa định đi phủ Thái úy, từ hướng dịch quán bỗng có người đến báo: “Vương gia, tướng quân, bên dịch quán tới một tốp người ngựa, đi đầu là hai nam tử, xưng là họ Ân...”

Nhạc Hoàn ngừng tay cầm lại cương ngựa. “Ân... chẳng lẽ là nhóm người của đại ca?”

Sài Dật nhìn Sài Chiêu. “Người của Ân gia bảo? Con bảo bọn họ đến kinh thành?”

Sài Chiêu gật đầu nói: “Lúc trước đã bàn bạc với bọn họ đến Vân Đô gặp mặt chúng ta, xem ra hai vị thiếu gia Ân gia này tốc độ cũng không tệ, biết chúng ta không ở Vân Đô liền dứt khoát đến kinh thành. Như vậy cũng tốt, để thúc cháu ta sớm ngày gặp được hai vị thiếu gia Ân gia ở Tuy thành này.”

“Anh em họ đích thân đến kinh thành cũng đã biểu đạt rõ ràng lòng thành của Ân gia bảo đối với Đại Chu ta, đối với Sài gia ta mà nói, đó càng là chuyện tốt.” Sài Dật vung tay nói: “Con với Nhạc Hoàn đi qua dịch quán nghênh đón, đừng để thất lễ với người ta.”

“Con biết làm như thế nào rồi.” Sài Chiêu lễ phép đáp. “Vân Tu, người sắp xếp ổn thỏa cho thúc phụ. A Hoàn, chúng ta đi!”

Nhạc Hoàn cũng không nghĩ nhiều, nhanh chóng cùng trượng phu của mình đi đến dịch quán.

Sài Chiêu quay đầu nhìn Nhạc Hoàn này giờ vẫn không lên tiếng, tốc độ chậm rãi phía sau, lòng bàn tay vỗ vỗ vào người Bạch Long, vốn dĩ tốc độ của Bạch Long đang chậm rì rì nay nghe được tiếng động liền vui mừng cộ đầu chạy lại gần Sài Chiêu.

Nhạc Hoàn đá nhẹ vào bụng nó, phiền não nói: “Con Bạch Long nhà người, càng ngày càng không hiểu chuyện!”

Sài Chiêu vươn tay kéo tay áo Nhạc Hoàn, quay đầu sang thăm dò: “Sao vậy, không muốn đi?”

“Làm gì có chuyện đó!” Nhạc Hoàn ngẩng cao đầu, giả vờ kiêu ngạo nói, “Sài thiếu chủ nghĩ quá nhiều rồi!”

“Ta cái gì cũng đều không dám nghĩ.” Sài Chiêu vỗ nhẹ đầu Bạch Long. “Thấy Bạch Long đi chậm như thế, ta còn tưởng là nàng kéo nó lại kia!”

Mất hạnh của Nhạc Hoàn lóe lên ánh sáng, vội nắm chặt dây cương, “giã” một tiếng xông lên phía trước. “Như vậy đã đủ nhanh chưa?”

Sài Chiêu vẫn như cũ không nhanh không chậm ở phía sau nàng, nhìn ngắm bóng lưng của Nhạc Hoàn, khóe miệng cong lên ý cười nhàn nhạt.

Dịch quán.

“Nghe nói...” Ân Sùng Quyết ngập ngừng nói. “A Hoàn cũng đến Huy Thành rồi.”

“Vậy thì làm sao?” Ân Sùng Húc đón lấy tách trà. “Đệ không dám, hay là không muốn gặp muội ấy?”

Nét tự giễu khẽ lướt qua mặt Ân Sùng Quyết, “Đại ca lại nói đùa rồi, muội ấy và Sài thiếu chủ vừa mới kết hôn, đương nhiên đi đâu cũng đều có nhau rồi.”

Ân Sùng Húc khẽ thở dài nói: “Chúng ta nên đến Huy Thành, triều đình Đại Chu đối với việc khởi binh chống Lương từ đầu tới cuối đều không đủ quả quyết, huynh đệ chúng ta biểu lộ rõ tâm ý đối với Sài gia cũng có thể giúp họ dẹp bỏ bớt lời ra tiếng vào.”

“Đại ca nói rất đúng.” Ân Sùng Quyết cười nói, “Đi theo Sài gia, về sau huynh đệ chúng ta càng có thể trợ giúp nhau hơn, sẽ không làm cha thất vọng.”

Nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài truyền tới, Ân Sùng Húc đứng dậy bước ra ngoài, Ân Sùng Quyết đang định đứng dậy, nghĩ ngợi một lát lại ngồi xuống...

Trong sân, Nhạc Hoành nhanh nhẹn xoay người nhảy từ lưng ngựa xuống, đưa dây ngựa trong tay cho người trông ngựa ở dịch quán, âu yếm xoa xoa bòm của Bạch Long, cỡi xuống áo khoác lông chồn màu trắng khoát trên lưng ngựa, đưa mắt nhìn một vòng bốn phía của dịch quán, một thân y phục màu vàng thanh thoát xuất hiện, gò má sáng bóng, đôi mắt sáng làm người khác chỉ liếc qua liền không thể dời mắt đi được.

“A Hoành...” Ân Sùng Húc thấp giọng hô một tiếng, âm thanh hạ thấp đến nỗi dường như chỉ có bản thân mới nghe thấy.

Nhạc Hoành liếc mắt liền nhìn thấy Ân Sùng Húc đứng ngay cổng chính, ngạc nhiên kêu lên: “Đại ca! Thật đúng là đại ca đến rồi!”

“A Hoành!” Ân Sùng Húc bước dài nhanh chóng đi tới, đôi mắt sâu hiện lên sự vui mừng.

Ân Sùng Húc nắm chặt bả vai của Nhạc Hoành, ngắm nhìn nàng từ trên xuống dưới, người ngoại nói: “A Hoành xem ra béo lên một chút rồi, như thế này lại tốt, như thế này mới là tốt!”

Nhạc Hoành xoa mặt nói: “Còn có kiểu khen người khác như vậy hả? Đại ca là đang cười muội đó.”

Nhìn thấy chỉ có mỗi Ân Sùng Húc, Nhạc Hoành nhìn nhìn phía trong viện, nhắc thấy bóng người ngồi phía trong, thấp giọng nói: “Nhị ca, huynh cũng đến rồi?”

“Ừ.” Ân Sùng Húc quay đầu nhìn nhìn, “Không cần để ý đến nó, Sài thiếu chủ cùng muội đến đây?”

Nhạc Hoành gật đầu nói: “Muội nôn nóng hơn chút, chàng tới liền thôi à!”

Thấy Sài Chiêu vẫn chưa tới, Ân Sùng Húc gấp ngừng đôi chút rồi nói: “Sài thiếu chủ, đối với muội ra sao?”

Nhạc Hoành đỏ mặt, đôi mắt lộ ra tia sáng hạnh phúc ngại ngùng. “Chàng đối với muội rất tốt, đại ca yên tâm.”

Ân Sùng Húc vỗ vỗ vai nàng, cơ hồ có ngàn vạn lời muốn nói lại chẳng thể nào nói ra được.

“Ân đại thiếu gia đích thân đến Huy thành, Sài Chiêu tiếp đón chậm trễ.” Sài Chiêu ung dung tiến vào dịch quán, đôi mắt xám sâu xa quét qua gương mặt đầy nét ôn nhu của Ân Sùng Húc. “Hy vọng huynh đừng chê trách!”

Ân Sùng Quyết ở bên trong chột đứng dậy, rào bước ra ngoài vui mừng nói: “Sài thiếu chủ, đã lâu không gặp!”

Nghe được thanh âm nhiệt tình vô cùng quen thuộc này, trong nhất thời ý cười cứng đờ trên khóe môi Nhạc Hành, ngược mắt nhìn lên gương mặt anh tuấn quen thuộc nhiều năm lại có cảm giác như xa lạ chẳng hề quen biết.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mê đắm

Ân Sùng Quyết ở bên trong chột đứng dậy, rào bước ra ngoài vui mừng nói: “Sài thiếu chủ, đã lâu không gặp!”

Nghe được thanh âm nhiệt tình vô cùng quen thuộc này, trong nhất thời ý cười cứng đờ trên khóe môi Nhạc Hành, ngược mắt nhìn lên gương mặt anh tuấn quen thuộc nhiều năm lại có cảm giác như xa lạ chẳng hề quen biết.

“Nhị ca cũng đến rồi à.” Nhạc Hoành bình tĩnh nói.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết cũng cười nói rất tự nhiên: “Đã lâu không được gặp A Hoành rồi, chớp mắt mà muội và Sài thiếu chủ đã đại hôn, nhìn sắc mặt hồng hào vui vẻ của muội, chắc chắn thiếu chủ rất tốt với muội.”

Sài Chiêu cup mắt nhìn Nhạc Hoành, nói nhỏ: “Sao lại bỏ áo khoác đâu mất tiêu rồi. Sau khi mặt trời lặn, Huy Thành rất lạnh, coi chừng bị cảm lạnh

đấy.”

Nhạc Hoành giờ tay áo lên, đưa đến trước mặt Sài Chiêu. “Chàng nhìn xem, bị ngộp nên toát cả mồ hôi rồi này.”

Sài Chiêu lắc đầu vói về bất đắc dĩ, sau đó nắm cổ tay Nhạc Hoành, nói với Ân Sùng Húc: “Nha đầu ương bướng này thật là khó trị.”

Nhìn thấy vẻ yêu thương chiều chuộng mà Sài Chiêu dành cho Nhạc Hoành, Ân Sùng Húc cũng cảm thấy được an ủi. Hắn cười khẽ, nói: “A Hoành được Sài thiếu chủ chiều cổ như thế, người làm đại ca như ta cũng vui thay cho muội ấy.”

“Đi thôi, vào trong nhà nói chuyện.” Sài Chiêu kéo Nhạc Hoành vào trong phòng khách. Làn váy của Nhạc Hoành lướt nhẹ qua chiếc áo gấm của Ân Sùng Quyết nhưng không ai mấy may nhìn lại.

Thấy đệ đệ ngăn người, Ân Sùng Húc chột vào cánh tay hắn, nói: “Còn ngại người ra đó làm gì, vào nhà thôi.”

Ân Sùng Quyết liếc mắt nhìn, thấy bóng dáng vô cùng thân mật của Nhạc Hoành và Sài Chiêu, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót và không cam tâm.

“Thì ra mọi người ở lại trong phủ thái úy.” Ân Sùng Húc châm trà cho Sài Chiêu.

Sài Chiêu nhìn lướt qua những vật dụng đơn sơ trong dịch quán, gật đầu nói: “Thịnh tình khó mà từ chối, chi bằng... hai người các người cũng đến phủ thái úy? Thúc phụ đã sớm muốn gặp hai người, Tô thái úy mà nhìn thấy hai vị thiếu gia nổi tiếng của Ân Gia Bảo thì chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

“Hai huynh đệ tôi đến phủ thái úy?” Đôi mày kiếm của Ân Sùng Húc khẽ nhúc nhích. “Có vẻ không tiện cho lắm. Nơi này cũng rất tốt.”

“Phủ thái úy càng tốt.” Sài Chiêu lắc nhẹ chén trà trên tay. “Trà nước chắc chắn cũng sẽ ngon hơn ở đây nhiều. Hai người là nhân vật quan trọng, lại đi đường vất vả, đương nhiên là xứng đáng được ở trong phủ thái úy. Cứ quyết định thế đi, thu dọn đồ đạc, đi với ta và A Hoành. Người không biết thúc phụ muốn gặp người của Ân Gia Bảo thế nào đâu.”

Thấy đại ca còn có vẻ chần chừ, Ân Sùng Quyết tranh nói: “Đại ca, cha cũng muốn chúng ta sớm diện kiến Sài vương gia, nay ở cùng một chỗ cũng tiện bàn công việc. Đệ cảm thấy cũng ổn.”

“Vậy thì...” Ân Sùng Húc vẫn còn chút do dự. “Vậy cung kính không bằng tuân lệnh.”

Mấy người tán gẫu một chập rồi khởi hành về phủ thái úy. Sài Chiêu cảm chiếc áo lông chồn gác trên lưng Bạch Long xuống, ung dung khoác lên người Nhạc Hoành, hành động cột hai vạt áo lại rất dịu dàng. Nhạc Hoành cũng không lên tiếng nhưng ánh mắt nhìn phu quân thì lại đang mỉm cười, đôi môi đang mỉm lại kia hiện lên vẻ đắc ý.

“Đi thôi.” Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành còn chút ngần ngại nên kéo tay nàng, tay kia thì kéo dây cương dắt Bạch Long đi. “Thúc phụ đang đợi chúng ta trở về.”

Ân Sùng Húc nhìn vẻ thân mật ân ái của hai người, sau đó đưa mắt nhìn đệ đệ mình. Trên mặt Ân Sùng Quyết cũng không có vẻ gì là mất mát hay hối tiếc, thậm chí còn thản nhiên sai tùy tùng thu dọn đồ đạc.

Trên đường đến phủ thái úy, Ân Sùng Quyết nhìn màn đêm vừa lên đèn rực rỡ của Huy Thành, trong mắt không có vẻ gì là tò mò vì lần đầu đến Huy Thành, thậm chí bộ dáng còn rất ung dung.

Sài Chiêu dắt ngựa, nhìn trái nhìn phải, lơ đãng nói: “Huy Thành tuy là kinh đô nhưng thoạt nhìn thì cũng chẳng hơn gì Tuy Thành của Ân Gia Bảo. Thành thị thế này, chắc Ân nhị thiếu gia cũng cảm thấy rất bình thường.”

Ân Sùng Quyết lắc đầu nói: “Thứ kinh đô có chính là tập trung vương khí, đây là thứ mà Tuy Thành không cách nào sánh được, Tuy Thành còn kém xa lắm.”

Ngừng một hồi, Ân Sùng Quyết lại nói: “Sài thiếu chủ, từ bây giờ ngài đừng gọi tôi và đại ca là thiếu gia của Ân gia gì nữa. Nếu chúng tôi đã đi theo ngài thì chính là thuộc hạ của ngài, ngài gọi tôi Sùng Quyết là được.”

“Sùng Quyết?” Sài Chiêu gọi khẽ một tiếng. “Như thế nghe sẽ thân thiết hơn. Ta nhớ rồi.”

Phủ thái úy.

Sài Dật vuốt râu, nhìn hai chàng trai đứng trước mặt mình. Đại ca Ân Sùng Húc anh tuấn khôi ngô, thần thái chính trực lương thiện, phong thái ung dung tao nhã, vừa nhìn là biết con em nhà thế gia. Đệ đệ Ân Sùng Quyết có đôi mi dày và rậm, đôi mắt đen sáng ngời, dáng người hiên ngang ngạo nghễ, thần thái nhìn có vẻ hoạt bát cởi mở nhưng trong mắt lại ẩn chứa vẻ sâu xa khó lường khiến người đã trải đời như Sài Dật cũng không dám xem thường.

Sài Dật nhìn họ một lúc lâu mà không nói tiếng nào, lòng thầm tán thưởng hai đứa con trai của Ân Khôn quả không phải là hạng tầm thường.

“Bản vương rất thích thiếu niên anh hùng. Hai đứa con trai của Ân gia này thật là ưu tú, rất tốt!” Sài Dật cười to, đứng lên, không ngừng tặc lưỡi khen ngợi. “A Chiêu may mắn được kết bạn với Ân Gia Bảo, đó là vinh hạnh của Sài gia ta.”

“Vương gia quá khen rồi.” Ân Sùng Húc khiêm tốn nói: “Tôi và đệ đệ bao năm nay chỉ là kẻ tầm thường, nào có khí khái ngút trời của kẻ tranh giành thiên hạ như Sài thiếu chủ, ngài ấy mới đúng là anh hùng thật sự.”

Sài Dật thấy ngôn hành cử chỉ của Ân Sùng Húc cũng rất khéo léo thì rất vui mừng.

Tô Thụy Thuyền ngồi bên cạnh đưa mắt quan sát hai huynh đệ họ Ân rồi hỏi: “Hai vị là anh hùng giữa thời bạt giếm tranh thiên hạ, là nam tử hán khó tìm trên thế gian, không biết đã thành gia hay chưa?”

Ân Sùng Húc mỉm cười nói: “Sùng Húc đã thành thân được nửa năm, lấy con gái của Mục gia ở Tuy Thành. Đệ đệ Sùng Húc vẫn chưa thành hôn.”

“Ồ...” Tô Thụy Thuyền ra chiều ngẫm nghĩ, vuốt râu không nói gì nữa.

Nhạc Hoành đứng ngoài cửa, ngậm lọn tóc của mình, cup mắt nhìn chân, không biết đang nghĩ gì.

“Trong phủ náo nhiệt như thế, thật là nhiều khách đến!”

Ngoài sân có tiếng cười giòn giã. “Đề Tinh Trúc xem xem là những ai đến thăm?”

Huynh đệ họ Ân nghe tiếng nên quay đầu lại nhìn. Tô Tinh Trúc tươi cười bước đến gần, thấy có hai chàng trai xa lạ đang nhìn mình thì mỉm môi rồi cười một cái, cúi đầu sửa sang lại lần váy, mỗi một cử chỉ đều toát lên vẻ quyến rũ, đôi mắt phượng khẽ liếc nhìn hai người, đôi má đào cũng thoáng ửng hồng.

“Đều chưa từng gặp.” Tô Tinh Trúc mỉm cười nói: “Ai giới thiệu với ta đi. Sài phu nhân, chi bằng cô giới thiệu cho Tinh Trúc được không?”

Nhạc Hoành cũng không né tránh, chỉ vào hai người, cười mở nói “Hai vị này là thiếu gia của Ân Gia Bảo. Huynh ấy là đại ca Ân Sùng Húc, kia là đệ đệ Ân Sùng Quyết.”

“Người của Ân gia?” Tô Tinh Trúc không có vẻ gì là ngạc nhiên, sóng mắt khẽ đong đưa. “Thảo nào mà tướng mạo phi phàm như thế, thật là thất kính. Tinh Trúc đến vội vàng, mong hai vị thiếu gia đừng chê cười.”

Ân Sùng Húc gật đầu chào nàng ta rồi không nói gì, Ân Sùng Quyết khẽ nhếch môi cười một cái rồi quay người đi không nhìn nàng ta.

Tô Tinh Trúc bỗng cảm thấy hụt hẫng không vui, hậm hực bước tới bên cạnh cha mình, thấy mọi người đang trò chuyện vui vẻ nên không nói nhiều.

Thấy không còn sớm, Sài Dật cũng có vẻ mệt mỏi, Tô Thụy Thuyền vội vàng gọi quản gia dẫn mọi người đi nghỉ ngơi. Tô Tinh Trúc đi sát theo sau huynh đệ họ Ân, cup mắt nói khẽ. “Tinh Trúc dẫn hai vị đi nghỉ ngơi...”

Ân Sùng Quyết ho nhẹ một tiếng. “Tô tiểu thư, dù sao thì cũng phải đợi vương gia nghỉ ngơi trước đã, hai huynh đệ bọn ta... vội gì chứ?”

Tô Tinh Trúc có vẻ bối rối, đôi mắt phượng thoát hiện lên vẻ buồn bực. “Vậy thì vất vả cho hai vị rồi.” Nói xong thì phát tay áo, nhích sang một bên.

Được dẫn đến khu nhà riêng trong phủ thái úy, thấy người hầu đã lui xuống, Ân Sùng Húc mới thở phào một hơi, vén áo ngồi xuống, rót chén trà, thoải mái nhấp một hớp.

Thấy đại ca như thế, Ân Sùng Quyết không hiểu nên hỏi: “Thế nào? Vừa rồi đại ca luôn căng thẳng ư? Đệ thấy Sài vương gia và Tô thái úy đều rất thân thiện, không khó trò chuyện.”

Ân Sùng Húc ngẩn ra, cười tự giễu. “Đệ còn không biết tính đại ca à, làm gì biết cách hòa theo mấy vị quan lớn ấy. Thôi được rồi, huynh cảm thấy hơi mệt.”

Ân Sùng Quyết khẽ nhếch môi. “Kể từ nay, chúng ta không thể né tránh việc đàm đạo chốn quan trường thế này, đại ca phải quen mới được. Sài vương gia và Tô thái úy rất khách sáo với chúng ta, xem ra trên dưới Đại Chu này... đều rất kỳ vọng vào chúng ta.”

“Đạo kiếm loạn lạc, phải dựa vào bản lĩnh thôi.” Ân Sùng Húc nghiêm khắc nói: “Từ nay huynh đệ ta phải dẫn đo từng bước, cẩn thận làm việc.”

Ân Sùng Quyết thấy dáng vẻ nghiêm túc của đại ca thì cảm thấy mất cả thú vị, viện cớ mệt mỏi, trở về phòng mình. Ân Sùng Húc ngồi một mình giây lát, vuốt ve chén trà trên tay, trong đầu toàn là hình ảnh Nhạc Hoành lúc vừa gặp lại.

...

Đây là phủ thái úy mà không thua gì Sài vương phủ ở Vân Đô.” Nhạc Hoành vừa đi vừa tắc lưỡi, nói: “Chàng nhìn những cây thược dược Toái Nguyệt này mà xem, đều là vật phẩm hiếm thấy trên thế gian. Còn những con cá chép vàng trong hồ nữa... Còn có...”

Nhạc Hoành đang định nói tiếp thì Sài Chiêu đã nắm chặt tay nàng. “Nàng chỉ nhìn những thứ này thôi sao. Dọc đường lo bồn tẩu, nàng không muốn ngắm phu quân mình cho kỹ ư?”

Nhạc Hoành dừng chân, nhú mày giả vờ nhìn ngắm “Ừm... nhìn vẫn ổn, không mập không gầy, vẫn như thế.”

Sài Chiêu khẽ bật cười, thấy khu nhà của mình ở phía trước khá thanh tĩnh nên dán sát Nhạc Hoành, thì thầm: “Người của Tô gia thật biết điều, biết

chúng ta mới tân hôn, khu nhà này... thật là có lòng an bài.”

Nhạc Hoành lập tức đỏ bừng mặt, vung tay y ra, bước nhanh về phía trước. Sài Chiêu mỉm cười đi theo sau, cảm thấy chỉ nhìn bóng lưng của nàng thôi cũng đủ vui rồi.

Trong nhà, thị nữ đã nấu sẵn nước nóng. Nhạc Hoành đẩy cửa ra, hơi nóng thom lừng bỗng ủa vào mặt. Nàng không kìm được sự thoải mái, đưa tay vuốt đôi má hơi ẩm ướt, sờ chiếc lò hương nóng hổi, cảm thấy sáng khoái hẳn.

“Các người lui ra đi.” Nhạc Hoành ra hiệu cho người bên cạnh ra ngoài.

“Phu nhân cần gì thì cứ gọi bọn nô tỳ một tiếng.” Bọn thị nữ nghe lời, đóng cửa lại, ra ngoài.

Vất vả mấy ngày nay, tuy Nhạc Hoành chưa từng than thở nửa câu nhưng cũng rất mệt mỏi. Thấy nước nóng ngay trước mắt, lập tức cởi áo bước vào trong bồn tắm, không kìm được than nhẹ một tiếng.

“Nhìn lên người ta tắm rửa chính là hành vi nên có của Sài thiếu chủ ư?” Nhạc Hoành ngâm mình một lát, cố nín cười, nói.

Cửa phòng phía sau lưng vang lên một tiếng kéo kẹt, tiếng bước chân vững vàng từ từ đến gần, một vòng tay choàng cả chiếc cổ ngọc ngà của nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, ngày càng gần...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cảnh xuân sau màn gấm

“Nhìn lên người ta tắm rửa chính là hành vi nên có của Sài thiếu chủ ư?” Nhạc Hoành ngâm mình một lát, cố nín cười, nói.

Cửa phòng phía sau lưng vang lên một tiếng kéo kẹt, tiếng bước chân vững vàng từ từ đến gần, một vòng tay choàng cả chiếc cổ ngọc ngà của nàng, hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, ngày càng gần...

Nhạc Hoành nghiêng đầu qua nhìn, hai cánh môi khẽ chạm vào nhau khiến nàng vội vàng né tránh. Sài Chiêu đầu để nàng trốn tránh, y để nàng lại buộc nàng phải hôn trả lại mình. Lướt theo chiếc cổ ướt nhẹp của nàng, y ngẩn ngơ nhìn cơ thể ngọc ngà đang ngâm mình trong làn nước thơm, khó mà kìm nén cảm giác ham muốn đang trỗi dậy trong mình.

Hơi thở bên tai càng ngày càng nặng nề dồn dập, Nhạc Hoành vội tức giận đẩy y ra, nói: “Đây là địa bàn của Tô gia, nếu để người khác nhìn thấy thì sẽ tổn hại đến sự uy nghiêm của Sài thiếu chủ.”

“Ta lại nghĩ càng là những nơi xa lạ thì càng có thể làm theo ý mình.” Sài Chiêu cởi nút áo trên cổ, không đợi Nhạc Hoành hoàn hồn lại, bọt nước đã văng lên tung tóe, người vừa đứng sau lưng nàng khi này đã nghiêng nhiên trước mắt.

Sài thiếu chủ cúi người xuống, chặn Nhạc Hoành đang định thối lui lại. Hơi nước lờ lờ khiến căn phòng như tiên cảnh, gương mặt mờ ảo của Nhạc Hoành càng thêm mượt mà xinh đẹp, hai má ửng hồng, hai mắt ầng ầng. Sài Chiêu ôm nàng từ phía sau, để nàng dựa vào lồng ngực rắn chắc của mình, cúi đầu hôn lên vành tai nàng rất dịu dàng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt nàng.

“Sài Chiêu...” Nhạc Hoành hơi choáng váng, tựa vào vai y, rên khẽ một tiếng.

Sài Chiêu không làm gì khác, chỉ đưa tay kéo chiếc khăn bên trên xuống, nhẹ nhàng lau cho nương tử yêu kiều trong lòng mình. Nhạc Hoành chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, cứ nhắm hai mắt mặc cho y làm, thỉnh thoảng không kiềm được phát ra tiếng thở dốc khe khẽ. Tiếng thở này lan ra khắp căn phòng đầy hơi nước, làm lòng người xao động.

Vốn là vợ chồng mới cưới, trên đường đến kinh đô mấy ngày nay màn trời chiếu đất, khó mà gần gũi nhau. Sài Chiêu trai tráng khỏe mạnh, vừa nếm qua chuyện hoan ái, sớm đã khó chịu từ lâu. Cứ thế, hai người càng khó nén dục vọng, nhưng biết bên ngoài có thị nữ chờ đợi nên không dám tạo âm thanh quá lớn.

Cảm giác được sự rung động của phu quân, Nhạc Hoành cắn vành tai y, nói: “Về phòng là được.”

Sài Chiêu hít sâu một tiếng, đứng dậy, khoác áo ngủ vào, bế Nhạc Hoành đi vào trong phòng. Đọc đường, thị nữ nào dám mở mắt nhìn, đồng loạt cúi đầu không dám liếc mắt một chút.

Ngoài khoảnh sân nhỏ, Ân Sùng Quyết đứng dựa vào gốc cây, nhìn chằm chằm về phía căn nhà nơi Nhạc Hoành ở, lòng ngổn ngang trăm mối... Rõ ràng là ban đêm tĩnh mịch không một tiếng động nhưng không biết sao bên tai hắn lại luôn tràn ngập tiếng nói cười truyền ra từ căn nhà đó. Hắn muốn quay người đi nhưng hai chân nặng như đeo đá, không sao cất bước nổi.

Sự thân mật giữa hai người đó hoàn toàn không phải là giả vờ. A Hoành, lẽ ra muối phải kiêng sợ Sài Chiêu chứ! Ân Sùng Quyết thờ hồng học. Ánh đèn trong phòng chợt tắt ngủm, tìm Ân Sùng Quyết nhồi lên như bị kim châm rất khó chịu, ngón tay hấn bấu mạnh vào trong thân cây.

“Đêm dài đằng đẵng, Ân nhị thiếu gia cũng không ngủ được sao?” Cách đó không xa, giọng nói thánh thót oanh vàng bỗng vang lên. “Hay là giường đệm của phủ thái úy không hợp ý ngài?”

Ân Sùng Quyết cúi đầu nhìn mũi chân mình, giọng bình tĩnh: “Lần đầu đến quý phủ, cảm thấy thứ gì cũng thích nên ra ngoài dạo xem.”

“Thật ư?” Tô Tinh Trúc bước đến gần Ân Sùng Quyết đang đưa lưng về phía mình. “Dạo một chút bèn đi đến chỗ ở của phu thê Sài thiếu chủ ư?”

Ân Sùng Quyết có vẻ không vui. “Đã nói là đi dạo lung tung mà, Sài thiếu chủ ở đây sao?”

Tô Tinh Trúc nhìn căn nhà tắt đèn tối om, cười khúc khích. “Ai chẳng biết họ là vợ chồng son, đương nhiên phải chọn một nơi riêng ru độc lập cho họ chứ. Dọc đường vất vả, xem ra... họ đã đi nghỉ rồi.”

“Tô tiểu thư không cần nói nữa.” Ân Sùng Quyết phát tay, nói: “Tại hạ về ngủ đây!”

Vừa đi được vài bước, Tô Tinh Trúc ở đằng sau bật cười vài tiếng, nói khẽ với hấn: “Quả nhiên ta đoán không sai, Nhạc Hoành mai danh ẩn tính ở Tuy Thành, chắc chắn hai người có quen biết. Tình cảm này... xem ra cũng không ít đâu.”

Ân Sùng Quyết tức tối quay người qua, định nói gì rồi thôi, hừ khê một tiếng rồi ngoảnh mặt bước nhanh khỏi đó, không quay đầu lại.

Tô Tinh Trúc không hề tức giận, ngẩng đầu nhìn về phía căn nhà đã tắt đèn, môi khẽ nhếch thành nụ cười như ẩn như hiện.

Trong nhà.

Những chiếc đèn lồng nhấp nháy lóe lên ánh sáng ấm muối, màn gấm rủ xuống phát phơ, chiếc giường gỗ lim chạm trổ thành thoảng lác lư, tạo thành tiếng kẽo kẹt khiến người nghe đỏ mặt.

Trong tấm màn gấm, tình cảnh tươi đẹp kiều diễm, sau đó mới dần bình thường trở lại. Sài Chiêu gục nhẹ lên bờ ngực đầy mồ hôi của Nhạc Hoành, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cánh môi nàng, Nhạc Hoành ngậm ngón tay y, lồng ngực nhấp nhô thờ hờn hển.

“Bên ngoài...” Nhạc Hoành nghiêng người qua nhìn một lát. “Đừng nói là còn có người canh gác nhé.”

“Thế thì sao?” Sài Chiêu xoay người nàng qua, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt mình. “Chúng ta là vợ chồng, còn thẹn thùng gì chứ?”

Nhạc Hoành đắm nhẹ vào vai y, nhíu mày nói: “Dù sao thì đây cũng là Tô gia, vừa rồi động tĩnh lớn như thế, nếu người khác nghe rồi đồn ra ngoài...”

“Họ không nghe được đâu.” Sài Chiêu cúi người hôn lên cánh môi hồng của nàng. “Thế này, động tĩnh có nhỏ hơn không?”

Không đợi Nhạc Hoành lên tiếng trả lời, y đã thúc người đi vào. Nhạc Hoành ưm một tiếng, cắn chặt bờ vai đầy mồ hôi của y, hứng chịu sự va chạm tưởng như không có hồi kết.

Lúc làm việc, Sài Chiêu vẫn không quên tìm kiếm và nắm chặt tay nàng, xoa xoa lòng bàn tay nàng, đôi mắt xám nóng cháy nhìn chăm chăm vào cô gái ánh mắt đã mờ hồ bên dưới người mình. Đôi mắt nàng như một chiếc hồ trong veo, khiến y từng bước lạc vào trong đó, không thể ngoi lên được.

Trong mơ màng, đôi mắt trong veo của Nhạc Hoành chạm vào đôi mắt sâu thẳm của Sài Chiêu. Thoáng chốc, hồ nước trong ấy như có ngàn tia sáng bay lượn, rực rỡ lấp lánh mê người làm Sài Chiêu lập tức mê đắm, gương mặt anh tuấn đã bị nổi mê loạn bao phủ, đôi mắt xám càng trở nên nồng cháy.

Sài Chiêu thì thầm vào bên tai Nhạc Hoành. “A Hoành, A Hoành ngoan, ta cho nàng, cho nàng toàn bộ được không?”

Một luồng nhiệt ấm nóng ủa vào khiến cơ thể mềm mại của Nhạc Hoành run lên. Nàng đã sớm không nói nên lời, chỉ biết bấu chặt vào lưng y, tiếng nức nở thay cho hồi đáp.

Khi tất cả yên ắng trở lại, Sài Chiêu mới xoay người xuống, há miệng thờ hồng học, cả người ướt đầm như vừa đánh trận về. Nhạc Hoành chồm người nằm lên vai y, cảm một lọn tóc đùa nghịch lồng ngực y. Sài Chiêu ôm nàng càng chặt hơn, rồi lại hôn thêm vài cái thật mạnh.

“A Hoành.” Sài Chiêu cất giọng khàn khàn. “Sinh cho ta một đứa bé.”

Nhạc Hoành cười phì một tiếng, gục lên vai y mà cười: “Con cháu là phúc của trời ban, Sài thiếu chủ nói có là có sao?”

Sài Chiêu vuốt mái tóc nàng với vẻ chiều chuộng, nhưng mặt lại không có nụ cười. “Sài gia vốn ít người nói dối, đến đời này, chỉ có ta và quận chúa...”

Nhạc Hoành nghe được vẻ sầu lo rất mơ hồ trong giọng nói của y bèn ngẩng đầu lên, nói: “Quận chúa thành thân được hai năm rồi nhưng Lý Trọng Nguyên theo chàng đi chinh chiến, tạm thời không có con cũng là bình thường, không cần phải vội.”

Sài Chiêu kéo chân đắp cho Nhạc Hoành, nâng nhẹ khuôn mặt nàng lên ngắm như thể ngắm bao lâu cũng không chán. “Nhưng thúc phụ đang rất nôn nóng. Sức khỏe của người ngày càng không tốt, bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào Sài gia, người phải đề tâm quá nhiều việc...”

Trước mắt Nhạc Hoành hiện lên gương mặt già nua khắc khổ của Sài Dật, im lặng không nói tiếp.

“Nhưng người nôn nóng nhất...” Đôi mắt xám của Sài Chiêu mất đi vẻ dịu dàng, hiện lên vẻ lạnh lùng sắc bén thường ngày. “Có lẽ là Trọng Nguyên.”

“Lý Trọng Nguyên...” Nhạc Hoành lặp lại. “Quận mã gia.”

Sài Chiêu tiếp tục nói. “Năm đó quận chúa thành hôn với Trọng Nguyên vốn là hạ mình gả vào Lý gia, nhưng Trọng Nguyên lại kiên trì ở rể Sài gia, sinh con ra cũng nguyện theo họ Sài. Thúc phụ không có con trai nên bèn đồng ý, chỉ cho rằng hắn rất yêu quận chúa, cũng rất hiểu chuyện. Theo luật lệ Đại chu, quận chúa gả cho người ngoài, sinh con ra không thể thừa kế tước vị của thúc phụ, nhưng nếu quận mã gia ở rể...”

Nhạc Hoành ra chiều suy tư. “Quận mã ở rể, con sinh ra sẽ theo họ Sài, là đích tôn của Sài gia, đương nhiên có thể thừa kế tước vị của thúc phụ.”

“Không sai.” Sài Chiêu gật đầu, nói: “Đến lúc đó, quận mã gia sẽ không chỉ là một quận mã gia nữa...”

“Sài thiếu chủ anh minh lại kiêu hùng, chắc chắn chưa bao giờ dòm ngó tước vị của thúc phụ.” Nhạc Hoành ôm cổ y, cười hi hi. “Đúng không?”

Sài Chiêu cười độ lượng. “Trên đời này, người hiểu ta cũng chỉ có A Hoành. Giờ này phút này, thứ mà Sài Chiêu ta muốn đều tạo ra dưới kiếm của mình, cần gì phải mong ngóng từ chỗ thúc phụ.” Nói xong, mặt Sài Chiêu hiện lên vẻ nặng nề. “Ta không muốn, không có nghĩa là người khác cũng không muốn. Trọng Nguyên bản tính lương thiện, chỉ mong huynh ấy đừng nghĩ nhiều.”

“Thúc phụ cơ trí, chắc hẳn chuyện gì cũng nhìn ra.” Nhạc Hoành chia vào trán Sài Chiêu. “Có phải Sài thiếu chủ mệt là rồi không. Trong đầu chàng, còn có thứ gì là không nghĩ tới?”

Sài Chiêu nắm chặt cổ tay Nhạc Hoành, đặt lên trái tim mình, nói: “Vốn chỉ muốn sống, bây giờ thì muốn vì nàng mà sống tốt. A Hoành, đao kiếm vô tình, lòng người khó lường, bây giờ Sài gia thoát nhìn có vẻ đang hiển vinh nhưng từng bước đi đều đang có sóng ngầm dữ dội... Nàng thật lòng muốn ở bên ta sao?”

Nhạc Hoành hôn khẽ ngón tay y. “Là chính chàng đã nói đồng cam cộng khổ. Nhạc Hoành ta giống người tham sống sợ chết ư?”

Mùa xuân đến gần, trời vừa mờ sáng, tiếng chim chóc đã không ngừng líu lo. Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành đang ngủ ngon lành nên rón rén ngồi dậy, khoác chiếc áo đen lên rồi cầm chiếc kiếm treo bên giường, nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài. Sợ tiếng kuyên65 kiếm làm nhiễu mộng đẹp của ái tể nên bèn đi về phía vườn hoa trong phủ.

Sài Chiêu còn chưa đến vườn hoa đã loáng thoáng nghe thấy tiếng kiếm vù vù. Có người dậy sớm hơn cả y ư?

Ánh trăng non còn bên chân trời, một dáng người đỉnh đạc lượn từng đường kiếm như cầu vồng, lại như rồng bay lượn. Hai thanh kiếm dài trên tay tạo thành làn gió. Bàn tay với các khớp xương rõ ràng đang kéo léo điều khiển từng chiêu thức.

Nhìn tư thế oai vệ ấy, nhất thời Sài Chiêu không nhận ra đó là Ân Sùng Húc hay Ân Sùng Quyết. đang định đến gần để xem thì người kia dần thu lại chiêu thức, môi như cười như không, kiếm vung lên một đường thật đẹp rồi cất ra sau lưng.

Ân Sùng Quyết.

“Sài thiếu chủ?” Ân Sùng Quyết toát lên vẻ tươi cười, “Sao ngai lại dậy sớm thế?” Thấy tay Sài Chiêu cũng cầm kiếm, hắn hiểu ngay. “Sài thiếu chủ cũng có thói quen dậy sớm luyện kiếm ư?”

“Ừ.” Sài Chiêu trả lời một tiếng, mắt quan sát vẻ hăm hở phấn chấn của Ân Sùng Quyết. “xem ra ta không nhìn lầm người, con trai nhà họ Ân quả nhiên có bản lĩnh.”

Ân Sùng Quyết khó nén được nụ cười trên môi, gật đầu nhìn thanh kiếm trên tay Sài Chiêu. “Không biết... Sùng Quyết có tư cách so tài với thiếu chủ hay chăng?”

“Voi ta?” Sài Chiêu nói: “Nhìn bản lĩnh của huynh, ta tự thẹn không bằng. Có điều đấu một chút cũng không sao...”

“Thiếu chủ khiêm tốn rồi.” Ân Sùng Quyết vui vẻ vung kiếm lên. Trăng đã lặn, mặt trời nhô lên, phản chiếu vào thân kiếm tạo thành luồng sáng chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Săn thiên hạ

Sài Chiêu chậm rãi rút vỏ kiếm ra, mũi kiếm chạm nhau, toé lửa văng bốn phía, Ân Sùng Quyết sốt ruột muốn thắng cho nên mỗi chiêu đều sắc bén đốc sức đánh úp, Sài Chiêu bình tĩnh đỡ chiêu, cảm thụ được sức lực vững chãi của Ân Sùng Quyết, bản thân cũng thâm giạt mình.

Ân Sùng Quyết hận không thể khiến cho Sài Chiêu ngay lập tức nhận ra bản lĩnh của mình, kiếm pháp biến hoá vô thường, hư hư thật thật, nhưng Sài Chiêu lại không vội vã muốn thắng, mỗi chiêu thức đều bình tĩnh hoá giải, mới nhìn tựa như là bị rơi vào thế hạ phong. Hai người đấu bốn năm hiệp vẫn không phân thắng bại, Sài Chiêu tự nhiên ngăn chiêu kiếm hạ xuống của Ân Sùng Quyết, khẽ nhếch khoé môi nói: “Hay là tạm thời đến đây thôi.”

Ân Sùng Quyết chợt thấy có chút thất lễ, vội vàng thu kiếm, cúi đầu lùi vài bước, ôm quyền nói: “Mong thiếu chủ không trách... là Sùng Quyết quá lỗ mãng.”

“Đã nói là luận bàn thì sao quan tâm đến kết quả chứ.” Sài Chiêu buông bội kiếm, thấy vẻ mặt khó nén kinh hoàng của Ân Sùng Quyết, thân nhiên cười nói.

Ân Sùng Quyết đi đến trước bàn đá, rót trà cho Sài Chiêu. Sài Chiêu chậm rãi tiếp nhận rồi nhắm nháp, lại thấy Ân Sùng Quyết không dám nhìn thẳng vào hai mắt của mình, biết rằng Ân nhị thiếu này tuy tài giỏi nhưng vẫn còn có chút non nớt.

Sài Chiêu ra hiệu cho Ân Sùng Quyết ngồi xuống nói chuyện, thấy hắn lâm vào thế xấu hổ mà trầm mặc, liền dịu giọng nói: “Hôm nay tiến cung, hoàng thượng nhất định sẽ ban thưởng hồ phù lãnh binh cho ta, trở lại Vân Đô, chúng ta sẽ triệu tập binh mã tiến về Tuy Thành tập kết. Đạo kiếm không có mất, Sùng Quyết, huynh đệ hai người nguyện lòng cùng Sài Chiêu ta sinh tử chứ?”

Ân Sùng Quyết nâng mắt nhìn Sài Chiêu đứng đối diện, chờ một lát liền quỳ gối xuống đất, cúi đầu nói: “Thuộc hạ cùng đại ca lựa chọn đi theo thiếu chủ, tất nhiên sẽ trung thành tận tâm, cùng sinh cùng tử.”

Nghe được lời hứa hùng hồn đầy khí phách của hắn, Sài Chiêu vừa lòng gật đầu, giờ tay nắm lấy tay Ân Sùng Quyết đỡ lên. Ân Sùng Quyết đứng dậy, chân chòe ngồi xuống.

“Chuyện A Hoành...” Sài Chiêu làm như vô tâm nói, ánh mắt đảo qua gương mặt Ân Sùng Quyết. “Ta ghi tạc trong lòng, Ân Gia Bảo cùng với ân tình của Ân nhị thiếu, đợi khi thiên hạ thống nhất, nhất định ta sẽ hồi báo.”

Ân Sùng Quyết kịch liệt bình ổn nỗi lòng, cố gắng bình tĩnh nói: “Ân gia không cần hồi báo gì, chỉ nguyện cùng thiếu chủ bình định thiên hạ.”

Sài Chiêu không nói gì, đứng dậy, ý vị thâm sâu vỗ vai Ân Sùng Quyết, khẽ cười một tiếng, chấp kiếm xoay người rời đi.

Sài Chiêu đã đi thật xa, nhưng Ân Sùng Quyết tựa như vẫn có thể cảm nhận được khí tức khó lường của y, nửa ngày cũng không dám động dậy.

Hoàng cung, giờ thìn, điện Trạch Thiên.

Sài Dật thân mang triều phục thêu kim tuyến, đầu đội lưu kim quan, sắc mặt so với ngày hôm qua có vẻ hồng hào hơn nhiều, đôi mắt già nua không giấu được vui sướng.

Sài Chiêu vận một thân cẩm y màu đen thêu hoa văn mặt trời, đứng ở giữa không mất đi vẻ cao quý, thắt lưng đeo đai ngọc, dáng người sừng sững như cây tùng đứng ngạo nghễ dưới tuyết, vẻ mặt lạnh nhạt, không thấy hi giận, lạnh lùng quét qua quần thần trên đại điện, tư thế tràn ngập uy nghi.

Theo sát phía sau Sài Chiêu là huynh đệ Ân gia, triều thần thấy hai người này tuy là xa lạ nhưng đều có khí chất phi phàm không giống người thường, khe khẽ bàn tán tựa như đã đoán ra vài phần.

Ân Sùng Quyết ngẩng đầu nhìn Trạch Thiên đại điện rộng lớn của Chu Quốc, con người đen láy loé lên thân thái sáng láng, lại nhìn lên long ý kim quan tản ra bốn phía, cảm xúc một trận mệnh mông.

“Đại ca.” Ân sùng quyết hạ giọng nói: “Huynh đệ ta là lần đầu diện kiến thánh thượng, tình huống này, sợ là ngay cả cha cũng chưa từng có cơ hội nữa.”

Ân Sùng Húc tất nhiên trầm ổn hơn đệ đệ rất nhiều, cũng là lần đầu tiên gặp trường hợp thế này, thấp giọng nói: “Huynh đệ ta nhìn là tốt rồi, chớ nói nhiều.”

Giữa đại điện, Nam Cung Thần chớp mắt nhìn tới nhìn lui, thấy Nhạc Hoành cũng ở trong đám người liền vui mừng phát tay với nàng.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu đẩy đẩy cánh tay Nhạc Hoành. “Hình như hoàng thượng cười với cô đó.”

Nhạc Hoành ngẩng đầu nhìn, thấy Nam Cung Thần quả thực mở lớn mắt nhìn mình, liền nâng tay ra làm tư thế cung kính, lại nháy nháy mắt với vị thiếu đệ này. Nam Cung Thần nhếch miệng cười đang muốn nói gì đó đã bị Nam Cung Yên ngồi ngay ngắn bên cạnh khẽ ho cảnh cáo, Nam Cung Thần vội vàng che miệng lại, hậm hực cúi thấp đầu xuống.

Thái phó Lạc Tân tiến lên tiếp nhận chiếu thư của Nam Cung Thần, chậm rãi mở ra cao giọng đọc.

“Kể có công cao khắp trời, tất được đối đãi khác người. Thúc ngra ngàn dặm, gánh vác trách nhiệm lập công danh. Thân vương Sài Dật, thượng tướng Sài Chiêu được lệnh thánh thượng, lãnh mười vạn hùng binh, chinh phạt Lương Quốc, giành giang sơn vạn dặm. Chỉ mong không phụ thánh mệnh, khai

hoàn trở về. Khâm thủ!”

Nam Cung Thần tiếp nhận hồ phù từ nội thị trình lên, nom nớp lo sợ nhảy xuống khỏi long ỷ, chân mềm nhũn lao đảo suýt ngã, nội thị bên cạnh vội đỡ lấy thiếu đế còn chưa đến 10 tuổi.

Ân Sùng Quyết thấy tiếng động hơi ngẩng đầu lên nhìn, thấy vẻ mặt Nam Cung Thần xấu hổ cùng sợ hãi, lại nhìn Sài Dật và Sài Chiêu ngẩng đầu đứng thẳng thân mình im lặng không phân hơn thua, tựa như đứng ngạo nghễ phía trên Nam Cung bộ tộc, trong lòng có chút đăm chiêu.

“Sài tướng quân.” Nam Cung Thần cao giọng nói: “Hồ phù lãnh binh của trăm giao cho khanh, hy vọng Sài tướng quân... Lãnh binh khai trận chiến thắng, sớm ngày khai hoàn trở về.”

Sài Chiêu tiến lên quỳ một gối xuống đất, tiếp nhận hồ phù trong tay Nam Cung Thần, cao giọng nói: “Mạt tướng vì hoàng thượng, vì đại Chu, vượt lửa băng sông, muôn lần chết không chối từ.”

Sài Chiêu đang định đứng dậy, Nam Cung Yên liền cười giòn tan nói: “Sài tướng quân đừng vội đứng lên.”

Sài Chiêu ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn về phía dung nhan cười yêu mị điểm lệ của Nam Cung Yên.

Nam Cung Yên khăn lụa che nửa mặt, gần từng chữ nói: “Sài tướng quân, hoàng thượng cùng bản cung, còn có toàn bộ văn võ trong triều đều đặt hy vọng lớn vào Sài gia các khanh, giang sơn Đại Chu của nhà Nam Cung có bắt diệt hay không đều dựa vào lần công Lương này của Sài gia. Áp lực thực sự quá lớn, quá nặng... đêm qua bản cung đã suy nghĩ rất kỹ, cảm thấy tim đập loạn nhịp không thể ngủ nổi...”

Nhạc Hoành khẽ chớp mắt, nhìn liếc Vân Tu, không hiểu Nam Cung Yên đang có ý định gì.

“Bản cung...” Nam Cung Yên nhìn chăm chú vào vẻ mặt ung dung của Sài Chiêu. “Bản cung muốn biết, nếu... nếu Sài gia công Lương binh bại, thì tính sao?”

Lời vừa nói ra, đại điện một trận xôn xao.

Sài Chiêu không chớp mắt nói: “Quân đội Sài gia tất thắng, thất bại ư... Mạt tướng chưa từng nghĩ tới.”

“Có thắng tất có bại...” Nam Cung Yên cười nói: “Bản cung tuy là nữ tử, nhưng cũng biết rằng từ xưa khi tướng lĩnh xuất chinh đều lập quân lệnh trạng, hay là... để cho bản cung khỏi lo lắng bất an, Sài tướng quân trước mặt quần thần trong triều cũng lập một quân lệnh trạng với bản cung và hoàng thượng đi, thấy thế nào?”

“Quân lệnh trạng!?” Vân Tu nghiêng răng thì thầm. “Thế này khác nào bắt thiếu chủ thề độc?”

Nhạc Hoành ý bảo Vân Tu chớ nhiều lời. “Người nhỏ giọng chút, đừng phá chuyện lớn.”

Ân Sùng Quyết không khỏi nhìn Nam Cung Yên kỹ hơn, sau lại đem ánh mắt dừng ở bóng dáng sừng sững của Sài Chiêu.

Thấy Sài Chiêu do dự không trả lời, Nam Cung Yên nhiu mày nói: “Vừa rồi chẳng phải Sài tướng quân nói trận này Sài gia tất thắng, cần gì phải e ngại lập quân lệnh trạng chứ? Hay là... Sài tướng quân... vẫn còn có chút lo lắng sẽ bại?”

Sài Chiêu chột ngắc đầu, gần từng chữ nói: “Mạt tướng đang nghĩ việc này có phải thừa hay không mà thôi. Nếu trưởng công chúa đã lên tiếng, vậy mạt tướng sẽ thỏa lòng công chúa, lập quân lệnh trạng.”

Nam Cung Yên nở nụ cười đạt được mục đích, mím môi nói: “Được, hoàng thượng cùng bản cung quả nhiên không có nhìn lầm người. Nếu Sài tướng quân lần này công Lương binh bại, Sài gia liền chấp tay trả lại tước vị, lui về Thương Sơn, cuộc đời này không được bước ra nửa bước, được không?”

Đại điện yên tĩnh không tiếng động, tiếng tim đập của mọi người tựa như cũng dừng lại theo, nhưng chỉ một lát sau, giọng nói khàn khàn định của Sài Chiêu đã vang lên: “Mạt tướng nhận quân lệnh trạng, nếu cuộc chiến này bại... Sài gia xin chấp tay trả tước vị, lui về Thương Sơn, cả đời này sẽ không xuất hiện nửa bước.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Đại điện yên tĩnh không tiếng động, tiếng tim đập của mọi người tựa như cũng dừng lại theo, nhưng chỉ một lát sau, giọng nói khàn khàn định của Sài Chiêu đã vang lên: “Mạt tướng nhận quân lệnh trạng, nếu cuộc chiến này bại... Sài gia xin chấp tay trả tước vị, lui về Thương Sơn, cả đời này sẽ không bước ra nửa bước.”

“Tốt lắm.” Nam Cung Yến vỗ tay, đứng dậy nói: “Nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, Hoàng Thượng cùng bản cung đội tin chiến thắng của Sài tướng quân.” Nói xong khẽ phất tay áo, được cung nhân dìu xoay người rời đi.

Nam Cung Thần thấy tỷ tỷ đã rời đi, tròn mắt xem xét rồi nói với Nhạc Hoành đang im lặng: “Nhạc Hoành, khanh cũng cùng công Lương với Sài tướng quân sao?”

Nhạc Hoành đầu tiên là sững sốt, xong lập tức nói: “Bẩm hoàng thượng, tất nhiên là Nhạc Hoành sẽ cùng với phu quân, chàng đi đâu ta theo đó.”

Nam Cung Thần vui mừng nói: “Trẫm tin, có khanh đi theo, tướng sĩ Đại Chu chúng ta nhất định mọi sự đều thuận lợi. Chính khanh đã khiến trẫm muốn thử một lần.”

Nhạc Hoành chăm chú nhìn khuôn mặt đầy hờn nhiên của Thiếu Đế, cười gật đầu: “Hoàng thượng thánh minh.”

Lúc Nam Cung Thần rời đi còn quay lại nhìn Nhạc Hoành mấy lần, cũng không cố kỵ còn nhiều đại thần trên triều, lớn giọng nói: “Đội khanh trở về, trẫm muốn cùng khanh học cưỡi ngựa bắn cung, trẫm còn muốn làm vị hoàng đế được lưu danh thiên cổ nữa.”

Quần thần thấy Nam Cung Thần tin nhiệm Nhạc Hoành, quay mặt nhìn nhau thở cũng không dám thở mạnh.

Thấy tỷ đệ Nam Cung rời đi, Sài Chiêu bước tới bên Sài Dật nói: “Thúc phụ, trưởng công chúa gây sự, chất nhi vừa mới tự ý lập một giao ước quân lệnh với trưởng công chúa...”

Sài Dật lắc đầu ý bảo y không cần phải nói nữa, đôi mắt hùng ưng liếc nhìn quần thần quanh đại điện, giọng nói già nua yếu ớt vang lên: “Cầm tú son ai không muốn, Đại Chu ta nhận mệnh trời, tất nhiên sẽ đứng hiền ngang tại Trung Nguyên.”

Mọi người ra khỏi đại điện, Sài Chiêu dừng chân, xoay người nhìn lại Trạch Thiên đại điện phía sau. Thời gian đã là buổi trưa, mặt trời đỏ treo cao, ngói lưu ly bị ánh mặt trời chiếu rọi loé sáng lung linh, phản lên bầu trời tựa như muốn thay y tỏ rõ Đại Chu hoàng triều sừng sững nguy nga.

Chính điện đã không còn một bóng người, ngai vàng kim quang của đế vương hoa văn rồng vàng vây quanh tựa như đang chờ ai đó. Sài Chiêu thâm sâu nhìn vào Trạch Thiên đại điện trống rỗng, thật lâu sau mới cất bước.

Nhạc Hoành theo ánh mắt phu quân nhìn lại... Long ý to rộng, Thiếu Đế Nam Cung Thần ngay cả giang tay cũng không chạm nổi tay vịn, sao có thể ngồi vững trên đó. Đôi mắt rồng khắc trên lưng ghế tựa như nhìn thẳng vào phu quân của chính mình, như muốn nhấn nhủ gì...

“Đi chưa?” Nhạc Hoành cúi đầu gọi Sài Chiêu. “Thúc phụ còn chờ đó.”

Sài Chiêu phục hồi tinh thần, thu hồi tầm mắt rời khỏi đôi mắt của kim long phía đối diện, cup mắt nói: “Đi thôi.”

Ân Sùng Quyết theo sau Sài Chiêu, như là nhớ ra gì đó, cũng quay đầu lại nhìn mấy lần, từ xa nhìn ngai vàng kim long, nuốt nuốt yết hầu khô khốc.

Hoa viên của phủ Thái úy.

Từ xa nhìn thấy Sài Chiêu đứng trong nhà thủy tạ hồi lâu vẫn không nhúc nhích, Vân Tu nóng vội chà tay đến mức phát hoảng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không biết là kẻ nào đưa ra chủ ý cho trưởng công chúa, hiệp ước quân lệnh. Đây không phải là bức thiếu chủ thể độc sao?”

Thấy Vân Tu nóng lòng vò đầu bứt tai, Nhạc Hoành vuốt ve thanh đao trong tay áo im lặng mỉm cười.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu nghi hoặc nói. “Sao bộ dáng cô có thể thoải mái vậy chứ?”

“Gấp thì được gì chứ?” Nhạc Hoành thân nhiên nói: “Thiếu chủ nhà ngươi lo lắng không phải cả đời này Sài gia không được bước ra khỏi Thương Sơn nữa, mà là đang tính kế làm thế nào để có thể nhanh chóng đánh bại Kỳ thị của Lương Quốc, chuyện này mà ngươi cũng không hiểu? Uổng công ngươi đi theo chàng lâu như vậy.”

Nhất thời Vân Tu ngẩn ngơ, day day chớp mũi phần nộ cúi đầu thấp giọng nói: “Quả là ta không hiểu được tâm tư của thiếu chủ.”

“Vân Tu, ngươi theo Sài Chiêu bao lâu rồi?” Nhạc Hoành tùy ý hỏi.

Vân Tu nghĩ nghĩ một hồi nói: “Tính đến bây giờ, cũng được 12 năm rồi.”

“Mười hai năm...” Nhạc Hoành nhìn về mặt đặc ý của Vân Tu. “Cũng khá lâu rồi.”

Vân Tu gật đầu nói: “Thiếu phu nhân còn không biết đâu, thuở nhỏ ta cực khổ, ngay cả họ tên chính mình cũng không biết, người ta gọi ta là mèo là chó, ta cũng chưa từng để ý. Thiếu chủ kết bạn với ta, nói con người sao ngay cả tên họ cũng không có, khi mang ta về Vân Đô, thiếu chủ lên ban cho ta họ Vân, gọi là Vân Tu. Lúc đó ta mới không còn là kẻ lang thang, ta có tên gọi là... Vân Tu. Ôn tái sinh của thiếu chủ đời này ta khắc cốt không quên.”

“Vân Tu...” Nhạc Hoành khẽ gọi: “Tâm chính rồi tu thân, tu thân rồi tề gia, tề gia rồi trị quốc, trị quốc rồi bình thiên hạ. Một chữ Tu, Sài Chiêu cũng phải suy nghĩ rất nhiều mới thành.”

“Tất nhiên rồi.” Vân Tu hiểu Nhạc Hoành đang nói gì, không chút nào che giấu vui sướng của bản thân. “Ta có thể nói với thiếu phu nhân, giao tình của

ta và thiếu chủ hơn huynh đệ Ngô gia rất nhiều, ngay cả quận mã gia, cũng còn kém nữa. Đó chính là tình nghĩa giúp nhau không tiếc tính mạng, đồng sinh cộng tử.”

Nhạc Hoành cố nhịn cười, nghiêng mặt nhìn về dương dương tự đắc của Vân Tu. “Hôm qua ngươi còn bảo cả đời này sẽ vác tên cho ta, hôm nay đã nói là bên cạnh Sài Chiêu không tiếc mạng sống, nếu như...” Nhạc Hoành có ý định đùa hấn, cười nói: “Nếu ta và Sài Chiêu cùng lúc gặp nạn, vậy ngươi cứu ai trước?”

“Chuyện này...” Vân Tu là kẻ thô lỗ, làm sao nghĩ sâu xa được, há miệng nói lớn: “Tất nhiên tôi sẽ cứu thiếu phu nhân trước.”

“Vậy sao?” Nhạc Hoành đứng thẳng người. “Thử nói nguyên nhân coi.”

Vân Tu nghiêm trang nói: “Không nói đến chuyện cô là nữ nhi, thiếu chủ coi cô như mạng, cô phải mạnh khỏe không việc gì thì cuộc đời này của thiếu chủ mới có nghĩa.”

Nhạc Hoành đứng dậy đi ra bên ngoài mấy bước: “Ngươi bảo vệ chính ngươi trước rồi nói sau.”

Nhạc Hoành nói xong liền đi về phía nhà thủy tạ, thấy Sài Chiêu suy nghĩ đến xuất thần không nghe động tĩnh phía sau liền đẩy đầy lưng y: “Sài... Thiếu chủ.”

Sài Chiêu từ từ xoay người, liền thấy có một bàn tay cầm mấy trái quýt đưa đến trước mắt mình, cười khẽ nhận lấy, cầm trên tay mân mê.

Nhạc Hoành đi đến trước người y, dịu dàng nói: “Cơm cũng không ăn, nước cũng không uống, trái cây cũng không muốn ăn? Đây là ta hái trộm trong phủ thái úy đó, chàng không được nói cho ai biết, mau ăn đi.”

Sài Chiêu vuốt ve đôi má đào của nàng, khẽ thở dài một hơi rồi ngồi xuống ghế dài trong nhà thủy tạ, tay tuy là bóc quýt, nhưng người khẽ nghiêng yên lặng không nói gì, nhìn mặt hồ không gợn sóng,

Nhạc Hoành thấy y cầm mùi quýt hồi lâu không đưa vào miệng, đang muốn mở miệng nói gì đó, đã thấy Sài Chiêu ném hết quýt trên tay xuống ao, mặt ao vốn không một gợn sóng bỗng nhiên trở lên náo nhiệt, xuất hiện từng đàn cá tranh cướp từng miếng quýt.

“A Hoành.” Sài Chiêu chậm rãi thu tầm mắt. “Thiên hạ tranh giành, mọi người đều có mục đích như lũ cá tranh ăn này, đều muốn cướp một phần cho mình, ta, thúc phụ, huynh đệ Ân gia, Nam Cung gia tộc... kẻ mơ ước, thực sự không ít...”

Nhạc Hoành ngồi xuống dựa vào y, nắm lấy tay y: “Về nơi thâm sơn cùng cốc cũng được, sơn hà cầm thú cũng được, ngày đó nghĩ phải về Thương Sơn ta cũng chưa từng từ chối, quyền khuyên thiên hạ hay là xương trắng nơi chiến trường, ta đều ở bên cạnh chàng.”

Sài Chiêu bật cười thoải mái, phui vạt áo đứng dậy nói: “A Hoành đã mất còn có thể tìm về, ta còn gì phải sợ chứ. Không thử một lần sao mà biết được kết quả chứ?”

Dưới ao bỗng dựng nổi lên một con cá chép hoa lớn, miệng ngậm miếng quýt lớn, những con cá còn lại không thể tranh đoạt liền tản ra lặn xuống hồ, cá chép lặn xuống ao, để lại cho Sài Chiêu cùng Nhạc Hoành cái vẩy đuôi thật mạnh.

Thái úy phủ, thư phòng.

“Cha, cha tìm con sao?” Tô Tinh Trúc đi đến trước bàn nhìn về mặt không biết đang suy nghĩ gì của Tô Thụy Thuyên. “Cha có tâm sự? Sao con đã tới trước mặt mà người cũng không liếc mắt một cái chứ?”

Tô Thụy Thuyên khẽ gõ bàn, nhỏ giọng nói: “Con xem đi.”

Tô Tinh Trúc thấy trên bàn có một bức thư mới bày ra, đang định nhặt lên, Tô Thụy Thuyên khẽ giọng nói: “Xem xong thì đốt ngay.”

Tô Tinh Trúc cúi đầu đọc, nhặt lá thư lên nhưng vừa xem khuôn mặt trắng nõn đã thoát xanh, nhưng vẫn giữ được vẻ trấn định. “Cha... chuyện này.”

Tô Thụy Thuyên rút bức thư trong tay con gái ra, ghé vào ngọn nến đang sáng, đợi đến khi lá thư cháy thành tro mới có vẻ thờ phào nhẹ nhõm. Tô Thụy Thuyên vuốt râu ngồi xuống, nhìn chăm chú vào con gái, nói: “Đây là... bức thư Sở Vương Kỷ Minh gặp nhiều khó khăn mới đưa tới đây được, con thấy thế nào?”

“Sở vương thật sự...” Đôi mắt Tô Tinh Trúc vụt sáng. “Nghe Nhạc Hoành nói, Tinh quốc công Nhạc Thịnh cha cô ta chính là bị Kỷ Minh làm hại, thông đồng kẻ gian nội ứng ngoại hợp còn chưa tính, lại cho kẻ tạo lời gièm pha với Võ Đế không xuất binh cứu trợ làm cho Thương Châu bị cô lập. Mà nay...” Lúm đồng tiền hiện lên nơi khóe miệng Tô Tinh Trúc. “Đúng là thái úy phủ ta suy đoán có cơ sở, Sở vương Kỷ Minh thực sự là kẻ... không từ thủ đoạn.”

Thấy nơi góc bàn có một chiếc hộp gỗ chưa từng nhìn thấy, Tô Tinh Trúc chậm rãi mở ra, bên trong toàn là trân châu, ngọc ngà sáng chói, ánh mắt lưu chuyển đóng hộp lại. “Kỷ Minh ra tay phóng khoáng, Lương Quốc quả là giàu có.”

“Cha ngươi là kẻ gian thần xu nịnh sao?” Tô Thụy Thuyên phất tay áo hỏi.

“Cha là cánh tay đắc lực của Đại Chu, người trong thiên hạ đều nói là thần tử trung thành tận tâm.” Tô Tinh Trúc che miệng cười nói.

“Chuyện này...” Tô Tinh Trúc nhìn về phía chiếc hộp gỗ nói: “Sai người trả về sao?”

“Chuyện này không cần.” Tô Tinh Trúc ngừng cười: “Phía Sở Vương, không cần phải đắc tội.”

Tay đang vuốt râu của Tô Thụy Thuyền hơi dừng lại: “Con đã có biện pháp sao?”

“Thật ra.” Tô Tinh Trúc nhìn vào mắt phụ thân nói: “Người muốn Sài Chiêu bại không chỉ có một mình Sở Vương.”

Tô Thụy Thuyền hiểu ý, cười nói. “Trưởng công chúa... Cũng sợ Sài gia lớn mạnh. Nếu Sài gia bị đánh bại, Sài Chiêu sẽ lui về Thương Sơn, cả đời không được bước ra dù chỉ một bước. Như thế xem ra, chúng ta chưa cần nói đến chuyện giúp Sở Vương, đã có thể làm thoả mãn ý của trưởng công chúa. Thật là, nhất cử lưỡng tiện, không còn gì tốt hơn.”

Tô Tinh Trúc cười đến mức người khẽ run, vuốt ve hoa văn tinh xảo trên hộp gỗ nói: “Cha tính toán làm như thế nào?”

“Tinh Trúc so với cha càng biết nên làm gì hơn, đúng không?” Tô Thụy Thuyền cay độc nói: “Ồ Vân Đô con đã gặp mặt Lý Trọng Nguyên quận mã gia, cha con ta cùng nghĩ một việc, tất nhiên biết phải làm gì chứ.”

“Cha lại phái người theo dõi con?” Tô Tinh Trúc làm bộ như sầu não nói: “Mà thôi, ai bảo Tinh Trúc là bảo bối của cha chứ, đương nhiên muốn chia sẻ ưu phiền với người rồi.” Nói là vậy nhưng đáy mắt tinh ranh của Tô Tinh Trúc vẫn xét qua thâm ý, đề mạnh lên hộp gỗ nói: “Sài Chiêu không muốn làm hiền tể của Tô gia thì đề hấn cùng với Sài gia đời đời kiếp kiếp chôn thân không thể xoay mình ở Thương Sơn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Người đẹp, rượu ngon

Vân Đô.

Ân Sùng Quyết cười trên lưng ngựa ngẩng đầu nhìn phố xá bát tạn của Vân Đô, lộ ra vẻ vui mừng nói: “Lần trước ta và đại ca cũng đã vào Vân Đô, nhưng lúc đó vội vàng cũng chưa kịp nhìn kỹ, hôm nay nhìn lại, Vân Đô phồn hoa không kém kinh đô Huy Thành.”

Vân Tu chậm rì thúc ngựa, liếc mắt nhìn Ân Sùng Quyết lạnh lùng nói: “Ân nhị thiếu, đây là nơi nào chứ? Vân Đô, Vân Đô đó. Vương gia nhà ta, cùng huynh trưởng của ngài ấy, cũng chính là phụ thân của thiếu chủ, khổ tâm tái thiết Vân Đô nhiều năm. Thiên hạ này có nơi nào so được chứ?”

Sài Chiêu khẽ hắng giọng một tiếng, Vân Tu gục đầu xuống không nói nữa.

“Đại ca.” Nhạc Hoành đá bụng Bạc Long đi sát với Ân Sùng Húc, cúi xuống lấy kim lưu cung trên vỏ bạch long, quơ quơ với hấn nói: “Đại ca nhìn này.”

Ân Sùng Húc tập trung nhìn. “Cung tên này, là kim lưu cung muội đánh rơi ở Thương Châu sao?”

Nhạc Hoành lắc lắc đầu nói: “Không phải là cái ban đầu, đây là cái Sài Chiêu làm lại cho muội, tuy là hơi khác một chút nhưng có thể làm thế này cũng khó lắm rồi, dùng cũng tốt lắm.”

Ân Sùng Húc nhìn bóng Sài Chiêu, vui mừng cười nói: “Xem ra hấn đối đãi với muội rất tốt.”

“Muội sẽ mang theo cây cung này, cùng với bọn huynh lấy cái mạng chó của Kỷ Minh.” Nhạc Hoành lắp tên bắn về phía mặt trời đang xuống núi, neoh mắt nhìn vào khoảng không.

Thấy Nhạc Hoành thúc ngựa đuổi theo Sài Chiêu, Ân Sùng Húc nhìn về phía đệ đệ, thấp giọng nói: “Đây là điều đệ muốn nhìn thấy phải không? A Hoành và Sài thiếu chủ hoà hợp lắm.”

“Sau này đại ca đừng bao giờ nhắc đến chuyện A Hoành với đệ nữa.” Ân Sùng Quyết âm trầm nói. “Chuyện cũ khi còn trẻ, liền giống như mùi tên trên cung của A Hoành, một khi đã bắn đi thì vĩnh viễn không thể quay đầu lại.”

Sài vương phủ

“Phụ vương đã trở lại!” Sài Tịnh và Lý Trọng Nguyên vốn đã đợi khá lâu ngoài cửa.

“Phụ vương, thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên tiến lên nắm lấy dây cương ngựa của Sài Dật. “Dọc đường vất vả thân thể phụ vương có ổn không ạ?”

Sài Dật ho lớn mấy tiếng, dựa vào vai Lý Trọng Nguyên xuống ngựa. “Bỏ vương không sao.”

Nhạc Hoàn nhảy xuống ngựa, đến gần Sài Tịnh ngắm thật kỹ. “Quận chúa, sao ta lại thấy cô gầy đi nhiều chứ?”

Sài Tịnh lắc lắc đầu cười trừ nói: “Phải không? Chắc là lo lắng cho mấy người vào kinh mà không ngủ được đó, không sao đâu.”

Nghe Sài Tịnh nói vậy, vẻ mặt Lý Trọng Nguyên thoáng qua tia ưu phiền. Sài Tịnh im lặng theo dõi đôi vợ chồng này, sau đó ôm vai Nhạc Hoàn nói: “Bên ngoài gió lớn, vào nhà nói sau.”

Nhạc Hoàn không truy vấn nữa, đi theo Sài Chiêu vào bên trong. Chính sảnh, mấy người nói chuyện nhưng Sài Tịnh lại không còn nhanh nhẩu hoạt bát như ngày xưa, ngồi xuống ghế gỗ lim, đôi mắt hạnh tựa như vô thần nhìn ra bên ngoài, như là có tâm sự.

Giúp huynh đệ Ân gia an trí xong, Nhạc Hoàn mơ hồ nghĩ được hương thuốc từ phòng bếp thổi đến, nghĩ kỹ thấy không giống với hơi thuốc bồ phôi của Sài Dật mọi khi, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bà vú đang sắc thuốc hốt hoảng lùi một bên, sợ hãi nói: “Sao thiếu phu nhân cô lại đến đây?”

Nhạc Hoàn liếc mắt ý bảo bà không phải sợ, liếc mắt nhìn ấm thuốc nóng hổi nói: “Trong phủ có ai bị bệnh sao. Thuốc này sắc cho ai vậy?”

Bà vú vò tay áo không dám nói, Nhạc Hoàn biết thân bà là hạ nhân không tiện nhiều lời, hoà nhã nói: “Thôi bà cứ làm đi, chuyện tôi tới đây không nên nói với người khác.”

“Nô tỳ đã biết.”

Nhạc Hoàn đi ra khỏi phòng bếp, trước mặt hiện lên vẻ mặt tiêu tụy của Sài Tịnh. “Chẳng lẽ là Sài quận chúa...”

“Trọng Nguyên, sao chàng không cho ta nói chuyện này với phụ vương?” Trong phòng Sài Tịnh nhìn trượng phu nói. “Hắn phải nói cho phụ vương biết, thân thể phụ vương ngày càng sa sút, luôn ngưng ngày Sài gia có người nói dối...”

“Tịnh Nhi.” Lý Trọng Nguyên lắc đầu với Sài Tịnh. “Đại phu nói cũng không thể tin hoàn toàn, cái gì mà khi còn bé khí chất bị bao tổn, khó có thai? Ta không tin. Chúng ta cứ uống thuốc điều trị, sớm muộn gì cũng có tin tốt thôi.”

Sài Tịnh cúi đầu nói: “Khi ta còn nhỏ mới tới Thương Sơn, quả thật bị ngã xuống hồ băng tuyết chút nữa mất mạng, từ đó thân thể hư hàn cũng là sự thật, vị đại phu chúng ta tìm cũng là danh y, ông ta không nói sai đâu, ta thấy cơ hội thực sự rất xa vời...” giọng Sài Tịnh dần dần thấp xuống, khoé mắt hình như có lệ nóng.

Lý Trọng Nguyên khẽ buông tiếng thở dài, đỡ vai Sài Tịnh nói: “Tịnh Nhi, nghe ta nói, việc này ngàn vạn lần không thể nói cho phụ vương và Sài thiếu chủ được, ít nhất là sắp tới không thể nói.”

“Sắp tới?” Sài Tịnh ngẩng đầu hỏi.

Lý Trọng Nguyên gật đầu nói: “Ngày Sài gia xuất binh sắp tới, là thời điểm quan trọng, lúc này sao có thể làm cho phụ vương phân tâm chuyện ta và nàng được, tuyệt đối không thể nói.”

Sài Tịnh cúi đầu nức nở nói: “May mà đại ca đã lập gia đình, huynh ấy và A Hoàn... cuối cùng Sài gia chúng ta cũng còn có hy vọng.”

Sắc mặt Lý Trọng Nguyên đột nhiên tối lại, quay lưng đi nói: “Chúng ta còn trẻ, nhất định sẽ có con của chính mình, nàng đừng nghĩ nhiều.”

Trong tâm phòng, không còn nùng tình mật ý như ngày xưa, quanh quẩn chỉ còn chua xót chiếm cứ lấy hai vợ chồng này không thể tiêu tan.

Thư phòng.

Sài Chiêu đem trà cam lộ đưa đến cho Sài Dật, thấy Sài Dật khẽ nhui mày, nói: “Thức phụ đừng vội từ chối, trà cam lộ này không giống với mọi khi đâu, không tin người cứ nếm thử xem.”

Sài Dật nửa tin nửa ngờ ngửi ngửi, cảm thấy mùi có vẻ là lạ, múc một muỗng nếm thử, mày liền giãn ra, khen: “Lần này bỏ thêm cái gì mà ngọt lành hơn trước nhiều.”

Sài Chiêu cười nói: “Ồ phủ thái úy A Hoàn thấy có cao hoa hồng, nàng ấy biết ở Vân Đô không có thứ này, mùi vị đều tốt, bỏ vào trà cam lộ có thể giảm đi vị đắng giúp thức phụ dễ uống hơn nên đã hỏi người nhà họ Tô xin một ít, để bỏ vào thuốc của thức phụ. Thức phụ thấy ngon thì tốt quá.”

“A Hoàn thực sự là người chu đáo.” Sài Dật trấn an nói: “Con cảm ơn nó giúp ta.”

Thức cháu hai người trầm mặc một lát, Sài Dật nhỏ giọng nói: “Lần này xuất chinh, thức phụ không thể cùng con được. Bỏ vương còn phải trấn thủ Vân Đô, xem tình hình biến đổi của kinh thành...”

“Con hiểu ạ.” Sài Chiêu hiểu ý nói. “Thức phụ...” Sài Chiêu muốn nói lại thôi.

Sài Dật đẩy bát thuốc đã uống xong ra. “Có chuyện gì cần nói thì cứ nói, thức cháu ta cần gì phải nề hà chứ?”

Sài Chiêu dừng một chút, đôi mắt xám nhìn chăm chú vào thâm ý trên mặt Sài Dật. “Nếu quân đội Sài gia chiến thắng trở về thì nên làm gì tiếp theo? Chỉ sợ Nam Cung gia sẽ không lưu giữ Sài gia công cao át chủ đầu...”

“Thiếu Đế Nam Cung Thần mặc dù tuổi nhỏ nhưng sẽ đến lúc trưởng thành.” Đáy mắt Sài Dật đầy thâm ý lạnh thấu xương. “Trưởng công chúa tâm cơ khó lường, sẽ không thỏa mãn ý nguyện của con, chỉ sợ lần này công Lương sẽ ngằm ngáng chân Sài gia ta cũng chưa biết chừng. Triều đình khó có thể trông cậy vào, may mà con đã có Ân Gia Bảo tương trợ, cho nên cũng không đến mức tứ cố vô thân như Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh. Huynh đệ Ân gia có thể trông cậy được.”

Sài Chiêu tự tin nói: “Thúc phụ nói đúng, Ân Gia Bảo là cây đại thụ có thể đỡ gió cản mưa, tất nhiên rất hữu dụng. Lần này con dẫn mười vạn đại quân xuất chinh, nắm trọng binh khi trở về còn kẻ nào dám không phục.”

Sài Dật vừa lòng vuốt chòm râu nói: “Bộ dáng hôm nay của con làm cho ta nhớ tới phụ thân của con. Khi xưa ta và huynh trưởng dẫn binh tranh giành thiên hạ khi thế của huynh ấy cũng y như vậy. A Chiêu, con bây giờ càng ngày càng giống huynh ấy. Đôi mắt này, cũng giống phụ thân con như đúc...”

Sài Chiêu khiêm tốn nói: “Đây cũng là nhờ công dạy dỗ vất vả mấy năm nay của thúc phụ, cho nên con mới có ngày hôm nay.”

Sài Dật khoát tay nói: “Để thành sự ngoài cơ hội ra thứ không thể thiếu đó chính là bản lĩnh. Con văn thao võ lược đều hơn người, trừ con ra thì còn ai có thể nữa. Trời đã không còn sớm, con lui ra đi, ba ngày nữa là lúc dẫn quân Sài gia lên đường.”

Tâm phòng

Khi Sài Chiêu trở về phòng đã là giờ tỵ, thấy nền trong phòng vẫn còn sáng, trong lòng dâng lên áy náy, khẽ đẩy cửa phòng, thất Nhạc Hoàn đang ngồi trước bàn, chống má xem sách, nghe thấy tiếng cửa mở ngừng đầu cười tươi nói: “Cuối cùng Sài thiếu chủ cũng đã biết trở về phòng rồi sao?”

“Trễ thế này rồi sao nàng còn chưa lên giường nằm nghỉ, mấy ngày nay vất vả, nàng không thấy mệt sao?” Sài Chiêu yêu thương từ phía sau ôm lấy nàng, vuốt lưng nàng thấp giọng nói: “Hay là trách ta trở về quá muộn?”

Nhạc Hoàn cười hi hi nắm lấy bàn tay thô ráp của phu quân. “Không sao cả, ta cảm thấy cuốn ‘đạo mưu binh’ này cũng khá hay, khi chàng không có ở đây ta đã đọc mấy lần, trước khi xuất chinh nhất định có thể xem xong.”

“Đạo mưu binh?” Sài Chiêu cầm lấy cuốn sách, “Ta vẫn còn nhớ có người đã từng nói với ta, nàng ấy không muốn xem mấy thứ sách bàng môn tà đạo đó...”

“Cái này là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Theo chàng cũng phải biết phân biệt đen trắng chứ.” Nhạc Hoàn nghiêng người dùng ở cặp mắt xám sâu không thấy đáy của y, “Dù chính hay tà cũng không quên tính bản thiện ban đầu.”

Sài Chiêu kéo ghế ngồi xuống dựa ở bên cạnh Nhạc Hoàn. “Nàng biết gì đoán được gì nói cho ta nghe đi.”

Nhạc Hoàn cũng không nói gì, chậm rãi đứng dậy đi đến lò than, bình rượu hâm hơi lâu đã phả lên từng làn khói trắng, nàng rót một ly cho phu quân, thổi thổi cho bớt nóng rồi mới đưa đến tay y, chống cằm như là muốn đợi y uống xong.

Sài Chiêu khẽ nhấp một ngụm, hờn giận trên người cũng tan đi rất nhiều “Bây giờ nàng đã có thể nói cho ta nghe chưa?”

Nhạc Hoàn nhúng ngón tay vào chén rượu, khẽ vẽ vài nét lên mặt bàn. “Sài Thiếu chủ nhìn xem.”

Sài Chiêu nhìn theo phía ngón tay nàng vừa rời đi. “Tu?” Nhưng chỉ trong chớp mắt, đáy mắt Sài Chiêu đầy vẻ kinh ngạc. “Đến cả điều này nàng cũng có thể nhìn ra tâm tư của ta... Nàng không hồ là thế từ ta vừa liếc mắt một cái là đã vừa ý.”

“Vân Tu nói cho ta biết.” Nhạc Hoàn lấy khăn lau đi chữ trên bàn, “Hắn nói chàng lấy Vân trong Vân Đò làm họ cho hắn, lại đặt tên cho hắn là Tu. Tâm chính rồi tu thân, tu thân rồi tề gia, tề gia rồi trị quốc, trị quốc rồi bình thiên hạ. Một chữ Tu, đều ẩn trong đó chính là Sài thiếu chủ chỉ ở thiên hạ, có phải không?”

“Hay cho câu chí ở thiên hạ.” Sài Chiêu cười lớn, “A Hoàn nàng quan tâm đến phu quân của mình thế sao?”

“Thiên hạ hiện nay chỉ còn Đại Chu và Lương Quốc, chàng diệt giang sơn Kỳ thị, không phải là đã nhất thống thiên hạ?” Nhạc Hoàn không chút né tránh nhìn thẳng vào Sài Chiêu. “Nhưng chí hướng bình thiên hạ của chàng vẫn còn cách quá xa.”

“Sài gia là thân tử của Nam Cung bộ tộc, cho dù là đánh đổ Lương Quốc thì cũng thuộc về Nam Cung gia, trị quốc bình thiên hạ...” Sài Chiêu buồn bã nói: “Hình như không liên quan với phu quân của nàng đâu.”

Nhạc Hoàn nhíu cặp mày thanh tú, búng búng chớp mũi cao thẳng của Sài Chiêu. “Ở đây không có người ngoài, chàng còn phải giấu lời trong lòng với ta sao? Ngay cả Nam Cung Yến cũng nhìn ra tâm tư của chàng, chẳng lẽ ta không nhận ra? Công Lương trở về... Chỉ sợ thúc phụ lại muốn tiến thêm một bước.”

Thấy Sài Chiêu chậm chạp không đáp lại, Nhạc Hoàn hạ giọng nói: “Dẫn đại quân không chế Huy Thành? Ép Thiếu Đế thoái vị? Có phải thúc phụ tính như thế không?”

“Không phải” Sài Chiêu khẳng định nói: “Âm mưu lật đổ ngôi vàng... cho dù có đoạt được đế vị, cũng sẽ bị người đòi phi nhỗ, cướp đoạt quyền vị đất

nước nhất định sẽ bạo loạn, chuyện như vậy ta và thúc phụ sẽ không bao giờ làm?”

“Vậy là thế nào?” Nhạc Hoành truy hỏi.

Sài Chiêu nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp như tranh của nàng, mỉm cười ấm áp. “Đến khi đó nàng sẽ biết, chuyện ta đã hứa nhất định sẽ làm được.”

Nhạc Hoành còn muốn hỏi nữa nhưng hai bàn tay đã bị trượng phu nắm chặt. “A Hoành.” Sài Chiêu muốn nàng không hỏi nữa, “Đi rót thêm cho ta một ly rượu nữa.”

Nhạc Hoành nuốt lời muốn hỏi vào bụng, đứng dậy lấy bình rượu nóng trong lò than, khề rót vào ly.

Sài Chiêu ngẩn ngơ nhìn mỗi động tác của nàng, thấy nàng bung ly rượu đến gần mình, ngón tay liền nắm lấy cổ tay nàng, khàn giọng nói: “A Hoành, cho dù có một ngày ta quyền khuynh thiên hạ, lòng ta cũng chỉ nghĩ một điều đó là có thể giữ chặt nàng ở bên cạnh ta, hằng đêm hâm rượu đợi ta, tận đến khi bạc đầu cũng không rời xa.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Sáng sớm hôm sau

Trong một quán trà trên dãy phố dài ở Vân Đô, Sài Tĩnh gọi điểm tâm đầy bàn, đẩy đến trước mặt Nhạc Hoành nói: “Mau ăn nhiều chút, hai ngày nữa là mấy người tàu đi rồi, hành quân đánh giặc làm gì dễ dàng, cho nên phải béo chút mới được.”

Nhạc Hoành nhìn đĩa bánh điểm tâm trước mặt, nhón tay lấy một miếng cười nói: “Quận chúa đừng nóng vội, ta chỉ có một cái miệng, ăn xong mấy cái này rồi từ từ ăn.”

Thấy vẻ đau lòng cùng mong đợi trong mắt Sài Tĩnh, lòng Nhạc Hoành mềm nhũn, để lại tay Sài Tĩnh trấn an nói: “Ta hứa với quận chúa, ta sẽ ăn hết, chuyện này đi cũng không lâu lắm, quận chúa chờ có buồn.”

Khoé mắt Sài Tĩnh hơi hồng hồng, hít mũi nói: “Phụ vương bảo ta ở lại Vân Đô cùng người, lần này Trọng Nguyên đi... không phải là để tiếp ứng với mấy người đại ca sao. Chỉ mong đây sẽ là trận đánh cuối cùng, sau này nhất định cả đời yên vui.”

Nhạc Hoành nhìn khuôn mặt đã gầy đi không ít của Sài Tĩnh, nghĩ trong lòng muốn nói nhưng lại thôi, há lớn miệng cắn một miếng bánh lớn, có ý tỏ vẻ ăn rất hăng hái, Sài Tĩnh bị dáng vẻ của nàng làm cho bật cười, cũng cầm lên một miếng từ từ thưởng thức, nhưng bụng đầy tâm sự có nuốt thế nào cũng không trôi.

Thấy quả thực Nhạc Hoành đem đồ ăn trên bàn ăn sạch sẽ, Sài Tĩnh kéo tay nàng nói: “Đi, còn phải mua cho tàu ít đồ vật nữa. Phu quân tàu nữ lòng nào lại đem một nữ tử đi cùng đám nam tử hán chém chém giết giết chứ.”

Nhạc Hoành xoa xoa cái bụng đã no căng đi theo sau Sài Tĩnh, Sài Tĩnh chợt chỉ về phía trước nói: “A Hoành tàu xem, kia không phải là huynh đệ Ân gia sao?”

Nhạc Hoành ngược mắt nhìn, thấy Ân Sùng Húc và Ân Sùng Quyết đang đi về phía một tiệm châu báu. Không đợi nàng mở miệng, Sài Tĩnh đã bước nhanh lên nói: “Đi theo xem sao?”

“Lúc này mà huynh vẫn nhớ tới Mục Dung sao?” Ân Sùng Quyết thong thả ngắm nghía mấy món đồ bằng ngọc trong cửa hàng. “Lâu ngày sinh tình, cuối cùng đại ca cũng thích người thê tử này rồi.”

Ân Sùng Húc đảo qua một loạt đồ trang sức bằng ngọc, thản nhiên nói: “Vân Đô là nơi sản sinh ra bạch ngọc, ngọc khí ở đây nhất định sẽ rất tốt, chẳng mấy khi chúng ta tới đây, ta mua cho Mục Dung chút lễ vật cũng là việc mà một người trượng phu nên làm.”

“Ân đại thiếu gia quả là người yêu thương thê tử, Sài Tĩnh thực sự ngưỡng mộ thê tử của ngài.” Ngoài cửa hàng, Sài Tĩnh cười lớn đi vào. “Những thứ ở đây thật sự là rất tinh xảo.”

“Quận chúa.” Ân Sùng Húc ôm quyền nói. “A Hoành.”

Ân Sùng Quyết gật đầu với hai người, cầm lên một cây trâm bạch ngọc đưa cho đại ca nói: “Đại ca, cái này nhìn cũng không tồi.”

Ân Sùng Húc nhận lấy ngắm qua, do dự nói: “Có phải đơn giản quá không?”

Sài Tĩnh tới gần ngắm nghía, cười nói: “Ân nhị thiếu gia là có mắt nhìn, bạch ngọc Vân Đô, một khi chế tác lên là thượng phẩm trong thượng phẩm. Phu

nhân của Ân đại thiếu gia nhất định là danh môn khuê tú, mỹ mạo hiền thực, trăm bạch ngọc nhất định sẽ xứng.”

Nhạc Hoành nhớ tới bộ dáng ương ngạnh của Mục Dung, che miệng cười trộm. Ân Sùng Quyết ngạc nhiên nhìn vẻ lém lỉnh của nàng, tựa như nhớ lại những ngày hân và Nhạc Hoành hợp sức đấu lại Mục Dung, cảnh tựa như trước mắt, giật mình đã như một giấc mộng.

Sài Tĩnh thấy hai huynh đệ có chút thất thần, liền rút cây trâm bạch ngọc từ tay Ân Sùng Húc nhìn về phía Nhạc Hoành nói: “Hôm nay A Hoành làm người mẫu đi, thử cho hai người xem có được không?”

Nói xong cầm cây trâm cẩn thận cài lên tóc Nhạc Hoành, nhìn trái nhìn phải nói: “Sao nào? Có phải rất đẹp không?”

Nhạc Hoành không chút son phấn điểm tô thêm bạch ngọc càng thêm thanh lệ sáng ngời, thấy Ân Sùng Quyết nhìn mình chăm chăm, Nhạc Hoành vội xoay người rút cây trâm xuống đặt lên quầy nói: “Đây đúng là đồ rất tốt, đại ca mua về nhất định đại tâu sẽ thích.”

Không đợi Ân Sùng Húc lấy tiền ra, Sài Tĩnh đã buông xuống một thỏi bạc, chần tay với Ân Sùng Húc: “Hai người lần đầu đến Vân Đô, đây coi như là lễ vật gặp mặt của Sài gia, mong rằng phu nhân của ngài sẽ thích.”

“Quận chúa khách khí quá rồi.” Ân Sùng Húc cũng không khách sáo từ chối nữa: “Vây ta xin thay mặt nội tử cảm ơn quận chúa.”

Đường phố kéo dài, Sài Tĩnh và Ân Sùng Húc sánh vai mà đi, tán gẫu đủ chuyện vui vẻ trên trời dưới biển. Ân Sùng Quyết và Nhạc Hoành phía sau lại không nói gì, cúi mặt nhìn đường đá dưới chân, tựa như xa lạ chưa hề quen biết.

Trời chiều buông xuống, mấy người thợ bán thú săn ngoài thành chuẩn bị dọn dẹp trở về, Nhạc Hoành nhìn lại, thấp giọng nói: “Khi còn ở Tuy thành, mỗi khi trời sắp tối, nhị ca cũng tới giúp muối...”

Ân Sùng Quyết nhìn không chớp mắt nói: “Tài bán tên của muối cao siêu, ngày ngày đều có thể bán hết tất cả con mồi. Nhị ca là huynh đây đâu có giúp gì được cho muối.”

Nhạc Hoành khẽ mỉm cười, mắt to tròn nhìn chăm chăm Ân Sùng Quyết nói: “Nhị ca đừng tỏ ra xa lạ với muối như vậy, mọi người đều đi chung một con đường lớn, sao càng ngày lại càng xa cách chứ.”

“Nào có càng lúc càng xa?” Ân Sùng Quyết dừng bước: “Là A Hoành đi nhanh quá... nhị ca đuổi không kịp muối...”

Nhạc Hoành bình tĩnh bước đi, không nói tiếp. Ân Sùng Quyết ngóng nhìn bóng dáng khiến cho mình nhớ thương, đầu ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Ngày Kinh Trập. (Khoảng ngày 5 hay 6 tháng 3)

Vừa qua giờ tý, phía chân trời tiếng sấm nổ vang, Sài Chiêu chột bùng tỉnh, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, nghiêng người không ngừng thở dốc. Nhạc Hoành cảm nhận được tiếng thở dốc của người bên cạnh, vội đứng dậy đỡ lấy trọng phụ.

Sài Chiêu ôm chặt nàng, hôn trán nàng. “Hùng đông hôm nay chính là lúc quân đội Sài gia xuất binh, nửa đêm giông tố, không biết là điềm gì...”

“Sấm sét là điềm lành.” Nhạc Hoành cười nói. “Cha ta từng nói, khi xuất chinh trông trận vang dội, chính là hy vọng đại quân bất bại, quân Sài gia có trống hiệu của trời cao, một tiếng trống này cổ vũ tinh thần không phải báo hiệu quân ta thắng quân Lương sao?”

“Thật sao?!” Sài Chiêu vui mừng hỏi.

“Chàng không tin ta?” Nhạc Hoành đứng dậy đẩy khung cửa sổ bị gió thổi rung bần bật, từng hạt mưa lớn phả vào mặt nàng, chân trời điểm vài tiếng sấm, màn đêm bị cắt bởi những tia chớp sáng loè.

Sài Chiêu phủ áo khoác cho Nhạc Hoành, dựa vào bờ vai nàng cùng ngắm màn đêm.

Khi đến hùng đông, mưa dần dần ngừng lại. Sài Chiêu thân mang kim giáp làm lễ tế thiên địa xong bước thong thả đến gần Sài Dật, hất vạt áo giáp lên,, quỳ rạp xuống đất, dập đầu lạy ba cái nói: “Thúc phụ bảo trọng thân mình, đợi con chiến thắng trở về.

Đôi mắt hờm sâu của Sài Dật ánh lên vẻ cương nghị, nhìn ra xa phía hùng binh mênh mông cuộn cuộn, dùng hết khí lực nói: “Sài gia ta tiến quân, nhất định sẽ chiến thắng.”

“Chiến thắng! Chiến thắng!” Tiếng quân sĩ reo hò chấn động trời anh, những người nghe thấy cảm xúc đều sôi trào.

Ân Sùng Quyết khó nén được hưng phấn, khẽ nhếch khoé môi: “Đại ca, thân nam nhi phải như vậy, san bằng núi sông, cho dù có chết cũng không từ nan.”

Sài Chiêu đứng dậy đi đến phía ngựa của mình, quân sĩ nhất tề lui thành hàng. Ân gia huynh đệ nhất loạt theo sau. Ngô Tá, Ngô Hữu thân mặc giáp sắt tay mang ngân thương ngang cao đầu đầy tự tin.

Lý Trọng Nguyên mặc áo bào trắng phiêu dật trong gió quay đầu nhìn thê tử Sài Tĩnh. Sài Tĩnh đứng bên cạnh Sài Dật, tuy là vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng khoé mắt không khỏi phấp hờng, căn môi nhìn về phía trọng phụ, khẽ gật đầu.

Lý Trọng Nguyên thu hồi tầm mắt, quay ngựa lại, “Giã” một tiếng, thúc ngựa đuổi theo Sài Chiêu.

Áo vàng của Nhạc Hoành tung bay trong gió, tóc búi cao tản ra khí thế oai hùng hiên ngang, xoay người vẫy tay tạm biệt Sài Dật và Sài Tĩnh, vỗ đầu Bạch Long cúi thấp xuống khẽ nói: “Bạch Long à, chiến trường nguy hiểm đáng sợ đến mấy mầy cũng không được sợ nha, ta với mầy còn phải thay Nhạc gia báo thù đó.”

Bạch Long chồm chân trước lên, hí vài tiếng tựa như cũng đang rất khẩn trương.

Vân Tu không mặc giáp, vẫn mặc đồ đen giống ngày bình thường, trán đeo một băng lụa đen, từ từ giật cương ngựa đi song song với Nhạc Hoành. “Thiếu chủ đã dẫn tôi trên đường nhất định không được rời phu nhân dù là nửa bước.” Vân Tu chỉ chỉ trường kiếm phía sau, cười nói: “Trọng trách này so với đoạt thiên hạ không nhẹ hơn chút nào đâu.”

Ngô Hữu hoãn ngựa chậm lại đi sát phía sau Lý Trọng Nguyên, liếc mắt nhìn huynh đệ họ Ân hạ giọng nói: “Trọng Nguyên đại ca, Ân gia huynh đệ mới ra nhập Sài gia quân, một tác công cũng chưa lập được, căn bản không thể đánh đồng với Trọng Nguyên huynh, sợ là ngay cả so với Ngô Hữu ta còn kém. Sao lại...” Ngô Hữu tỏ vẻ bất mãn. “Sao lại được thiếu chủ hậu đãi như vậy chứ, còn cho phép huynh đệ bọn họ đi ở vị trí Phiêu Kị tướng quân cao như vậy, nắm vạn danh binh mã... thật sự là làm người ta khó mà phục được.”

“Người nhỏ giọng chút.” Lý Trọng Nguyên có chút giận nói. “Người ta ủng hộ ngân lượng và lương thảo, một nửa hùng binh của Đại Chu ta đều phải dựa vào sự chống đỡ của Ân Gia Bảo, nếu Ngô gia nhà người có chút năng lực đó, tất nhiên cũng trở thành đại tướng. Còn nếu không thể thì nhanh cầm miện đi.”

Ngô Hữu hậm hực nói: “Thế cũng là nâng đỡ không bình đẳng. Sau này nếu hai người bọn họ không lập được nửa phần công lao, kẻ đàm tiếu không chỉ có mình đệ, chờ xem mà coi. Theo như đệ thấy, Trọng Nguyên ca mưu sự hơn người, là phụ tá đắc lực không thể thiếu của thiếu chủ.”

Lý Trọng Nguyên kéo chặt cổ áo bào trắng, bộ dạng mặc kệ không thêm nói.

Hàm Thành kinh đô Lương quốc

Phủ Sở vương.

“Sài gia quân tới đâu rồi?” Kỷ Minh nhặt vài quân cờ màu đen lên chơi đùa trong lòng bàn tay, tiếng va chạm lách cách khiến người ta không rét mà run.

“Mới qua sông Hoài, vài ngày nữa tập kết ở Tuy Thành... Thăm tử báo lại...” Người này sợ hãi nói. “Nhiều nhất bảy tám ngày nữa, mười vạn đại quân sẽ áp sát thành trì Đại Lương ta. Nhân mã đã tập kết ở Tuy Thành lâu ngày, chỉ đợi Sài Chiêu hạ lệnh là tấn công.”

Kỷ Minh ném những quân cờ trên tay xuống, tất cả đều rơi trên người vừa mới đến bẩm báo tình hình chiến sự, khiến cho người này cúi đầu không dám lên tiếng nữa.

Kỷ Minh phui phui lòng bàn tay, bước đến bên bức tường của đại sảnh, giờ tay giật kim lưu cung xuống hỏi: “Có phải Nhạc Hoành cũng cùng đi với Sài Chiêu không?”

“Đúng vậy.” Người kia đáp. “Nhạc Hoành đã có mặt trong đó.”

“Nhạc Hoành... Thương Châu Nhạc Hoành.” Kỷ Minh kéo mạnh dây kim lưu cung, dây cung rung động không ngừng phát ra tiếng ong ong. “Bản vương không nên tin nàng ta thực sự đã chết. Tôn Nhiên, ngày đó người nói với bản vương ta Nhạc Hoành chắc chắn đã chết rồi.”

Tôn Nhiên đứng bên cạnh lòng run lấy bầy, lập tức quỳ xuống nói: “Mặt tướng có tội, ngày đó... Trọng phủ Tĩnh Quốc Công quả thực có ba xác bị thiêu, mặt tướng chỉ nghĩ... nghĩ rằng đó là những người còn lại trong Nhạc gia... Là mặt tướng sơ sẩy, mong rằng Vương gia thứ tội.”

Kỷ Minh hít sâu nhìn chằm chằm kim lưu cung trong tay, đôi mắt quật cường dưới buổi ngự tiền của Võ đế như ẩn như hiện trước mắt khiến toàn thân hắn nổi lên từng cơn ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tài năng bộc lộ

Kỷ Minh hít một hơi thật sâu nhìn chằm chằm kim lưu cung trong tay, đôi mắt quật cường dưới buổi ngự tiền của Võ đế như ẩn như hiện trước mắt khiến toàn thân hắn nổi lên từng cơn ớn lạnh.

“Nhạc gia lợi hại nhất chính là nữ nhân kia, kẻ còn sống cũng chính là nàng ta.” Kỷ Minh cắn răng nói. “Bản vương hận nhất chính là huyết mạch còn lại của kẻ trung lương, quấy nhiễu khiến người ta không được sống yên ổn. Thúc cháu Sài gia khiến đại nghiệp nhất thống thiên hạ của bản vương sắp thành

lại bại, hoàng huynh đã có bất mãn với bản vương, bây giờ thúc cháu bọn hắn lại đánh nhà họ Kì ta. Thật sự là... muốn bản vương tức chết đây.”

Tôn Nhiên ứng lời nói: “Vương gia liên tiếp đánh năm thành trì của Chu Quốc, tiến gần đến Vân Đô, đại thắng dễ như trở bàn tay lại bị cản bởi Sài gia, thù này tất phải báo!”

“Người cầm miệng cho ta!” Kì Minh cả giận nói: “Còn nhắc đến chuyện này làm gì, mau nghĩ cách chặn bước của binh mã Sài gia, mau cút cho ta.”

Mặt Tôn Nhiên trắng bệch, cuống quýt đứng dậy lui ra ngoài.

Một nam tử khác vẻ mặt tuấn tú như ngọc đứng bên Kì Minh nói: “Vương gia, theo như thuộc hạ thấy, Sài gia Chu Quốc tuy là khí thế ào ạt nhưng chưa chắc đã thành đại sự, Vương gia không cần phải lo lắng nhiều.”

“Vô Sương người nói ta nghe xem sao.” Kì Minh đặt kim lưu cung xuống, ngồi ngay ngắn lại.

Nam tử tên Vô Sương bị nhắc cũng không chút khản trương, bình tĩnh nói: “Sài gia quân tuy rằng dũng mãnh, nhưng chiến tranh liên miên, quân đội tiên phong lúc này không thể so sánh với lúc chống lại quân Lương ta. Sài Dật đa mưu túc trí nhân cơ hội thêm thường ngại vàng của thiếu đế Nam Cung Thần, Nam Cung gia tộc nhất là Sơ Vân công chúa sớm đã đề phòng Sài gia, tuy là không thể không dùng, nhưng lại hận không thể diệt đi mới có thể an tâm. Cháu ruột của Sài Dật là Sài Chiêu anh dũng, con rể Lý Trọng Nguyên là kẻ thù sinh thông minh, nhìn như là một văn một võ quân anh hội tụ, nhưng bên trong còn có huyền cơ, nhất định có sóng gợn thị...”

Mắt Kì Minh đột nhiên sáng lên, ý bảo tỷ nữ châm trà cho mình, phất tay áo nói: “Vô Sương ngồi xuống nói đi.”

Nam tử kia cũng không khách khí, ngồi xuống tiếp tục nói: “Sài Dật Sài vương gia già nua, nghe nói mấy năm nay thân hình bất ổn, nếu Sài Dật cười hặc ra đi... khi đó thúc cháu thân thiết hơn hay con rể hơn... chuyện này còn khó mà nói được.”

“Vô Sương.” Kì Minh buồn bã nói. “Bản vương nghe theo ý tứ của người, sau khi biết được Nam Cung Thần đã ban hỏ phù cho Sài gia công Lương, đã đi thông tri với Tô thái úy. Đúng như người đoán, họ Tô không có từ chối bản vương. Người thần cơ diệu toán, những lời vừa rồi nói cũng không phải không có lý, xem ra bản vương không có nhìn lầm người.”

Vô Sương cười nhạt nói. “Vương gia khen nhầm rồi. Thuộc hạ chỉ nghĩ rằng, lòng người dễ phá, chỉ cần tâm người này không chính, chuyện gì cũng khó mà nói được. Sài gia muốn thành sự, quả là quá khó khăn.”

“Nhưng Vô Sương chớ quên.” Đôi mắt lợi hại của Kì Minh lộ ra vẻ ngoan độc. “Cho dù Nam Cung bộ tộc giống Vô Đế năm xưa không phải binh cứu viện thì Sài gia cũng không từ cổ vô thân giống Nhạc gia. Ân Gia Bảo của Tuy Thành lại phá thế nào mới được.”

Vô Sương bình tĩnh thoải mái thưởng thức hương trà, khoé miệng nổi lên ý cười nhẹ, buông tách trà xuống nói: “Anh em con cháu còn không tin được lẫn nhau, Ân gia và Sài gia chỉ ràng buộc bởi vài câu ước hẹn sao có thể tin sống chết không từ? Ân gia có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, Vương gia ngài nói xem đúng không?”

Kì Minh ngộ đạo đứng dậy, tay đập mạnh xuống bàn nói: “Vô Sương nói có lý! Rất có lý. Trước đây bản vương vẫn ghi hận vì Sài Chiêu đã thương lượng được với Ân Gia Bảo, hiện giờ xem ra là ông trời giúp bản vương rồi.”

Sùng cơ Khấp Nguyên ở bên ghế thấy Kì Minh lộ ra ý cười lúc này mới dám đứng dậy uốn éo eo nhỏ, đưa một chén rượu đến bên môi Kì Minh, dịu dàng nói: “Vương gia, Vô Sương đại nhân đều đã nói như vậy rồi, ngài còn gì phải lo lắng chứ?”

Kì Minh khẽ nhấp một ngụm rượu, ôm Khấp Nguyệt, phất phất tay áo ý bảo Vô Sương lui ra. “Ngày mai bản vương sẽ lãnh binh đi trước, tiêu diệt huyết mạch còn lại của Nhạc gia, kẻ đó là...” Kì Minh nghiêng rằng nói: “Thương Châu, Nhạc Hoành.”

Bên bờ sông Hoài.

Sấm tố trời đã đen kịt, đầy bầu trời là mây đen, chẳng mấy chốc nữa mà mưa sẽ trút xuống khiến cho quân đội Sài gia muốn tránh cũng không được.

“Thiếu chủ, không thể đi tiếp được nữa. “ Ân Sùng Húc nhìn mây đen cuộn cuộn nói: “Phải mau chóng dừng lại dựng lều trại tránh mưa mới được, chúng ta qua sông sang bờ Nam của sông Hoài chắc là trời sẽ biến chuyển.”

Trong lòng Sài Chiêu cũng đang khản trương, biết là mưa to thì quả thật không thể đi nữa, nghĩ nghĩ một hồi nói: “Truyền lệnh xuống, dừng chân cắm trại, đợi mưa ngừng sẽ đi tiếp.”

Nhạc Hoành cũng đã ở miền Nam nhiều năm, biết khí hậu ở đây hay thay đổi thất thường không thể so sánh với Vân Đô, xoay người xuống ngựa phụ giúp binh lính dựng trại.

Mới dựng xong lều thì mưa lớn đã trút xuống ào ào. Nhạc Hoành ghé vào bên trướng nhìn quân sĩ vẫn còn bận rộn bên ngoài, lộ ra chút ưu phiền.

Vân Tu xốc vội trướng chạy nhanh vào trốn mưa, vuốt nước mưa trên mặt, cười nói với Nhạc Hoành: “May nhờ có thiếu phu nhân mà tôi không phải đội mưa đi cùng thiếu chủ, thiếu chủ bảo tôi ở bên cạnh bảo vệ thiếu phu nhân.”

Nhạc Hoành như là không nghe thấy lời của hắn, lầm bầm nói: “Trận này mưa lớn, đường nhất định sẽ khó đi, mong rằng ông trời thương xót nhanh tạnh mưa mới tốt.”

Vân Tu ngồi dựa vào góc chiếu, từ từ nhắm mắt như là nghỉ ngơi.

“Thiếu chủ!” Lý Trọng Nguyên chỉ về phía sau vội la lên, “Sơn đạo sụp đổ, xe vận chuyển lương thực đi hàng đầu đều lầy vào vũng bùn, làm cách nào cũng không đi được, phía sau trăm xe lương thực đều là chở vũ khí, phải làm thế nào mới được?”

Ân Sùng Húc nhìn thế núi bốn xung quanh lo lắng nói: “Mưa không thể ngừng trong chốc lát, nơi này là hẻm núi, nếu trên núi có rung chuyển.”

Sài Chiêu vung tay cao giọng nói: “Truyền lệnh của ta, điều một đội thiết kỵ lại đây.”

Lý Trọng Nguyên đang muốn xoay người truyền lệnh, thì Ân Sùng Quyết vẫn im lặng này giờ bỗng đứng lên tiếng: “Thiếu chủ, ngựa sợ mưa, chỉ sợ mọi việc càng thêm hỏng...”

Ngô Hữu thấy hần ngắt lời Lý Trọng Nguyên, tức giận nói: “Người có biện pháp tốt hơn so với thiếu chủ sao? Ân nhị thiếu, nơi này không giống với chiến trường, không thể so với khôn lỏi ngày thường được, đừng can chuyện của quận mã gia.”

Ân Sùng Quyết không cãi cọ với hắn, vỗ tay quát: “Người của Ân gia đi theo ta.”

Mười mấy tráng sĩ theo huynh đệ Ân gia đến Chu Quốc đi theo Ân Sùng Quyết, thấy Sài Chiêu tỏ vẻ mặt nghi ngờ, Ân Sùng Húc đi đến gần y nói: “Thiếu chủ, Ân gia chúng tôi vốn xuất thân từ thờ hàng bằng ngựa cho nên trên đường gặp những chuyện như thế này là bình thường, ngài hãy tin đệ đệ của tôi.”

Ngô Hữu còn muốn nói vài câu tỏ ý nghi ngờ, Sài Chiêu đã phát tay ngăn hại: “Đi, đi nhìn xem Ân nhị thiếu làm thế nào.” Nói xong choàng áo khoác lên mà đi.

Sài Chiêu bước đi ra, Lý Trọng Nguyên xoay nửa người không biết nên tiến hay lui, Ngô Tá bước vài bước nhưng không thấy bóng đệ đệ liền quay đầu nói: “Ngô Hữu, đệ còn sống sờ gì ở đó chứ, mau đi theo Thiếu chủ.”

“Trọng Nguyên huynh...” Ngô Hữu muốn nói lại thôi. “Huynh cũng đi nhìn xem sao. Cũng đừng để kẻ họ Ân kia gây chuyện phiền toái gì.”

“Vây...” Lý Trọng Nguyên bước những bước chân nặng trĩu: “Ta và đệ cũng đi xem thế nào.”

Đoàn xe vận chuyển lương thảo bị chìm một nửa trong vũng bùn lầy, ngựa không ngừng hí vang, con ngựa nào ngoan cường cũng trở thành vô dụng. Ân Sùng Quyết cúi đầu nhìn đoàn người ngựa bị lầy dưới bùn, quay đầu lại gật đầu với đại ca.

Lại là tiếng vỗ tay hoan nghênh, mười mấy tráng sĩ xắn tay áo lên tay thọc xuống bùn lầy.

“Đây là...” Ngô Tá kinh ngạc nói, “Đây là biện pháp gì vậy?”

Ân Sùng Húc trấn định nói: “Nâng móng ngựa.”

Ngô Hữu há miệng nuốt yết hầu khô khốc, Lý Trọng Nguyên nhủ chặt đầu mày không nhúc nhích đứng nhìn, như là không tin những người này có thể làm được. “Theo như ta thấy...” Lý Trọng Nguyên lắc đầu nói: “Người sao có thể nâng ngựa được chứ? Có lẽ lấy mấy tảng đá lớn kê vào còn hơn.”

Ân Sùng Húc nhìn Sài Chiêu nói: “Trời đã tối rồi, một chốc không thể chạy đi đâu tìm tảng đá lớn được. Thiếu chủ không ngại thì cứ xem Sùng Quyết làm xem có được không, nếu không được khi đó áp dụng biện pháp của quận mã gia cũng chưa muộn.”

“Nâng móng ngựa?” Sài Chiêu khẽ thì thầm

Ân Sùng Quyết vãi cái đã cởi xong áo giáp, không chút do dự nhảy xuống vũng bùn, vướn ve chân ngựa ngập trong bùn, miệng hô “Một! Hai! Ba! Nâng!”

“Nâng!” mọi người cùng hô vang.

Đám ngựa hí vang nhảy lên khỏi vũng bùn, quân sĩ vây quanh vui mừng gào thét.

Ân Sùng Húc mỉm cười tươi, nhìn Sài Chiêu nói: “Biện pháp thô tục của Ân gia làm cho thiếu chủ chê cười rồi.”

“Khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt, nào có dám chê cười chứ.” Sài Chiêu nhìn không dời mắt khỏi Ân Sùng Quyết một thân bùn lầy. “Đệ đệ người làm gương cho binh sĩ, thay ta giải quyết ưu phiền, người họ Ân quả nhiên lợi hại.”

Ân Sùng Quyết nhảy ra khỏi vũng bùn, lau nước bùn trên mặt, hướng phía Sài Chiêu quỳ một gối xuống đất. “Thiếu chủ...”

Sài Chiêu nâng tay lên lúc này Ân Sùng Quyết mới chậm rãi đứng dậy đến bên cạnh đại ca, thấy Lý Trọng Nguyên và Ngô Hữu vẫn tỏ bộ dáng nghi ngờ với mình, chỉ khẽ cười không nói gì.

“Làm tốt lắm!” Sài Chiêu vỗ bả vai đang cúi thấp của Ân Sùng Quyết, nói xong xoay người rời đi. “Trọng Nguyên, bảo người đun ít nước nóng, Ân nhị thiếu và chư vị tráng sĩ toàn thân bùn lầy, phải tắm rửa sạch sẽ không thể để bị cảm được.”

Thấy Sài Chiêu đi xa thật xa, lúc này Ân Sùng Quyết mới để ý thấy toàn thân mình đã dính bùn lầy, tự giễu nói: “Không ngờ rằng học bộ ngự mã thuật của cha lại có thể dùng khi hành quân đánh giặc.”

Ân Sùng Húc nhìn thấy đệ đệ liễu lĩnh, thấp giọng nói: “Những gì cha dạy chúng ta đều có ý của cha cả.”

Ngô Hữu khinh thường ghé sát vào Lý Trọng Nguyên thấp giọng nói: “Thô thuật sơn dã, không đáng nhắc đến. Trọng Nguyên huynh, chúng ta đi.”

Lý Trọng Nguyên trầm mặc không có nói tiếng nào, ôm quyền hướng Ân gia huynh đệ nói: “Sớm quay về doanh trường nghỉ ngơi thôi.”

Sài Chiêu thông thả bước gần về lều của chủ soái, bỗng thấy một thân ảnh bung dù vội vàng chạy về phía mình.

“A Hoành..” Sài Chiêu vừa kinh ngạc vừa mừng theo niềm vui khó nén, “Mưa còn lớn, nàng chạy đến đây làm gì?”

Khi nói Nhạc Hoành đã chạy đến trước người y, đem dù che qua đầu y, lòng Sài Chiêu ấm áp, tiếp nhận cây dù một tay ôm Nhạc Hoành vào ngực, “Ta đã ướt thế này rồi có che dù hay không cũng không vội.”

Thấy Vân Tu thanh thoi khoanh tay đứng trước trướng nhìn mình và Nhạc Hoành, Sài Chiêu lớn giọng nói: “Người cứ như thế nhìn nàng thôi hả?”

Vân Tu cắn môi bàn tay cười hì hì, không nói gì ôm kiếm rồi đi.

Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành chặt hơn một chút, sánh vai đi về phía doanh trường.

Ân Sùng Quyết buồn rầu ngừng bước, cúi đầu nhìn bàn tay dính đầy bùn lầy, như là tự hỏi: “Có phải cả đời này của Ân Sùng Quyết ta cũng chỉ có thể thế này... hay là có thể giống y, cao cao tại thượng có hết mọi thứ?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Ân Sùng Quyết buồn rầu ngừng bước, cúi đầu nhìn bàn tay dính đầy bùn lầy, như là tự hỏi: “Có phải cả đời này của Ân Sùng Quyết ta cũng chỉ có thể thế này... hay là có thể giống y, cao cao tại thượng có hết mọi thứ?”

“Chính bản thân đệ chọn con đường này.” Ân Sùng Húc cúi đầu nhìn bùn đất nổi lên sau mưa. “Cũng chỉ có một con đường để đi.”

“Nếu...” Mắt Ân Sùng Quyết nổi lên chút tối tăm. “Đại ca, nếu có một ngày đệ cũng có thể nắm trong tay ngàn vạn binh mã như Sài thiếu chủ, A Hoành có thể trở lại bên cạnh đệ không?”

Ân Sùng Húc hướng về phía doanh trường, không quay đầu lại nói: “Sùng Quyết, là đệ phụ bạc muội ấy. Thứ A Hoành muốn đâu phải là quyền thế, chẳng qua là một tấm chân tình. Sài Chiêu có thể đem tất cả súng ống cho muội ấy, đời này đệ không bao giờ có thể có lại A Hoành được nữa.”

“Cả đời này...” Ân Sùng Quyết giờ tay lên đón những hạt mưa, “Đời này, đệ đều không thể so với y sao?”

Sấm sét lại nổ vang, tiếng vọng không ngừng, giống như trời đang vừa giận vừa cười.

Trong doanh trường chủ soái.

Trên lò than sưởi ấm có một nồi canh gừng đang sôi sùng sục, Nhạc Hoành cúi người lấy thìa cẩn thận khuấy, lại thêm chút gừng băm vào nồi canh.

Sài Chiêu ôm choàng lấy người nàng, cọ vào vành tai nàng thổi hơi nóng. Nhạc Hoành làm bộ như chán ghét đẩy tay đang ôm mình của y, buồn bực nói: “Còn không mau thay quần áo ướt ra đi, là chủ soái của quân đội mà không biết trân trọng sức khỏe của mình.”

Sài Chiêu cúi đầu cười, thuận theo nàng, giặt chiếc mũ che mưa xuống, cời thất lưng trên hông, hắc y tức thì rơi xuống đất, lộ ra thân mình trơn bóng.

Nhạc Hoành thấy người y còn lưu lại mưa ướt, vội vàng nhặt lên khăn ẩm phủ lên vai và lưng y. Sài Chiêu nhắm mắt đợi nàng lau xong, thoải mái thích chí thở dài một hơi.

Sài Chiêu chợt nắm lấy tay Nhạc Hoành dán sát vào ngực mình, mờ mắt ra thỏa mãn nói: “Đi theo ta, nàng đã bao giờ hối hận chưa?”

Nhạc Hoành cảm nhận nhịp tim vững vàng của y, nhìn y không chút nào yếu thế nói: “Chàng đoán coi...”

Sài Chiêu có chút sùng sốt, cười ha ha nói: “Hay cho A Hoành, ta đoán nàng chưa từng hối hận. Chuyện ta hứa với nàng ta còn chưa làm được, nếu

hiện tại nàng hối hận, thì thiệt lớn rồi, có phải không?”

Nhạc Hoành giã ra, đi lấy một bộ y phục sạch sẽ ném vào tay Sài Chiêu, quay lưng lại với y múc một bát canh gừng nóng hổi không hề phản ứng.

Sài Chiêu phủ thêm tấm y, cùng Nhạc Hoành đến bên lò sưởi, ngồi xuống, cầm bát canh lên nhấp một ngụm, nhìn chăm chú vào ánh lửa nhỏ chớp động nói: “A Hoành, ban nãy ngựa thô bị lầy xuống vũng bùn, là Ân Sùng Quyết... giúp đoàn vận chuyển lương thực giải vây khốn khổ này, công lao không nhỏ.”

Nghe Sài Chiêu nhắc đến Ân Sùng Quyết với bản thân mình, động tác trên tay Nhạc Hoành bình tĩnh ngừng lại, đảo gừng bấm nói: “Ân gia vốn xuất thân từ đoàn ngựa thô, Ân bá bá kỳ vọng rất cao với huynh đệ bọn họ, từ nhỏ đã quản giáo dạy dỗ rất nghiêm, việc này tất nhiên không phải đùa rồi.”

Sài Chiêu tiếp tục nói: “Ân Sùng Quyết vốn là nhị thiếu gia của Ân gia, nhưng lại là người đầu tiên nhảy xuống vũng bùn lầy, chung tay nâng ngựa lên. Bản lĩnh là một chuyện, có tâm lại là chuyện khác, người vừa có tâm vừa có lực, không thể khinh thường được...”

Nhạc Hoành không hiểu dụng ý trong lời của Sài Chiêu, dừng một chút nói: “Nếu chàng không uống, nước gừng sẽ nguội đó..”

Sài Chiêu lại nhấp thêm mấy ngụm, thấy Nhạc Hoành không muốn nói thêm về Ân gia liền trầm mặc không nói gì nữa.

Nhạc Hoành múc thêm cho y mấy muỗng canh nữa, thấy trượng phu hé miệng nhưng không nói ra lời, khẽ cắn môi cầm tay y, mắt to tròn nhìn chăm chú về mặt không chút biểu cảm của y, thấp giọng nói: “Chàng muốn nghe gì, cứ hỏi ta đi.”

Sài Chiêu buông bát canh xuống, nắm chặt mười ngón tay Nhạc Hoành, nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “A Hoành, chuyện huynh đệ Ân gia, nàng biết gì nói đó, ta muốn nghe.”

Nhạc Hoành nuốt nước bọt, chậm rãi nói: “Đại ca là người tốt thật thà hiếm có... đối đãi với ta như muối muối ruột vậy, phần tình nghĩa này trân quý, kiếp này ta đều ghi tạc trong lòng.”

Sài Chiêu gật đầu nói: “Ân Sùng Húc ta biết, đôi mắt kia của hắn liếc một cái là có thể nhìn thấu, đối với những gì hắn chiếu cố nàng, ta cũng cảm kích.”

“Nhị ca...” đáy mắt Nhạc Hoành thoáng chút ảm đạm, cười trừ nói: “Nhị ca... Có lẽ người thông minh đều là như vậy, biết chính mình cần gì, nên nắm gì, cũng không phải là chuyện xấu. Huynh ấy không phải cũng đến giúp chàng sao?”

Sài Chiêu dấn sát vào trán Nhạc Hoành, chạm vào cánh môi mềm mại của nàng nói: “Hắn đã đánh mất nàng đó là chuyện ngu ngốc nhất trên đời, nhất định đời này hắn sẽ hối hận.”

Nhạc Hoành mong lung nhìn về mặt tự nhiên của Sài Chiêu, giật mình lắm bấm nói: “Chàng... vì sao cho tới giờ chàng chưa từng hỏi chuyện hai năm qua của ta và nhị ca, một câu đều chưa từng.”

“Ta nên hỏi gì chứ?” Sài Chiêu cười ra tiếng. “Vốn là không có gì, A Hoành chính là A Hoành của ta, cho tới bây giờ vẫn luôn là người phụ nữ của ta. Mỗi chữ Hoành khắc trên tên trúc, mỗi chữ đều trân quý không phải là giả.” Sài Chiêu chỉ vào ngực mình nói: “Nhưng mỗi chữ Hoành kia là khắc vào thanh trúc. Mà A Hoành nàng lại khắc vào trong tim ta.”

“Tên Hoành khắc trên tên trúc...” Nhạc Hoành trừng mắt nhìn, môi mím chặt, đang muốn nói gì đó, môi mềm đã bị Sài Chiêu mạnh mẽ chiếm giữ.

“Ai đáng quý hơn?” Sài Chiêu thờ ơ gấp hỏi: “Nàng nói xem, A Hoành nàng nói cho ta biết.”

Nhạc Hoành ôm chặt thân hình nóng bỏng của y, đáp lại nụ hôn đầy tính chiếm giữ của y nhưng không có trả lời.

Sài Chiêu cúi xuống đai lưng của bản thân, bịt kín hai mắt Nhạc Hoành, đai lưng lụa mát lạnh, Nhạc Hoành muốn ngăn cản lại bị Sài Chiêu giữ chặt không thể động đậy, “Chàng đang muốn làm gì?”

Một bàn tay gian xảo của Sài Chiêu cúi bỏ váy của nàng, trưng y màu hồng như một đám lửa thiêu đốt khiến cho tình cảm trong trướng bùng cháy.

Nhạc Hoành cảm thấy bản thân mình đã nổ tung, nàng không biết trượng phu mình sẽ làm gì với mình, Nhạc Hoành biết bản thân mình kiếp này chỉ có y mới có thể khiến mình niềm vui.

Nhạc Hoành cảm nhận được đầu ngón tay trượng phu như nước lướt trên người mình, nàng sợ run cơ hồ muốn hét lên, nhưng nàng không dám, ngoài trướng chính là mây vạn hùng binh, ngay cả thờ nàng cũng không dám dùng sức.

“Chàng ở đâu?” Nhạc Hoành giờ tay muốn tìm trượng phu của mình.

Trong trướng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng tim đập của chính nàng, Nhạc Hoành muốn kéo đai lưng bịt mắt xuống, chợt thấy nơi sâu trong thân thể dâng lên một cỗ nhiệt năng từ từ dâng tràn toàn thân, sôi trào khiến nàng không khỏi run rẩy.

“Không... nơi đó...” Nhạc Hoành nức nở hô lên.

Nhưng phu quân như vẫn lửa cháy hùng hực, đột nhiên Nhạc Hoành trở lên mềm yếu, nàng dâng trào cảm giác vui sướng chưa bao giờ trải qua, đó như là người ta bùng tình sau giấc mộng dài, lại tựa như mưa xuân phát bay, trước mắt vốn tối đen của nàng bỗng nhiên bùng sáng, tựa như đứa trẻ trộm

uống rượu của cha mẹ, phiêu bồng như đi trên mây.

Mưa to ngừng hẳn, trắng như lưỡi câu lúc ẩn lúc hiện, Ân Sùng Húc xốc màn trướng lên, hít sâu một hơi không khí ẩm ướt, giảm bớt mệt nhọc nhiều ngày.

Cách đó không xa, một bóng người ngồi xếp bằng dựa vào đại thụ, người đó như đang chà lau trường kiếm trên tay, ánh sáng từ kiếm phản chiếu rõ khuôn mặt người đó.

“Trưởng quân Vân Tu?” Ân Sùng Húc cúi đầu gọi.

Vân Tu ngẩng đầu, sau đó đứng dậy gạt đầu nói: “Ân đại thiếu sao?”

Ân Sùng Húc đến gần Vân Tu, cười nói: “Cũng đã qua giờ Tuất rồi, sao huynh còn chưa đi nghỉ?”

“Ân đại thiếu gia cũng không ngủ được sao?” Vân Tu vẫn chăm chú lau chùi trường kiếm trong tay.

Ân Sùng Húc cũng không giận vẻ thờ ơ lạnh lùng của hắn, cũng ngồi xuống cạnh gốc cây, liếc mắt nhìn trường kiếm trong tay Vân Tu nói: “Sau cơn mưa không khí thanh mát, bên ngoài không khí thoải mái dễ chịu như trong lều, hôm nay hạ trại từ sớm, cho nên cũng không thấy buồn ngủ.”

“Ta đây cũng thấy thế.” Vân Tu lạnh lùng nói, nói xong liền hà một hơi vào mũi kiếm, lấy ra một cái khăn lại tiếp tục chà lau mũi kiếm.

Ân Sùng Húc thấy Vân Tu tựa như không muốn nói chuyện với mình liền lấy một cây sáo trúc giấu từ trong ngực ra bắt đầu thổi.

Nghe tiếng sáo du dương trầm bổng, Vân Tu dừng cánh tay đang lau trường kiếm, ngạc nhiên nói: “Âm sắc này không trong trẻo như tiếng sáo, cũng không vang xa như tiếng tiêu nhưng lại rất êm tai.

Ân Sùng Húc lắc lắc sáo trúc trong tay, cười nói: “Một cây sáo nhỏ thôi, khiến Vân trưởng quân chê cười rồi.”

Vân Tu cúi đầu tiếp tục động tác trong tay nhưng ngữ khí đã dịu đi vài phần. “So với đệ đệ của ngươi, ngươi cũng không làm ta ghét lắm. Nếu đã làm tốt được việc thì cứ tùy ngươi vậy,”

Ân Sùng Húc cười âm thầm, lại đưa cây sáo trúc lên môi thổi, âm sắc như tiếng suối róc rách, vang vọng bên tai không ngừng.

Trong lều chủ soái, Sài Chiêu biết Nhạc Hoành đã đạt cực khoái, cúi người khẽ hôn lên má nàng, Nhạc Hoành nhắm chặt mắt đón ý hòa theo nụ hôn của trưởng phu, bỗng dưng nghe được tiếng sáo khiến nàng giật mình mở mắt, cúi đầu ngậm lấy tiếng.

Sài Chiêu hơi ngẩng đầu, mơ hồ hỏi: “A Hoành, bị đau sao?”

Nhạc Hoành lắc đầu, nghiêng người nhìn về phía tiếng sáo vọng tới, cặp mắt khẽ nói: “Chàng nghe coi...”

Sài Chiêu ngừng động tác, im lặng một lát nói: “Trong quân có người thổi sáo sao? Nàng thích nghe à?”

“A Hoành đã từng nghe tiếng sáo này sao?”

“Tuy rằng dễ nghe...” Nhạc Hoành nghẹn ngào nói, “Nhưng A Hoành không hiểu âm luật, nghe vào tai đều giống nhau cả thôi.”

Sài Chiêu cúi đầu chôn sâu vào nơi mềm mại của nàng, tựa như đứa trẻ tham luyến mật ngọt không muốn rời đi, theo tiếng rên rỉ mắt hờn của Nhạc Hoành động tác của y càng thêm mãnh liệt.

Thôi xong một khúc nhạc, Ân Sùng Húc lẳng lặng nhìn cây sáo xanh biếc trong tay, khoé miệng như nở nụ cười mềm mại.

Vân Tu tra kiếm vào vỏ xong liền đứng dậy rời đi. Thấy Ân Sùng Húc lấy từ trong ngực áo ra một vật gì đó, mới liếc qua Vân Tu thấy một màu vàng chói lọi không khỏi nhìn thêm một chút, thấy là một miếng khóa vàng, ngẩn người nói: “Thứ này...”

Ân Sùng Húc bình tĩnh hỏi: “Sao thế? Vân trưởng quân đã từng thấy nó à?”

Vân Tu đẩy trường kiếm ra sau người, chớp mắt nói: “Một chiếc khóa vàng thôi mà, sao chưa từng thấy chứ? Ta đi đây, bóng đêm mù mịt Ân đại thiếu cứ từ từ mà thưởng thức đi.”

Ân Sùng Húc cũng không đáp lại hắn nữa, trân trọng vuốt ve hai chữ ‘yên vui’ trên miếng vàng, nhìn hồi lâu mới cất vào lồng ngực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

“Sài Chiêu...” Nhạc Hoành vội vã kéo chiếc chăn dưới người khẽ gọi: “Sài Chiêu!”

“Ta ở đây, ở đây...” Sài Chiêu vội vàng ép chặt lấy thân thể mềm mại nhể nhại mồ hôi của nàng, cố định thật chặt lấy cơ thể.

“Cho ta, cho ta.” Trên khuôn mặt Nhạc Hoành từng cơn triều nhiệt ửng hồng, nàng cũng không biết tại sao bản thân lại mất tự chủ mà nói ra những lời xấu hổ như vậy, nhưng mỗi câu mỗi chữ vẫn từ trong lòng tuôn ra, chỉ muốn lời nói và thân thể này nhanh chóng cùng người đàn ông đang lắng nghe hòa làm một.

Sài Chiêu cũng không có chừng mực, dán sát vào bên cổ nàng và âu yếm, quấn quít lấy nhau, giống như nước và cỏ quấn quanh vĩnh viễn khó mà phân ly.

Nhạc Hoành chen tiếng nói: “Chàng lại còn dùng sức như vậy, mình cũng không chịu buông xuống...”

Sài Chiêu ngừng động tác, chống nửa thân thể nói: “Nếu nàng sợ, vậy không làm nữa.”

Nhạc Hoành đẩy cơ thể đầy mồ hôi của y ra. “Chàng tránh ra, ta cũng đang buồn ngủ.”

Sài Chiêu đầu cúi xuống đỡ nàng dậy ra, hung hăng cúi người lại đẩy thật mạnh, Nhạc Hoành chịu hết nổi cắn mạnh vào vai y mới không hét lên tiếng.

Cảm giác vui sướng đè nén này khiến hai người đang ôm chặt không kìm được thấp tiếng thở, nhưng cũng có cảm giác kì diệu chưa từng có. Sài Chiêu đè lên mái tóc đen bị bung ra của Nhạc Hoành, hít sâu hương thơm của từng sợi tóc mà không muốn hoạt động cơ thể.

Nhạc Hoành xoa vết cắn sâu trên vai y, cau mày hỏi: Cắn mạnh như vậy, sao chàng cũng không kêu lấy nửa câu, người Sài thiếu chủ thực sự là sắt hay sao?”

Sài Chiêu cười nói: “Cuộc đời ta chỉ đau qua một lần.”

“Ồ?” Nhạc Hoành nổi lên hứng thú. “Nói cho ta nghe xem, một lần nào?”

“Ngoài thành Thương Châu.” Sài Chiêu ôm lấy thân thể mềm mại như không xương của Nhạc Hoành. “Ta nhìn thấy mộ của Nhạc gia, bọn họ người nào cũng đều nói nàng đã chết, sau lần đó, ta nghĩ sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa. A Hoành rồi bỏ đi chính là nỗi đau khắc sâu trong lòng ta, sau này dù có mang đầy vết thương, với ta mà nói cũng không tính là cái gì cả.”

Nhạc Hoành khoác áo lên, nhặt cung vàng của mình lên, kéo chặt dây cung nhắm thẳng về hướng Lương Quốc, nheo mắt nói: “Cả nhà diệt vong, chỉ còn Nhạc Hoành ta một thân một mình sống qua ngày, thù này không báo, sao ta còn mặt mũi đi gặp tổ tiên của Nhạc gia!”

Sài Chiêu nhìn chăm chú vào mái tóc dài trơn bóng sau thắt lưng của thê tử. “Phụ vương ta vì Đại Chu mà tung hoành ngang dọc nửa cuộc đời, lại bị gian thần hãm hại không được chết từ tể. Tuổi trẻ của ta ngâm đắng nuốt cay, ẩn thân bên cạnh thúc phụ, cũng là vì có một ngày hồi sinh huyết mạch của Sài gia. A Hoành, ta và nàng đều giống nhau. Đây cũng là lý do vì sao ông trời để ta và nàng còn sống sót, cuối cùng ông ấy cũng không nhẫn tâm để ta và nàng sống một đời khổ cực, lúc này mới để chúng ta gần gũi với nhau, bên nhau cả cuộc đời.”

Nhạc Hoành ngưng lại một lúc lâu, rung rung nổi lên một ý cười hạnh phúc.

“Ông trời để cho ta sống, chính là vì để cho nàng trở về bên cạnh ta. Ta vì nàng báo thù, nàng hãy giao trái tim cho ta.”

Ngày hôm sau.

“Tuy Thành đã ở ngay phía trước rồi.” Ân Sùng Húc nhìn dãy tường thành nguy nga ẩn hiện nói “Gia phụ cùng với Mục Đô Úy đã sớm chuẩn bị từ lâu rồi, chỉ chờ thiếu chủ giá lâm.”

“Đại quân chỉ e phải làm phiền Tuy Thành một thời gian, phần ân tình này, Sài Chiêu ta thiếu không hề nhỏ.” Tuy Sài Chiêu nói như vậy, nhưng thần sắc lại vô cùng tự nhiên.

Ân Sùng Quyết cúi đầu nhìn bộ giáp bạc trên người, lại sửa sang lại cổ áo.

Nhạc Hoành liếc mắt, nói nhỏ: “Nhị ca oai hùng như vậy, Ân bá bá nhìn thấy nhất định cảm thấy vui mừng.”

Ngô Hữu khẽ hừ một tiếng, ghé sát vào Lý Trọng Nguyên nói: “Khoác trên mình mũ giáp thì liền nghĩ mình là tướng quân? Người của Ân gia quá đề cao bản thân mình rồi. Ngay cả giết người cũng không biết đã giết qua hay chưa, còn dám mặc áo giáp ra trận?”

“Im miệng!” Lý Trọng Nguyên quát bảo ngưng lại.

Ngô Hữu phần nộ cúi đầu, còn không quên trừng mắt nhìn Ân Sùng Quyết.

“Đến Tuy Thành rồi, ta có thể nhìn thấy Thôi thúc rồi!” Nhạc Hoành vui mừng nói trong mong đợi.

Cửa thành ầm ầm mở ra, Ân Khôn cùng với Đô Úy Mộc Phổ đồng loạt ra ngoài thành nghênh đón, nhìn thấy Sài Chiêu mặc áo giáp sắt trên lưng ngựa, quỳ một chân xuống đất nói: “Xin chào Sài Thiếu chủ.”

“Hai vị không cần như vậy.” Sài Chiêu xoay người xuống ngựa, đưa tay đỡ hai người Ân Khôn. “Mau đứng lên, đều là người một nhà.”

Hai người liếc nhau, Ân Khôn đứng dậy cung kính nói: “Đối với chủ thượng vẫn là nên như vậy, Sài vương gia và thiếu chủ ngài sau này chính là chủ công của Tuy Thành chúng ta, lên núi đao xuống biển lửa, ta cùng với Mộc Đô úy quyết không chối từ!”

“Nói rất hay!” Sài Chiêu cười nói rồi quay đầu lại nhìn huynh đệ nhà họ Ân: “Hai vị thiếu gia của Ân bảo chủ không hổ là rồng trong thiên hạ, một đường đã đề Sài Chiêu mở rộng tầm mắt, vào thành lại được nhị vị tiếp đón chu đáo.”

“Ồ?” Ánh mắt Ân Khôn lộ ra vẻ kinh ngạc. “Hai cái tên nhóc này không gây cho Sài thiếu chủ thêm phiền phức thì đã coi như làm cho ta bớt lo rồi, sao còn có thể được ngài khen ngợi nữa chứ?”

“Hồ phụ sinh hổ tử.” Sài Chiêu ngẩng đầu đi về phía Tuy Thành. “Tuy Thành cao quý, quý không tả nổi.”

Ân Khôn đang định đi theo, Nhạc Hoành cười Bạch Long cộc cộc chạy tới: “Ân bá bá!”

Ân Khôn hơi dừng bước, vuốt râu quay đầu lại nhìn Nhạc Hoành nói: “A Hoành cũng theo tới sao?” Lại nhìn ý cười của Ân Sùng Quyết phía sau Nhạc Hoành có chút cứng nhắc, ho khan một tiếng. “Ân bá bá cũng nhớ cháu, tới cũng tốt, đỡ cho Sài thiếu chủ mỗi ngày đều nhớ mong.”

Ân Sùng Quyết đáp lại ánh mắt tràn đầy hàm ý của cha, lướt qua mặt không nhìn lại Nhạc Hoành nữa.

“Sùng Húc, Sùng Húc!” Từ trong Ân Gia Bảo, Mộc Dung chạy ra, ngóng theo đoàn ngựa tìm kiếm chồng mình.

Ân Sùng Húc đưa dây cương cho người làm, vỗ lên vai Mộc Dung, hơi mang chút gật mình nói: “Từ biệt cũng không quá một tháng, sao nàng... Trông có vẻ đầy đà hơn một chút?”

Mộc Dung đỏ mặt, cúi đầu vâng vâng nhưng không nói gì, nhũ mẫu ở ngay sau lưng sắc mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Đại thiếu gia đã về, phu nhân có tin vui! Chúc mừng đại thiếu gia!”

“Có tin vui!” Ân Sùng Húc lúc đầu là sững sờ, ngay sau đó là ý cười tràn ngập, xoay người nhìn về phía Ân Khôn nói “Cha, Mộc Dung thật sự có hi rồi?”

Ân Khôn cười ha hả nói: “Điều này còn có thể là giả được hay sao? Ân gia ta có hậu, thế nhưng có hi sự lớn.”

Sài Chiêu thông thả đi về phía cha con Ân Sùng Húc vẫn đắm chìm trong niềm vui sướng: “Mới bước vào cửa đã gặp đại hi, chúc mừng cha con các người.”

Mộc Dung mặt cười rạng rỡ như hoa phù dung, siết chặt bàn tay to lớn của Ân Sùng Húc gật đầu cười duyên với Sài Chiêu: “Đa tạ Sài thiếu chủ.”

“Nhạc Hoành...” Mộc Dung thoáng nhìn về phía Nhạc Hoành ở phía sau Sài Chiêu không nói lời nào, kinh ngạc nói: “Muội cũng... tới rồi...”

Mộc Phổ thấp giọng ho khan, Mộc Dung cuống quýt sửa lại lời: “Nên là Sài... phu nhân chứ, Mộc Dung ăn nói vụng về, mong rằng Sài thiếu chủ và phu nhân không bận lòng.”

“Đại tâu gọi ta là gì cũng không quan trọng.” Nhạc Hoành thoải mái đi lên phía trước: “Gọi là A Hoành cũng rất hay, trước kia không phải cũng đều gọi như vậy sao? Nghe cũng cảm giác thân thiết.”

Mộc Dung mặt có chút khô nóng, ậm ừ ứng phó mấy tiếng rồi tránh phía sau phu quân, Ân Sùng Húc kéo tay của vợ, thấp giọng nói: “Đều là người làm cha làm mẹ rồi, về sau bớt chạy nhảy náo loạn đi, yên tâm tĩnh dưỡng thân thể cho tốt.”

“Biết rồi, biết rồi mà nhiều người đang nhìn như vậy, xấu hổ muốn chết!” Mộc Dung đỏ mặt nói. “Quay về rồi hãy nói.”

Ân Sùng Quyết cúi đầu hừ một tiếng, đi tới một bên nhìn chân của mình. Mộc Dung vốn cũng không thích người em chồng này, thấy mọi người đều chúc mừng mình, hết lần này tới lần khác cũng không thấy người em chồng này nói nổi nửa câu tử tế, nổi lên một sự không hài lòng, nhìn về phía Ân Sùng Quyết cố ý nói: “Sùng Quyết, đệ cũng trưởng thành rồi, đại ca cũng đã là người làm cha rồi, đệ sao... Còn chưa thấy động tĩnh gì?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Ân Sùng Quyết hơi trắng bệch, nhếch miệng nhưng không nói lời nào.

Trong lòng Mộc Dung vô cùng sáng khoái, nắm lấy cổ tay của phu quân kéo đến gần Sùng Quyết, tiếp tục nói: “Ngày thường cha cũng thương đệ nhất, Sùng Quyết, đệ cũng không muốn cha ngày ngày đều vì đệ mà bận lòng chứ? A Hoành cũng đã gả được phu quân, người làm nhị ca như đệ...”

“Mộc Dung!” Ân Sùng Húc cao giọng quát nàng: “Có nhiều khách quý ở đây như vậy... còn không mau vào nhà đi!”

Mộc Dung chợt cảm thấy có chút ủy khuất, bước chân đứng lại không biết nên tiến lui thế nào. Nhạc Hoành đi tới mấy bước vội kéo cánh tay của nàng. “Đại tâu, gió nổi lên rồi, chúng ta về phòng uống chén trà nóng trước đi.”

Mục Dung để mặc cho Nhạc Hoành kéo vào trong phòng. Thấy Ân Sùng Quyết tràn đầy vẻ lúng túng, Sài Chiêu chậm rãi đến gần hẳn, nhìn một lượt rồi nói: “Đại Trưởng phu sao phải bận lòng chuyện không gia thất, Sùng Quyết anh đừng uy phong, khí khái hào kiệt, nhất định sẽ chọn được một người vợ tốt nhất thế gian.”

“Thiếu chủ... Ngài quá lời rồi.” Ân Sùng Quyết cười trừ: “Sùng Quyết một lòng đi theo thiếu chủ góp sức lập nghiệp, chuyện lấy vợ, tùy duyên thôi...”

Thấy xung quanh vắng người, Mục Dung ngăn cánh tay đang lôi kéo của Nhạc Hoành, lại bộc lộ đáng vẻ ương ngạnh khi xưa, tỉnh quái nhìn Nhạc Hoành nói: “Mấy tháng không gặp, mà sao cô vẫn giữ cái dáng vẻ ấy?”

Nhạc Hoành cúi đầu nhìn lại mình “Vẫn cái bộ dạng ấy? Đại tẩu cảm thấy ta nên là bộ dạng gì?”

Mục Dung xoay người nói: “Cô gả cho Sài thiếu chủ... Tôi ở Tuy thành cũng nghe nói Sài gia rải mồi dấm trang sức đỏ nghênh đón cô vào, hôn lễ long trọng của cô và Sài thiếu chủ khiến cho kinh sư Đại Chu cũng vì thế mà than lên kinh sợ. Đều đã làm phu nhân tướng quân rồi, nhìn cô lúc rời khỏi Tuy Thành, cũng không khác là mấy.” Mục Dung nhìn khắp người Nhạc Hoành một lượt: “Thiếu chủ nhà cô, ngay cả một cây trâm cũng tiếc không tặng cho cô sao? Không đúng... Thiếu chút nữa thì quên mất, Nhạc Hoành, Nhạc tiểu thư đã mất đi cha mẹ, thiếu vài món đồ cưới, bộ dạng ăn mặc không ra gì là phải...”

Nhạc Hoành cười nhạt một cái nói: “Đại tẩu thật biết nói đùa, Nhạc Hoành ta gả cho ai, ta vẫn đều là Nhạc Hoành đó.”

“Ân Sùng Quyết thì sao?” Mục Dung sẵn giọng nói: “Nhìn bộ dạng hần cúi đầu nghe lệnh Sài thiếu chủ nhà cô...” Mục Dung ghéech đầu lên: “Tôi không thích nhất cũng chính là bộ dạng đó của hần... Đối với cha như vậy, đối với Sài thiếu chủ cũng như vậy”

Nhạc Hoành biết Mục Dung đang có thai, không muốn chọc giận cô ta, mềm giọng nói: “Đại ca cũng vừa mới nói, để tẩu giữ gìn sức khỏe, không cần nghĩ nhiều đến chuyện của bản thân, như vậy đối với đại tẩu, đối với hài nhi trong bụng mới tốt.”

“Nhạc Hoành cô!” Mục Dung tức giận nói: “Vận khí tốt thì cô không nhận lấy, lại quay về đây làm cái gì?”

“Đại tẩu.” Nhạc Hoành cũng không tỏ ra yếu kém nhìn nài: “Ta cùng lắm chỉ cùng phu quân mình đến Tuy Thành, nếu có chỗ nào quấy rầy, mong đại tẩu đừng để ý.”

Mục Dung còn muốn xông tới xả thêm vài câu cho bớt giận, thấy Ân Khôn dẫn theo đám đông người Sài chiêu tới phòng khách, thờ phào một hơi đề lấy cánh tay của Nhạc Hoành, thân thiết nói: “Nghe nói mấy ngày trước bọn muội lên đường gặp phải mưa to gió lớn, cuối cùng tất cả vẫn mạnh khỏe.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Mục Dung còn muốn xông tới xả thêm vài câu cho bớt giận, thấy Ân Khôn dẫn theo đám đông người Sài chiêu tới phòng khách, thờ phào một hơi đề lấy cánh tay của Nhạc Hoành, thân thiết nói: “Nghe nói mấy ngày trước bọn muội lên đường gặp phải mưa to gió lớn, cuối cùng tất cả vẫn mạnh khỏe.”

“Để đại tẩu phải quan tâm rồi.” Nhạc Hoành cúi đầu đáp.

Ân Sùng Húc thấy vợ đối đãi với Nhạc Hoành so với trước kia càng thân thiết không ít, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm.

Ân Khôn bước chậm lại kéo Ân Sùng Quyết, trầm giọng nói: “Mục Dung đã có cốt nhục Ân gia chúng ta, tính khí của con có thể nào cũng phải đối xử với nó tốt hơn một chút, dù sao cha nó cũng là người cầm trọng binh của Tuy Thành, nặng nhẹ thế nào, con tự hiểu.”

Con người của Ân Sùng Quyết hơi chuyển động, gạt đầu kính cẩn nói: “Sùng Quyết hiểu.”

“Ân bá bá.” Nhạc Hoành nhìn xung quanh một lượt, nghi hoặc: “Thôi thúc không biết hôm nay chúng con tới Tuy Thành sao? Sao lại không gặp thúc ấy?”

Ân Khôn sững lại, không lên tiếng.

“Thôi thúc...” Ân Sùng Húc bộc lộ chút hồ thẹn. “Thôi thúc, thúc ấy...”

“Thôi thúc đã rời khỏi Tuy Thành.” Giọng nói mạnh mẽ của Ân Khôn vang lên.

“Thôi thúc đi rồi?” Nhạc Hoành kinh ngạc hỏi: “Chuyện từ lúc nào? Rõ ràng Thôi thúc nói thúc ấy vẫn ở đây mà!”

“A Hoành.” Ân Sùng Húc tỏ vẻ thương xót. “Chỉ trách chúng ta không giữ được Thôi thúc. Muội cùng Sài thiếu chủ rời khỏi Tuy Thành không lâu, Thôi

thức liền nói phải về Thương Châu... Chúng ta và cha luôn muốn giữ thức ấy ở lại, nhưng lòng thức ấy đã quyết... Chúng ta cũng không..."

"Đi Thương Châu?" Nhạc Hoàn lùi lại mấy bước. "Thương Châu đã là địa phận của Lương Quốc, ông ấy đi vào đó làm gì? Thôi thức là muốn..." Nhạc Hoàn nhìn Sài Chiêu ở sau lưng.

Ân Sùng Húc cúi đầu buông tiếng thở dài nói: "Thôi Thức nói, ngày nào đó Sài thiếu chủ lãnh binh công lương, cho dù có Tuy Thành làm cầu nối thì Thương Châu địa thế hiểm yếu cực kì then chốt. Thức ấy đối với Thương Châu rõ như lòng bàn tay, cần phải giúp Sài gia và A Hoàn."

"Thức ấy đơn độc một mình sao, giúp chúng ta thế nào chứ!" Nhạc Hoàn cố giữ bình tĩnh. "Đại Ca, sao các huynh lại có thể để thức ấy rời đi?"

"A Hoàn." Ân Sùng Húc vội la lên. "Thôi thức nói, năm đó ông ấy bảo vệ muội vì muốn giữ lại huyết mạch Nhạc gia, mà nay muội đã có Sài thiếu chủ ở bên cạnh, ông ấy nghĩ muốn thay chủ cũ báo thâm thù. Thôi thức là một nghĩa sĩ có bản lĩnh lớn, an nguy thế nào thức ấy tự khắc hiểu rõ, ta và muội cũng không nên quá lo lắng."

Nhạc Hoàn lại thấy Ân Khôn và Ân Sùng Quyết trầm mặc không nói, giống như là không để tâm nhiều việc đi hay giữ lại, nhất thời trong lòng cảm thấy mất mát, khẽ nhếch môi muốn nói lại thôi, thờ dài xoay người.

"A Hoàn..." Ân Sùng Húc vẫn muốn an ủi vài câu, ống tay áo đã bị Mục Dung kéo lại, Mục Dung kéo kéo tay hắn, lắc đầu không cho phép hắn đi nữa.

"Vân Tu ta kính trọng nhất chính là con người như Thôi thức!" Vân Tu lên tiếng đánh tan sự im lặng. "Năm xưa bảo vệ huyết mạch của chủ công, hiện tại lại lập mưu báo thù thay, đây mới chính là đại trượng phu anh hùng thực sự. Thiếu phu nhân yên tâm, đội quân đội của Sài gia ta mạnh như phá bão, Thôi thức của người nhất định sẽ bình an vô sự."

Ân Khôn thấy thế cười xòa mấy tiếng, hô hào mọi người vào trong phòng khách. Sài Chiêu đi mấy bước quay đầu lại tìm Nhạc Hoàn, nhìn thoáng qua rồi lại xoay người cười nói với cha con Ân Khôn. Nhạc Hoàn biết phu quân mình còn muốn dựa vào Ân gia, cũng không tiện oán giận điều gì.

"Thiếu phu nhân..." Vân Tu cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Hoàn lo nghĩ như vậy, thận trọng lên tiếng gọi. "Người không sao chứ?"

"Không sao." Nhạc Hoàn đáp qua loa.

Nhạc Hoàn cũng không có lòng nghe cha con Ân gia ở trong phòng a dua lấy lòng, tìm một góc ngồi dựa vào.

"Thôi thức mang tiểu thư đến một nơi tốt hơn. Tiểu Thư từng nói Giang Nam đẹp như tranh, từ nhỏ đến lớn vẫn chưa được lãnh hội cảnh đẹp ở đó, hai ta cùng đi về Giang Nam, ở đó bốn mùa như xuân, tóm lại không có phong ba bão táp..."

Phía sau cách đó không xa, nơi hành lang nghỉ chân, Ân Sùng Quyết chỉ nhìn thấy bóng lưng bất động của Nhạc Hoàn, ôm vai không nhúc nhích.

"Rõ ràng là bảo bối trong lòng mà lại chấp tay dâng cho người ngoài. Trong thiên hạ cũng chỉ có Ân Sùng Quyết nguoi là làm được." Mục Dung đứng cười nói: "Ân nhị thiếu, có đúng hay không?"

Ân Sùng Quyết không muốn đấu khẩu với Mục Dung, đang muốn xoay người rời đi, Mục Dung lại nói: "Nàng gần trong gang tấc, lại như xa tận cuối chân trời, loại cảm giác này, có phải rất đau, rất đau hay không?"

"Đại tẩu..." Ân Sùng Quyết thấp giọng nói: "Đừng nói nữa."

"Đại tẩu?!" Mục Dung không thể tin vào tai mình: "Ân Sùng Quyết, Mục Dung ta gả vào Ân Gia, nguoi chưa từng gọi ta một tiếng đại tẩu? Cha coi trọng nguoi quả thực không sai, đại ca nguoi cả đời này cũng không thể thức thời hiểu nặng nhẹ như nguoi."

"Đại tẩu." Ân Sùng Quyết trấn định muốn nói thêm

Mục Dung xoay người bỏ đi: "Một tiếng đại tẩu này, có phải ta cũng nên nể mặt nguoi. Cứ như vậy đi, nguoi tự giải quyết cho tốt."

Thấy Mục Dung rời khỏi, Ân Sùng Quyết lại nhìn về phía Nhạc Hoàn, nhưng bóng dáng kia không biết đã đi đâu rồi, Ân Sùng Quyết phảng phất nhớ lại lần đầu tiên gặp Nhạc Hoàn, hắn ghé vào lưng của Thôi Văn, thỉnh thoảng lại lên nhìn người thiếu nữ xa lạ có khuôn mặt cười thanh lệ. Hắn chưa từng gặp một cô gái nào xinh đẹp như vậy, chưa kể lúc bị thương trầm mặc không nói, cũng xinh đẹp biết mấy.

Hắn sợ bản thân mình lơ đãng sẽ đánh mất nàng, nhưng cuối cùng hắn vẫn đánh mất đi nàng ấy.

Trong phòng,

Mục Dung thấy người hầu đang thay phu quân dọn dẹp đồ đạc, vẫn là khuôn mặt rầu rĩ không vui, trong mắt tựa hồ vẫn nổi lên tức giận.

Ân Sùng Húc thấy nàng sầu não, phát tay ý bảo người hầu lui ra ngoài, tiến đến gần thê tử nhẹ nhàng đỡ lấy vai của nàng, ôn nhu nói: "Sao vậy? Lưu luyến ta sao?"

Nước mắt Mục Dung cứ thế mà tuôn xuống, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Thiếp cũng đã có thai rồi, sao cha vẫn để chàng đi theo quân Sài gia? Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, thiếp sợ, thiếp sợ..." Mục Dung không dám nói tiếp nữa, ôm thật chặt lấy cơ thể của phu quân không ngừng nức nở.

“Chúng ta và Sài Gia đã chuẩn bị tất cả, lần này tấn công Lương đã nắm chắc phần thắng, tuyệt đối không có chuyện gì.” Ân Sùng Húc trấn an lòng thê tử: “Sao nàng vẫn không tin ta?”

“Thiếp đương nhiên là tin chàng!” Mục Dung nghẹn ngào nói: “Mục Dung ta yêu, là người đàn ông tốt nhất thế gian. Đệ đệ chàng nóng lòng kiến công lập nghiệp, có hân đi là đủ rồi, hà cớ gì chàng còn đi theo, không bằng, thiếp đi cầu xin cha...”

Ân Sùng Húc nắm chặt bờ vai của nàng, lắc đầu nói: “Nàng cũng nói Ân Sùng Quyết nóng lòng, cha và người đại ca như ta đây, sao có thể yên tâm để nó một mình theo quân Sài gia. Nàng yên tâm, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ bình an trở về.”

Mục Dung bỗng nhiên như nhớ ra cái gì đó, lau lau khóe mắt nhìn chồng nói: “Sùng Húc, Sùng Quyết mặc dù là đệ đệ của chàng nhưng hân ta từ nhỏ đã khéo nịnh, thường ngày nhìn hân nịnh nọt cha vui là biết...” Mục Dung nhìn thấy mặt phu quân lộ vẻ không vui, âm thanh càng ngày càng thấp, có chút không dám nói cho hết.

Khuôn mặt dịu dàng của Ân Sùng Húc thoáng cứng lại, chậm rãi buông cánh tay đang ôm Mục Dung ra.

Mục Dung hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: “Nếu là huynh đệ, nên lớn nhỏ có thứ bậc, chàng là đại ca, là con trưởng của Ân gia, hân là đệ đệ, bất luận làm cái gì, hân cũng nên tôn trọng chàng. Lòng chàng nhân hậu, từ nhỏ đã cực bảo vệ người đệ đệ này, thiếp chỉ là không muốn... Không muốn chàng bị Sùng Quyết...”

“Đừng nói nữa.” Ân Sùng Húc ngắt lời của nàng. “Thời gian không còn sớm nữa, ngày mai phải khởi hành rồi, nên đi nghỉ sớm đi.”

“Sùng Húc...” Mục Dung lại cố gọi nhưng chỉ đành miễn cưỡng nuốt những lời khó nói vào đầy bụng

Đêm dài chậm chạp, rồi lại như ánh sao băng, thoáng cái mà đã qua.

Sáng sớm hôm sau.

Rừng rậm bên ngoài Tuy Thành, đã rất lâu không thấy nhiều người ngựa như vậy, những đám chim sẽ lớn bị kinh động bay nháo nhác lên cao, cả bầu trời đều bị điều vũ che lấp, tiếng hót thanh thúy, quân sĩ đều ngẩng cao đầu nhìn, tất tắc không ngừng bên tai.

Nhạc Hoành mau chóng rút cung vàng ra, một tay đặt ba mũi tên lên cung, chỉ trong nháy mắt, ba mũi tên đã xẹt qua chân trời, ba mũi tên xuyên qua đôi mắt chim ưng, chim ưng hí lên vài tiếng, rồi rơi bịch xuống mặt đất.

Vân Tu nhảy xuống ngựa nhặt ba con chim ưng của Nhạc Hoành đã bắn hạ, giọng cao lên trên đỉnh đầu nói: “Trời giúp Đại Chu ta, trời bảo vệ Sài gia, lại có thiếu phu nhân có tài bắn cung độc nhất vô nhị, Sài gia ta lo gì không thắng.”

Quân sĩ Sài gia chưa tận mắt thấy được tài bắn cung vang danh thiên hạ của Nhạc Hoành, hiện tại tận mắt nhìn thấy đều phấn chấn không ngừng, giọng cao bình khí trong tay cùng hô lên: “Tất thắng! Tất Thắng!” Thanh âm vang dội càng làm tăng sĩ khí, Ân Khôn và Mục Phổ cũng âm thầm kinh hãi về tư thế xuất chinh hiểm thấy như vậy

Mục Phổ nói một cách sâu xa: “Ân huynh, trước đây việc lựa chọn Sài gia làm chủ, ta còn có chút do dự bất an, lần này được tận mắt nhìn thấy trên thế quân đội Sài gia, thực là không thể không phục. Vẫn là con mắt của Ân huynh nhìn xa trông rộng, thay Mục gia ta tìm được một con đường quang minh chính đại.”

Ân Khôn vuốt râu nói “Có mắt nhận chủ cũng chưa tính là có bản lĩnh...” Nói như vậy, Ân Khôn liếc nhìn Nhạc Hoành đang lau cây cung vàng trong tay.

Mục Phổ tỉnh ngộ nói: “Ân huynh giữ Nhạc Hoành ở lại phủ Tỉnh Quốc công, mới là bản lĩnh làm cho người khác nể phục.”

Huynh đệ nhà họ Ân quay đầu lại nhìn phụ thân đưa tiễn, cha con cùng nhìn nhau khẽ gật đầu, cũng không nói thêm bất cứ lời nào.

Đại quân càng ngày càng tới gần biên giới Lương Quốc, trên đường Lý Trọng Nguyên đều rất dè dặt, thỉnh thoảng cũng có vẻ thất thần, giống như là có tâm sự nặng nề.

“Quận mã gia.” Đại quân phía sau có người vội vã tới cấp báo.

“Chuyện gì?” Ngô Hữu hỏi thay Lý Trọng Nguyên.

Người đến liếc nhìn Sài Chiêu ở phía trước cách đó không xa, cúi thấp giọng nói: “Khởi bẩm quận mã gia, Ngô tướng quân, có một cô gái, vẫn đi theo sau đại quân của chúng ta.”

“Cô gái?” Ngô Hữu kinh ngạc nói: “Chuyện này... đuổi đi là được rồi, đi theo chúng ta làm gì?”

Người tới lộ vẻ mặt khó xử nói: “Đã đuổi đi nhiều lần rồi, ngăn cũng ngăn rồi, nhưng cô gái này vẫn không chịu đi đường vòng, các huynh đệ cũng không thể thật sự ra tay đánh cô ta được.”

“Trọng Nguyên đại ca...” Ngô Hữu nhìn về phía Lý Trọng Nguyên.

Lý Trọng Nguyên cau mày lại “Đại chiến sắp tới gần, có thể là trà trộn vào thám thính gì đó, trước tiên đừng kinh động đến thiếu chủ, Ngô Hữu, người đi cùng ta xem sao.”

Vừa nói, Lý Trọng Nguyên cùng Ngô Hữu quay ngựa đi về phía cuối của đội quân.

“Chính là người đó.” Quân sĩ chỉ vào một cô gái mặc áo đỏ phía sau: “Ra khỏi Tuy Thành liền đi theo chúng ta, sức đôi chân cũng có hạn, nhìn đang rất mệt mỏi, nhưng vẫn luôn thấy cô ta.”

Lý Trọng Nguyên thúc ngựa đi về phía cô gái áo đỏ. Cô gái nghe thấy tiếng vỗ ngựa tới gần, giương mắt lộ ra vẻ chờ đợi.

“Cô là ai, vì sao đi theo quân của Sài gia ta?” Lý Trọng Nguyên đề chặt cương ngựa lớn tiếng hỏi.

Ngô Hữu nheo mắt nhìn theo, đó là một khuôn mặt mỹ lệ ôn nhu, mày liễu xinh đẹp phấn chấn, đuôi mắt long lanh ẩm ướt, dáng người yếu điệu thướt tha như cành liễu.

Ngô Hữu nhìn có một lúc mà ngây ngốc, ngẩn người ra mới nói: “Còn không nói nhanh, rốt cuộc cô là ai?”

Cô gái chột quỳ xuống hướng về phía Lý Trọng Nguyên nói: “Tôi vốn là người Thương Châu Lương Quốc, biết quân đội Sài Gia muốn tấn công Lương, tất phải đi qua Thương Châu. Ba năm trước người nhà đều chết trong một trận đánh ở Thương Châu, chỉ còn lại một mình tôi lưu lạc tha hương, cực khổ nhiều năm. Cầu... cầu xin quân đội Sài gia hãy dẫn tôi cùng quay về Thương Châu, tôi chỉ cần đi từ xa, chắc chắn sẽ không quấy rầy đến quân đội Sài gia.”

Nói được vài câu, nước mắt hoa đào đã thi nhau chảy xuống, khiến cho người nhìn thấy cũng không nhẫn tâm làm tổn thương cô gái yếu đuối.

“Cô..” Lý Trọng Nguyên đánh giá khuôn mặt đẹp đẽ của nàng. “Họ tên của cô là gì, nói cho ta nghe.”

“Tôi.” Cô gái nhìn chằm chằm vào Lý Trọng Nguyên. “Tôi họ Thẩm, tên là Thẩm Khấp Nguyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

“Thẩm Khấp Nguyệt?” Lý Trọng Nguyên lẩm nhẩm. “Một cô gái yếu đuối như cô, đâu đi xa được như vậy, chiến sự càng ngày càng nguy hiểm, nhanh quay lại đi.”

Thẩm Khấp Nguyệt quỳ xuống nói: “Tướng quân mang tôi đi theo đi, tôi chỉ đi theo từ xa, chắc chắn sẽ không quấy rầy đại sự của các vị.”

Trong lòng Ngô Hữu nổi lên chút thương hại, lấy hết dũng khí nói: “Trọng Nguyên đại ca, nhìn bộ dạng cô ấy cũng thật đáng thương, nơi này cách Tuy Thành đã rất xa, cô ta một thân nữ tử quay trở lại, chỉ sợ cũng sẽ gặp nguy hiểm... Đội chúng ta nắm được Thương Châu, cô ấy cũng có thể quay trở lại quê hương, chúng ta chẳng phải cũng làm được chuyện tốt hay sao? Hơn nữa...” Ngô Hữu thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân của chúng ta, cũng là người Thương Châu.”

Lý Trọng Nguyên trầm tư một lát rồi lại nhìn về mặt mong đợi của Thẩm Khấp Nguyệt, xoay ngựa nói: “Nếu cô muốn đi cùng thì cứ đi, Ngô Hữu, chúng ta đi thôi.”

“Đa tạ tướng quân!” Thẩm Khấp Nguyệt lau khóe mắt đứng lên. “Đa tạ tướng quân!”

“Việc này đừng nhắc tới với thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên căn dặn Ngô Hữu. “Ngay cả đại ca của ngươi cũng không cần nói.”

“Ngô Hữu hiểu.” Ngô Hữu vỗ ngực nói: “Chỉ là đệ không rõ, đây cũng không phải là chuyện xấu... vì sao...”

“Nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.” Lý Trọng Nguyên thần sắc nghiêm nghị nói: “Bên cạnh thiếu chủ hiện tại còn có huynh đệ nhà họ Ân, hai người bọn họ đang đả kích, ta và ngươi phải vực dậy tinh thần mới được.”

Ngô Hữu không ngừng gật đầu.

Mặt trời chói lóa nhô lên cao, thấy trán Sài Chiêu ra nhiều mồ hôi, Văn Tu mang lên một túi nước đưa cho y. Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành trên đường không nói mấy, cầm túi nước trong tay ném về phía nàng, Nhạc Hoành gạt mình một cái rồi tiếp nhận, tức giận nói: “Chàng làm ta gạt mình.”

Sài Chiêu nhìn chăm chú về phía trước nói: “Nàng đang trách ta?”

Nhạc Hoành mở nút tu ực mấy hơi, lau lau khóe miệng nói: “Trách chàng cái gì?”

“Chuyện của Thôi Thúc.” Giọng của Sài Chiêu khàn khàn. “Trách ta không nói giúp nàng lấy một câu, đúng chứ?”

Nhạc Hoành ném lại túi nước cho Vân Tu: “Vân Tu, ngươi uống đi. Chuyện người bên cạnh ngươi không cần quản làm chi.”

“Chuyện này...” Mặt Vân Tu lộ vẻ khó xử: “Thiếu Phu nhân.”

“Không phải ngươi giữ cung tên thay ta hay sao?” Nhạc Hoành cố ý cao giọng nói: “Mới có mấy ngày, liền ruồng bỏ chủ của mình rồi.”

Vân Tu choáng váng một lúc, nuốt nhanh mấy ngụm nước xuống họng, cúi người không dám nhìn Sài Chiêu.

Khóe miệng Sài Chiêu hơi hé lên, phát nhẹ tay phải, cận vệ ở phía sau nhanh chóng cung kính mang lên một túi nước da thêu hoa văn màu đen, Sài Chiêu chậm rãi uống xong, cận vệ vội vàng nhận lại.

Vân Tu trốn mắt nhìn về phía Nhạc Hoành, Nhạc Hoành hừ một tiếng, phất qua mặt không thèm nhìn lại.

“Trọng Nguyên đại ca!” Ngô Hữu cười ngửa từ phía sau chạy lên gọi to.

Lý Trọng Nguyên cau mày ý bảo hấn nhỏ giọng một chút. “Chuyện gì mà vội vậy?”

Ngô Hữu nhìn quanh, thấp giọng nói: “Trời quá nóng, vị Thảm cô nương kia có vẻ như không chịu nổi.”

“Không chịu nổi?” Lý Trọng Nguyên lau mồ hôi từ thái dương rí ra. “Ngươi hãy đi lấy một con ngựa của kỵ binh đưa cho cô ấy.”

Ngô Hữu vội vàng nghe theo, Lý Trọng Nguyên như nhớ ra điều gì đó, lại vội vã đuổi theo.

Thảm Khấp Nguyệt leo lên lưng ngựa, vừa mới ngồi vững liền thấy Lý Trọng Nguyên cười ngửa cộc cộc chạy tới, nét mặt vui vẻ nói: “Đa tạ tướng quân.”

Lý Trọng Nguyên đưa túi nước của mình qua, nói: “Thời tiết nóng như vậy, uống chút nước đi.”

Khóe mắt Thảm Khấp Nguyệt chợt lóe sáng, ghen ngào nói: “Tướng quân... đa tạ.”

Lý Trọng Nguyên đang định xoay người rời đi, phía sau chợt có người quát: “Quận mã gia, trong quân chỉ có một nữ tử là thiếu phu nhân của chúng ta, vị cô nương này... là ai vậy?”

Trong lòng Ngô Hữu căng thẳng. “Là Ân Sùng Quyết..”

Lý Trọng Nguyên không chút hoang mang xoay người, thấy Ân Sùng Quyết đang nhìn chăm chú vào mình, trấn định nói: “Ân nhị thiếu gia có chút khẩn trương rồi, cô ấy là cô gái vô tình gặp được ở đoạn đường này, vừa dịp cũng muốn tới Thương Châu.”

“Thương Châu?” Ân Sùng Quyết không nhịn được cười phá lên. “Đại chiến nổi lên, bách tính đều tránh không kịp, lấy đâu ra ai còn muốn tới Thương Châu. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Quận mã gia hành tẩu, thật thật giả giả sao lại không phân rõ ràng thế?” Nói xong thu hồi ý cười, ánh mắt lộ ra vẻ lãnh đạm, nói: “Theo ta thấy, chỉ sợ là mật thám trà trộn vào quân đội ta cũng không chừng.”

“Mật thám?” Ngô Hữu tức giận nhìn Ân Sùng Quyết. “Ngươi mở to mắt mà nhìn. Một cô gái yếu đuối, ngươi sẽ tìm cô ấy để làm mật thám hay sao? Rốt cuộc người nào không khoác áo giáp của triều đình, thì đều có thể bị ngươi nghi ngờ.”

Ân Sùng Quyết lạnh lùng nói: “Thật giả thế nào, Ân Sùng Quyết ta nói không được, hãy để cho thiếu chủ nhìn mới biết.”

“Thiếu chủ...” Ngô Hữu có chút bối rối, nhưng vẫn kiên định nói: “Còn sợ ngươi hay sao!”

Thấy Ân Sùng Quyết chạy đi bẩm báo Sài Chiêu, sắc mặt Lý Trọng Nguyên có chút nặng nề, Thảm Khấp Nguyệt hoảng sợ nói: “Tướng quân, có phải Khấp Nguyệt đã gây thêm phiền toái cho ngài?”

“Không liên quan đến cô.” Lý Trọng Nguyên nói: “Thảm cô nương không nên tự trách mình.”

Sài Chiêu nghe Ân Sùng Quyết nói xong, mặt thâm trầm không nói. Vân Tu ghé sát vào Ngô Tả nói: “Quận mã gia điên rồi sao, còn cả người đệ đệ lỗ mãng của ngươi, cũng giúp đỡ hần.”

Ngô Tả hít một hơi thật sâu, phóng ngựa đi tìm đệ đệ, Sài Chiêu sầm mặt nói: “Còn chưa thấy binh sĩ đổ máu, đã có người làm loạn tâm trí tướng sĩ của Sài gia rồi hay sao? Trọng Nguyên không phải là ngày đầu tiên theo ta, sao cũng tự mình làm ra chuyện như vậy? Đi xem.”

Thấy Vân Tu siết chặt cương ngựa ngồi trên giá không nhúc nhích, Nhạc Hoành ho khan một tiếng, nói: “Ngươi không đi xem thử sao?”

Vân Tu lắc đầu uể oải. “Tôi không đi, một người là thiếu chủ, một người là Quận mã gia, hai người bọn họ tranh chấp đã khó coi, tôi khuyên người cũng không nên đi.”

“Khó coi mới đi.” Nhạc Hoành cười Bạch Long đuổi theo phu quân. “Ngốc!”

“Trọng Nguyên.” Sài Chiêu nhìn Thẩm Khấp Nguyệt đang hoảng sợ luống cuống một lượt. “Trong quân không được phép mang theo người ngoài, người cũng là người lập quy tắc, còn không biết nặng nhẹ hay sao?”

Ngô Hữu vội lên tiếng: “Thiếu chủ, vị cô nương này không phải do quận mã gia mang theo, cùng lắm chỉ là một người đồng hành, quận mã gia thấy nàng đáng thương, nên mới...”

“Câm miệng!” Sài Chiêu quát lên, cắt ngang lời hắn. “Ta hỏi người hay sao?”

Ngô Tá vội giữ chặt đệ đệ, hung hăng lườm hắn một cái.

“Trọng Nguyên, Lý Trọng Nguyên!” Sài Chiêu nhìn thẳng vào Lý Trọng Nguyên, hét cao mấy tiếng.

Lý Trọng Nguyên quỳ một chân trên đất nói: “Tất cả đều giống như Ngô Hữu nói, chính là như vậy. Đi Thương Châu Lương Quốc chỉ có con đường này, lại không thể đuổi nàng đi nơi khác.”

“Thương Châu?” Nhạc Hoành nhảy khỏi lưng ngựa đến gần Thẩm Khấp Nguyệt. “Cô muốn đi Thương Châu?”

Thẩm Khấp Nguyệt sợ hãi ngẩng đầu, trước mặt cũng là một cô gái, mới thoáng thờ phào nhẹ nhõm, cúi đầu đáp: “Tôi vốn là người Thương Châu, ba năm trước Thương Châu xảy ra huyết chiến, người nhà đều chết dưới tay quân Lương, tôi may mắn thoát chết lưu lạc Đại Chu... Tất cả đều là lỗi của Khấp Nguyệt, hai vị tướng quân này không liên quan gì cả.”

Nhạc Hoành liếc nhìn khuôn mặt trắng trẻo đầm nước mắt của Thẩm Khấp Nguyệt: “Cô ở chỗ nào Thương Châu? Nghe khẩu âm của cô, hình như là người ở Vĩnh Hạng?”

Thẩm Khấp Nguyệt lắc đầu nói: “Vĩnh Hạng cách xa Lương Châu gần 30 dặm, tôi sống ở Thẩm Viên cạnh cửa đông Lương Châu, chẳng biết tại sao cửa đông đột nhiên bị phá... Người của Thẩm Viên vẫn chưa biết có chuyện gì xảy ra, đã bị trúng tên của quân Lương mà chết... Tôi ẩn thân trong hầm mới giữ được tính mạng...” Nói xong như vậy, hai hàng lệ trên khóe mắt nàng đã chảy xuống.

Nhạc Hoành lộ vẻ đồng tình, chậm rãi nói: “Ngày đó, ta cũng mất đi người nhà giống như cô.”

Ngô Hữu giống như thấy được tia hy vọng, thử thăm dò: “Thiếu phu nhân, vậy có thể giữ Thẩm cô nương lại được không?”

Nhạc Hoành nhìn thấy trên tay Thẩm Khấp Nguyệt vẫn cầm túi nước của Lý Trọng Nguyên, đôi mi thanh tú khẽ chớp chớp nhìn về phía Sài Chiêu, đôi môi đỏ mọng hé lên: “Một cô gái như vậy... ta nghĩ... thôi thì bỏ qua đi.”

Ân Sùng Quyết vội lên tiếng: “Nói vài câu, sao có thể tin hết được! Thiếu chủ, người này lai lịch không rõ ràng, tuyệt đối không thể giữ lại trong quân đội.”

“Nhị ca.” Nhạc Hoành ngắt lời. “Ta là người Thương Châu, Thẩm Viên ngay cạnh cửa Đông của Thương Châu, mỗi câu mỗi từ cô ấy nói để không sai, sao lại không thể tin tưởng?”

“A Hoành!” Ân Sùng Quyết nói. “Nghe nhị ca đi.”

Sài Chiêu quét mắt nhìn Lý Trọng Nguyên, ánh mắt lạnh nhạt rơi trên khuôn mặt của Thẩm Khấp Nguyệt “Nếu như... A Hoành cũng đồng ý để cô ở lại, cô cứ việc đi theo, đến Thương Châu rồi, lại theo dự định của bản thân.”

Nói xong cười ngửa rồi đi, những người còn lại đều nhìn nhau, không dám nhúc nhích.

“Đại ca.” Ngô Hữu huých vào cánh tay của Ngô Tá. “Đệ nghe không nhầm đấy chứ, thiếu chủ... Ngài ấy không trách chúng ta?”

“Đệ nên cảm tạ thiếu phu nhân, lần tới đệ còn làm những chuyện như vậy, xem ta giáo huấn đệ thế nào!”

Thẩm Khấp Nguyệt rung rung, quay về phía Nhạc Hoành đáp lễ. “Đa tạ thiếu phu nhân.”

Nhạc Hoành cười ôn hòa, nói: “Đều là người Thương Châu cả, ta và cô cũng không cần khách sáo làm gì? Trên đường có chuyện gì khó xử cứ tới tìm ta, ta tên là Nhạc Hoành.”

“Nhạc Hoành... Nhạc tiểu thư!” Thẩm Khấp Nguyệt lắm bả nói: “Thì ra, cô chính là Nhạc tiểu thư.”

Nhạc Hoành mỉm cười xoay ngựa, còn không quên liếc nhìn Lý Trọng Nguyên “Quận mã gia đều đã sắp xếp ổn thỏa cho vị Thẩm cô nương này, còn không đi sao?”

Lý Trọng Nguyên khôi phục tinh thần, “Giá” một tiếng rồi rong ruổi lên đường.

Hoàng hôn buông xuống, mọi người vây quanh lửa trại chợp mắt, Lý Trọng Nguyên cho gọi Ngô Hữu đến rỉ tai vài câu, Ngô Hữu cầm bát bới một chút

com rồi nhanh chóng đứng lên. Nhạc Hoành nhìn thấy, bước nhanh đến trước mặt Ngô Hữu, chìa tay ra nói: “Ta mang cho cô ấy.”

Ngô Hữu liếc nhìn Lý Trọng Nguyên, chỉ đành chậm rãi buông tay.

Nhạc Hoành đưa mắt tìm cái cô Thẩm Khấp Nguyệt kia, Vân Tu đốt lửa nói: “Thiếu phu nhân cũng thực là nhiệt tình, người trên đường không rõ lai lịch cũng nguyện ý chiếu cố như vậy.”

“A Hoành luôn luôn là như vậy.” Ân Sùng Quyết cố ý nói. “Hon nữa, cùng là phụ nữ, cô ấy đi tới đó so với quận mã gia và Ngô tướng quân cũng thuận tiện hơn.”

Ngô Hữu muốn xông tới nói vài câu, Ngô Tá lại giữ chặt đệ đệ không cho hấn lên tiếng, Ngô Hữu tức giật quay mặt đi, hừ một tiếng.

“Thẩm cô nương ăn chậm một chút.” Nhạc Hoành nhìn nàng nói. “Nghe nói cô cũng đã đi theo mấy ngày rồi, màn trời chiếu đất quả thực không dễ dàng, cảm giác nhớ nhà, khiến người ta động lòng.”

Thẩm Khấp Nguyệt nghẹn ngào nói: “Cha mẹ và đại ca tôi đều chết ở Thương Châu, tôi tham sống sợ chết một thời gian, làm sao có thể không quay lại cúng tế! Thiếu phu nhân, phần tâm tình này, người nhất định là hiểu cho Khấp Nguyệt.”

Nhạc Hoành thu đầu gối ngồi xuống bên cạnh nàng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng treo trên bầu trời cao vợi vợi. “Ta không có ngày nào là không muốn quay về Thương Châu, ta so với cô còn đáng thương hơn nhiều, ngay cả việc nhìn người nhà mình lần cuối ta cũng không có cơ hội được nhìn.”

Thẩm Khấp Nguyệt nghiêng đầu cẩn thận quan sát cái người tên Nhạc Hoành ở Thương Châu đã được nghe qua vô số lần. Nàng có một đôi mắt cứng cỏi kiêu ngạo, vừa giống như bao hàm cả thù hận, lại không giống dáng vẻ của một người mưu mô toan tính.

Một nữ nhân trong sáng như vậy, cũng sẽ khiến vương gia trần trọc, thức trắng cả đêm khó yên.

“Khấp Nguyệt.” Kỷ Minh cung chiêu nâng cằm nàng lên nhìn thật kỹ. “Nàng có nguyện cùng ca ca của mình tương trợ cho bốn vương.”

“Ca ca.” Khấp Nguyệt lo lắng nhìn về phía Vô Sương. “Khấp Nguyệt phải làm thế nào để giúp vương gia.”

Vô Sương nhẹ nhàng đặt khay trà xuống. “Chỉ cần tạm thời rời khỏi vương gia, đi về phía Tuy Thành, chờ đại quân của Sài gia.”

Khấp Nguyệt hé đôi môi an ủi, kinh ngạc nói: “Ý của ca ca, là để ta lên vào bên cạnh Sài thiếu chủ.”

Không đợi Vô Sương mở miệng, Kỷ Minh đặt cung vàng xuống nói: “Sài Chiêu nặng tình, thế gian hiếm thấy. Lúc Nhạc Hoành không ở bên cạnh, Tô Tĩnh Trúc và Nam Cung Yên cũng chưa từng được hấn coi trọng, huống hồ bây giờ bên cạnh hấn đã có Nhạc Hoành. Không phải Khấp Nguyệt không đủ hấp dẫn, chỉ tại Sài Chiêu tâm như bàn thạch khó lòng lay động.”

“Đó là... người nào?”

“Người đó...” Ánh mắt Vô Sương không một chút gợn sóng, sâu như không thấy đáy. “Hấn có một người hiền thê tình thâm ý nặng, nhưng những thứ hấn mong muốn, thê tử của hấn lại không cho được.”

Kỷ Minh nâng chén rượu ngon trong tay uống một hơi cạn sạch. “Vô Sương, người hãy chỉ bảo Khấp Nguyệt nên làm như thế nào. Lòng người tan vỡ, vạn sự tất bại.”

“Là hấn...” Khấp Nguyệt tỉnh ngộ nói: “Lý quận mã, Lý Trọng Nguyên.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Nhạc Hoành tùy ý hần huyền với Thẩm Khấp Nguyệt vài ba câu rồi nhanh chóng đứng dậy rời đi. Thấy Sài Chiêu đang ngồi một mình dưới gốc cây cổ thụ nhìn bầu trời, Nhạc Hoành cúi nửa thân người xuống nói: “Chỉ bằng đề ta đoán thử xem, Sài thiếu chủ hiện đang suy nghĩ cái gì nhé?”

Sài Chiêu không quay đầu lại, chỉ duỗi tay về phía sau người, Nhạc Hoành khẽ cười một tiếng nắm lấy lòng bàn tay của y, cùng ngồi xuống tựa vào vai y, ngắm trăng sao trên màn trời đêm, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

“Nàng có thể đoán được ta đang suy nghĩ gì sao?” Sài Chiêu lặng lẽ nói. “Nói cho ta nghe.”

“Chàng đang nghĩ...” Nhạc Hoành cố ý nói chậm lại “...Rất cuộc TThẩmrầm Khấp Nguyệt có lại lịch thế nào? Phải không?”

Ban đầu Sài Chiêu hơi sững sốt, lập tức bình tĩnh lại nói: “Nàng cũng nói cô ấy xác thực là người Thương Châu, nhà ở Thẩm Viên, ta còn nghi ngờ gì nữa chứ? Hiếm khi A Hoành đoán sai tâm tư của ta.”

“Ta không sai.” Nhạc Hoành khẳng định. “Ban ngày chàng cùng lắm chỉ thuận thể đồng ý, kỳ thực trong lòng chàng vô cùng hoài nghi, cũng lo lắng về cô gái không rõ lai lịch kia.”

“Nàng cũng không tin cô ta.”

“Vốn cũng có chút thương hại...” Nhạc Hoành chợt cười ra tiếng. “Chỉ tiếc... Một người càng muốn làm không một kẻ hở, thì lại càng sơ hở trăm đường. Thẩm Khấp Nguyệt này, chính là như vậy.”

“A Hoành sớm đã nhìn ra cô ta có vấn đề?” Sài Chiêu hứng thú hỏi. “Nhưng lúc nàng hỏi cô ta sống ở đâu thì có cảm giác thế nào?”

Nhạc Hoành nhớ lại cảnh tượng đó. “Ta hỏi cô ấy, nghe khẩu âm của cô ấy giống như người Vĩnh Hạng, cô ấy không hề nghĩ ngợi nhiều liền nói Vĩnh Hạng cách Thương Châu 30 dặm, cô ấy sống ở Thẩm Viên bên cửa Đông... Chính là những lời nói này, khiến ta nổi lên nghi ngờ.”

“Nghe cũng đâu có gì là sai.” Sài Chiêu nói một câu để mời Nhạc Hoành, nhưng giọng nói lại trầm thấp đậm nhu tình.

“Mỗi một câu cô ấy nói ra đều không có vấn đề, nhưng lại vừa vặn như vậy, thì chính là có vấn đề.” Nhạc Hoành lộ ra chút đắc ý. “Vĩnh Hạng xác thực là ở cách ngoài thành Thương Châu 30 dặm, nhưng ở đó không phải là nơi ở của dân chúng bình thường... mà là... nơi thao trường luyện tập của cha và đại ca ta, dân chúng Thương Châu căn bản không hề biết có một nơi như vậy. Trừ phi...” Nhạc Hoành cau mày. “Bản thân cô ấy đã có chuẩn bị rồi mới đến, có người đã đem những tin tức lớn nhỏ trong ngoài Thương Châu báo cho cô ta biết, sợ khi có người hỏi đến cô ta khó có thể ứng phó được. Cô ta biết nhiều hơn dân chúng Thương Châu rất nhiều, sao có thể thực sự là người Thương Châu lưu lạc bên ngoài?”

Sài Chiêu gật đầu cười không nói tiếp, chỉ nắm chặt tay Nhạc Hoành, bờ môi tiến gần nhẹ nhàng hôn. “Còn nữa không?”

“Còn có...” Nhạc Hoành nghiêng đầu về một phía né tránh, chợt hiểu ra điều gì, buồn bực nói: “Còn nữa, chàng rõ ràng cũng sớm biết là cô ta có vấn đề, ta nói có sai hay không?”

Sài Chiêu cũng không né tránh, đôi mắt xám lại cười nói: “A Hoành nói không sai, ta cũng đã sớm đoán được huyền cơ trong đó.”

“Chàng lại không quen thuộc Thương Châu sao có thể nhìn ra được điều gì?” Nhạc Hoành không hiểu.

Sài Chiêu dựa vào thân cây, từ tốn đáp: “Quả thực ta không biết, ta chỉ biết, A Hoành và quận chúa có giao tình tốt, nhan sắc của Thẩm Khấp Nguyệt quyến rũ mê người, cô ấy mở miệng ra là lại những nhẽo gọi Lý Trọng Nguyên tướng quân đại nhân, nàng cũng không vì quận chúa mà để cô ta cách xa Trọng Nguyên, ngược lại còn đồng ý giữ cô ấy ở lại trong quân đội... Chuyện như thế này đâu giống một việc A Hoành của ta sẽ làm chứ?”

Nhạc Hoành mở to mắt ngây ngốc nhìn y. “Chàng... Có như vậy cũng nhìn ra được?”

Sài Chiêu lười biếng ngáp dài một cái, chợt kéo Nhạc Hoành, ghé sát vào bên tai nàng nói: “Nữ nhân rất hay ghen tuông, A Hoành lại rộng lượng như vậy hay sao. Giữ lại một cô gái như vậy, nàng cũng không sợ cô ta có mưu đồ với phu quân nàng hay sao? A Hoành thông minh nhanh trí nhất định là nhìn ra điều gì đó, rồi tương kế tựu kế mà thôi.”

Nhạc Hoành nép vào trong lòng Sài Chiêu, nhỏ giọng nói: “Nhìn ra thì nhìn ra, cuối cùng phu quân của ta cũng không phải là kẻ ngu dốt.”

“Ý của nàng.” Sài Chiêu giả vờ nói một cách sâu xa. “Ân Sùng Quyết, chính là kẻ ngu xuẩn?”

Nhạc Hoành tức giận nheo vào cánh tay Sài Chiêu một cái, Sài Chiêu không hề cảm thấy đau nhức, càng ôm chặt nàng hơn.

Lý Trọng Nguyên tách khỏi đám đông một mình đi dạo bộ ở trong rừng, cứ chốc lát lại ngẩng đầu nhìn trời khê thờ dài.

“Nuôi tiếc lớn nhất của bản vương chính là chỉ có một đứa con gái, may mà còn có đứa cháu trai A Chiêu này là cánh tay đắc lực. Trọng Nguyên có thân thiết thì cũng chỉ là con rể của Sài gia, trên người cũng không mang huyết thống Sài gia. A Chiêu, thúc phụ nói như vậy, con vẫn không hiểu hay sao?”

Bên tai Lý Trọng Nguyên vẫn quanh quẩn từng câu từng chữ của Sài Dật ngày đó, tự giễu cười nói: “Lý Trọng Nguyên ơi là Lý Trọng Nguyên, cứ coi như người đã cưới được quận chúa làm vợ, quận mã gia này cùng lắm cũng chỉ là một gia tộc trọng vương phủ, cho dù người có làm tốt thế nào đi chăng nữa, cũng không thể so sánh với huyết mạch ruột thịt của Sài gia.”

“Lý tướng quân?”

Trong rừng có tiếng người khẽ gọi. “Là Lý tướng quân sao?”

Lý Trọng Nguyên theo tiếng gọi quay lại, dưới ánh trăng mờ ảo, khuôn mặt xinh đẹp như cách hoa đào thoát ẩn thoát hiện kia. “Là... Cô?”

Thẩm Khấp Nguyệt nhẹ nhàng thanh thoát xuất hiện trước mặt Lý Trọng Nguyên, trên mặt cũng không còn hoảng sợ khùng khiếp như ban ngày nữa, nụ cười dịu dàng. “Trời không còn sớm nữa, Lý tướng quân chưa đi nghỉ hay sao?”

Thấy Lý Trọng Nguyên không đáp lại mình, Thẩm Khấp Nguyệt nhìn thẳng vào khuôn mặt tuấn dật của hắn, nói: “Bọn họ gọi ngài là quận mã gia, Lý Tướng quân chính là con rể của Sài Vương phủ, là phu quân của Sài quận chúa?”

“Phải.” Lý Trọng Nguyên thấp giọng đáp.

Trong ánh mắt Thẩm Khấp Nguyệt lộ vẻ kích động. “Không ngờ người giúp Khấp Nguyệt chính là quận mã gia đại nhân! Thật là thất kính.”

Lý Trọng Nguyên khoát tay áo nói: “Thẩm cô nương đừng nói như vậy, vốn cũng không thể coi là giúp được cô cái gì cả, chỉ tiện đường cùng đi mà thôi.”

“Nghe nói.” Hai mắt Thẩm Khấp Nguyệt sáng lên. “Sài Vương gia chỉ có một cô con gái bảo bối là Sài quận chúa, con rể của ông ấy, nhất định là nam nhân nổi tiếng Chu Quốc, hôm nay gặp mặt, quả nhiên...”

Giọng nói của nàng yêu kiều mềm mại khiến trong lòng người nghe cũng phải rung lên, biết rõ chỉ là lời khen ngợi khách sáo, nhưng tựa đáy lòng cũng cảm thấy thoải mái, khoe miệng Lý Trọng Nguyên khẽ nhếch lên nụ cười.

“Thẩm cô nương cũng nên đi nghỉ sớm đi.” Lý Trọng Nguyên khách khí nói. “Chính miệng thiếu phu nhân đã đồng ý cho cô ở lại, trong quân sẽ không có ai làm khó Thẩm cô nương đâu.”

“Quận mã gia nói thì sẽ không giữ lời hay sao?” Thẩm Khấp Nguyệt chớp đôi mắt nói.

Lý Trọng Nguyên sừng sốt một hồi, nụ cười ngưng trên khuôn mặt. Vừa hay Thẩm Khấp Nguyệt khua tay áo rời đi, bên môi vẫn giữ nguyên đường cong.

Vân Đô, Sài Vương phủ

“Phụ Vương.” Sài Tĩnh đẩy cửa ra rón rén đi đến.

Sài Dật khó khăn lên tiếng đáp. “Con đến rồi.”

Sài Tĩnh đau lòng nói: “Bệnh phổi của phụ vương sao vẫn không có tiến triển gì tốt lên, trước còn tốt hơn một chút, đại ca vừa mới đi, bệnh tình của người mỗi ngày ngược lại càng nghiêm trọng hơn.”

“Không có gì đáng ngại.” Sài Dật cố gắng mạnh mẽ nói. “Bẩm ngón tay tính toán, A Chiêu bọn họ có lẽ cũng đã cầm binh tới sát thành trì của Lương Quốc rồi.

“Sài thiếu chủ thiện chiến, Vân Tu và huynh đệ nhà họ Ngô cũng đều là cao thủ giết địch.” Sài Tĩnh trấn an phụ thân. “Còn có Trọng Nguyên ở...”

Con mắt già nua của Sài Dật chợt nhìn thẳng vào mặt con gái, bình tĩnh nói: “Tĩnh Nhi, con và Trọng Nguyên...”

Sài Tĩnh khẽ cắn môi, nói: “Phụ Vương muốn hỏi gì?”

Sài Dật dựa lưng vào chiếc ghế lim phía sau, giống như là lẩm bẩm: “Trọng Nguyên cũng không phải là không tốt, phu quân của con, bản thân con hiểu rõ nhất. Có những lúc, phụ vương chỉ hy vọng con có thể hiểu, tất cả những gì phụ vương làm...”

“Đều là vì Sài gia.” Sài Tĩnh tiếp lời. “Phụ vương muốn nói, có phải là câu này?”

Sài Dật nhìn chăm chú vào đứa con gái thông minh hiểu chuyện, mừng rỡ nói: “Mặc dù bốn vương không có con trai, nhưng lại dưỡng dục được một đứa con gái không thua kém gì nam nhi.”

Thấy Sài Tĩnh cẩn thận pha chế chén thuốc thay mình, Sài Dật tiếp tục nói: “Kính sư đưa tin tức ở trong cung tới.”

“Cái gì?” Sài Tĩnh tùy ý hỏi.

“Hoàng Thượng mắc bệnh, bệnh đã mấy ngày.” Sài Dật trầm giọng.

“Bị bệnh?” Sài Tĩnh ngừng động tác trong tay. “Bệnh gì?”

“Bệnh đậu mùa.” Sài Dật gõ gõ xuống bàn, chậm rãi nói.

“Bệnh đậu mùa?” Sài Tĩnh nhếch miệng, ngay lập tức lại nói “Có lẽ không có gì đáng ngại đâu. Tĩnh Nhi nhớ phụ vương từng nói, lúc nhỏ con và đại ca cũng mắc phải bệnh này, mặc dù là hiểm nghèo nhưng lúc đó trong nhà vẫn hiền hách, nhẫn nhịn đau ốm một thời gian thì cũng tốt thôi. Hoàng Thượng ở trong cung lâu, hẳn là không cần lo lắng.”

Sài Dật vuốt râu không nói, ánh mắt thâm thúy nhìn Sài Tĩnh không biết bản thân mình đã nói gì sai.

“Phụ Vương.” Sài Tĩnh nhủ mày.

Sài Dật ra hiệu cho con gái đi xuống phía dưới, nhấp một ngụm cam lộ son trà cho cổ họng đã sớm khô khốc từ lâu. “Tĩnh Nhi hãy nói cho phụ vương nghe thử, về người của hoàng tộc Nam Cung hiện nay.”

Sài Tĩnh thoáng suy nghĩ một chút: “Đương kim thánh thượng và trưởng công chúa là hai người người con duy nhất của tiên đế, còn Nam Cung thân vương có mười một vị, nhưng... Đều là họ hàng thân cận, được hưởng họ Nam Cung nên có thể phong vương phong tước, cũng không hề góp phần, chẳng qua chỉ là những kẻ vô tích sự mà thôi.”

“Nếu như...” Sài Dật cảnh giác quét mắt ra ngoài cửa sổ thư phòng. “Nếu như vị thiếu đế này của chúng ta không thể sống qua trận đấu mùa này, chiếu theo tục lệ ngôi vị hoàng đế này nên do ai ngồi?”

“Cái này!” Sài Tĩnh nghẹn lời một lúc, lắc đầu nói “Hoàng Thượng tuổi nhỏ, căn bản không thể có con nối dõi, trưởng công chúa càng là một nữ tử, không được phép mơ mộng đến ngôi vị hoàng đế dù chỉ là một chút... Còn lại tộc nhân Nam Cung, thì cũng có thể nhường ngôi. Chỉ sợ làm lãng phí ngại vàng kia. Phụ vương hỏi ý con gái, chẳng lẽ là...” Sài Tĩnh ngập ngừng không dám nói tiếp nữa.

“Phụ vương không lừa gạt con.” Sắc mặt âm trầm của Sài Dật trở nên nhợt nhạt, nhưng đôi mắt hốc hác kia thì vẫn sáng lấp lánh. “Không chỉ một lần phụ vương và A Chiêu nói đến chuyện này, phụ vương có tuổi rồi, nghĩ tới những biến cố bi thương của ngày trước lại xuất hiện, khó tránh trong lòng sẽ nảy sinh liêu lĩnh, chỉ sợ rất nhiều chuyện không còn đủ thời gian để làm... Nhưng A Chiêu thì chưa hẳn.”

“Đại ca huynh ấy...” Sài Tĩnh ngược mắt lên. “Tĩnh Nhi căn bản còn nghĩ, trong lòng nảy sinh liêu lĩnh, nên là ý nguyện cất giấu nhiều năm của đại ca mới phải.”

“A Chiêu ẩn thân nhiều năm, tâm tính thuần thực, lo lắng chu toàn khiến một người thúc phụ như ta đây cũng âm thầm kính hãi.” Sài Dật đập bàn lấy lại tinh thần. “A Chiêu nói với ta... Người lập quốc, quốc gia lập rồi còn những người khác rình rập, cho dù lòng hắc có thiên hạ, nhưng không muốn cướp ngôi đoạt vị để phải mang tiếng xấu muôn đời.”

“Nhưng...” Sài Tĩnh không hiểu, nói: “Đại Chu vốn là của nhà Nam Cung, không đi bước này, Sài Gia sẽ chỉ là một thần tử, mấy đời cũng chỉ có vậy.”

“Nếu như Hoàng Thượng bất hạnh chết yểu thì...?” Sài Dật khép chặt đôi mắt, đôi môi tái nhợt nhẹ nhàng nói ra mấy chữ này.

Trong lòng bàn tay Sài Tĩnh túa mồ hôi, lẩm bẩm nói: “Thiếu đế chết yểu, không có con nối dõi vương vị, mười một vị Nam Cung vương gia không phục tự nhiên sẽ có một trận tranh đấu... Trong tay đại ca cầm trọng binh công Lương, chiến bại có binh quyền, thắng lợi có chiến công, chỉ cần trong triều có người uy hiếp, tướng lĩnh trong quân bảo hộ, đại ca sẽ được khoác áo hoàng bào. Ngai vàng giữa đại điện kia, cũng chỉ nằm trong gang tấc.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Trong lòng bàn tay Sài Tĩnh túa mồ hôi, lẩm bẩm nói: “Thiếu đế chết yểu, không có con nối dõi vương vị, mười một vị Nam Cung vương gia không phục tự nhiên sẽ có một trận tranh đấu... Trong tay đại ca cầm trọng binh công Lương, chiến bại có binh quyền, thắng lợi có chiến công, chỉ cần trong triều có người uy hiếp, tướng lĩnh trong quân bảo hộ, đại ca sẽ được khoác áo hoàng bào. Ngai vàng giữa đại điện kia, cũng chỉ nằm trong gang tấc.”

“Há chỉ là gang tấc, phải là dễ như trở bàn tay mới đúng.” Sài Dật ho khan kịch liệt mấy tiếng.

“Nhưng bệnh đậu mùa cũng không phải không thể trị.” Sài Tĩnh cẩn trọng suy xét. “Trưởng công chúa chắc chắn sẽ không để đệ đệ của mình xảy ra chuyện, tất cả chỉ là do cha con ta tự nghĩ ra mà thôi.”

“Mọi chuyện ai biết trước được.” Đôi mắt u ám của Sài Dật ánh lên tia sáng. “Đây cũng là lý do vì sao lần này phụ vương muốn giữ con ở bên cạnh. Có những chuyện vẫn nên trừ tính trước.”

“Tĩnh Nhi hiểu.” Ánh mắt quả quyết của Sài Tĩnh nhìn thẳng vào người cha già yếu. “Bên Huy Thành... Con sẽ có tính toán.”

Hoàng cung, Huy Thành, kinh đô Đại Chu

Nam Cung Yến vô lực ngồi bệt trên chiếc ghế lim dát vàng, hai mắt vô thần nhìn chiếc giường đúc vàng ròng được che bằng tấm màn trắng kéo căng.

“Trưởng công chúa.” Cung nhân thận trọng trấn an: “Bệnh đậu mùa không phải không thể chữa trị, khi còn bé trưởng công chúa cũng từng bị bệnh đậu mùa, không phải cũng đang rất khỏe mạnh hay sao? Hoàng thượng có trời cao phù hộ, nhất định sẽ bình yên vô sự.”

Nam Cung Yến buồn bã nói: “Lúc bốn cung bị bệnh đậu mùa thì chưa quá ba, bốn tuổi, gắng gượng gần mười ngày mới có tia hy vọng sống sót. Hoàng thượng đã mười tuổi, thái y cũng nói lớn như vậy mới mắc bệnh đậu mùa, so với lúc bé còn gian nan hơn nhiều... Người nói, thái y nói như vậy là có ý gì, có phải bệnh này của hoàng thượng là bệnh dữ! Có phải không?”

“Trường công chúa đừng nghĩ như vậy.” Cung nhân quý xuống đất nói. “Thái Y vì trốn tránh trách nhiệm của mình, thường sẽ nói bệnh tình nghiêm trọng, cũng lắm là phải tốn chút thời gian mà thôi. Hoàng thượng hồng phúc tề thiên, tuyệt đối sẽ không gặp chuyện gì!”

“Không thể có chuyện, không thể có chuyện!” Nam Cung Yến thở mạnh. “Bỏ cung chỉ có một đệ đệ này, nó tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì!”

Nam Cung Thần nằm trên giường, khuôn mặt tái nhợt, trong lúc mơ hồ thỉnh thoảng còn lấy tay chạm vào những nốt đậu mùa trên người. Nhũ mẫu chăm sóc bên cạnh nhẹ nhàng đề lấy bàn tay bé nhỏ của hắn, lại vừa lấy khăn lau mồ hôi trên trán hắn.

“Trường tỷ, trường tỷ...” Nam Cung Thần thều thào gọi.

Nam Cung Yến xoay người đi không dám nhìn, vừa khóc thút thít vừa chậm rãi khép hai mắt lại. “Đi truyền Tô Tinh Trúc yết kiến, bốn cung muốn gặp cô ta.”

Trong doanh trại

Lý Trọng Nguyên mở tấm bản đồ bằng da dê, chỉ vào chỗ điểm đỏ, nói: “Thiếu chủ, đây chính là bảy châu phía Tây Bắc của Đại Tấn năm đó, trong đó địa thế của Thương Châu là trọng yếu nhất, sát biên giới với Lương Quốc năm xưa, sáu châu còn lại đều nhờ Thương Châu làm lá chắn. Mà trước mắt của đại quân chúng ta chính là thành Kinh Châu, tướng lĩnh Phần Vinh trấn thủ thành cũng chính là tướng lĩnh của Tấn Quốc năm xưa. Ngay khi Kỷ Minh lấy được sáu châu, Phần Vinh tự biết không thể cứu vãn, liền mở cửa thành nghênh đón quân Lương vào thành.”

“Tướng xin hàng không đáng sợ.” Vân Tu khinh thường nói. “Nếu như thiếu chủ tin thần, cho thần năm ngàn binh, trong vòng một ngày thần sẽ lấy được Kinh Châu.”

Sài Chiêu giống như không nghe thấy lời của Vân Tu, thấp giọng nói: “Đường công Lương còn dài, có thể giảm chút hao tổn mới tốt, năm ngàn người... Vẫn là quá nhiều.”

Ân Sùng Quyết vén tấm màn lều nhìn về phía thành Kinh Châu trong màn đêm, nghiêng răng nói: “Thiếu chủ hãy tin tưởng Sùng Quyết, ngày mai tôi nguyện đem người của Ân Gia Bảo thử một lần.”

“Ân Nhị thiếu gia nói đùa rồi.” Lý Trọng Nguyên lặng lẽ nói. “Lần đầu ra chiến trường, đâu có lý được cầm binh công thành. Vân Tu có kinh nghiệm nhiều năm, thiếu chủ cũng khó lòng yên tâm... Vẫn là yên lặng quan sát mấy trận chiến rồi hẵng nói.”

Ân Sùng Quyết còn muốn cãi thêm mấy câu, Sài Chiêu đề vai hắn lại, nói: “Sùng Quyết muốn đích thân ra tay, sau này còn rất nhiều cơ hội, không cần phải nóng vội nhất thời. Kinh Châu tầm thường, một ngày không xa huynh đệ các người và ta còn phải tiến vào kinh đô Lương Quốc, xây dựng đại nghiệp.”

“Phần Vinh?” Nhạc Hoành cắn đầu ngón tay như có suy nghĩ. “Ta nhớ ra hắn. Năm xưa hắn cùng với cha ta cũng coi như có mối giao tình tốt, khi Thương Châu bị bao vây, cha ta cũng phái người đi cầu Phần Vinh xuất binh tương trợ nhưng không có ai dám chống lại lệnh không được phát binh của Vũ Đế...”

Sài Chiêu đề lại tấm bản đồ da dê. “Trận đầu đối với quân ta có quan hệ trọng đại, đề ta đích thân đi.”

“Thiếu chủ...” Trọng Nguyên còn muốn khuyên bảo, đã bị Sài Chiêu dùng ánh mắt ám chỉ, đành phải cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa.

Lúc mọi người tản đi, Lý Trọng Nguyên lại chặn trừ tiến đến gần Sài Chiêu, khẩn thiết nói: “Thiếu Chủ, ngài là chủ soái một quân, Kinh Châu không đáng sợ, ngài không cần phải tự mình xuất mã. Vân Tu cũng rất được, thần cũng được, đều đủ khả năng ứng phó với cái tên Phần Vinh bại tướng kia...”

Sài Chiêu khua tay nói: “Ta chỉ sợ bọn họ không nhận Sài Thiếu chủ Sài Chiêu ta đây. Lui ra đi.”

Nhạc Hoành liếc về phía Vân Tu ra ám hiệu, Vân Tu nhìn phía sau mấy lần, thấy không có người đi theo, theo Nhạc Hoành lách vào chỗ vắng. “Thiếu phu nhân gọi thần.”

“Theo ta đến một nơi.” Nhạc Hoành nhìn vào ánh mắt của Vân Tu nói. “Người có dám hay không?”

“Có nơi nào là Vân Tu ta không dám đi chứ?” Vân Tu cười ha hả nói. “Núi đao biển lửa, không chối từ! Người chỉ đi đâu, thần sẽ đi đó, không hề trái lệnh.”

Nhạc Hoành chỉ thành Kinh Châu như ẩn như hiện ở phía sau, khiêu khích cười nói. “Kinh Châu...”

Vân Tu giật mình lùi vài bước, hoảng loạn nói: “Không được.”

“Người lại chớp mắt đến mấy lần rồi.” Nhạc Hoành cười giờ thẳng ngón út lên nói. “Vân Tu to gan lớn mật, cũng lắm cũng chỉ như vậy thôi.”

Vân Tu ấp úng nói: “Thần không có gì phải sợ, nhưng người thì không được. Đại chiến Kinh Châu tới gần, thực sự quá nguy hiểm. Và lại...” Vân Tu nghi hoặc: “Người muốn đi Kinh Châu làm gì?”

Nhạc Hoành nhìn thành Kinh Châu thấp thoáng trong màn đêm, thấp giọng nói: “Mặc dù ta không hoàn toàn chắc chắn, nhưng cũng có thể thử xem.”

Vân Tu thu hồi hoảng loạn, nhìn theo ánh mắt của Nhạc Hoành, bình tĩnh trở lại.

“Phản Vinh và Nhạc gia là chỗ quen biết cũ, lúc nhỏ ta còn gọi hắn một tiếng Phản thúc thúc.” Nhạc Hoành trầm tĩnh nói “Hắn nhất định còn nhớ rõ ta.”

“Người nghĩ là...” Vân Tu hiểu ra. “Khuyên bảo Phản Vinh đầu quân cho Sài gia.”

“Ừm” Nhạc Hoành gật đầu đáp, “Sài Chiêu cũng nghĩ giống như ta, tương lai phía trước còn xa không lường được, có thể trước tiên không cần đánh mà thắng mới là hay nhất. Nếu hắn từng đầu hàng, biết thời thế cũng không nên vì Kỷ thị Lương Quốc mà ngoan cố chống lại để mất mạng.”

“Thiếu phu nhân nói cũng có lý.” Vân Tu cắn mu bàn tay, lại lộ vẻ buồn rầu. “Nhưng đối đầu với địch như vậy rất là nguy hiểm, hay là bẩm báo thiếu chủ rồi để ngài định đoạt rồi hãy làm... Nếu như người xảy ra bất trắc, thiếu chủ nhất định sẽ chém thân thành ngàn mảnh mất.”

“Hai người là huynh đệ tốt, chàng sẽ không nỡ đâu.” Nhạc Hoành thoải mái cười nói: “Thừa dịp lúc bọn họ đi tuần tra, ngươi hãy đi cùng với ta.”

Vân Tu ngập ngừng một lúc, thấy Nhạc Hoành đã đi lấy Bạch Long, đành phải cắn răng đi theo.

Thừa lúc màn đêm che lấp, hai người lặng lẽ tới gần dưới thành Kinh Châu, thấy trên lầu cao của thành có bóng người nhón nháo, đều là quân sĩ trấn thành tay cầm binh khí, tuy nhìn không rõ lắm, nhưng Kinh Châu phòng bị nghiêm ngặt cũng có thể nhìn thấy chút ít.

Vân Tu thấy Nhạc Hoành một lúc lâu không nhúc nhích, không hiểu nói: “Tiếp theo nên làm như thế nào? Chúng ta mà tiến lên phía trước nữa, bị quân coi thành phát hiện là có thể vạn tiền phóng tới rồi.”

Nhạc Hoành cười không nói, từ trong hộp cung tên lấy ra một mũi tên vàng, lại lấy cây đao trong tay áo mượn ánh trăng khắc ở phía dưới mũi tên một chữ “Hoành.” Quay về phía Vân Tu quơ quơ nói: “Mũi tên của ta, sẽ biết nói chuyện.”

Vân Tu ngạc nhiên nói: “Chỉ bằng mũi tên này, thì có thể thuyết phục thủ tướng Phản Vinh? Thiếu phu nhân, người hù thần đấy à?”

Nhạc Hoành cũng cười giải thích với hắn, vung tay giương cung phóng mũi tên vàng đi, mũi tên xẹt qua màn đêm đen, thẳng về phía thành Kinh Châu. Chỉ nghe thấy trên lầu thành náo loạn một lúc, Nhạc Hoành nhếch miệng cười, cùng với Vân Tu bí mật núp ở trong rừng rậm tối tăm

Vân Tu mấy lần há hốc miệng, lại không được cơ hội mở miệng, cuối cùng không nhịn được, nói: “Thiếu phu nhân, thần kiến thức nông cạn xin người đừng trách... Năm xưa, lúc người vẫn còn ở Tấn Quốc, thực sự là nổi danh khắp thiên hạ?”

Nhạc Hoành đang chơi với cây đao trong tay áo, nghiêng đầu nói: “Ngươi thấy ta là một nữ tử nên không để mắt ta à? Hay là không tin nữ tử cũng có thể có bản lĩnh lớn.”

“Không phải không phải!” Vân Tu vội la lên. “Thần đã được thưởng thức tài bắn cung của người, nào dám coi thường... Hai quân đối đầu, một mũi tên vàng... thật có thể phát huy công dụng à?”

Vừa dứt lời, thành Kinh Châu hé mở, Nhạc Hoành nghe thấy tiếng động, đề nén vui mừng đứng lên nói: “Vân Tu ngươi xem, có người đi ra!”

Thấy Nhạc Hoành nhảy lên Bạch Long muốn tiến lên trước, Vân Tu vội nắm chặt cương ngựa của nàng vội la lên: “Ngộ nhớ là quý khách của Lương Quân thì sao! Thiếu phu nhân không thể đi! Để thần đi thăm dò thay người trước thì hơn.”

Từ trong cửa thành một tiểu đội người ngựa tiến ra, ước chừng khoảng năm sáu người, cầm đầu là một vị tướng quân mặc giáp bạc, màn đêm đen thui cũng không nhìn rõ khuôn mặt, mấy người còn lại giống như quân sĩ cận vệ, mặc dù dắt binh khí, nhưng cũng không có mang sát khí lạnh thấu xương.

Vân Tu thoáng yên tâm, đang muốn mở miệng hỏi mấy câu, tướng quân mặc áo giáp bạc đã tranh lên tiếng trước: “Bốn tướng muốn gặp Nhạc tiểu thư!”

“Nhạc...” Trong lòng Vân Tu dâng lên nỗi kích động, “Nhạc tiểu thư trong miệng ngài, đã là Sài Thiếu phu nhân của bọn ta rồi!”

“Nhạc tiểu thư cũng được, Sài phu nhân cũng được, Nhạc Hoành chính là Nhạc Hoành, một thời gian dài không gặp, Phản thúc thúc có khỏe không.” Nhạc Hoành chậm rãi cười Bạch Long đi tới, giọng trong trẻo bình tĩnh, thần sắc kiên định tự nhiên.

Phản Vinh nhìn thật kỹ, thấy người trước mắt quả thực là Nhạc Hoành, kinh ngạc xoay mình xuống ngựa, chấp tay cung kính nói: “...Chào Nhạc tiểu thư.”

Thân vệ phía sau đưa mũi tên vàng đó lên, Phản Vinh cẩn trọng dâng cho Nhạc Hoành đang ngồi trên Bạch Long. “Nhạc tiểu thư, tên của người.”

Nhạc Hoành thông thả tiếp nhận, vuốt ve mũi tên, nói: “Nhoáng một cái đã nhiều năm như vậy rồi, Phản thúc thúc vẫn còn nhớ rõ những thứ của Nhạc Hoành, thấy mũi tên vàng, liền biết ta ở ngoài thành chờ người.”

Phản Vinh khẽ thờ dài một tiếng: “Phản mỗ vốn là bộ hạ của Tĩnh quốc công, lúc tiểu thư mới học bắn tên, Phản mỗ cũng từng thay người giữ hộp tên, mũi tên vàng này, sao có thể quên được. Nghe thấy cả nhà người hy sinh vì nước, Phản mỗ cũng chỉ biết nắm tay thờ dài, chỉ hận...” Phản Vinh có chút lúng túng, nhủ mảy bắt lực thờ mạnh.

“Chỉ hận Vũ Đế ngu ngốc, hạ lệnh không được bắt cứ kẻ nào đi ứng cứu Thương Châu, ngay cả Phản thúc thúc có lòng muốn cứu viện cũng không kháng lại được ý chỉ của vua.” Nhạc Hoành bình tĩnh nói. “Thương Châu và Nhạc gia, cũng không trách ngài.”

“Tiểu thư...” Phan Vinh quỳ một chân trên đất nói. “Mặt tướng có tội, lúc Sở Vương tiến binh dưới thành Kinh Châu đã hạ một mạch sáu châu, Kinh Châu chẳng qua có hơn ngàn binh mã, căn bản không thể chống lại, mặt tướng khổ tâm mấy ngày, không đành lòng nhìn thấy cảnh thành phá người vong... Lúc đó mới...”

“Thương Châu thất thủ, Tấn Quốc tất vong.” Nhạc Hoàn xoay người xuống ngựa đỡ Phan Vinh đứng dậy. “Phản thúc thúc không nên tự trách, người vì bảo vệ tính mệnh bách tính Kinh Châu, nội tâm cũng bị giằng xé.”

Phan Vinh vẫn còn có chút kính nể đối với đứa con gái của chủ cũ trước đây, ngập ngừng một chút vẫn không dám đứng lên. Vân Tu nuốt nước bọt ngây ngốc nhìn, càng thêm khâm phục Nhạc Hoàn.

“Tiểu thư muốn gặp ta... Là vì...” Phan Vinh cẩn trọng quan sát vẻ mặt không chút kinh động của Nhạc Hoàn. “Quân Sài gia sắp công thành...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

“Tiểu thư muốn gặp ta... Là vì...” Phan Vinh cẩn trọng quan sát vẻ mặt không chút kinh động của Nhạc Hoàn. “Quân Sài gia sắp công thành...”

“Thương Châu thất thủ, Tấn quốc tất vong.” Nhạc Hoàn xoay người xuống ngựa đỡ Phiên Vinh dậy, “Phiền thúc thúc không cần tự trách nữa, thúc bảo vệ được tính mạng của dân chúng Kinh Châu, công lao cũng không nhỏ.”

Phiên Vinh vẫn còn có chút kính sợ nữ chủ nhân cũ này, chần chừ không dám đứng dậy. Vân Tu nuốt nước bọt đứng ngây người mà nhìn, cảm thấy khâm phục Nhạc Hoàn sát đất.

“Tiểu thư muốn gặp ta... Chính là vì...” Phiên Vinh dè dặt nhìn khuôn mặt không chút gọn sóng của Nhạc Hoàn hỏi: “Sài gia quân công thành...”

Nhạc Hoàn chỉ về phía xa xa nói:

“Phản thúc thúc, thật sự không dám giấu thúc, phía sau ta không đến 10 dặm chính là hơn 10 vạn đại quân của Chu Quốc. Hiện tại A Hoàn tới gặp mặt thúc trước, cũng là nhớ tình cảm giữa thúc và cha ta năm xưa, không đành lòng để thúc vì Kỷ Minh mà uổng phí tính mạng.

Sắc mặt Phan Vinh đầy run sợ, cúi đầu nói: “Phản mỗ đã một lần ra hàng, nếu lại thêm lần nữa... chỉ sợ Sài thiếu chủ cũng coi thường Phản mỗ, càng không có mặt mũi đối diện với thiên hạ...”

“Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, làm gì có chuyện coi thường chứ?” Nhạc Hoàn cười nói. “Kinh Châu không đánh mà hàng, sẽ khai dậy sĩ khí của Sài gia quân, khi đó thúc trở thành công thần của chúng ta. Phản thúc thúc nghĩ nhiều rồi.

Thấy Phan Vinh vẫn còn có vẻ do dự, Nhạc Hoàn chỉ về hướng Lương Quốc nói: “Phản thúc thúc, A Hoàn nghe nói Sở vương Kỷ Minh cũng cảm quân ứng chiến, nhưng hấn mạng theo mấy vạn tinh binh có bước chân vào Kinh Châu nữa bước hay không? Hay là hấn đóng quân ở trong thành Thương Châu cách Kinh Châu trăm dặm? Phản thúc thúc lăn lộn đồ máu nơi sa trường hơn mười năm, đạo lý này thúc hẳn nên rõ mới phải...”

Lời vừa nói ra, hai thị vệ phía sau Phan Vinh nhìn nhau lộ vẻ uể oải, Phan Vinh nhú chặt mày, nghĩ hồi lâu sau mới nói: “Sở vương... Đúng là chưa từng đi đến Kinh Châu...”

“Quả là vậy.” Nhạc Hoàn khẩn thiết nói: “Kỷ Minh căn bản không nghĩ rằng mấy người thúc có thể thủ được Kinh Châu, chẳng qua hấn chỉ nhờ toà thành này giữ chân quân Sài gia mà thôi. Sao hấn lại đau lòng một thành trì của Tấn Quốc được? Phản thúc thúc người nói coi có đúng hay không?”

Phan Vinh cứng họng, thở dài một hơi không nói gì.

Nhạc Hoàn thấy ông ta có vẻ bị mình nói lung lay, đôi mắt lạnh lợi loé lên tiếp tục nói: “Cùng với chuyện toàn quân liều mạng đánh một trận mà vẫn thất bại, sao không sớm bỏ tà theo chính, giúp Kinh Châu mở ra tương lai tươi sáng hơn... Phản thúc thúc...”

“Tiểu thư...” Phan Vinh muốn nói lại thôi.

Vân Tu vẫn đứng ngây người nghe từ nãy đến giờ, sớm đã ngạc nhiên đến há hốc mồm, chợt phục hồi tinh thần lại, lớn tiếng nói: “Phản tướng quân, ông còn do dự gì chứ? Thiếu phu nhân nhà tôi địa vị cao quý, Kinh Châu là biên giới cổ quốc của cô ấy, ông lại là gia tướng ngày xưa của Nhạc gia, thiếu chủ nhà tôi nhất định sẽ đối xử tốt với ông.”

Phan Vinh hít một hơi thật sâu nhìn về phía cận vệ phía sau, chợt xoay người quỳ xuống đất. “Phan Vinh thẹn với lòng mình, sau này đành phải dựa vào sự che chở của thiếu chủ và tiểu thư.”

Vân Tu vui mừng cười to ra tiếng, đập mạnh tay xuống yên ngựa, con ngựa kinh sợ hí lên mấy tiếng. “Thật sự là quá tốt! Thiếu phu nhân và Phàn tướng quân nói chuyện với nhau một hồi đã có thể không đánh mà thắng Kinh Châu rồi.”

Nhạc Hoành cần môi đầy Vân Tu ra, mỉm cười nâng Phàn Vinh dậy, núp đồng tiền nở rộ bên má. “Phàn thúc thúc khách khí rồi, A Hoành và Sài thiếu chủ phải cảm ơn thúc mới đúng. Phàn thúc thúc hiểu nghĩa lớn, khiến người ta phải khâm phục.”

Phàn Vinh bỗng cảm thấy xấu hổ, trán toát đầy mồ hôi, vội vã không ngừng xua tay, ngại ngần không biết nói thế nào cho phải.

“Phàn thúc thúc trở về chuẩn bị một chút đi.” Nhạc Hoành chăm chú nhìn thành trì Kinh Châu phía sau lưng ông. “Sáng sớm ngày mai, A Hoành và Sài thiếu chủ đợi tin tốt từ Kinh Châu.”

“Mặt tướng...” Phàn Vinh cung kính chấp tay nói: “Sẽ đem tướng sĩ cung nghênh Sài thiếu chủ vào thành.”

Nhìn theo Phàn Vinh trở về trong thành, nửa ngày sau Vân Tu mới hoàn hồn, bóp mạnh cổ tay mình nói: “Thiếu phu nhân, tôi đang nằm mơ sao? Kinh Châu... đầu hàng rồi sao?”

“Nhạc Hoành điều khiển Bạch Long xoay đầu lại, đắc ý cười nói: “Không phải nằm mơ, là sự thật. Kinh Châu, không đánh mà hàng.”

“Vân Tu tôi đúng là kẻ đại nghịch.” Vân Tu đá chân mình ảo não nói. “Lúc trước còn nói với thiếu chủ cần năm nghìn quân đánh Kinh Châu, thiếu phu nhân chỉ dựa vào một mình mình đã có thể thuyết phục được Phàn Vinh... Thần kỳ như thế, tôi chur tằmghe tha nấy. Tôi thật sự không chọn nhầm chủ rồi.”

“Há chỉ có một mình ta?” Nhạc Hoành cười tươi như hoa nói: “Không phải còn cả người nữa sao?”

“Tôi?” Vân Tu ngốc nghếch hỏi: “Tôi ngoài làm nền cho thiếu phu nhân thì đã làm được gì chứ?”

“Nền không thể thiếu, khí thế lại càng không thể thiếu được.” Nhạc Hoành đá bụng ngựa hướng doanh trại mà chạy. “Câu nói cuối cùng của người cũng đã động đến tâm tư của Phàn Vinh, Vân Tu cũng có bản lĩnh chứ bộ.”

“Thật sao?” Vân Tu vội vàng đuổi theo Nhạc Hoành. “Thiếu phu nhân cô không dọa tôi đó chứ?”

Nhạc Hoành trầm nghĩ nhanh chóng quay về doanh trại sao còn lòng để ý đến Vân Tu, trên mặt nở nụ cười khó kìm nén, ôm chặt lấy Bạch Long phi như bay.

Bất ngờ có người xẹt qua, Nhạc Hoành kéo mạnh cương ngựa dừng bước.

Vân Tu cũng vội vàng dừng ngựa lại.

Dưới ánh trăng mờ mờ lộ ra khuôn mặt tuấn tú của người nọ, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chú vào Nhạc Hoành đang thở dốc, im lặng không nói gì.

“Ân Sùng Quyết?” Vân Tu hô khẽ một tiếng, lại thấy Nhạc Hoành không tiến lên cũng lưỡng lự không biết nên nói gì.

“Nhị ca.” Nhạc Hoành vuốt bõm Bạch Long cúi đầu kêu một tiếng.

Ân Sùng Quyết cho đám thị vệ phía sau lui ra, bình tĩnh nói: “Ta tuần tra đến đây, sao A Hoành lại từ hướng Kinh Châu chạy về? Đại chiến sắp tới, đang yên lành sao lại chạy đi làm gì chứ? Vân Tu, huynh bảo vệ thiếu phu nhân của mình như vậy sao?” Ba chữ thiếu phu nhân từ chính miệng mình nói ra đây lòng Ân Sùng Quyết dâng lên từng trận đau nhức.

Ánh mắt kiêu ngạo của Vân Tu khẽ liếc qua Ân Sùng Quyết, nâng ngón trỏ chỉ về phía Ân Sùng Quyết nói: “Ân nhị thiếu, cậu quản nhiều rồi đó. Thiếu chủ cũng chưa từng quản chuyện của thiếu phu nhân, cô ấy đi đâu, làm gì, có quan hệ gì với cậu chứ?”

Ân Sùng Quyết xấu hổ, buồn bực cvung roi chỉ về phía Vân Tu: “A Hoành gọi ta một tiếng nhị ca, còn chưa đủ sao? Nơi này không tới phiên người làm lời.”

“Nhị ca...” Nhạc Hoành thấp giọng nói. “Muội về đây, huynh nhỏ giọng chút.”

Ân Sùng Quyết thu hồi con giận, ngó nhìn nữ tử trước mắt mà đã xa tít tận chân trời, chỉ hận không thể đến gần nâng thêm một chút, gần thêm một chút.

Thấy Ân Sùng Quyết không nổi giận, Nhạc Hoành khẽ thúc ngựa thông thả đi về phía trước, Bạch Long đi sát qua ngựa của Ân Sùng Quyết, hai con ngựa quen nhau nên thân thiết bịn rịn, không muốn để Bạch Long đi. Bạch Long buồn bực hí mấy tiếng đẩy con hắc mã đang dấy dưng ra, rồi chờ Nhạc Hoành đi lướt qua người Ân Sùng Quyết.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết xoay người hô lớn. “Chuyện nguy hiểm như vậy, tuyệt đối không thể có lần sau, phải nghe lời nhị ca.”

“Bạch Long, chúng ta đi.” Nhạc Hoành vỗ nhẹ cổ Bạch Long, nhưng không đáp lại lời Ân Sùng Quyết.

Vân Tu đi ra vài bước, quay lưng về phía Ân Sùng Quyết lớn giọng nói: “Ân nhị thiếu, một câu huynh muội kia trời xanh cũng nghe rất rõ, cuộc đời này

cũng chỉ là huynh muội. Ân nhị thiếu nên dừng bước đi.”

Ân Sùng Quyết siết chặt bàn tay, ngón tay co giật như run lên: “A Hoành... tại sao khi muội càng cách xa ta ta lại càng khát vọng dựa vào muội gần hơn một chút?”

“Thiếu phu nhân sao phải nói chuyện tử tế với tên Ân Sùng Quyết kia làm gì chứ?” Vân Tu đuổi theo Nhạc Hoành khó hiểu hỏi: “Lúc ở Ân Gia Bảo hần ta không có nửa phần ân tình, lúc chúng ta rời khỏi Tuy Thành Ân gia một người cũng không thấy bóng dáng... Tôi đây cũng cảm thấy đau lòng thay cho cô và Thôi thúc đó.”

“Quên đi.” Nhạc Hoành bình tĩnh nói. “Đạo lý đối nhân xử thế chính là như vậy, Ân bá bá cùng Nhị ca nhìn xa trông rộng... Trong lúc loạn lạc ta và Thôi thúc có thể tìm được một nơi sống yên ổn, cũng là món nợ ân tình rồi. Ân gia bọn họ thực sự cũng không có lỗi gì với ta. Sau này khi nói chuyện với huynh ấy người cũng khách khí hơn chút, dù gì... ta vẫn còn gọi huynh ấy một tiếng nhị ca...” Bóng đêm vừa khấp che giấu đi vẻ thất vọng trên mặt Nhạc Hoành. “Đi thôi.”

“À.” Vân Tu không cam lòng nói: “Vân Tu biết rồi.”

Trong doanh trường chủ soái, đèn dầu lay động, Sài Chiêu ngồi vùi đầu vào xem binh thư, thân hình rất lâu không động đậy, Nhạc Hoành dắt Bạch Long, qua sa trường nhìn thấy phu quân cực khổ vì cuộc chiến, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Xốc sa trường lên, Sài Chiêu không ngẩng đầu lên hỏi: “Đã về sao?”

Nhạc Hoành cởi áo khoác trên người xuống khế khoác lên người Sài Chiêu. “Ban đêm trời lạnh, chàng phải cẩn thận thân mình.”

Sài Chiêu nắm lấy bàn tay mềm mại của Nhạc Hoành, vuốt ve không muốn rời. “Về là tốt rồi, ngồi xuống đây cùng ta đi.”

Nhạc Hoành ngoan ngoãn ngồi xuống dựa vào bên cạnh Sài Chiêu, nhìn thấy tám bản đồ da dê trước mặt trượng phu, quay đầu nhìn về khuôn mặt anh tuấn sắc cạnh của Sài Chiêu không chút câu nệ.

Sài Chiêu liếc mắt nhìn một cái, cười đầy ẩn ý nói: “Mới đi có một chốc mà giờ lại nhìn ta như thế để làm gì chứ?”

“Ta muốn nhìn chàng, ngày ngày đều muốn nhìn.” Nhạc Hoành buống bình nói.

“A Hoành ngốc.” Sài Chiêu yêu thương ôm lấy nàng. “Có phải lại vừa đi thử Thẩm Khấp Nguyệt kia hay không? Ta đã phái người giám sát chặt chẽ cô ta, cô ta không làm chuyện xấu được đâu.”

Mắt Nhạc Hoành chớp chớp cười cười không nói thêm gì cả, ngáp một cái nói: “Ta mệt rồi, cũng đã đến giờ tỵ, Sài thiếu chủ còn chưa đi nghỉ sao?”

“Nàng đi ngủ trước đi.” Sài Chiêu hôn lên trán nàng, nghịch nghịch búi tóc của nàng nói: “Ta còn suy nghĩ chút nữa...”

Nhạc Hoành thực sự có chút mệt mỏi, buông y ra đi về phía giường, nằm xuống trằn trọc vẫn còn muốn nhìn trượng phu mấy lần, nhưng mí mắt định công cứ dính vào một chỗ, chỉ một lát sau đã nặng nề rơi vào mộng đẹp.

Sài Chiêu nghe tiếng thở khẽ đều đều của nàng, không khỏi nhìn về phía giường chăm chú nghe ngóng, dưới ánh nến mờ mờ, nàng ngủ rất yên ổn, tựa như lúc này không phải là nơi chiến trường, mà là dưới chân Thương Sơn tĩnh lặng khi xưa, chỉ có nàng và y ôm nhau cùng vượt qua một đêm.

Khoé miệng Nhạc Hoành tựa như có ý cười, đáy lòng Sài Chiêu bỗng nhiên vô cùng ấm áp thoải mái... nữ tử trong mộng còn có thể mỉm cười, nhất định là nàng rất hạnh phúc vui vẻ.

Sài Chiêu khẽ bước đến bên cạnh giường, đem cánh tay ngoài chăn của nàng đặt vào trong, cúi đầu hôn lên kím đồng tiền bên khoé miệng, vuốt ve mái tóc nàng không muốn buông tay.

A Hoành... Sài Chiêu thu lại ánh mắt mê đắm, nhìn chăm chú vào tám bản đồ trên bàn im lặng không nói gì. Sơn hà ngàn dặm, cầm tú giang sơn, sao có thể sánh bằng nụ cười xinh đẹp của nàng. Sài Chiêu ta nguyện đem giang sơn dâng cho nàng, chỉ mong kiếp này có thể một mình độc chiếm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Ngày hôm sau.

Phương Đông còn chưa hừng sáng, Ân Sùng Quyết đã một thân áo giáp chỉnh chu, vuốt kim ô trên đầu, bắt đầu chà lau trường kiếm nói: “Đại ca, huynh đã từng giết người chưa?”

Ân Sùng Húc lắc đầu nói: “Ta cũng đi theo cha hành tẩu bên ngoài mấy lần, với danh tiếng của Ân Gia Bảo ta hiện nay thì làm gì có kẻ nào dám đánh cướp chứ, đại ca... cũng chưa từng nhìn thấy cảnh máu me.”

Ân Sùng Quyết nhìn chăm chăm vào con người đen bóng đầy ngao khí của chính mình hiện trên mặt trường kiếm sáng bóng, lẩm bẩm: “Cũng không biết được kẻ đầu tiên chết dưới kiếm của đệ là người nơi nào...?”

“Không ai đáng chết ở dưới tay đệ cả.” Ân Sùng Húc đứng dậy nhìn ra bên ngoài trường: “Ta chỉ hy vọng con đường chinh phục thiên hạ càng ít máu càng tốt, mong rằng Sài thiếu chủ cũng nghĩ giống như ta.”

“Từ xưa đến nay có con đường dựng giang sơn nào mà không trải đầy máu tươi chứ?” Ân Sùng Quyết thốt lên: “Đại ca quá mức chân từ thiện lương trên chiến trường cũng không thể thương kẻ khác được, bọn họ không chết thì chính là chúng ta chết, huynh và đệ đều phải sống sót trở về.”

Ân Sùng Húc thấy bộ dáng hăng hái của đệ đệ cũng không nói gì nữa.

Bên ngoài lều chủ soái, Ngô Tả cao giọng nói: “Khởi bẩm thiếu chủ, đại quân đã tập kết xong, chỉ đợi một tiếng hiệu lệnh của ngài thôi.”

Vân Tu đứng phía đối diện khẽ cắn mu bàn tay miệng mỉm cười, như không có chuyện gì nhìn về phía Kinh Châu, tràn đầy mong đợi trong lòng.

“A Hoàn, nàg ở đây chờ ta.” Sài Chiêu ôm vai Nhạc Hoàn, không đợi nàng đáp lời đã bước ra khỏi doanh trường.

Nhạc Hoàn trẻ môi xoay người nhìn, thấy trường liên che khuất bóng dáng trượng phu liền khẽ bật cười.

Mắt xám của Sài Chiêu quét qua đội quân đang sẵn sàng chờ xuất phát đang định lên tiếng thì quân sĩ túc trực ngoài cửa thành Kinh Châu đã thúc ngựa chạy tới, cao giọng hô: “Công thành Kinh Châu đã mở, Phần Vinh chấp tay xin hàng rồi.”

“Công thành Kinh Châu đã mở, Phần Vinh chấp tay xin hàng?”

Nụ cười trên môi Ân Sùng Quyết tắt ngấm. “Đại ca, đệ nghe nhầm sao?”

“Người nói cái gì?” Sài Chiêu sững sờ.

Người kia liền xoay mình xuống ngựa, quỳ xuống đất nói: “Hồi bẩm thiếu chủ, Kinh Châu cửa thành đã mở, Phần Vinh dẫn tướng sĩ đứng chờ ở ngoài thành, trên tay là thư xin hàng... Nguyên quy thuận Đại Chu ta.”

“Nhất định có gian kế.” Lý Trọng Nguyên nhíu chặt đôi mày kiếm, khẳng định: “Thiếu chủ, Phần Vinh không thể tin được.”

“Vi sao không thể tin?” Vân Tu tiến lên phía trước mấy bước. “Phần Vinh kính sợ thiếu phu nhân, đêm qua đã chấp nhận quy hàng Sài gia quân với thiếu phu nhân, ta nghe rất rõ, không có giả.”

“Đêm qua!?” Lý Trọng Nguyên bình tĩnh nhìn về phía soái doanh buồn bực nói: “Bình bất yếm trá, vài lời nói suông há có thể tin được... Thiếu chủ, hay là để thần dân binh đi gặp Phần Vinh đã, xem ý tứ của hắn ra sao?”

“Phần Vinh muốn gặp mặt thiếu chủ, quận mã gia lãnh binh tiến đến chỉ sợ làm người ta thất vọng, làm tổn thương hoà khí hai bên.” Ân Sùng Quyết lợi hại nói: “Phụ thân Tĩnh quốc công của A Hoàn là chủ cũ của Phần Vinh, đêm qua ta cũng gặp A Hoàn và Vân Tu từ hướng Kinh Châu đi về. Ta lại cảm thấy chuyện này rất chắc chắn. Thiếu chủ ta nguyện cùng ngài đi gặp họ.”

Nhạc Hoàn ở trong doanh trường lắng tai mà nghe, trong lòng cũng có chút bất an, không biết chủ ý của mình có ảnh hưởng gì đến phu quân không?

Sài Chiêu trầm mặc một lát, nhảy lên mình ngựa. “Cửa thành đều đã mở, sao lại để người ta chờ lâu được. Trận đầu không đánh mà thắng, chính là điềm lành. Đi theo ta.”

Ân Sùng Quyết liếc mắt nhìn Lý Trọng Nguyên khiêu khích, theo sát phía sau Sài Chiêu.

Nhạc Hoàn nghe thấy bên ngoài im lặng trở lại, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài, ai ngờ chỉ còn một mình Lý Trọng Nguyên đứng ngây ngốc nhìn cát bụi mù mịt sau vó ngựa phi như bay. Lý Trọng Nguyên xoay người nhìn thấy Nhạc Hoàn thì cười gượng nói: “Thiếu phu nhân quả nhiên danh bất hư truyền, Lý Trọng Nguyên ta... Bội phục.”

“Quận mã gia...” Nhạc Hoàn nhìn về cô đơn trong ánh mắt hắn. “Sài gia quân mỗi ngày lớn mạnh đối với ai mà nói cũng là chuyện tốt cả.”

“Đó là đương nhiên.” Lý Trọng Nguyên thần nhiên nói. “Trọng Nguyên xin cáo lui trước.”

Trong thành Kinh Châu.

Ai cũng cười tươi rạng rỡ chỉ có một người cô đơn tách đàn. Nhạc Hoàn đang định nói vài câu với Lý Trọng Nguyên lại thấy hắn đã ẩn vào bóng đêm, không biết đi đâu về đâu.

Hồ nhỏ trong thành, dưới ánh đèn dầu một thân ảnh mảnh mai ôm chân ngồi cạnh bờ, tầm mắt nhìn đám đèn hoa đăng trên nước, đôi mắt kia cũng sâu

tựa như đáy hồ, dưới ánh đèn sáng như ngọc lưu ly.

“Vào thành liền không nhìn thấy cô, Thắm cô nương sao lại ngồi một mình ở đây?” Bóng Lý Trọng Nguyên trải dài lên phiến đá bên bờ ao, Thắm Khấp Nguyệt ngẩng mặt lên, nhìn Lý Trọng Nguyên đầy vẻ ngượng ngùng.

“Khấp Nguyệt chỉ có một mình trơ trọi, tất nhiên đi đến đâu cũng chỉ có một mình.” Thắm Khấp Nguyệt thu lại vẻ vui mừng trong mắt, cup mi nhìn đèn hoa đăng ngày càng xa. “Không phải quận mã gia cũng chỉ có một mình sao?”

“Cô nói không sai, ta cũng chỉ có một mình.” Lý Trọng Nguyên ngồi xồm xuống hắt hắt mặt nước. “Đèn hoa đăng này là cô làm sao?”

Thắm Khấp Nguyệt lắc đầu cười nói: “Đương nhiên không phải. Quận mã gia không biết rồi, vùng này của nước Tấn vốn có tập tục thả đèn hoa đăng để cầu phúc, dân chúng viết vào đèn hoa đăng những nguyện vọng của chính mình, sau đó thả cho đèn cháy theo dòng nước, đi càng xa, tâm nguyện càng có thể thành hiện thực. Vừa rồi ta mới đi ngang qua đây, nhìn thấy đèn hoa đăng trong lòng cũng có chút mong chờ...”

“Có tập tục như vậy sao?” Lý Trọng Nguyên có hứng thú hỏi: “Có linh nghiệm thực không?”

Thắm Khấp Nguyệt cúi đầu buông tiếng thở dài. “Khấp Nguyệt cũng không biết, nếu thực sự điều mong cầu thành sự thực, thì thế gian này sao lại nhiều người đau khổ như vậy, sao lại chỉ còn một mình ta cô độc trên đời chứ...”

Lý Trọng Nguyên nhặt một đèn hoa đăng lên. “Nhập gia tùy tục, nếu như ta đã đến đây, hay là cứ cầu nguyện thử xem.”

Nói xong thấy trên bờ còn lưu lại bút mực mà dân chúng viết xong để lại, hần nhặt lên viết gì đó, nhìn lại, đang định gấp bỏ vào đèn hoa đăng, Thắm Khấp Nguyệt đã đưa tay tới ôn nhu nói: “Có thể cho ta xem được không, không biết một nam nhân như quận mã gia sẽ ước điều gì? Là... nước nhà an vui, thiên hạ thái bình.”

Lý Trọng Nguyên không kịp thu tay lại, tờ giấy đã bị Thắm Khấp Nguyệt cuớp đi, Thắm Khấp Nguyệt mở ra nhìn, thấy hiện lên nét chữ thanh tú viết: “Cầu cho thể tử Tịnh Nhi, cuộc đời này mãi luôn vui vẻ.”

Thắm Khấp Nguyệt hậm hực cúi đầu nói: “Không thể ngờ được... Quận mã gia thâm tình như vậy. Khiến cho người ta cực kỳ ngưỡng mộ phu nhân của ngài.”

Lý Trọng Nguyên thả hoa đăng xuống nước, khẽ đẩy đi, thấp giọng nói: “Tịnh Nhi thân là quận chúa mà vẫn thành thân với ta, tình cảm này ta sao có thể không quý trọng chứ?”

Đang nói chuyện thì trời nổi gió lớn, đèn hoa đăng mà Thắm Khấp Nguyệt thả xuống bị dạt vào bờ, Lý Trọng Nguyên còn chưa kịp nói gì, nữ tử bên cạnh đã khóc nức nở.

Thắm Khấp Nguyệt nhặt đèn hoa đăng của mình lên, cầm trên tay nức nở nói: “Hoa đăng dạt trở về là điềm xấu.”

Lý Trọng Nguyên bất chợt cảm thấy buồn cười, khuyên nhủ nói: “Vừa mới cô nói việc này chưa chắc đã linh nghiệm, lúc này lại vì nó mà suy nghĩ tiêu cực? Chẳng qua là cảm thấy thú vị thì thử xem thôi, sao lại khóc chứ?”

Thắm Khấp Nguyệt nâng đôi mắt đỏ hoe nói: “Bản thân ta đáng thương, lang bạc kỳ hồ nhiều đã thành quen, đèn hoa đăng này chỉ cầu một điều mong đợi, nhưng ông trời cũng không thương tiếc sao?”

“Mong đợi điều gì mà khiến cô phải khóc chứ?” Lý Trọng Nguyên nhìn khuôn mặt như hoa lê ướt mưa của nàng ta.

Thắm Khấp Nguyệt đưa đèn hoa đăng của mình ra, xoay người nói: “Ngài xem đi.”

Lý Trọng Nguyên chần chừ cầm lấy tờ giấy trong đèn, mới nhìn liếc qua đầu ngón tay đã buông lỏng thả xuống ao.

“Kìa.” Thắm Khấp Nguyệt vội la lên nói: “Rơi mất rồi.”

Lý Trọng Nguyên vội vàng xoay người đi, cố gắng trấn định nói: “Không còn sớm nữa, Thắm cô nương mau đi nghỉ đi, nếu không muốn ở lại Kinh Châu muốn đi Thương Châu thì đường xóc nảy vất vả lắm.”

Trọng Nguyên hiểu được trái tim ta, chỉ hận tương tư mà không hẹn ước.

Nhìn Lý Trọng Nguyên vội vã rời đi, Thắm Khấp Nguyệt mỉm cười nhìn mảnh giấy dần dần chìm xuống mặt nước, từng khoảng mực loang nổi, tựa như mê hoặc tâm trí của người kia.

Thắm Khấp Nguyệt biết nam nhân này nhất định đã nhìn thấy, nhất định...

Màn đêm trong thành Kinh Châu an bình, đại quân vẫn còn đóng quân bên ngoài thành chưa quấy nhiễu dân chúng trong thành. Sài Chiêu cố ý không ngủ tại phủ tướng quân, Phan Vinh khó hiểu hỏi: “Sở Vương Kỳ Minh mỗi lần đến đâu đều chọn nghỉ ở phủ tốt nhất trong thành. Phủ của mặt tướng chẳng qua cũng chỉ thêm chiếc giường ấm hơn mà thôi, thiếu chủ và thiếu phu nhân màn trời chiếu đất nhiều ngày, tại sao lại không chọn nơi tốt một chút mà nghỉ lại chứ?”

Sài Chiêu kéo vạt áo xoay người nói: “Ngủ ngon giấc sẽ quên đi nhiệm vụ mình phải làm. Sài Chiêu ta một khắc cũng không thể sao nhãng, tâm ý của Phàn tướng quân ta sẽ không quên.”

Phàn Vinh cùng chư tướng nhìn bóng dáng Sài Chiêu sừng sững trong gió lạnh, trong lòng không khỏi tấm tắc khen ngợi.

Đường trong thành đều trải đá sỏi, từng bước đi lên đều vang lên những tiếng giòn giã. Nhạc Hoành vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh, nhìn đèn hoa đăng tràn ngập dưới mặt nước, vui vẻ chỉ vào nói: “Sài Chiêu chàng nhìn kia, đó là đèn hoa đăng cầu nguyện.”

Sài Chiêu mỉm cười nhìn thê tử vui vẻ hân hoan như đứa trẻ, khoanh tay trả lời khe khẽ: “Có thấy, nhìn cũng có vẻ thú vị.”

Nhạc Hoành khẽ hừ một tiếng, đang muốn đi lên phía trước tách ra khỏi Sài Chiêu thì cổ tay đã bị trượng phu nắm lấy, Nhạc Hoành dừng bước, nhếch miệng cười trộm.

Bàn tay thô ráp của Sài Chiêu tìm đến cổ tay mềm mại mảnh khảnh của nàng, tự nhiên đan chặt vào những ngón tay, ra sức nắm lấy tựa như không muốn nàng rời khỏi mình nửa bước vậy, “Đi bên cạnh ta là được. phía sau còn có nhiều người đang nhìn, chạy vội làm gì chứ?” Sài Chiêu khàn giọng nói.

Nhạc Hoành mở lớn miệng hít lấy không khí ẩm ướt của Kinh Châu, Sài Chiêu hít sâu nói: “Chả trách A Hoành thông minh đáng yêu, khí hậu ở Tấn Quốc tốt thế này khiến cho A Hoành của ta xinh đẹp trong sáng, có phải không?”

Nhạc Hoành cố ý không nói tiếp, chỉ vào những đèn hoa đăng trên mặt nước nói: “Ta muốn nó.”

Đi theo phía sau là một đám thị vệ, mọi người đều đứng nhìn, nhưng Nhạc Hoành cũng không ngờ được Sài Chiêu lại chiều theo ý mình. Chỉ thấy Sài Chiêu đi nhanh đến bên dòng nước, cúi người lấy một đèn hoa đăng lên đưa vào tay Nhạc Hoành, “Đây... thứ nàng muốn.”

Nhạc Hoành cũng không nhận lấy mà tự mình nhặt một cái khác lên, đưa bút mực nhét vào tay Sài Chiêu, nhìn thẳng vào đáy mắt y nói: “Ta và chàng đều viết ra tâm nguyện của chính mình, ta rất muốn biết, Sài Chiêu chàng nghĩ muốn gì?”

“Được.” Sài Chiêu một lời đồng ý. “Ta cũng muốn biết trong lòng A Hoành muốn gì?”

Nhạc Hoành suy nghĩ, ngòi bút khẽ áp vào đầu ngón tay, vài nét hạ xuống rồi nhanh chóng nhấc lên tựa như sợ Sài Chiêu nhìn thấy.

Sài Chiêu cup mắt mỉm cười, đưa cho Nhạc Hoành tờ giấy mình đã viết xong, “Nàng xem đi.”

“Đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau...” Nhạc Hoành đọc ra từng chữ từng chữ, tay đỡ lấy lồng ngực đang đập loạn liên hồi.

“Cho ta xem.” Sài Chiêu chìa tay ra nói. “Nàng xem của ta, có đi có lại chứ?”

Nhạc Hoành ngây ngốc xoè bàn tay ra, Sài Chiêu rút lấy tờ giấy nhẹ nhàng mở ra, đôi mắt xám dửng trên những nét chữ xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Nhạc Hoành ngây ngốc xoè bàn tay ra, Sài Chiêu rút lấy tờ giấy nhẹ nhàng mở ra, đôi mắt xám dửng trên những nét chữ xinh đẹp...

“Đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau.”

Sài Chiêu cúi đầu cười thành tiếng, một cánh tay đem Nhạc Hoành ôm vào ngực, khàn khàn nói: “Ta vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên ta nói với nàng lời này nàng ngay cả liếc cũng không thèm liếc ta lấy một cái, bây giờ thực sự không rời xa ta sao?”

Đôi mắt Nhạc Hoành sáng tựa sao trên trời, hai gò má nổi lên hai đám mây màu hồng hạnh phúc ngượng ngùng.

“Đi thôi.” Sài Chiêu giữ chặt nàng nói.

“Ta muốn thả đèn hoa đăng xuống nước.” Nhạc Hoành cố chấp nói.

“Ta không muốn người ngoài có thể thấy được những gì chỉ thuộc về hai ta.” Sài Chiêu không giải thích nữa kéo thê tử qua. “Ta và nàng tự khắc sâu trong lòng, nhất định sẽ thành hiện thực.”

Gió đột nhiên nổi lên, vốn những đèn hoa đăng đã chảy xuôi theo dòng nước nay bị góc thổi ngược trở về bờ, mấy tờ giấy ghi ước nguyện bị bật tung ra... “Cầu cho thê tử Tịnh Nhi, cuộc đời này mãi luôn vui vẻ.”

Hoàng cung kinh đô Chu Quốc, Huy Thành.

“Hoàng thượng vẫn không khá nên sao?” Tô Tinh Trúc lấy khăn lụa nhẹ nhàng che mũi lại, nhìn về phía sa liêm đang khẽ rung động, lại nhanh chóng xoay người, ngồi xuống chiếc ghế bên bệ cửa, dáng vẻ tựa như hận không thể rời đi ngay lập tức.

Về mặt Nam Cung Yến ảm đạm, ngẩn ngơ lắc đầu, bà vú đứng bên cạnh đáp: “Bẩm Tô tiểu thư, thái y mới đổi thuốc, nói là... để cho hoàng thượng thử xem, mong là có thể tốt lên.

Người Nam Cung Yến khẽ run nói: “Bà không phải lừa mình dối người, hoàng thượng bị đậu mùa, mấy ngày nay còn nặng hơn trước rất nhiều... Tô tiểu thư cũng không phải người ngoài, nói cho cô ta nghe cũng không sao đâu.”

Đầu mày Tô Tinh Trúc giật giật, ánh mắt sâu kín nói: “Có cần tôi bảo phụ thân tôi âm thầm tìm danh y tiến cung...”

“Bản cung triệu kiến người không phải vì hoàng thượng ốm đau.” Nam Cung Yến nín thở cắn chặt môi: “Tâm tư người sâu kín như vậy, bản cung không tin người không đoán ra chuyện gì.”

Tô Tinh Trúc tuyệt đỉnh thông minh, biết chuyện này không thể nói ra cho nên làm sao dám mở miệng, suy nghĩ một chốc liền nói: “Trưởng công chúa... Hẳn nên tuyên gọi Lạc thái phó và đám trọng thần mà tiên đế ủy thác mới phải... Tinh trúc chỉ là một nữ tử... sao dám bàn luận chứ...”

“Ít diễn kịch trước mặt bản cung đi.” Nam Cung Yến ra hiệu cho cung nhân bên người rời đi, chỉ để lại bà vú thân cận. “Tô Tinh Trúc, người là người thông minh, lúc này bản cung cần chính là sự thông minh đó, người nghĩ gì thì nói ra đi, nếu nói được suy nghĩ trong lòng bản cung thì sẽ có trọng thưởng, phần thưởng đó không riêng gì người còn có phủ thái uý nữa...”

Tô Tinh Trúc thả lỏng cơ mặt, cất tiếng mỏng manh như cánh muỗi bay. “Ý trưởng công chúa muốn hỏi đến... nếu hoàng thượng gặp chuyện không may...”

Đột nhiên vẻ mặt Nam Cung Yến trắng bệch, ra sức túm lấy tay vịn của ghế... chống đỡ nói: “Nói tiếp, người nói tiếp đi...”

Tô Tinh Trúc thấy Nam Cung Yến như vậy, càng thêm có dũng khí nói: “Hoàng Thượng... nếu thực sự gặp chuyện chẳng lành, dựa theo tổ lệ, mười một vị hoàng thân quốc thích họ Nam Cung sẽ họp bàn thống nhất đề cử một người kế thừa giang sơn... Chuyện này liên quan đến vận mệnh Đại Chu, đây là chuyện mà Tinh Trúc không tiện bàn đến... Mong rằng trưởng công chúa đừng làm tiểu nữ khó xử...”

“Mười một vị thân vương họ Nam Cung...” Nam Cung Yến khẽ nói: “Cho dù ai làm hoàng đế thì bản cung cũng đều không có hy vọng gì, có phải không?”

“Trưởng công chúa...” Tô Tinh Trúc muốn nói lại thôi.

Nam Cung Yến tròn to mắt phượng, quăng chén trà bên tay, hoảng hốt nói: “Giờ phút này nếu bản cung triệu kiến đám người Lạc thái phó có phải những gì bản cung nghe được cũng chính là những lời mà người vừa nói hay không?”

Tô Tinh Trúc vò khăn lụa trong tay, dè dặt nói: “Văn sĩ đại quan trọng thần đều sẽ nói như vậy.”

“Nhưng bản cung không muốn nghe.” Thanh âm của Nam Cung Yến bén nhọn như tiếng sét: “Bản cung muốn những lời từ miệng Tô Tinh Trúc người nói ra phải khác, phải là những lời mà bản cung muốn nghe.”

“Phải khác...” Tô Tinh Trúc như là hạ quyết tâm, quyết đoán nói: “Điều trưởng công chúa thực sự muốn nghe ư?”

“Nói đi.” Nam Cung Yến dừng giây lát, yên lặng chờ đợi Tô Tinh Trúc trả lời.

“Mười một vị hoàng thân quốc thích của trưởng công chúa kia, chắc trưởng công chúa cũng biết trong số họ không có ai có thể ngồi chắc trên vị trí long ý của Đại Chu được.” Tô Tinh Trúc thấy Nam Cung Yến yên lặng nhìn chăm chăm màn đêm ngoài cửa sổ liền tiếp tục nói: “Nếu hoàng thượng có thể qua khỏi cơn bạo bệnh đậu mùa này là tốt nhất... Nam Cung gia của Đại Chu phải dè chừng nhất cũng chỉ có... Sài gia ở Vân Đô thôi.”

Lòng Nam Cung Yến chợt lạnh, buồn bã buông tiếng thở dài.

“Sài Chiêu xuất binh công Lương tay nắm trọng binh, Sài Dật ở Vân Đô bày mưu tính kế, thúc cháu hai người họ trừ tính thực sự chu toàn...” Tô Tinh Trúc cẩn thận quan sát vẻ mặt tun rẩy của Nam Cung Yến, “Trưởng công chúa, nhất thống thiên hạ, hoặc là chia đôi giang sơn, người chọn cái gì?”

“Điều bản cung cần chẳng qua chỉ là chút bình yên.” Nam Cung Yến vượt ngực cắn răng nói. “Nếu ngày đó không phải Sài gia thúc cháu gây sự trên triều, một tiền của Nhạc Hoành khiến cho hoàng thượng và bản cung không thể do dự, thì có thể nào bản cung sẽ không đồng ý cho Sài gia lãnh binh công Lương. So với nhất thống thiên hạ, điều bản cung muốn đó chính là, chính là Sài gia quân bại trận ra về, chạy trốn về Thương Sơn, cả đời không quay lại!”

“Chỉ tiếc...” Nam Cung Yến chợt thất thần nói: “Ông trời có mắt cũng không giúp bản cung... vị trí trưởng công chúa này, chỉ sợ không thể giữ lâu nữa.”

Tô Tinh Trúc há miệng thở mấy lần, lời đến bên miệng lại khiếp đảm nuốt xuống, lại thấy vẻ mặt Nam Cung Yến đã gần đến tuyệt vọng, cuối cùng vẫn lấy hết dũng khí nói: “Trưởng công chúa, kỳ thật mong muốn hiện giờ của người... chắc chắn giống với một người”

“Ai?” Nam Cung Yến vội vàng hỏi.

“Sở vương, Kỳ Minh.” Tô Tinh Trúc quyết tâm thốt lên. “Kỳ Minh đánh Đại Chu ta thất bại trở về, nghe nói hoàng huynh của hắn đã nổi trận lôi đình, những đại thần phản chiến trong triều cũng đồng loạt trách cứ lên án, sau trận này Kỳ Minh cũng không sống yên ổn gì.”

Nam Cung Yến có đàn độn cũng nghe ra được ý tứ trong lời của Tô Tinh Trúc. “Ý ngươi là... Bảo bản cung... bảo bản cung...”

Tô Tinh Trúc thấy Nam Cung Yến không có quát bắt mình phải ngừng nói đến đại địch của nước nhà trong lòng cũng có vài phần nắm chắc. “Trưởng công chúa, Tinh Trúc cả gan nói một lời, Kỳ Minh cũng chính là người thay mặt Lương Quốc chống đỡ quân đội Sài gia, hẳn tất nhiên là cũng kiêng kỵ Sài gia giống như trưởng công chúa. Trưởng công chúa tọa trấn hoàng cung, Kỳ Minh và Sài Chiêu giao chiến, Sài quân bị vây khốn ở giữa... Như vậy ngầm lại, cũng thật là nguy hiểm... Công chúa thấy tiểu nữ nói đúng không?”

“Đồng minh với Sở Vương cùng tiêu diệt Sài gia. Những lời ngươi nói này giờ là ý này phải không?” Nam Cung Yến khẽ giọng nói. “Sau này Nam Cung gia và Lương quốc chia đôi thiên hạ, cùng chung giang sơn...”

“Không sai.” Tô Tinh Trúc tiếp tục nói, “Hơn nữa, cho dù hoàng Thượng thật sự là không qua khỏi, trưởng công chúa cũng không cần phải lo lắng...”

“Ngươi nói đi, nghĩ gì thì nói ra cả đi.” Nam Cung Yến như tâm sự nói: “So với những lời này kia của đám triều thần xuẩn ngốc trong triều thì bản cung thích nghe những lời ngươi nói hơn, nói tiếp đi.”

Tô Tinh Trúc lại cười nói: “Trưởng công chúa ngài chưa xuất giá, nếu Sài gia rút dài, trong họ hàng xa nhà Nam Cung ngài có thể chọn lấy một nam tử mà mình ưng ý làm phu quân, sau đó đề các vị đại thần trong triều đề cử một người còn non trẻ trong họ Nam Cung kế thừa ngôi vị hoàng đế của Đại Chu, chỉ cần trong tay nắm quyền, ai làm hoàng đế cũng không sao, dù sao ngài mới chính là huyết mạch ruột thịt của tiên đế, chính là nữ nhân có địa vị cao nhất ở Đại Chu này. Một ngày làm chủ, cả đời làm chủ, vị trí của ngài không ai có thể lay động được.”

“Kể này nghe có vẻ chu toàn, nhưng... “ Vì mặt Nam Cung Yến tỏ ra khó xử: “Sở vương bên kia...”

Tô Tinh Trúc hạ giọng nói: “Kẻ thù của địch nhân chính là bạn. Phía Kỳ Minh kia công chúa không phải lo lắng.”

Nam Cung Yến muốn thở dài một hơi nhưng bất giác lại nhú mày nhìn Tô Tinh Trúc: “Hay là ngươi và Kỳ Minh... đã sớm quen biết rồi?”

“Tinh Trúc không dám!” Tô Tinh Trúc tỏ vẻ ủy khuất nói: “Nhưng vì Đại Chu, vì trưởng công chúa, Tinh Trúc và phụ thân không từ gian nguy cũng sẽ phân ưu cùng ngài, hai chữ quen biết, trưởng công chúa ngài nghĩ oan cho Tô gia chúng thần rồi.”

“Bản cung thấy ngươi cũng không có gan này.” Nam Cung Yến lạnh lùng phát tay áo nói: “Tội thông đồng với địch chính là tội tru di cửu tộc. Ngươi và phụ thân ngươi tốt nhất nên làm gọn ghẽ chút... Dù sao cũng không phải chuyện về vang gì, nếu là truyền ra ngoài... trong lòng bản cung cũng không dễ chịu gì.”

“Trưởng công chúa yên tâm.” Tô Tinh Trúc khôi phục ý cười trên mặt, Tinh Trúc biết nên làm như thế nào.”

“Còn có chuyện nữa...” về mặt Nam Cung Yến lại buồn phiền, “Sài Chiêu lần này công Lương, mang đi 10 vạn đại binh tinh lực của ta, binh quyền này, phải làm thế nào đây.”

“Vân Đô...” Tô Tinh Trúc chậm rãi nhắm mắt, “Sài gia ở Vân Đô trong phủ vẫn còn cha con Sài Dật và Sài Tĩnh.”

“Cha con bọn họ...” Nam Cung Yến nghe như là hiểu ra, khẽ nhếch môi tỏ vẻ gian ác.

“Trưởng công chúa làm như vậy là tốt rồi.” Tô Tinh Trúc ghé sát vào bên tai Nam Cung Yến nói, “Lấy cố hoàng thượng bệnh nặng khó qua khỏi, triệu Sài Dật vào kinh thương nghị việc lập vương tử, chuyện này trọng đại, Sài Dật nhất định không thể thoái thác. Thân thể ông ta ngày càng lụi bại, cháu trai và cháu dâu không có ở đây, con gái Sài Tĩnh nhất định sẽ đi theo chăm sóc. Hai người bọn họ vừa vào hoàng cung, nhất định có thể dùng họ để uy hiếp giao ra binh quyền, nhanh chóng quay về. Nếu vị Sài thiếu chủ nguyện ý bỏ mặc tính mạng của thúc phụ và đường muội, đó chính là bất nhân bất nghĩa, Lý Trọng Nguyên cũng sẽ không bỏ qua, từ đó... Nhất định là không thể chịu nổi kích động rồi.”

“Sao ngươi có thể nghĩ được như vậy chứ?” Nam Cung Yến vừa ngạc nhiên lại vui mừng nhìn Tô Tinh Trúc tỏ vẻ trấn định nói ra chuyện này: “Thật sự là không còn gì tốt hơn. Giam lỏng Sài Dật và Sài Tĩnh, Sài Chiêu hẳn không còn đường tiến lui, dù sao cũng sẽ thảm bại.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

“Sao ngươi có thể nghĩ được như vậy chứ?” Nam Cung Yến vừa ngạc nhiên lại vui mừng nhìn Tô Tinh Trúc tỏ vẻ trấn định nói ra chuyện này: “Thật sự là không còn gì tốt hơn. Giam lỏng Sài Dật và Sài Tĩnh, Sài Chiêu hẳn không còn đường tiến lui, dù sao cũng sẽ thảm bại.”

“Tô Tinh Trúc ta muốn cuộc một phen.” Khuôn mặt nồn nà của Tô Tinh Trúc lộ ra vẻ lạnh lùng. “Vị Sài thiếu chủ kia, chấp nhận để thiên hạ bêu danh vì chọn giang sơn hay là chỉ có thể cam chịu đại sự sắp thành lại bại, cả đời chỉ có thể chôn thân ở Thương Sơn không được ra ngoài nửa bước?”

“Người hy vọng hẳn chọn gì?” Nam Cung Yên mỉm cười nói.

“Tiểu nữ?” Tô Tinh Trúc dùng khăn lụa che miệng, “Nếu Sài Chiêu đã chọn đưa con gái mồ côi của Nhạc gia thì không thể lựa chọn lại được nữa.”

Ngoài thành Kinh Châu.

Nhạc Hoành nhẹ nhàng đóng cửa tay Sài Chiêu. “Phản Vinh nói, người trấn thủ mấy toà thành phía sau có giao tình với ông ta, ông ta nguyện ý đi theo ta, cùng đi khuyến bảo mấy vị tướng đang trấn thành theo Sài gia quân... Ngày mai...” Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu vẫn không nhúc nhích, như là không có vui vẻ lắm nên hạ giọng thủ nói: “Ngày mai ta sẽ đi cùng ông ta.... Được không?”

Sài Chiêu dừng bước chân, khuôn mặt sắc nét không nhìn ra là đang giận hay vui. “A Hoành nàng muốn ta phải làm thế nào với nàng mới tốt.”

“Chàng cảm thấy ta không nên làm như vậy sao?” Nhạc Hoành nhớ tới khuôn mặt hậm hực không vui của Lý Trọng Nguyên lúc sáng. “Hay là...”

“Không đánh mà thắng tất nhiên là tốt, nhưng ta không muốn nàng mạo hiểm thân mình một lần nữa.” Sài Chiêu dùng sức nắm tay Nhạc Hoành. “Nàng phải hứa với ta, kiếp này không được rời xa ta nữa.”

“Không phải ta đang hoàn hảo đứng trước mặt chàng sao?” Nhạc Hoành thoải mái cười nói. “Sài thiếu chủ từ khi nào thì trở thành nhát gan như vậy chứ?”

Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành, yêu thương lấp đầy, đi lên vài bước nhìn vào màn đêm nói. “Mới đó mà cũng đã gần một tháng rồi, không biết sức khỏe của thúc phụ thế nào...”

“Có quận chúa ở nhà, chàng không cần phải lo lắng.” Nhạc Hoành trấn an nói.

Sài Chiêu khẽ gật đầu, kéo tay Nhạc Hoành tiếp tục đi, bóng đêm yên lặng như nước, hai người thong thả dạo bước tựa như muốn đi hết cả đời, đi đến cuối cùng cũng không cảm thấy phiền chán.

Hơn mười ngày sau, quân đội Sài gia đã chiếm được 5 châu, trừ Liêu Châu phải xuất quân còn lại đều chấp nhận đầu hàng Sài gia quân. Ân gia huynh đệ dẫn tráng sĩ của Ân Gia Bảo là người đầu tiên cầm lá cờ của Sài gia Chu Quốc lên thành Liêu Châu, đoạt lại cố đô của Tấn Quốc khi xưa, đoạt luôn đại công thắng trận đầu của quân đội Sài gia làm cho mọi người không còn một ai dám khinh thường chê trách.

“Sao thiếu phu nhân có thể làm được chuyện thần kỳ vậy chứ?” Thẩm Khấp Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy vẻ ngưỡng mộ. “Mới hơn 10 ngày đã có thể thủ được mấy toà thành, phía trước không xa chính là Thương Châu, Khấp Nguyệt thấy tin thắng trận luân phiên báo về tựa như là một giấc mộng không thể tin được.”

Nhạc Hoành cười một tiếng, con ngươi đen láy hiện lên một tia đắc ý nho nhỏ. “Kỷ Minh đoạt thành nhưng không giữ thành, bản thân mình lại mang trọng binh cố thủ ở Thương Châu, đối với những thành khác có quy hàng hay không không quan tâm, khiến lòng quân băng giá. Đổi lại là người, người sẽ tính toán thế nào cho bản thân mình?”

“Đương nhiên là tự tính đường lui rồi.” Thẩm Khấp Nguyệt không chút nghĩ ngợi nói. “Tại sao phải uống phí tính mạng của mình chứ?”

“Vậy thì đúng rồi.” Nhạc Hoành nói: “Kỷ Minh tự chui đầu vào rọ, hết thấy là gieo gió gặt bão mà thôi.”

“Nhưng Thương Châu thành cao tường dày, lại có tinh binh của quân Lương chiếm giữ.” Thẩm Khấp Nguyệt cẩn thận nhìn sắc mặt Nhạc Hoành. “Chỉ sợ là không dễ dàng đối phó như trước nữa.”

Khoé miệng Nhạc Hoành khẽ cong lên, vung cây đao trong tay áo ra, ánh sáng chói mắt khiến Thẩm Khấp Nguyệt cả kinh toát hết mồ hôi.

Nhạc Hoành quay tròn ngọn đao trong tay, bình thản nói: “Kỷ Minh là nguy quân tử, kẻ tiểu nhân đắc chí không được lâu đâu. Người là người dân Thương Châu vậy có biết tướng quân Tôn Nhiên không?”

Thẩm Khấp Nguyệt khẽ xoa lòng bàn tay đã sớm toát đầy mồ hôi, ánh mắt hơi thay đổi, nói: “Thiếu phu nhân nhắc lại mới làm cho Khấp Nguyệt nhớ lại ít chuyện. Hình như phụ tá bên cạnh Tinh quốc công phụ thân cô có một người tướng quân họ Tôn đi theo. À khấp Nguyệt nhớ ra rồi, ông ta chính là người trấn thủ cửa Đông của trận chiến Thương Châu năm đó.”

“Cha ta trấn thủ Thương Châu nhiều năm sao có thể thất thủ trong vòng chưa đầy một tháng, khiến toà thành rơi vào cảnh thành huy nhà tan chứ?” Khoé môi Nhạc Hoành giật giật nói. “Chính là tên cầu tặc Tôn Nhiên cầu kết với Kỷ Minh, mở cửa cho quân Lương vào thành, hại chết cả nhà ta.”

“Sau khi thành bị phá tôi cũng có nghe qua chuyện này...” Thẩm Khấp Nguyệt thấy mắt Nhạc Hoành đỏ hoe, rút ra một cái khăn đưa vào tay cho Nhạc Hoành.

Nhạc Hoành đẩy khăn của Thẩm Khấp Nguyệt đưa ra, dùng tay lau lệ nơi khoé mắt, cắn môi nói: “Thẩm cô nương thử nói coi, thân là mật thám, một khi bị phát hiện thì sẽ thế nào?”

“Sẽ thế nào ư?” Thảm Khấp Nguyệt run rẩy. “Khấp Nguyệt không biết ...”

“Theo như luật lệ của nước Tấn, thông đồng với kẻ địch phải chịu tội lăng trì xử tử.” Nhạc Hoành phóng ngọn đao trong tay áo lên. “Pháp luật của Đại Chu thì có vẻ nhẹ hơn một chút, không phải chịu nổi đau đao cắt vào da thịt... nhưng lại bị ngũ mã phanh thây, hình như khá hơn phải không?”

Thảm Khấp Nguyệt hít một ngụm khí, tay chân lạnh cóng như băng, cứng đờ nói: “Nếu như Tôn Nhiên rơi vào tay hiếu phu nhân, chỉ sợ là không tránh khỏi cái chết.”

“Không riêng gì tên cầu tặc Tôn Nhiên kia.” Nhạc Hoành chợt đứng dậy, hai mắt nhìn Thảm Khấp Nguyệt tựa hồ mang thâm ý, rồi lại phảng lảng tựa như đáy hồ trong suốt không gợn sóng. “Phàm là mặt thám, đều không thể trốn thoát đâu.”

“Đó là Tất nhiên.” Thảm Khấp Nguyệt cứng ngắc chống đỡ.

Thấy bóng Nhạc Hoành rời đi, Thảm Khấp Nguyệt nắm chặt góc áo, trong lòng dâng lên từng trận hoảng sợ khổ sở.

Nàng ta muốn chạy trốn, lại không chỗ nào có thể trốn, nàng ta muốn tránh nhưng không có chỗ giấu thân, dường như cho dù nàng ta có làm gì đều sớm bị nhìn thấu, lộ nguyên hình.

Mỗi một bước đi càng gần Thương Châu, bước chân Bạch Long dưới người Nhạc Hoành cũng chậm lại, chậm rãi ung dung tiến lên trong đại quân đông nghịt, không dám gần hơn nữa.

“A Hoành?” Sài Chiêu quay đầu lại tìm thê tử nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu. “A Hoành?”

Vân Tu vội vàng xoay người nhìn xung quanh. “Vừa mới còn ở ngay bên cạnh ta, sao lại không thấy được? Thiếu chủ đừng nóng vội, để ta đi tìm xem sao?”

Thành Thương Châu phủ đầy sương trắng dưới ánh mặt trời ban mai như ẩn như hiện, lòng Nhạc Hoành thất lại, nhịn không được ôm ngực thở dốc, cổ họng như nghẹn lại, phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào.

Tiếng dân chúng khóc than ngày thành bị chiếm vắng vắng bên tai, sương trắng mờ lung tựa như biến thành làn khói đen thiêu rụi phủ Tịch quốc công bay cao ngút trời ...

“Cha, mẹ... Đại ca...” Nhạc Hoành nhắm chặt hai mắt không dám mở ra. “Tiểu đệ... A Hoành trở về quá muộn... quá muộn rồi...”

Nhạc Hoành sợ bị quân sĩ nhìn thấy bộ dáng của mình liền thúc nhẹ Bạch Long đi về phía trong cánh rừng, cuối cùng không nhìn được nữa lệ không ngừng tuôn rơi, bàn tay nắm chặt cương ngựa không ngừng run rẩy, nằm trên lưng Bạch Long khóc lớn ra tiếng.

Có tiếng vó ngựa hướng về phía Nhạc Hoành, người trên lưng ngựa lẳng lặng nhìn chăm chú vào bờ vai run rẩy của Nhạc Hoành thật lâu không lên tiếng.

Nhạc Hoành khóc một trận xong dùng tay áo lau khô mắt, quay đầu lại nhìn thấy người đi tới, nức nở nói: “Đại ca...”

Khuôn mặt tuấn lãng của Ân Sùng Húc tựa như mặt trời đang lên, ánh mắt thương tiếc tựa như thấu hiểu nỗi đau trong lòng cô gái trước mặt.

“Sao lần nào A Hoành khóc cũng đều bị đại ca nhìn thấy thế?” Nhạc Hoành tự giễu hít hít mũi, dè dặt khoé mắt đỏ bừng.

“Ngày đầu tiên ở Ân Gia Bảo quen biết A Hoành...” Ân Sùng Húc nhảy xuống ngựa từ từ đi về phía Nhạc Hoành. “Huynh vẫn còn nhớ, khi đó A Hoành đang ăn cơm, nhưng chốc lát đã khóc, đại ca còn tưởng rằng mình làm sai chuyện gì chứ?”

Nhạc Hoành chớp chớp đôi mắt sưng đỏ. “Muội và Thôi thúc khổ khổ hơn một tháng, đến Ân Gia Bảo mới uống được một ngụm canh nóng...”

“Lần thứ hai...” Ân Sùng Húc nâng tay phải lên, thay nàng lau đi nước mắt, bàn tay tựa hồ còn lưu lại nhiệt độ trên người nàng, sau rút vào trong tay áo, cuộn chặt ngón tay. “A Hoành phải đi Vân Đô với Sài thiếu chủ... đại ca có nhớ lắm hay không?”

“Đại ca đối xử với muội như muội muội vậy.” Nhạc Hoành thấy đôi mắt thâm sâu của Ân Sùng Húc nhìn mình chăm chú. “Nghĩ đến mình phải rời đi, cũng cảm thấy đau lòng không nổi.”

“Muội đã từng rơi lệ trước mặt Sài thiếu chủ chưa?” Ân Sùng Húc kinh ngạc hỏi.

Nhạc Hoành lắc đầu. “Chàng mà nhìn thấy muội khóc, sợ là sẽ chê cười muội mất...”

Ân Sùng Húc tỏ ra vui mừng. “A Hoành muội đi theo Sài thiếu chủ, sao người lại có thể để muội rơi lệ được. Chuyện đau lòng của muội một mình đại ca biết là được rồi.”

Thấy Nhạc Hoành không lên tiếng, Ân Sùng Húc giơ tay nắm lấy giây cương của Bạch Long, ngừng đầu nhìn chim tước bay trên trời, lại cúi đầu nói: “Đi thôi, đừng làm cho Sài thiếu chủ không thấy muội lại lo lắng.”

Bạch Long đá chân lên mặt cỏ, đầu quay về phía Nhạc Hoàn, miệng hí mấy tiếng như là không muốn đi theo Ân Sùng Húc.

Ân Sùng Húc vuốt nhẹ đầu Bạch Long, “Sao thế, ngay cả lời đại ca của A Hoàn Bạch Long cũng không nghe sao?” Nói xong lại kéo kéo cương ngựa, lúc này Bạch Long mới miễn cưỡng đi theo.

“Cha mẹ và mọi người vẫn ở Thương Châu.” Cuối cùng Nhạc Hoàn cũng lấy lại được ngao khí ban đầu. “Lúc này đây, ta sẽ không trốn nữa.”

Nhạc Hoàn rút giấy cương từ tay Ân Sùng Húc, kẹp chặt bàn đạp trên bụng ngựa. “Bạch Long, ngay phía trước, chúng ta đi thôi.”

Bạch Long nâng cao chân trước, tăng tốc chạy, tựa như nó cũng cảm nhận được hơi thở cổ chủ Thương Châu, hí lớn hướng phía trước vui mừng chạy đi.

“A Hoàn...” Ân Sùng Húc muốn kéo nàng lại nhưng chỉ bắt được hơi ẩm của rừng sâu dính trên bàn tay, nữ tử mà hắn muốn ôm chặt trong lòng đã biến mất trong tầm mắt của hắn.

“Thiếu phu nhân!” Vân Tu nhìn thấy bóng Nhạc Hoàn phi nhanh qua lớn tiếng gọi: “Thiếu phu nhân, cô đi đâu đấy?”

Nhạc Hoàn ôm chặt lưng Bạch Long, tựa như một mũi tên rời khỏi cung. Bóng dáng lướt qua làm cho Sài Chiêu nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng. ... Cô gái mặc áo màu vàng, cưỡi ngựa trắng đuổi theo huynh trưởng, miệng cười như hoa, khoe mắt chân mày đầy vẻ kiêu hãnh oai hùng làm cho người nhìn thấy tim đập rộn ràng khó có thể quên.

Trên tường thành Thương Châu cao ngút, cờ Lương quốc tung bay đón gió, cuồng ngao thể hiện sự ngự trị đối với tòa thành này.

Quân sĩ trấn thành mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa, neho mắt nhìn lại, chỉ thấy bụi bay cuốn cuộn, nhưng tiếng động này rất lẻ tẻ, không giống như tiếng quân sĩ bắt đầu giao chiến.

Nhạc Hoàn cúi người xuống, lấy kim lưu cung ra, lại nhanh nhẹn rút một cây kim vũ tiễn, hai tay buông ngựa ra, Bạch Long chờ chủ nhân vững vàng trên lưng, ngẩng đầu nhìn Thương Châu càng lúc càng gần, miệng lớn tiếng hí vang.

—”Nữ nhân? Trên lưng ngựa là một nữ nhân? Có ngựa chỉ vào Nhạc Hoàn khiếp sợ hô lớn.

Nhạc Hoàn giương cao cung vàng, tựa như trăng rằm dưới trời đêm, đầu ngón tay buông lỏng, kim vũ tiễn giòn vang một tiếng xé ngang bầu trời yên tĩnh khiến người ta sợ hãi...

Kim vũ tiễn lợi hại cắt ngang cột cờ trên tường thành, chỉ nghe rắc một tiếng, cờ bị xé nát rơi xuống đất. Kim vũ tiễn cắm sâu vào khe hở trên đá xây tường thành, tiếng rung không ngừng, những người nhìn thấy lòng tràn ngập sợ hãi, nhất thời không dám động nửa phần.

Nhạc Hoàn một tay siết chặt cương ngựa, cấp tốc cúi người nhặt cờ chiến rơi xuống đất lên, không chờ cho binh sĩ trên thành lấy lại tinh thần đã xoay ngựa chạy trở về.

“Là người Chu Quốc.” Trên thành rất cực cũng có người hoảng loạn hét lớn: “Bắn tên! Bắn tên!”

Nhạc Hoàn cúi lưng tay giơ cao cờ, cho dù phía sau vạn tiễn bay ra, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân phi ngựa bay đi.

Khi nghe thấy tin cờ chiến bị bắn hạ, Kỷ Minh từ trong thành nhìn ra, cắn răng nhìn cột cờ đã gãy, mày nhíu chặt, ánh mắt đầy hoảng sợ.

“Chưa đánh cờ đã rơi, chỉ sợ... Không phải chuyện tốt gì đâu...” Có quân sĩ than nhỏ.

“Vương gia, người tới bắn một mũi tiễn này.” Tay cẩn thận dâng lên kim vũ tiễn.

Kỷ Minh mới liếc mắt nhìn một cái sống lưng đã run rẩy từng trận... “Kim vũ tiễn?”

“Nhạc Hoàn.” Tôn Nhiên kinh sợ lùi ra sau mấy bước, chống tay vào vách tường mới có thể đứng vững. “Là tên của Nhạc Hoàn.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Kỷ Minh đoạt lấy mũi tên vàng, dùng sức bẻ làm đôi, tức giận ném xuống dưới thành nói: “Nhạc Hoàn thì sao chứ. Tiểu vương có thể lấy tính mạng của cha và đại ca nàng ta thì cũng có thể giết nàng ta và phu quân của mình.” Nói xong giận dữ nhìn Tôn Nhiên: “Mới một mũi tên đã dọa người thành như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Mặt Tôn Nhiên trắng bệch, bàn tay đang chống tường thành không khỏi ướt đầm mồ hôi, nhìn lại thành Thương Châu đã không còn một bóng người nhà Tĩnh quốc công, lòng dâng lên từng trận lạnh lẽo.

Chu quốc, Vân Đô, Sài vương phủ.

“Phụ vương.” Sài Tĩnh đẩy cánh cửa thư phòng ra, thấy Sài Dật đang xoa huyết thái dương đáng vẻ đầy mệt mệt, lòng cũng khó chịu. “Sao phụ vương không vào phòng ngủ nghỉ một lát, mà lại vẫn ở thư phòng chứ?”

“Tĩnh Nhi đến xem coi.” Sài Dật gõ bức thư mới gửi về trên bàn. “Thư của A Chiêu.”

“Vậy sao?” Sài Tĩnh bước nhanh đến, vội vàng mở thư ra đọc một lượt, vẻ mặt tràn ngập vui mừng: “Kính Châu không đánh mà thắng, Liêu Châu đại thắng vào thành... Phụ vương!”

“Kính Châu là nhờ A Hoành thuyết phục, còn trận chiến Liêu Châu nhờ có công lớn của Ân gia huynh đệ... Xem ra lúc này ông trời cũng giúp Sài gia rồi.” Sài Dật khẽ ho vài tiếng, “Thương Châu là thành trì của Nhạc gia, nếu biết tiểu thư Nhạc gia ở trong quân Sài gia, lòng dân tắt động, chiếm được Thương Châu cũng chẳng mấy chốc...”

“Đây là chuyện tốt, thế sao con thấy phụ vương có vẻ đang lo lắng chuyện gì đó?” Sài Tĩnh tỏ vẻ khó hiểu hỏi: “Phụ vương đang lo chuyện...”

“Sài gia quân liên tiếp báo tin thắng trận, những kẻ kiêu kị chúng ta ngày càng bất an, khó tránh khỏi sẽ sinh ghen ghét...” Sài Dật phát phát tay nói. “Bỏn vương cũng đã sớm nghĩ như vậy. Đại thắng là chuyện đáng vui, phụ vương không nên nói những lời vừa rồi với Tĩnh Nhi... Con vội vàng lại đây là có chuyện muốn nói với phụ vương sao?”

Lúc này Sài Tĩnh mới nhớ ra nguyên nhân vì sao mình đến đây, từ trong tay áo lấy ra một bức thư hoa văn hình rồng. “Thiếu chút nữa con quên mất, dịch quán sai người đưa thư khẩn cấp đến, nhìn qua chắc là thư từ trong cung đưa tới.”

Sài Dật chậm rãi tiếp nhận, nhìn chăm chú vào dấu triện màu đỏ đậm trầm mặc một lát, “Là ấn của trưởng công chúa...”

“Trưởng công chúa?” Sài Tĩnh thất thanh nói. “Phụ vương mau mở ra xem sao.”

Sài Dật run run mở bức thư ra, mới nhìn qua một lượt sắc mặt đã đại biến, Sài Tĩnh nóng vội, vội vàng nhìn liếc qua, hai cánh môi đỏ mọng vì kinh ngạc mà mở lớn nói: “Thánh Thượng e không sống được bao lâu, cấp tốc triệu Sài vương vào kinh... Bàn bạc việc lập người nối ngôi... Phụ vương... chuyện này...”

Sài Dật nghiêng răng nói: “Người trong kinh của chúng ta nói sao?”

Sài Tĩnh trấn định lại nói: “Người của chúng ta đã tìm hiểu rồi, bệnh tình của thánh thượng quả thực là hiểm nghèo, mọi thái y trong thái y viện đều bó tay không cứu được, đành phải mặc cho số phận, đậu mùa chậm chạp không hết, mỗi ngày thánh thượng đều chịu đủ mọi tra tấn, khó không nói lên lời.”

“Xem ra lời viết trong thư này... có vẻ là thật?” Sài Dật vuốt râu do dự nói. “Tĩnh nhi, con thấy sao?”

Sài Dật xem kỹ từng chữ, lắc đầu nói: “Theo con gái thấy, cho dù thánh thượng bệnh nặng là thật... nhưng chuyện triệu gấp phụ vương vào kinh bàn bạc việc lập người nối ngôi là giả, chỉ sợ có gian kế trong này...”

Sài Dật khó nhọc thở khê, nắm chặt cạnh bàn nói: “Trong triều tuy có mấy vị trọng thần tiền đề uỷ thác, Nam Cung gia cũng còn có 11 vị thân vương, nhưng binh quyền đều ở trong tay A Chiêu, chuyện lập vương trư, trưởng công chúa cũng muốn hỏi ý của Sài gia ta...”

“Phụ vương nói có lý, có điều...” Lòng Sài Tĩnh vẫn có chút không yên. “Phụ tử ta trấn giữ ở Vân Đô, tất nhiên là không có gì phải lo cả, nhưng một khi vào kinh, là đất của Nam Cung gia... Vạn nhất, vạn nhất trưởng công chúa nghe lời kẻ gian gây ly gián, dựa vào chuyện lập trư để dụ phụ vương tiền cung... Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Điều Tĩnh Nhi lo lắng không phải không có lý.” Sài Dật gật gù đầu đồng ý với con gái. “Nếu thánh thượng thật sự bệnh không thể qua khỏi, điều mà trưởng công chúa kiêng kỵ nhất cũng chỉ có binh quyền trong tay Sài gia chúng ta, nếu ta và con bị bắt làm con tin trong tay Nam Cung gia, thì A Chiêu đại sự khó mà ra tay, sắp thành lại bại.”

“Vậy chúng ta không vào kinh nữa.” Sài Tĩnh ấn bức thư nắm chặt trong tay hồi lâu xuống bàn. “Để con gái đi dịch quán, nói thân thể phụ vương không khỏe, không tiện nhập kinh diện kiến trưởng công chúa.”

“Chậm đã!” Sài Dật cố gắng ngăn lại Sài Tĩnh đang định rời đi.

“Phụ vương...” Sài Tĩnh vội la lên. “Chẳng lẽ, chẳng lẽ người tính sẽ nhập kinh sao?”

“Cầu Thánh Thượng đồng ý cho Sài gia dẫn binh công Lương, phụ vương đều có thể diện kiến gặp thánh, vậy hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, vạn mệnh Đại Chu nan nguy, phụ vương lại cố thủ ở Vân Đô không đi...” Sài Dật nắm vào cạnh ghế ngồi xuống. “Tĩnh nhi, con cảm thấy làm như vậy thoá đáng sao?”

“Nhưng mà phụ vương...” Sài Tĩnh nói: “Không thể không đề phòng lòng người hung hiểm, Tĩnh Nhi lớn mật đoán, tâm tư của trưởng công chúa chính là sợ hoàng thượng có mệnh hệ gì, mà trong tay Sài gia đang cầm trọng binh, có thể thừa cơ loạn lạc mà bức vua thoái vị đoạt lấy giang sơn họ Nam Cung.”

Nếu có thể lừa phụ vương vào kinh giam lỏng làm con tin thì... Đại ca chỉ có thể hết lòng thay Nam Cung gia bán mạng. Chuyện vặt anh bỏ vô không phải Nam Cung gia chưa từng làm, lần này lại như thế. Chúng ta ngay cả lực chống đỡ cũng không có, Sài gia chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng. Phụ vương tuyệt đối không thể trúng kế mà đi kinh thành được.”

“Nếu bây giờ ra mặt chống lại ý chỉ của trưởng công chúa, đó là Sài gia ta bất trung bất nghĩa.” Sài Dật chậm rãi nhắm lại đôi mắt sâu như đáy hồ. “Điều khó của kẻ làm thần tử chính là vậy. Vua muốn thần chết, thần không thể không chết, thánh ý đã hạ, ngay cả biết rõ là bẫy, rồi lại không thể phản kháng. Tịnh Nhi, trên đời này có nhiều chuyện con không muốn làm nhưng vì đại cục con lại không thể không làm.”

“Phụ vương...” Sài Tịnh quả quyết nói. “Phụ vương nếu bắt buộc phải đi vào kinh gặp mặt trưởng công chúa, vậy con gái sẽ đi cùng người.”

“Không được!” Sài Dật mạnh mẽ phát tay nói, “Phụ vương đã già, là phúc hay hoạ đều đã gặp qua, nếu con cũng đi, mới thực sự là làm kẻ gian vui mừng.”

“Phụ vương sức khỏe không tốt, con gái sao có thể không ở bên cạnh chăm sóc, trên đường gian khổ, phụ vương cần có người bên cạnh hầu hạ.” Sài Tịnh cố chấp nói.

“Đừng nói nữa.” Sài Dật kiên quyết ý bảo Sài Tịnh đừng nhiều lời. “Ồ Huy Thành phụ vương cũng có chút thể lực, trưởng công chúa chỉ là nữ tử, cho dù có kẻ gian chỉ điểm cũng không dám manh động với bản vương. Con an tâm ở lại Vân Đô, nếu...” Sài Dật dần dần thấp giọng xuống. “Nếu trưởng công chúa thực sự dùng bản vương đều uy hiếp A Chiêu, con nhất định phải nói cho nó biết... tuyệt đối không được giao binh quyền ra.”

“Phụ vương...” Sài Tịnh nghĩ kỹ mới nói. “Người biết chuyện này nhất định có nguy hiểm, có phải không?”

Sài Dật như là không để ý đến lo lắng của con gái, tiếp tục nói. “Thức cháu ta có được ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, vì đại Chu Sài gia ta đã phải trả giá không ít, tuyệt đối không thể lui bước nữa. A Chiêu lòng mạng chí lớn nhưng vẫn là người trọng tình trọng nghĩa, thúc phụ lâm vào hiểm cảnh, nhất định nó sẽ không bỏ mặc. Tịnh Nhi, con nhớ lấy những lời hôm nay phụ vương đã nói, cho dù phụ vương thực sự không thể về, binh quyền trong tay A Chiêu cũng tuyệt đối không thể trả lại Nam Cung gia.”

“Phụ vương...” Sài Tịnh không kiềm được khóc thành tiếng. “Làm gì còn chuyện nào quan trọng hơn an nguy của người chứ?”

“Phụ vương đã già rồi...” Sài Dật hiền lành nhìn con gái yêu quý. “Mà con và A Chiêu còn rất nhiều chuyện chưa làm xong. Con nhất định, nhất định phải khuyên đại ca, phải giúp nó không được quên đi tâm tư ban đầu, mạnh dạn thực hiện hoài bão.”

Ngày Sài Dật rời khỏi Vân Đô, mây đen dày đặc, tràn ngập vẻ u ám. Sài Dật thân mặc quan phục thêu kim văn, tuy tóc đã bạc nhưng mắt vẫn tinh quang tràn ngập.

“Tịnh Nhi.” Sài Dật lại dặn dò. “Có chuyện gì con cũng không được rời khỏi Vân Đô, cho dù trong hoàng cung truyền đến tin gì, trước khi A Chiêu và Trọng Nguyên trở về, con cũng không được rời khỏi Vân Đô dù chỉ nửa bước.”

“Tịnh nhi... biết ạ...” Sài Tịnh ngẩng đầu đáp lại phụ thân. “Phụ vương đi đường cẩn thận, Tịnh Nhi ở lại Vân Đô chờ người trở về.”

“Lần này nếu trở về... Hẳn là sẽ thấy được mấy đứa Sài Chiêu khai hoàn trở về...” Sài Dật khẽ cười nói. “Đi thôi.”

Thành Thương Châu.

Thấy sắc mặt Kỷ Minh đen thui, chúng tướng đưa mắt nhìn nhau không dám lên tiếng, ai cũng đã nghe chuyện Nhạc Hoành bán rơi cờ của Lương Quốc, sĩ khí trong quân đại biến, dân chúng Thương Châu lại nhớ lại vinh quang ngày xưa của Nhạc gia, dễ dàng đoán được Thương Châu khó mà thủ được.

Thấy không có ai dám lên tiếng, mưu sĩ Vô Sương nhẹ nhàng tiến lên vài bước, thấp giọng nói: “Chiến sự còn chưa bắt đầu, chuyện thắng bại chưa ai đoán được, vương gia có gì phải sợ hãi chứ? Nhạc Hoành chẳng qua chỉ là một nữ nhân, ngày đó phải chạy trốn giữ lại cái mạng nhỏ, bây giờ nhất định cũng sẽ thua dưới tay vương gia.”

“Mùi tên kia của Nhạc Hoành...” Kỷ Minh lẩm bẩm nói: “Bản trướng là lòng người Thương Châu... Nàng ta nên chết từ sớm mới phải.”

“Nhạc Hoành rất thông minh.” Vô Sương bình tĩnh nói. “Biết bán hạ cờ sẽ làm loạn sĩ khí quân ta. Vương gia có thể làm cho Nhạc Hoành biết được lợi hại của ngài...”

“Quân cờ người cài vào Sài gia quân đến nay chưa có tác dụng gì.” Kỷ Minh lạnh lùng nói. “Hiện giờ lại muốn bản vương làm gì? Đừng cố tỏ vẻ huyền bí nữa, mau nói ra đi.”

Vô Sương thân nhiên cười nói: “Quân cờ chưa nhìn ra được tác dụng, chính là thời cơ chưa tới, vương gia không cần sốt ruột. Xin hỏi vương gia một câu, người thân Nhạc Hoành được chôn cất ở đâu?”

“Người nhà Nhạc Hoành...?” Kỷ Minh hiểu ra, lập tức đứng dậy, phát tay nói. “Tôn Nhiên, ngày Thương Châu bị phá, Nhạc gia cả nhà đều vong, người chôn họ ở đâu hả?”

Tôn Nhiên trừng mắt nhìn, nghĩ nghĩ rồi nói: “Ồ bãi tha ma ngoài thành. Nơi đó có quân ta canh giữ... Vương gia...”

Mắt Vô Sương sáng lên. “Vương gia, nói vậy ngài hẳn là biết ý tứ của Vô Sương...”

Khoé miệng Kỷ Minh nhếch lớn, vỗ tay chỉ về phía Vô Sưong. “Hay cho Vô Sưong người, chiều này âm độc, ngay cả bản vương cũng khó có thể nghĩ đến, Ý tứ của người, là muốn bản vương phái người đào mộ phần của Nhạc gia, khiến cho cả nhà họ Nhạc phơi thây nơi hoang dã, để cho Nhạc Hoành biết một khi chọc giận bản vương chỉ có một kết cục là không thể chịu nổi mà thôi.”

“Vương gia anh minh!” Vô Sưong cười nói. “Dân chúng Thương Châu không phải đang kiểng chân chờ đợi vị tiểu thư may mắn còn sống sót của Nhạc gia sao? Vương gia phải làm cho dân Thương Châu thấy, Nhạc tiểu thư tham sống sợ chết chạy thoát, nay trở lại Thương Châu cũng chỉ có thể nhìn thấy người nhà chết rồi cũng không được yên mà không làm gì được. Vị Nhạc tiểu thư này cho dù có Sài gia hậu thuẫn cũng không cách nào xoay chuyển trời đất.”

Phụ tá của Kỷ Minh nhìn lẫn nhau, trong lòng cũng thầm than tên Vô Sưong này ngoan độc bỉ ổi, tuy là khiến người ta giận sôi nhưng không dám bác bỏ.

“Độc kế này cũng chỉ có Vô Sưong người nghĩ ra.” Kỷ Minh tà ác cười, phui phui lòng bàn tay nói. “Bất quá bản vương lại thấy chuyện này rất thú vị, nhất định Nhạc Hoành thấy người nhà phơi thây chỉ biết cúi đầu ôm con ngựa trắng của mình không ngừng nôn ra máu mà thôi.” Vừa nói, con mắt giảo hoạt của Kỷ Minh hướng về phía Tôn Nhiên đang run rẩy. “Tôn tướng quân, người nhà họ Nhạc là người hạ táng, việc này... cũng giao cho người làm đi.”

“Vương gia!” Tôn Nhiên thở dốc quỳ rạp xuống đất. “Mặt tướng không dám... Cầu Vương gia...”

“Không dám?” Kỷ Minh nhìn chăm chăm về mặt đang không ngừng run bần bật của ông ta. “Cũng có chuyện người không dám làm sao? Vì bản thân mà hy sinh chủ thượng, người còn có chuyện gì mà không làm được. Việc này không xong người cũng đừng có quay về gặp bản vương nữa. Mở cửa thành đi tìm Nhạc tiểu thư của người mà nương tựa cũng được... Thế nào?”

“Mặt tướng...” Tôn Nhiên hoảng sợ cúi đầu xuống. “Mặt tướng tuân lệnh...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Ngoài thành Thương Châu.

“Vân Tu, thế nào rồi?” Nhạc Hoành vội kéo Vân Tu mới nhảy xuống khỏi lưng ngựa lại. “Phần mộ của Nhạc gia ta không có trở ngại gì chứ?”

Vân Tu xoa xoa mồ hôi nhỏ giọt trên trán, uể oải nói: “Nơi đó được cho là con đường trọng yếu để vào thành, cho nên canh phòng nghiêm mật, tôi đã đi tìm hiểu rồi, chưa chiếm được Thương Châu thì thiếu phu nhân cũng không vào được nơi đó.”

“Cha và mẹ ngay phía trước nhưng ta lại không thể đi qua nhìn một cái...” Đôi mắt long lanh của Nhạc Hoành ngập nước.

“Thiếu phu nhân không cần phải sốt ruột quá.” Vân Tu an ủi nói. “Chiếm được Thương Châu chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm muộn, nhất định cô sẽ nhìn thấy bọn họ.”

Ân Sùng Quyết lạnh lùng nhìn Vân Tu, từ tốn nói: “Vậy nên người ta mới bảo Vân Tu người là tên lỗ mãng.”

“Người nói ai là tên lỗ mãng?” Vân Tu tức giận nhìn Ân Sùng Quyết nói: “Lặp lại lần nữa thử xem!”

Ân Sùng Quyết không chút sợ hãi, tay bắt đầu lau trường kiếm nói: “Điều A Hoành lo lắng không phải khi nào nhìn thấy phần mộ của gia đình mà là...” Ân Sùng Quyết vừa nói vừa nhìn về phía Sài Chiêu vẫn đang ngồi bất động. “Mà là, Kỷ Minh gian trá, có thể sẽ động chạm đến mộ phần của Nhạc gia...”

Sài Chiêu nghe Ân Sùng Quyết rành mạch chậm rãi nói ra suy nghĩ mà người khác khó có thể nghĩ ra được, mắt xám xẹt qua một tia u tối.

“Chuyện này...” Vân Tu cả kinh nói. “Vậy chuyện này phải làm thế nào mới được? Kế đó phải ác độc cỡ nào mới nghĩ ra chủ ý này. Ân nhị thiếu, huynh đang nói bừa lung tung rồi.”

“Ta cũng hy vọng bản thân mình đoán mò.” Ân Sùng Quyết thu trường kiếm lại. “Kỷ Minh khôn ngoan hơn người nhiều, hẳn sẽ làm gì, không ai có thể đoán trước được.”

“Có phải A Hoành làm sai rồi không...” Nhạc Hoành bắt lực nhìn về phía Sài Chiêu. “Ta không nên khiêu khích Kỷ Minh...”

“Nàng không làm gì sai cả.” Sài Chiêu ôm lấy khuôn mặt lạnh như băng của Nhạc Hoành. “Mũi tên kia làm lòng Sài gia quân phấn chấn, đổi lại là nàng ta cũng làm vậy.”

“Người nhà của ta an táng ở ngay đó, nhưng ta cũng không gặp được...” Đôi mắt Nhạc Hoàn ánh sáng không chút ánh sáng. “Nếu tiểu đệ của ta còn sống, bây giờ đã biết chạy nhảy rồi.”

“Người mất đã lâu, người còn sống phải sống thật tốt.” Lý Trọng Nguyên xốc trướng lên nhìn nhìn. “Sài gia quân cách Thương Châu không xa nữa, sắp đến rồi.”

Ngày công thành, phía chân trời sấm rền không dứt, Kỷ Minh thân mặc kim ô giáp, chỉ lộ ra đôi mắt tà mị khó lường, nhìn Sài Chiêu phía xa xa, đôi môi khẽ cong lên cao ngạo.

Kỷ Minh giờ cao kim lưu cung trên tay, hướng Nhạc Hoàn quơ quơ nói: “Nhạc tiểu thư, đây không phải đồ của cô sao?”

“Đó đích thật là đồ của Nhạc Hoàn ta.” Nhạc Hoàn không chút yếu thế đối diện ánh mắt khiêu khích của Kỷ Minh. “Trình diễn tài nghệ trước mặt thánh thượng ở Liêu châu, ta dùng kim lưu cung trong tay người đang cầm, một phát ba tên thắng được người, Sở vương chắc vẫn còn nhớ rõ chứ?”

Vân Tu khẽ hừ một tiếng, cắn mu bàn tay gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt của Kỷ Minh.

“Nếu là đồ của Nhạc tiểu thư, giờ sao lại có thể trên tay bản vương được chứ?” Kỷ Minh cười khê, lắc đầu nói.

“Tất nhiên là bị kẻ gian cướp đi rồi.” Nhạc Hoàn nghiêng răng nói: “Hiện giờ cũng đến lúc đòi trở về.”

“Ha ha...” Kỷ Minh cười to nói: “Năm đó Nhạc tiểu thư ở trong thành, hôm nay ở ngoài thành, tên bắn ra hoàn cảnh bất đồng. Nhớ đến nhân duyên của người và Sài thiếu chủ, không phải nhờ bản vương ở trước mặt Vũ Đế thúc đẩy, lúc hai người đại hôn sao lại không mời bản vương đến uống chén rượu mừng chứ? Một cho bản vương tưởng là Nhạc tiểu thư và người nhà đều đã chết ở Thương Châu, còn đau đớn thờ dài hồi lâu. Xem ra quả nhiên có phu quân liền quên cô nhân ngày xưa.”

“Người cũng chỉ là bại tướng dưới tay thiếu chủ nhà ta, sao còn nói nhiều lời vô nghĩa vậy chứ.” Vân Tu không nhịn được nói. “Ngày đó Vân Tu ông nội người đây giết ba viên mãnh tướng của người, hôm nay người muốn ai tìm chết trước hả?” Vân Tu giờ cao kiếm trong tay chỉ thẳng vào Kỷ Minh. “Hay là chính người lên hả?”

“Vân tướng quân vẫn nóng vội như vậy.” Kỷ Minh sâu kín cười nói: “Thiếu phu nhân nhà người, ẩn mình mấy năm, nay vừa đứng ở Thương Châu, nào có chuyện ngày đầu đã thấy cảnh máu me. Cách xa nhau mấy năm, dù sao trước tiên cũng phải bái tế cha mẹ họynh đệ chứ...”

Lời vừa nói ra, mặt Nhạc Hoàn biến sắc, thân mình không khỏi rung rẩy. Sài Chiêu vẫn không nói, trừng lớn mắt nhìn chăm chăm vào Kỷ Minh, giống như muốn nhìn thấu hân vậy.

Kỷ Minh vỗ tay. “Tôn Nhiên, còn không đem đại lễ trình cho Thiếu chủ nhân ngày xưa của người.”

“Tôn... Nhiên...” Nhạc Hoàn khẽ thì thào.

Tôn Nhiên cúi đầu chậm rãi bước đến, phía sau theo mấy quân sĩ, nâng lên thứ gì đó được bao lại bằng chiếu, hất xuống khoảng đất trống giữa hai quân.

Vân Tu neho mắt lại chăm chú nhìn nhưng không nhìn rõ được vật được chiếu bao lại là thứ gì, chỉ cảm thấy là thứ gì đó đen thui lù như đất khô cằn, làm cho người ta không khỏi nhìn kỹ thêm mấy lần.

Lòng Sài Chiêu căng thẳng, chưa kịp mở miệng Ân Sùng Quyết đã lao ra khỏi trận doanh của Sài gia, vung trường kiếm lên nói: “Đê tiện vô sỉ, chuyện tán tậ thiên lương như vậy người cũng có thể làm được.”

Kỷ Minh cầm kiếm chỉ lên chiếc chiếu trên mặt đất nói. “Sài gia quân muốn tiến vào Thương Châu vậy hãy đạp lên di hài của Nhạc gia mà vào đi. Hay là người tiến lên bước đầu tiên đi?”

Ân Sùng Quyết túm chặt cương ngựa chần chừ không dám tiến lên, xoay người nhìn Nhạc Hoàn, chỉ thấy bả vai Nhạc Hoàn run rẩy, cường ngạnh chống chọi nói: “Tôn Nhiên, năm đó cha ta đối đãi người không tệ, người lại chết nhiều người Nhạc gia như vậy, bây giờ lại có thể đào lên di hài của bọn họ sao?”

Tôn Nhiên run rẩy đứng một chỗ, hân không thể có chỗ chôn thân, nào dám đáp lại Nhạc Hoàn.

Tim Nhạc Hoàn dâng lên từng trận co thắt đau đớn, nhưng vẫn cố nói một cách mạnh mẽ: “Tôn Nhiên, chuyện ác tán tậ thiên lương này, Nhạc Hoàn ta không tin người sẽ làm. Bất quá là người làm cho có lệ lời chủ thượng của người thôi. Kỷ Minh người gốc biết bao.”

Tôn Nhiên kinh sợ quỳ xuống đất, cao giọng biện bạch: “Vương gia, mặt tướng làm sao dám làm cho có lệ, trên mặt đất chính là di hài của Nhạc gia.”

Nhạc Hoàn lạnh lùng khinh thường nhìn Kỷ Minh không nói được lời nào, xoay người Bạch Long đi ra phía sau của đoàn quân.

Ân Sùng Quyết tìm bóng dáng Nhạc Hoàn, nhưng thân hình cực lực che giấu bị ai đã chậm rãi tiến vào sâu trong đám quân sĩ, khó mà tìm thấy.

Nhạc Hoàn cũng không biết bản thân mình đi rất xa, bỗng nhiên ôm ngực thở dốc, hai mắt tối sầm, ôm chặt lưng Bạch Long từ từ ngã xuống ngựa

“A Hoàn...”

Nhạc Hoành dựa vào cánh tay mạnh mẽ của hắn, gian nan mở hai mắt “... Đại ca...” mới kêu một tiếng, lệ đã tràn mi.

Ân Sùng Húc ôm chặt Nhạc Hoành trong ngực, dán vào trán nàng thấp giọng nói. “Đại ca ở đây, muối đừng khóc...”

“Bọn hắn thực sự làm như vậy, đúng không?” Nhạc Hoành nắm lấy vạt áo Ân Sùng Húc run rẩy nói, “Cha mẹ,, huynh trưởng, cả tiểu đệ nữa... là ở đây sao?”

Ân Sùng Húc không biết nên trả lời nàng thế nào, bàn tay thô ráp khẽ lau đi nước mắt tuôn rơi trên hai má nàng, thì thào nói: “Đại ca đưa muối rồi khỏi đây.”

“Thiếu chủ.” Lý Trọng Nguyên ghé sát vào người Sài Chiêu, quét mắt nhìn thứ đen sì trong chiếu, nhú chặt mày nói. “Thiếu phu nhân cũng đã nói chẳng qua là kẻ hù dọa của quân Lương mà thôi, sao có thể cản bước Sài gia ta chứ? Đã đến lúc công thành, không thể chần chừ nữa.”

Sài Chiêu vung tay ngăn Lý Trọng Nguyên hạ lệnh xuất binh, âm trầm nói: “Chậm đã.”

“Thiếu chủ!” Lý Trọng Nguyên khó nén được vẻ lo âu. “Cái chiếu này nếu như nằm ở ngoài thành Thương Châu, vậy chẳng lẽ chúng ta cũng không đập lên mà tiến về Thương Châu sao?”

“Là người thân của A Hoành, đệ muốn ta phải làm thế nào?” Sài Chiêu hỷ giận khó đoán nhìn Lý Trọng Nguyên, Lý Trọng Nguyên do dự lùi về sau mấy bước, vội cúi đầu xuống. “Nếu đó thực sự là thân nhân của A Hoành, kỵ mã Sài gia sao có thể đập lên. Cho dù Sài gia quân ta đi đường vòng 30 dặm cũng tuyệt đối không làm chuyện đại nghịch bất đạo này.”

“Vạn mã ngàn quân ngay ở phía sau, giống một tiếng trống cổ vũ sĩ khí thẳng tiến Thương Châu.” Lý Trọng Nguyên vì nóng vội mà bất chấp. “Thiếu chủ, người chết đã chết, dù cho đó thực sự là di hài của Nhạc gia, gia đình Tĩnh quốc công trên trời linh thiêng cũng sẽ hiểu cho nỗi khổ của chúng ta...”

“Im miệng!” Sài Chiêu nổi giận nói. “Lý Trọng Nguyên, ngươi là chủ soái hay Sài Chiêu ta mới là chủ soái. Hay là ta đem hồ phù giao cho ngươi nhé?”

Lý Trọng Nguyên nhất thời dờ người, không cam lòng xoay người qua, ừ ừ nói: “Trọng Nguyên không dám, mong rằng thiếu chủ thứ cho đệ tội lỗi. Trước mắt không thể làm gì, chỉ còn cách lui quân trước rồi thương lượng sau.”

Sài Chiêu rút bội kiếm bên hông ra, mũi kiếm chỉ thẳng lên hướng cái đầu cao ngạo của Kỷ Minh: “Sài Chiêu ta xin thề, ngày khác Kỷ Minh ngươi rơi vào tay ta, ta sẽ rút gân róc xương ngươi, cho ngươi vạn kiếp không thể tái thế làm người mới có thể giải hận cho thề từ cùng thâm cừu cả nhà nhạc phụ của ta.”

Kỷ Minh khẽ giang tay ra. “Giờ phút này Sài thiếu chủ rõ ràng là có thể, sao không tiến lên một bước chứ?”

Sài Chiêu nắm vạt áo choàng xoay người qua chỗ khác, quân sĩ phía sau nhất tề nhường đường, mắt xám tựa như có lửa thiêu đốt, không ai dám nhìn.

Trong doanh trướng, Nhạc Hoành vui mình trong chăn, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi không ngừng tuôn ra trên trán, môi mấp máy nhưng không nói ra lời nào.

Thẩm Khấp Nguyệt bưng nước ấm tới, xoắn chặt khăn trong tay, cẩn thận thăm hỏi Nhạc Hoành đang không ngừng sợ hãi. “Ân tướng quân, Thiếu phu nhân bị sao vậy?”

Ân Sùng Húc nhận lấy khăn từ Thẩm Khấp Nguyệt, cẩn thận đắp lên cái trán đang nóng hổi của Nhạc Hoành, “Không còn việc gì nữa, ngươi ra ngoài đi.”

Thẩm Khấp Nguyệt một bụng nghi hoặc, nhưng cũng biết bản thân mình không tiện ở lại, từng bước chậm rãi ra khỏi doanh trướng.

...“Đại ca hứa với muội sẽ tiến muội đến Sài gia ở Thương Sơn, nếu Sài gia không hợp ý muội, đại ca sẽ đưa muội về Thương Châu, muội thấy thế nào?”

“Vì đồ muội mà đại ca có thể nói chuyện cười như vậy sao? Muội muội bị gả đi rồi đại ca còn có thể đón về sao?”

“Cùng lắm thì ở nhà cả đời, có đại ca nuôi muội.”

Trong mộng Nhạc Hoành yêu thương nghịch búi tóc của Nhạc Hoành, mày kiếm giương lên nói: “Lâu rồi huynh muội ta không có luận bàn, hay là thử một trận đi?”

Nhạc Hoành nắm trường tiễn, ngoài cửa thành vang lên từng trận binh khí va vào nhau, âm ỉ ghê tai...

“A Hoành, đại ca đi rồi về ngay, đợi huynh.”

“Đại ca.” Nhạc Hoành khiếp sợ hét. “Đại ca đừng đi.”

Khuôn mặt Nhạc Hoành dần dần mơ hồ, tay nắm chặt tựa như muốn giữ lấy muội muội của mình.

“Đại ca đừng bỏ lại muội...” Nhạc Hoành vội nắm lấy tay Nhạc Hoàn, bắt lực khóc thành tiếng. “Đừng bỏ mặc A Hoành...”

Ân Sùng Húc mạnh dạn đề lại bàn tay lạnh như băng của Nhạc Hoành, dùng sức vuốt ve khẽ nói: “Huynh sao có thể bỏ mặc muội được, muội không nên rời khỏi Ân Gia Bảo, là đại ca vô dụng, không giữ được muội.”

Tiếng chém giết trong mộng làm cho Nhạc Hoành bừng tỉnh, đẩy chần ra từng ngum từng ngum thở dốc, ôm khuôn mặt tái nhợt của chính mình chôn sâu vào đầu gối.

Ân Sùng Húc không nói gì, lấy cây sáo trúc từ lồng ngực ra đưa đến bên môi... Tiếng sáo du dương như tiền nước chảy róc rách làm cho hơi thở của Nhạc Hoành hoảng bình phục, khép hờ mắt tựa như hải đồng ngủ yên.

“Thiếu phu nhân đâu?” Vân Tu cầm gậy kéo dài gấm màu đen trên trán quăng xuống đất. “Có ai thấy thiếu phu nhân đâu không?”

Quân sĩ quý xuống đất nói: “Bẩm thiếu chủ và Vân tướng quân, Thiếu phu nhân bị... bị ngã ngựa.”

“Ngã ngựa?” Vân Tu hít sâu một hơi khí lạnh.

Sắc mặt Sài Chiêu tối sầm xuống, tháo mũ giáp ném cho thị vệ đi bên cạnh, nhanh chóng đi về trường chủ soái.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Lý Trọng Nguyên thấy Thảm Khấp Nguyệt từ soái doanh đi ra, đi lên phía trước nói: “Cô gặp thiếu phu nhân rồi?”

Thảm Khấp Nguyệt ngược đôi mắt sáng ngời, gật đầu nói: “Vừa mới gặp, sắc mặt thiếu phu nhân rất khó, coi là bị bệnh sao?”

Lý Trọng Nguyên thở dài một hơi như là độc thoại: “Tuy nói kẻ này của Kỷ Minh quá ác độc khiến người ta giận sôi máu, nhưng vì Nhạc gia mà dừng bước... Thật sự quá đáng tiếc. Thiếu chủ không nên làm như vậy...”

“Quận mã gia?” Thảm Khấp Nguyệt gọi một tiếng. “Ngài đang nói với tôi sao?”

Lý Trọng Nguyên lấy lại tinh thần, chưa xót nói: “Không có gì. Là ai mang thiếu phu nhân quay về doanh trại?”

“Là...” Thảm Khấp Nguyệt dừng một chút nói. “Ân đại thiếu gia.”

“Là hần sao...” khuôn mặt tuấn tú của Lý Trọng Nguyên có chút sùng sột. “Ân Sùng Húc?”

Vén màn trường, mơ hồ có thể nghe được tiếng sáo có chút quen thuộc, Vân Tu dừng bước. “Là hần...”

Sài Chiêu xốc màn trường lên, tiếng sáo liền dừng lại. Ân Sùng Húc đứng dậy lùi ra phía sau nói. “Thiếu chủ đã về.”

Sài Chiêu cúi đầu đáp một tiếng, thấy Nhạc Hoành như không cảm nhận được có người tiến vào, đau lòng cúi người gọi: “A Hoành, là ta đây.”

Nhạc Hoành mở lớn mắt nhìn phu quân, nức nở khóc lớn thành tiếng. Sài Chiêu vội ôm lấy nàng, dán bên tai nàng yêu thương mà hôn, miêng lẩm bẩm: “Ta hứa với nàng sẽ đem cha mẹ và huynh đệ của nàng về an táng thật tốt, ta hứa với nàng...”

Lần đầu tiên Sài Chiêu nhìn thấy Nhạc Hoành, y chỉ nhận thấy sự ngang bướng cùng quật cường của nàng, cho dù rơi xuống đáy cốc thương tích đầy mình cũng không chịu xuống nước với y. Ngày thành Thương Châu bị phá, quốc gia diệt vong, nàng theo Thôi Văn trèo đèo lội suối không một câu oán hận, cho dù ở Tuy Thành làm một thợ săn cực khổ cũng không nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt nàng.

Mà Nhạc Hoành giờ phút này, tựa như một đứa trẻ nước mắt rơi như mưa, hai mắt không còn vẻ ương bướng ngày xưa, bao trùm là ảm đạm tuyệt vọng. Cừu hận đau đớn đã chôn sâu trong ba năm nay không thể khắc chế mà dâng trào.

Vân Tu găm ngón tay, nghiêng răng tựa như muốn găm chính da thịt của mình, cuối cùng vẫn không nhin được nói: “Thiếu chủ, cho tôi năm trăm người, Vân Tu tôi sẽ tự mình dẫn quân đoạt lại di hài của Nhạc gia.”

Sài Chiêu khẽ vỗ lưng Nhạc Hoành, không đáp lại Vân Tu.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết vội vã xốc màn trường lên. “Muội nhìn xem ai tới này.”

Ân Sùng Húc còn chưa kịp trách sự lỗ mãng của đệ đệ, ánh mắt đã tràn ngập vui mừng. “Thôi thúc đến sao...”

“Thôi thúc.” Vân Tu vội vàng nhìn lại. “Đúng là Thôi thúc rồi?”

Sài Chiêu cúi đầu khẽ nói với Nhạc Hoành: “A Hoành, nàng mau nhìn coi...”

Nhạc Hoành ngừng khóc ngẩng đầu lên, thấy người đang đứng trong lều chính là Thôi Thúc lâu rồi không gặp mới hô một tiếng: “Thôi thúc.” Nước mắt cũng không ngừng được mà lại rơi xuống.

Sài Chiêu ôm chặt lấy bờ vai gầy yếu của nàng, đứng dậy nói, “Ấn bảo chủ nói Thôi Thúc rời Tuy Thành đi về hướng Thương Châu A Hoành và ta vẫn luôn lo lắng, tưởng là phải vào Thương Châu mới gặp được thúc, nay thấy thúc bình an vô sự trước mặt, thật sự là vui mừng.”

Thôi Văn mới mấy tháng mà như tang thương hơn rất nhiều, màu da đen hơn nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như trước. Thấy Sài Chiêu gọi mình thân thiết, chấp tay nói, “Thôi mỗ làm việc tự do đã quen, luôn nghĩ gì là làm luôn, rời khỏi Tuy Thành cũng là ý của chính mình, không nghĩ chuyển đi Thương Châu này lại có thể làm được chút chuyện cho chủ nhân xưa...”

“Thôi thúc mau ngồi xuống nói chuyện.” Sài Chiêu nói.

Vân Tu ở bên cạnh vội vàng châm trà cho Thôi Văn, cung kính đưa lên, nói: “Thôi thúc, mời dùng trà.”

Thôi Văn cười khẽ, không vội mà đặt trà xuống bàn, nhìn thấy Nhạc Hoành ngồi trên giường vẫn đang nức nở khóc, thương tiếc nói: “A Hoành nhìn xem, Thôi thúc mang gì về cho con này.”

Nói xong, từ trong lồng ngực Thôi Văn lấy ra một khúc cây loang lổ, dùng tay áo yêu quý chà lau, đưa cho Sài Chiêu nói: “Sài thiếu chủ là thứ mà ngài lưu lại.”

“Đây là...” Vân Tu tò mò nhòai người ra nhìn: “Đồ của thiếu chủ sao?”

Sài Chiêu giờ tay tiếp nhận, mắt xám nhìn chữ viết trên thân cây, chậm rãi nhìn về phía Thôi Văn nói: “Thôi thúc, đây... thứ này ngài tìm được ở đâu thế?”

“Ái thê Nhạc Hoành chi mộ...” Vân Tu cố gắng đọc mấy chữ đã mờ đen khắc trên thân cây: “Ta nhớ ra rồi, đó là lần ta và thiếu chủ đến Thương Châu, thiếu chủ nghĩ Nhạc gia cả nhà hy sinh, ở bãi tha ma ngoài thành cắn tay dùng máu viết bia mộ cho thiếu phu nhân.”

Nhạc Hoành chậm chạp nhìn về phía tay Sài Chiêu. “Ái thê... Nhạc Hoành chi mộ...”

“Thôi thúc tìm được thứ này ở đâu?” Sài Chiêu nhủ mi nói. “Mộ phần của Nhạc gia... Không phải bị...”

Thôi Văn cũng không trả lời Sài Chiêu, chậm rãi bước đến gần Nhạc Hoành, thấp giọng nói: “A Hoành, thứ con nhìn thấy không phải là di cốt của cha và mẹ con. Tôn Nhiên phụng mệnh đi quật mộ nhưng không tìm được gì hết. Khi thúc vừa đến Thương Châu đã đem di cốt người nhà con lấy đi, hiện giờ đang giấu ở nơi an toàn rồi...”

“Thôi thúc...” Nhạc Hoành cắn chặt môi. “Thúc không có gạt con chứ?”

“Ngay cả bia mộ thúc cũng đã mang về đây, chẳng lẽ là giả sao?” Thôi Văn cười lớn. “Tiểu thư Nhạc gia, khóc như đứa trẻ con, thật là xấu hổ quá.”

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành còn có chút nghi ngờ, đưa thân cây qua nói: “Nàng tự xem đi.”

Chữ viết bằng máu đỏ tươi trải qua năm tháng đã ngả màu đen tím, nhưng vị tanh thanh vẫn còn quanh quẩn chưa tiêu tan. ——”Ái thê Nhạc Hoành chi mộ.” Nhạc Hoành chạm vào từng nét chữ, khẽ lầm bầm: ——”Ái thê Nhạc Hoành chi mộ.”

“Ban nãy khóc rất dữ phải không?” Thôi Văn cười nói. “Còn không mau lau khô nước mắt đi, người ta đứng ngoài cả đám đang chê cười con đó.”

Nhạc Hoành thút thít nói: “Vân Tu, người dám cười một tiếng thử xem.”

Vân Tu đang cắn ngón tay cười trộm bỗng ngẩn người, vội vàng xoay người qua: “Ai dám cười hả?”

Ân Sùng Húc yên lòng, ôm quyền cúi chào Thôi Văn, Thôi Văn đẩy tay hất ra, hào sảng nói. “Đại thiếu gia không cần khách khí vậy, Thương Châu là chính ta kiên trì muốn tới, không liên quan đến chuyện của đại thiếu gia.”

Thôi Văn nhìn Sài Chiêu đầy ý tứ nói: “A Hoành đi theo Sài thiếu chủ, tướng quân cùng phu nhân trên trời có linh thiêng cũng có thể trấn an. Di hài của Nhạc gia được ta cất ở trong chùa Kỳ Ân, chỉ cần mọi người gặp chủ trì sư phụ là có thể biết được an trí ở đâu.”

“Thôi thúc định rời đi sao?” Sài Chiêu mơ hồ hiểu được ý tứ trong lời Thôi Văn.

Thôi Văn gật đầu nói: “Ta còn muốn vào thành Thương Châu, cầu tặc không giết ta không có mặt mũi nào gặp tướng quân. Thương Châu canh phòng nghiêm mật, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Vân Tu tán thưởng nói: “Nếu hôm nay không gặp được Thôi thúc, đại quân chúng ta còn chưa biết tiến lui thế nào. Có ngài ở trong thành, xem ra chiếm

được Thương Châu chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Cho dù Thôi thúc không trở về Thương Châu, Sài Chiêu ta cũng sẽ chỉ huy tiến về hướng nam công thành, đem Kỷ Minh cùng Tôn Nhiên băm thành trăm mảnh người không cần phải lo chuyện chúng ta lâm vào hiểm cảnh.” Sài Chiêu khản thiết nói.

“Thôi Văn đi làm chuyện mình muốn, tâm ý của Sài thiếu chủ ta xin ghi nhận.” Thôi Văn không nhiều lời thêm, lập tức ra khỏi doanh trướng, hiên ngang mà đi.

Nhạc Hoành còn chưa kịp lên tiếng giữ lại, màn trướng đã hạ xuống, tay vẫn nắm bài vị bằng thân cây mà Sài Chiêu viết luyến tiếc không buông.

Sấm rền nổ vang cả ngày, hoàng hôn là lúc mưa to trút xuống, không khí nóng hầm hập cả ngày cuối cùng cũng được thanh mát, Vân Tu hít một hơi lớn hơi mưa ẩm ướt, thích ý mưa mây hai tay.

Thấy Ân Sùng Quyết đi về hướng mình, Vân Tu đang định xoay người đã bị Ân Sùng Quyết gọi lại.

“Vân tướng quân xin dừng bước.”

Vân Tu dù không thích hấn nhưng vẫn nhớ những lời Nhạc Hoành đã nói với mình cho nên đành thu chân, hơi gật đầu.

“Mấy chữ bằng máu kia...” Ân Sùng Quyết cup mắt hỏi: “Thật sự là thiếu chủ lập sao?”

Vân Tu có chút bức mình nói: “Người không tin?”

“Ý của ta không phải vậy.” Ân Sùng Quyết tự giễu lắc đầu. “Thiếu chủ đối đãi với A Hoành có nhật nguyệt chứng giám, làm cho người ta động lòng. Mang theo mấy người ngàn dặm lao tới Thương Châu... đổi lại là người khác chỉ sợ theo không kịp rồi”

“Ân nhị thiếu cũng không thể vì ai đó mà làm vậy được sao?” Vân Tu bĩu môi cười.

Về mặt Ân Sùng Quyết trấn định, nói “Không phải có làm được hay không, mà là có nguyện ý đi làm hay không, Vân tướng quân, huynh nói có phải không?”

“Trời mưa lớn thế này, chuyện gì cũng không làm được, thật là chán quá đi.” Vân Tu chà chà chân. “Ta về nằm nghỉ đây, Ân nhị thiếu cũng mau về nghỉ đi, ngày mai đánh Thương Châu, ta còn còn muốn cá sự dũng mãnh của tráng sĩ Ân gia. Kiến công lập nghiệp từng bước đều phải nắm chắc mới được.”

Ân Sùng Quyết cảm giận nói: “Vân Tu người không nghĩ Kiến công lập nghiệp sao? Người cùng thiếu chủ nhà người vào sinh ra tử, chuyện gì cũng đều coi như chuyện vặt vãi.”

Vân Tu cười lớn ra tiếng, quơ quơ ngón tay nói: “Ân nhị thiếu tin hay không cũng tùy, Vân Tu ta vào sinh ra tử trên chiến trường không phải vì công danh lợi lộc. Ta chỉ là một kẻ cô độc, ngay cả áo giáp trên người còn ngại nặng, còn phải biểu diễn cho ai xem chứ? Ta làm gì, đều chỉ vì một chữ nghĩa mà thôi. Thôi thúc là người trung nghĩa, Vân Tu ta thân mang ân nghĩa. Cũng gần như vậy.” Nói xong tay lại đưa lên che miệng ngập, cup mắt đi vào màn mưa.

Ân nhị thiếu dời mắt khỏi màn mưa nhìn theo bóng dáng vô cùng long bông của Vân Tu, sâu kín ngẩng đầu lên.

Trong doanh trướng

Thấy Nhạc Hoành cả buổi tối đều ngây ngốc nhìn thân cây kia, Sài Chiêu buồn cười nói: “Nàng có xem ngàn lần, vạn lần chữ trên đó vẫn có vậy, nàng nhìn mãi làm gì thế?”

Nhạc Hoành cũng không đáp lại y, vạn lần yêu thương vuốt ve chữ khắc trên thân cây, lại nhìn đầu ngón tay mình, hốt hoảng nói: “Trên đây lưu nhiều máu thế này... chẳng làm thế nào?”

Sài Chiêu khẽ cười đưa ngón tay lên miệng, đùa vờ thề tử nói: “Thì là... Như vậy đó...”

Nhạc Hoành lại không cười, “Nhất định là rất đau.”

“Không đau.” Sài Chiêu dựa vào Nhạc Hoành ngồi xuống, ngắm nàng thật kỹ nói: “Mất đến giờ còn đỏ, sung mọng lên như... quýt ở Tuy Thành vậy...” Nói xong, Sài Chiêu đứng dậy đi lấy khăn ẩm cho Nhạc Hoành, đang muốn đắp lên thì cả người đã bị Nhạc Hoành ôm chặt lấy. “A Hoành...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Khóa đồng tâm

Sài Chiêu khẽ hôn lên đôi mắt sưng đỏ của nàng, nhắc bổng nàng lên rồi đặt xuống giường, thì thào: “Hôm nay nàng bị ngã xuống ngựa, không biết có bị thương chỗ nào không. Để ta xem cho nàng...”

Nhạc Hoàn nằm im không nhúc nhích, nhìn phu quân đang cúi người dán sát vào mình. Đôi mắt sáng của y thoáng ẩn hiện khát vọng nóng cháy. Mỗi một lời mà y thốt ra, dường như đều mang theo ma lực khó có thể kháng cự.

Sài Chiêu tháo giày của Nhạc Hoàn ra rồi nhẹ nhàng cởi đôi tất bó chân. Bàn chân ngọc thon thả, nõn nà bị bao phủ bởi bàn tay to lớn của y. Sài Chiêu hôn lên mắt cá chân nàng rồi từ đó hướng dần lên trên, vén làn váy của nàng lên, hôn lên đùi ngọc của nàng. Như chạm vào sợi bông mềm mại vừa hái đầu thu, chỉ muốn vùi mình vào cảm giác êm ái mê người ấy, mãi mãi không muốn thoát ra.

Nhạc Hoàn để mặc y hành động, mình thì khép hờ mắt lại, chỉ thấy một cảm giác thỏa mãn khó mà tả được. Nhạc Hoàn khẽ nhúc nhích ngón tay, định kéo bàn tay của phu quân. Sài Chiêu lập tức lồng bàn tay mình vào tay nàng, thân mình thuận thế đè lên người nàng, dán sát vào chiếc cổ trơn mềm như tơ lụa, kiên nhẫn hôn lên từng tác da thịt, không muốn bỏ sót chỗ nào.

Đêm nay, y có sự dịu dàng đúng mực, mỗi một động tác đều cẩn thận hơn mọi khi. Cơ thể rắn chắc hòa vào cơ thể nữ tính mềm mại, hai người không hện mà cùng thờ dốc, cổ nén cơn say tình đang trào dâng.

“A Hoàn, ôm ta đi.” Sài Chiêu ra lệnh bằng chất giọng khàn khàn. “Ôm lấy ta.”

Nhạc Hoàn buông chân mềm mại ra, ngo ngậy ôm lấy chàng trai phía trên, ngón tay vô tình quẹt qua những giọt mồ hôi sau tai y rồi tạo thành một mảng mồ hôi trên tấm lưng trần của y.

Vàng trán ướt đầm mồ hôi của họ cũng kề sát nhau. Sài Chiêu ôm Nhạc Hoàn, xoay người một cái. Nhạc Hoàn bị sự thay đổi tư thế bất ngờ này làm cho thét lên khe khẽ.

Sài Chiêu từ dưới nhìn lên, ngắm thê từ đang hoảng hốt của mình. Y lấy một lọn tóc đen của nàng, nghịch ngợm quẹt lên lồng ngực mình, đỡ lấy hồng nàng bắt nàng phải động đậy. Nhạc Hoàn rất xấu hổ. Nàng vừa biết đến chuyện này không lâu, làm sao biết còn có tư thế này.

Sài Chiêu nở một nụ cười đắc ý vì chuyện xảy ra đúng như dự liệu. Y nâng người nàng lên rồi từ từ đặt xuống. Đôi má đào của Nhạc Hoàn đỏ bừng lên, nhưng cũng đành học cách lắc lư. Chả bao lâu, nàng đã không ngừng thờ dốc, như không chịu nổi nữa.

Sài Chiêu làm sao nỡ để nàng vất vả như thế. Y hít sâu một hơi rồi đặt Nhạc Hoàn xuống bên dưới thân mình. Không đợi nàng kịp kêu ra tiếng, đôi môi son đã bị y phong kín, nàng chỉ biết nức nở nghẹn ngào theo khoái cảm mà phu quân mang lại.

Động tác yêu thương ngày càng mãnh liệt. Thấy trong mắt Nhạc Hoàn ánh lên vẻ thỏa mãn, Sài Chiêu biết nàng sắp đến cực hạn bèn nhắc khẽ người nàng lên, thì thầm: “A Hoàn, theo ta, chúng ta cùng nhau...”

“Ừm...” Âm thanh khe khẽ kia lại giống như liều thuốc độc. Sài Chiêu khẽ run rẩy gào lên một tiếng rồi ôm chặt lấy thê từ, cùng nhau lên chốn vu sơn.

Cơn thờ dốc qua đi, Sài Chiêu mới lưu luyến xoay người qua, sờ soạng dưới gối của Nhạc Hoàn, lấy chiếc khóa vàng kia ra, vuốt ve nó với vẻ nâng niu.

Nhạc Hoàn nghiêng người, chống đầu nhìn y, đưa tay chạm vào hoa văn trên chiếc khóa vàng, cổ tình nói: “Suýt nữa là ta đã ném nó đi.”

“Nàng không nỡ đâu.” Sài Chiêu cười khẽ. “Nàng đã nhận đồ của ta thì từ ngày đó, nàng cũng đã cho rằng mình là người của Sài gia.”

Nhạc Hoàn thấy mình bị y nhìn thấu thì hậm hực hừ một tiếng, sau đó nháy mắt nói: “Năm đó chàng nói trên người không có vật gì khác, chỉ có chiếc khóa vàng này có thể trao cho ta làm tín vật. Nó... là do ai để lại cho chàng?”

“Là của mẹ ta.” Đôi mắt xám bình thường vĩnh viễn không lay động được nay có vẻ đau buồn. “Nó cũng là thứ duy nhất còn lại của Sài vương phủ. Khóa vàng đồng tâm – Vĩnh kết đồng tâm. Cha mẹ ta như thế, chúng ta cũng vậy. Ta trao nó cho nàng tức là đã nhận định nàng là thê từ của ta. Đời này kiếp này, chỉ có mình nàng. Năm đó là vậy, bây giờ cũng vậy. Tương lai... tất nhiên cũng vậy.”

“Vậy...” Nhạc Hoàn nhìn vào mắt Sài Chiêu. “Nếu ta thật sự không còn trên đời này, chàng... cũng sẽ không bao giờ lấy vợ sao?”

“Phụ nữ trong thiên hạ nhiều không kể xiết.” Sài Chiêu nắm chặt chiếc khóa vàng trong tay. “Nhưng trong lòng ta, chỉ có một mình thê từ Nhạc Hoàn.” Nói xong nhét chiếc khóa đồng tâm vào tay Nhạc Hoàn. “Hằng ngày nàng phải mang nó theo. Ta cần nó trói chặt nàng lại, không để nàng rời khỏi ta một chút.”

“Khóa vàng đồng tâm – vĩnh kết đồng tâm...” Nhạc Hoàn khẽ lặp lại. Nàng nhớ đến món quà hôn lễ mà mình góp tiền mua tặng Ân Sùng Húc và Mục Dung – lúc ấy nàng chỉ biết khóa vàng là thứ may mắn cát tường, đại ca tốt với nàng như thế, dù nàng không thích Mục Dung thì cũng nên thử nhiệt tình với nàng ta... Thế xem ra, món quà ấy cũng không tồi.

Sài Chiêu bỗng cảm thấy vai nàng nặng. Nhạc Hoàn đã bắt giấc ngủ mê mệt. Sài Chiêu cúi người hôn lên đôi môi nàng, ôm cơ thể mềm mại của nàng chui vào trong chiếc chăn ấm áp.

Hoàng cung tại Huy Thành – Kinh đô của Đại Chu.

“Trưởng công chúa.” Người hầu bước nhanh tới bẩm báo: “Sài vương gia đã vào cung rồi.”

“Cái thân già của lão ta cũng nhanh thật đấy chứ.” Nam Cung Yến tặc lưỡi. “Mới đó mà đến rồi? Sài quận chúa có đi theo ông ta không?”

“Bẩm công chúa.” Người hầu lắc đầu trả lời. “không thấy quận chúa theo bên cạnh...”

“Sài Tịnh không theo vào kinh?” Nam Cung Yến đề nghị chiếc bàn. “Mà thôi, bản cung đi gặp ông ta trước đã.”

Trong điện Trạch Thiên vắng vẻ, ngai vàng chạm hình rồng đặt ngay chính giữa không có ai ngồi. Sự im lặng đáng sợ khiến cho các đại thần đều cảm thấy thấp thòm không yên.

Thái phó Lạc Tân huých nhẹ cánh tay của thái úy Tô Thụy Thuyên, nói nhỏ: “Mấy ngày nay có nghe tin hoàng thượng đỡ hơn chưa? Lão phu đã nhiều ngày không gặp hoàng thượng rồi.”

Tô Thụy Thuyên cup mắt xuống, nói: “Thái phó ngài còn không biết thì sao ta biết được?”

“Có lẽ nào...” Lạc Tân nghi hoặc. “Nghe nói con gái ông mỗi ngày đều vào cung, hàng ngày gặp được công chúa, chả lẽ lại không biết bệnh tình của hoàng thượng thế nào?”

Tôn Thụy Thuyên lườm một cái, nói rất tự nhiên. “Tiểu nữ chẳng qua là vào cung an ủi trưởng công chúa đang ưu tư, còn những chuyện khác công chúa không nói, sao Tịnh Trúc nhà ta lại dám hỏi nhiều. Sài vương gia cũng đã từ Vân Đô chạy về đây, những người khác mấy ngày tới chắc cũng lần lượt kéo về... Haiz, mệnh là do trời định. Thái phó, ta và ông... cứ nghe theo mệnh trời vậy!”

Lạc Tân tuy có nhiều lời muốn hỏi nhưng lại không hỏi được gì, tăng háng một tiếng rồi không nói gì nữa.

Sài Dật tuy gấp rút lên đường, sắc mặt đầy vẻ mệt mỏi nhưng thái độ vẫn uy nghi, những nếp nhăn trên mặt vẫn khiếm như xưa. Tô Thụy Thuyên dè dặt liếc nhìn Sài Dật một cái rồi vội vã dời mắt đi không dám nhìn thẳng.

“Trưởng công chúa giá đáo!”

Sài Dật vung vạt áo theo hình măng xà lên, quỳ một chân xuống. Nam Cung Yến từ tốn bước vào, mắt phượng khẽ liếc qua khuôn mặt rần rở của Sài Dật. “Sài vương gia quả nhiên trung thành với Đại Chu, vừa nhận được thư khẩn của bản cung là vội vàng đến kinh thành. Nhìn lại mười một vị thúc bá họ Nam Cung của ta mà xem... Đất phong cách kinh thành còn gần hơn Vân Đô nhiều, vậy mà chẳng ai đến! Quả nhiên Sài gia mới chính là tấm gương của Đại Chu, cháu có thể mở mạng bờ cõi, chú trấn giữ triều đình, quả là phúc của Nam Cung gia ta, là may mắn của Đại Chu ta!”

“Thần... không dám nhận!” Giọng nói già nua của Sài Dật vang vọng khắp điện Trạch Thiên.

Nam Cung Yến khẽ vung tay áo ra hiệu cho Sài Dật đứng dậy nói chuyện. Sài Dật thấy thấy mặt Nam Cung Yến mỉm cười, mặc chiếc váy lụa màu hồng phấn, trong mắt dường như có ý cười thì trong lòng bất giác cảm thấy bất an.

“Sao không thấy Sài quận chúa cùng đến?” nam Cung Yến giả vờ lơ đãng hỏi. “Lần trước không gặp muội ấy, bản cung rất nhớ!”

“Đạo này Tịnh Nhi không được khỏe cho lắm, không tiện theo thần vào kinh.” Sài Dật trấn tĩnh nói.

“Ồ?” Nam Cung yến cười giận dữ. “Bản cung nghe nói Sài quận chúa của Vân Đô có tiếng là hiếu thảo, sao lại sợ đường xá xa xôi mà không muốn theo hầu hạ cha mình chứ?”

“Có hiếu hay không, hoàn toàn không thể nhận định bằng những gì nhìn thấy ngoài mặt.” Sài Dật nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Yến. “Nghe theo lời cha mẹ là điều cơ bản nhất của đạo hiếu.”

Nam Cung Yến hừ khẽ một cái, vãn về chiếc khăn nói: “Bản cung cũng nghe nói cháu trai Sài Chiêu của ông thẳng như chẻ tre, liên tục đoạt được sáu châu, đã áp sát Thương Châu... Sài gia quân anh dũng khiến quân Lương nghe thấy mà khiếp đảm...”

“Trưởng công chúa.” Thấy Nam Cung yến nhàn nhã tán chuyện hết câu này đến câu kia, Sài Dật không kìm được nên ngắt đầu lên ngắt lời. “Lão phu muốn biết... sức khỏe của hoàng thượng thế nào?”

“Hoàng thượng...” Nam Cung Yến khẽ cứng người, sau đó thở dài: “Lúc tốt lúc tệ, thật sự rất khó nói. Ta truyền Sài vương gia vào đây cũng là vì chuyện này... Trước mặt những người khác còn chưa đủ, tạm thời chờ thương nghị sau vậy.”

“bản vương muốn gặp hoàng thượng một chút.” Sài Dật nói đầy khí phách.

Người hầu bên cạnh Nam Cung yến đều biến sắc, đồng loạt cúi đầu không dám ngước mắt lên. Mười ngón tay thon dài của Nam Cung yến vò chặt chiếc khăn, nhưng sắc mặt thì vẫn trấn tĩnh. “Đậu mùa cứ không chịu lên mủ, hoàng thượng cũng bị gầy vò mấy ngày nay. Đây là thời khắc then chốt, bất cẩn chút thôi là ảnh hưởng đến tính mạng. Thái y đã can đảm hoàng thượng tuyệt đối không được gặp hơi lạ. bên cạnh chỉ có người hầu gần gũi, người khác... đều không được gặp!”

Thấy cung điện chìm trong sự im lặng đáng sợ, Tô Thụy Thuyền vội vàng nháy mắt với Lạc Tân. Lạc Tân hiểu ra nên bước tới một bước, nói: “Sài vương gia không biết đây thời, đúng là thái y đã dận như thế, lão phu muốn gặp hoàng thượng mà cũng không được.”

Thấy Sài Dật bán tín bán nghi, Nam Cung Yến cao giọng nói: “Sài vương gia, hoàng thượng là đệ đệ duy nhất của ta, ông lo là... bản cung không chăm sóc người chu đáo sao?”

“Thần không dám!” Sài Dật cúi người xuống, nói.

“Nếu...” Nam Cung Yến nói với giọng sâu xa. “Sài Vương gia quan tâm hoàng thượng như thế, chỉ bằng ở lại trong cung đi. Chỉ cần hoàng thượng tốt lên một chút là sẽ triệu kiến ngài, được không?”

Tuy những lời này vốn nằm trong dự liệu của Sài Dật nhưng nghe Nam Cung Yến rốt cuộc cũng nói ra, ông ta vẫn hơi sững sốt. “Không dám làm phiền trường công chúa phải sai người lo liệu, dịch quán trong thành đã...”

Lời vừa nói ra, Nam Cung Yến đã gạt đi. “Sài vương gia có bệnh trong người, lần này bên cạnh không có cháu trai, cháu dâu bên cạnh chăm sóc, Sài quận chúa cũng không theo bên cạnh, dịch quán đơn sơ, làm sao ta có thể để ngài chịu khổ được. Đừng từ chối, bản cung sớm đã sai người chuẩn bị cho Sài vương gia.”

Thấy Sài Dật còn muốn từ chối, mắt phượng của Nam Cung yến khẽ nhếch lên. “Sài vương gia, ở lại trong cung, bản chuyện cũng tiện hơn nhiều. Vận mệnh của Đại Chu đang vào thời khắc then chốt, mong ngài đừng từ chối nữa. Tất cả phải lấy đại cục làm trọng!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59

Thấy Sài Dật còn muốn từ chối, mắt phượng của Nam Cung yến khẽ nhếch lên. “Sài vương gia, ở lại trong cung, bản chuyện cũng tiện hơn nhiều. Vận mệnh của Đại Chu đang vào thời khắc then chốt, mong ngài đừng từ chối nữa. Tất cả phải lấy đại cục làm trọng!”

“Đa tạ ý tốt của trường công chúa.” Sài Dật quỳ một chân xuống, nói: “Vậy bản vương sẽ ở lại trong cung.”

Thấy cuối cùng Sài Dật cũng đồng ý, tảng đá trong lòng Tô Thụy Thuyền cũng rơi xuống, lão ta khẽ gật đầu với Nam Cung yến ở phía trên.

Ra khỏi điện Trạch Thiên, thủ lĩnh thân vệ đến sát bên Sài Dật, lo lắng nói: “Vương gia, bị vây trong cung cấm này... e là có nguy hiểm.”

Sài Dật không hề có chút hoảng loạn, nói: “Lúc rời khỏi Vân Đô, bản vương đã đoán được trường công chúa sẽ có kế này. Ngay cả hoàng thượng cũng không được gặp, bản vương thật muốn biết suy nghĩ của vị trường công chúa này. Người của chúng ta ở kinh thành biết được tin chúng ta không thể ra cung, tức khắc sẽ truyền tin đến Vân Đô. Chỉ mong Tịnh Nhi có thể giữ vững Vân Đô, A Chiêu có thể nắm giữ binh quyền, làm chuyện mà nó muốn làm...”

Vân Đô của Chu Quốc

“Quận chúa!” Quản gia vội vàng vàng chạy đến với sắc mặt nghiêm trọng. “Mật hàm từ kinh thành.”

Sài Tịnh đứng bật dậy, rồi lại thấp thỏm vịn vào cạnh bàn, đôi mày thanh tú nhíu thật chặt, không dám đưa tay ra nhận.

“Quận chúa...” Quản gia dè dặt gọi thêm một tiếng.

Sài Tịnh hít sâu một hơi, nhận lấy mật hàm rồi từ từ mở ra. Dù đã sớm dự liệu được từ trước nhưng nàng vẫn bất lực ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ lim, hai mắt thất thần, đôi tay run lẩy bẩy và buông thõng xuống.

“Quận chúa...” Quản gia thở dài, nói: “Vương gia... thật sự bị nhốt trong cung sao?”

“Ừ.” Sài Tịnh khẽ trả lời. “Phụ vương tiến cung nhưng lại không trở ra, có lẽ... đã bị Nam Cung Yến giam lỏng.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?” Quản gia nhìn ra bên ngoài, nói khẽ: “Vân Đô cũng không thiếu nhân mã, kinh thần cũng có người của chúng ta...”

“Trước khi đi phụ vương đã căn dặn lại.” Sài Tịnh lắc đầu nói: “Trước khi đại ca và Trọng Nguyên về, người của Sài vương phủ không được rời khỏi Vân Đô. Hoàng thượng sinh tử chưa biết, phụ vương cũng muốn lấy tình chế động.”

“Bên thiếu chủ...” Quản gia chần chừ nói: “E là cũng sẽ nhận được tin tức ngay thôi, chỉ lo lòng quân dao động, làm hỏng nghiệp lớn của thiếu chủ.”

“Lấy giấy bút lại đây.” Sài Tịnh quả quyết nói: “Chọn bốn thị vệ đắc lực nhất của Sài gia, lập tức qua đây.”

Sài Tĩnh vung bút lên viết vội vài dòng thư, nhét vào trong phong thư rồi đóng ấn tín của Sài vương phủ lên, cẩn trọng đưa cho thị vệ cầm đầu. “Chuyện không thể chậm trễ, các người hãy mau mau xuất phát đến Thương Châu. Nhất định phải giao bức thư này tận tay thiếu chủ, không được xảy ra sai sót gì.”

Các thị vệ đồng loạt quỳ xuống nói: “Thuộc hạ nhất định không phụ sự giao phó của quận chúa!”

Sài Tĩnh xua tay, quay người đi. Đôi mắt tuy tràn ngập vẻ lo âu nhưng vẫn không mất đi vẻ bình tĩnh và kiên cường.

Ngoài thành Thương Châu

Sài gia quân liên tục công phá, thành Thương Châu sớm đã đối mặt với nguy cơ. Kỳ Minh thấy Thương Châu sắp thất thủ, không còn cách nào để xoay chuyển nên đành rút đội quân tinh nhuệ nhất về trấn thủ lãnh thổ Lương Quốc, chỉ để Tôn Nhiên ở lại trong thành đánh trận sau cùng.

Thấy ngoài thành không ngừng vang lên tiếng chém giết, Tôn Nhiên dường như lại nhìn thấy cảnh thành bị công phá ba năm trước. Nhạc Hoàn dẫn người trấn thủ cửa đông của Thương Châu, lúc đánh nhau trúng tên của Kỳ Minh mà chết, tức giận đến chết không nhắm mắt.

“Tôn thúc thúc... là ông...!”

Tĩnh Quốc Công phủ mù mịt khói lửa, Tôn Nhiên tưởng mình đã trông nhầm nên xoa xoa mắt, không biết thứ mình nhìn thấy là khói lửa hay nỗi ám ảnh không cách nào xua được trong lòng. E là sắp chết đến nơi rồi... Nếu đã là một con tốt thì, Tôn Nhiên cũng không quản được nhiều, dẫn một đội kỵ binh, bỏ thành trốn về hướng bắc.

“Thiếu chủ, cửa thành đã bị huynh đệ họ Ân công phá.” Ngô Hữu hân hoan vén màn trướng lên. “Nhiều nhất là nửa ngày nữa, Thương Châu sẽ về tay ta!”

“Có nhìn thấy hai tên cầu tặc Tôn Nhiên và Kỳ Minh không?” Vân Tu vội hỏi: “Không được để hai đứa nó chạy thoát!”

Ngô Hữu lắc đầu. “Quân giữ thành Thương Châu như chó nhà có tang, lúc này trong thành rất loạn, không để ý được hai người đó...”

Nhạc Hoàn bước vội ra khỏi doanh trướng, nắm dây cương của Bạch Long, nhảy lên mình ngựa, hét một tiếng rồi lao về phía thành Thương Châu.

“Đi theo nàng ấy!” Sài Chiêu nhìn về phía Vân Tu. Vân Tu nhếch miệng, bước vội theo Nhạc Hoàn.

Tôn Nhiên thúc ngựa mà chạy, khi thấy cửa bắc đã không còn xa, đường sông đang đến gần thì càng quất roi mạnh hơn. Con ngựa bỗng giương cao hai vó trước, hí một cách thảm thiết, Tôn Nhiên rơi khỏi lưng ngựa, rắc một tiếng, hất vãi và ôm đầu gối.

Chỉ thấy móng ngựa đầy máu, con đường dẫn đến cửa bắc rải đầy ám khí, hộ vệ phía sau Tôn Nhiên la lo không ổn, không biết xung quanh có mai phục gì nữa hay không, đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt chạy về những hướng khác, không màng đến sự sống chết của tên tướng bại trận này. Tôn Nhiên cố gắng chống người dậy, hoảng hốt nhìn bốn phía, hét to: “Là ai? Ai muốn hại ta?”

Đáp lại là sự im lặng đáng sợ.

Tôn Nhiên thở phì phò, khắp khiêng dắt ngựa, vừa muốn kéo nó thì có mấy mảnh ám khí không biết từ đâu bay tới, xẹt qua lòng bàn tay hất làm máu bắn tung tóe.

Tôn Nhiên ôm tay, lại đau đớn hét lên: “Là ai? Ra đây! Hào hán phương nào? Chuyện gì cũng có thể thương lượng, đừng lấy mạng ta!”

“Ngươi không muốn chết, vậy sao lại hại chết cả nhà tướng quân?”

Giọng nói tang thương âm trầm đó khiến Tôn Nhiên thấy lạnh cả người, hẩn nhìn quanh quất rồi hét lớn: “Thôi Văn, ta và ông từng cùng hoạn nạn, cho ta một đường sống đi!”

“Vậy sao ngươi không cho tướng quân một con đường sống?” Thôi Văn khoanh tay, từ từ bước tới trước mặt Tôn Nhiên. “Ta biết ngay là kẻ phản bội tham sống sợ chết như ngươi chắc chắn sẽ không từ thủ Thương Châu, mà ngươi cũng không thể đến Lương Quốc nên chỉ còn cách đi về phía bắc, quả nhiên không sai... Kẻ gian đúng là kẻ gian, tâm tư quả thật như thế.”

Tôn Nhiên quỳ phịch xuống đất, gào khóc: “Hôm đó tôi vừa nhìn qua là biết tiểu thư không có trong đông hải cốt đó, ta cũng đặt cược tính mạng lừa gạt Sở vương... Tình nghĩa ấy đủ để tha tôi một mạng. Thôi Văn, tôi và ông biết nhau bao năm nay, tha cho tôi đi, tha tôi đi được không?”

Thôi Văn cười lạnh một tiếng: “Nếu ngươi đã luôn miệng nói mình đã bảo vệ tiểu thư thì chi bằng đội tiểu thư vào Thương Châu, ngươi cầu xin cô ấy tha cho một mạng.”

Tôn Nhiên mềm nhũn cả người, thở than: “Tiểu thư còn trẻ, sao có thể hiểu được lòng tôi... Thôi Văn, Thôi huynh, cứu tôi, hãy cứu tôi!”

Thôi Văn lười dây dưa với hắn ta, rút thanh loan đao bên hông ra, từ từ đến gần, đang định vung về phía cổ hắn thì bỗng nghe có tiếng tên xé gió, trong

nháy mắt, cổ họng của Tôn Nhiên đã cảm một mũi tên lung lay, Tôn Nhiên nắm chặt mũi tên, như không dám tin vậy.

“Tiểu thư...” Thôi Văn xoay người lại nhìn.

Bàn tay giương cung của Nhạc Hoành vẫn đang cứng đờ, Bạch Long thở hổn hển tung cả bụi đất, dường như cũng muốn tiến tới giẫm nát tên gian ác phản bội chủ nhân này.

“Tiểu thư...” Tôn Nhiên thở một cách nhọc nhằn. “Tha mạng...” Còn chưa nói xong, người đã đổ ập xuống đất như một đồng bần nhão, đi đòi nhà ma.

Nhạc Hoành nhảy xuống lưng bạch Long, rút thanh đao nhỏ ra như muốn bồi thêm vài phát để trút giận. Thôi Văn ngăn bước Nhạc Hoành lại, lấy sức rồi chém mạnh một đao vào cổ Tôn Nhiên, giơ cao đầu tên gian tặc, hướng về phía Tỉnh Quốc Công phủ quỳ rạp xuống.

Chưa tới nửa ngày, quân Lương trong thành kẻ chết người bỏ chạy, Nhạc Hoành dắt Bạch Long đi trên con đường lát đá xanh quen thuộc ngày xưa, mắt đầy lệ.

“Con đường này...” Vân Tu nhớ lại. “Tôi cũng từng đi qua. Đó là ba năm trước, nhưng do chiến tranh mới tới. Hôm nay đi lại, thoát cái mà đã ba năm nếu tôi nhớ không lầm thì Tỉnh Quốc Công phủ của Nhạc gia ở ngày cuối con đường này.”

Nhạc Hoành như không nghe thấy lời của Vân Tu, nàng ghé vào tai Bạch Long thì thầm: “Bạch Long, mày còn nhớ đường về nhà không?”

Bạch Long ngẩng cao đầu, lắc lư hí vang vài tiếng.

Nhạc Hoành vuốt nhẹ lông mao của Bạch Long, nghẹn ngào nói: “Mày còn nhớ ư! Nhà ở ngay cuối đường, còn không mau lên...” Nói xong thì thả dây cương ra, bạch Long như mũi tên ra khỏi dây cung, lao nhanh về phía Tỉnh Quốc Công phủ.

“Thiếu phu nhân...” Vân Tu nhìn Nhạc Hoành đang cố tỏ nên nỗi đau thương bên cạnh mình. “Muốn khóc thì cứ khóc đi!”

Nhạc Hoành lắc đầu nói: “Cha mẹ trên trời có linh thiêng thì cũng không muốn nhìn thấy đến hôm nay mà ta vẫn khóc.”

Trong Tỉnh Quốc Công phủ, mấy người Sài Chiêu đã đến được một chập. Ân Sùng Quyết nhìn ngắm nhà cũ của Nhạc gia, cho dù đã cháy rụi trống trơn nhưng vẫn không mất đi vẻ hoành tráng, chói mắt ngày xưa.

“A Hoành lớn lên ở đây...” Ân Sùng Quyết khẽ vuốt một cây cột sơn màu đỏ, thì thào: “Thương Châu, Nhạc Hoành...”

“A Hoành là con gái nhà binh, mười mấy tuổi đã vang danh Đại tẫn, nếu Nhạc gia không gặp kiếp nạn này thì e là cả đời này huynh đệ ta cũng khó gặp được muội ấy.” Ân Sùng Húc thở dài một hơi. “Vận mệnh luân chuyển khiến người ta phải thôn thức.”

“Thiếu phu nhân đến rồi.” Ngô Tá chỉ ra phía ngoài, nói to.

Sài Chiêu ngẩng đầu lên nhìn, Nhạc Hoành xách cái đầu đầm máu của Tôn Nhiên đỉnh đặc đi vào đại sảnh, đặt đầu hấn lên cái bàn ngay giữa nhà.

Thậm Khấp Nguyệt nấp sau lưng Lý Trọng Nguyên, thấy Tôn Nhiên – kẻ từng quen biết đã đầu một nơi thân một nẻo thì người choáng váng, suýt nữa là ngã đi, phải vịn khung cửa bên cạnh mới đứng vững được.

“A Hoành...” Sài Chiêu đi đến gần nàng, đau lòng khoát lấy bờ vai rần rỗi của nàng. “Gian tặc đã chết, ngày chết của Kỳ Minh cũng không còn xa.”

Máu tươi trên tay Nhạc Hoành rơi xuống, thấm vào khe đá dưới đất, từ từ lan ra như dòng nước.

Nhạc Hoành hơi xoay người lại nhìn Sài Chiêu, môi khẽ mở ra như định nói gì thì bên tai bỗng ồm ồm lên, chân mềm nhũn ra rồi ngã vào lòng y.

“A Hoành!”

“Thiếu phu nhân!”

Không biết qua bao lâu, Nhạc Hoành nhọc nhằn mở mắt ra, thấy rất nhiều người đang vây quanh mình, nàng xoa xoa đầu rồi hỏi: “Mọi người cứ nhìn ta làm gì?”

“Ngô Hữu vẫn chưa tìm được đại phu sao?” Sài Chiêu nhíu mày nhìn Lý Trọng Nguyên. “Sắc mặt A Hoành kém như thế, đệ phải thêm vài người đi tìm đi!”

Lý Trọng Nguyên tỏ vẻ khó xử, nói: “Thiếu chủ, Thương Châu vừa trải qua huyết chiến, e là bách tính còn đang hoảng loạn, nhà nhà đều đóng cửa, nhất thời khó tìm được đại phu. Quân y thì cách thành khá xa, cho dù có chạy thật nhanh thì cũng không mau vậy được.”

Sài Chiêu xua tay ra hiệu bảo lý trọng nguyên không cần nói nữa. Thấy Nhạc Hoành đã tỉnh thì đi nhanh đến bên cạnh, nắm chặt tay nàng, cẩn thận nói: “Nói cho ta biết nàng thấy chỗ nào không khỏe?”

“Thiếu phu nhân chắc là đau lòng quá độ, sẽ không sao đâu!” Vân Tu khẳng định.

Thẩm Khấp Nguyệt chen qua huỳnh đệ họ Ân, nhìn Nhạc Hoành từ trên xuống dưới, khẽ cắn môi rồi đi đến gần hơn, lấy can đảm nói: “Thiếu chủ, Khấp Nguyệt có vài câu muốn hỏi thiếu phu nhân...”

Sài Chiêu nhíu mày nói: “Có chuyện gì cô cứ nói, ắp a ắp ứng làm gì chứ?”

Thẩm Khấp Nguyệt đỏ mặt, mắt nhìn Nhạc Hoành, muốn nói lại thôi.

Nhạc Hoành như phát hiện ra điều gì, đẩy Sài Chiêu một cái, nói: “Chàng tránh ra đi, chuyện đàn bà con gái, chàng cũng muốn nghe lén sao?”

Sài Chiêu như hiểu ra, nhưng lại vẫn không hiểu, đành phải miễn cưỡng đứng lên, tránh sang một bên.

Thẩm Khấp Nguyệt ghé vào tai Nhạc Hoành hỏi vài câu. Nhạc Hoành chớp mắt nghĩ ngợi. “Nghe cô hỏi thế, hình như đúng là vậy. Lẽ nào thật là...”

“Thiếu phu nhân thật là bất cần...” Thẩm Khấp Nguyệt vắn về vạt áo, thẹn thùng nói: “Chuyện như thế sao lại không để ý chứ?”

Nhạc Hoành xấu hổ trả lời: “Trên đường xảy ra nhiều việc như vậy, ta cũng không để tâm lắm hay là... đợi đại phu đến rồi nói...”

Vân Tu thấy hai cô gái nói qua nói lại như vậy, hấn sốt ruột hỏi: “Thẩm cô nương, cô hỏi thiếu phu nhân chuyện gì? Nói ra cho bọn ta nghe với, thật là sốt ruột chết được!”

Thẩm Khấp Nguyệt khẽ liếc nhìn Lý Trọng Nguyên, từ từ đứng dậy hành lễ với Sài Chiêu rồi nhìn Nhạc Hoành đang đỏ bừng mặt, mỉm cười nói: “Khấp Nguyệt cũng không dám khẳng định, có điều chắc cũng đúng tám chín phần.”

“Nói mau đi!” Vân Tu hết kiên nhẫn.

“Thiếu phu nhân...” Thẩm Khấp Nguyệt cười một tiếng. “Chắc là... có tin vui.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

“Có tin vui!” Vân Tu líu lời nói. “Có tin vui là thế nào?”

“Đồ ngốc.” Ngô Tả đập mạnh vào cánh tay Vân Tu. “Có tin vui chính là có tin vui chứ còn là gì nữa.”

Thấy Sài Chiêu như giật mình ngồi im không phát ra tiếng, Lý Trọng Nguyên tiến lên mấy bước chấp tay cúi đầu nói: “Trọng Nguyên chúc mừng thiếu chủ.”

Ngô Tả, Ngô Hữu cũng vui vẻ cười chúc mừng theo sau: “Ngô Tả, Ngô Hữu chúc mừng thiếu chủ, chúc mừng thiếu chủ!”

“A Hoành có thai...” Ân Sùng Quyết thấp giọng tự nói.

Ân Sùng Húc kéo vạt áo đệ đệ đến gần Sài Chiêu nói: “Thiếu chủ, đây chính là chuyện cực kỳ vui, chúc mừng thiếu chủ.”

Liên tiếp nhận được lời chúc mừng khiến Sài Chiêu có chút giật mình, cũng không có đáp lại Ân Sùng Húc, xoay người nhìn về phía Nhạc Hoành nói: “A Hoành... ta thực sự sắp làm cha sao?”

Nhạc Hoành cúi đầu xấu hổ không biết nói sao: “Chờ đại phu xem qua rồi nói sau, ta chưa từng sinh con, sao mà biết...”

Thẩm Khấp Nguyệt cười nói: “Hắn là không sai đâu, thiếu chủ cứ tin Khấp Nguyệt đi.”

“Thật sự...” Sài Chiêu lập tức ôm Nhạc Hoành vào lòng.

“Lấy được Thương Châu, A Hoành có thai, thật sự là không tin được. Ông trời có mắt, Sài gia ta có người nói dối, nếu thúc phụ biết được nhất định sẽ rất vui mừng.”

Nụ cười vốn đang nở trên môi Lý Trọng Nguyên bỗng chốc cứng lại, mắt đầy vẻ cô đơn.

Nhạc Hoành trộm đẩy tay Sài Chiêu ra, thấp giọng nói: “Ồ đây còn có nhiều người, Sài thiếu chủ giữ thể diện chút đi.”

Sài Chiêu cười lớn ra tiếng, đảo qua mọi người nói: “Sài gia có chuyện vui, chính là chuyện vui của mọi người, có phải không?”

Ân Sùng Quyết cao giọng đáp: “Tất nhiên là như vậy, Sùng Quyết cũng vui thay thiếu chủ, chuyện vui nối tiếp nhau, xem ra quân Sài gia chắc chắn thế như chẻ tre, ngày đánh bại Lương quốc nhất thống thiên hạ không còn xa.”

“Nói hay..” Sài Chiêu tỏ vẻ khen ngợi, “Mỗi lời Sùng Quyết nói đều có lý, cảm ơn lời tốt lành của người, nhất định mọi chuyện sẽ thành.”

Ngô Hữu cúi đầu hừ một tiếng khinh thường liếc nhìn Ân Sùng Quyết đang đắc chí, đi gần lại phía Lý Trọng Nguyên.

Khi trời sẩm tối, cuối cùng cũng tìm được đại phu, xem kỹ mạch tượng của Nhạc Hoành gật đầu nói: “Cô nương kia nói đúng, phu nhân đúng là mang hi mạch.”

Vân Tu vẫn cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng bồng vồ tay to cười nói: “Đại phu nói có, nhất định là đúng rồi.”

Nhạc Hoành khẽ vuốt ve cái bụng phẳng lì của mình, hai gò má dâng lên vẻ ngượng ngùng hạnh phúc, hai răng máy đồ khiến khuôn mặt nàng càng thêm động lòng người, Sài Chiêu chăm chú nhìn không rời mắt, phát phát tay nói: “Các người đều lui ra đi.”

Thảm Khấp Nguyệt khẽ nhìn ra phía cửa, lại nhìn Nhạc Hoành vài lần xong mới xoay người đi tìm bóng dáng Lý Trọng Nguyên.

Trong phòng, Nhạc Hoành ôm hai chân chớp mắt to tròn, quay mặt nhìn về phía Sài Chiêu nói: “Nó... Thật sự ở trong bụng ta sao?”

Sài Chiêu buồn cười điểm chớp mũi của nàng nói: “Thế còn có thể ở đâu nữa? Từ khi nào thì A Hoành ngốc như vậy chứ?”

Nhạc Hoành cười rích rích, ôm cô Sài Chiêu oai phong nói: “Xem ra là chàng có phúc con cháu, mới thế mà đã có?”

“Nàng là phúc khí của ta có sai sao?” Sài Chiêu hôn nhẹ lên trán Nhạc Hoành nói: “Nhất định là con cháu đầy đàn, đời đời vui vẻ.”

Thấy Nhạc Hoành cười vui vẻ, bỗng Sài Chiêu nhớ tới chuyện gì đó lòng dâng lên sợ hãi: “Mấy ngày trước nàng ngã ngựa, hôm nay lại tự tay đâm Tôn Nhiên... bây giờ nghĩ lại còn thấy sợ. Hiện tại trong bụng nàng có đứa nhỏ, không được ra chiến trường chém giết bữa bãi nữa, nàng nghe chưa?”

Nhạc Hoành túm chặt không ngừng gật đầu: “Biết rồi thưa Sài thiếu chủ.”

“Ta không nói đùa với nàng đâu.” Sài Chiêu làm bộ như nghiêm túc nói: “Chiến sự sau này nàng tuyệt đối không được tham gia nữa, ta sẽ sai Vân Tu lúc nào cũng ở bên cạnh nàng, nếu nàng còn tiếp tục cầm đao tham chiến, không trị được nàng ta sẽ xử tội Vân Tu thật nặng, khiến hắn chịu phạt thay nàng.”

“Vân Tu da dày thịt béo, chàng cứ việc phạt hắn đi.” Nhạc Hoành cố ý ương ngạnh nói.

Sài Chiêu dùng đầu ngón tay dí vào trán Nhạc Hoành, không làm sao được nói: “Trên đời này ta chưa từng sợ ai cả, duy chỉ có trước mặt nàng ta không có chút tư thế nào của thiếu chủ cả, A Hoành nàng chính là khắc tinh của ta, đời này bị nàng khóa chặt, không cởi được nữa rồi.”

Nhạc Hoành dựa vào vai Sài Chiêu, cọ cọ, dịu dàng nói: “Ta nghe lời chàng, sẽ che chở cho con chúng ta thật tốt.”

Sài Chiêu đem Nhạc Hoành ôm chặt vào trong ngực, hôn lên mái tóc thơm ngát của nàng, thật lâu không muốn buông tay. Hai người dựa vào nhau nói rất nhiều chuyện sau đó mới vui mừng ôm nhau ngủ.

Bóng đêm tịch liêu, Lý Trọng Nguyên ngửa đầu nhìn trăng rằm lúc ẩn lúc hiện, nhin không được cúi đầu thờ dài.

“Quận mã gia vì sao còn không có đi nghỉ ngơi?” Thảm Khấp Nguyệt dựa vào thân cây cỏ thụ của phủ Tỉnh Quốc Công, giọng nói mềm mại như càn liễu rủ mặt nước. “Vẫn là ngắm trăng nhớ người, nhớ đến phu nhân ở nhà sao?”

Lý Trọng Nguyên vẫn cúi đầu, cười trừ nói: “Mới đi mà cũng đã hơn một tháng rồi, quả thật đang nhớ Tịnh Nhi. Khiến Thảm cô nương chê cười rồi.”

“Quận mã gia cùng quận chúa vợ chồng tình thâm, làm cho người ta hâm mộ.” Thảm Khấp Nguyệt cười đáp lại nói: “Sài gia có người nói dối, chính là chuyện vui trong thiên hạ. Nghe nói ngài và quận chúa cũng đã thành thân hơn 2 năm, sao lại...” Thảm Khấp Nguyệt cố ý chần chờ nói: “Còn chưa có con nói dối sao?”

Về mặt Lý Trọng Nguyên trở nên nặng nề, quay người đi nói: “Bận chinh chiến liên miên cho nên có chút chậm trễ... là ta có lỗi với Tịnh Nhi.”

“Thì ra là vậy.” Thảm Khấp Nguyệt kinh ngạc nói: “Quận chúa không thua gì anh hùng hảo hán, cũng có thể đánh giặc, ngài xem thiếu phu nhân... chẳng phải đã...”

“Đừng nói nữa.” Lý Trọng Nguyên gơ tay lên chặn lời. “Ông trời đều có an bài, chúng ta sao có thể quyết định được. Nên có tự nhiên sẽ có, không nhọc Thảm cô nương bận tâm.”

Tuy Thảm Khấp Nguyệt cảm thấy có chút mất hứng, nhưng lại cảm thấy tò mò với Lý Trọng Nguyên, đôi mắt long lanh nhìn chăm chú vào nam tử tuấn dật nho nhã trước mắt, thâm tình sâu trong mắt khiến cho nàng ta cũng thực sự có chút hâm mộ vị Sài quận chúa chưa từng gặp mặt kia.

Thấy Thảm Khấp Nguyệt nhìn mình không rời mắt, khuôn mặt điểm trai của Lý Trọng Nguyên có chút nóng lên, vội vàng nhìn về phía nơi khác nói: “Thời gian không còn sớm, đi nghỉ thôi.”

“Quận mã gia có bằng lòng đi cùng Khấp Nguyệt đến một nơi không...” Thảm Khấp Nguyệt mang theo chút đáng thương nói.

“Đi đâu?” Lý Trọng Nguyên nhìn thành Thương Châu yên tĩnh trong màn đêm, không biết dụng ý của Thảm Khấp Nguyệt.

“Đi...” Thảm Khấp Nguyệt chỉ về phía hướng đông nói: “Thảm viên... nơi ở trước đây của Khấp Nguyệt.”

“Thảm viên...” Lý Trọng Nguyên cúi đầu thì thảm

Thấy Lý Trọng Nguyên có chút do dự, Thảm Khấp Nguyệt hơi thất vọng nói. “Quận mã gia không muốn đi, ta tự mình đi.”

Thấy bóng dáng mảnh mai của Thảm Khấp Nguyệt chậm rãi hướng về phía cửa đông mà đi, Lý Trọng Nguyên chợt thấy có chút không đành lòng, vội gọi theo. “Từ từ... ta... đi cùng cô.”

Bước chân Thảm Khấp Nguyệt không có dừng lại, nhưng khoé môi lại nở nụ cười vô cùng xinh đẹp nở rộ dưới ánh trăng.

Đêm đen trải dài, đường đi dưới chân hai người tựa như nhìn mãi không thấy cuối. Dưới ánh trăng, loang lổ tầng tầng bóng dáng trùng trùng điệp điệp, bước chân vô thức lại ra về trấn định chậm rãi bước đi.

“Quận mã gia giữ Khấp Nguyệt lại thực sự chưa từng hoài nghi lai lịch của Khấp Nguyệt sao?” Thảm Khấp Nguyệt nâng tầm mắt nhìn về phía Lý Trọng Nguyên vẫn đang trầm mặc.

Lý Trọng Nguyên cup mi cười nói: “Đúng là nghĩ nhiều, hoài nghi một nữ tử như cô làm gì chứ?”

“Vị Ân nhị thiếu và mấy người nữa, hình như vẫn có chút đề phòng với ta...” Thảm Khấp Nguyệt ủy khuất nói. “Cũng chỉ có quận mã gia ngài là thật lòng đối đãi tốt với tôi.”

Lý Trọng Nguyên hít sâu mấy hơi không khí vẫn còn thoảng mùi máu tanh của Thương Châu, dừng một chút nói: “Nếu cô thật sự là mật thám... có thể đề nghị một nữ nhân yếu ớt như cô làm mật thám trong doanh trại địch, chứng tỏ kẻ đó chưa từng thực sự để ý đến cô. Thảm cô nương có thể rút ra mà đi, sao lại còn phải ở lại mà bán mạng thay người nọ? Thảm cô nương, cô nói xem có đúng không?”

Lời của Lý Trọng Nguyên từng tiếng như là phát ra từ tim gan mà nói với chính mình, Thảm Khấp Nguyệt nghe vào trong tai, trong lòng cũng có chút rung động, cắn môi không nói gì nữa, chính là nâng mắt nhìn thấy bóng dáng hai người phía trước hình như có chút dừng người.

“Nhân sinh đã muốn quá gian nan.” Lý Trọng Nguyên quay mặt nhìn về Thảm Khấp Nguyệt. “Nhiều chuyện không như ta và cô mong muốn, ta nguyện ý tin cô, cũng nguyện ý giúp cô. Chỉ mong cô khi về già không còn lang bạc kỳ hồ, tất cả đều là an lạc mà thôi.”

Đôi mắt long lanh của Thảm Khấp Nguyệt ngập nước, cố gắng áp chế mới không có trào ra, cúi đầu “Vâng.” Một tiếng sau lại không nói nữa.

Lương quốc, Ung Thành.

“Thương Châu... Đã mất.” Người tới báo tin quỳ xuống đất nom nớp lo sợ nói.

Kỷ Minh ném mạnh giấy mực trên bàn xuống. “Vô dụng. Thật sự là quá vô dụng. Bọn chuột nhắt Tôn Nhiên này ngay cả Thương Châu cũng không giữ nổi.”

“Tôn Nhiên đã chết, thủ cấp treo trên cổng thành Thương Châu ba ngày.” Người kia cố gắng lấy hết dũng khí nói. “Sài gia quân Chu Quốc đã sẵn sàng xuất phát, hai ngày tới sẽ hướng phía Ung Thành chúng ta mà đến...”

“Đó là hấn gieo gió gặt bão, đồ tởn công bản vương động thủ lấy tính mệnh của hấn.” Đầu ngón tay Kỷ Minh giật run, tức giận đập bàn phát ra tiếng khiến người ta run sợ. “Bản vương trấn ngàn vạn khổ mới đánh hạ Tấn Quốc, nhưng lại đều về tay Sài Chiêu kia. Tuyệt đối không thể như vậy.”

Thấy tướng sĩ dưới tay mình cúi đầu không ai dám lên tiếng hiến kế, ánh mắt Kỷ Minh đầy vẻ lo lắng nhìn một lượt, cảm giận nói: “Sài gia quân ngày nào còn chưa lui binh, bản vương ngày đó còn không có mũi quay về kinh thành gặp hoàng huynh. Các người nói coi bản vương phải làm thế nào?”

Không khí trầm mặc khiến người ta sợ hãi không có ai dám đánh vỡ, sắc mặt Kỷ Minh tràn ngập âm u, túm lấy chiếc cung vàng trên bàn hung hăng ném xuống đất.

“Vô Sương đại nhân tới!” Có người nghe thấy bên ngoài có động tĩnh liền nhìn lại.

“Vô Sương...” mắt Kỷ Minh sáng ngời. “Có thể hấn mang đến tin tốt lành.”

Vô Sương cười sâu xa không nói lời nào, hai tay dâng lên một hòm chậm rãi đưa cho Kỷ Minh, ngạo nghễ nói: “Vương gia, mời xem”

Kỷ Minh vội vàng tiếp nhận nhìn qua, khoé miệng thoải mái nổi lên ý cười nhẹ, nhìn về phía Vô Sương nói: “Lão già họ Sài chỉ còn mớ xương kia... Biết rõ tới Huy Thành là một đi không trở lại nhưng vẫn ngu ngốc mà đi sao?”

“Sài Dật không có lựa chọn.” Vô Sương tự nhiên nói. “Mật hòm của Nam Cung Yến nói, sẽ dùng Sài Dật áp chế, tuyên Sài Chiêu lui binh về kinh.”

Kỷ Minh bỗng nhủ mi nói: “Trong tay Sài Chiêu nắm giữ trọng binh, thực sự sẽ vì thúc phụ mà buông tay cầm tù son hà sắp nắm trong tay sao? Sài Chiêu là kẻ mưu kế khó lường, lại ẩn cư nhiều năm... bản vương không tin hẳn sẽ để ý tới an nguy của Sài Dật.”

“Vương gia.” Vô Sương thần nhiên cười nói. “Sài Chiêu lui binh là tốt nhất, nếu là hẳn kiên trì tái chiến, khiến cho Sài Dật trong hoàng cung Tuy Thành cùng đường mất mạng... Vậy hẳn chính là bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa. Tính mạng của hẳn là nhờ có thúc phụ hẳn mà bảo toàn, hẳn có ngày hôm nay cũng là nhờ thúc phụ hẳn nhiều năm bồi dưỡng, đây là chuyện mà toàn người dân Đại Chu thậm chí là người trong thiên hạ đều biết, nếu hẳn thật sự có thể bỏ mặc Sài Dật, thì tướng sĩ dưới trướng hẳn cũng biết Sài thiếu chủ khiến cho chủ công phải bỏ mạng, nhất định lòng quân sẽ loạn.”

“Thế sao..” Kỷ Minh nheo mắt suy nghĩ. “Thật sự là thế sao?”

“Còn nữa...” Vô Sương tiếp tục nói. “Lý Trọng Nguyên còn ở trong quân, một khi nhạc phụ chết... hẳn và Sài quận chúa... nhất định sẽ ghi mỗi hận này mà ra tay tính sổ...”

“Sài Chiêu rút quân, thua chính là vận số, không rút quân, bại chính là lòng người.” Kỷ Minh khẽ gõ bàn lăm bầm nói: “Xem ra thế nào cũng là thất bại thảm hại. Mật hàm của Nam Cung Yên còn nói...” Kỷ Minh lại liếc nhìn mật hàm trong tay. “Giải quyết xong Sài gia thúc cháu, liền lấy Thương Châu làm giới tuyến, bắt tay với Lương quốc ta cùng chung trăm năm thịnh thế...”

“Không sai.” Vô Sương gật đầu nói. “Nam Cung Yên thật sự đưa ra yêu cầu này.”

“Nam Cung trưởng công chúa này...” Kỷ Minh hừ một tiếng nói: “Thực dự dám ra điều kiện với bản vương, tâm cũng đủ đen tối đó. Thương Châu làm giới tuyến? Vẫn muốn chiếm đất của Tấn Quốc này sao?”

“Sài gia quân đang khiêu chiến, vương gia tạm thời cũng chỉ có thể như thế, đợi cho Sài Chiêu lui binh, vương gia cũng có lý do mà đi gặp thánh thượng.” Về mặt Vô Sương trấn định nói: “Chờ đến lúc trưởng công chúa này xử lý xong thúc cháu Sài gia, vương gia lo gì không thể tái chiến?”

“Đó là hiển nhiên.” Mắt Kỷ Minh lộ ra tia ngoan độc nói: “Không có Sài gia, nhà Nam Cung của Đại Chu không có gì đáng sợ hãi cả. Kẻ tham hoan chỉ có thể thất bại thảm hại. Nữ nhân Nam Cung gia thực sự quá ngốc... nhưng bản vương lại... rất thích loại ngốc này...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Bên ngoài Ung Thành

Đội quân tiên phong của Sài gia đã triển khai trận thế được vài dặm. Trong doanh trướng chủ soái, Sài Chiêu đang bàn bạc gì đó với huynh đệ Ân gia thì có người hô hoán cấp báo: “Khởi bẩm thiếu chủ, người vương phủ tới báo muốn gặp ngài, nói là mang theo mật hàm của quận chúa, muốn tận tay giao cho ngài...”

“Quận chúa?” Vân Tu giật mình, “Sao lại là quận chúa mà không phải vương gia?”

Huynh đệ Ân gia liếc nhau, cũng không biết người tới sẽ mang tới tin tức gì.

“Cho họ vào đi.” Sài Chiêu bình tĩnh nói.

Màn trướng xóc lên, bốn hộ vệ vương phủ nhất tề quỳ một gối xuống đất, người đi đầu trình mật hàm mang theo dấu ấn của Sài gia, Vân Tu tiếp nhận, cung kính đưa tới tay Sài Chiêu, lại phát phát tay, ý bảo bốn người kia lui ra.

Sài Chiêu nhíu mày, bình tĩnh mở ra mật hàm. Nhạc Hoành lộ đầu nhìn, đôi mắt tinh tường sững sờ dừng trên hàng chữ viết xinh đẹp.

Thấy sắc mặt hai phu thê y nặng nề bất an, Ân Sùng Quyết nhin không được nói: “Thiếu chủ, mật hàm nói thế nào?”

Bàn tay thô ráp của Sài Chiêu xoa xoa bức thư trong tay, đôi mắt xám ngao ngễ xẹt qua tia tức giận khiến người ta sợ hãi, Vân Tu đã theo y nhiều năm cũng rất ít thấy y như vậy, nửa tiếng cũng không dám phát ra khỏi miệng.

“Bắt thúc phụ ta làm con tin, ép ta lui binh.” Sài Chiêu cười lạnh một tiếng. “Trưởng công chúa này tính toán thật sự hoàn hảo, Sùng Húc, Sùng Quyết hai người nhìn xem đi.”

Ân Sùng Quyết vội vàng tiến lên tiếp nhận mật hàm “Chuyện này...” Ân Sùng Quyết nhíu chặt mày kiếm nói: “Vương gia vào hoàng cung không thể về. Lẽ nào thiếu chủ không lui binh về thì trưởng công chúa sẽ lấy mạng vương gia thật?”

“Quận chúa thì sao, có khỏe hay không?” Vân Tu vội la lên.

“Quận chúa vẫn ở Vân Đô, không có đi kinh sư với thúc phụ.” Sài Chiêu phiên muộn nói.

Vân Tu thoáng thở ra một hơi, lập tức nói: “Thiếu chủ tay nắm hơn mười vạn tinh binh, chúng ta phải sợ một nữ nhân như trưởng công chúa sao? Ta không tin nàng ta thực sự dám lấy vương gia ra áp chế!”

“Hai người các người thấy thế nào?” Sài nhìn về phía huynh đệ họ Ân, không tỏ vẻ gì.

Ân Sùng Húc cân nhắc nói: “Trưởng công chúa nếu thực dám nhốt vương gia ở lại trong cung, nói vậy đã có ý định bắt ngài lui binh. Mật hàm của quận chúa đến sớm mấy bước giúp cho chúng ta có thể chuẩn bị, cho thấy chiếu thư từ hoàng cung sớm muộn gì cũng đến trước mặt thiếu chủ... Thiếu chủ nên sớm cân nhắc, phải chiếm thế thượng phong.”

“Còn Sùng Quyết thì sao?” Sài Chiêu nhìn thẳng vào đôi mắt tinh anh của Ân Sùng Quyết.

Ân Sùng Quyết suy tư thêm chút rồi nói: “Trong thư nói hoàng thượng bệnh nặng, sinh tử không rõ... Xem ra, trưởng công chúa đang lo lắng...” Ân Sùng Quyết chần chờ tựa hồ không dám nói tiếp.

Sài Chiêu phát tay nói: “Sùng Quyết nói tiếp đi.”

“Lo lắng thiếu chủ điều binh làm phản chiếm lấy giang sơn.” Ân Sùng Quyết cố lấy dũng khí nói hết câu.

Về mặt Sài Chiêu không chút biến hoá, phát tay áo ngồi xuống nói: “Sùng Quyết nói hết những gì mình nghĩ đi, nếu người là ta tiếp được mật hàm này, người sẽ làm thế nào?”

Ân Sùng Quyết đã nói đến đây nhưng lại không đoán được ý của Sài Chiêu, nhất thời có chút do dự không dám nói tiếp, Vân Tu thấy thế liền nói: “Nếu trưởng công chúa thực sự dám gây bất lợi với vương gia, ta tuyệt đối không bỏ qua cho nàng ta.”

Ân Sùng Quyết bĩu môi nói: “Người giết nàng ta thì vương gia sẽ sống lại sao?”

Vân Tu nhất thời cứng miệng, há miệng thở dốc không thể chống đỡ, đỏ mặt lên nói: “Vậy chúng ta trở về...”

“Ung thành ngay phía trước.” Ân Sùng Quyết chỉ về phía xa ngoài trường nói. “Lúc này lui binh, thật sự rất đáng tiếc. Thiếu chủ nếu phải thực sự lui binh quay về kinh, hồ phù nhất định bị bức giao ra, nếu muốn lãnh binh lần nữa thực sự là chuyện không thể... mong rằng... thiếu chủ cân nhắc kỹ lưỡng.”

“Sùng Quyết.” Ân Sùng Húc khẽ huých đệ đệ. “Đệ nói ít đi vài câu, hết thấy đều do thiếu chủ định đoạt.”

Thấy Sài Chiêu trầm mặc không nói, Nhạc Hoành đứng dậy nói: “Lui binh quả thật đáng tiếc... nhưng nếu kháng lệnh trưởng công chúa, sẽ bức thúc phụ vào hiểm cảnh, khi đó quân sĩ Sài gia sẽ nghĩ thiếu chủ như thế nào? Một chủ soái bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu, có người phục sao?”

“A Hoành...” Ân Sùng Quyết không nhịn được nói: “Thiên quân vạn mã đã tới gần Lương Quốc, Kỷ Minh liên tiếp bại trận nhất định là không chịu nổi tái chiến. Chắc muội cũng biết, trưởng công chúa triệu thiếu chủ quay về... nhất định sau này sẽ không cho... Cơ hội để Sài gia xoay mình lần nữa.”

Sài Chiêu thấy hai người lớn tiếng, giữ chặt tay Nhạc Hoành nói: “A Hoành... chuyện này Sùng Quyết nói cũng có lý, không bằng cứ để hắn nói đi.”

Tuy Nhạc Hoành bất mãn với lời nói của Ân Sùng Quyết, nhưng vẫn nghe lời không nói tiếp nữa, mắt hạnh xẹt qua khuôn mặt tuần mỹ ngày càng trở lên xa lạ, dựa vào bên cạnh Sài Chiêu từ từ ngồi xuống.

Ân Sùng Quyết hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Thiếu chủ...”

“Có người đưa tin từ vương phủ tới sao?” Lý Trọng Nguyên vội vàng xóc trường lên nói, vẻ mặt đầy vui mừng. “Đệ nghe nói có người mang tin đến, có phải người do Tịnh Nhi phái đến không?”

Ân Sùng Quyết ngậm miệng, con ngươi tự nhiên nhìn về phía Sài Chiêu đang ngồi ngay ngắn vẫn lặng yên không nói. Tuy Sài Chiêu không nói nhưng ánh mắt sâu xa khó lường đã làm cho Ân Sùng Quyết ngay lập tức hiểu ra.

“Quận mã gia.” Ân Sùng Quyết cười nói. “Xem ra ngài ngày ngày tưởng niệm quận chúa ở vương phủ nên một chút động tĩnh cũng không bỏ qua.”

Lý Trọng Nguyên nhìn thoáng qua mật hàm trong tay Ân Sùng Quyết, ngăn người nói: “Chẳng lẽ không đúng?”

“Không phải!” Ân Sùng Quyết trấn định nói. “Là mật hàm của Ân Gia Bảo.”

Nhạc Hoành có chút lạnh cả người, lại thấy Sài Chiêu chậm rãi cảm ly trà đưa đến trước mặt mình, ôn nhu nói: “A Hoành uống ngụm trà nóng đi.”

Nhạc Hoành tiếp xúc với ngón tay ấm áp của y tiếp nhận ly trà, như là hiểu ý, mọi ngạc nhiên đều giấu trong lòng.

“Tin thư của Ân Gia Bảo...” Lý Trọng Nguyên lộ ra vẻ thất vọng.

“Quận mã gia muốn xem sao?” Ân Sùng Quyết đưa bức thư trong tay về hướng hắn. “Đại tẩu ta có thai, mọi chuyện trong nhà đều bận rộn, cha ta không ứng phó nổi nên gửi thư yêu cầu thiếu chủ cho đại ca ta trở về.”

Lý Trọng Nguyên đẩy cánh tay Ân Sùng Quyết ra, cười cười nói. “Thư chuyện trong nhà của Ân Gia Bảo, sao Trọng Nguyên có thể xem trộm được.”

Ân Sùng Quyết cũng không kiên trì, chậm rãi thu thư lại, không chút hoang mang nhét vào trong ngực, xoay người gật đầu với Sài Chiêu.

Sài Chiêu thản nhiên nói: “Tính của quận chúa vốn không thích viết thư, nếu đệ nhớ muội ấy, cứ viết thư gửi về đi.”

Lý Trọng Nguyên tự giễu cười, lắc đầu nói: “Tĩnh Nhi không thích nam tử bên ngoài chinh chiến mà còn nhớ nữ nhân tình trường, thôi là đệ vội vàng. Đệ ra ngoài trước, sắp đánh Ung Thành, còn có chuyện phải thu xếp.”

“Quận mã gia vất vả rồi.” Ân Sùng Quyết ôm quyền khách khí nói.

Lý Trọng Nguyên dừng lại bên cạnh hai huynh đệ họ một chút, rồi lại bước nhanh chân ra ngoài.

Thấy Lý Trọng Nguyên rời đi, Vân Tu ngẩn một hồi mới nói: “Thiếu chủ... Ngài, không định cho quận mã gia biết?”

Ân Sùng Quyết gợn ngón trở lên miệng ý bảo Vân Tu im miệng, khoe miệng nổi lên ý cười.

“Không phải không tính cho Trọng Nguyên biết.” Sài Chiêu khẽ dè tay Nhạc Hoàn. “Chính là Trọng Nguyên vốn hay lo lắng, chuyện gì cũng bán khoản mãi cũng không phải chuyện tốt gì, chuyện quan trọng đến khi ta và người hoàn thành đệ ấy tự nhiên sẽ biết.”

“Nhị ca đã nghĩ ra cách sao?” Nhạc Hoàn cắn môi hỏi.

Ân Sùng Quyết cong môi lên nói: “Thiếu chủ có bằng lòng tin ta và đại ca hay không?”

Sài Chiêu chậm rãi đứng lên, bước thong thả đến bên cạnh hai huynh đệ Ân gia, dè lên vai hai người, lời ít ý nhiều nói: “Trong doanh soái này, A Hoàn là ái thể của ta, Vân Tu là huynh đệ của ta, òn lại cũng chỉ có Sùng Húc và Sùng Quyết, người nói coi ta có tin hai người không?”

Ân gia huynh đệ nghe Sài Chiêu nói như vậy, nhất tề quỳ xuống đất cúi đầu, “Hai huynh đệ ta nguyện vì thiếu chủ mà băng sông vượt lửa không từ nan.”

Sài Chiêu nâng hai người dậy, cúi người nói. “Đánh Lương ta tuyệt đối không lui binh, thúc phụ ta cũng phải phải cứu, nghe những gì Sùng Quyết vừa nói với Trọng Nguyên ta nghĩ nhất định người đã có kế sách, có phải không?”

Ân Sùng Quyết gật đầu nói: “Thiếu chủ anh minh. Vừa mới ta đã nói với quận mã gia là thư của Ân Gia Bảo đưa tới, hy vọng hai huynh đệ ta một người trở về gánh vác thay cho phụ thân... Thiếu chủ liên nhân cơ hội này, đóng giả đại ca ta quay về Đại Chu, như vậy không cần mang theo binh mã tự nhiên cũng không kinh động đến kẻ nào khác, quân tâm vẫn vững bất loạn, đánh Lương cũng không thể trì hoãn nữa.”

Nghe Ân Sùng Quyết nói xong, Sài Chiêu như đã đoán trước được mọi chuyện, nhắc ẩm trà lên rót vào chén, từ từ nhấp một ngụm cười mà không nói.

“Nhưng mà...” Ân Sùng Húc chần chừ nói: “Quân sĩ không thấy thiếu chủ sẽ có người sinh nghi.” Lập tức lại ngộ đạo nói, “Thì ra là thế... Ta hiểu rồi.”

Vân Tu nghe mà thấy có chút hồ đồ, như có ý xin Nhạc Hoàn giúp đỡ nói: “Thiếu phu nhân, sao ta nghe không hiểu lắm, cô nói cho ta biết đi.”

Nhạc Hoàn khẽ nhếch môi nói: “Thiếu chủ nhà người đóng giả đại ca rồi đi, đại ca liền đóng giả thiếu chủ trấn thủ soái doanh... nếu mọi chuyện đều làm cẩn thận, tất nhiên có thể giấu mọi người. Nhị ca, muội nói đúng không?”

Ân Sùng Quyết cup mắt nói: “A Hoàn nói không sai.”

“Kế này...” Vân Tu hít một hơi thật sâu. “Không thể nói là không tốt, nhưng quá mạo hiểm. Thiếu chủ...”

“Thúc phụ bên kia đã không thể chờ được nữa, ta phải nhanh chóng lên ngựa chặn bước Nam Cung Yên.” Sài Chiêu xoay người nhìn Nhạc Hoàn vươn tay về phía nàng. “Cái chính là lúc này đây ta chỉ có thể trở về một mình thôi.”

Hai tay Nhạc Hoàn xoa bụng mình, trong lòng luôn không muốn nhưng vẫn làm ra vẻ thoải mái nói: “Cho dù chàng có muốn dẫn ta theo ta cũng không muốn đi cùng đâu.”

Bàn tay Sài Chiêu ôm lấy hai gò má Nhạc Hoàn, yêu thích không muốn buông tay vuốt ve. Nhạc Hoàn dè tay Sài Chiêu lại, đáy mắt tràn ngập hàm ý nhìn thẳng vào mắt xám của Sài Chiêu, môi đỏ khẽ nhếch nói: “Gặp được Nam Cung Yên, chàng tính thế nào?”

Doanh trường yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, Vân Tu có ngốc đến mấy cũng hiểu được ý tứ trong câu hỏi của Nhạc Hoàn, nuốt nước bọt che giấu sợ hãi trong lòng.

“Hồ phù là hoàng thượng ban cho ta bảo vệ quốc gia, mở mang bờ cõi.” Sài Chiêu hất vạt áo nhìn về phía Ân gia huynh đệ và Vân Tu, đem hồ phù trong lòng ngực đặt mạnh lên bàn, lạnh lùng mà miết tràn ra thảm ỷ: “Bình quyền ở trong tay ta, Nam Cung Yên muốn mưu hại Sài gia ta, ta nên làm thế nào mới phải?”

“Nam Cung gia bạc tình bất nhân, thiếu chủ là bị dồn đến đường cùng.” Ân Sùng Quyết đầy khí phách nói. “Mệnh vương gia như mảnh treo chuông, thiếu chủ ngàn dặm lao về, thâm tình của Sài gia có trời cao chứng giám, cho dù là làm gì cũng là tuân theo ý trời.”

“Hay cho một câu tuân theo ý trời.” Cặp mày đen của Sài Chiêu giãn ra, dòi mắt khỏi hồ phù trên bàn: “Tối nay giờ tỵ, ta quay về Vân Đò, đi gặp quận chúa, cùng bàn bạc chuyện đi gặp trưởng công chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

“Thiếu chủ cho Vân Tu đi cùng với.” Vân Tu tiến lên quỳ gối xuống nói.

Sài Chiêu từ trên cao nhìn hần. “Ngươi theo ta, vậy còn ai cầm cung tên cho A Hoàn?”

“Ta...” Vân Tu khó xử không biết trả lời thế nào. “Kính thành hung hiểm, thiếu chủ sao không mang người thân tín bên cạnh để giúp đỡ được? Thiếu phu nhân bên này... Không phải còn có...” Vân Tu nhìn về phía huynh đệ Ân gia, rồi lại vội vàng thu hồi tầm mắt, liếm liếm môi như là hạ quyết tâm nói. “Thôi... thiếu chủ bảo trọng chính mình, ta ở lại đây thôi.”

“Vân tướng quân ngươi cứ việc yên tâm.” Ân Sùng Quyết tự tin tràn đầy nói. “Những người của Ân Gia Bảo đi theo thiếu chủ đều là cao thủ rất mực trung thành, có thể một đấu một trăm.”

“Sự hết mực trung thành mà Ân nhị thiếu nói...” Vân Tu bĩu môi: “Là với Ân gia hay là Sài gia.”

“Vân Tu ngươi!” Ân Sùng Quyết muốn cãi lại mấy câu đã bị đại ca nắm chặt, đành phải tức giận hừ một tiếng.

Sài Chiêu lạnh nhạt nói: “Vân Tu là người lỗ mãng mọi người đều biết. Sùng Quyết phiền ngươi thay ta chuẩn bị, tối nay giờ Tỵ ta sẽ rời đi, không thể chần chừ nữa.”

“Thiếu chủ yên tâm.” Ân Sùng Quyết trừng mắt gây sự với Vân Tu, xong vội vàng xóc trống lên đi về phía người của Ân gia.

Thấy đệ đệ rời đi, Ân Sùng Húc thấp giọng nói: “Thiếu chủ, ngài thật sự một mình trở về gặp trưởng công chúa sao? Cho dù ngài không quay về, nhưng gì ngài nghĩ trong lòng cũng tất thành sự thật...”

“Sao ta có thể không trở về được?” Ngón tay Sài Chiêu gõ gõ bàn. “Nam Cung gia vô tình khiến người ta thất vọng đau khổ, nếu Sài gia ta cũng coi thường tình nghĩa thì sao có thể thu phục lòng người?”

Trong phút chốc, Ân Sùng Húc cũng hiểu được ý tứ của Sài Chiêu, cặp mắt thâm tàng bất lộ kia, lại lợi hại giống như muốn bay ra khỏi tròng mắt.

Sài Chiêu thấy Ân Sùng Húc đã hiểu ý mình thì không nói nữa. “Sùng Húc, lần này ngươi phải đóng giả ta trấn thủ soái doanh đúng là làm khó cho ngươi rồi.”

“Thuộc hạ không dám.” Ân Sùng Húc khiêm tốn nói. “Gánh nặng của thiếu chủ thuộc hạ nên thay người phân ưu.”

Sài Chiêu vừa lòng gật gật đầu, nhìn về phía Nhạc Hoàn bên cạnh, hai mắt tràn ngập thâm tình dịu dàng, nhìn một lúc, Sài Chiêu nắm chặt mười ngón tay Nhạc Hoàn, nhìn Ân Sùng Húc nói: “Ngươi là người mà A Hoàn gọi là đại ca, A Hoàn đã nói với ta rất nhiều lần, ngươi đối với nàng thân thiết như huynh muội ruột thịt...”

Tâm trạng Ân Sùng Húc lo lắng khá nhiều, đôi mắt sáng ngời không tự chủ nhìn về phía Nhạc Hoàn, tuy chỉ liếc mắt một cái nhưng ánh mắt mang đầy yêu thương không thoát khỏi ánh mắt của Sài Chiêu.

Sài Chiêu khẽ xoa tay Nhạc Hoàn, tiếp tục nói: “Ta đã nói với A Hoàn, kiếp này sẽ không để cho nàng rời xa ta nữa. Nhưng hiện tại... A Hoàn đang có thai, thật sự không tiện bốn ba đường dài với ta, chỉ có thể để nàng ở lại trong quân, tuy là không đành lòng, nhưng bắt buộc phải. Vân Tu ở đây nhưng khó tranh khỏi lỗ mãng, Sùng Quyết nhậy bén nhưng thiếu trầm ổn. Sùng Húc, thiên quân vạn mã, thiên hạ bình định ta đều có thể buông tay, A Hoàn là trân bảo cuộc đời này của ta, tuyệt đối không thể có sơ xuất nữa. Ngươi và Vân Tu nhất định phải thay ta chăm sóc nàng, Sài Chiêu ta cảm ơn trước.”

“A Hoàn...” Ân Sùng Húc thấp giọng nói. “Là muội muội của ta, thân là đại ca, cho dù thiếu chủ không phân phó, ta cũng tuyệt không để cho nàng có việc, thiếu chủ không cần quá mức bận khoăn.”

Nhạc Hoàn nắm tay Sài Chiêu nói: “Ta có chân, cũng không phải tay trái gà không chặt, nhìn ta làm gì? Cho dù không có đại ca và Vân Tu, ta cũng nhất định bảo trọng.”

“Vớ cái tính của nàng sao?” Sài Chiêu cười khẽ mấy tiếng. “Nha đầu cứng đầu này.”

Màn đêm hạ xuống, Lý Trọng Nguyên đi tuần nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút khó hiểu, cứ lo này lo kia, lại không biết nguyên nhân là gì. Chợt thấy Ngô Hữu cười ngựa vui vẻ tới, vẫy vẫy tay gọi hắn lại đây.

“Trọng Nguyên ca gọi đệ sao?” Ngô Hữu nhảy xuống ngựa, phúi bụi đất trên người.

“Đứng.” Lý Trọng Nguyên kéo Ngô Hữu đến chỗ vắng, thấy không có ai mới hạ giọng nói: “Đệ đi hỏi thăm coi, hôm nay có người của Sài gia mang tin tức đến gặp thiếu chủ, hiện giờ đang ở đâu?”

Ngô Hữu gãi gãi đầu lấp bắp: “Trọng nguyên ca, chuyện này cũng đâu khó khăn gì, tùy tiện gọi một người đến hỏi là được, sao lại... Nếu thực sự là người của vương phủ đến, người đầu tiên gặp cũng là huynh, sao lại gặp thiếu chủ trước chứ? Có phải huynh nghĩ sai rồi không?”

“Hắn là không sai đâu.” Lý Trọng Nguyên lắc đầu nói, “Ban ngày thị vệ thân tín của ta nhìn thấy người quen mặt ở trong quân, trực tiếp nói muốn gặp thiếu chủ, sau liền bị dẫn đến doanh trại chủ soái... Chỉ tiếc hắn không thấy rõ mặt người kia nên không chắc có phải là người của Sài vương phủ hay không nhưng khi ta vào soái doanh, Ân Sùng Quyết lại nói là người của Ân Gia Bảo.”

“Hay là thị vệ đó nhận nhầm người?” Ngô Hữu đoán. “Nếu thật sự là người của vương phủ mang tin đến, sao lại có chuyện không cho Trọng Nguyên ca biết chứ?”

Con người Lý Trọng Nguyên thoảng qua tia bất an. “Vô luận là đúng hay sai, Ngô Hữu, ngươi hỏi thăm một chút, tìm cách trộm đột nhập vào khu vực của Ân gia, ta muốn biết... Ân gia huynh đệ có phải thật sự có một người rời đi không..”

Tuy Ngô Hữu vẫn không hiểu ý của Lý Trọng Nguyên lắm nhưng vẫn thuận theo nói: “Đệ đi nhìn coi...”

Thấy bóng Ngô Hữu biến mất trong màn đêm, Lý Trọng Nguyên nhin không được buông tiếng thở dài, khẽ nói: “Tĩnh Nhi... rốt cuộc có phải nàng hay không...”

Trong soái doanh...

Nhạc Hoành cúi người thu thập đồ đạc tùy thân cho Sài Chiêu, Sài Chiêu lặng lẽ nhìn động tác của nàng, đứng dậy từ phía sau ôm lấy nàng, dựa vào căn cổ hôn lên vành tai mềm mại của nàng, lưu luyến không muốn buông tay.

Nhạc Hoành ngừng đầu, ngăn ngón tay của Sài Chiêu nói: “Chàng đi gặp Nam Cung Yên, nếu thật sự là nàng ta lấy tính mạng của thúc phụ bức chàng phải giao binh quyền ra chàng sẽ...”

“Ta sẽ làm gì phải không?” Sài Chiêu hôn lên má Nhạc Hoành, hơi thở nóng bỏng khiến Nhạc Hoành tê dại toàn thân.

“Có khi nào chàng...” Nhạc Hoành xoay người nhìn vào đôi mắt đầy yêu thương của trưởng phu. “Lấy mạng nàng ta chế trụ Nam Cung gia?”

“Nàng ta bức ta và thúc phụ đến tuyệt cảnh, nàng ta không chết thì chính là Sài gia vong, A Hoành...” Sài Chiêu âu yếm vuốt tóc Nhạc Hoành, “Cho dù là vì nàng và con, ta cũng sẽ tuyệt đối không để cho mình và Sài gia có chuyện gì.”

“Nhưng chàng đã nói...” Nhạc Hoành nhớ lại nói, “Chàng nói... kẻ cướp ngôi vị sẽ không được lòng dân. Chuyện như vậy chàng và thúc phụ sẽ không làm?”

“Ta và thúc phụ sẽ không cướp giang sơn.” Sài Chiêu dừng tay, “Bằng không tại sao phải đợi đến bây giờ... A Hoành, nàng hãy tin ta.”

Nhạc Hoành có chút đăm chiêu, nàng biết nam nhân bên cạnh có ý chí khát vọng, chí ở thiên hạ, nàng lại có nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại khó nói thành lời.

Sài Chiêu cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Nhạc Hoành, đề vai nàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt đẹp như tranh của nàng, hôn lên trán nàng cười nói: “Ta hứa với nàng, chỉ cần một tháng ta sẽ quay về gặp nàng. Khi đó nhất định tình hình đã khác...”

“Giang sơn gấm vóc mà chàng hứa cho ta đều chỉ là thứ hư ảo trước mắt, Nhạc Hoành ta cũng không đề ý.” Nhạc Hoành ôm lấy thân mình cao lớn của Sài Chiêu, dán vào ngực y nói: “Ta chỉ muốn bên cạnh chàng, mỗi ngày mỗi đêm đều có chàng bên cạnh. Vân Đô cũng được, Thương Châu cũng thế, cho dù là chân trời góc bể... chỉ cần có chàng bên cạnh.”

Thân hình kiên nghị của Sài Chiêu hơi run, vỗ nhẹ vào lưng nàng ôn nhu dỗ dành: “Ta cũng chỉ muốn có nàng, chỉ cần nàng...”

Hai người quên luyện không rời, Sài Chiêu như là nhớ ra chuyện gì, lấy hủ phù trong người ra, vuốt ve hoa văn trên đó, nhét vào tay Nhạc Hoành.

“Chàng đưa hủ phù cho ta?” Nhạc Hoành cầm lấy hủ phù kinh ngạc nói.

“Ta không định mang hủ phù vào trong kinh.” Sài Chiêu ấn lên lòng bàn tay Nhạc Hoành, bao lấy tay nàng nói: “Hôm nay mấy người ở trong trường, Vân Tu tất nhiên là đáng tin, nhưng thừa dững thiếu mưu, Ân gia huynh đệ... Ân Sùng Húc thật thà chất phác, nhưng lại có một đệ đệ Ân Sùng Quyết tinh ranh... dù sao hai người họ mới là chung huyết thống...” Sài Chiêu hôn tay Nhạc Hoành, khàn giọng nói: “A Hoành, nàng giúp ta...”

Hủ phù trong tay như nặng ngàn cân, chung quy Nhạc Hoành vẫn có chút sợ hãi, nhưng vẫn nhanh đáp lại: “Ta và nó chờ chàng trở về.”

Sài Chiêu vui mừng ôm Nhạc Hoành, dặn dò: “tuy hôm nay Trọng Nguyên đi rồi nhưng đệ ấy trời sinh đã mẫn cảm đa nghi. Đại ca già ta có thể trấn thủ soái doanh, nhưng cũng không thể thực sự ra mặt trước binh sĩ. Ba năm ngày còn có thể chống chọi cho qua, nhưng lâu ngày, đừng nói là Lý Trọng Nguyên, ngay cả Ngô Hữu, Ngô Tả cũng cảm thấy nghi ngờ... đến lúc đó chỉ sợ có phiền nhiễu... khi đó nàng cũng không dễ xoay sở được...”

Nhạc Hoành mỉm cười nói: “Có hồ phù thống lĩnh đại quân trong tay, ta phải sợ gì chứ? Sài thiếu chủ lo lắng nhiều rồi, chàng a, cứ an tâm tính chuyện đại sự của thúc phụ đi, không cần lo đến ta.”

“Không lo đến nàng...” Tay Sài Chiêu đặt lên bụng nàng, “Là hai người...”

Môi hai người lại dán cùng một chỗ, quyết si mê không muốn rời xa.

“Thiếu chủ, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi.” Ân Sùng Quyết ở bên ngoài gọi vào.

“Vào đây nói đi.” Sài Chiêu khó khăn buông Nhạc Hoành ra.

Ân Sùng Quyết xóc trưởng lên, lập tức đối diện với cảnh Sài Chiêu và Nhạc Hoành má kề má khó chia rời, khuôn mặt trắng nõn phỉếm hồng, cuống quýt cúi đầu không dám nhìn lên, trong lòng trăm lổ ghen tuông trào dâng.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

“A Hoành.” Sài Chiêu thở gấp nói: “Ta phải đi nhân lúc trời còn tối, nàng phải bảo vệ tốt bản thân hiểu chưa?”

“Vâng.” Nhạc Hoành bình tĩnh đáp. “Chàng cũng thế.”

Sài Chiêu buông cánh tay đang ôm Nhạc Hoành ra, xoay người bước ra khỏi soái doanh, Ân Sùng Quyết đi sát phía sau, bóng hai người chậm rãi chìm vào màn đêm, khó mà nhìn rõ.

“Thiếu chủ mời nhìn xem” Ân Sùng Quyết chỉ vào đám người nhà họ Ân: “Ở đây có 500 người, đều là anh hùng hào kiệt mà Ân Gia Bảo ta đã tuyển chọn kỹ lưỡng, mỗi người đều bản lĩnh đầy mình.”

Sài Chiêu nhìn lại, thấy ai ai thân hình cũng rắn chắc khỏe mạnh, biết Ân Sùng Quyết chọn đều là những người tinh anh nhất.

“Năm trăm người này cũng không nằm trong danh sách của quân đội Sài gia cho nên có rời đi theo đại ca ta cũng không có ai sinh nghi cả.” Ân Sùng Quyết nhìn Sài Chiêu nói. “Bọn họ sẽ đi theo thiếu chủ về Vân Đô, đi Huy Thành, theo như thiếu chủ sai bảo, muôn lần chết không chối từ.”

“Vất vả các vị anh hùng rồi.” Sài Chiêu ôm quyền nói.

“Có thể đi theo thiếu chủ đồng mưu nghiệp lớn, là vinh dự của bọn họ mới phải.” Ân Sùng Quyết nói: “Thiếu chủ cứ việc an tâm, trong quân có ta cùng đại ca, nhất định không có việc gì.”

Sài Chiêu vừa lòng vỗ vỗ vai Ân Sùng Quyết, hạ giọng nói: “Đại sự thành, công lao của Ân gia không nhỏ. Đại ta trở về, ngươi và Sùng Húc chính là huynh đệ của ta.”

Ân Sùng Quyết bất giác sợ hãi, quỳ xuống cúi đầu không nói lên lời.

Không mặc áo giáp, Sài Chiêu giống y đám người mặc đồ đen kia, mặt bị khăn đen chỉ để lộ ra đôi mắt màu xám khó lường. Sài Chiêu nhảy lên ngựa, lại lưu luyến nhìn lại soái doanh đang lập lòe ánh nến. “A Hoành, chờ ta trở lại...”

“Đi!”

Sài Chiêu thấp giọng ra lệnh, vó ngựa cuộn cuộn tung lên những làn bụi mù mịt trong màn đêm tĩnh lặng.

“Trọng Nguyên đại ca.” Ngô Hữu lau mồ hôi trên trán gọi.

“Có dò la được gì không?” Lý Trọng Nguyên đi đến gần hấn vội hỏi.

Ngô Hữu thở hắt hắt mấy hơi. “Mấy người đưa tin đến lúc ban ngày kia trong quân không có ai nắm chắc được có phải người của vương phủ hay không. Mấy người kia đến đưa thư xong liền vội vã trở về. Bên ngoài doanh trường của thiếu chủ đều là thân tín thị vệ cho nên không thể dò la được gì cả cho dù là có quen đệ...”

Lý Trọng Nguyên biết những lời Ngô Hữu nói đều là thật, có hỏi nữa cũng chỉ làm khó hấn cho nên trầm mặc một lát nói: “Người của Ân gia còn ở lại không?”

“Đệ đang định nói đến chuyện này đây.” Ngô Hữu tiếp tục nói “Cũng không biết Ân Gia Bảo xảy ra chuyện gì, vừa rồi Ân Sùng Quyết triệu tập mấy trăm người cùng với đại ca hấn lên đường về Ân Gia Bảo trong đêm...”

“Về Ân Gia Bảo trong đêm sao?” Lý Trọng Nguyên thấp giọng hỏi.

“Phu nhân của hấn đang có thai, chắc là muốn có phu quân bên cạnh.” Ngô Hữu cười ha ha nói. “Đi rồi cũng tốt, hai huynh đệ này ở trong quân khiến người ta khó chịu, một người đi cho đỡ chướng mắt, đúng là chuyện tốt.”

Thấy Lý Trọng Nguyên chậm chạp không nói, Ngô Hữu chớp mắt nói: “Trọng Nguyên đại ca, còn có chuyện gì cần đệ đi làm không?”

Lý Trọng Nguyên lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu nói: “Đệ cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi nghỉ đi không còn chuyện gì đâu.”

Ngô Hữu nhếch miệng cười, xoay người quay về lều của mình. Lý Trọng Nguyên nhìn soái doanh cách đó không xa, dưới ánh nến hình như có bóng người, đang muốn nhìn lại cho kỹ thì nến đã tắt. Lý Trọng Nguyên ngừng bước chân, chậm rãi quay người không nhìn nữa.

Mặt trời mới lên, Ngô Hữu thắt chặt đai lưng đi ra khỏi lều, thấy Vân Tu dựa vào thân cây ngậy ngốc, cười cười đến gần nói: “Nghĩ gì mà ngây người ra thế? Nói cho ta nghe với.”

Vân Tu người sang chỗ khác, cao ngạo nói: “Ông nội Vân của ngươi nghĩ chính là chiến sự, rắc rối phức tạp nói ngươi cũng không hiểu.”

Ngô Hữu bĩu môi, ánh mắt chuyển sang thử thăm dò nói: “Nghe nói... Ân Sùng Húc quay về Ân Gia Bảo, ngươi cũng biết chuyện này sao?”

Vân Tu có chút giật mình, vỗ vỗ trường kiếm bên hông nói: “Người nhà họ Ân đi đâu có quan hệ gì với ta? Ta không để ý, cũng không hứng thú.”

Ngô Hữu vốn đã quen với sự nóng nảy của Vân Tu nên cũng không nản lòng tiếp tục nói: “Chẳng qua vì thấy ngươi cũng không thích hai huynh đệ này lắm, bây giờ một người đi rồi, Ân Sùng Quyết càng thêm khó khăn chứ sao...”

“Không có hứng.” Vân Tu đứng dậy muốn đi. “Bản thân ngươi cứ vui một mình đi.”

“Hôm qua ngươi cũng ở trong soái doanh.” Ngô Hữu hét theo. “Có biết Ân Gia Bảo xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết!” Vân Tu tức tối nói. “Cũng không muốn biết.”

Ngô Hữu hừ nhẹ một tiếng, nhìn bóng Vân Tu rời đi lạnh lùng lờm một cái.

“Thiếu chủ!” Lý Trọng Nguyên đứng ngoài soái doanh, cách sa trường gọi vào bên trong. “Trưởng sĩ đã chuẩn bị thỏa đáng, hôm nay có công thành hay không?”

Bên trong soái doanh im lặng một lúc, có tiếng khê ho rồi khàn khàn nói: “Cứ như đã bàn hôm qua đi, đệ cùng Sùng Quyết dẫn quân ứng chiến. Phải làm gì ta đã bàn cụ thể với Sùng Quyết rồi, cứ theo lời hấn là được.”

“Thiếu chủ không đi sao?” Lý Trọng Nguyên nghi ngờ hỏi.

Không biết Ân Sùng Quyết đã đi đến từ khi nào, híp mắt nhìn Lý Trọng Nguyên, vẻ mặt trấn định nói: “Thiếu chủ bày mưu nghĩ kế, ở soái doanh là được rồi, chuyện chém giết chúng ta đi là đủ rồi.”

Lý Trọng Nguyên cũng không đồng ý với hấn, tiếp tục hô: “Nghe giọng thiếu chủ có vẻ như không bình thường, có phải bị nhiễm phong hàn rồi không?”

Bên trong trường không có người trả lời, Lý Trọng Nguyên chần chờ nghĩ xem có nên xốc trưởng doanh lên không, tay mới vươn ra một nửa đã có người xốc trưởng lên, khuôn mặt Nhạc Hoành nở nụ cười xinh đẹp, cao giọng nói: Quận mã gia thật sự là quan tâm thiếu chủ. Cũng không phải nhiễm phong hàn mà là hôm qua xem sách khuya quá nên hôm nay có chút mệt mỏi thôi.”

Lý Trọng Nguyên ghé mắt nhìn vào trong soái trưởng, chỉ thấy Sài Chiêu nghiêm mặt, tay chống cằm đang bình tĩnh nhìn bản đồ trên bàn.

Nhưng chỉ một chốc người Nhạc Hoành đã chắn tầm mắt của Lý Trọng Nguyên, cười cười nói: “Chàng thực sự có chút mệt mỏi, Ung Thành bố phòng nghiêm ngặt, hết thấy đều trông vào tài đấu chiến của nhị ca và quận mã gia.”

Lời còn chưa dứt, trưởng liêm đã hạ xuống, Lý Trọng Nguyên lui ra phía sau nửa bước không dám nói nữa, xoay người nhìn dáng người sừng sững bắt động của Ân Sùng Quyết, muốn nói lại thôi.

Nhạc Hoành dựng thẳng tai nghe ngóng, thấy bên ngoài không còn tiếng động nửa lúc này mới khẽ thở ra một hơi, nói với người ở bên bàn: “Đại ca, bọn họ đi rồi.”

Ân Sùng Húc lắc lắc cổ tay đã muốn run lên, lắc đầu nói: “Vài ngày còn có thể ứng phó, nhưng lâu dần Lý Trọng Nguyên nhất định sẽ nghỉ ngơi, lừa không được lâu nữa đâu.”

“Được ngày nào thì tốt ngày đó đi.” Nhạc Hoành ngồi xuống bên cạnh bàn, rót cho mình một chén trà uống một hơi lớn, lau nước bên khoé miệng nói: “Nhưng thực sự đại ca phải chịu cực rồi, chuyện này khó mà ra ngoài được.”

Ân Sùng Húc thấy vẻ tuý hứng không khác nào khi còn ở Ân Gia Bảo của Nhạc Hoành, mảy giã ra, nói: “Không phải giết người nhìn máu tanh, còn có A Hoành nói chuyện trời đất, sao huynh thấy khổ chứ, nên vui vẻ mới phải.”

Nhạc Hoành bật cười. “Tính của đại ca luôn như vậy rộng rãi và ngay thẳng, bây giờ lại chế nhạo muội rồi.”

Ân Sùng Húc khẽ cười, chần chờ hỏi: “Nhưng đại ca vẫn không hiểu được, Lý Trọng Nguyên là rể hiền của vương gia, việc này gạt hấn thực sự nên sao? Thiếu chủ sẽ không xảy ra khúc mắc gì với hấn làm tổn thương hoà khí hai bên chứ?”

Nhạc Hoành bắt đầu xếp bàn đồ cát, nháy mắt nói: “Không phải chỉ giấu một mình hấn, toàn quân trừ mấy người chúng ta ra, cùng với mấy người thân vệ của Sài Chiêu thì tất cả đều không biết...”

Ân Sùng Húc như là hiểu ra, lại có chút không dám hỏi. Nhạc Hoành nâng tầm mắt nhìn thẳng vào đáy mắt trong suốt của Ân Sùng Húc. “Còn có một chuyện... Quận mã gia, chung quy vẫn là họ Lý...”

“Xem ra mọi nhà đều là như thế, vẫn khó mà khác được.” Ân Sùng Húc khẽ cười.

“Mọi nhà đều như thế?” Nhạc Hoành có hứng thú chống má lên hỏi. “Ân gia cũng thế sao?”

Ân Sùng Húc vốn là người chân thành nên cũng không nghĩ giấu Nhạc Hoành, cười nói: “Dù gì A Hoành cũng đã ở Tuy Thành 2 năm, chuyện gì nên biết không nên biết đều đã nhìn ra cả rồi.”

Nhạc Hoành nắm một nắm lớn cát vào tay lại từ từ thả ra. “Người khác máu khó mà chung lòng, nhưng đại ca... muội chưa từng nghĩ như vậy.”

“Thế sao?” khuôn mặt điển trai của Ân Sùng Húc có chút tò mò cùng lo lắng. “Huynh muốn biết A Hoành nhìn huynh như thế nào.”

Nhạc Hoành phui phui cát bám trong tay nói: “Muội chưa từng gặp ai chân chất giống như đại ca vậy. Đối với người ngoài hay người nhà đều nhân hậu như nhau.”

“Đó không gọi là chân chất.” Ân Sùng Húc cười nói. “Cha nói cái này gọi là ngu xuẩn chất phác, nếu huynh có nửa phần thông minh của Sùng Quyết, cha hấn sẽ vui mừng yên tâm hơn nhiều.”

Nghe đến tên Ân Sùng Quyết, đôi mắt lấp lánh của Nhạc Hoành có chút ảm đạm, Ân Sùng Húc hiểu ý không nói thêm gì nữa.

Nhạc Hoành không nhắc lại, nhặt một quyển sách tùy ý xem, Ân Sùng Húc dựa nửa người vào ghế, nhưng hai mắt không có nhắm chặt, hé mở nhìn Nhạc Hoành đang vui đùa xem sách, giống như cứ nhìn mãi như vậy, cũng là một loại may mắn rồi.

Trận này qua, bên ngoài trướng xôn xao. Vân Tu canh giữ bên ngoài cảnh giác nhìn xung quanh, chỉ thấy Ngô Hữu dẫn mấy tên thân vệ nhanh chóng chạy về hướng doanh soái, vẻ mặt rất tức giận.

Ngô Hữu làm như không nhìn thấy Vân Tu đang đứng đó, muốn đi lên xóc trướng, bỗng một thanh trường kiếm lạnh lùng ngăn cản tay của Ngô Hữu, cao giọng nói: “Thiếu chủ đang nghỉ, Ngô Hữu từ khi nào thì nguoi không biết phép tắc vậy chứ?”

Ngô Hữu phẫn nộ buông tay xuống, nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Vân Tu. “Ta muốn gặp Thiếu chủ!”

“Thiếu chủ đang nghỉ, có chuyện gì nguoi ở đây nói là được rồi.” Vân Tu mặt kiên nhẫn...

“Thiếu chủ!” Ngô Hữu hét lớn vào trong: “Ung thành nhất thời khó có thể đánh hạ, các huynh đệ tổn hại không ít. Trọng Nguyên đại ca đề nghị lui binh bàn lý lại, nhưng Ân Sùng Quyết lại nói phụng lệnh thiếu chủ dẫn binh tiếp tục đánh, thế không quay đầu.”

Nghe thấy bên trong không có người trả lời, Ngô Hữu chần chờ định xóc trướng.

“Dùng sức mạnh tiến công Ung Thành là ý của Sài Chiêu.” Trong lều Nhạc Hoành đáp. “Nhị ca bất quá là phụng mệnh làm việc, nguoi trở về nói với quận mã gia, cứ nghe theo là được.”

Thiếu phu nhân...” Ngô Hữu nghe thấy tiếng Nhạc Hoành, quay đầu nhìn về phía Vân Tu.

Vân Tu khoát tay nói: “Thiếu phu nhân ở bên trong, không bằng, nguoi đi vào nhìn một cái? Tự mình hỏi xem có phải là ý tứ của thiếu chủ không?”

Ngô Hữu nào dám như thế, đành quay người rời đi, mỗi một bước nặng như ngàn cân, tựa như đang đạp lên vô vàn tức giận.

Thấy bốn người Ngô Hữu biến mất khỏi tầm mắt, Vân Tu lau mồ hôi đầy trán đi vào trong lều, thả trường kiếm trong tay xuống, uống một ngụm nước lớn: “Thiếu phu nhân, lừa không được lâu nữa đâu, Ngô Hữu hình như đã nhìn ra được gì rồi.”

“Là Lý Trọng Nguyên.” Nhạc Hoành đứng dậy nói: “Là tiểu xảo của Lý Trọng Nguyên muốn tìm hiểu coi Sài Chiêu còn ở trong quân không.”

Vân Tu dừng một chút nói: “Vậy lần sau nếu bọn họ xông vào...”

“Trước mắt Lý Trọng Nguyên còn chưa có lá gan này.” Nhạc Hoành trấn định nói: “Nhưng lần sau Lý Trọng Nguyên phải người tới nhất định phải vào trong soái doanh...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Một ngày đẫm máu, Ung Thành ngoan cố chống trả khó công. Màn đêm hạ xuống, Sài gia quân đành phải rút về doanh trại.

Lý Trọng Nguyên lau vết máu trên mặt, cảm tức nhìn Ân Sùng Quyết đang đứng lặng yên nói: “Hôm nay dốc lực công thành, quân ta tổn hại không nhỏ, đây rốt cuộc là ý của thiếu chủ hay vẫn là ý của chính Ân Sùng Quyết người hả?”

Ân Sùng Quyết không chớp mắt nói: “Quận mã gia có vẻ để ý đến ta quá thì phải, đây là Sài gia quân, ta họ Ân, ta nói mà có người tin sao?”

“Người!” Ngô Hữu rút kiếm chỉ vào Ân Sùng Quyết nói. “Thiếu chủ che chở người, nhưng Ngô Hữu ta không sợ người đâu.”

“Ngô Hữu, làm càn!” Ngô Tá nắm chặt cổ tay Ngô Hữu. “Còn không mau buông kiếm xuống! Trong quân tự ý động võ chính là phạm trọng tội! Đệ điên rồi phải không?” Nói xong cúi đầu tạ lỗi với Ân Sùng Quyết: “Ân nhị thiếu gia, thứ lỗi đệ đệ lỗ mãng không hiểu chuyện, mong huynh bỏ qua cho hành động rút kiếm này...”

Ân Sùng Quyết hừ một tiếng, cũng không buồn đáp lại hai huynh đệ này, thúc ngựa vội vàng chạy về quân doanh.

Trở lại quân doanh, cho dù trắng tay trở về, Lý Trọng Nguyên và huynh đệ Ngô gia cũng không được Sài Chiêu triệu kiến. Ngô Tá lại không cảm thấy gì lạ, một mỗi cả ngày rồi nên liền đi nghỉ. Lý Trọng Nguyên từ xa xa vòng quanh soái doanh một vòng lại một vòng, nghi ngờ trong lòng càng dâng cao.

“Chẳng lẽ là...” Ngô Hữu khó hiểu nói: “Thiếu phu nhân có thai trong người, thiếu chủ không muốn rời khỏi cô ấy, cho nên cả ngày ở cùng, ngay cả đại sự trong quân cũng không hỏi thêm một câu sao?”

“Không phải.” Lý Trọng Nguyên khẳng định nói, trong lòng hắn có dự cảm cứ quanh đi quẩn lại, nhưng hắn cũng không dám đi chứng thực. “Ta... cho rằng...”

Bầu trời đêm trăng sáng sao thưa, trận chiến ban ngày làm cho tất cả mọi người đều mệt mỏi vô cùng, mới qua giờ Tuất, doanh trại đã yên tĩnh hoàn toàn.

Ân Sùng Quyết cời mũi giáp nặng nề xuống, ngồi xỏm bên bờ suối giữa cánh rừng, lấy khăn giặt vào làn nước, vắt khô rồi lau đi vết máu cùng mồ hôi hỗn tạp trên người.

Chiếc khăn nhỏ trong tay rất nhanh đã nhuộm màu máu đỏ sẫm, Ân Sùng Quyết đang muốn cúi người lau thêm một lần, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, dừng một chút chậm rãi xoay người lại: “Là muội...”

Bóng người càng lúc càng gần, đưa cho Ân Sùng Quyết một chiếc khăn sạch. Dưới ánh trăng mờ lung, khuôn mặt luôn quanh quẩn trong lòng hắn hiện lên rõ ràng, người gần trong gang tấc mà xa tận chân trời đang đứng nhìn về chạt vật, mệt mỏi không chịu nổi của hắn.

Ân Sùng Quyết xoay người đi, không có nhận lấy khăn, nói: “Muộn vậy rồi sao muội còn ra đây làm gì? Trong người đang có thai phải nghỉ ngơi cho tốt.”

Nhạc Hoành ngồi xỏm xuống giặt ướt khăn xong đưa vào tay Ân Sùng Quyết, lại lấy cái khăn bẩn trong tay hắn, im lặng giặt sạch.

Ân Sùng Quyết nắm cái khăn ướt trong tay, vô lực dựa vào thân cây, giương mắt nhìn ánh trăng sáng trên trời, mang theo giấu cợt cười đầu khê cười.

“A Hoành...” Ân Sùng Quyết khó khăn nói: “Muội có hận nhị ca không?”

Nhạc Hoành tiếp tục giặt khăn, tự nhiên nói: “Không hận.”

Ân Sùng Quyết mắt mắt lác đác: “Sao lại không hận? Nhị ca trước đây đã nói với muội những lời đó...”

“Nhị ca.” Nhạc Hoành xoay người cười cười nói: “Không nói chuyện cũ nữa, chuyện hôm nay... A Hoành lại phải cảm ơn huynh, bên phía quận mã gia là huynh cũng phải chịu không ít uất ức rồi...”

Thấy Nhạc Hoành đến gặp mình chỉ vì chuyện này, Ân Sùng Quyết nhất thời thất vọng, nuốt cổ họng khô khốc nhất thời nửa câu cũng không nói lên lời.

Nhờ ánh trăng, Nhạc Hoành thấy Ân Sùng Quyết cởi giáp ra xong thì máu dính trên người cũng không phải của hắn, cũng thoáng yên tâm. “Nếu... Mấy người quận mã gia tiếp tục gây khó dễ, nhị ca không cần cố gắng ứng phó làm gì, bảo bọn họ đến gặp muội là được rồi.”

“Được.” Ân Sùng Quyết đáp lại.

Nhạc Hoành khẽ buông chiếc khăn đã giặt sạch xuống, xong mới rời đi. “A Hoành...”

Ân Sùng Quyết đau lòng nói: “Là vì ta phụ muội cho nên muội mới cực một phen mà đi theo Sài Chiêu có phải không?”

“Không phải.” Nhạc Hoành cũng không quay đầu lại nói.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết nhìn bóng dáng quả quyết rời đi không nén được mà gọi một tiếng.

Rừng sâu tịch liêu vọng lại tiếng hắn gọi nhưng người kia không có đáp lại dù chỉ một tiếng.

Vân Đô, Chu Quốc.

Sài Chiêu thúc ngựa đi không quản ngày đêm, mới 5 ngày đã tới dưới thành Vân Đô. Ngẩng đầu nhìn tường thành Vân Đô nguy nga, cúi đầu thờ dõc. Đoàn người ngựa phía sau Sài Chiêu cũng ngẩng đầu mà nhìn, mặt trời mới mọc, Vân Đô tựa như được bao phủ dưới ánh sáng màu vàng, trở lên sừng sững cao quý, khiến người ta không khỏi kính sợ.

“Vân Đô...” Sài Chiêu thấp giọng tự nói. “Cùng ta tiến vào Vân Đô.”

Sài vương phủ.

“Quận chúa!” Quân gia vội vàng gọi. “Quận chúa, người xem coi ai đã trở lại!”

“Đại ca...” Sài Tịnh giật mình vừa mừng vừa sợ. “Nhất định là đại ca đã trở về!”

Sài Chiêu bước đến gần, một bên cởi áo choàng phủ đầy bụi xuống đưa cho quân gia, một bên nói: “Tiếp đón thật tốt những tráng sĩ đã trở về cùng ta, một mạch chạy mấy trăm dặm, tất cả mọi người mệt mỏi rồi.”

Mấy tháng không gặp Sài Tịnh, giờ đây nàng mắt rung rung, lòng Sài Chiêu cũng trăm mối ngổn ngang, bàn tay thô ráp vỗ vỗ vai nàng, trầm thấp nói: “Chúng ta đi vào trong nói chuyện.”

Sài Tịnh ngưng sững, gật đầu theo Sài Chiêu vào nhà, ý bảo quân gia cho hạ nhân tản ra, đóng chặt cửa phòng.

Thất vẻ mặt Sài Tịnh tiêu tụy, Sài Chiêu biết trận này nàng cũng đã lo lắng nhiều, cho nên trải qua những ngày này cũng không tốt gì.

Sài Tịnh hít vào một hơi bình phục nhìn đường huynh một lúc ới nói, “Chỉ có đại ca về một mình sao? A Hoành đâu? Huynh mà có thể bỏ A Hoành lại mà về một mình sao?”

Nghe thấy hai chữ ‘A Hoành’, vẻ mặt nghiêm nghị của Sài Chiêu toát lên vẻ vui mừng, Sài Tịnh thấy y như thế cũng đoán được vài phần, môi đỏ cong lên khẽ nói. “Thấy huynh như vậy, có phải... Sài gia có chuyện vui hay không?”

Sài Chiêu cười nhẹ một tiếng, gật đầu nói: “A Hoành đã mang cốt nhục của huynh.”

“Thật không!” Sài Tịnh vui mừng nói: “Sài gia tốt cuộc cũng có người nói dối rồi.”

Khoé miệng Sài Chiêu nổi lên ý cười khó nén: “Đường đi xóc này, A Hoành mới có thai không chịu được, có Vân Tu ở đó, ta và muội không phải lo lắng.”

“Vân Tu?” Sài Tịnh mím môi nói. “Trông cậy vào hắn? Thà huynh tin vào A Hoành còn hơn.”

Sài Chiêu lấy tách trà trên bàn uống một hơi cạn sạch, đặt xuống nói: “Sao muội không hỏi huynh chuyện Trọng Nguyên không về cùng?”

Sài Tịnh tự giác rót trà cho Sài Chiêu, ánh mắt trong suốt dừng ở nước trà màu lam nói: “Mấy người mà muội sai đưa tin đã dẫn là đưa mật hàm giao tận tay cho huynh. Cho nên lúc mà đại ca nhận mật hàm này cũng đã hiểu chuyện này muội cũng không muốn cho Trọng Nguyên biết.”

“Không sai.” Sài Chiêu gật đầu nói. “Trọng Nguyên là người thân tín của ta, lại là quận mã gia của Sài gia, các loại thư, hơn nữa là thư từ vương phủ gửi đến, đều sẽ qua tay đệ ấy sau mới trình đến ta, nhưng lần này thân vệ trong phủ nói thẳng là muốn gặp ta, ta tất nhiên sẽ hiểu được ý của muội rồi.”

Sài Tịnh đưa tách trà cho y, khẽ thờ dài nói: “Việc này trọng đại, phụ vương cũng chỉ nói với hai huynh muội ta, nếu là ý tứ của phụ vương cũng chính là tạm thời tránh Trọng Nguyên, sau này khi Sài gia thành việc lớn... hy vọng chàng sẽ hiểu.”

Sài Chiêu vuốt ve tách trà nhưng không có uống, trầm mặc một lát rồi mới nói: “Trước khi đi thúc phụ có dặn muội gì không?”

Sài Tịnh nói: “Trước khi huynh về, vương phủ quyết không được hành động thiếu suy nghĩ, còn nữa... để cho đại ca con làm chuyện chính mình muốn, nhất định không được giao hồ phù ra, cho dù phụ vương thực sự không thể thoát khỏi hoàng cung cũng tuyệt đối không được giao ra.”

“Trước khi ta rời khỏi quân doanh đã dặn dò huynh đệ Ân gia rồi.” Sài Chiêu chậm rãi nói: “Độc sức công thành, tỏ rõ quyết tâm đoạt bằng được Lương Quốc của Sài gia ta.”

Sài Tịnh hiểu ý nói: “Nói vậy cũng không mấy ngày nữa, trưởng công chúa sẽ sai người đến quân doanh tuyên huynh lui binh quay về kinh. Sở vương Kỳ Minh nhất định cũng sẽ thu được tin tức, chỉ còn chờ Sài gia quân rút về, để giải vây cho Ung Thành. Lúc này quân ta không ngừng ra sức tấn công, sẽ khiến Kỳ Minh rối loạn tâm tư, không biết đại ca cuối cùng tính toán thế nào, có phải là không cam lòng để mặc tính mạng thúc phụ, cũng muốn san bằng Lương Quốc, thống nhất non sông.”

“Không sai.” Sài Chiêu buồn bã nói.

Sài Tịnh nhíu đôi mày thanh tú lại tiếp tục nói: “Nếu chúng ta đoán không sai, thì ngay sau đó Kỳ Minh sẽ nghĩ cách tung tin đồn trong Sài gia quân rằng Sài thiếu chủ chỉ lo đã tâm thông trị thiên hạ của chính mình mà không đề ý đến sinh tử của thúc phụ ân trọng như núi với mình, thiếu chủ này lòng lang dạ sói, khiến người ta tức giận sôi máu...”

“Đến lúc đó quân tâm dao động, khó mà khống chế, Sài gia quân không đánh mà bại.” Sài Chiêu tỏ vẻ khinh thường nói: “Lúc này, trưởng công chúa ra tay ngoan độc, nhất định nàng ta và Kỳ Minh lên câu kết với nhau, muốn cùng nhau đưa Sài gia vào chỗ chết.”

“Chúng ta đã cấp bách lắm rồi.” Sài Tịnh đề nghị cạnh bàn: “Còn nữa... mấy người mà huynh dùng trong quân kia, có thể thay huynh chống chế nhất thời đến khi chúng ta cứu được phụ vương ra xoay chuyển căn khôn hay không?”

Thấy vẻ mặt Sài Chiêu ngưng trọng, Sài Tịnh lại nói: “Tất nhiên A Hoành và Vân Tu không cần nói nhiều, Ân gia huynh đệ... đại ca, huynh cảm thấy bọn họ có thể thực lòng giúp Sài gia lúc này sao?”

“Đã dùng, không nghĩ.” Sài Chiêu quả quyết nói: “Ân Sùng Quyết là người mưu sự liều lĩnh, hấn nóng lòng lập công, chỉ sợ không có chỗ trở tài, có cơ hội lần này nhất định hấn sẽ dốc toàn lực giúp ta. Ta tin hấn có thể làm được.”

“Con mắt nhìn người của đại ca và phụ vương đều giống nhau, nhất định không sai.” Sài Tịnh nói: “Âm vệ ở vương phủ 800 người, đã sắp xếp xong, người bên Huy Thành của chúng ta cũng đã chuẩn bị thỏa đáng. Đại ca về sớm hơn dự định của mười mấy ngày, nhất định Huy Thành sẽ bất ngờ, phản chặc thẳng của chúng ta lớn hơn một chút.”

Sài Chiêu nhìn quanh vương phủ, thấy vẻ mặt Sài Tịnh vẫn còn nhiều điểm bất an, cười như không cười nói: “Nếu đại sự thành công, ta sẽ nói với thúc phụ dời đô về Vân Đô được không?”

Sài Tịnh đầu tiên là sững sốt sau cười nói: “Từ nhỏ mười đã cảm thấy Huy Thành kém Vân Đô, mặc dù không biết là kém gì, còn cảm thấy không thành nào sánh bằng Vân Đô, Vân Đô là tốt nhất.”

“Bởi vì vương khí tụ ở Vân Đô.” Sài Chiêu cong khóe môi nói.

“Nếu là thất thủ...” Sài Tịnh thấp giọng xuống, thử thăm dò nói.

“Tuyệt đối không thể xảy ra.” Mắt xám của Sài Chiêu loé lên tia sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng. “Sài gia kéo dài tới hôm nay, bắt quá là không muốn mang tội danh đại nghịch cướp đoạt giang sơn, mà nay Nam Cung gia phụ Sài gia ta trước, nàng ta dùng thúc phụ làm con tin bức ta vào đường cùng, Sài gia bị giết, Đại Chu tắt vong. Lần này ta và mười vào kinh, không phải là lâm phản, mà là...” Về mặt Sài Chiêu đầy thâm ý nhìn Sài Tịnh.

“Mà là...” Hai gò má Sài Tịnh nổi lên vẻ hồng hào đã lâu không thấy. “Bảo vệ tổ quốc!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Trong quân doanh ngoài Ung Thành.

Mười ngày, suốt mười ngày, Lý Trọng Nguyên, Ngô Hữu và Ngô Tả đều không được gặp mặt Sài Chiêu lấy một lần.

Ung Thành khó công, người vốn trầm ổn như Ngô Tả cũng có chút khó chịu, mấy lần đảo qua soái doanh, cuối cùng nhịn không được lên tiếng hô lớn: “Thiếu chủ, Ngô Tả cầu kiến! Mong rằng thiếu chủ gặp Ngô Tả một chút!”

Vân Tu bực mình nói: “Sao huynh cũng học cái tính khó ưa của đệ đệ huynh rồi hả, không có việc gì ngày nào cũng đến gọi đám ba lần, không sợ quấy

rầy thiếu chủ và thiếu phu nhân sao?”

Ngô Tả muốn biện bạch vài câu đã nghe phía sau có tiếng người nói: “Ngô tướng quân không nên làm ồn, thiếu phu nhân có thai trong người, sợ nhất là có người quấy rầy, thai khí sẽ không tốt đâu.”

Ngô Tả lui sang một bên không dám lên tiếng, Vân Tu thấy Thảm Khấp Nguyệt bụng canh đi đến gần, trong lòng cũng hiểu được vài phần, ôm tay nói: “Thảm cô nương vẫn nên đi đường vòng đi.”

Thảm Khấp Nguyệt cười uyển chuyển: “Vân Tu tướng quân, tôi không đến cầu kiến thiếu chủ, đây là canh tôi nấu, có tác dụng an thần dưỡng thai, trong quân đồ ăn thiếu dinh dưỡng, thiếu phu nhân và tiểu thiếu chủ trong bụng sao mà chịu được chứ? Mong Vân Tu tướng quân cho Khấp Nguyệt đi vào, đưa canh xong sẽ lập tức rời đi.”

“Chuyện này...” Vân Tu làm bộ khó xử, vòng vo đảo mắt. “Ta đi hỏi ý thiếu chủ thế nào đã.”

“Để cho Thảm cô nương vào đi.” Trong soái doanh, Nhạc Hoành cất cao giọng nói.

Trong bụng Thảm Khấp Nguyệt khẽ run lên, cũng không nghĩ nhiều lời nữa liền tiến vào trong trướng.

“Thảm cô nương, xin mời.” Vân Tu xốc trướng lên cho Thảm Khấp Nguyệt có thể đi vào. Ngô Tả đứng bên cạnh há miệng hóng theo, nhưng trướng kia vừa xốc lên đã hạ xuống, Ngô Tả có nhanh mắt cũng không nhìn thấy rõ thân ảnh Sài Chiêu.

Thảm Khấp Nguyệt sợ hãi từ từ đi đến gần, mở to mắt cẩn thận đi vào bên trong trướng. ...

Sài Chiêu mặc một thân y phục màu đen như thường ngày, nửa ôm Nhạc Hoành nửa xem sách trên cạnh bàn, bàn tay to bao trùm lấy tay Nhạc Hoành, cầm bút lông sói vùi đầu viết gì đó trên cuốn sách. Nhạc Hoành ngồi thẳng người cạnh y, mái tóc búi cao che khuất khuôn mặt trượng phu phía sau, nghe thấy tiếng bước chân Thảm Khấp Nguyệt tới gần, Nhạc Hoành ngẩng đầu nhìn lên, mỉm cười nói: “Thảm cô nương cứ bỏ đây là được, đã làm phiền rồi.”

“Vâng...” Thảm Khấp Nguyệt đến gần, cúi đầu đáp lại một tiếng: “Thiếu phu nhân khách khí rồi.”

Sài Chiêu ngay ở trước mắt, Thảm Khấp Nguyệt cố gắng nhìn, lông mi dài của y buông xuống đúng là ánh mắt của Sài Chiêu, nhưng Thảm Khấp Nguyệt không nhìn thấy đóa ắt màu xám của y, vẻ mặt của y lạnh lùng giống Sài Chiêu nhưng thực sự không thể xác định y thật sự là Sài Chiêu, Sài thiếu chủ.

Thấy Thảm Khấp Nguyệt đã đặt bát canh xuống nhưng chưa có ý định rời đi ngay, Nhạc Hoành khẽ cười nói: “Thảm cô nương muốn tận mắt nhìn thấy ta uống hết sao?”

“Không phải...” Thảm Khấp Nguyệt biết bản thân có chút thất thố, vội vàng lui ra phía sau vài bước hành đại lễ. “Khấp Nguyệt xin phép ra ngoài trước.”

“Sài Chiêu” dựa vào Nhạc Hoành gần hơn chút, dán vào tai nàng khàn khàn nói: “A Hoành còn muốn viết cái gì, ta giúp nàng?”

Nhạc Hoành cầm lấy bút lông sói, miệng lầm bầm nói: “Hay là viết, cuộc đời này mãi mãi yên vui ...”

Thảm Khấp Nguyệt xoay người sang chỗ khác. “Cầu cho thê tử Tịnh Nhi, cuộc đời này mãi mãi yên vui...”

Vân Tu nhìn bóng Thảm Khấp Nguyệt đi xa, vỗ vỗ ngực khẽ thở ra một hơi.

Nhạc Hoành hạ xuống nét bút cuối cùng, thấy Ân Sùng Húc vẫn nắm chặt tay mình, mặt đỏ ửng gọi, Đại ca...”

“À...” Ân Sùng Húc vội vã nhích người ra xa, đứng dậy xoay lưng với Nhạc Hoành, vô cùng thành thực nói: “Đại ca thất lễ rồi...”

Nhạc Hoành khẽ bóp bóp bàn tay bị Ân Sùng Húc nắm lấy một hồi, thu ý từ giấy Tuyên Thành trên bàn thoải mái nói: “Chắc là đại ca sợ Thảm Khấp Nguyệt nửa đường lại trở lại. Thật sự không ngờ rằng bộ dáng chân chất của đại ca thể mà khi làm việc lại cẩn thận thoải đáng đến vậy...”

Đương nhiên Ân Sùng Húc biết Nhạc Hoành đang giải vây khó xử cho mình, đáy lòng lại vô cùng áy náy, đúng là không biết nói gì để chống đỡ.

Nhạc Hoành thu thập xong, nhìn Ân Sùng Húc nói, “Đại tẩu và A Hoành đều có bầu hay là... huynh và muội ở đây làm chủ thay cho hai đứa nhỏ chưa ra đời đi...”

“Ý A Hoành là muốn...” Ân Sùng Húc chớp mắt.

“Tuy là có chút tầm thường, nhưng nhất định Sài Chiêu cũng nghĩ như muội.” Nhạc Hoành vỗ về bụng nói. “Nếu là con trai thì để hai đứa kết làm huynh đệ, nếu là con gái thì kết làm tỷ muội, nếu là một nam một nữ...” Nhạc Hoành cười lên một tiếng. “Đại ca, sao huynh tỏ ra ngốc thế, không biết là rất thú vị sao?”

Ân Sùng Húc nhìn Nhạc Hoành cười nói, nhưng không có cười mà thực nghiêm túc nói: “Chuyện chung thân đại sự chúng ta không thể quyết định thay con trẻ được.” Ân Sùng Húc cố gắng đè nén rung động nơi đáy lòng. “Phải là bọn chúng thích mới được.”

Nhạc Hoành ngừng cười, như là nghe ra thâm ý trong lời Ân Sùng Húc, dừng một chút nói: “Đại ca nói cũng đúng, tính tình Sài Chiêu khó chịu như thế, con của chàng cũng không dễ ứng phó đâu.”

Ân Sùng Húc cười trừ một tiếng, cúi đầu thở dài trong lòng.

Thấy Thảm Khấp Nguyệt từ soái doanh đi ra, Lý Trọng Nguyên bước nhanh lên kéo nàng ta hỏi: “Sao rồi? Có thể chính mắt nhìn thấy Sài thiếu chủ chưa?”

Thảm Khấp Nguyệt quay đầu lại nhìn soái doanh phía xa xa, cúi đầu nói: “Nhìn thấy... lại như là không nhìn thấy, ta cũng không khẳng định được...”

“Ý cô là sao?” Ngô Hữu vội la lên. “Thấy là thấy, không thấy thì bảo không thấy, Thảm cô nương nói khó hiểu quá.”

Thảm Khấp Nguyệt nhìn đôi mày vì lo âu mà cau lại của Lý Trọng Nguyên, nhẹ giọng nói: “Bên trong trường quả thực có vị thiếu chủ đang ôm thiếu phu nhân tập viết chữ nói chuyện phiếm, bộ dáng rất thân thiết... có điều...”

“Có điều cái gì?” Lý Trọng Nguyên cũng có chút sốt ruột hỏi.

“Chính là...” Thảm Khấp Nguyệt cố gắng lấy dũng khí nói: “Từ đầu đến cuối, thẳng đến khi Khấp Nguyệt rời đi, Khấp Nguyệt cũng không nhìn thấy thật rõ vẻ mặt của thiếu chủ...” Thảm Khấp Nguyệt khép hai mắt nhớ lại: “Như là Thiếu chủ, lại giống như không phải... nhưng giọng nói khàn khàn giống với thiếu chủ.”

Bỗng Thảm Khấp Nguyệt nhớ tới điều gì mở to mắt, Lý Trọng Nguyên nhìn lại thấy có hy vọng: “Có phải Thảm cô nương nhớ ra chuyện gì khả nghi không?”

Tuy rằng Thảm Khấp Nguyệt không nhìn được toàn bộ khuôn mặt người phía sau Nhạc Hoành, nhưng nàng ta nhớ rõ, dáng người oai hùng của người nọ ôm Nhạc Hoành, rất cẩn thận, nhưng khó nén nổi thâm tình, tựa như người đó trân trọng mỗi một khắc ở bên cạnh nàng, không bao giờ muốn... rời xa... những biểu hiện này chỉ có là yêu, mà cũng chỉ có Sài Chiêu mới có.

“Chắc... chắc là thiếu chủ.” Thảm Khấp Nguyệt cắn môi nói: “Cũng chỉ có thiếu chủ mới có thể đối xử với thiếu phu nhân như vậy.”

Lý Trọng Nguyên buông tiếng thở dài xoa mặt đi: “Thảm cô nương nói đúng thì hẳn là thiếu chủ rồi. Xem ra là chúng ta nghĩ nhiều, cường địch trước mặt, thiếu chủ sao có thể rời quân mà đi chứ. Trọng Nguyên lớn mật, sao lại có ý nghĩ vớ vẩn như thế trong đầu chứ...”

“Thiếu chủ ngay tại soái doanh, vì sao không muốn gặp chúng ta!” Ngô Hữu không cam lòng nói: “Còn Ân Sùng Quyết kia lại có thể ra vào tự nhiên, đúng là tức chết đệ mà.”

“Thiếu chủ coi trọng huynh đệ bọn họ cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.” Ngô Tá vỗ vỗ vai đệ đệ an ủi nói: “Nói gì đi nữa người ta thực sự có bản lĩnh. Trong quân cao thấp phải đoàn kết một lòng, đệ tính tình nóng vội, chớ có lặp lại lần nữa. Việc này dừng ở đây, ngàn vạn lần không thể gây điều tiếng gì ở trong quân, nghe rõ chưa?”

Ngô Hữu không đồng ý hừ mấy tiếng.

“Trọng nguyên đại ca! Trọng nguyên đại ca!” Ngô Hữu như là rất tức giận tay cầm giấy viết thư chạy như điên tới: “Chuyện lớn không tốt rồi.”

“Bộ dáng hoảng loạn của đệ còn ra thể thống gì hả?” Lý Trọng Nguyên nhíu mày có chút tức giận nói: “Chuyện gì không tốt hả? Ân nói bậy bạ không.”

Ngô Hữu tái mặt trình bức thư lên, cũng không biện minh cho chính mình, vội la lên: “Kinh sư chiếu thư... ra lệnh cho thiếu chủ rút quân, quay về Huy Thành! Vương gia đang ở trong hoàng cung...”

Lý Trọng Nguyên cả kinh lùi lại mấy bước, cuống quýt mở thư ra xem, nhưng mới nhìn một cái, sắc mặt đã đại biến, con ngươi sáng lạng mất hết tia sáng, chỉ còn lại một mảnh u ám.

“Trọng nguyên đại ca, chuyện này nên làm thế nào cho phải?” Ngô Hữu lau mồ hôi không ngừng tuôn ra nhìn Lý Trọng Nguyên đang đứng sững sờ hỏi.

“Làm thế nào cho phải?” Lý Trọng Nguyên cũng không biết chính mình đang nói cái gì. “Đi gặp thiếu chủ!”

“Vân Tu, người còn không mau tránh ra!” Ngô Hữu đứng trước Lý Trọng Nguyên, nổi giận đùng đùng nói: “Chuyện khẩn cấp, nếu là chậm trễ, mười cái mạng của người cũng không đền nổi đâu.”

Vân Tu vẫn chần tay cản hẳn nói: “Chiếu thư người mang đến đây, ta sẽ trình lên cho thiếu chủ.”

“Người!” Ngô Hữu đậm chân nói: “Trọng Nguyên đại ca cùng ta muốn gặp thiếu chủ, người còn cố tình cản trở, ta cũng sẽ không khách khí nữa.”

Vân Tu kéo thanh đao ra quá nửa, lạnh lùng nói: “Thiếu chủ không truyền người đi vào, ta liền không cho các người vào dù chỉ là nửa bước. Ngô Hữu người không phải không biết, cả đời Vân Tu ta chỉ nghe lời thiếu chủ và thiếu phu nhân, người ngoài, ai ta cũng không nghe.”

Lý Trọng Nguyên giữ chặt tay đang định dùng binh khí của Ngô Hữu, cố gắng hết sức hô lớn nói: “Thiếu chủ, chiếu thư từ hoàng cung đang trong tay

Trọng Nguyên, vương gia bị dụ vào hoàng cung giam lỏng đã lâu. Trưởng công chúa triệu Sài gia quân cấp tốc quay về đại Chu, muốn ngài tự mình diện kiến thánh thượng! Sự tình vô cùng trọng đại, Trọng Nguyên mong thiếu chủ cho gấp.”

“Đưa chiếu thư cho Vân Tu mang vào.” Bên trong truyền đến tiếng nói khàn khàn.

“Trọng Nguyên muốn đích thân gặp mặt thiếu chủ, sự tình liên quan đến sinh tử của Sài gia, an nguy của vương gia... Thiếu chủ!” Lí Trọng Nguyên quỳ một gối xuống trước soái doanh.

Vân Tu giật lấy chiếu thư trên tay Ngô Hữu, xốc trưởng lên đi vào, đem chiếu thư nhét vào tay Nhạc Hoành, lại ôm trường đao đi ra ngoài canh giữ, để phòng Lý Trọng Nguyên và Ngô Hữu.

“Đại ca huynh xem” Nhạc Hoành mở chiếu thư ra xem cùng Ân Sùng Húc. “Nam Cung Yên quả thực có chủ ý này.”

“Tĩnh sơ sơ.” Ân Sùng Húc suy nghĩ một lát nói. “Cũng đã hơn 10 ngày, nhất định thiếu chủ đã tới Vân Đô rồi...”

“Không chừng đang trên đường tới Huy Thành rồi.” Nhạc Hoành nói. “Thời gian quý giá, quận chúa và Sài Chiêu đều là người quyết định nhanh chóng...” Nhạc Hoành hoảng hốt không nói nữa, ánh mắt loé lên tia phức tạp.

Ân Sùng Húc chỉ chỉ ngoài trưởng nói: “Hai người bên ngoài kia, phải ứng phó như thế nào?”

Nhạc Hoành thu hồi chiếu thư, đến gần trưởng liền nói: “Thiếu chủ đã xem qua chiếu thư, chiến sự Ung Thành khẩn cấp, Sài gia quân đánh hạ cũng là chuyện nay mai, trưởng công chúa ở kinh sư xa, không biết tình hình chiến sự vô thường... Tạm thời không cần đề ý tới, đợi đến khi đại quân đoạt được Ung Thành thì bàn tiếp.”

“Đoạt được Ung Thành!” Lý Trọng Nguyên khiếp sợ nói: “Trong thư của trưởng công chúa lệnh cho thiếu chủ cấp tốc dẫn quân quay về kinh. Nếu là kháng chỉ không theo, tính mạng vương gia chỉ sợ là khó giữ được!”

“Cầm quân ngoài chiến trận, đôi khi không cần tuân hoàng mệnh.” Nhạc Hoành gần từng tiếng nói: “Quận mã gia đã quên chuyện ở Trạch Thiên đại điện ngày đó, Sài Chiêu đã lập quân lệnh trạng trước mặt hoàng thượng, trưởng công chúa và văn võ bá quan sao? Nếu là công Lương bại trận mà về, Sài gia sẽ bị biếm về Thương Sơn, cả đời không thể bước ra nửa bước, đây là điều mà người muốn sao?”

Lý Trọng Nguyên thờ nặng nề, ngón tay muốn nát ra, hốt hoảng đứng dậy, đi thẳng lên trước sa trưởng. Vân Tu vung đao ra, ánh mắt như toé lửa: “Quận mã gia, ngài muốn gì?”

Thấy Vân Tu rút kiếm, Ngô Hữu cũng không nhịn được và rút kiếm ra, chỉ thẳng vào Vân Tu: “Vân Tu, người tránh ra mau.”

“Có Vân Tu ta ở đây, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào soái doanh nửa bước!” Vân Tu ra hiệu một cái, mười thủ vệ bên soái doanh nhất loạt rút kiếm ra, mũi kiếm sắc nhọn không chút e dè mà chỉ thẳng vào Lý Trọng Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

` gió lớn

“Thiếu chủ!” Lý Trọng Nguyên hô to: “Người không muốn gặp Trọng Nguyên, dù cho có cuộc tính mạng này Trọng Nguyên cũng nguyện gặp bằng được người. Chỉ sợ rằng người ở trong trướng cùng với thiếu phu nhân không thực sự là thiếu chủ. Thiếu chủ, nếu người nghe thấy, xin hãy ra gặp đệ một lần.”

Thấy Sài Chiêu trong trướng vẫn yên tĩnh không tiếng động, Lý Trọng Nguyên hạ quyết tâm, cắn răng rút bội kiếm bên hông. “Thiếu chủ, Trọng Nguyên chỉ có thể mạo phạm, chỉ cần nhìn thấy thiếu chủ, Trọng Nguyên tự nguyện tùy ý người xử trí.”

Ngô Hữu phát tay, mấy trăm quân sĩ phía sau cũng đồng loạt rút binh khí, bao vây toàn bộ mười mấy binh sĩ hộ vệ bên ngoài trướng. Đúng thời khắc giương cung bạt kiếm thì phía xa có một trận dồn dập tiếng bước chân lại gần, Lý Trọng Nguyên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ân Sùng Quyết dẫn theo mấy trăm người của Ân Gia Bảo hùng hổ đi tới, còn chưa tới soái doanh, Ngô Hữu đã hạ lệnh cản người của Ân Gia Bảo đứng bên ngoài. Tiếng đao kiếm rút ra vô cùng ghê người, vẻ mặt như muốn lao vào đánh nhau.

“Thiếu chủ, đây là những gì mà người muốn nhìn thấy sao?” Lý Trọng Nguyên cao giọng nói. “Lần này Sài gia quân nội chiến chỉ khiến người thân đau kẻ địch sung sướng, thiếu chủ!”

Nhạc Hoành dùng tay vén màn trướng, giọng cao hồ phù trong tay nói: “Hồ phù hoàng thượng ban hiện tại trong tay ta, kẻ nào dám lỗ mãng khơi mào nội chiến trong quân?”

Lý Trọng Nguyên mở lớn mắt nhìn, thấy trong tay Nhạc Hoàn đúng thật là hổ phù Nam Cung Thần ban cho Sài Chiêu, nó phản chiếu ánh mặt trời ban trưa, tỏa ra luồng sáng đen chói mắt.

“Hổ phù...” Ngô Hữu lâm bầm khế nói, trường kiếm trong tay nhất thời buông lỏng.

“Hổ phù ở đây, Lý Trọng Nguyên ngươi còn hoài nghi gì hả?” Nhạc Hoàn trấn định nói. “Đại Chu quy định, người nắm giữ hổ phù thống lĩnh tam quân, gấp hổ phù như gấp Thánh Thượng. Lý Trọng Nguyên, Ngô Tả, Ngô Hữu các người còn không mau quỳ xuống?”

Nhạc Hoàn quát mấy câu, mắt kiên định trừng lớn, không giận mà uy. Bàn tay Ngô Tả mềm nhũn, bội kiếm chưa rút khỏi vỏ đã tuột khỏi tay rơi xuống đất, quỳ dưới chân Nhạc Hoàn, cúi thấp đầu nói, “Thuộc hạ ngu muội, mong rằng thiếu chủ cùng thiếu phu nhân thứ tội.”

“Đại ca, huynh...” Ngô Hữu nhìn thấy huynh trưởng nhận lỗi vội la lên.

Mắt Nhạc Hoàn sáng rực nhìn về phía Lý Trọng Nguyên, thấp giọng nói: “Quận mã gia, nhiều người như vậy nhìn thấy, ngươi định làm khó chính mình và thiếu chủ sao? Còn nữa... Khiêu khích Sài gia quân nội chiến chính là quận mã gia ngươi, chinh chiến bên ngoài kiêng kỵ nhất là nội chiến, Kỷ Minh trong Ung Thành chỉ sợ là cũng đang đợi ngươi trở mặt làm tổn thương người nhà, kẻ thù vui sướng. Nhìn khắp nơi, chắc cũng chỉ có quận mã gia ngươi dám làm, phải chăng...”

Lý Trọng Nguyên không khỏi run người, lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn ương ngạnh nói. “Vương gia là nhạc phụ của thần, sinh mạng của người... sao thần có thể coi như không thấy được. Ngài cùng thiếu chủ, cũng không thể...”

“Lời trong chiếu thư thật giả vô định.” Nhạc Hoàn chớp mắt nói. “Sài Chiêu tay nắm đại quân của Đại Chu, hoàng thượng cùng trưởng công chúa cho dù có gan lớn như trời, một khi Sài gia quân còn ở bên ngoài thì bọn họ tuyệt đối không dám ra tay với thúc phụ. Đạo lý này, người nổi tiếng tức chỉ đa mưu như Lý Trọng Nguyên quận mã gia cũng không rõ sao?”

“Thiếu phu nhân...” Lý Trọng Nguyên run giọng nói không ra lời.

Nhạc Hoàn xua tay ý bảo hẳn không cần nói nữa, tiếp tục nói: “Chuyện hôm nay ta và Sài Chiêu có thể coi như chưa từng xảy ra, quận mã gia cũng không cần phải áy náy trong lòng. Quân Lương trong Ung Thành đã không thể chống đỡ lâu được nữa, một tiếng trống cổ vũ sĩ khí tấn công Ung Thành mới là việc cấp bách. Quận mã gia, ngươi nói có phải hay không?”

“...” Lý Trọng Nguyên nhũn mảy nói “...Phải...”

“Cứ vậy đi.” Nhạc Hoàn khẽ cười nói: “Đều là người một nhà, đoàn kết một lòng mới có thể khiến mọi việc đều thuận lợi.”

Nói xong, mắt hạnh của Nhạc Hoàn lướt qua huynh đệ Ngô gia, xoay người đi vào phía trong soái doanh. Ân Sùng Quyết kinh ngạc nhìn bóng dáng xinh đẹp của Nhạc Hoàn, trong lòng buồn bã không nói lên lời.

Trong doanh trường, Nhạc Hoàn chống bàn thờ dốc từng hơi, sắc mặt có chút đỏ lên. Ân Sùng Húc vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, châm trà đưa cho Nhạc Hoàn, thân thiết nói: “Có chỗ nào không thoải mái thì mau nói cho đại ca biết.”

Nhạc Hoàn lắc lắc đầu, tay cầm chén trà cứ run, thoáng bình phục một lát mới chậm rãi hé môi nhấp một ngụm, khi này mới có thể dễ dàng nói. “Muội không sao. Chẳng qua vừa rồi... thấy mấy người Lý Trọng Nguyên thực sự chia mũi kiếm về phía mình... Vẫn là có chút...” Nhạc Hoàn tự giễu cười. “Không nói nữa, chẳng phải bây giờ không sao rồi sao?”

Nghỉ ngơi chừng một tuần trà, Nhạc Hoàn mới nhận ra tay mình vẫn nắm chặt hổ phù Sài Chiêu giao cho mình, vội vàng buông tay, thả hổ phù màu đen đã thấm đầm mồ hôi ra.

“Một khối hổ phù, nhưng lại giống như thánh chỉ vậy?” Ân Sùng Húc chần chờ nói, tay khẽ chạm vào nó.

Nhạc Hoàn cười nói. “Đại ca cầm lấy xem cũng không sao đâu. Có hữu dụng thế nào chẳng qua cũng là cục đá mà thôi.”

Ân Sùng Húc cẩn thận sờ sờ hổ phù, nâng đến ngang mắt tinh tế quan sát, vuốt ve hoa văn trên đó nói. “Lý Trọng Nguyên không chịu rút lui, khi nhìn thấy khối hổ phù này liền không dám đòi gấp thiếu chủ nữa sao?”

Nhạc Hoàn chống má nhìn hổ phù trong tay Ân Sùng Húc, gật đầu nói: “Đại ca có lẽ không biết, người nắm giữ hổ phù có thể thống lĩnh tam quân, nếu là chủ soái tạm thời không có ở, hổ phù cũng có thể ra lệnh cho tam quân. Tướng sĩ trên dưới đều tuân lệnh người giữ hổ phù.”

“Thì ra là thế.” Ân Sùng Húc có chút đâm chiều nói. “Trách không được bọn người Lý Trọng Nguyên lại quay ngoắt như thành người khác vậy. Trong tay A Hoàn cầm hổ phù, cho dù thiếu chủ thực sự không ở trong quân họn họ cũng chỉ có thể nghe hiệu lệnh của muội. Nếu như vậy... cho dù hẳn có nghi ngờ mấy cũng không dám làm loạn...”

Khối đá màu đen khắc goa văn kia như là có ma lực, khiến người ta muốn cầm mãi không buông tay. Ân Sùng Húc nhìn thật lâu xong mới đặt lên bàn, nhìn Nhạc Hoàn nói: “Thứ quan trọng như vậy thiếu chủ cũng giao cho muội, trong lòng ngài ấy tin nhiệm nhất cũng là A Hoàn muội. A Hoàn không hổ là dòng dõi hầu môn, có thể gánh vác được sự phó thác của thiếu chủ.”

“Đại ca lại chê cười muội rồi.” Nhạc Hiên thu hồi hổ phù đỏ mặt nói. “Cáo mượn oai hùm, người ai mà không biết làm chứ?”

Ân Sùng Húc không đáp lại, nhìn về mặt Nhạc Hoàn, khẽ thở ra một hơi.

Huy Thành – kinh đô Chu Quốc.

800 ám vệ của Sài gia nối bước nhau chạy tới Huy Thành, người của Ân gia lại đóng giả thương nhân đi đến Huy Thành sớm mấy ngày. Nhìn Huy Thành sóng yên gió lặng, nhưng bên trong sóng ngầm cuộn trào.

“Đại ca.” Sài Tịnh đầu đội nón rộng án cổ rượu trong tay xuống bàn, nhìn ra phía ngoài cửa sổ quán rượu thăm dò, sau lại thu hồi tầm mắt nhìn Sài Chiêu nói, “Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của huynh, chắc rằng trong lòng đã có kế sách rồi.”

Sài Chiêu chậm rãi phẩm rượu trả lời: “Huy Thành thực sự không có bảo vật gì, ngay cả rượu này cũng quá nhạt, ta vẫn thích rượu trúc thanh ủ 10 năm của Vân Đô ta đó mới thực sự là rượu ngon nhất trên đời.

Sài Tịnh khẽ cười, bưng bình rượu lên rót cho Sài Chiêu, than thở nó, “Đến lúc này mà vẫn có thể luận rượu cũng chỉ có Sài thiếu chủ thôi. Được rồi, Tịnh Nhi hứa với huynh, nếu việc này thuận lợi, khi về nhất định sẽ đào mấy hũ rượu trúc thanh 10 năm lên cho Sài thiếu chủ, uống đến khi say mới thôi, được chưa?”

Sài Chiêu đạt được ý nguyện liền cười. “Quận chúa tuy không phải nam tử, nhưng một lời nói tứ mã nan truy, hãy nhớ kỹ những lời hôm nay đã nói.” Nói đùa vài câu, Sài Chiêu thu hồi ý cười, mắt xám lơ đãng nhìn quanh bốn phía, thấy không có chỗ nào khả nghi, lúc này mới hạ giọng chậm rãi nói: “Tối nay...”

“Tối nay hành sự?” Sài Tịnh kinh ngạc khẽ hô nhỏ. “Có phải hơi vội vàng rồi không?”

“Việc lớn không nên kéo dài.” Sài Chiêu khẽ gõ bàn, liếc mắt nhìn về con đường phía tây ngoài quá rượu, “Tối nay chúng ta đi về phía phố tây đi, gặp một người.”

“Phố phía tây?” Sài Tịnh quay về nhìn phố phía tây, nghĩ nghĩ nói. “Cuối phố phía Tây, chỉ có một...” Sài Tịnh nói lớn hơn. “Muội biết rồi, là... phủ Thái úy!”

Sài Tịnh uống cạn ly rượu, vẻ mặt tự nhiên bình tĩnh.

“Đại ca muốn đi gặp Tô thái úy sao?” Sài Tịnh thử thăm dò ý nghĩ của Sài Chiêu.

“Phải thế.” Sài Chiêu ra vẻ bí mật khẽ lắc đầu. “Người khôn khéo khó lường, tính quái nhất nhà họ Tô là...”

“Tô Tinh Trúc.” Sài Tịnh cười nói. “Tự cho là nữ tử giỏi giang, xinh đẹp như thiên tiên nhiều người ái mộ nhất trong thiên hạ... Tô đại tiểu thư.”

“Xinh đẹp như tiên, tâm lại như rắn rết.” Mắt Sài Chiêu lóe lên tia vô tình băng lãnh. “Nhưng chúng ta không thể không gặp người này một lần.”

Sài Tịnh hiểu ý nói. “Muội cũng nhận được tin, trận bệnh này của hoàng thượng, người thường xuyên ra vào hoàng cung nhất chính là Tô Tinh Trúc. Ngày nào nàng ta cũng gặp trưởng công chúa, ngay cả đám trọng thần thái phó Lạc Tân cũng không được trưởng công chúa tin tưởng bằng. Đại ca... là muốn xác thực tin tức của vương gia và hoàng thượng từ miệng nàng ta hay sao?”

“Không sai.” Sài Chiêu quả quyết nói. “Cũng chỉ có nàng ta mới biết rõ ràng mọi chuyện thôi.

“Nhưng mà...” Sài Tịnh chần chờ nói: “Huynh muội ta tiến Huy Thành bằng cách này, Tô gia nhất định coi chúng ta như đại địch, không chừng sẽ đem trói chúng ta áp vào hoàng cung cũng không chừng.”

“Quận chúa lúc này là vì tức giận mà hoá ngớ ngẩn sao?” Sài Chiêu nhìn đám ám vệ Sài gia mặc y phục dân thường đứng bên ngoài. “Cha con họ Tô sợ chết, Sài gia bị ép tới bước đường ngày hôm nay, còn gì mà sợ mất chứ?”

Sài Tịnh bỗng sáng bừng mắt hạnh, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám có vẻ thờ ơ mà sâu kín của Sài Chiêu, chút lo lắng vừa rồi giờ đây đã không thấy dấu vết, chỉ tràn ngập vẻ quyết tâm...

Màn đêm như là không muốn hạ xuống, nhưng lại không thể không buông xuống, phía Tây không thấy ánh mặt trời chói chang như lửa, ánh trăng đêm rằm dần dần che phủ tầm mắt rồi bất giác ẩn vào từng mây.

Đường phố phía tây trong bóng đêm lóe lên vô số ánh đèn dầu, rồi lại vội vàng vụt tắt, xung quanh một mảng tối đen.

Bên ngoài Thái úy phủ.

“Bây giờ triều đình ngay cả tiền mua dầu để thắp đèn cũng không có sao?” Thanh âm giòn tan mang theo ý giận từ xa truyền đến, Tô Tinh Trúc tức giận vò tay áo nói. “Cả một con đường dài mà không thấy nổi một ngọn đèn, đúng là đám cầu nô tài không hiểu chuyện.”

Gió lạnh đánh úp lại, nhìn con đường tối đen như mực kéo dài phía trước, Tô Tinh Trúc chợt thấy sống lưng ớn lạnh, chần chờ không dám bước tiếp.

Nha hoàn đi theo phía sau sợ hãi nói. “Tiểu thư, chúng ta nhanh về đi thôi. Bằng không lão gia lại lo lắng. Đường hơi tối, để nô tỳ đỡ cô đi chậm một chút.”

Tô Tinh Trúc hít một hơi thật sâu, bước nặng bước nhẹ đi về phía trước.. Trong không gian yên tĩnh có hơi thở khiến người ta sợ hãi, nhưng so với không khí hàng ngày vào cung lại có chút quý dị hơn nhiều. Thấy phủ nhà mình dần hiện rõ, lúc này Tô Tinh Trúc mới thoáng buông tâm.

“Người đâu.” Tô Tinh Trúc rảo bước tiến lên phía sân cao giọng hô. “Cả đám đều đi chết rồi sao? Mới qua giờ Tuất đã ngủ cả rồi hả?”

Tiểu nha hoàn nhìn quanh bốn phía, cảm thấy có chút không bình thường, lẩm bẩm nói: “Sao lại thế được, ngay cả quản gia cũng đi ngủ rồi sao?”

“Tô tiểu thư thật sự là không đối được bản tính thích du ngoạn, thân là tiểu thư khuê các mà qua giờ Tuất rồi mới hỏi phủ, thật có chút không hay lắm.”

Nghe thấy thanh âm quen thuộc vẫn luôn quanh quẩn trong lòng bỗng vang bên tai, Tô Tinh Trúc cả kinh lùi mấy bước, ôm ngực kinh hoàng nói: “Là người? Sài Chiêu!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Dưới ánh đèn mờ ảo, bóng dáng cao to oai hùng như ẩn như hiện, khoẻ mẽ cao ngạo cong lên làm cho người gặp đều sinh lòng kính sợ.

“Sao muộn thế này mới trở về?” Tô Thuy Thuyền trong đại sảnh khẽ hắng giọng một tiếng nói, “Thật sự là càng ngày càng không hiểu quy củ.”

“Cha...” Tô Tinh Trúc phục hồi tinh thần, vội vàng bước nhanh đi vào chính sảnh, vừa nhìn rõ khuôn mặt phụ thân đã bị người đứng bên cạnh ông làm cho giật mình. “...Sài... Quận chúa?”

Sài Tịnh khẽ cười đáp lại. “Tô tiểu thư, đã lâu không gặp.”

“Nhà ta có khách quý đến từ khi nào vậy?” Tô Tinh Trúc cố gắng trấn định nói: “Cha nên sớm thông báo cho nữ nhi một tiếng mới phải.”

“Cũng tới khá lâu rồi.” Không chờ Tô Thuy Thuyền lên tiếng, Sài Tịnh đã giành nói: “Cũng đã được hơn nửa tuần trà. Làm Tô tiểu thư sợ sao?”

Tô Tinh Trúc cảnh giác nhìn quanh bốn phía, thấy có hơn chục người mặc đồ đen đứng gác cạnh góc tường, trong tay cầm đủ loại binh khí, đôi mắt đen sâu không chớp động, vừa nhìn qua đã biết là ám vệ của Sài gia huấn luyện.

Nhất thời Tô Tinh Trúc hiểu ra sợ rằng trong nhà mình lúc này không chỉ có những người này thôi, trong ngoài đều nằm trong lòng bàn tay Sài gia. Tô Tinh Trúc lập tức cười lớn nói: “Sài quận chúa và Sài thiếu chủ là có chuyện muốn bàn với cha tiểu nữ sao? Vậy Tinh Trúc cũng không tiện quấy rầy nữa, trước tiên...”

Thấy Tô Tinh Trúc xoay người muốn rời đi, Sài Chiêu thông thả bước tới chắn trước người nàng ta, hạ giọng nói: “Tô tiểu thư mời dừng bước, ta cùng quận chúa tất nhiên có nhiều chuyện muốn nói với Tô Thái úy, nhưng tối nay đến đây... người muốn gặp chính là Tô tiểu thư.”

“Ta?” Tô Tinh Trúc phát tay áo che mặt cười lên tiếng. “Sài Thiếu chủ thực sự nói đùa rồi, ngài trước kia không thèm liếc ta một cái, nói chuyện thì chưa từng quá nửa câu, hôm nay lại là vì Tinh Trúc mà đến sao? Có phải Tinh Trúc nghe lầm rồi hay không?” nói xong, Tô Tinh Trúc lại nhìn thẳng y: “Sao không thấy phu nhân Nhạc Hoành của ngài đâu? Xem ra lần này ta nên tin Sài thiếu chủ rồi, ái ân cũng không bên cạnh, xem ra quả là vì Tinh Trúc.”

Nàng ta ra vẻ ôn nhu nũng nịu, ánh mắt chớp động đầy khiêu khích, Sài Tịnh chán ghét lườm Tô Tinh Trúc, khẽ khụ một tiếng.

Sài Chiêu cong khoẻ miệng, cũng không đáp lại nàng ta, ánh mắt liếc sang nhìn Tô Thuy Thuyền này giờ vẫn ngồi bất động nói: “Tô Thái úy có một nữ nhi đặc lực như thế này chả trách có thể tự nhiên ra vào hoàng cung, so với thái phó, thường tướng cùng đám văn võ trong triều xem ra được sủng ái hơn nhiều.”

Mặt Tô Thuy Thuyền trắng bạch, ấp úng không nói nên nửa câu.

“Sài Chiêu cùng quận chúa cũng không muốn làm phiền quý phủ hơn nữa, có mấy câu, hỏi xong chúng ta sẽ tức tốc rời đi.” Sài Chiêu tung vạt áo thoải mái ngồi xuống, “Hoàng Thượng... Có khoẻ không?”

Tô Tinh Trúc tuy là ra vẻ bình tĩnh, nhưng nghe nói như thế sống lưng bất giác cứng còng, vẻ mê hoặc trong đáy mắt cũng xẹt qua tia ón lạnh.

“Tô tiểu thư... Tô tiểu thư?” Sài Tịnh thấy Tô Tinh Trúc sững sờ đứng đờ người, gọi mấy tiếng, “Là đại ca ta nói khó hiểu sao? Hoàng thượng hiện giờ có khoẻ không?”

“Bệnh của hoàng thượng...” Tô Tinh Trúc ngập ngừng nói: “Vẫn đang điều trị, cũng không đáng lo ngại.”

“Cũng không đáng lo?” Sài Tịnh lắc đầu. “Chưa chắc đâu, bệnh đậu mùa tuy không phải không thể trị, nhưng nhaoáng cái đã hơn 1 tháng, nếu là có thể khỏi hẳn, vì sao ngay cả mấy người thái phó cũng không thể gặp hoàng thượng? Nếu chưa có chuyển biến tốt... Độc tố tích tụ trong cơ thể hoàng thượng lâu như vậy, người lại còn nhỏ tuổi sao có thể kháng cự nổi chứ? Tô tiểu thư... Ta cùng đại ca hận nhất là kẻ nói dối, lời nói dối này của Tô tiểu thư... lỗi cũng không nhỏ. Ta khuyên cô nên nghĩ lại cho kỹ... bệnh của hoàng thượng rồi cuộc như thế nào?”

Tuy lời nói của Sài Tịnh ôn hoà không dọa người, nhưng rất chắc chắn, kẻ lão luyện như Tô Tịnh Trúc cũng thoáng run người.

“Hai người nếu muốn biết...” Tô Tịnh Trúc hít một hơi thật sâu nói, “Trường công chúa cũng đã triệu kiến hai người vào cung, vì sao không đợi gặp trưởng công chúa đến hỏi người cho rõ, không chừng trưởng công chúa sẽ đồng ý cho gặp mặt hoàng thượng.”

Sài Chiêu đập mạnh lên cạnh bàn, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm khiến Tô Tịnh Trúc vì sợ mà đỏ bừng mặt, khàn khàn nói: “Tô tiểu thư!”

“Vâng.” Tô Tịnh Trúc run giọng đáp.

“Tô tiểu thư... Cô không thành thật!” Sài Chiêu ý vị thâm trường nhìn thoáng qua nữ nhân khó đoán này; “Trường công chúa gửi mật thư triệu ta hồi kinh. Sài gia quân chinh chiến nơi xa trường, đúng lúc trọng yếu lại triệu chủ soái lui binh việc này nặng nhẹ thế nào, chỉ cần sợ một chút Kỳ thị Lương Quốc sẽ nhân cơ hội, tiếp tục xâm chiếm Đại Chu ta. Chuyện cơ mật như vậy... Tô tiểu thư... thế nhưng cô cũng biết? Xem ra, trưởng công chúa thật sự rất coi trọng cô rồi.”

Tô Tịnh Trúc tự biết mình lỗ lòi, lưng toát đầy mồ hôi, thờ phỉ phò không nói ra lời, cúi đầu không dám đối diện với Sài Chiêu.

Tô Thụy Thuyền đang muốn giải vây thay nữ nhi, đúng lúc đó Sài Tịnh cảm bình trà trước chân trước mặt ông ta, mắt hạnh chớp động nói: “Tô Thái úy, ta thay ngài châm trà.”

Tô Thụy Thuyền chỉ có thể nuốt xuống lời muốn nói, nhìn bốn phía đều là ám vệ của Sài gia đứng bất động nhìn chăm chú vào cha con ông ta, khẽ dậm chân lùi về sau không dám tiến lên.

Thấy Tô Tịnh Trúc thật lâu không có nói gì để chống đỡ, Sài Chiêu khẽ cười một tiếng nói. “Tô tiểu thư không nói được, thì để ta nói thay cô, Hoàng Thượng... Chỉ e là đã... quy thiên đi.”

Lời vừa nói ra, cha con họ Tô tái mép mặt, Tô Thụy Thuyền đang muốn uống hớp trà để lấy lại bình tĩnh thì tách trà rơi xuống đất ‘choang’ một tiếng khiến người ta sợ hãi vỡ vụn thành muôn ngàn mảnh văng trên đại sảnh.

“Sài Chiêu...” Tô Tịnh Trúc cắn chặt môi cổ đỏ nén run rẩy. “Không thể ăn nói bậy bạ!”

Sài Chiêu bỗng nhiên vỗ tay ba tiếng, tiếng bước chân dồn dập hướng về chính sảnh, Tô Tịnh Trúc nằng tằm mắt nhìn lại... chỉ thấy hơn trăm ám vệ đang bày binh bố trận ở trước sân nhà mình, binh khí sắc lạnh thấu xương loé sáng dưới màn đêm.

“Sài Chiêu! Ngươi...”

“Chắc Tô thái úy và Tô tiểu thư sẽ không thực sự cho rằng... lần này Sài Chiêu ta nhập kinh, chỉ vì gặp trưởng công chúa một mặt thôi đúng không?” Khuôn mặt không chút gợn sóng của Sài Chiêu khiến người ta không rét mà run. “Cơ trí như người nhà họ Tô, tất nhiên sẽ không nghĩ như vậy. Nếu người họ Tô có thể dùng, lần này ta và quận chúa đến đây tuyệt không có nửa điểm ác ý, ngược lại...” Sài Chiêu vuốt cằm cười nói. “Sẽ cấp Thái úy phủ món đại lễ thật lớn.”

“Đại lễ thật lớn...?” Tô Thụy Thuyền ngã ngồi xuống ghế gỗ khê lẩm bầm.

Sài Tịnh mỉm cười ôn nhu nói. “Ngày thường phụ vương không ít lần nhắc với ta và đại ca, trong triều người bội phục nhất là Tô thái úy ngài. Sài gia quân có thể lĩnh binh công Lương, phần công không thể bỏ qua Tô thái úy, còn có...” Sài Tịnh nhìn Sài Chiêu nói. “Hôn sự của đại ca ta và A Hoàn, Tô thái úy còn đích thân tới chúc phúc... phần ân tình này, Sài gia chúng ta đều khắc sâu trong lòng, chưa từng dám quên.”

“Sài quận chúa... Khách khí rồi.” Tô Thụy Thuyền nâng tay áo lau mồ hôi chảy ròng ròng trên trán.

“Ta không phải khách khí với Tô thái úy ngài đâu.” Sài Tịnh vuốt ve hoa văn chạm khắc trên bàn. “Có điều đại lễ sánh ngang trời này, Tô thái úy ngàn vạn lần đừng có khách khí mà từ chối. Tình của đại ca ta, nếu là người khác từ chối đại lễ của huynh ấy, huynh ấy nhất định sẽ...”

“Không khách khí... Không khách khí!” Rốt cuộc Tô Thụy Thuyền cũng không biết bản thân ông ta đang nói gì, chỉ có thể ứng phó lung tung.

“Tô tiểu thư có bằng lòng thay phụ thân cô nhận đại lễ này hay không?” Sài Chiêu nghiêng người hỏi.

“Đại lễ này nếu thật sự to lớn, nhất định cũng sẽ bị dẫm nát dưới lòng bàn chân, vĩnh viễn không thể sống nổi rồi.” Tô Tịnh Trúc cắn chặt miệng nói. “Đại lễ thật sự quá nặng, Thái úy phủ... Chỉ sợ khó có thể thừa nhận.”

Tô Tịnh Trúc bỗng nổi lên thù hận thấu xương đối với chàng trai trước mắt này. Trước đây nàng đã từng coi y là kẻ nghèo túng không muốn liếc mắt dù chỉ một cái, vì cái gì, vì cái gì càng ngày càng... khiến người ta ngưỡng mộ, cho dù bản thân nàng có thể ngẩng cao đầu tự hào vì sắc đẹp của mình cũng không lọt vào con ngươi sâu không đáy của y.

“Nếu Sài Chiêu đã không muốn làm hiền tế của Tô gia, vậy khiến người phải chết già ở Thương Sơn không thể bước ra dù chỉ nửa bước.”

“Tĩnh Trúc!” Tô Thụy Thuyền run rẩy nói. “Không được vô lễ!”

Sài Chiêu liền xoay tầm mắt nhìn chính sảnh đầy đồ quý hiếm của Tô gia, cuối cùng dừng ở khuôn mặt đã già nua của Tô Thụy Thuyền. “Chẳng lẽ thúc phụ nhìn lầm người rồi sao? Tấm lòng trung thành của Tô thái úy có nhật nguyệt chứng giám, không hồ là Nam Cung gia xương cánh tay chi thân, thế sống chết không từ.

“Vây đại ca tính như thế nào?” Sài Tĩnh cầm lấy một quả nhỏ khê tung tung, rồi từ từ bóc vỏ. “Đề Tĩnh Nhi ném trái cây đã rồi tính sau.”

Sài Tĩnh khẽ nhếch môi, vị mật ngọt ngào ứa vào miệng. Tô Thụy Thuyền nhìn thấy càng thêm run sợ, không dám nhìn nữa.

“Thật ngon.” Sài Tĩnh tấm tắc khen. “Đại ca, kinh thành đúng là kinh thành, mọi thứ đều tốt, ngay cả trái cây cũng ngọt thơm hơn ở Vân Đô rất nhiều, Tĩnh Nhi thích, nên mang nhiều nhiều về Vân Đô từ từ thưởng thức mới được.”

Thấy Tô Tĩnh Trúc vẫn đứng không nhúc nhích, Sài Chiêu nhìn chăm chú vào hai má trắng tựa có thể nhìn thấy mạch máu của nàng ta nói. “Một khắc khi thúc phụ quyết định vào cung, liền đã tính toán rất chu toàn đến trường hợp một khi thúc cháu ta không thể gặp mặt. Thúc phụ tình nguyện chết cũng muốn Sài gia hoàn thành một tâm nguyện. Một khi hồ phù vẫn nằm trên tay ta, Sài gia quân tuyệt đối không lui binh. Tay ta nắm 10 vạn hùng binh, hiện tại có thể vây kín Thái úy phủ người... Thắng bại chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấu. Tô tiểu thư thông minh vô song, cha con hai người còn tiền đồ rộng mở... Có thể tốt cho bản thân mình, vậy vì Nam Cung gia mà uống mạng thì có đáng không?”

Tô Tĩnh Trúc không cam lòng nghiêng răng nói: “Loạn thần tặc tử, nhất định không chết từ tế được. Sài Chiêu ta không tin người và thúc phụ người thực sự dám. Người Sài gia trung dũng hùng mạnh, nếu thật sự các người muốn chiếm ngôi đoạt vị, ắt bị người đời nguyên rủa muôn đời, mãi mãi không được bình an.”

“Ha ha ha ha ha ha!” Sài Chiêu cười to ra tiếng.

Tiếng cười này lọt vào tai, Tô Thụy Thuyền sợ tới mức thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, gắt gao túm chặt tay vịn mới miễn cưỡng chống đỡ thân mình.

“Người cười cái gì?” Tô Tĩnh Trúc nghi hoặc cắn giận nói.

Sài Tĩnh nuốt miếng quả cuối cùng, còn thềm thường liềm liềm môi, vỗ vỗ tay nói. “Đề ta nói cho Tô tiểu thư nghe... Sài gia trung dũng, thay Nam Cung gia bảo vệ giang sơn Đại chu, mở mang bờ cõi, thế nhân đều ca tụng. Nhưng hoàng thượng và trưởng công chúa không biết nghe theo đám nịnh thần nào bất nhốt Sài vương gia không biết sống chết thế nào, lại lấy tính mạng Sài vương gia uy hiếp tuyên mật chỉ ép Sài thiếu chủ lui binh quay về kinh, chủ mưu bắt sống thúc cháu Sài gia, để giải nỗi hận đồ kị trung lương gian nan khổ cực.”

Sài Tĩnh vừa nói vừa đi đến gần Tô Tĩnh Trúc, ghé sát vào bên tai nàng ta cười nói: “Tô tiểu thư, cô nói xem, Sài gia có oan hay không oan?”

“Các người...” Mắt Tô Tĩnh Trúc khó tránh khỏi trợn ngược lên nói: “Các người... Là cố ý, cố ý... Bức trưởng công chúa sa vào kẻ này!”

Sài Tĩnh vỗ tay thật mạnh nói: “Tô tiểu thư quả là thông minh sắc sảo, làm nên chuyện lớn.”

Tô Thụy Thuyền nuốt yết hầu khô khốc đã sớm nói không ra lời, hai mắt vô thần đã mất hết khả năng suy nghĩ.

“Như vậy...” Con người Tô Tĩnh Trúc đột nhiên tối sầm. “Sài gia các người vì bị mưu hại mà rút kiếm phòng bị, nói trưởng công chúa tin kẻ phản loạn mưu hại Sài gia, không quản an nguy của Đại Chu và triều cương rối loạn...”

“Cô còn thiếu một câu.” Sài Tĩnh bổ sung nói: “Sài gia ta, là vì hộ quốc... một thân trong sạch.”

“Tô tiểu thư.” Sài Chiêu cao giọng: “Ta hỏi lại cô một lần cuối cùng... Hoàng thượng, thế nào rồi?”

“Hoàng thượng...” Tô Tĩnh Trúc tuyệt vọng quay đầu nhìn thẳng vào mắt phụ thân nói: “Hoàng thượng... hơn 10 ngày trước... đã... đã băng hà rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Cho dù đã sớm đoán ra, nhưng nghe được lời xác thực từ miệng Tô Tĩnh Trúc, Sài Tĩnh vẫn là kinh ngạc há hốc miệng. “Đại ca... Quả thực như vậy sao?”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?” Sài Chiêu vùng tay ra hiệu cho đám ám vệ bên ngoài tản đi, môi khẽ nhấp máy hỏi.

Tô Tĩnh Trúc tự biết đã không còn khả năng xoay chuyển càn khôn, bĩ ai nói: “Ngay ngày Sài vương gia vào kinh... Bệnh của hoàng thượng bạo phát

không thể cứu chữa...”

“Trừ cô và trưởng công chúa ra, còn có người nào biết chuyện hoàng thượng băng hà không?” Sài Chiêu trấn định hỏi tử tử.

Tô Tinh Trúc lắc đầu nói: “Hoàng thượng đi vào lúc đêm khuya, thái y trực ban đã bị trưởng công chúa ban chết, những người còn lại, đều là kẻ hầu thân cận tỷ đệ bọn họ ngay từ nhỏ cho nên không ai dám tiết lộ nửa câu.”

“Còn có cha con cô nữa, đúng không?” Sài Chiêu mặt không biến sắc nói.

Tô Thụy Thuyền lại run rẩy, cuống quýt nói: “Lão phu, cũng là vừa mới mới biết được...”

Sài Tinh đã sớm không rảnh đôi co với Tô Thụy Thuyền, vội vàng nói: “Phụ vương ta hiện giờ đang ở đâu, có khỏe hay không?”

Tô Tinh Trúc trầm giọng nói: “Sài Vương gia vẫn bình an, trừ việc không thể bước ra khỏi hoàng cung, những chuyện khác đều tốt, quận chúa yên tâm.”

Sài Tinh thoáng thả lỏng, nhìn Sài Chiêu nói “Đại ca, Nam Cung Yến vẫn giữ bí mật chuyện Thánh Thượng băng hà, không phát tang... Chỉ cần việc này cũng đã khiến quan văn võ triều đình không ngừng lên án, cho dù là mười mấy thân vương của Nam Cung cũng không bảo vệ được một mình Nam Cung Yến.”

“Nam Cung Yến thân là nữ nhi mà muốn làm hoàng đế sao?” Sài Chiêu có chút dăm chiêu, nhìn Tô Tinh Trúc nói: “Trưởng công chúa giam lỏng thúc phụ ép ta lui binh... Cũng chẳng qua là vì khối hồ phù trong tay ta mà thôi. Hồ phù trong tay, nàng ta có thể uy hiếp toàn bộ hoàng thân quốc thích đề cử ra một vị vô năng lên làm hoàng đế bù nhìn, trưởng công chúa nàng ta lại có thể khống chế Đại Chu...”

Sài Tinh tỏ vẻ khinh thường nói: “Quá ngu ngốc, đầu óc ngu muội như thế mà muốn thống lĩnh Đại Chu? Tô tiểu thư đừng nói với ta rằng trong màn này cũng có tay cô can thiệp đó nha?”

“Tinh Trúc thấp cổ bé họng sao có thể nói gì chứ?” Tô Tinh Trúc sợ hãi cụp mắt. “Tất cả đều là suy nghĩ của trưởng công chúa, tuy Tinh Trúc thấy không ổn nhưng không thể khuyên bảo...”

Về mặt ôn hoà của Sài Tinh bỗng biến đổi, mắt hạnh dâng lên lãnh ý nói: “Tô tiểu thư, cô biết rõ thánh thượng băng hà đã nhiều ngày, lại cùng lừa gạt thiên hạ với trưởng công chúa, tội này... đáng bị tru di!”

Sắc mặt mới khôi phục một chút của Tô Tinh Trúc bỗng trắng bệch, thở gấp cả giận. “Trưởng công chúa bức ta giấu giếm, Tinh Trúc cũng vô lực, một nữ tử như ta có thể làm gì chứ? Còn...” Tô Tinh Trúc tuyệt vọng nhìn về phía Sài Chiêu đang quay lưng với bản thân đang suy nghĩ gì đó. “Sài Thiếu chủ, đại lễ của ngài ta đã nhận, vậy còn chưa đủ sao?”

“Tô gia quả nhiên sản sinh nhân tài.” Sài Tinh cười lạnh. “Phần đại lễ này, thật sự là không thể thu về. Nhìn một cái, không phải có công dụng ngay sao?”

Tô Thụy Thuyền nhìn thấy hai huynh muội này như thế trong lòng cũng sợ bản thân mình không thể nhìn thấy thái dương ngày mai, hạ quyết tâm ngoan độc nói: “Sài Thiếu chủ, lão phu... Còn có thể cho đem lại chút lợi ích cho Sài gia các người.”

“Phải không?” Trầm mặc hồi lâu Sài Chiêu chậm rãi xoay người, nhìn chằm chằm vào con cáo già kia nói: “Tô Thái úy nói cho ta nghe thử coi.”

“Cha...” Tô Tinh Trúc vốn đã không còn sức mà nói, nhưng vẫn cố gắng gọi một tiếng cơ hồ chỉ mình nàng ta nghe thấy.

Tô Thụy Thuyền chống gậy gian nan đứng thẳng thân mình sớm đã nhũn ra. “Đề lão phu vào thư phòng mang đến cho Sài thiếu chủ mấy thứ.”

Sài Chiêu phát tay một cái, bên tường đã xuất hiện bốn ám vệ thân thủ cao đi theo Tô Thụy Thuyền tập tễnh đi vào thư phòng.

Sài Tinh bán tín bán nghi ghé sát vào tai Sài Chiêu hạ giọng nói: “Lão già này có khi nào dở trò bịt bọm không?”

“Bọn họ không dám!” Sài Chiêu khẳng định. “Tô gia vốn thức thời, huynh nghĩ Tô thái úy mưu mô quỷ kế này sẽ không khiến chúng ta thất vọng đâu.”

Chỉ một lúc sai, Tô Thụy Thuyền đã trở lại, trong tay cầm theo mấy phong thư mật đã mở ra, Tô Thụy Thuyền dừng một chút, nhìn Sài Chiêu nói: “Sài Thiếu chủ mời xem.”

Sài Chiêu chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt đã dừng trên dấu ấn màu đỏ trên tờ mật hàm. “Lương quốc Kỷ thị...? Trưởng công chúa quả nhiên cấu kết với Kỷ Minh!”

Sài Tinh giật lấy tin hàm vội vàng mở ra xem. “...Loại bỏ thúc chấy Sài gia, bản vương hứa với Nam Cung công chúa, lấy Thương Châu làm ranh giới, chia đôi giang sơn, trăm năm hoà hảo an bình...”

Tô Thụy Thuyền run lấy bảy người nói: “Lão phu có tội, không nên làm người truyền tin thay cho trưởng công chúa... Nhưng Tô gia chỉ là kẻ thần tử, làm sao dám nghịch lại ý của chủ thượng, quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Mong rằng Sài thiếu chủ cùng quận chúa tha lỗi cho phụ tử nhà thần...” nói xong kéo vạt áo quỳ rạp xuống đất, mang theo tiếng khóc rên nói: “Lão phu tạ ơn Sài gia.”

Sài Tinh sớm đã khinh thường cha con nhà này đến tận xương tuỷ, nhưng về lý vẫn biết bọn họ còn công dụng, thở chậm lại nói: “Tô Thái úy mau mau

đứng lên. Lúc này cũng đã nói phụ vương niệm điểm tốt của ông, sao ông lại làm đại lễ với văn bối chúng ta như thế, mau mau đứng lên nói chuyện.”

Tô Thụy Thuyền biết mấy phong tín hàm này có ích trong việc kết tội Nam Cung Yến cho nên xoa xoa mồ hôi trên trán yên lặng đứng qua một bên.

“Đại ca...” Sài Tinh đến gần Sài Chiêu, phúi phúi tín hàm trong tay thấp giọng nói: “Có thêm thứ này, chúng ta có thể đi gặp trưởng công chúa rồi.”

Sài Chiêu không nói, mắt nhìn chăm chú vào bóng dáng mảnh mai đang thờ đốc của Tô Tinh Trúc, Tô Tinh Trúc muốn che giấu hoảng sợ cùng không can lòng của bản thân, nhưng chớp mũi phiếm hồng cùng hai gò má run rẩy đã sớm bán đứng nàng ta.

Nàng hận, hận không thể đem nam nhân kia dẫm nát dưới chân, nàng hối hận, hối hận mình năm đó có mắt không trông không nhìn ra nam nhân ít lời quái gở kia của Sài gia cũng sẽ có ngày vinh quang vô tận như hôm nay. Nàng sợ, sợ những năm tháng tươi đẹp như hoa của mình sẽ bị hủy ở lúc này, không thể nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Nhưng chung quy nàng không còn cách nào, chỉ có thể đứng nhìn Sài Chiêu không chút che giấu mà khinh thường mình... nàng không chiếm được y, vậy nàng chọn hận.

Sài Chiêu nhanh chóng rời đi, Sài Tinh theo sát phía sau, không có quay lại liếc mắt nhìn cha con hai người kia dù chỉ một cái. Âm vệ chỉnh tề đi xa dần, chỉ còn Tô Tinh Trúc và Tô Thụy Thuyền sợ hãi nhìn nhau không thốt ra lời.

Thấy khách không mời mà đến của quý phủ cuối cùng cũng rời đi, hạ nhân bị nhốt ở phòng chứa củi mới run rẩy lần lượt đi ra, quản sự thấp đèn chính sảnh lên, sợ hãi gọi một câu: “Lão gia... tiểu thư... vẫn ổn chứ?”

“A...” Tô Tinh Trúc hét lạnh phá vỡ không gian tĩnh mịch buổi đêm.

Tô Thụy Thuyền nhìn cây cỏ xung quanh nhà mình, âm vệ được huấn luyện của Sài gia qua lại như gió, vẫn không tổn hại chút gì của thái úy phủ, nhưng bên trong cái vẻ hoàn hảo hết thảy này đã bị nát thành mảnh nhỏ.

Doanh trại Sài gia ngoài Ung Thành.

Qua ngày hôm sau cũng không biết là do người phương nào loan tin mà có tin đồn về chủ soái Sài Chiêu sớm đã không còn trong quân doanh đến tai toàn bộ tướng sĩ, tướng sĩ trong quân chia làm hai phe... một phe cho rằng Sài Chiêu bề quan không muốn gặp người ngoài, vì sớm biết thúc phụ gặp nạn nhưng không muốn buông bỏ binh quyền về cứu, cho nên không dám gặp mặt tướng sĩ Sài gia, một phe cho rằng Sài Chiêu sớm đã lên rồi khỏi quân doanh, trong quân doanh không thể có chút vô chủ soái, nhưng vị chủ soái này không biết đã biến mất bao lâu rồi...

Khi ăn tối, Vân Tu gặp không ít quân sĩ trộm bàn tán về Sài Chiêu, mày nhíu chặt ngay cả đồ ăn cũng không nuốt nổi, ném mạnh bát cơm trong tay xuống, cơm trắng nóng hăm hập bắn tung toé.

Ngô Hữu hừ một tiếng nói: “Trong quân lương thảo quý giá, Vân Tu, ngươi không muốn ăn, cũng không được lãng phí, cho dù chúng ta không vừa mắt ngươi nhưng một bát cơm trắng cũng đắc tội ngươi sao Vân tướng quân?”

Vân Tu đã nén giận từ lâu, một cục đá văng củi đang cháy trong đồng lửa nói: “Vân ông nội ngươi muốn làm gì thì làm, không đến phiên ngươi chỉ trỏ.”

Quân sĩ xung quanh phần đông là người dưới trướng của huynh đệ Ngô gia, thấy Vân Tu bất kính với chủ nhân của mình, cũng đồng loạt đứng dậy, khoanh tay nhìn chăm chăm Vân Tu, một người cầm đầu nói: “Vân tướng quân, rõ ràng ngươi biết người trong soái doanh có phải Thương Châu hay không, vì sao không nói cho mọi người biết? Lại cứ đứng nhìn huynh đệ trong quân đoán tội đoán lui, làm lòng quân dao động? Chả trách tướng quân ngươi nghẹn tức, đến cả lời nói cũng có ý muốn khiêu khích.”

Vân Tu vốn là kẻ độc lai độc vãng cao ngạo, thấy Ngô Hữu dung túng để thuộc hạ vô lễ chất vấn chính mình, cho dù trong lòng giận dữ nhưng biết lúc này không thể xúc động gây chuyện. Xoay người nói: “Ngô Hữu, nề mặt đại ca ngươi ta không thèm so đo với ngươi, quan cho tốt cái miệng của mình đi, bằng không sớm muộn cũng sẽ hại đến tính mạng ngươi đó.”

Ngô Hữu liếc mắt ra hiệu cho người của mình, quân sĩ hiểu ý chặn Vân Tu lại. Vân Tu nhìn quanh mọi người nói: “Ngô Hữu ngươi muốn bức ta phải không?”

Ngô Hữu ngang nhiên ngẩng đầu, khoe miệng cong cong cười khẩy: “Không ai bức ngươi, bất quá là các huynh đệ thấy ngươi chưa com nước xong mà đã rời đi, hay là... ngồi thêm chút đi?”

Tay Vân Tu chậm rãi nắm chắc bội kiếm bên hông, nhưng lại chần chờ không dám rút ra. Đang lúc tiến thoái lưỡng nan thì có tiếng vỗ ngựa đến gần, Ân Sùng Quyết thấy Ngô Hữu định làm khó Vân Tu nhưng không nói lời nào.

Ngô Hữu thấy người đến là Ân Sùng Quyết, cười lạnh nói: “Quả là kẻ khó lường, Vân Tu một cho trước đây ngươi không ngừng chán ghét vị Ân nhị thiếu này, rần chuột một ổ thật sự là đạo lý mãi mãi không thay đổi.”

Ân Sùng Quyết cao ngạo nhìn một lượt quân sĩ đang đứng khoanh tay nhìn, giật mạnh cương ngựa một cái, tất cả mọi người kinh sợ nhất thời không dám nhúc nhích nhìn chăm chăm Ân Sùng Quyết trên lưng ngựa không biết hắn đang muốn làm gì.

“Ân Sùng Quyết ta mới vào Sài gia quân, biết tất cả các người đều không phục Ân gia ta.” Ân Sùng Quyết cao giọng nói: “Chém giết trên chiến trường không thể nhìn xuất thân, mà phải là gan dạ sáng suốt mới đáng nói. Trên đường đoạt thành ta và đại ca cầm binh chưa từng lui bước. Huyết chiến tại

Ung Thành, không phải Ân Sùng Quyết và tướng sĩ Ân gia ta xông lên hàng đầu thì là ai, luận về người chết và bị thương không phải Ân gia ta bị tổn hại nhiều nhất trong Sài gia quân sao? Ngô Hữu, Ngô tướng quân người nói xem những gì ta nói là thật hay giả?”

Nhất thời Ngô Hữu không thể phản bác lại, phần nộ đứng yên.

Ân Sùng Quyết thấy hấn không nói được lời nào, tiếp tục nói: “Đôi đầu kẻ địch mạnh, Sài gia quân ta loạn trong giấc ngoài, các người không nghĩ cách đoạt thành phần ưu cho Thương Châu, ngược lại ngồi đây mà sinh sự còn ra thể thống gì nữa? Ngô Hữu, người thân là đại tướng bên cạnh thiếu chủ, không biết nặng nhẹ, sẽ chỉ làm thiếu chủ thất vọng.”

“Người!” Ngô Hữu cảm giận hét lên, quân sĩ xung quanh lại hai mặt nhìn nhau mà lần lượt thối lui, không dám tiếp tục cản đường của Vân Tu nữa.

Ân Sùng Quyết cười khê nói: “Mọi người tự nghĩ coi nên nghe ai, chịu lệnh ai, đừng có ngu ngốc như chủ thượng của mình mà huỷ đi tiền đồ của chính mình.”

“Ân Sùng Quyết.” Ngô Hữu không nhịn được nữa rút kiếm ra, chỉ thẳng vào Ân Sùng Quyết phần nộ quát.

“Rút kiếm?” Ân Sùng Quyết tặc lưỡi lắc đầu: “Người ta vẫn nói Vân Tu lỗ mãng dễ bị kích động, nhưng ta lại thấy Ngô Hữu người mới là kẻ lỗ mãng đứng đầu.”

“Có bản lĩnh người liền đấu với ta một trận đi.” Ngô Hữu khiêu khích nói “Để xem kiếm trong tay ta thế nào rồi nói những lời kia vẫn chưa muộn.”

Ngô Hữu dám chắc rằng Ân Sùng Quyết không dám xuất binh khí, ai ngờ Ân Sùng Quyết lại nhảy xuống ngựa, nắm chắc bội kiếm trong tay hướng phía mình đi tới, khoẻ mơi vẫn mang ý cười khiến người khác rung mình, Ngô Hữu nhẹn không được lùi ra sau mấy bước.

“Điều tối kỵ trong quân là tư đấu.” Ân Sùng Quyết tới gần Ngô Hữu nói: “Với người Ân Sùng Quyết ta vốn chẳng sợ gì, các người vốn không coi ta là thành viên của Sài gia, cho dù phạm vào quân quy, cùng lắm là bị thiếu chủ đuổi ra khỏi Sài gia quân, cho dù ta lấy danh của Ân Gia Bảo cũng có thể uy chấn một phương. Ngô Hữu người nghĩ cho kỹ đi, chắc rằng bản thân mình dám cược chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Người phụ nữ của Vân Tu

Tuy trong lòng Ngô Hữu có chút sợ hết nhưng bị nhiều người vây quanh cũng đành phải đâm lao phải theo lao, cố gắng tỏ vẻ cứng rắn nói: “Người còn không sợ, ta sợ cái gì! Để cho ta xem coi Ân nhị thiếu người lợi hại đến mức nào.”

Trong lúc nói, Ngô Hữu đã giơ kiếm hướng phía Ân Sùng Quyết mà đâm tới, Ân Sùng Quyết linh hoạt nghiêng người tránh luồng kiếm của hấn, thanh kiếm chưa rút ra khỏi bao chặn đứng mũi kiếm lạnh băng của Ngô Hữu nói: “Người đi theo thiếu chủ nhiều năm nhất định cũng có chút bản lĩnh, không cần phải giấu nghề, cứ việc ra tay với ta.”

Ngô Hữu bốc hỏa, chiêu nào chiêu đó độc sức mà đánh như là muốn lấy mạng Ân Sùng Quyết. Ân Sùng Quyết lại bình tĩnh hoá giải từng chiêu, tuy là lùi mấy bước nhưng lại không rơi vào thế hạ phong.

Vân Tu ôm kiếm lạnh lùng quan sát hai người đang giao đấu, găm mu bàn tay không nói lời nào... Như hấn thấy, thân thủ của Ân Sùng Quyết vượt xa Ngô Hữu, nhưng mỗi chiêu xuất ra đều là nhường nhịn. Vân Tu cảm thấy vô vị, hít mũi đang muốn xoay người rời đi, nhưng nghĩ lại chuyện này cũng do mình mà ra, giờ để mặc một mình Ân Sùng Quyết ở đây thì có vẻ không nghĩa khí lắm. Suy nghĩ rồi rầm một hồi vẫn là dừng bước, dựa vào thân cây nghiêng đầu nheo mắt quan sát.

“Ngô Hữu, đệ điên rồi sao!” Ngô Tá từ xa chạy tới phần nộ quát. “Trong quân mà đệ cũng dám làm càn như vậy?”

Nghe thấy tiếng của đại ca, Ngô Hữu gạt gao dừng chiêu, cứng đờ người thờ gáp nói: “Đại ca, là hấn...”

Ngô Tá liếc mắt nhìn thấy kiếm của Ân Sùng Quyết còn chưa rút khỏi vỏ, bước nhanh giật lấy kiếm trong tay đệ đệ ném xuống đất, chỉ vào Ân Sùng Quyết nói: “Bộ dáng của người ta thế này mà dám bảo là muốn gây chuyện với đệ sao?”

Ân Sùng Quyết khê xoay cầm chắc kiếm, đến gần Ngô Tá vỗ vỗ vai hấn nói: “Ngô tướng quân đừng nóng giận, đệ đệ huynh khí huyết dâng trào không tránh khỏi mạnh động. Đây là người một nhà cả, xong rồi cho qua đi.”

Ngô Tá ôm quyền nói với Ân Sùng Quyết: “Đệ đệ không hiểu chuyện, nhiều lần mạo phạm Ân nhị thiếu, ngài đại nhân đại lượng, mong rằng không chấp nhặt với đệ ấy.”

Ngô Hữu thấy đại ca không đứng về phía mình, vội vàng nói lớn: “Ân Sùng Quyết ta biết người có tình ý với thiếu phu nhân. Thiếu chủ không biết tung tích, người cùng thiếu phu nhân to nhỏ tính toán... ai mà biết được có phải hai người hợp mưu... sớm đã gây bất lợi cho thiếu chủ rồi.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt quân sĩ vây quanh đều đại biến, không ngừng thì thảo to nhỏ.

Không gian tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng hít thở, mặc dù Vân Tu vẫn nheo mắt bất động, nhưng bàn tay đã lần về phía chuôi kiếm.

Về mặt Ân Sùng Quyết vẫn trấn định, thấy Ngô Tá đang định thanh minh mấy câu cho đệ đệ, mũi kiếm của Ân Sùng Quyết đã thoát ra khỏi vỏ, nhanh như gió, Ngô Hữu còn chưa kịp phản ứng, đã thấy cổ lạnh thấu xương, liếc mắt một cái đã thấy mũi kiếm lạnh thấu xương đang kề ở yết hầu mình.

“Ân nhị thiếu... có chuyện gì cứ từ từ nói...” Ngô Tá thử giờ tay đẩy đệ đệ ra.

“Ngô Hữu.” Đáy mắt Ân Sùng Quyết tràn đầy sát khí khiến người ta sợ hãi, Ngô Tá mới liếc mắt một cái đã chán chờ rút tay về không dám mạnh động. “Chỉ bằng những lời người vừa nói, cho dù giờ phút này ta một kiếm giết người cũng không oan.”

Ngô Hữu càng lúc càng lạnh người, động cũng không dám động, căn môi run rẩy không thốt lên lời.

Ân Sùng Quyết ghé sát vào tai Ngô Hữu, hạ giọng như tiếng muỗi vo ve chỉ có Ngô Hữu mới nghe được. “Câu nói kia của người, nếu là truyền ra ngoài... Ngô Hữu người có tin không, người muốn người chết còn nhiều nữa, thiếu chủ nhà người cũng nằm trong số đó phải không?”

Ngô Hữu tuyệt vọng nhìn huynh trưởng sợ hãi nói: “Đại ca, đại ca cứu đệ!”

Ân Sùng Quyết không nói gì, con người sâu thẳm lướt quan binh sĩ lớn nhỏ đứng xung quanh, làm như không có chuyện gì vượt cảm tự nhiên cười, rút kiếm tra vào bao xoay người rời đi. Đi ra ngoài vài bước mới xoay người dừng lại nói: “Vân tướng quân, người còn muốn lưu lại?”

“Ta?” Vân Tu giật mình ngáp một cái. “Người làm vỡ mộng đẹp của ta. Đi thôi.”

Hai người này không nói gì tiêu sái bước đi, Vân Tu nhìn không được nói: “Ân nhị thiếu quả là người thông minh.”

“Thế sao?” Ân Sùng Quyết làm bộ như không hiểu nói: “Nói nghe thử coi.”

Vân Tu không chớp mắt nói: “Người giáo huấn Ngô Hữu nhưng vẫn không rút kiếm cho dù chuyện này có đến tai thiếu chủ, bắt quá người cũng là tự vệ mà thôi, vẫn không phạm vào quân quy, người bị phạt cũng chỉ có Ngô Hữu mà thôi. Tính toán như vậy, không tồi.”

“Người nghĩ nhiều rồi.” Ân Sùng Quyết cười nói: “Ta là sợ, kiếm của ta một khi thoát ra thì khó có thể bảo toàn tính mạng của Ngô Hữu, chuyện đó không tốt lắm. Mặt khác, người nhìn Ngô Hữu cũng không vừa mắt, ta thay người giáo huấn một chút, người phải cảm ơn ta một tiếng đó.”

“Người nói gì với Ngô Hữu thế?” Vân Tu vô thức hỏi: “Sao có thể dọa hấn đến như vậy?”

“Ta nói...” Ân Sùng Quyết nhếch môi cười nói. “Ta nói, Ngô Hữu người dám thêm một câu, ông nội Vân của người sẽ lấy mạng người trước ta. Chung quy cũng là Vân Tu người dọa đến hấn thôi.”

Vân Tu cười khan hai tiếng ôm kiếm, bước nhanh để Ân Sùng Quyết tụt phía sau. Ân Sùng Quyết cũng không vượt qua, bản thân vẫn thông thả bước đi, khoé môi xẹt qua một nụ cười đầy ẩn ý.

“Ân Sùng Quyết ta biết người có tình ý với thiếu phu nhân. Thiếu chủ không biết tung tích, người cùng thiếu phu nhân to nhỏ tính toán... ai mà biết được có phải hai người hợp mưu... sớm đã gây bất lợi cho thiếu chủ rồi.”

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết cười khê cúi đầu xuống: “Vẫn còn có người nghĩ ta và muội như vậy...” nghĩ đến đây Ân Sùng Quyết liền cười thành tiếng: “Nếu nhị ca thực sự muốn muội, vậy muội có thể trở về bên cạnh nhị ca hay không?” Dừng một lát, ý cười cũng lại trên mặt Ân Sùng Quyết. “Sẽ không... muội sẽ không cần nhị ca nữa. Cho dù nhị ca không tin muội lòng muốn đi theo Sài Chiêu, nhưng cốt nhục trong bụng muội có thể là giả sao? Duyên phận như vậy, nhị ca không tin không thắng được số mệnh...”

Trăng rằm treo cao rồi vội vàng ẩn vào tầng tầng mây xám không thấy bóng dáng, sâu trong rừng rậm, Nhạc Hoành ngồi bệt bên cạnh tảng đá lớn, thấy trăng rằm lần trốn, liền lấy từ trong ngực ra chiếc khoá đồng tâm, yêu quý vuốt ve chữ viết bên trên, đưa đến bên môi hôn khẽ.

“Sài Chiêu, có phải bây giờ chàng đã ở Huy Thành hay không...” Nhạc Hoành khẽ lầm bầm: “Nhạc Hoành ta không cần cầm tú sơn hà, chỉ mong chàng bình an trở về, bên nhau cả đời.”

“Nếu thiếu chủ nghe được những gì cô nói, nhất định sẽ rất vui mừng.” Vân Tu đến gần Nhạc Hoành, thấy nàng nắm chặt khoá đồng tâm của Sài Chiêu, khẽ cười nói: “Ồ Tuy Thành thiếu phu nhân suýt nữa thì bán nó rồi, kỳ thật nó đã sớm là bảo bối trong lòng cô từ lâu rồi.”

Nhạc Hoành cất đồ trên tay đi, ngược mắt nhìn về phía quân doanh nói: “Vừa rồi thấy ồn ào, có phải lại có chuyện gì làm loạn không?”

“Quân sĩ cãi nhau mà thôi, một đám người thô lỗ, đều giải quyết xong rồi.” Vân Tu ngẩng đầu nhìn trời đêm tối đen, lầm bầm: “Ban ngày trời nắng đẹp, sao ánh trăng sáng vắng vặc nhোáng cái đã không thấy tăm hơi đâu rồi?”

“Người lên đó hỏi chút xem sao?” Nhạc Hoành trêu ghẹo, thấy Vân Tu làm như không nghe thấy, lại cười nói: “Vân Tu người cũng lớn tuổi rồi, sao không tìm cô nương nào đó mà thành thân đi?”

“Ta?” Vân Tu ngẩn người, giờ tay che môi khẽ ho một tiếng: “Ta lẳng tử một mình, cưới ai lại thành hại người ta, không bằng độc thân tiêu điều tự tại đi.”

“Thật như thế sao?” Nhạc Hoành nửa tin nửa ngờ khẽ lắc đầu: “Vân Tu là người tình nghĩa sánh ngang trời, nếu thật sự thích ai, sao lại có chuyện đem hoạ đến cho người ta, nhất định là thật lòng thật dạ, cả cuộc đời không sầu lo.”

Vân Tu nhìn trời cười to nói: “Thiếu phu nhân thật sự là để ý đến ta rồi. Không dối gạt thiếu phu nhân, ta lớn bằng này tuổi, cũng chỉ hợp mắt có hai nữ tử.”

Mắt Nhạc Hoành sáng lên, khẽ nghiêng người có vẻ hứng thú hỏi: “Hai người? Hai vị nào thế?”

“Cô thật sự muốn biết?” Vân Tu nhú mắt nói.

“Nói mau nói mau!” Nhạc Hoành vội la lên.

Vân Tu buông bàn tay bên miệng xuống, bình tĩnh vô tư nói: “Một người là thiếu phu nhân cô đó.”

“Ta?” Nhạc Hoành mở to hai mắt nhìn.

Vân Tu không có nửa phần né tránh, tiếp tục thực lòng nói: “Tôi đi theo thiếu chủ hơn mười năm, chưa từng thấy trong mắt thiếu chủ có nữ nhân nào, chỉ có một mình cô khiến cho thiếu chủ nhớ mãi không quên. Tôi cũng hiểu kỳ rất lâu rồi cuộc cô là nữ tử như thế nào. Nếu bàn về quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành, thiếu phu nhân có lẽ không phải là người nổi bật trong số đó, nhưng nói về bản lĩnh và khí khái thì thiên hạ này không có nữ tử nào so được với cô. Thiếu phu nhân như vậy không khỏi khiến tôi vài phần kính trọng.”

Nhạc Hoành nghe hẳn nói xong, lúc này mới khẽ thở ra, cố gắng nhịn cười nói: “Còn một người nữa đâu? Ta có biết hay không?”

Vân Tu nhất thời yên lặng, khuôn mặt cương nghị thế nhưng cũng nóng lên, chần chờ rồi nói: “Cô có biết đấy.”

“Ta biết sao?” Nhạc Hoành vội đứng dậy bước đi mấy bước nói: “Người đừng nói, để ta đoán xem. Nữ tử mà ta biết cũng không tính là nhiều, chẳng lẽ...” Nhạc Hoành ngộ đạo đứng thẳng người, cúi đầu giờ tay chỉ vào Vân Tu: “Thì ra là cô ấy.”

Mặt Vân Tu đỏ lên, cặp mắt liếc trộm Nhạc Hoành, sau không dám xía nữa ngẩng đầu lên nói: “Tôi người ngay thẳng, chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận, không có gì phải sợ phải xấu hổ hết. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi đã cảm thấy cô ấy tốt thực sự, còn hơn trăm ngàn lần mấy cô nương phấn son ngoài đường... Chi tiết...” Vân Tu buồn bã, hạ thấp giọng nói: “Cô ấy không thích kẻ lỗ mãng như ta...”

Nhạc Hoành nhìn mặt Vân Tu đầy vẻ thăm dò, đường nét tuấn tú nhú chặt lại khó có thể giãn ra, bản thân nàng chưa bao giờ gặp phải nam nhân kiêu ngạo cô độc nào mà lại non nớt như trẻ con vậy.

“Ta là kẻ cô độc một mình lớn lên, không có vương bận, trên người không có chút dư thừa nào, trở bỏ chém chém giết giết, chữ nghĩa cũng không biết được mấy từ...” Vân Tu tự an ủi nói: “Tất nhiên cô ấy cũng không để ý đến những thứ đó, cũng đối đãi ta như những người thân khác... nhưng... cũng chỉ có thể giống họ thôi.”

“Cô ấy...” Nhạc Hoành thấp giọng hỏi: “Cô ấy biết không?”

Vân Tu thờ dốc nói: “Với cái tính gần giống cô của cô ấy thì có thể nhận ra sao? Không nhận ra thì không nhận ra đi, với cái tính của cô ấy nếu mà biết được thì ngay cả nhìn cũng không thêm liếc mắt nhìn ta một cái, khi đó ta đây thảm rồi.”

“Tính tình giống ta sao?” Nhạc Hoành nhú mi nói: “Hai chúng ta tính tình thế nào?”

“Chính là...” Vân Tu cười hắc hắc nói: “Tức là khi thiếu chủ bày tỏ thích cô ra mặt thì cô mới hiểu được lòng của người. Bằng không sợ ý không nhìn ra gì cả...”

“Là thế sao...” Nhạc Hoành khẽ thì thào: “Ta và quận chúa đều như vậy sao...”

Mặt Vân Tu dần dần tán đi, trắng rằm lại nửa ẩn nửa hiện, ánh lên vẻ mê hoặc của Vân Tu và Nhạc Hoành. Nhạc Hoành không khỏi nắm chặt bàn tay phải... Nàng còn nhớ rõ ngày đó Ân Sùng Húc lo lắng phủ bàn tay thô ráp của mình lên tay nàng...

Đại ca...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Gió mưa kéo đến

Trong soái doanh.

Ân Sùng Quyết hùng hổ xốc màn trướng đi vào.

“A Hoành?” Âm Sùng Húc ngẩng đầu thấy là đệ đệ, thu hồi ánh mắt có chút thất vọng. “Đệ đến rồi à.”

“Vâng.” Âm Sùng Quyết hậm hực đi đến bên cạnh bàn, nhắc ấm trà lên nốc ừng ọc.

“Ai chọc đến Ân nhị thiếu mà khiến đệ trông có vẻ không vui thế?” Âm Sùng Húc nhìn đệ đệ nói.

“Còn có thể là ai nữa?” Âm Sùng Quyết hừ một tiếng phẫn nộ nói: “Trong Sài gia quân này, kẻ mà nhìn hai huynh đệ ta không vừa mắt còn ai nữa? Tên Ngô Hữu kia đợi ngày khắc rơi vào tay đệ, nhất định phải dạy cho hắn một bài học mới được.”

“Đệ có cừ oán tất báo, đại ca biết.” Âm Sùng Húc ôm trán: “Từ lúc theo thiếu chủ, cái bản tính nóng vội của đệ đã thu lại khá nhiều, cũng khó cho đệ khi phải nhìn Lý Trọng Nguyên và Ngô Hữu.”

“Cũng không biết tình hình ở Huy Thành hiện tại như thế nào.” Âm Sùng Quyết xoa xoa cổ tay nói. “Đến bây giờ vẫn không có chút tin tức nào... đại ca, huynh cảm thấy lần này thiếu chủ đi có được việc hay không?”

Sắc mặt Âm Sùng Húc khê đối, ôn hòa nói: “Không có tin tức coi như là tin tức tốt đi. Thành bại mỗi bên chiếm một nửa, bên nào cũng không thể nắm chắc mười phần được, Ân Gia Bảo đi theo Sài gia không phải lúc đó chúng ta cũng đánh cược một lần vận số hay sao? Hết thấy đều xem ý trời thôi.”

Ân Sùng Quyết nhìn quanh bốn phía. “A Hoành đi đâu rồi?”

Ân Sùng Húc lo lắng nhưng vẫn mỉm cười nói: “Sao muội ấy chịu ngồi nhàn rồi ở đây được, đi ra ngoài tản bộ giải sầu rồi.”

Ân Sùng Quyết hạ giọng ghé sát vào tai đại ca nói: “Đại ca, nếu những lời đệ chuẩn bị nói là bừa bãi lung tung, huynh nghe liền quên đi là xong, được chứ?”

Ân Sùng Húc nhìn chăm chú vào vẻ mặt khác lạ của đệ đệ gật đầu nói: “Đệ nói đi.”

“Nếu là...” Âm Sùng Quyết cười tà nói: “Nếu là thiếu chủ ở Huy Thành gặp bất lợi không thể về... huynh đệ ta tính thế nào?”

“Sao lại thế?” Âm Sùng Húc lắc đầu bất mãn nói: “Thiếu chủ sao không thể trở về...”

“Vừa rồi đại ca mới nói, thành bại chia đều, một khi đã như vậy tất nhiên sẽ có khả năng thiếu chủ gặp bất lợi.” Âm Sùng Quyết kiên trì nói: “Cũng chỉ là đoán mò mà thôi, sao đại ca phải cho là thật chứ?”

Ân Sùng Húc nghĩ nghĩ nói: “Nếu thật sự là như thế, ta và đệ liền mang người của Ân Gia Bảo uay về Tuy Thành thôi. Còn có cả... A Hoành nữa...”

“Đại ca thực sự chỉ nghĩ như vậy sao?” Âm Sùng Quyết nhú mày có chút tức giận: “Ân Gia Bảo xuất quân ra đi, lại trở về như vậy sao, có vẻ đáng tiếc quá, cha đã bao giờ làm vụ buôn bán nào thua lỗ như vậy chứ?”

“Còn có thể sao nữa?” Âm Sùng Húc khó hiểu nói: “Tuy Thành an phận ở một góc, chúng ta vẫn giống như trước đây thì có gì mà không tốt chứ. Huống chi nếu thiếu chủ thật sự có chuyện gì không hay xảy ra, A Hoành phải làm sao bây giờ? Nam Cung gia tuyệt đối sẽ không tha cho muội ấy, chúng ta nhất định phải đưa muội ấy đi cùng.”

Ân Sùng Quyết bỗng có chút nản lòng, tay khê gõ bàn nói: “Thiếu chủ gặp chuyện, Sài gia quân chính là rấn mất đầu, 10 vạn đại quân này chuyện gì mà không làm được... đại ca?”

Ân Sùng Húc nhất thời hiểu được ý của đệ đệ, âm trầm nói: “Thu hồi ý nghĩ vớ vẩn trong đầu đệ lại? Tại sao lại là rấn mất đầu? Chưa nói đến quận mã gia, Nhạc Hoành đang mang cốt nhục của thiếu chủ, Sài gia vẫn còn có hy vọng.”

“Bọn họ?” Âm Sùng Quyết bĩu môi, thấy vẻ mặt đại ca lộ vẻ bất mãn hiếm gặp, cười trừ nói: “Đại ca coi như đệ hồ ngôn loạn ngữ, quên đi, quên đi là được.”

Vân Tu và Nhạc Hoành người trước người sau mà đi, Nhạc Hoành nhìn bóng Vân Tu, nhìn không được cười khê thành tiếng.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu ảo não quay người: “Biết ngay là không nên nói cho cô biết mà, chuyện này có gì đáng cười chứ?”

“Ta không cười, không cười.” Nhạc Hoành che miệng nói: “Đề ta nói với Sài Chiêu, bảo chàng tìm cho người một cô gái nhà võ tướng, khí khái không thua gì nam nhi, đảm bảo người sẽ ưng ý cực kỳ.”

“Chớ chớ.” Vân Tu cuống quýt nói: “Cầu xin cô đừng có nói dây tơ hồng giúp tôi. Cả đời ta đều ở Sài gia, có thể quen biết quận chúa đã cảm thấy mỹ mãn, Lý Trọng Nguyên lại đối đãi thực lòng với nàng... tôi vui thay cho nàng, thực sự như vậy.”

Nhạc Hoành giả vờ giận dữ nói: “Thôi cũng lười quản người, cả đời người cứ vậy là được rồi.”

Vân Tu gãi gãi đầu, hoãn bước chân đi phía sau Nhạc Hoàn, mặc cho nàng chủ nhỏ oán hận, cũng không đáp một tiếng.

Huy Thành – kinh đô Đại Chu.

Điện Trạch Thiên

Nam Cung Yến ngồi ngay ngắn trên ghế cạnh long ý, mắt phượng đảo qua toàn bộ thần tử trong đại điện, môi đỏ khẽ mấp máy đếm số người số. “Chín, mười, mười một...” Bên môi Nam Cung Yến hiện lên ý cười nhàn nhạt, lắc lắc tay áo nói: “Chư vị thúc bá đều đã đến đông đủ, bản cung và hoàng thượng đều cảm thấy rất vui mừng.”

Tô Thụy Thuyền nhìn đám giá áo túi com vô dụng của Nam Cung gia, cũng cúi đầu thờ dài, nhìn thái phó Lạc Tân lắc đầu.

Sài Dật đứng bên cạnh đã đau ốm nhiều ngày, nhưng thân hình vẫn sừng sững không nhúc nhích, cao giọng nói: “Trưởng công chúa, nếu chư vị Vương gia đều đã có mặt, lão phu cũng đã ở trong cung nhiều ngày, vậy cũng nên cho mọi người thoải lòng ngóng trông có thể gặp mặt hoàng thượng một lần đi.”

“Ha ha.” Nam Cung Yến lắc đầu nói: “Sài vương gia vẫn nóng vội như vậy.”

“Không phải bồn vương nóng vội.” Đôi mắt sắc lạnh của Sài Dật quét qua đám vương gia họ Nam Cung. “Bệnh tình của hoàng thượng rốt cuộc thế nào, trưởng công chúa vẫn lảng tránh nhiều lần, khiến cho bồn vương không khỏi nghĩ nhiều.”

Thấy Tô Thụy Thuyền nhấp nhòm nhìn ngoài cửa cung, không còn vẻ bình tĩnh như mọi khi Lạc Tân liền ghé sát vào ông ta thấp giọng nói: “Tô Thái úy sao vậy? Hôm nay có vẻ thất thần, Sài vương gia gây sự, sao ngài không nhắc nhở vài câu thay cho trưởng công chúa chứ?”

Tô Thụy Thuyền khẽ hắng giọng nói: “Chúng ta cũng đã lâu không được gặp hoàng thượng, thái phó ngài không có chút nghi ngờ nào sao?”

“Mấy hôm trước ông không có nói như vậy...” Lạc Tân khó hiểu nói.

“Việc khó hiểu khiến người ta sinh ghi.” Tô Thụy Thuyền như là nói cho người ngoài nghe, hoặc là như nói với chính mình.

Lạc Tân lắng tai nghe cũng không rõ ràng lắm, lắc đầu tránh ra mấy bước, thấy Nam Cung Yến và Sài Dật giằng co không bên nào chịu yếu thế, trong lòng cũng có chút bất an.

Nam Cung Yến thấy Sài Dật mạnh miệng, tức giận nói: “Nói đến chuyện truyền chất nhi của ông rút quân hồi cung nghị sự về hoàng thượng cũng là chuyện mấy ngày rồi, nếu Sài Chiêu thật tình nhớ tới thúc phụ là ông thì sẽ phi ngựa không quản ngày đêm mà về tới nơi rồi chứ?”

“Nếu Sài Chiêu không muốn quay về Huy Thành...” đôi mắt sâu không đáy của Sài Dật hiện lên tia sáng khó lường khiến người ta sợ hãi: “Trưởng công chúa liền định không cho chúng thần gặp hoàng thượng sao?”

“Sài Chiêu không muốn quay về Huy Thành?” Nam Cung Yến cười khanh khách: “Lệnh của hoàng thượng đã ban xuống, hần không quay về khó mà tránh khỏi trọng tội kháng chỉ. Hần nghĩ rằng nắm trọng binh trong tay thì hoàng thượng không làm gì được sao? Sài Chiêu cũng đừng quên, thúc phụ tôn kính của hần vẫn ở trong hoàng cung Tuy Thành. Hần phạm phải tội chết, cho dù là xa tận chân trời, vẫn có người thay hần chịu phạt, chỉ cần Sài Chiêu không sợ người trong thiên hạ phỉ báng hần là kẻ vong ơn phụ nghĩa thì hần cứ ở bên ngoài mà tiêu dao đi.”

Câu nói chói tai này khiến người nghe kinh hồn mà nhìn nhau, Lạc Tân xoa xoa tay, lùi lại phía sau mấy bước.

“Ha ha ha ha!” Sài Dật mặt không đôi sắc cười thông khoái. “Hay cho trưởng công chúa lắm mưu nhiều kế, dùng bồn vương áp chế Sài gia. Hay. Đúng là không thể ngờ tới.”

Nam Cung Yến thấy Sài Dật vẫn tự nhiên thoải mái, vẻ mặt tràn đầy khinh thường mình, mắt phượng giận dữ nói: “Bản cung không cười nói với ông, ông cười cái gì trước mặt mọi người hả? Chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?”

“Sài Vương gia là cười trưởng công chúa nguoi thật sự quá ngu xuẩn, ngu xuẩn đến mức mất hết thể diện của Nam Cung gia!”

“Kẻ nào?” Nam Cung Yến sợ hãi nói: “Kẻ nào dám nói như vậy với bản cung?”

Bên ngoài Trạch Thiên đại điện, một người mặc y phục thị vệ đại nội chậm rãi đi đến gần, Nam Cung Yến nhìn chăm chú nhưng không thấy rõ vẻ mặt y, nhưng ánh mắt màu sáng chói chang kia trong thiên hạ này cũng chỉ có một người... chính là y.

“Sài... Chiêu?!” Nam Cung Yến thở gấp, kéo cung nhân bên cạnh tới nói. “Có phải, có phải là Sài Chiêu hay không?”

“Sài Chiêu?” “Sài thiếu chủ đã tới?”

Sài Dật khép chặt hai mắt môi mím, hô hấp bình tĩnh, tấm lưng gió bão không rung chuyển bỗng trở nên kích động.

Tô Thụy Thuyền thờ dài một tiếng, nuốt cổ họng khô khốc.

“Sài Chiêu to gan.” Lạc Tân tròn to mắt nói: “Không có người truyền sao nguoi dám đi vào điện Trạch Thiên? Còn ăn mặc như vậy nữa, vớ vẩn, thật sự quá vớ vẩn.”

Sài Chiêu không có đáp lại bất luận kẻ nào, trấn định đi đến gần Sài Dật đang đứng bất động, quỳ gối cúi đầu nói: “Cháu bất hiếu, để cho thúc phụ bị giam trong cung phải chịu uỷ khuất lâu ngày, hôm nay con tiến vào hoàng cung, nhất định đưa thúc phụ bình an rồi đi.”

“Rời đi?” Nam Cung Yên cười lạnh nói. “Người coi hoàng cung là nơi nào? Sài Chiêu, chân người cũng nhanh quá đấy, so với bản cung dự tính nhanh hơn không ít đâu...”

Sài Chiêu khẽ cong khoe miệng, nhìn thẳng Nam Cung Yên nói: “Khỏi bẩm trưởng công chúa, Sài Chiêu đến Huy Thành này... đã hơn 3 ngày, cũng đã lưu lại 1 ngày ở Vân Đô... so với dự tính của công chúa, nhất định là lệch khá nhiều đó.”

Trong lòng Nam Cung Yên có chút khiếp sợ nhưng thấy tuy Sài Chiêu một mình đi vào điện Trạch Thiên tuy khẩu khí kiêu ngạo không sợ bất kỳ ai nhưng cũng không đáng sợ, cúi đầu hừ một tiếng, vươn bàn tay ra chỉ, ra về trấn định nói: “Bản cung cũng không rành đầu võ miệng với người, mau đem hồ phù giao ra đây, còn có 10 vạn đại quân kia hiện giờ đã rút về đến đâu rồi?”

“Hồ phù?” Sài Chiêu đứng lên khoanh tay nói: “Trưởng công chúa hỏi ta là muốn lấy hồ phù sao? Hồ phù là đích thân hoàng thượng ban cho ta, người muốn lấy lại cũng phải là hoàng thượng mới đúng. Sao khẩu khí hiện giờ của trưởng công chúa như chính mình là hoàng thượng vậy?”

Lời này vừa nói ra, triều đình lại một phen xôn xao, mấy vị vương gia họ Nam Cung cũng tỏ vẻ hoài nghi bất mãn.

Nam Cung Yên cùng đường cả giận quát: “Bản cung là tỷ tỷ ruột của hoàng thượng, là cốt nhục của tiên đế, tất nhiên là nữ nhân có địa vị tôn quý nhất Đại Chu, bản cung hỏi hồ phù người, có gì không ổn.”

Không đợi Sài Chiêu mở miệng, đường thúc Nam Cung Quyết của Nam Cung Yên từ phía xa đề tiến lên mấy bước nói: “Trưởng công chúa, Sài thiếu chủ nói không phải không có lý, công chúa thay hoàng thượng thu lại hồ phù có chút không hợp lý. Hồ phù là hoàng thượng ngự ban, công chúa nói miệng đã đòi lại... sợ là không ổn lắm. Đương nhiên bản vương không có ý gì khác, chẳng qua là... đã quá lâu không gặp hoàng thượng trong lòng cũng nhớ mong, hay là trưởng công chúa truyền giúp, nói là bản vương cùng các vị đường thúc ở đây...”

“Cần rồi...” Nam Cung Yên tức giận ngắt lời. “Một đám các người là muốn làm phản phải không, đợi đến khi bệnh của hoàng thượng tốt lên, nhất định sẽ đem các người trị tội thật nặng, không tha cho kẻ nào hết.”

“Nếu bây giờ hoàng thượng có mặt trên đại điện, cho dù phán Sài Chiêu ta tội gì ta đều cúi đầu nhận tội.” Sài Chiêu cời áo giáp thị vệ ném lên mặt đất, lộ ra y phục một màu đen khi thế bức người, từng bước tiến về phía Nam Cung Yên đã sớm run bần bật, “Trưởng công chúa đừng quên tội của hai người nữa...” Sài Chiêu cười bí hiểm nói.

“Ai...” Nam Cung Yên run lấy bầy cần răng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt càng lúc càng gần đến gần của Sài Chiêu.

“Tô gia...” Sài Chiêu cười khó lường đề thấp giọng: “Tô Thái úy, còn có... Tô Tinh Trúc!”

Nam Cung Yên chết đứng trên ghế, đầu ngón tay buông lỏng, khăn lụa trong tay trơn tuột rơi xuống đất ...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

“Bản cung không biết người đang nói cái gì.” Nam Cung Yên cứng rắn chống đối. “Tô Thái úy đối với Nam Cung gia trung thành tận tâm, bản cung vì sao phải định tội cha con họ, Sài Chiêu người chỉ còn chút hơi tàn, không được vậy bản người khác.”

“Trưởng công chúa thật sự nghĩ như vậy?” Sài Chiêu cười ha hả nói: “Cô có biết Sài Chiêu ta vào Trạch Thiên điện bằng cách nào không?” Sài Chiêu liếc mắt nhìn Tô Thụy Thuyền đang cúi gầm đầu im lặng: “Hết thấy đều nhờ vào tính toán của Tô thái úy, còn có y phục thị vệ đại nội của ta cũng đều do Tô tiểu thư của Thái úy phủ tặng cho...”

Nam Cung Yên không muốn cho Sài Chiêu nói nữa liền cắt lời. “Người đâu, đem Sài Chiêu kẻ nói năng nói cuội này nhanh chóng bắt lại cho ta.”

Hộ vệ mới tiến lên được mấy bước, Sài Chiêu mặt không đổi sắc nhìn về phía các vị vương gia họ Nam Cung nói: “Hoàng thượng sớm đã băng hà nhiều ngày, nữ nhân này cố tình một mình giấu giếm tin giữ không phát tang, chỉ đợi lấy lại hồ phù trong tay ta sẽ đem ta và các người loại bỏ, hoàn thành hiệp ước dơ bẩn của cô ta và Sở vương Kỷ Minh, tâm địa ác độc này khiến người ta tức giận sôi máu.”

Nam Cung Quyết cả kinh lùi về sau mấy bước, chỉ vào Nam Cung Yên nói: “Chuyện này... Trưởng công chúa! hoàng thượng thật sự đã băng hà sao?”

“Nói bậy.” Nam Cung Yên ôm ngực cường ngạnh chống đỡ. “Bất. Nhanh bắt Sài Chiêu ngay lập tức kéo ra ngoài xử tử. Mau lên.”

“Chậm đã!” Thái phó Lạc Tân chớp mắt nói: “Cự thần cũng có rất nhiều sự tình không rõ, Sài thiếu chủ lời nói quả thật lớn mật, nếu đã là nói bừa, vậy

cứ để ngài ấy nói hết rồi xử tử cũng chưa muộn...”

Nam Cung Yến tuyệt vọng nhìn về phía Tô Thụy Thuyền vẫn đứng ngây ngốc, nhưng Tô Thụy Thuyền vẫn không có nói gì.

Nam Cung Quyết nhìn Sài Chiêu vội la lên: “Người vừa mới nói hoàng thượng sớm đã băng hà, có thể có chứng cứ rõ ràng không? Băng hà nhiều ngày, như thế nào không có phát tang, thời tiết ngày càng ẩm áp, thi thể lại có thể giấu ở đâu? Sài Thiếu chủ...”

Sài Chiêu đối mặt với Nam Cung Yến trên đại điện vốn đã đứng ngồi không yên, vuốt cằm cười nói: “Vốn những lời này nên để trưởng công chúa trả lời các vị thúc bá mới đúng, nhưng trưởng công chúa không chịu nói, vậy ta liền thay cô nói vậy...”

“Sài... Chiêu...” Nam Cung Yến thê lương tựa như muốn cắn nát môi dưới. “Sài Chiêu!”

“Bệnh của hoàng thượng tái phát vào nửa đêm rồi ra đi, thái y túc trực bên người đều đã bị bí mật ban chết, nội thị vốn là người hầu thân cận bên cạnh trưởng công chúa tất nhiên sẽ không tiết lộ nửa lời. Mùa xuân ngày ẩm, thi thể hoàng thượng cứ để đó cũng không là cách hay...” Sài Chiêu kiêu ngạo liếc mắt nhìn đám chư thần, tiếp tục nói. “Chư vị ở đây chưa từng gặp qua hoàng thượng, nhưng nhất định đã nghe nói... trưởng công chúa ra lệnh cho người mang rất nhiều khối băng lớn từ Thương Sơn vào hoàng cung Huy Thành...”

“Thật sự là có chuyện này.” Có người gật đầu nói khẽ.

“Xe vận chuyển băng còn đỗ ở bên cạnh phủ của lão phu, lão phu còn tưởng ngày hè sắp tới, nên trưởng công chúa mới...”

Sài Chiêu cười nhẹ một tiếng nói: “Long thể của hoàng thượng đã được đặt ở trong hầm băng, nếu các vị không tin có thể để cho trưởng công chúa dẫn các vị đến hầm băng xem qua, nhất định sẽ rõ ràng. Trưởng công chúa, hiện tại có tiện rồi đi hay không?”

Nam Cung Yến đã nói không ra lời, mắt phượng giận dữ sớm đã tràn ra vẻ tuyệt vọng cùng không cam lòng.

Nam Cung Quyết cau mày nói: “Cho dù hoàng thượng thật sự đã băng hà, Sài thiếu chủ vừa mới nói chuyện trưởng công chúa cấu kết với Kỷ Minh, muốn lấy mạng mười một vị vương gia họ Nam Cung chúng ta, chuyện này có chứng cứ gì không?”

Lạc Tân thấp giọng than thở nói: “Đã là lúc nào rồi mà mấy vị vương gia còn lo đến tính mạng của mình... Đại Chu vô vọng, vận số Nam Cung gia cũng đến hồi tận rồi...”

Sài Chiêu không lập tức trả lời, thấy Sài Dật tuy đứng nhưng sắc mặt đã tối đi, cố gắng kiềm chế không ngắt lời bản thân mình, Sài Chiêu đi đến đỡ lấy tay thúc phụ, nhìn về phía nội thị đứng canh giữ trong điện lớn tiếng ra lệnh. “Sài Vương gia thân mình có bệnh, các người còn không mau mang ghế đến cho thúc phụ.”

Nội thị run rẩy, thấy trưởng công chúa hồn siêu phách lạc mặt cắt không ra một giọt máu cũng không biết nên như thế nào cho phải, nghĩ muốn động lại không dám nhấc dù nửa bước.

Tô Thụy Thuyền vội vàng ngẩng đầu, liếc mắt ra lệnh vội nói: “Còn ngây ngốc cái gì, mất mù hử? Còn không chạy nhanh làm theo lời Sài thiếu chủ nói!”

Nội thị vội vàng đưa một chiếc ghế dựa bằng gỗ lim đến bên cạnh Sài Dật, Sài Chiêu cung kính nói: “Thúc phụ, ngài ngồi xuống trước rồi nghe chất nhi nói rõ ràng với mọi người.”

Sài Dật ho khan mấy tiếng khó nhọc, gật đầu, dề lại tay cháu mình, khó khăn ngồi xuống, “A Chiêu nói tiếp đi, thúc phụ cũng rất muốn nghe.”

Sài Chiêu đứng thẳng dậy hướng thẳng về phía long ý bên cạnh Nam Cung Yến đi đến gần, cao giọng nói: “Trưởng công chúa sớm đã có giao dịch với Kỷ Minh, lấy thúc phụ ta áp chế, bức Sài gia quân giao ra hồ phù, giải vây cho Luong Quốc. Từ đó lấy Thương Châu làm giới tuyến, hai bên chia đôi thiên hạ. Trưởng công chúa, những lời vừa rồi ta nói có câu nào sai không?”

“Lấy Thương Châu làm giới tuyến, chia đôi thiên hạ?” Chư vị vương gia họ Nam Cung kinh hoàng nhìn nhau, một người vội la lên: “Trưởng công chúa, hoàng thượng nếu thật sự đã ra đi, không phải cô muốn... đem bốn vương và các vị thúc bá dụ tới Huy Thành, nhân cơ hội mà diệt trừ hậu hoạ sao?”

“Không phải... Không phải!” Nam Cung Yến kêu lên: “Bản cung... Yến Nhi sao lại dám mưu hại chư vị thúc bá! Không phải... Không phải... Vương thúc ngàn vạn lần không được tin những lời ma quỷ của Sài Chiêu... Sài gia muốn mưu phản oán vị, muốn hại chúng ta!”

“Chuyện này cũng không khó xem rõ phải trái.” Nam Cung quyết vuốt cằm có chút đàm chiêu nói: “Nếu thật sự hoàng thượng ở hầm băng...”

Lời còn chưa dứt, bên ngoài điện Trạch Thiên vang đến một trận tiếng bước chân dồn dập, chưa chờ mọi người kịp quay đầu nhìn xem, một thân ảnh đã chạy vào, thanh giọng nói: “Đại ca, thi thể hoàng thượng thực sự bị cất giấu ở hầm băng, cha con họ Tô không có gạt chúng ta.”

“Sài quận chúa!?”

“Là Sài quận chúa!”

“Tĩnh Nhi...”

Sài Tĩnh cũng không vội đáp lại phụ thân, không chút kiêu ngạo hay nịnh bợ nhìn thẳng người đang ôm quyền như muốn ám chỉ điều gì, mắt hạnh hướng

về phía chư vị vương gia họ Nam Cung nói: “Chư vị vương gia, bây giờ Sài Tĩnh sẽ cho người mang di hài của hoàng thượng đến, chẳng qua bên ngoài trời hơi nóng, qua lại trên đường chỉ sợ làm ảnh hưởng đến di thể của hoàng thượng, thật sự là bất kính. Hay là các vị vương gia gắng sức bước đi mấy bước cùng Sài Tĩnh đi đến hầm băng...”

Nam Cung Yên giờ tay chỉ vào Sài Tĩnh run giọng nói: “Sài Tĩnh to gan, người coi hoàng cung là vương phủ nhà người ở Vân Đô sao. Qua lại tự nhiên như chốn không người.”

Sài Tĩnh cười khanh khách, phui phui bàn tay nói: “Trưởng công chúa hẳn là hỏi qua Tô thái úy một chút mới phải. Tô gia bỏ gian tà theo chính nghĩa, sớm đã sắp xếp cho Sài gia ta ra vào hoàng cung thần không biết quỷ không hay... Bằng không người nghĩ rằng ta và đại ca ta sao có thể đi vào điện Trạch Thiên này? Chẳng lẽ là chấp cánh bay vào đây sao?”

Nam Cung Yên xui lơ trên ghế, cung nhân bên cạnh cũng không dám đến nâng dậy, người nào người nấy mặt xám như tro tàn hơi thở cũng trở lên mỏng manh hơn nhiều.

“Tất cả các người đều muốn mưu hại bản cung... Các người không muốn bản cung sống...” Nam Cung Yên lâm bầm, mắt phượng đã mất đi vẻ linh động.

“Chư vị... xin mời.” Sài Tĩnh đang muốn cất bước dẫn mấy vị vương gia đi hầm băng, thấy không có ai đi theo mình liền ngạc nhiên nói: “Sao vậy, các vị vương gia không tin ta sao?”

“Không phải, không phải.” Nam Cung Quyết vội không ngừng xua tay nói: “Những lời Sài quận chúa nói đều chuẩn xác, bốn vương là người đầu tiên tin, có phải không?” Nói xong quay đầu lại trừng mắt nhìn mấy người phía sau.

Mấy vị vương gia còn lại cũng phụ họa: “Bốn vương cũng tin Sài quận chúa, không cần nhìn, không cần nhìn.”

“Thế à...” Sài Tĩnh làm bộ như hiểu ra mọi chuyện dừng bước, lùi đến bên cạnh phụ thân nói: “Phụ vương, nếu các vị Nam Cung vương gia đều tin chúng ta, vậy Tĩnh Nhi liền ở đây với người được không?”

Sài Dật gật đầu trấn an, khẽ ho nói: “...Được... cùng phụ vương, còn có... A Chiêu.”

Từ trong lồng ngực Sài Chiêu lấy ra mấy phong thư có dấu ấn của Kỷ thị, tự tay đưa cho Nam Cung Quyết nói: “Nói miệng không bằng có chứng cứ, các vị vương gia cứ xem là biết.”

Nam Cung Quyết nom nớp lo sợ tiếp nhận, đưa cho mấy người hoàng thân quốc thích nhìn xem, thấy ai ai cũng lắc đầu, thờ dài không ngừng.

“Trưởng công chúa...” Các vị vương gia họ Nam Cung đều lắc đầu than thở: “Sao cô có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thế này. Năm xưa Kỷ thị xâm phạm lãnh thổ Đại Chu ta, Huy Thành cũng tràn ngập nguy cơ... thăm cừu này sao có thể quên được, lại còn dùng tính mạng Sài gia để trao đổi. Trưởng công chúa đã quên sao, năm đó Đại Chu hiểm nguy, chính nhờ Sài gia ra tay, đổ máu mới đánh lui quân Lương... tình nghĩa này có thể sánh với trời cao, sao có thể lấy oán báo ơn, làm cho người trong thiên hạ khinh thường gia tộc Nam Cung ta?”

Sài Dật vuốt râu cụp mi không nói nhưng đôi mắt thâm trầm lại sáng láng khó có thể che giấu, Sài Tĩnh cười thầm, khiêm thuận đứng ở phía sau phụ thân, vẻ mặt vô cùng trấn định tự nhiên.

“Là bọn chúng hại bản cung.” Nam Cung Yên hoảng hốt che hai mắt cười nhạo nói: “Các người thật là ngốc, mới như vậy đã bị Sài gia lừa. Các người quá ngu ngốc.”

Tiếng cười sắc nhọn vang vọng điện Trạch Thiên, tiếng vọng lại vô cùng quỷ dị.

Sài Chiêu bình tĩnh theo dõi Nam Cung Yên tựa như sắp phát điên. Sài Tĩnh nghiêng đầu quan sát Nam Cung Yên đang cười không ngừng: “Đại ca, nàng ta điên rồi sao?”

“Hoàng Thượng không có chết!” Nam Cung Yên nhảy người lên, tay chỉ về phía xa ngoài điện nói: “Các người nhìn xem, hoàng thượng... hoàng thượng ngay ngoài kia, ngay ngoài kia đang nhìn chúng ta đó.”

Nam Cung Quyết run rẩy quay đầu lại nhìn, ngoài điện ánh mặt trời sáng chói, làm gì có ai... dù vậy, sông lưng mấy người cũng lạnh toát.

“Các người không tin bản cung?” Nam Cung Yên khóc lớn, giọng khò sở nói: “Nó là đệ đệ của bản cung, sao bản cung lại không muốn nó sống, hoàng thượng đang ở bên ngoài, các người không tin, bản cung sẽ đem nó đến đây...”

Nam Cung Yên giãy khỏi hai tay cung nữ đang ôm lấy mình, nghiêng ngả chạy ra ngoài điện, khi chạy ngang qua Sài Chiêu đã bị Sài Chiêu túm chặt lấy tay.

Sài Chiêu vung tay cao giọng nói: “Người đâu.”

Nghe thấy hiệu lệnh của chủ thượng, ám vệ Sài gia đã vào hoàng cung từ sớm lập tức bao vây đại điện. Nam Cung Yên thấy thế, thê lương không ngừng hét chói tai, cố sức thoát khỏi tay Sài Chiêu, nhưng có cố sức thế nào thì cũng không thể thoát được.

Mặt xám của Sài Chiêu dừng ở long ý tại trung tâm đại điện cách mình không xa, khoé môi khẽ nhếch trấn định nói: “Trưởng công chúa đã gần như hoá

điền, e rằng sẽ ngộ thương người khác, lập tức dẫn đi, chờ thái y chẩn đoán.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Sài Chiêu lắng lắng lướt qua vẻ mặt hi giân khó dò của mọi người trên điện tiếp tục nói: “Trường công chúa cầu kết với kẻ địch chứng có vô cùng xác thực, không khỏi trong cung còn có mặt thám của Lương Quốc, nguy hiểm cho chư vị vương gia họ Nam Cung...”

Sài Dật khẽ động mắt, trầm mặc không nói khẽ liếc mắt nhìn chắt nhì tỏ ý tán thưởng.

Sài Tĩnh nắm chặt tay, trong miệng thầm lẩm bẩm: “Đại ca, đại ca nói tiếp...”

“Vi sự an nguy của các vị hoàng thân quốc thích Nam Cung gia...” Khoé miệng Sài Chiêu cong lên. “Thị vệ hoàng cung tạm thời do Sài gia quản tiếp quản... chư vị... có ý kiến gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Ngai vàng của Sài gia

Toàn bộ hoàng thân quốc thích Nam Cung gia nhìn nhau, không ai dám lên tiếng, đại diện cho mấy người lớn tuổi hơn Nam Cung Quyết đi lên trước, Nam Cung Quyết dùng ống tay áo thêu kim tuyến lau lau cái trán sớm đã ướt đầm mồ hôi, lắp bắp nói: “Sài thiếu chủ suy nghĩ chu đáo như vậy, bốn vương nào có dị nghị gì, không có, không có gì cả, cứ theo ý của Sài thiếu chủ đi...”

“Thiếu chủ sáng suốt!” Tô Thụy Thuyên ôm quyền cúi thấp đầu cao giọng nói: “Thiếu chủ sáng suốt.”

Tiếng hô đột ngột vang lên ở Trạch Thiên đại điện quanh quần không dứt, chúng thần nhìn ám vệ Sài gia vây kín bên ngoài đại điện, lại nhìn bộ dáng uất ức không dám phản kháng của người nhà Nam Cung, tất nhiên biết chuyện đã không thể trông mong vào hoàng tộc Nam Cung cứu vãn.

Sau một hồi ghé tai nói nhỏ, thái phó Lạc Tân tiến lên mấy bước quỳ xuống trước mặt Sài Dật đang ngồi ngay ngắn ôm quyền cung kính nói: “Hoàng cung đại biến, lão phu mất mớ chân chậm, không biết trường công chúa làm ra chuyện đại nghịch bất đạo. Sài vương gia bị nhốt trong thâm cung nhiều ngày nhưng vẫn lòng son dạ sắt tựa như nhật nguyệt soi sáng, lão phu bội phục. Sài thiếu chủ ở biên quan bày mưu nghĩ kế, cũng là lo cho an nguy của triều đình xả tắc, vượt ngàn dặm quay về vạch trần âm mưu của trường công chúa, bảo hộ Đại Chu bình an vô sự. Ân đức này, lão phu cùng chúng thần trong đại điện đều khắc cốt, không bao giờ quên.”

Sài Dật khẽ ho một tiếng ôm quyền đáp lễ nói: “Lạc thái phó khách khí rồi, chẳng qua vừa vào Kinh đã nghe tin hoàng thượng băng hà, bốn vương cũng đau lòng thổ dài. Hoàng thượng tuy là tuổi nhỏ, nhưng thiên tư thông minh hơn người, lại có hùng tâm tráng chí muốn tranh giành thiên hạ, nếu chờ đến khi trưởng thành, tất thành vị hoàng đế lưu danh thiên cổ. Đáng tiếc trời cao đồ kỵ anh tài, đứng là số phải chết trẻ... Thật sự rất đáng tiếc.”

“Thúc phụ đừng quá khổ sở, hãy đề ý thân mình.” Sài Chiêu bình tĩnh nói.

Mặt Sài Dật lộ vẻ bi ai gật đầu, phát nhanh cô tay áo chậm rãi đứng lên, nhìn một loạt mười một vị thân vương Nam Cung gia, giọng nói tuy khàn nhưng mạnh mẽ: “Có mặt cháu trai Sài Chiêu ở đây, bản vương cam đoan có thể giúp cho các vị thân vương vô ưu, giữ vững Đại Chu thiên thu muôn đời.”

Nam Cung Quyết quay đầu nhìn lại mấy người thân thích phía sau, vội không ngừng phụ họa nói: “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên!”

“Còn có một chuyện, không thể không bàn tới!” Tô Thụy Thuyên đứng phía sau mọi người vội nói.

“Chuyện gì?” Sài Dật vuốt cằm râu hoa sương đầy ý vị nhìn Tô Thụy Thuyên. “Còn có chuyện gì? Tô Thái úy đừng ngại cứ nói đi.”

Tô Thụy Thuyên liếc đám người đứng giữa đại điện, cao giọng nói: “Hoàng thượng băng hà, chưa có con nối dõi để lập làm thái tử, lại không có huynh đệ ruột để có thể kế vị... Nước không thể một ngày không vua, trước mắt lại là đại chiến giữa Lương Quốc và Đại Chu, nếu vì long ý trống rỗng mà dẫn tới vận mệnh đất nước rung chuyển, chỉ sợ Lương Quốc dựa thời cơ mà tiến tới, Đại Chu ta sẽ nguy ngập sớm thôi...”

“Nếu vậy...” Sài Dật vừa đáp lời vừa đâm chiêu nói: “Tô Thái úy nói rất đúng, nước không thể một ngày không vua...”

Sài Tĩnh nghiêng đầu từ từ đến gần phía Sài Chiêu đang đứng bất động, khẽ nói: “Chiến sự báo nguy, nghe nói Ung Thành khó công, đã lâu vẫn chưa bị đánh hạ, xem ra là chờ đại ca của ta đi cứu nguy... Chậc, Sài gia sao lại dính phải những chuyện khó xử này chứ...”

Thấy không có người dám phát ra tiếng đề nghị, Sài Dật liếc mắt nhìn quan ngự sử đứng ở góc điện. “Ngự Sử đại nhân thông hiểu mọi chuyện, vậy mời ngài lý giải cho chúng ta biết một chút, với tình huống như thế này, tiền nhân đã xử lý như thế nào?”

Ngự Sử quan run không dám lên tiếng, dường như cầu cứu nhìn về phía thái phó Lạc Tân, Lạc Tân run một hồi rồi nói: “Có gì thì nói đó, nhìn lão phu làm gì?”

Quan ngự sử có chút ghen ngào nói: “Khỏi bẩm chur vị vương gia, sách sử có viết: từ xưa đến nay để vị cha truyền con nối, huynh mất đệ thay. Hoàng thượng không có con nối dõi, lại không có huynh đệ... Sách sử ghi lại có thể chọn ra một vị vương tôn có uy tín nhất trong gia tộc kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước... cũng có thể... Cũng có thể...” Giọng quan ngự sử trầm xuống không dám nói tiếp.

Sài Tĩnh nghe rất chăm chú, thấy ngự sử quan không nói nữa, tròn to mắt hạnh nói: “Ngự Sử đại nhân sao không nói tiếp, bản quận chúa còn đang đợi đây?”

“Còn có thể...” Mồ hôi từ thái dương quan ngự sử chảy từng giọt từng giọt: “Chọn một người tài đức vẹn toàn không thuộc dòng họ... nhường ngôi để vị.”

“Nhường ngôi!”

“Nhường ngôi?”

Đại diện Trạch Thiên xông xao một trận, về mặt hoàng thân quốc thích họ Nam Cung đều trắng bệch, người nhìn ta ta nhìn người bắt lực mà co rúm thân mình. Lạc Tân và Tô Thuy Thuyên nhìn nhau không nói gì, nhưng hai ánh mắt sắc bén khó dò kia chỉ cần liếc mắt một cái cũng đủ hiểu rõ thiên cơ.

“Nhường ngôi?” Sài Tĩnh hứng thú bóp bóp mười ngón tay. “Ngự sử đại nhân mời giải thích rõ hơn.”

“Xưa hoàng đế họ Cơ, nhường ngôi cho người họ Doanh tên Thiếu Hạo, Thiếu Hạo lại nhường ngôi cho con nuôi của nhà họ Cơ là Chuyên Húc. Các vua Nghiêu, Thuấn, Vũ đều được nhường ngôi cho...” Quan ngự sử cúi đầu nói: “Chính là như thế...”

Sài Tĩnh khẽ cong cánh môi đỏ mọng, giọng nói thanh thúy như tự hỏi: “Sài Tĩnh ta đọc sách không nhiều, nhưng nghe nói vậy, vua Nghiêu có con trai là Đan Chu, nhưng trời sinh tính tình bạo ngược vô năng, cho nên ông ta thả rằng đem để vị tặng cho Ngu Thuấn, còn gả nữ nhi Nga Hoàng của mình cho Ngu Thuấn làm vợ, vị hoàng đế thâm minh đức hạnh này khiến cho người đời khâm phục.”

“Quận chúa nói không sai.” Lạc Tân phụ họa nói. “Từ xưa người có thể làm hoàng đế đức hạnh gồm nhiều mặt tụ thành, nhường ngôi có thể đề cử ra một vị hoàng đế anh minh, lão phu... Cảm thấy có thể thử một lần.”

Khoé mi Sài Dật khẽ nhích, nhưng vẫn vuốt râu tỏ vẻ không nghe thấy nữ nhân và Lạc Tân nói gì.

“Đại ca, huynh cảm thấy thế nào?” Sài Tĩnh ghé sát vào Sài Chiêu nói.

Sài Chiêu bình tĩnh nói: “Ta chỉ vì bảo vệ quốc gia, bảo hộ thúc phụ mà đến, còn những chuyện khác, Sài Chiêu ta cũng không muốn nghĩ, chur vị bàn luận ta nghe là tốt rồi.”

Sài Tĩnh làm bộ như tức giận lùi về sau mấy bước, bắt đầu đi nhìn Lạc Tân nói: “Lạc thái phó người xem, vị đường huynh này của ta đối với mấy chuyện này trước giờ đều không hề hứng thú, cứ tùy mọi người là được.”

Lạc Tân cười khan mấy tiếng nói: “Lòng Sài thiếu chủ lo cho thiên hạ, vì Đại Chu mở mang bờ cõi, đây mới là anh hùng thực sự.”

Tô Thuy Thuyên thừa thế nói: “Hộ quốc là trung thành dũng cảm, hộ quốc là vì ân hiếu, Sài thiếu chủ trung dũng song toàn, hiếu tự không quên, đây chẳng phải là lựa chọn tốt nhất để kế vị sao?”

Còn chưa kịp đợi người ngoài lên tiếng, Sài Tĩnh đã che miệng kinh sợ nói: “Tô Thái úy, sao ngài có thể nói vậy được? Ở đây còn có nhiều vị thân vương của Nam Cung hoàng tộc như vậy, luận về thân phận địa vị, đều cao hơn Sài gia rất nhiều... nên chọn một người từ bọn họ mới đúng, đại ca của ta sao có thể dám đương nói. Chớ nói như vậy!”

Tô Thuy Thuyên cười nhẹ, tự nhiên nói: “Vậy hay là quận chúa đề nghị ra một vị, mỗi người trên đại diện đều có thể đề cử một người.”

Đôi mắt hạnh to tròn của Sài Tĩnh xoay chuyển, sau dừng trên khuôn mặt chất phác của Nam Cung Quyết. “Ta cảm thấy... Quyết vương gia chính là lựa chọn tốt nhất.”

“Bốn vương...” Nam Cung Quyết giật lùi mấy bước mới miễn cưỡng đứng lại. “Quận chúa nói giỡn rồi, bốn vương sao có thể...”

Sài Tĩnh híp mắt nói: “Quyết vương gia là người lớn tuổi nhất Nam Cung gia, là vương gia được phong tước lâu nhất, ở trong triều cũng là người có uy vọng, lại là họ hàng xa của hoàng thượng, có huyết mạch hoàng gia... vậy còn không thích hợp sao?”

“Bốn vương vô công vô tích, chẳng qua là dựa vào tổ tiên che chở, sao có thể đảm đương trọng trách vua của một nước.” Về mặt Nam Cung Quyết có chút nóng bưng lên, nhất thời mồm miệng cũng trở lên hăm hồ. “Các vị trong Nam Cung gia đứng phía sau bốn vương đều thích hợp hơn so với bốn vương... Quận chúa, quận chúa hay là cô hỏi một chút ý tứ của bọn họ đi...”

Mấy người phía sau Nam Cung Quyết đều vội vàng tản ra, sợ bị Sài Tĩnh nhìn vào chính mình, miệng không ngừng nói từ chối: “Bốn vương không thể... Bốn vương không thể...”

“Chur vị vương gia đều khiêm nhường thế sao?” Sài Tĩnh kinh ngạc nói. “Tâm lòng rộng lớn như vậy, Sài Tĩnh cúi đầu nể phục.”

“Lời quận chúa nói cũng không hoàn toàn đúng.” Tô Thuy Thuyền và Lạc Tân đều kêu lên.

“Sao?” Sài Tịnh xoay người nhìn về phía hai người bọn họ. “Sài Tịnh tuổi trẻ không hiểu chuyện, mong rằng hai vị đại nhân chỉ điểm một chút.”

Tô Thuy Thuyền chậm rãi nhìn Sài Dật hồi lâu vẫn không thấy lên tiếng, dừng một chút nói: “Còn có một vị vương gia do đích thân tiên đế sắc phong, quận chúa không có đề cập đến.”

Sài Tịnh theo ánh mắt hai người nhìn lại, do dự không lên tiếng.

“Sài Vương gia!” Lạc Tân không cam lòng bị rớt lại nói: “Sinh tử tồn vong của Đại Chu đều trông cậy vào việc ngài lúc này đây có thể giống với ba năm trước hay không... Dừng thân mình, ngăn con sông dữ.”

“Ý tứ thái phó là thế nào?” Sài Dật chần chờ nâng mặt, đôi mắt sâu thẳm nhìn long ý bằng vàng giữa đại điện. “Bỏn vương không hiểu rõ lắm.”

“Luận về công tích, Sài vương gia và huynh trưởng của ngài là trọng thần khai quốc của Đại Chu, quân công hiển hách; trấn thủ Vân Đô nhiều năm, Vân Đô phồn hoa thế nhân có thể thấy được tài trị thế an bang, nói về nhường ngôi, cũng chỉ có Sài Vương gia ngài...” Lạc Tân chỉ long ý phía xa nói: “Có thể ngồi vững trên long ý kia.”

“Phụ vương ta...” Sài Tịnh líu lười nói: “Lạc thái phó, ngài...”

“Lão phu cũng cảm thấy Sài vương gia là người thích hợp nhất.” Tô Thuy Thuyền tán thành nói: “Nếu chư vị Vương gia Nam Cung đều khách khí chối từ... Vậy xem lại trên dưới cũng chỉ còn Sài vương gia thôi.”

Sài Chiêu thong thả bước đi quan sát kỹ vẻ mặt của chúng thần... chỉ thấy có người loé lên tia bất mãn, có người lộ vẻ khiếp đảm hận không thể sớm thoát khỏi đại điện khiến người ta sợ hãi này, có người trong mắt mang vẻ cung kính, có người ngo ngoe trước ngo sau như tìm kiếm ai đó...

Sài Chiêu dừng bước khẽ tung vạt áo nói: “Tô thái úy, Lạc thái phó, việc liên quan đến kế vị Đại Chu phải nhanh chóng đưa ra kết quả. Bên ngoài Ung thành Lương Quốc 10 vạn đại quân còn chờ ta sớm ngày trở về, ta chỉ sợ không thể chậm trễ hơn được nữa. Trận này không sớm kết thúc, thiên hạ còn trong cảnh gian nan, nhưng bất luận kế vị về tay ai, Sài Chiêu ta và thúc phụ đều sẽ vì đại Chu... Cúc cung tận tụy, không tiếc sinh mạng.”

Lời ít ý nhiều, lại khiến người ta hoảng hồn, đôi mắt với con ngươi màu xám đều là ánh mắt bối rối lo lắng, chỉ sợ thái độ của mình đã bị Sài thiếu chủ âm thầm ghi nhớ.

“Cũng chỉ có Sài Vương gia!” Lại có người nơm nớp lo sợ nói. “Đại Chu loạn trong giặc ngoài, cũng chỉ có Sài gia, nội có thể phụ quốc, ngoại có thể ngăn địch, lão phu cũng đề cử Sài vương gia.”

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

...

Nghe tiếng tán thành không ngừng bên tai, khuôn mặt nhin cười của Sài Tịnh đã hơi đỏ lên, mắt hạnh nhìn Sài Chiêu, thấp giọng nói: “Đại ca... huynh xem...”

Sài Chiêu thản nhiên gật đầu với Sài Tịnh, Sài Tịnh khép lại cánh môi ngẩng đầu nhìn quần thần, vẻ mặt vô cùng cung kính.

“Chuyện này...” Sài Dật tỏ vẻ khó xử nói: “Cảm tạ chư vị đã tín nhiệm, bỏn vương thấy mình không nhận nổi. Chuyện hộ quốc tất nhiên Sài gia không dám lơ là, cũng là chuyện nên làm của bậc làm thần. Nhưng chuyện kế vị... bỏn vương dù sao cũng không dám đương nổi. Tiên đế vốn có ơn tri ngộ với huynh trưởng vốn vương, chỉ cần nói đến ân tình này, con cháu Sài gia đời đời đều nguyện trung thành với Nam Cung gia, vĩnh viễn không dám ruộng bỏ.”

“Vương gia.” Tô Thuy Thuyền lắc đầu nói: “Tìm bậc minh quân, không nên coi trọng người ngồi trên long ý là ai, mà phải xem coi người đó có thể làm cho muôn dân trong thiên hạ được hưởng an vui, núi sông yên bình. Đại Chu nhiều lần khó khăn, đến thời điểm này đã không thể chịu nổi dù chỉ một ngọn sóng nhỏ. Sài Vương gia!” vừa nói Tô Thuy Thuyền kéo vạt áo quỳ xuống đất nói: “Lão phu, cầu vương gia đừng từ chối nữa.”

Lạc Tân vội vàng quỳ xuống theo, cúi đầu nói: “Lão phu cũng khẩn cầu Sài vương gia, nể mặt tiên đế, thương xót cho con dân Đại Chu mà không từ chối nữa.”

Mất thấy người quỳ xuống càng lúc càng nhiều, chư vị vương gia Nam Cung cũng khó mà đứng đó, khẽ rút chân không biết nên làm thế nào cho phải. Có người đẩy đẩy lưng Nam Cung Quyết, nói nhỏ: “Quyết vương thúc, bây giờ phải làm thế nào? Sao có thể để cho Sài Dật...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

“Còn có thể làm gì nữa?” Lại có người khề la lên: “Vừa rồi Sài Chiêu đã nói rất rõ ràng... 10 vạn đại quân. 10 vạn đại quân đó. Y có hồ phù trong tay, chúng ta ngoài hư danh hoàng tộc, còn có gì để tranh giành với Sài gia chứ?”

“Thức cháu bọn họ mang họ Sài. Nam Cung gia chúng ta... mới là huyết mạch hoàng tộc... là người thân nhất của tiên đế.”

“Còn không muốn sống sao?” Nam Cung Quyết kìm nén lửa giận nói: “Vậy để bọn vương lập tức đề nghị cho người ngồi lên long ý nào được chưa?”

Người kia đột nhiên run bần bật, vội vàng lùi về sau thờ cũng không dám thở mạnh. “Là nói bừa, nói bừa... Vương thức chó trách.”

Sài Tịnh đứng im nhìn đám người họ Nam Cung không ngừng đùn đẩy nhau, xong tiến lên dè dặt nói: “Ta vẫn thấy Quyết vương gia mới là lựa chọn tốt nhất...”

Nam Cung Quyết mềm nhũn bấp chân vội quỳ xuống dập đầu với Sài Dật nói: “Bọn vương cũng hiểu được Sài vương gia nhận mệnh trời, chiều theo lòng người, mong Sài vương gia đừng thoái thác nữa, người Nam Cung gia đều nguyện sống chết trung thành với Sài vương gia, thề không hai lòng.”

Thấy Nam Cung Quyết cũng đã cúi đầu xưng thần, những người còn lại cũng vội vàng quỳ xuống, hô lớn: “Người Nam Cung gia đều nguyện sống chết trung thành với Sài vương gia, thề không hai lòng.”

“Thề không hai lòng...”

Sài Dật ngửa đầu nhìn mái điện Trạch Thiên bằng gỗ dát ánh kim cao cao, thật lâu không nói gì.

“Sài Vương gia...” Tô Thụy Thuyền cẩn thận thăm dò: “Tất cả mọi người đều đang quỳ...”

“Thôi được.” Sài Dật trầm giọng đáp ứng, tung vạt triều phục chậm rãi đi về phía kim văn long ý giữa đại điện rồi quỳ xuống, dập đầu ba cái. “Có tổ tiên hoàng đế ở trên cao, Sài Dật ta lúc này đây... thực sự là bất đắc dĩ nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, may nhờ toàn bộ Nam Cung gia cùng quan văn võ tướng đều nhất mực tin tưởng, Sài Dật cũng chỉ có thể theo ý tứ của mọi người.... Thay tiên đế... Giữ vững ngàn vạn non sông Đại Chu.”

Đôi mắt to tròn của Sài Tịnh bỗng chớp chớp ướt át mơ hồ... nàng còn nhớ rất rõ, khi mình còn nhỏ chính là lúc cả nhà bá phụ chịu liên lụy bởi tội mưu nghịch, sau một đêm cả phủ đều vắng lặng, đường huynh sớm tốt vui đùa cùng nàng lớn lên cũng chẳng biết đi đâu. Nhà mình tuy là may mắn tránh được kiếp nạn này, nhưng đại trạch đông như cây hội cũng ngày càng thưa vắng tựa có thể giăng lưới mà bắt chim, không có một ai dám tới cửa kết giao nữa.

Qua một thời gian, không biết phụ thân dẫn đâu về một thiếu niên, quần áo lam lũ, khuôn mặt xa lạ, nhìn nàng hồi lâu cũng không nói nửa chữ. Nàng dường như biết thiếu niên này nhưng lại chần chờ không dám nhận. Tận đến khi thiếu niên nọ ngẩng cao mặt, nàng nhìn đến đôi mắt màu xám kia, mới che miệng khóc thành tiếng... “Là đại ca phải không?”

“Tĩnh...” Thiếu niên nuốt lời muốn nói vào trong, kính cẩn đáp: “Tiểu nhân... ra mắt Sài quận chúa.”

Sài Tịnh hít sâu cố gắng bình phục kích động trong lòng, nhìn không được quay đầu nhìn về phía bên cạnh Sài Chiêu... Sài Chiêu khoanh tay đứng thẳng mắt xám nhìn thẳng vào long ý gần trong gang tấc không chớp, tuy là không hề gợn sóng, nhưng tựa như không muốn rời tầm mắt.

“Phụ vương, Thương Sơn là nơi như thế nào? Con nghe người ta nói, nơi đó có đến nửa năm là trời đông giá rét, nước đóng thành băng, không thấy màu xanh, Tịnh nhi không muốn đi Thương Sơn, Tịnh Nhi muốn ở lại Vân Đô.”

“Quận chúa, A Chiêu sẽ cùng đi Thương Sơn với người. Nơi đó cho dù có lạnh đến mấy, chúng ta nhiều người như vậy ở đó, nhất định sẽ ấm lên.”

“Vân Đô tốt thế, ta không đi đâu.”

“Trên đời này không có nơi nào tốt hơn Vân Đô... A Chiêu hứa với quận chúa, sẽ có một ngày, chúng ta sẽ trở về, không bao giờ... rồi đi nữa.”

Sài Tịnh tựa như có thể nghe thấy thanh âm nghẹn ngào nín nhịn từ cổ mình, bàn tay túm chặt tay áo khẽ run, tai đã không nghe rõ lời phụ thân nói bên cạnh, cố gắng đè nén cơn sóng vui mừng trong lòng.

“Sài vương gia đồng ý rồi.” Lạc Tân vừa mừng vừa sợ nói. “Thật sự tốt quá rồi. Lão phu thay mặt cho văn võ toàn triều, con dân Đại Chu, tạ ơn Sài vương gia.”

“Ngự sử đại nhân.” Tô Thụy Thuyền kêu.

“Có ty chức.”

“Chuyện tân đế đăng cơ không thể kéo dài, người nhanh chóng chọn ngày hoàng đạo, cùng chư vị đại nhân bộ lễ triển khai, không thể chậm trễ.” Tô Thụy Thuyền dặn dò.

“Ty chức tuân mệnh.” Ngự sử quan không ngừng gật đầu nói: “Ty chức nhất định đem hết khả năng, không dám lười biếng.”

“Vương gia...” Tô Thụy Thuyền xoay người nhìn Sài Dật, thấy Sài Dật vẫn còn quỳ gối trước long ý, vội vàng chạy lên đỡ, “Vương gia mau đứng lên, mặt đất lạnh lẽo, vương gia chú ý thân thể.”

Sài Dật không nhúc nhích, thấp giọng nói: “Bỏn vương thực có lỗi với tiên đế, có lỗi với Nam Cung gia, để bỏn vương quỳ thêm một chút, mong rằng tiên đế có thể tha thứ cho bỏn vương.”

Tô Thụy Thuyền vội thu hồi bước chân, nâng tay áo lau khoé mắt, thờ dài nói: “Nếu không phải không còn cách nào khác, lão phu cũng không muốn như vậy... Tiên đế cùng tổ tiên hoàng tộc trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ hiểu cho lỗi khỗ hôm nay của mọi người, thông cảm cho khó xử không thể thoái thác của Sài vương gia.”

Màn đêm hạ xuống, trừ bỏ Nam Cung hoàng thân quốc thích vẫn phải ở lại trong cung, các thần tử còn lại đều lục đục ra về. Thấy khi ban mai thiên hạ còn họ Nam Cung, nay ánh trắng lên đã nằm trong tay Sài gia, chúng thần đều không khỏi than thở, người nào người nấy dường như vẫn chưa tin nổi những chuyện xảy ra trên đại điện Trạch Thiên ngày hôm nay.

“Tô thái úy.” Lạc Tân chạy gần Tô Thụy Thuyền, “Ông chậm một chút.”

“Sao?” Tô Thụy Thuyền cúi đầu đáp lại. “Lạc thái phó có việc gì chăng?”

Lạc Tân nhìn xung quanh, quần bách nói: “Mọi cử chỉ biểu hiện hôm nay của lão phu có lọt vào mắt Sài gia không?”

“Ý của Lạc thái phó là...” Tô Thụy Thuyền chần chờ nói.

“Ai...” Lạc Tân khẽ dậm chân. “Ai mà ngờ được chứ. Trước lúc Sài gia quân xuất chinh, lão phu còn không ít lần ngăn chân bọn họ. Giờ thì tốt rồi, trời đất xoay chuyển khiến người ta khó mà tin được. Hôm nay lão phu theo ý của ông ủng hộ Sài vương gia... Ông nói xem, Sài gia có thể vì chuyện hôm nay mà quên đi hiềm khích khi xưa không?”

Tô Thụy Thuyền cười khan nói: “Lạc thái phó, hôm nay trên điện ông có công lớn, những câu nói khi đó của ông, Sài vương gia nhất định ghi tạc trong lòng.”

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.” Lạc Tân thở phào một hơi. “Vẫn là Tô thái úy học rộng hiểu nhiều, sau này mong rằng giúp lão phu thêm, lão phu tuổi cao, có đôi khi không nhạy bén, thật sự là... kinh tâm động phách, dọa chết lão phu.”

“Thái phó ngài tai thính mắt tinh, làm sao mắt nhạy bén chứ?” Tô Thụy Thuyền phát ông tay áo đi nhanh hơn. “Sau này trên điện Trạch Thiên, nhất định ngày càng toả sáng.”

Lạc Tân nhìn Tô Thụy Thuyền nhanh chóng rời đi, lại xoay người nhìn Trạch Thiên đại điện chìm trong bóng đêm, trong lòng dâng lên từng cơn ớn lạnh, cũng vội vàng chạy theo Tô Thụy Thuyền.

Trạch Thiên đại điện

“Phụ vương.” Sài Tĩnh nhào người ra ngoài thăm dò, sau đó rút người lại nói: “Bọn họ đều đi rồi, ở đây giờ chỉ có chúng ta thôi, phụ vương mau đứng lên đi.”

Vừa nói Sài Tĩnh vừa chạy đến đỡ phụ thân lên lại bị Sài Dật lạnh lùng từ chối. “Phụ vương...”

“Thúc phụ là thực lòng muốn quỳ trước long ý.” Sài Chiêu khẽ kéo Sài Tĩnh ra. “Chúng ta ở đây cùng thúc phụ là được rồi.”

Sài Tĩnh như hiểu ra điều gì, không lên tiếng nữa.

Trạch Thiên đại điện tối tăm chỉ có ánh trăng bên ngoài chiếu vào long ý khi thì sáng tỏ, khi lại mờ ảo, Sài Tĩnh dụi dụi mắt, hai hàng nước mắt chảy xuống, rơi trên nền đại điện, tựa như những đoá hoa ngọc sáng ngời.

Đại điện yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của mỗi người, Sài Chiêu như nghe thấy tiếng mưa, lại thấy Sài Tĩnh đang che mắt, thấp giọng nói: “Quận chúa, lúc này hẳn lên vui mới phải, sao lại khóc chứ?”

Sài Tĩnh nghĩ muốn đáp lại y, nhưng mới cất giọng đã nghẹn ngào, vừa khóc vừa cười nói: “Ai khóc chứ, muội đang cười đây... Đại ca bắt ta nói làm gì chứ, Tĩnh Nhi mở miệng cũng chỉ được như vậy...”

Sài Chiêu nhìn bộ dáng đáng yêu của Sài Tĩnh, khó nhịn cười to thành tiếng.

“Huynh còn cười muội.” Sài Tĩnh lại tức giận, vừa cười vừa khóc hét.

Sài Dật như là không nghe thấy tiếng tranh cãi phía sau, ho khan gian nan nghĩ muốn đứng dậy, Sài Chiêu thấy thế vội vàng đỡ thân thể già nua của ông. “Thúc phụ chậm một chút, cứ từ từ đứng dậy.”

“Thúc phụ không sao, thúc phụ ổn lắm” Sài Dật hữu lực nói: “Chưa bao giờ thúc phụ vui như hôm nay.”

Sài Dật ổn định thân mình, chỉ vào long ý trên đại điện nói: “A Chiêu, Tĩnh Nhi, đỡ bỏn vương... à không, phải là Trẫm, đỡ trẫm đi lên.”

Sài Dật đi từng bước về phía long ý, mỗi một bước như nặng ngàn cân, mỗi một bước như dốc hết khí lực.

“A Chiêu.” Sài Dật thấp giọng hỏi. “Sài gia từ khi có biển đã bao nhiêu năm?”

“Mười ba năm.” Sài Chiêu không cần nghĩ đã nói.

“Thương Sơn...” Sài Dật tiếp tục nói. “Sài gia ở đó bao nhiêu năm?”

“Bảy năm.” Sài Chiêu bình tĩnh nói.

“Long ý này.” Sài Dật vuốt hoa văn hình rồng trước mặt: “Thúc phụ có thể ngồi bao nhiêu năm?”

Sài Chiêu chưa bao giờ đứng gần long ý như lúc này, gần đến mức có thể chạm vào, gần đến mức chỉ cần một cái xoay người liền có thể phát áo ngồi vững vàng vào chỗ của mình, vừa ngắm thiên hạ.

“Thúc phụ chỉ cần muốn, liền có thể trọn đời ngồi trên long ý.” Sài Chiêu đồng dạng đáp.

Sài Dật vuốt râu cười mà không nói, yêu quý vuốt từng hoa văn trên long ý không muốn ngồi xuống.

Sài Tịnh do dự vươn tay vừa chạm vào lại vội rút lại, lè lưỡi nói: “Cái ghế này, quý như vậy sao? Trừ bỏ màu vàng, cũng chẳng khác gì mấy với ghế ở vương phủ Vân Đô của chúng ta.”

“Chất nhĩ đồ thúc phụ ngồi xuống.” Sài Chiêu đang muốn đỡ, Sài Dật đã đẩy tay y ra, hai tai tay run rẩy chống vào tay cầm long ý chậm rãi ngồi xuống.

“Ha ha ha ha ha...” Sài Dật thở dài cười to ra tiếng: “Bỏn vương... Sài gia... Cũng sẽ có hôm nay! Đại ca, đại ca huynh nhìn xem, Sài Dật đệ đang ngồi trên long ý ở điện Trạch Thiên, đại ca huynh có thấy hay không. A Chiêu ngay cạnh đệ, đại ca, nếu huynh có thể nhìn được, cũng có thể nhắm mắt rồi.”

“Đại ca.” Sài Tịnh thấy Sài Chiêu đứng yên không động, chu môi nói: “Sao trông huynh không có vui gì thế, không được ngồi chúng ta có thể sờ nó cũng có thể bỏ thêm rồi.”

Sài Chiêu thu hồi ánh mắt nhìn long ý, xoay người nói: “Quận chúa nói không sai, ghế này không khác so với ghế ở Vân Đô của chúng ta, nhìn là được rồi.”

Ánh trăng trong treo nhưng lạnh lùng chiếu vào khuôn mặt góc cạnh của Sài Chiêu, khuôn mặt như điêu khắc không chút động tĩnh. Sài Chiêu chậm rãi xuống khỏi đại điện, cũng không nửa phần lưu luyến.

Ngoài Ung Thành.

Sấm sét đột nhiên nổ không ngừng, mưa to như trút xuống. Nhạc Hoành bị tiếng sét đánh thức trong cơn mơ, ôm ngực thở dốc.

“Sài Chiêu.” Nhạc Hoành khẽ hô tên của y: “Sài Chiêu... là chàng phải không?”

Doanh ngoại bỗng nhiên truyền đến tiếng náo động, Nhạc Hoành mặc áo vội lao ra vạch trường liêm, hô lớn với quân sĩ: “Có chuyện gì vậy, sao trong quân lại loạn như thế này?”

Quân sĩ còn chưa kịp chạy tới trả lời, Vân Tu đã chạy vội tới, vuốt nước mưa trên đầu nói: “Kinh động đến thiếu phu nhân sao? Mấy ngày liền đại quân công thành, cửa Bắc Ung Thành đã có lỗ hổng, chẳng qua quân Lương ngoan cường chống đỡ. Nhân thấy có con mưa lớn, thám tử báo lại, lỗ hổng ở cửa Bắc Ung thành đã bị vỡ... Ân Sùng Quyết hạ lệnh... công thành bất ngờ trong đêm...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Đêm kinh hồn

“Nhị ca...” Nhạc Hoành khẽ gọi một tiếng.

Vân Tu quay đầu nhìn đám đông huyền ảo không thôi phía sau, vội la lên: “Nhưng quận mã gia nói làm vậy rất nguy hiểm, không muốn cùng đi với Ân nhị thiếu. Ân Sùng Quyết mang theo người ngựa của chính mình... đã... đã...”

Đương nhiên Nhạc Hoành biết hành động của Ân Sùng Quyết vô cùng nguy hiểm, nhưng lại chính là đột kích mạnh nhất với Ung Thành đang bấp bênh lúc này. “Nhị ca dẫn theo bao nhiêu người?”

“Không đến một ngàn người...” Vân Tu thở dài. “Thiếu phu nhân, hần là nhị ca của cô, Lý Trọng Nguyên không muốn ra tay tương trợ, ta đi giúp hần thì hơn.” Nói xong tay cầm trường kiếm lao nhanh vào màn mưa, trong nháy mắt đã khuất dạng.

“Trọng Nguyên đại ca!” Ngô Hữu đá đá chân nhìn về hướng Ung Thành, nghiêng tai lắng nghe đã có thể cảm nhận được tiếng binh khí va chạm. “Nhân đêm mưa bất ngờ đánh Ung Thành, chưa chắc đã không thành công. Vì sao huynh không đi giúp đỡ hần ta. Nếu Ung Thành thực sự bị Ân Sùng Quyết và người nhà hần chiếm được... khi đó chỉ có công lao của một mình Ân gia. Mọi người đổ máu bao lâu nay, công lao đều bị Ân gia chiếm hết, thật sự quá uổng.”

Lý Trọng Nguyên nhíu chặt mày, môi mím chặt như đang suy nghĩ gì đó.

“Trọng Nguyên đại ca!” Ngô Tả thấy Lý Trọng Nguyên hồi lâu không nói, giậm chân nói. “Nếu trận này Ân Sùng Quyết bại ở Ung Thành... chúng ta thấy chết mà không cứu, cũng sẽ bị thiếu chủ trách tội.”

“Thiếu chủ?” Lý Trọng Nguyên khẽ cười một tiếng mở miệng nói: “Ngô Tả... thiếu chủ đang ở đâu, ta, người, đệ đệ người có ai gặp qua không?”

Ngô Hữu nhất thời nghẹn lời. “Thì ra là thế... Trọng Nguyên ca là muốn... Đệ hiểu được...”

Ánh mắt chất phác của Ngô Tả ngưng lại tràn đầy hoảng sợ: “Huynh muốn...”

Lý Trọng Nguyên đứng thẳng dậy, nhìn thẳng mười trượng ngoài soái doanh. “Thiếu chủ nếu nói tương trợ, ta nhất định tức khắc xuất binh cứu Ân Sùng Quyết kia, nếu thiếu chủ kiềm chế không được đi ra soái doanh... để cho ta nhìn thật kỹ coi, người bí mật trốn trong soái doanh mấy ngày nay, rốt cuộc có phải người mà chúng ta muốn gặp hay không. Nếu thiếu chủ vẫn đóng cửa bất động, cũng có nghĩa tùy hần ta sống chết không quản, chúng ta khi đó cần gì phải lo lắng chứ? Cho dù Ân Sùng Quyết thật sự chết...” Lý Trọng Nguyên trầm mặc một lát nói: “Cũng là hần tự tìm đường chết mà thôi.”

Khi Vân Tu thúc ngựa đuổi đến chân Ung Thành, cũng là lúc thấy lá cờ của Sài gia quân tung bay trên tường thành bị phá nham nhở, quân Lương không kịp chống đỡ đối mặt với đám người Ân Gia Bảo như thiên binh thần tướng chạy tan tác như chó nhà có tang.

Mưa to vốn bất ngờ, quân sĩ Ân Gia Bảo có thói quen dầm mưa gió, so với quân sĩ bày binh bố trận ngăn địch thì thiện chiến hơn rất nhiều, mặc dù chưa đến ngàn người, nhưng nhờ trời phù hộ một có thể sánh mười, chỉ mới hơn một canh giờ đã hạ được lỗ hồng Ung Thành, thế như chẻ tre.

“Ung Thành là cửa ngõ vào Đại Lương, vô cùng quan trọng, cho dù thế nào cũng phải bảo vệ bằng được.” Kỷ Minh phần nộ quát. “Giết bọn chúng, giết hết, có chết cũng phải giữ được Ung Thành, có chết cũng phải giữ được Ung Thành.”

“Khởi bẩm vương gia, Ung Thành thủ không được!” Phó tướng cả người là máu nghiêng ngã quỳ rạp xuống đất. “Sài gia quân hình như có ngàn quân vạn mã tấn công, cửa Bắc đã thất thủ, người của chúng ta chết vô số, Vương gia... Mau thoát khỏi thành đi.”

Kỷ Minh hít một hơi, há miệng thở dốc không muốn tin những gì nghe được, miệng không ngừng lầm bầm: “Sao lại thế được? Sài Chiêu không thèm để ý đến Sài Dật, lòng quân ắt sẽ hoang mang, như thế nào còn có thể đồng lòng dốc sức? Thảm tử đã nói Sài gia quân có nội chiến, tuyệt đối không thể giống trống nâng cao sĩ khí mà dốc sức đánh với bản vương. Tuyệt đối không thể. Người mới nói là vạn mã ngàn quân... sao lại nhiều người như vậy? Do ai cầm đầu?”

“Vương gia không kịp rồi...” Nghe tiếng đao kiếm bên ngoài vọng tới ngày càng rõ, phó tướng bối rối không kiên trì nói: “Giữ được rừng xanh, không lo thiếu củi đốt.”

“Vô Sương... Vô Sương ở đâu!” Kỷ Minh rối loạn tìm bóng dáng Vô Sương xung quanh.

“Vô Sương đại nhân hình như là đi cửa Bắc, nói là cần phải mau đến xem là kẻ nào muốn đoạt Ung Thành...” Thị vệ đáp.

“Không còn lo được nữa như vậy.” Phó tướng thay Kỷ Minh dọn dẹp đồ đạc trên bàn. “Vương gia, chúng ta mau lui về thành phía sau, Ung Thành... Chúng ta sớm muộn cũng đoạt về được.”

Kỷ Minh giật mạnh kim lưu cung trên tường, vội mặc áo giáp chạy về chuồng ngựa, không quản mưa như trút nước trên đầu, mặt nhăn nhúm đầy bụng oán giận, nghiêng răng nói: “Ngày nào không giết được Sài Chiêu và Nhạc Hoàn, bản vương khó mà hạ được nổi hận trong lòng. Đi.”

Trời đêm sấm sét, ánh chớp xanh tím cắt ngang chân trời, rọi lên khuôn mặt cương liệt của người Ân Gia Bảo, thiếu tướng cầm đầu áo giáp lấm liệt, trường kiếm trong tay thoăn thoắt như chôn không người, máu nhuộm đỏ lưỡi kiếm, con người đen láy sáng ngời, mũi kiếm xẹt qua cổ họng địch nhân, thờ gấp tiến thẳng về phía trước, nhắm thẳng phủ Kỷ Minh ở.

Trong bóng đêm, một thân ảnh lẻ loi thần bí, nhờ ánh chớp vụt qua nhìn thấy thiếu tướng anh dũng này... Vô Sương nhận ra hần, ở ngoài thành Thương Châu, nam tử này luôn bám sát bên cạnh Sài Chiêu, tuy rằng không nhìn rõ mặt mũi hần, nhưng Vô Sương sẽ không quên được cặp mắt che giấu dự vọng của hần, ánh mắt loé sáng giống chủ thượng Kỷ Minh của mình.

Vô Sương nhìn thật kỹ, thấy người đi theo sau Ân Sùng Quyết cũng không nhiều, nhưng mỗi người đều như không sợ cái chết, thế phải liều mạng đoạt được Ung Thành.

“Ta không có sai... Ta sẽ không sai.” Vô Sương thấp giọng lầm bầm. “Sài gia quân nội chiến... Quả thực như thế.”

“Vô Sương đại nhân...” thị vệ thân tín của Kỷ Minh vội vàng chạy lại. “Vương gia đã chạy theo cửa Nam, cuối cùng cũng tìm được ngài, ngài mau chạy đi cùng chúng ta thôi.”

“Vương gia đã đi rồi?” Vô Sương ảo não thở dài. “Đánh vào Ung Thành cũng không bao nhiêu binh sĩ, Ung Thành còn hơn một vạn quân, Vương gia không nên chạy đi mới phải!”

Thị vệ kia bối rối nhìn xung quanh bốn phía nói: “Đám người công thành kia không bao nhiêu người? Vô Sương đại nhân nói đùa rồi. Chạy nhanh... Chạy nhanh ra khỏi thành đuổi theo Vương gia rồi nói sau...”

Vô Sương thật sự không cam lòng cứ như vậy rời đi, nhưng thấy tướng sĩ còn sót lại đều đuổi theo Kỷ Minh mà chạy đi, sợ bản thân mình bị bỏ lại, trong lòng cũng biết là Ung Thành khó mà xoay ngược tình thế được.

“Dù sao cũng phải thay Vương gia diệt trừ một tên mới được.” Vô Sương căm giận rút đoản kiếm từ trong ngực áo ra, nhờ mưa đêm che giấu, đoàn kiếm nhắm về phía Ân Sùng Quyết. “Đó là người.”

Đầu ngón tay Vô Sương vừa động, tiếng đoản kiếm đã thoát bao mà ra, Ân Sùng Quyết trên ngựa né không kịp, đầu đón hét lên một tiếng ôm ngực, ngã khỏi lưng ngựa.

“Nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia.”

“Chúng ta đi!” Vô Sương cười khê, xoay người lẩn vào bóng đêm.

Vân Tu bị một màn này dọa sợ đứng sững sờ trong mưa, thở dốc không dám bước nửa bước. Ân Sùng Quyết bị một đao xuyên tim, chắc chắn chết không thể sống...

Đám tráng sĩ Ân gia nâng Ân Sùng Quyết lên... chỉ thấy đoản kiếm cắm vào lồng ngực, hai mắt Ân Sùng Quyết nhắm chặt không có động tĩnh, đành bởi mắt nhìn nhau không dám động gì.

Vân Tu vượt nước mưa trên mặt, rất nhanh chạy đến bên cạnh Ân Sùng Quyết đang bất tỉnh nhân sự, nuốt nước bọt nói: “Các người mang Ân nhị thiếu quay về quân doanh... Những người còn lại, người còn lại... đánh vào phủ... không được lùi bước.”

“Không được lùi bước.”

Ngoài Ung Thành.

“Trọng Nguyên đại ca!!” Mặt Ngô Hữu không có chút máu vọt vào doanh trướng của Lý Trọng Nguyên: “Không hay rồi. Ân Sùng Quyết... Ân Sùng Quyết... sợ là chết rồi...”

“Cái gì?” Ngô Tả phía sau cả kinh giật nảy người. “Đệ nói lại cho ta.”

“Ân Sùng Quyết bị người lên đâm xuyên tim... Vừa mới... mới được nâng trở về...” Ngô Hữu nghẹn ngào nói: “Đệ đứng từ xa nhìn thấy... sợ là... đã không cứu được nữa.”

Lý Trọng Nguyên thở dài một tiếng, cầm kiếm đứng lên, mặt không chút thay đổi nói: “Đi, cùng đi nhìn xem, nếu Ân Sùng Quyết thực sự là đi đòi nhà ma, chúng ta nên tiễn hán một đoạn đường.”

“Nhị ca! Nhị ca!” Nhạc Hoành nghe được tin giữ, bất chấp trời còn mưa lớn lao ra khỏi soái doanh, lồng ngực quặn đau.

Ân Sùng Quyết được đặt ở cây cỏ thụ bên bia rừng, vây quanh có rất nhiều binh sĩ, Lý Trọng Nguyên thấy mặt hán xám như tro tàn, đã không còn hơi thở, ngựa đầu bi ai nói: “Ân nhị thiếu hy sinh vì Đại Chu ta, ta còn mặt mũi gì...”

“Nhị ca sẽ không sao cả.” Nhạc Hoành đẩy đám người vây quanh ra, mới liếc nhìn Ân Sùng Quyết một cái, đã che miệng khóc lớn: “Nhị ca...”

“Thiếu phu nhân hãy nén bi thương...” Vân Tu giữ chặt Nhạc Hoành nói. “Người chết không thể sống lại... Thiếu phu nhân...”

Nhạc Hoành giẫy khỏi tay Vân Tu, quỳ rạp xuống bên cạnh Ân Sùng Quyết, dùng sức lay vai hán: “Nhị ca, nhị ca huynh trả lời muội, trả lời muội đi... Muội là A Hoành đây, muội là A Hoành đây...”

Từng giọt nước mắt nóng hổi trào ra khỏi hốc mắt, rơi đầy trên mặt Ân Sùng Quyết, hoà vào với vết máu chảy lên khoé môi khô nứt của hán.

Nhị ca...” Nhạc Hoành bi thương nhìn về phía Lý Trọng Nguyên đang đứng im không nhúc nhích: “Quận mã gia... người cứ đứng nhìn như vậy sao?”

“Trọng Nguyên không hiểu được ý của thiếu phu nhân.” Lý Trọng Nguyên ngẩng đầu nói.

Nhạc Hoành đang muốn mở miệng, đám người bên ngoài đã kinh hô: “Là hán!” “Hán không phải đã rời khỏi quân doanh sao?”

“Tránh ra! Tránh ra hết cho ta!”

Ân Sùng Húc đẩy đám người vây quanh ra, bắt chấp những người kinh ngạc đứng bất động khi nhìn thấy mình, quỳ gối xuống nằng nệ đệ đệ.

“Trọng Nguyên đại ca... Đây...” Ngô Hữu trừng lớn mắt khó có thể tin nói. “Là hân! Ân Sùng Húc! Người trong soái doanh... thực sự không phải thiếu chủ... mà là... Ân Sùng Húc.”

Lý Trọng Nguyên nhìn mấy người xung quanh, lạnh lùng cười nói: “Ta biết ngay... chỉ có như vậy, hồ ly mới có thể lộ đuôi. Ân Sùng Húc... Ân Sùng Quyết... giỏi cho hai huynh đệ nhà ngươi, giỏi cho thiếu phu nhân nữa.”

“Nhị ca chết rồi, nhị ca chết rồi!” Nhạc Hoành nước nờ rơi lệ nói.

Ân Sùng Húc đè mạnh bả vai run rẩy của Nhạc Hoành, nhưng vẻ mặt không có bi thống mà thoáng bình ổn hơi thở, tay cầm lấy đoản kiếm cắm trên ngực Ân Sùng Quyết.

“Ngươi định làm gì?” Vân Tu khó hiểu hỏi. “Mọi người đều đã nản lòng, giờ phút này còn muốn nhỏ đao?”

Ân Sùng Húc làm như không nghe thấy động tĩnh xung quanh. “A Hoành, đưa cho huynh cái khăn sạch.”

Tuy Nhạc Hoành không biết hân muốn làm gì, nhưng vẫn xé một góc áo, đưa cho Ân Sùng Húc.

Ân Sùng Húc dồn hết sức, không chần chừ rút mạnh thanh kiếm cắm trên ngực đệ đệ ra, thoáng chốc máu bắn tung toé khắp nơi, miệng Nhạc Hoành đang khóc cũng hít vào hơi lớn máu tanh.

Ân Sùng Húc dùng khăn đè chặt vết thương trên ngực đệ đệ, miệng không ngừng gọi: “Sùng Quyết, Sùng Quyết. Mở mắt nhìn đại ca đi.”

Ân Sùng Quyết như là bị gọi tỉnh, hét nhỏ một tiếng, hơi thở nghẹn hồi lâu bỗng tuôn trào... “A Hoành... A Hoành...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

“Nhị ca...”

Thấy Ân Sùng Quyết chợt mở mắt, tất cả mọi người đều không thể tin nổi. Vân Tu tiến lên nhìn xem, thấy tuy rằng mặt Ân Sùng Quyết tái nhợt không chút máu, nhưng hai mắt nửa khép hờ xác thực có hơi thở, cả kinh nói: “Ân Sùng Húc, đệ đệ ngươi... sao có thể sống lại? Vừa mới rõ ràng... Rõ ràng đã...”

Ân Sùng Quyết đắc ý mỉm cười, khẽ nhếch môi nhưng không nói gì, ánh mắt yếu ớt nhìn về đại ca bên cạnh.

Ân Sùng Húc đè chặt vết thương của đệ đệ, vẫn bất động thắp giọng khẽ nói: “Sùng Quyết từ khi sinh ra đã khác với người bình thường.”

“Khác người sao?” Vân Tu vội hỏi.

“Sùng Quyết...” Ân Sùng Húc đau lòng nhìn toàn thân nhuộm máu của đệ đệ. “Tim của Sùng Quyết...” Ân Sùng Húc chỉ chỉ vào ngực phải Vân Tu. “Nằm ở bên phải.”

Không hiểu sao thấy Ân Sùng Quyết không chết Lý Trọng Nguyên lại có chút thất vọng, lạnh lùng nhìn lồng ngực vẫn còn rỉ máu của hân, cắn môi không nói gì.

“...Đại ca...” Ân Sùng Quyết nhọc nhằn nói: “Nếu không có đại ca ở đây, Sùng Quyết... chắc là chết rồi.”

“Chớ nhiều lời.” Ân Sùng Húc đè vai đệ đệ hô: “Người đâu, đưa Sùng Quyết về doanh trướng, gọi đại phu băng bó và xem bệnh kỹ lưỡng. Sùng Quyết đệ an tâm nghỉ ngơi, những chuyện còn lại không cần quan tâm.”

“Ung Thành...” Ân Sùng Quyết nhịn đau nhúc ở lồng ngực ngẩng đầu hỏi: “Ung Thành sao rồi?”

Vân Tu giận dữ nhìn hân rồi lại cảm kích bộ dáng quật cường, nhịn không được nói: “Ân nhị thiếu yên tâm, Ung Thành đã là của Đại Chu ta. Đám Kỷ Minh chạy thoát thân, bỏ lại thành đều là công lao của Ân nhị thiếu. Vân Tu ta...” Vân Tu chấp tay nói: “Coi như nỗ lực.”

Ân Sùng Quyết nhìn thấy ngay cả Vân Tu vẫn không ưa mình cũng tỏ ra bội phục, cặp mắt cười khẽ rồi lại vội nâng mắt nhìn Nhạc Hoành vẫn đang quỳ, thấy mái tóc nàng ướt sũng dính bết trên má, lông mi cong dài còn đầy nước mắt chưa kịp chảy xuống, trong lòng có chút chua xót, ánh mắt run rẩy gọi: “A Hoành...”

Trong lòng Nhạc Hoành còn sợ hãi, khẽ thút thít, đứng lên xoay người, phát phát tay nói: “Còn không mau đem Ân nhị thiếu về doanh trại?”

Ân Sùng Quyết còn muốn nhìn Nhạc Hoành thêm nữa, nhưng thấy có nhiều người đang nhìn mình như vậy cũng đành bắt đầu đi nhăm mắt lại, ấn chặt khăn trên ngực.

Thấy Ân Sùng Quyết rời đi, Lý Trọng Nguyên vẫn đứng bất động không nói gì, lặng yên nhìn Ân Sùng Húc, như là chờ hắn mở miệng trước.

Ân Sùng Húc thấy tay mình dính đầy máu, không vội vã lau vào vạt áo, ngẩng đầu thấy trời cuối cùng cũng ngừng mưa, khoé miệng cong lên ý cười: “Mưa tạnh, bắt được Ung Thành, đều là chuyện tốt.”

“Mưa tạnh mây tan, cũng hóa giải sương mù trong lòng ta, nhưng Ung Thành này bây giờ thuộc về ai?” Lý Trọng Nguyên cao giọng nói: “Ân Sùng Húc người nói cho chúng ta nghe một chút.”

Ân Sùng Húc bình tĩnh nói: “Trên tường Ung Thành tung bay cờ Đại Chu ta, vậy thuộc về ai? Quận mã gia hỏi ta?”

Ngô Hữu hừ một tiếng nghiêng đầu nhìn Ân Sùng Húc vẫn trấn định, chỉ vào hắn nói: “Ân Sùng Húc, người đừng có quanh co lòng vòng, người mau nói thiếu chủ nhà ta hiện giờ ở đâu?”

“Sài Chiêu ở Huy Thành.” Nhạc Hoành tròn đôi mắt đầy lửa giận đáp lại Ngô Hữu: “Đề ta nói cho người nghe.”

Trong lòng Ngô Hữu vốn đã kính sợ Nhạc Hoành, vội vàng buông tay xuống, phần nộ nói: “Nhưng Ngô Hữu đã nhiều ngày không gặp thiếu chủ, trong lòng nhớ mong, khó tránh khỏi có chút kích động...”

“Ta không trách người.” Nhạc Hoành ý bảo Ngô Hữu không cần nói nữa, con người chuyển phía khuôn mặt trấn định của Lý Trọng Nguyên. “Quận mã gia, mọi chuyện là vậy. Nếu không còn chuyện gì nữa, ta và đại ca đi trước.”

“Chậm đã!” Lý Trọng Nguyên quát: “Trọng Nguyên còn nhiều chỗ chưa hiểu, mong rằng thiếu phu nhân có thể giải đáp tường tận.”

Nhạc Hoành thoải mái phui phui tay áo: “Người muốn hỏi gì?”

“Nhạc phụ của ta bị nhốt trong cung, thiếu chủ lại không rõ tung tích.” Lý Trọng Nguyên sâu xa nhìn Nhạc Hoành và Ân Sùng Húc nói. “Làm sao ta có thể khẳng định, thiếu chủ đang ở Huy Thành... Mà không phải...” Lý Trọng Nguyên nâng cao giọng: “Bị các người hợp mưu làm hại!”

“Làm càn!” Nhạc Hoành khó có thể kìm nén lửa giận nói: “Lý Trọng Nguyên, ta là thê tử của Sài Chiêu, ý người nói là ta mưu hại phụ quân?”

Vân Tu một bước nhảy chắn trước người Nhạc Hoành, giọng kiêu lên nói: “Quận mã gia, có thể ăn bậy nhưng không được nói lung tung. Thiếu phu nhân nói thiếu chủ ở Huy Thành thì thiếu chủ đang ở Huy Thành, Vân Tu ta cũng có thể làm chứng. Đợi thiếu chủ trở về, sẽ giải thích với ngài, quận mã gia ngài đừng có vội quá đáng.”

“Ta và Trọng Nguyên ca dựa vào đâu để tin người?” Ngô Hữu cười lạnh: “Vân Tu, người cả ngày làm bộ bán mạng cho Sài gia, nhưng ai biết trong lòng người nghĩ gì?”

“Ngô Hữu người nói sai rồi.” Vân Tu quơ quơ chuôi kiếm về phía Ngô Hữu khinh thường nói: “Không phải vì Sài gia, là vì Sài thiếu chủ, Sài phu nhân, chứ không kể những người ngoài Sài gia.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lý Trọng Nguyên đại biến, tiếng hít thở cũng nặng nề hơn, Ngô Hữu nghe xong lại nổi trận lôi đình, giọng cao thanh kiêu chỉ thẳng Vân Tu: “Chẳng qua người cũng chỉ là kẻ qua đường không rõ lai lịch, lấy cái gì mà đảm bảo lòng son dạ sắt bán mạng cho Sài gia. Nghe người khác sai khiến mà làm hại thiếu chủ cũng không lạ, hôm nay ta sẽ dạy cho người một bài học, xem người còn kiêu ngạo cái gì.”

Vân Tu xoay tay nắm chắc trường kiếm, chỉ thẳng ngón tay nói: “Người tới đây, không dám thì làm con ta.”

Thấy Ngô Hữu đã chuẩn bị rút kiếm, Nhạc Hoành cũng không muốn gây chuyện thị phi ở đây, giữ chặt tay Vân Tu khuyên: “Lý Trọng Nguyên giận quá nói bừa, chúng ta không thèm so đo với hắn, tính qua Sài Chiêu cũng sắp về rồi, đến lúc đó xem bọn họ nói gì.” Nói xong mỉm cười với Lý Trọng Nguyên: “Ta là Sài phu nhân, Vân Tu là huynh đệ thân nhất của Sài Chiêu, Ân gia là công thần chiếm được Ung Thành, quận mã gia sẽ không gở cớ bắt chúng ta giam lại có phải không?”

Lý Trọng Nguyên nhăn mặt nhất thời không biết phải nói gì để chống đỡ, thấp thòm gấp nói: “Rốt cuộc như thế nào, ta rất nhanh sẽ biết được, có phải là các người bí mật có mưu đồ hay không... khi đó ta sẽ không bỏ qua cho một ai. Tất cả nghe lệnh... ngày nào thiếu chủ chưa trở về, không cho phép bọn họ ra khỏi doanh trại. Kẻ nào trái lệnh chém không tha.”

Vân Tu khó chịu còn muốn chửi mấy câu, gót áo đã bị Nhạc Hoành nắm chặt, Nhạc Hoành nghiêng răng cắn giận thấp giọng nói: “Đi!”

Vân Tu lại lườm Ngô Hữu mấy lần mới không tình nguyện mà xoay người tránh ra.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu quay đầu không thấy có ai đi theo. “Vì sao không để tôi giáo huấn tên Ngô Hữu kia chứ?”

“Giáo huấn cái đầu người ý.” Nhạc Hoành đập bần lầy dưới chân cũng xoay người nhìn lại, “Đại ca đóng giả Sài thiếu chủ nhiều ngày, trong quân có người cảm giận là điều tất nhiên, chúng ta đuổi lý. Lý Trọng Nguyên nổi giận đem bắt trói người lại cũng được, người đánh thắng Ngô Hữu, nhưng đánh

thắng được nhiều tướng sĩ trong quân như vậy sao? Tỉnh lại đi.”

“Trong tay cô không phải có hồ phù sao?” Vân Tu gãi đầu nói: “Còn phải sợ Lý Trọng Nguyên?”

“Hồ phù chỉ dùng để điều binh giết giặc, không phải dùng để áp chế tư đầu trong quân.” Nhạc Hoành thật thất vọng vì sự ngu ngốc của hắn: “Mỗi khi ta xuất ra một lần, uy nghiêm có thể uy hiếp hồ phù đối với tướng sĩ sẽ giảm bớt đi, chúng ta chịu đựng mấy ngày, không chết được.”

Thấy Vân Tu còn muốn cãi thêm, Ân Sùng Húc khẽ hắng giọng nói: “A Hoành nói có lý, là ngươi không nghĩ sâu xa.”

“Được rồi được rồi, ai cũng đúng hết, là Vân Tu ta lỗ mãng không đầu óc, được chưa?” Vân Tu nhếch miệng cười nói: “May mà đệ đệ ngươi không chết bằng không... Ta mặc dù không ưa hắn lắm, nhưng đánh Ung Thành hắn quả là lớn mật, cũng vì Sài gia mà bán mạng... Thế nhưng khiến ta phải nhìn với con mắt khác xưa, đáng khen, coi như là một nam tử hán.”

“Nhờ trời xanh che chở.” Ân Sùng Húc khẽ buông tiếng thở dài. “Nếu thật sự là một kiếm xuyên tim... ta cũng không biết phải trở về gặp cha như thế nào... Cuối cùng cũng vượt qua hiểm nguy, bảo vệ được đệ đệ ta.”

Trong doanh trường.

Nhạc Hoành sau khi nghỉ ngơi hồi lâu, đi qua muốn vạch trướng liềm lên, lại chần chờ thả tay xuống. Thủ vệ thấy nàng mấy lần như vậy, nhin không được tò mò hỏi: “Thiếu phu nhân, cô..”

“Là A Hoành ở bên ngoài sao?” Ân Sùng Quyết trong lều nghe thấy tiếng liền gọi: “Là A Hoành phải không?”

“Vâng...” Nhạc Hoành đành phải đáp lại, xóc lên trướng liềm.

Sắc mặt không chút máu của Ân Sùng Quyết bỗng trở lên vui sướng, chống người dậy cố dựa vào thành giường, miệng thở phò nói với đại phu bên cạnh: “Các người lui ra, ta đã tốt hơn nhiều rồi.”

“Đề bọn họ ở lại xem cho kỹ tình hình đã.” Nhạc Hoành đi đến gần Ân Sùng Quyết, thấy miệng vết thương đã được băng bó nhưng vẫn còn ướt máu, nhin không được nhú chặt mày. “Vẫn còn chảy máu...”

“Chút máu này có tính gì.” Ân Sùng Quyết phẩn chấn nói. “Đã không đau từ lâu rồi.”

Đại phu thu dọn dụng cụ lặng lẽ lui ra ngoài, liềm trướng dày nặng buông kín, Ân Sùng Quyết thấy chỉ còn mình và Nhạc Hoành, cúi đầu thở ra một hơi.

Trên thân hình trơn bóng của Ân Sùng Quyết quần đầy băng gạc, đại phu đi vội vàng, còn chưa lau hết vết máu trên vai và bên nách, nhin thấy cũng khiến người ta kinh hãi.

Nhạc Hoành nhặt tấm khăn bên cạnh giường, chạy đến bên cạnh chậu nước ấm giặt sạch rồi đưa đến tay Ân Sùng Quyết.

Ân Sùng Quyết cúi đầu nhin cổ tay Nhạc Hoành, lại đẩy ra... không tiếp lấy.

“Tội gì mà nhị ca phải liều mạng như vậy?” Nhạc Hoành bắt đắc dĩ ngồi xuống cạnh giường, cup mi khẽ lau vết máu trên người Ân Sùng Quyết, khẽ nói: “Nếu huynh thật sự bỏ mạng ở đây, Ân bá bá sẽ đau lòng cỡ nào... người thương yêu huynh nhất, cũng coi trọng huynh nhất...”

“A Hoành...”

Nhạc Hoành như không nghe thấy hắn gọi, tay vẫn không ngừng lại nói: “Kiến công lập nghiệp thì sao chứ? Có thể sống... Mới là quan trọng nhất.”

“A Hoành...” Ân Sùng Quyết đề lại khăn đang lau trên vai mình ngăn động tác của Nhạc Hoành: “Muội đau lòng vì ta, đúng không?”

Nhạc Hoành đột nhiên buông tay, nhin hốc mắt ướt át của Ân Sùng Quyết nói: “Nhị ca là vì Sài gia mà bán mạng, nếu vì Sài gia mà chết, đời này ta và Sài Chiêu không thể an lòng được.”

“Ta không tin muội thật sự chỉ nghĩ như vậy.” Ân Sùng Quyết cười lạnh nhin chằm chằm vào mắt Nhạc Hoành. “Khoảnh khắc kia ta tuy không thể nói, nhưng tiếng khóc của muội ta nghe được, mỗi một chữ một câu ta đều nghe được rất rõ. A Hoành, ta không tin muội thật sự coi ta là ca ca...”

“Nhị ca nghĩ nhiều rồi.” Nhạc Hoành tự nhiên đứng lên: “Nếu là đại ca, ta cũng đau lòng như vậy.”

“Muội đừng đi.” Ân Sùng Quyết vội vàng kéo nàng lại, lồng ngực bị thương bỗng đau đớn, nhin không được rên thành tiếng.

Nhạc Hoành khẽ cau mày, muốn đi điu hắn, lại sợ hắn làm ra cử chỉ không nên, nhất thời tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể đứng yên.

“Muội tới gần chút...” Ân Sùng Quyết buồn bã khăn cầu nói: “A Hoành... Muội đến gần ta một chút. Ta sẽ không... chạm vào muội.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Nhạc Hoành cúi đầu xoay người, nhặt chiếc khăn dính đầy máu rơi trên mặt đất lên, chuyên tâm giặt sạch không hề phát ra tiếng động. Ân Sùng Quyết lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, vẻ mặt tựa như mất hồn.

“A Hoành.” Ân Sùng Quyết gọi: “Muội có biết vì sao nhị ca chưa bao giờ nói cho muội biết từ bé tim của nhị ca đã nằm ở bên phải?”

“Chuyện như vậy, vẫn là ít người biết thì tốt hơn.” Nhạc Hoành giặt xong khăn, ánh mắt xẹt qua vẻ thất vọng của Ân Sùng Quyết, thản nhiên nói: “Nếu là người muốn ám hại huynh mà biết, nhị ca sẽ tránh không khỏi kiếp này.”

“Ta chỉ mong có một ngày.” Ân Sùng Quyết kiên trì nói: “Có một ngày có thể ôm muội vào lòng, muội sẽ nghe thấy tiếng tim ta đập, khi đó muội sẽ biết tất cả.”

“Hiện tại A Hoành đã biết rồi.” Nhạc Hoành nhìn miệng vết thương của Ân Sùng Quyết, thẳng lưng lên nói: “Trời cũng sắp sáng rồi, thật là mệt mỏi. . . Nhị ca nghỉ ngơi cho khỏe đi, muội về ngủ một lát.”

“Nhạc Hoành.” Ân Sùng Quyết cường ngạnh gọi. “Ta muốn hỏi muội một câu. . . Nếu là Sài Chiêu không tới Ân Gia Bảo, muội có thực sự muốn gả cho ta không?”

Nhạc Hoành mới xoay người bỗng dừng bước, đôi mắt trong bóng đêm không chớp động tựa như nghĩ đến chuyện trước đây. Bất quá chỉ trầm mặc một lát, Nhạc Hoành liền hơi nghiêng người, môi đỏ khẽ cong lộ ra hàm răng đang cắn chặt, cup mi thoải mái nói: “Thời gian không thể quay ngược lại, có phải không nhị ca?”

Ân Sùng Quyết còn muốn nói gì nhưng Nhạc Hoành đã bước nhanh ra khỏi doanh trướng, màn hạ xuống, tựa như cánh cửa trái tim đã đóng của nàng không hề mở với hắn nữa.

Phương đông đã có ánh mặt trời, mây kiếm nhú chặt cả đêm của Lý Trọng Nguyên vẫn không giãn ra. “Tĩnh Nhi, Tĩnh Nhi, có phải muội cũng có chuyện gạt ta. . . Sài gia, từ đầu đã không coi ta là người nhà sao? Ngay cả Văn Tu và huynh đệ Ân gia đều biết, lại chỉ có ta không biết. . . Ta là con rể của Sài gia, quận mã gia của Sài gia.”

Ngô Tả và Ngô Hữu thấy Lý Trọng Nguyên dựa vào thân cây không động đậy, sắc mặt tối tăm khó coi, cả hai huynh đệ cũng lo lắng.

Có tiếng bước chân chậm rãi đi đến gần, Ngô Tả, Ngô Hữu nâng tầm mắt lên nhìn, thấy Thẩm Khấp Nguyệt nở nụ cười dưới ánh mặt trời mới mọc: “Nghe nói đêm qua đoạt được Ung Thành, sao trông vẻ mặt mọi người không ai vui vẻ vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Ngô Hữu lạnh lùng nói: “Ung Thành bị công hạ là thật, chẳng qua là giúp kẻ nào đó lên mặt, chỉ mong không làm lợi cho người ngoài.”

“Lời này của Ngô tướng quân là có ý gì?” Thẩm Khấp Nguyệt ngạc nhiên nhìn Lý Trọng Nguyên.

“Thẩm cô nương nghe được thế nào thì ý tứ chính là như vậy.” Ngô Hữu vẫy vẫy áo khoác bị ướt, phẫn hận nói. “Đại ca, huynh và ta không mau dẫn quân chạy vào Ung Thành đi, xem người của Ân Gia Bảo làm gì, đệ không thể tin được.” Ngô Hữu vừa nói xong đã chạy đi xa, Ngô Tả lo lắng đệ đệ lỡ mang lại xảy ra chuyện gì, cũng vội vàng chạy theo sau.

Thẩm Khấp Nguyệt quay đầu lại nhìn mấy lần, lại lắc đầu xoay người lại, thấy Lý Trọng Nguyên tay cầm một mũi tên dính đầy vết máu, tiến đến gần nhìn kỹ, khuôn mặt nhất thời giật mình.

“Thẩm cô nương sợ máu sao?” Lý Trọng Nguyên buồn bã nói.

Thẩm Khấp Nguyệt vội lùi ra sau hai bước, mở lớn mắt hạnh nói: “Cũng không hẳn, nhưng mới nhìn cũng hơi sợ. . . chuyện này. . . Đây chính là mũi tên thiếu chút nữa lấy mạng Ân nhị thiếu sao?”

“Đúng.” Lý Trọng Nguyên thấp giọng đáp, “Chính là mũi tên này. Nhưng người bắn không biết, tim Ân Sùng Quyết vốn không giống người bình thường. . . nằm bên phải. Hắn mạng lớn, thoát được lần này.”

“Như vậy...” Thẩm Khấp Nguyệt lẩm bẩm nói, nhìn không được liếc nhìn lại mũi tên quen thuộc trên mặt đất.

“Người sử dụng tên ngắn, phần lớn là sát thủ hành tẩu giang hồ, tuy là hành vi có chút bi ối, nhưng rất hữu ích. Kỳ Minh không hổ là kẻ tiểu nhân, người bên cạnh hắn cũng không quang minh chính đại gì.” Lý Trọng Nguyên tùy ý nói mấy câu, thấy Thẩm Khấp Nguyệt có chút sững sờ, tự giễu nói: “Ta nói nhảm thôi, không nói nữa.”

Thẩm Khấp Nguyệt phục hồi tinh thần lại, lắc đầu nói: “Quận mã gia là người làm đại sự, chẳng qua là Khấp Nguyệt nghe mà không hiểu được thôi.”

Thấy nữ nhân này vẫn luôn tỏ ra kính cẩn ngưỡng mộ bản thân mình, Lý Trọng Nguyên cũng có chút thoải mái, vẻ lo lắng trên mặt cũng tán đi một chút.

Thắm Khấp Nguyệt thấy mày kiếm của hấn gãy ra, đúng lúc mình tiến lên mấy bước, ngừng đầu nhìn chăm chú khuôn mặt dễ nhìn của Lý Trọng Nguyên, thương tiếc nói: “Trận này dốc lòng dốc sức, ngài cũng gầy đi nhiều rồi...” Nói xong liền lấy khăn từ trong ngực áo ra揩 chân lau trán cho Lý Trọng Nguyên. “Toàn là sương sớm, quận mã gia không có cảm giác gì sao?”

Khăn lụa mềm mại mang theo mùi thơm của nữ tử dịu dàng chà lau mặt mình, nữ nhân trước mắt dịu dàng xinh đẹp động lòng người, tựa như chỉ cần chớp mắt một cái là có thể in sâu vào lòng mình. Hấn nghĩ muốn đẩy ra, rồi lại không đành lòng làm tổn thương tâm ý của nàng, chỉ đành phải đứng yên cương cứng cho nàng lau trán, hai gò má...

Mắt long lanh của Thắm Khấp Nguyệt cụp xuống, nắm chặt khăn lụa trong tay ghé lên mũi, bỗng cười lên tiếng.

“Thắm cô nương cười gì thế?” Lý Trọng Nguyên ngờ ngác hỏi.

“Ta cười...” Thắm Khấp Nguyệt xoay người không nhìn hấn. “Luôn nghe người ta nói, nam tử thô lỗ, mùi mồ hôi rất khó ngửi. Nhưng quận mã gia... thật sự không khiến người ta ghét bỏ, tấm khăn này tưởng là sẽ quăng mất, xem ra cũng có thể lưu lại.”

Ban đầu Lý Trọng Nguyên sững sốt, lát sau liền bật cười, ảo não nói: “Cô lại đùa ta rồi.”

“Ít nhất quận mã gia cũng đã cười.” Thắm Khấp Nguyệt ngẩng đầu nhìn hấn nói: “Điều Khấp Nguyệt có thể làm cũng chỉ có vậy.”

Hai người tiêu sái mà đi dạo trong rừng, Thắm Khấp Nguyệt đi theo Lý Trọng Nguyên dần chậm lại bước chân, Lý Trọng Nguyên thấy bên người không có ai liền quay đầu nhìn lại.

“Quận mã gia.” Thắm Khấp Nguyệt vò góc áo mím môi nói: “Trong quân Khấp Nguyệt cũng nghe được ít chuyện, thiếu chủ và mấy người lừa ngài, ngài không có chút oán thán nào sao?”

Lý Trọng Nguyên ngừng đầu nhìn cánh chim bay ngang trời, khẽ nói: “Oán hận thì sao, dù sao ta cũng họ Lý, nếu ta là thiếu chủ thì cũng làm vậy thôi.”

“Nhưng thế tử của ngài là con gái duy nhất của Sài vương gia.” Thắm Khấp Nguyệt cố lấy dũng khí nói: “Sao cô ấy lại cùng đường huynh lừa gạt ngài, ngài cũng không trách cứ sao?”

“Tĩnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên có chút buồn bã. “Từ lúc còn nhỏ Tĩnh Nhi đã là người biết nặng nhẹ, nàng chỉ biết làm theo lý lẽ chứ không màng tình cảm, cho dù là trọng phụ yêu quý của nàng, đối với nàng mà nói cũng không bằng nghiệp lớn của Sài gia.” Lý Trọng Nguyên nhìn theo cánh chim bay từ trong rừng. “Ta không trách nàng...”

“Sài quận chúa có phu quân là nam nhân tốt nhất trên đời này, nàng không nên đối đãi với ngài như vậy.” Thắm Khấp Nguyệt nức nở nói.

“Nam nhân tốt nhất trên đời?” Lý Trọng Nguyên lại buồn cười, nhưng nhìn thấy bờ mi ngập nước cùng dáng vẻ cần mẫn ghen ngào của Thắm Khấp Nguyệt trong lòng cũng có chút không nỡ, đến gần dùng tay áo lau khoé mắt cho nàng ta. “Ta cũng không thấy uỷ khuất gì, cô sao lại ảm ức mà khóc chứ. Cô ngốc cho nên mới có thể như vậy...”

Thắm Khấp Nguyệt bỗng ôm chặt Lý Trọng Nguyên, khóc nức nở.

Lý Trọng Nguyên nhớ đến Sài Tĩnh, nhưng dù sao cũng là nam tử máu huyết sôi trào, từ khi biết đến tình yêu nam nữ cũng chỉ có một mình Sài Tĩnh, trước mắt lại có một thân thể như hoa như ngọc kiều diễm ôm lấy mình, đẩy ra cũng không được mà ôm cũng không xong, chỉ đành vỗ vỗ lưng nàng ta, ngờ ngác chờ đến khi nàng ta buông tay.

Cũng không biết qua bao lâu, Thắm Khấp Nguyệt mới ôm mắt đứng thẳng người, quay đầu xoay người chạy đi, Lý Trọng Nguyên giơ tay muốn bắt lấy gì đó nhưng cũng chỉ có thể lướt qua cổ tay áo mềm mại của nàng ta. Chợt thấy lồng ngực ẩm ướt, đầu ngón tay chạm lên, tất cả đều là nước mắt. Lý Trọng Nguyên bỗng sầm sập, tên Sài Tĩnh lại lần lượt mặc niệm trong lòng, nhưng ánh mắt lại không thể rời đi, toàn bộ đều là bóng dáng ôm lấy mình không ngừng rơi lệ động lòng người kia.

Hoàng cung Chu Quốc – Huy Thành

Điện Trạch Thiên.

Đại Chu thành lập ba mươi lăm năm, thiếu đế Nam Cung Thần kế vị mới được ba năm liền nhiễm bệnh đậu mùa chết yểu, tính hết năm cũng mới tròn 10 tuổi.

Vị hoàng đế thứ ba của Đại Chu cũng không phải họ Nam Cung. Sài Dật, vị vương gia khác họ duy nhất của Chu Quốc, được Nam Cung gia nhường ngôi, vẫn vô bá quan đề cử, xưng đế năm thứ 35 của nhà Chu, quốc hiệu vẫn là Đại Chu, hiển nhiên không quên ơn tri ngộ của tổ tiên hoàng đế.

Nữ nhi duy nhất của Sài Dật là Sài Tĩnh được phong là Vinh Lạc công chúa, cháu trai Sài Chiêu phong làm nhất phẩm thượng tướng, Kỳ vương. Văn võ bá quan trong triều đều tặng một bậc, hoàng thân quốc thích Nam Cung gia đều thưởng ngàn lượng hoàng kim, tỏ rõ trọng ân của Sài gia.

Ngự thư phòng

“Mặt tướng tham kiến... hoàng thượng.” Sài Chiêu quỳ gối xuống nói.

Sài Tịnh đứng một bên cười khanh khách nói: “Bộ dáng này của đại ca thực là buồn cười. Mặt tướng? Phụ vương... Không đúng không đúng, nên gọi phụ hoàng, người nghe có buồn cười không?”

“A Chiêu mau đứng lên.” Sài Dật vuốt chòm râu hoa sương cười nói: “Trẫm... Thật sự là hối hận đã nuông chiều Tịnh Nhi quá, nhìn cái dạng này xem, có chút đáng về nào của công chúa không? Vẫn nên học hỏi A Chiêu mới được, đúng cấp bậc lễ nghĩa, ai nhìn cũng thích.”

Sài Chiêu mỉm cười không nói, yên lặng đứng lên, Sài Tịnh nhếch miệng cười, đứng sát vào sau lưng Sài Dật, cẩn thận đâm lưng cho phụ thân.

“Nghe nói...” Mắt Sài Dật sáng ngời. “Ung Thành đã thuộc về chúng ta rồi sao?”

“Mặt tướng cũng đã nghe nói.” Sài Chiêu cúi đầu xuống nói. “Người nhà họ Ân nhân đêm mưa lớn đánh bất ngờ, đã đoạt được Ung Thành.”

“Làm tốt lắm!” Sài Dật vừa lòng nói, “A Chiêu quả nhiên có mắt nhìn người, Ân Gia Bảo không chỉ trợ giúp tài lực cho chúng ta, mà hai người con của Ân Khôn... cũng có bản lĩnh, có tương lai. Con rồi quân doanh cũng hơn tháng rồi, 10 vạn đại quân vẫn có thể bày mưu nghĩ kế công được Ung Thành như trước, tuy rằng uy doanh chủ soái của A Chiêu quan trọng, nhưng bản lĩnh của Ân gia huynh đệ cũng không thể khinh thường, thật sự khiến trẫm cảm thấy kinh ngạc.”

Sài Tịnh gật đầu phụ họa nói: “Tuy rằng con cũng không hiểu biết huynh đệ bọn họ lắm, nhưng nhìn qua trận này, hai người bọn họ cũng đã có đại ân với chúng ta, phụ hoàng có thể thuận lợi đăng cơ, cũng nhờ vào lòng quân ổn định, sau là uy hiếp vận mệnh Lương quốc, mỗi cành cây ngọn cỏ trong triều này mới nguyện ý nghiêng về phía phụ hoàng.”

“Thiên thời địa lợi nhân hoà đều không thể thiếu.” Sài Dật khê ho nói: “Số trời đã định, quyết không thể đảo ngược, tất cả là bọn họ nợ Sài gia, hiện giờ cũng đến lúc trả lại cho đầy đủ rồi.”

“Phụ hoàng.” Sài Tịnh nhớ đến chuyện gì đó, vẻ mặt vui mừng nói. “Mấy ngày trước bạn quá con quên mất không nói với phụ hoàng, còn có một chuyện vui nữa.”

“Còn có chuyện vui?” Sài Dật đầy hào hứng nhìn về phía nữ nhi. “Còn có chuyện gì vui? Nói cho phụ hoàng nghe thử xem.”

Sài Tịnh cười hi hi, mắt hạnh liếc qua Sài Chiêu nói: “Phụ hoàng hẳn là nên hỏi Kỳ Vương đại ca.”

“Thế sao?” Sài Dật nhìn Sài Chiêu nói: “Là chuyện vui của A Chiêu?”

Mắt xám của Sài Chiêu khó nén tràn ra vui mừng, khuôn mặt anh tuần xét qua tia nhớ nhưng: “Thưa hoàng thượng, A Hoành... có thai rồi.”

Thế nhưng Sài Dật không có lộ ra vẻ vui mừng giống như Sài Tịnh dự đoán, chỉ khẽ cười nói: “Quả thực là chuyện vui lớn. Sài gia ta cuối cùng cũng đã có người nối dõi. A Chiêu, cha mẹ con trên trời có linh thiêng, nhìn thấy con bây giờ cũng rất vui mừng.”

Sài Chiêu thuận thế nói: “Rời xa A Hoành lâu như vậy, trong lòng thần cũng rất nhớ thương, ngày mai con định trở về.”

Sài Tịnh có chút đâm chiêu nói: “Đại ca cũng cần phải về rồi, A Hoành nhất định cũng nhớ huynh, sợ là không đêm nào ngủ ngon...”

“A Chiêu còn có dự định công Lương nữa không?” Giọng nói già nua của Sài Dật như sấm sét ngắt lời Sài Tịnh.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Không đợi Sài Chiêu trả lời, Sài Tịnh khó hiểu nói: “Phụ hoàng, đương nhiên là tiếp tục, Ung Thành có thể sánh bằng Thương Châu năm đó của Tấn quốc, Ung Thành mất, Đại Chu ta tất nhiên có thể thế như chẻ tre, đánh bại Lương quốc đều không phải là việc khó.”

“Trẫm muốn nghe ý của A Chiêu.” Sài Dật nhìn thẳng khuôn mặt trấn định của Sài Chiêu. “A Chiêu con nói đi.”

Sài Chiêu bình tĩnh nói: “Hoàng Thượng muốn...”

“Không cần lo đến chuyện trẫm muốn gì.” Sài Dật ngắt lời nói: “Trẫm muốn biết ý của con.”

Sài Chiêu dừng một chút, quỳ xuống đất nói: “Mặt tướng thấy công chúa nói có lý. Ung Thành đã mất, mặt tướng có thể nắm chắc trong vòng 6 tháng có thể đánh bại Lương Quốc, thay hoàng Thượng nhất thống thiên hạ.”

“6 tháng.” Sài Dật cười ha ha nói: “A Chiêu không hổ là nhi tử của huynh trưởng trẫm, huyết mạch của Sài gia. Thống nhất thiên hạ, hay cho thống nhất thiên hạ.”

Thấy vẻ mặt Sài Chiêu không chút sợ hãi, Sài Dật tiếp tục nói: “Thúc phụ đã là chí tôn tối cao của Đại Chu, quang vinh của Sài gia đã không ai có thể đoạt được, sao A Chiêu lại vẫn muốn dấn thân vào cuộc chiến đẫm máu, mà không muốn lui binh quay về, hưởng thụ một đời yên vui?”

Tim Sài Tịnh bỗng đập nhanh hơn, nhưng động tác trên tay vẫn không ngừng, không hiểu ruột cuộc ý phụ thân là gì, trong lòng cũng toát mồ hôi lạnh thay Sài Chiêu.

Sài Chiêu ngẩng đầu, đôi mắt xám không chút gợn sóng sợ hãi nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Sài Dật, chậm rãi nói: “Thiên hạ không thống nhất, sao có thể yên vui cả đời được, nếu thật sự vì một chút tham hoan, Sài gia có thể ẩn cư ở Vân Đô, không màng đến chính sự. Hùng tâm tráng chí của hoàng thượng chưa bao giờ lùi, tâm tư của mặt tướng... vì đất nước mở mang bờ cõi cũng chưa bao giờ thay đổi.”

Ngư thư phòng bỗng dưng yên lặng khiến người ta sợ hãi, Sài Tịnh định lên tiếng phá vỡ tình thế khó xử thì Sài Dật đã chống bàn đứng lên, mu bàn tay gân xanh nổi đầy, hai mắt đầy kiên định: “Nói rất hay.”

Sài Tịnh âm thầm thở phào một hơi, vội vàng giờ tay đỡ lấy phụ thân.

Sài Dật bước đến gần Sài Chiêu, bàn tay già yếu nặng nề đặt lên vai y, ý vị sâu xa nói: “Giờ phút này trong phòng không có người ngoài, trăm đã từng nói, chuyện hối hận nhất cuộc đời này của trăm là chỉ có một đứa con gái Tịnh Nhi, may mắn lớn nhất cuộc đời này chính là có một đứa cháu đắc lực mà có bản lĩnh như A Chiêu.”

Sài Chiêu từ từ đứng dậy, cũng giống như Sài Tịnh đỡ một bên thân hình gầy yếu của Sài Dật.

“Hôm qua khi trăm đăng cơ, Tịnh Nhi được sắc phong làm công chúa, A Chiêu lập công lớn được phong làm thân vương.” Lòng mừng mui mác của Sài Dật chợt nhũn nhũn nói: “Chỉ thiếu... đó là người kế thừa hoàng vị.”

Lòng Sài Tịnh căng thẳng, bàn tay đang đỡ phụ thân cũng có chút run lại.

Sài Dật tiếp tục nói: “Nếu trăm ngồi lên ngôi vị chí tôn này cách đây 10 năm, nhất định sẽ nạp phi tần đầy đủ giúp trăm sinh người nối dõi, trăm rất cần một nam tử, một hoàng tử... Nhưng giờ trăm đã bên kia sườn dốc, có thể chống đỡ đến hôm nay đã là nhờ ơn trời xanh, thật sự không dám kêu cầu gì xa vời nữa.”

“Còn nhiều thời gian, hoàng thượng còn có rất nhiều thời gian để tính toán.” Sài Chiêu trấn an. “Tất cả có thể bàn bạc thật kỹ, hoàng thượng bảo trọng thân mình mới là quan trọng nhất.”

“Người kế vị chưa định, quốc gia bất ổn, đạo lý này con và Tịnh Nhi sao không hiểu được chứ?” Sài Dật sâu kín nhìn qua hai khuôn mặt trẻ tuổi. “Mở rộng thiên hạ, giữ vững giang sơn, chuyện lập người kế vị không thể chậm trễ.”

Sài Chiêu thần nhiên nói: “Cho dù hoàng thượng định đoạt thế nào, mặt tướng đều sẽ sống chết trung thành với Đại Chu, sẽ không bao giờ phản lại ý tứ của hoàng thượng.”

“Cháu trai tốt của trăm...” Sài Dật nghiêng người nhìn Sài Chiêu. “Luôn là cẩn thận như vậy. Trăm giấu con ở bên ngoài, tuy là làm khổ con, nhưng cũng có thể giúp con học được rất nhiều điều khó mà gặp được. Nếu trăm không có con trai, Sài gia còn đâu người nối dõi? Chỉ có Sài Chiêu con...”

Sài Tịnh nhất thời hiểu ra, mắt hạnh chớp động lặng lẽ chuyển hướng sang đường huynh, liếm liếm môi, im lặng lắng nghe.

“Hôm qua trên triều, trăm chưa lập tức lập con làm người kế vị, là sợ mấy con cáo già trong triều lại lờ ra tiếng vào.” Sài Dật cười khó lòng. “Đợi Sài thiếu chủ, Kỳ vương Sài Chiêu thay Đại Chu nhất thống thiên hạ, trăm sẽ lập con làm thái tử trước mặt quần thần, cũng chỉ có A Chiêu con mới xứng đáng ngôi vị thái tử của Sài gia.”

“Hoàng Thượng...” Sài Chiêu vừa muốn nói gì đó lại bị Sài Dật giờ tay ngăn lại.

“Trăm vẫn muốn nghe con gọi thúc phụ hơn.”

“... Thúc phụ...”

Sài Dật cảm bàn tay rần rờ của Sài Chiêu an ủi, thở dốc nói: “Ba người chúng ta, đồng sức đồng lòng có thể giữ vững Đại Chu, hoàng triều của Sài gia.”

Ngoài Huy Thành.

Gió Tây chợt nổi, thổi bay bím tóc bên tai Sài Tịnh, Sài Tịnh vuốt bím tóc ra sau tai, mắt hạnh nhìn Sài Chiêu cười híp lại.

“Công chúa điện hạ nhìn ta cười gì chứ?” Sài Chiêu khẽ con khoé môi.

“Công chúa điện hạ?” Sài Tịnh lại cười đến đau cả bụng. “Đại ca, lúc này cũng chỉ có hai chúng ta, huynh cứng nhắc thế sao?”

“Muội vẫn là Vĩnh Lạc công chúa hoàng thượng sắc phong, kêu muội một tiếng công chúa điện hạ, cũng không có sai đi.” Sài Chiêu cố ý kiên định nói.

“Nếu đại ca vẫn muốn xưng hô đúng cấp bậc lễ nghĩa...” Sài Tịnh vênh mặt lên nghĩ nghĩ nói: “Vậy thì từ nay về sau bản cung liền gọi huynh một tiếng... Kỳ Vương đại ca? Được chứ?”

“Kì Vương đại ca...” Sài Chiêu thì thầm. “Nghe cũng hay hay, tùy muội vậy.”

“Lúc nào cũng vô vị như vậy.” Sài Tịnh bĩu môi không cười nữa. “Cũng không biết A Hoàn nhà huynh sao mà chịu nổi huynh chứ, đổi là người khác, sợ là bị huynh làm cho điên mất.”

Nghe đến tên A Hoàn, Sài Chiêu thấp giọng nói: “Nhoáng lên một cái đã hơn 1 tháng rồi, A Hoàn... nhất định rất lo lắng.”

Khuôn mặt Sài Tịnh lại cười híp lại, quay đầu nhìn Huy Thành phía sau nói: “Mới nhoáng cái, Đại Chu đã cải danh đổi họ, quân sĩ phía trước nghênh đón đã không phải là Sài thiếu chủ mà là Kỳ vương điện hạ mới được sắc phong. Sài gia quân từ nay sẽ không bị người ta nghi kỵ, không bao giờ... phải trốn tránh ẩn nấp nữa, quân tâm nhất định tăng mạnh, Đại Chu cũng sẽ không ngừng phát triển, quốc thái dân an.”

Đáy mắt trong sáng của Sài Tịnh dường như đã hiện lên thái bình thịnh thế không lâu sau này, trong lúc khát khao ấy, Sài Tịnh như là nhớ ra chuyện gì, thu hồi ý cười trên mặt nói: “Còn có một chuyện... Trọng Nguyên bên kia... Chỉ sợ là kinh sợ hơn kinh hi. Tính tình chàng thế nào chúng ta đều rõ, chuyện lớn như vậy mà giấu chàng hồi lâu, lòng chàng nhất định có chỗ không phục... Đại ca cũng không cần giải thích gì nhiều, đợi đến khi đại quân trở về, muội sẽ nói rõ với chàng.”

“Ta biết.” Sài Chiêu hít một hơi thật sâu nói. “Trọng Nguyên ngày đêm đều nhớ mong muội, lần này ta trở về, muội có gì cần ta chuyển cho đệ ấy không?”

Sài Tịnh mỉm cười nói: “Nam tử bên ngoài chinh chiến, nào có chuyện có thời gian nghĩ đến nữ nhi tình trường. Muội cố tình không gửi gì cho chàng, vợ chồng còn nhiều thời gian. Về đến nhà sẽ nói sau.”

Sài Chiêu không khỏi lắc đầu. “Vậy huynh đi đây.”

Khi Sài Chiêu đang nắm chặt cương ngựa chuẩn bị khởi hành, Sài Tịnh bỗng gọi y nói theo: “Thay muội gửi lời đến Vân Tu.”

“Vân Tu?” Sài Chiêu dừng lại bước chân.

Sài Tịnh đến bên ngựa nói: “Nói với Vân Tu, bớt lỗ mãng đi, thiếu chủ nhà mình là vương gia thì cũng đừng có vênh đuôi lên tận trời xanh.”

Tiếng Sài Tịnh trong trẻo quăn quanh nơi cánh đồng bát ngát, một thân y phục màu xanh thúc ngựa hướng về Huy Thành, tư thế oai hùng.

Ung Thành.

Ngô Hữu đang kiểm kê kho phòng của Ung Thành, thấy Ngô Tả nhìn phong thư trong tay sững sờ, gắt giọng nói: “Đại ca, huynh xem gì mà xuất thần vậy? Lại là thư từ hoàng cung? Là tin của vương gia hay thiếu chủ?”

Ngô Tả cũng không đáp lại hắn, nhú mày xem thư, miệng thì thầm, “Sao lại có gì đó không đúng?”

“Không đúng chỗ nào?” Ngô Hữu cảnh giác đến gần Ngô Tả, ngo qua... nói: “Cho đệ xem.”

Phong thư bị Ngô Hữu đoạt lấy, nhìn qua cũng không thấy có gì đặc biệt, mắt Ngô Hữu đảo qua con dấu đỏ cuối thư, há hốc miệng nói: “Đại ca... ấn tín của Nam Cung gia hình gì thế?”

“Kỳ lân.” Ngô Tả không cần nghĩ liền đáp. “Giống như cờ lệnh của Đại Chu ta, hình kỳ lân.”

“Nhưng mà thư này đúng là ở Huy Thành đem đến không thể là giả...” Ngô Hữu nuốt cổ họng khô khốc nói: “Sao dấu ấn này... lại giống với ấn đại bàng của Sài vương phủ ta ở Vân Đô chứ?”

Huynh đệ Ngô gia nhìn nhau không ai dám lên tiếng, hai người đứng hồi lâu, Ngô Hữu vội vỗ đùi la lên: “Hai chúng ta còn đứng ngốc ở đây làm gì, còn không mau mang qua bẩm báo với Trọng Nguyên ca chứ?”

Lý Trọng Nguyên do dự mở phong thư ra, từ từ mở nếp gấp, vừa nhìn qua, thư đã trượt khỏi đầu ngón tay. Ngô Hữu nhanh tay bắt được bức thư đang rơi, tò mò nhìn kỹ, cả kinh hô to. “Thánh Thượng băng hà! Vương gia... Đã đăng cơ để vị!”

Ngô Tả không tin đoạt bức thư trong tay đệ đệ, xem qua cũng giật mình đứng lặng, rồi bỗng cười lớn: “Trọng Nguyên đại ca... có phải đệ chưa tỉnh ngủ không? Chuyện này... là thật? Vương gia đăng cơ để vị? Vương gia đăng cơ để vị!”

“Chẳng lẽ chúng ta đều mù sao?” Ngô Hữu thu tầm mắt nói: “Trọng nguyên đại ca!” Ngô Hữu cười to: “Vương gia đăng cơ... huynh, huynh... là.. phò mã đương triều?”

Về mặt Lý Trọng Nguyên không lộ ra vui mừng, giọng nói với Ngô Hữu: “Đưa thư cho ta.”

Ngô Hữu vội vàng trình lên, Lý Trọng Nguyên vuốt phẳng đọc kỹ... “.. Vĩnh Lạc công chúa, Kỳ vương...”

“Quận chúa là công chúa, Thiếu chủ là Kỳ vương!” Ngô Hữu lại vui mừng nói, “Xem ra Thiếu chủ quả thực ở Huy Thành, thì ra thực sự đi làm chuyện lớn. Đại ca, sau này, chúng ta thăng quan tiến chức rồi.”

“... Vĩnh Lạc công chúa, Kỳ vương...” Lý Trọng Nguyên không ngừng lẩm bẩm, nhìn đi nhìn lại trong thư, trong thư không hề nhắc đến tên hán Lý Trọng Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nhớ thương

Trong phủ lớn Ung Thành.

“Thiếu chủ rời đi đã hơn 1 tháng rồi.” Vân Tu buồn bực đập đập cành cây rậm rạp trong sân. “Có phải Lý Trọng Nguyên định giam chúng ta ở đây không, bên ngoài nhiều người canh gác như vậy, đi ra ngoài nửa bước cũng có người đi theo... thật sự là khiến ta tức chết mà.”

“Không chừng bên trong Ung Thành còn có tàn quân ẩn núp, ở nơi phủ lớn tường ccao này lại là chuyện tốt ý chứ.” Nhạc Hoành chẳng hề để ý cười nói: “Ta lại cảm thấy rất tốt.”

“Cũng không biết thiếu chủ và mọi người thế nào rồi.” Vân Tu lại nhủ chặt mày nói: “Thiếu phu nhân cả ngày đều tỏ ra thoải mái, thật sự không lo lắng gì sao?”

“Lo lắng cũng hết một ngày, thoải mái cũng hết một ngày, Sài Chiêu và thúc phụ đều không phải kẻ lỗ mãng, chuyện họ làm... đều nắm chắc cả...” Nhạc Hoành nhìn tường phủ cao cao, khẽ nói: “Chính là đại sự đã thành, chuyện phải làm lại càng nhiều hơn.”

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu chỉ vào đám hoa màu hồng màu đỏ trong hoa viên nói: “Đó là hoa gì, ta còn chưa gặp bao giờ.”

Nhạc Hoành nhìn theo, híp mắt suy nghĩ nói: “Là hoa mạn đà, hoa nở rất đẹp, tựa như mây ngũ sắc. Hoa này ưa ẩm áp, cho nên Chu Quốc không có, cho nên người chưa nhìn thấy bao giờ cũng phải.”

Vân Tu đến gần đoá hoa mạn đà nở rộ, cẩn thận vuốt ve cánh hoa mềm mại, vẻ mặt cao ngạo lúc này lại hiện lên vẻ dịu dàng hiếm thấy.

“Một đại nam nhân như người mà cũng thích hoa cỏ sao?” Nhạc Hoành ngừng cười nói.

Vân Tu bỗng tỉnh ra rút tay lại, lúng túng nói: “Ta làm sao mà lại thế chứ, quận chúa từng nói, Vân Đô cái gì cũng tốt, nhưng vì toàn là tuyết nên hoa ít màu. Cô ấy và ta giống nhau, hẳn là chưa từng nhìn thấy đoá hoa nào đẹp như thế này... Đáng tiếc, mang về Vân Đô cũng sẽ bị lạnh chết, không nở hoa được, thôi bỏ đi, nhìn xem là được rồi.”

Nhạc Hoành hiểu ý Vân Tu, cho nên chỉ “à” một tiếng, Vân Tu ngắt một đoá hoa mạn đà hứng thú ghé vào mũi ngửi. Nhạc Hoành đang định mắng hán mấy câu, Vân Tu đã đưa đoá hoa đến trước mặt nàng.

“Quận chúa không tới được Ung Thành, cũng không thể nhìn thấy hoa mạn đà, không bằng...” Vân Tu nhếch miệng cười nói: “Thiếu phu nhân liền thay cô ấy nhận lấy, Vân Tu biết, cô thích màu đỏ.”

Nhạc Hoành cũng không chán ghét, thoải mái tiếp nhận đoá hoa, có vẻ hứng thú đùa: “Khi nào về gặp quận chúa, nhất định ta sẽ nói với cô ấy, có người nhớ rất kỹ những lời mà cô ấy từng nói, chôn sâu nơi đáy lòng, chưa bao giờ quên.”

Vân Tu đỏ mặt vội la lên: “Đưa đây, trả hoa mạn đà đây.”

Nghe thấy tiếng cười đùa bên ngoài, Ân Sùng Quyết đang nghỉ ngơi trong phòng cũng không nhịn được đẩy cửa sổ ra, thấy bên ngoài Nhạc Hoành tay cầm đoá hoa mạn đà sắc sỡ như ráng chiều, cười đến chói mắt, y phục màu hồng phấn toát lên dáng người yếu điệu, cho dù là thiếu phụ đang mang thai cũng vẫn động lòng người như trước đây.

Miệng vết thương đau nứt ra, môi dưới bị cắn đến rớm máu. Ân Sùng Húc ngồi gù gà ngủ gật bên cạnh nghe thấy tiếng động liền mở mắt, thấy bộ dáng của đệ đệ, đau lòng bất đắc dĩ nói: “Nếu trong lòng đã không thoải mái thì còn nhìn làm gì, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước sao phải...”

“Đại ca đừng nói nữa.” Ân Sùng Quyết vuốt ngực gật đi.

“Quận mã gia, Ngô tướng quân.” Quân sĩ đứng canh ngoài phủ thấy Lý Trọng Nguyên và huynh đệ Ngô gia vội vàng đi đến thì cúi đầu cung kính chào.

Nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vẻ mặt Vân Tu hiện lên vẻ tức giận, ánh mắt lại sắc bén tựa như sao băng trời đêm, Nhạc Hoành khẽ đặt đoá hoa mạn đà lên thềm đá, vuốt lại mấy cọng tóc bị gió thổi tán loạn.

Thấy vẻ mặt huynh đệ Ngô gia khó nén được vui mừng, Vân Tu khoanh tay lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ thấy người bên ngoài còn chưa đủ cho nên quận mã gia và hai vị Ngô tướng quân đến đây định tự mình canh chúng ta sao?”

Ân Sùng Quyết khẽ đóng cửa lại, dựa lưng vào tường lắng nghe tiếng nói bên ngoài.

“Vân Tu huynh đừng so đo với Ngô Hữu.” Ngô Tá cười nói: “Có chuyện vui, chúng ta đến báo tin mừng.”

“Việc vui?” Vân Tu khinh thường xoay người: “Nói cho ông nội Vân của người nghe thử coi.”

Ngô Hữu bước đến trước mặt Nhạc Hoành, quỳ gối xuống: “Thiếu phu nhân, không đúng! Phải là... Kỳ Vương phi!”

Nhạc Hoành chớp mắt, “Kỳ Vương phi...”

Ngô Tá cung kính trình thư tín từ hoàng cung lên, “Vương phi mời xem, đây là thư tín khẩn cấp từ hoàng cung.” Giọng Ngô Tá khẽ run cổ găng áp chế kích động trong lòng, “Vương gia cùng Thiếu chủ, đã... thành đại sự!”

Ân Sùng Quyết ở trong phòng, lồng ngực bỗng đập dồn dập: “Sài gia... đã thành nghiệp lớn?”

Ân Sùng Húc cũng kinh sợ đứng bật dậy, khó mà kiềm chế đến gần cửa phòng, mong có thể nghe được rõ hơn.

“Thật sao!” Vân Tu nhảy lên, “Ngô Tá người không dọa ta chứ?”

“Ngô Tá không dám.” Ngô Tá cũng theo đệ đệ quỳ xuống trước mặt Nhạc Hoành “Khấu kiến Kỳ vương phi.”

“Ha ha ha ha ha ha...” Vân Tu vui mừng cười to nói: “Kỳ vương phi? Nói như thế, Vương gia đã xưng đế, Thiếu chủ... Đã là Vương gia? Chiếm được Ung Thành bắt, Đại Chu đổi chủ... Còn có cái gì mà Sài gia không làm được chứ?!”

Nhạc Hoành vội vàng xem hết phong thư, ánh mắt tràn ngập vui mừng, khi bình phục lại liền đến gần Lý Trọng Nguyên: “Quận mã gia, đến giờ người đã biết nỗi khổ của chúng ta rồi.”

“Trọng Nguyên không biết.” Lý Trọng Nguyên không chút do dự nói: “Cũng không muốn biết, hết thảy chờ Kỳ vương trở về rồi nói sau, Kỳ vương phi không cần phải nói nữa.”

“Lý phò mã.” Vân Tu vừa cười vài tiếng: “Quận mã gia thành Phò mã gia, dù sao cũng là chuyện đại hỷ, sao trông ngài không có chút vui mừng nào thế?”

“Thư đã đưa tới, chúng ta nên đi thôi.” Lý Trọng Nguyên không đáp lại Vân Tu: “Trong quân còn có nhiều chuyện. Không quấy rầy vương phi nữa.”

Ngô gia huynh đệ đồng loạt đứng lên, lại ôm quyền với Nhạc Hoành, tuy là không hiểu tại sao Lý Trọng Nguyên lại như vậy, nhưng vui mừng đã át nghi ngờ.

Trong phòng,

Ân Sùng Húc xoay người thở dồn dập dựa vào vách tường, miệng không ngừng lầm bầm: “Sài Dật đáng cơ xưng đế... Sài gia... Quả thật là Sài gia...”

“Đệ đã sớm nói rồi mà.” Khuôn mặt tái nhợt của Ân Sùng Quyết trở nên hồng hào: “Đại ca huynh còn nhớ không, ngày đó đệ đã nói với cha, Sài gia trải qua nạn kiếp, một khi đắc thế, tuyệt đối sẽ không sa vào vết xe đổ, cho dù thúc cháu Sài Dật có tiến thêm bước nữa đệ cũng tuyệt đối không kinh ngạc. Hiện giờ xem ra, quả nhiên là vậy, kể từ khi Sài gia lãnh binh công Lương đều đã tính toán vẹn toàn rồi.”

“Mưu sự...” Ân Sùng Húc nhìn về phía đệ đệ biết nhìn xa trông rộng. “Lãnh binh vì Nam Cung gia mà đổ máu nơi sa trường, nhất định sẽ bị Nam Cung gia ghen ghét, thúc cháu Sài gia là bị ép phải ra tay bảo vệ mình...”

Ân Sùng Quyết yếu ớt tiếp lời: “Sài Dật xưng đế là quang minh chính đại, không phải là cướp ngôi, người đời cũng không thể dị nghị. Đại ca, có phải thúc cháu Sài gia quá thông minh không?”

“Nhưng huynh vẫn không hiểu được.” Ân Sùng Húc lắc lắc đầu nói: “Sài Dật biết rõ trường công chúa thiết kế triệu ông ta nhập cung, sinh tử khó dò, nếu ông ta chết thật...”

“Có thể mà đại ca cũng không hiểu được sao?” Ân Sùng Quyết cười khẽ nói: “Sài Dật sớm đã gần đất xa trời, nếu ông ta thực sự chết trên tay Nam Cung gia lại là lý do chính đáng cho Sài Chiêu. May sao Sài Dật on trời phù hộ còn sống mà gặp được cháu mình, cũng biết thời biết thế ngồi lên long y ở Trạch Thiên đại điện. Lão già chỉ còn nắm xương, có thể có hôm nay... đúng là hồng phúc tề thiên.”

“Nếu Sài Dật chết thực sự... tin tức hôm nay trong thư chẳng phải là...” Ân Sùng Húc há hốc miệng nói: “Thiếu chủ...”

“Đó cũng là chuyện không sớm thì muộn thôi.” Ân Sùng Quyết cười tà nói: “Sài Dật không có con trai, chỉ có một đứa cháu là Sài Chiêu, Sài Chiêu dũng mãnh thiện chiến, uy danh chấn động trong quân là chuyện quan trọng nhất, Sài gia chỉ có một mình hấn là nam nhi. Chúng ta không cần nghĩ nhiều, chỉ cần đi theo Sài Chiêu, trở thành quan gia nhất phẩm, cho dù sau này có được tấn phong làm vương cũng không phải không có khả năng. Đại ca, ngầm lại ngày đó huynh còn lo sợ chúng ta theo nhầm chủ làm hại 10 năm cơ nghiệp của Ân Gia Bảo, hiện giờ xem ra, chính là phải cảm ơn đệ mới phải.”

Ân Sùng Húc chất phác cười: “Sùng Quyết có con mắt tinh tường, cho nên cha mới coi trọng đệ nhất.”

Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ đắc ý. “Đại ca và Sùng Quyết là huynh đệ ruột thịt, tất nhiên là có phúc cùng hưởng. Cái mạng này của Sùng Quyết cũng là đại ca cứu, huynh đệ chúng ta sau này chung mệnh, vinh quang cũng là của Ân gia, có phải không?”

“Đương nhiên là thế.” Ân Sùng Húc đề vai đệ đệ.

“Không thể tưởng được A Hoàn bước lên chính là con đường đế hậu...” Ân Sùng Quyết lâm bảm.

“Quả là mệnh trời, không ai có thể sửa được.” Ân Sùng Húc thần nhiên nói: “Hiện giờ muội ấy và thiếu chủ phu thê tình thâm, đệ nên vui cho muội ấy mới phải, nhận ra chưa, không nên nhớ thương nữa, hãy quên đi thôi.”

Ân Sùng Quyết tựa như không đồng ý với mấy lời của đại ca mà mở cửa sổ ra, nhìn trong hoa viên, Nhạc Hoàn vẫn ngồi bất động vì kinh ngạc, lá thư trong tay cũng không biết đã nhìn bao nhiêu lần, mắt hạnh mỉm cười phiếm lệ như là chưa tin được chuyện Đại Chu đổi họ vậy.

“Là số mệnh... không ai có thể sửa...” Ân Sùng Quyết cụp cánh mi đen dài che đi con ngươi tối tăm. “Tình này khó dứt, giai nhân khó quên, sao có thể bỏ được...”

Ba ngày sau.

“Thiếu chủ đã trở lại! Thiếu chủ đã trở lại!”

Ngô Hữu la lớn chạy tới: “Thiếu chủ đã trở lại!”

“Sài Chiêu!” Nhạc Hoàn bước nhanh đẩy cánh cửa phủ to nặng ra, nhìn ra phố lớn, thấy Ngô Hữu hô lớn không ngừng, lớn tiếng hỏi: “Sài Chiêu đi tới đâu rồi?”

Ngô Hữu hét một tiếng kìm cương ngựa, lau mồ hôi chỉ vào phía cửa thành phía sau nói: “Đã tới ngay bên ngoài thành rồi, đại ca sai thần chạy nhanh báo cho thiếu phu nhân một tiếng. Bọn họ ngay lập tức sẽ tới.”

Nhạc Hoàn sao mà có thể chờ được, gờ tay lên môi huyết một tiếng sáo, Bạch Long ở chuồng ngựa phía sau nghe thấy tiếng gọi của chủ nhân liền vui vẻ chạy tới, bồm ngựa vung vẩy cọ vào Nhạc Hoàn tựa như là làm nũng vậy.

“Bạch Long, cùng ta đi đón Sài Chiêu.” Nhạc Hoàn vô cùng thân thiết cọ bồm ngựa, vuốt vuốt cái bụng đã hơi nhô lên, cẩn thận xoay người trèo lên lưng ngựa, kẹp chặt bụng ngựa chạy về phía ngoài thành.

Ngoài thành.

Sài Chiêu ngẩng đầu nhìn cổng Ung Thành cao ngất của Lương Quốc, chăm chú nhìn kỹ, chỉ thấy cờ hiệu là hình Đại Bàng của Sài gia Vân Đô, cười khê nói: “Tin tức thật là mau, có phải cờ thêu kỳ lân vàng chẳng được mấy ngày đã bị hạ xuống không?”

Ngô Tá cười ha ha nói: “Thiếu chủ nói chí phải, hôm trước vẫn là kỳ lân, nhưng hôm qua đã đổi thành đại bàng của Vân Đô chúng ta rồi, là quận mã gia, à nhầm à nhầm, là ý của phò mã gia. Thiếu chủ chớ trách, chuyện tốt tới bất ngờ, miệng Ngô Tá vẫn chưa quen, nay mai sẽ nhanh sửa thôi... mấy ngày nữa nhất định không sai lầm nữa.”

Sài Chiêu nhìn về phía Lý Trọng Nguyên đang quỳ rạp dưới đất vẫn chưa đứng dậy, nhảy khỏi lưng ngựa cúi người đỡ hắn dậy: “Trọng Nguyên, còn không mau đứng dậy.”

“Thuộc hạ không dám.” Lý Trọng Nguyên cúi đầu nói.

“Có gì không dám?” Sài Chiêu hỏi.

“Chuyện thuộc hạ từng làm, vương gia biết được nhất định là nổi trận lôi đình.” Lý Trọng Nguyên cúi đầu càng thấp hơn.

Sài Chiêu nâng cánh tay hơi lạnh của Lý Trọng Nguyên lên: “Có gì sai cũng đứng lên mà nói, đều là người một nhà, có cái gì mà không nói được? Đứng lên.”

Lý Trọng Nguyên chậm rãi đứng lên, thấy vẻ mặt đầy vui mừng của Sài Chiêu, trong lòng rối bời, không biết nên vui hay buồn.

Sài Chiêu đang muốn an ủi hắn thêm mấy câu, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa đơn độc từ trong thành vang đến, mắt xám sáng lên, cười ảo não nói: “Trong mình đang mang thai, lại vẫn ngang bướng không thay đổi như thế...”

“Sài Chiêu!”

Thân ảnh mà y nhớ nhưng mặc áo màu vàng như ánh bình minh chói mắt, tiếng nói như chuông bạc không ngừng vang bên tai đã trở về, mắt thấy khuôn mặt kia càng lúc càng rõ ràng, Sài Chiêu kiêu ngạo mỉm cười, hận không thể ngay lập tức ôm nàng vào lòng.

Chương 79

Nhạc Hoành ghim chặt cương ngựa dừng bước, từ trên lưng Bạch Long nhìn chăm chú trượng phu xa cách hơn tháng trời... Vẫn là quần áo màu đen, lộ lên dáng người cao ngất, vẻ mặt oai hùng, ánh mặt trời đỏ rực chiếu vào khuôn mặt đặc ý của y, tựa như ánh sáng vương giả chói mắt.

Sài Chiêu đang rộng tay cười nói: “A Hoành đang chờ vi phu ôm nàng xuống sao?”

Nhạc Hoành cũng không ngại ngừng, đạp giá đỡ lưng ngựa, ôm lấy vai Sài Chiêu, mũi chân đang muốn chạm đất bỗng lơ lửng trên không trung, áo bào màu vàng tung bay. Sài Chiêu ôm chặt thể tử vào trong ngực, mặc kệ có người đang nhìn, môi đã dán lên trán Nhạc Hoành, “A Hoành của ta, A Hoành của ta...”

Nhạc Hoành đỏ mặt cười, néo cánh tay rắn chắc như lửa thiêu đốt thấp giọng nói: “Thả ta xuống, còn có người đang nhìn, không biết xấu hổ sao?”

Sài Chiêu cười khê buông tay, bàn tay dò tìm nắm lấy tay Nhạc Hoành, đem nàng kéo sát vào người mình, quay đầu nhìn quân sĩ ra nghênh đón chính mình, lại không tìm thấy bóng dáng huynh đệ họ Ân đâu.

“Huynh đệ họ Ân đâu?” Sài Chiêu nhìn Lý Trọng Nguyên hỏi: “Ân Sùng Quyết có công đoạt được Ung Thành, sao lại không ra nghênh đón chúng ta.”

Mặt Lý Trọng Nguyên tỏ vẻ hoang mang, cuống quýt cúi đầu xuống, không đợi hân mở miệng, Nhạc Hoành đã lôi tay Sài Chiêu nói: “Nhị ca bị thương, vẫn còn phải ở trong thành tĩnh dưỡng, cho nên mới không thể ra đây nghênh đón được.”

“Bị thương?” Sài Chiêu hơi nhíu mày: “Bị thương ở đâu, có nghiêm trọng không?”

Nhạc Hoành cắn môi khê nói: “Nghĩ lại đúng là quá nguy hiểm, may mắn mệnh nhị ca chưa tuyệt, cho nên tính mạng mới được bảo toàn, nhưng thương tích không nhẹ chút nào...”

“Ta phải nhanh đến xem mới được.” Sài Chiêu đi mấy bước lại xoay người, nhìn Lý Trọng Nguyên đầy ẩn ý nói: “Ân gia vì Sài gia mà hy sinh rất nhiều nhân vật lực, thiếu chút nữa ngay cả tính mệnh của nhị tử cũng mất đi... Lần này Ân gia trắng sí theo ta đi Huy Thành cũng như rơi vào đầm rồng hang hổ, sau này ở trong quân mỗi người đều được giữ trọng trách.”

Lý Trọng Nguyên vội vã nói: “Thuộc hạ biết ý của vương gia.”

Sài Chiêu đang muốn nhảy lên ngựa, chợt đứng im ngắm Nhạc Hoành, mặt mày nghiêm nghị vừa rồi bỗng trở lên ôn nhu, kéo Nhạc Hoành qua nói: “Đừng cười Bạch Long nữa thì hơn, thấy nàng cười ngựa chạy qua đây ta rất lo lắng...”

Nhạc Hoành nhíu mày, xoay mặt đi nói: “Vậy chàng định đưa ta trở về thế nào đây?”

“Không bắt nàng đi.” Sài Chiêu dán vào bên tai nàng nói: “Bốn vương... dắt ngựa cho nàng, được chứ?”

Nhạc Hoành khó nén được vui vẻ, khê xoay người leo lên lưng Bạch Long, đem cương ngựa đưa tới tay Sài Chiêu, vành mặt đặc ý nói: “Vậy làm phiền... Kỳ vương điện hạ rồi.”

Sài Chiêu cup mi cười, khê vuốt đầu Bạch Long nói: “Bạch Long à, mày cũng thực có phúc đó, cả đời này của bốn vương cũng chỉ phục tùng người đang ngồi trên lưng mày mà thôi.”

Vào trong thành, con đường được lát bằng đá tảng, tiếng vó ngựa cộc cộc bước tới, Bạch Long thường ngoái đầu dụi vào Sài Chiêu... tựa như cũng nhớ nhung y vậy. Nhạc Hoành hết lần này đến lần khác kéo đầu Bạch Long lại, giận dữ nói: “Đồ Bạch Long vô lương tâm, chàng có thể đã từng nuôi mày chăm sóc mày, nhưng chủ nhân của mày là ta chứ không phải chàng, nhớ kỹ lấy.”

Sài Chiêu kéo kéo cương ngựa nói: “Bạch Long rất thông minh, nó biết thế gian này ta đối xử với nàng tốt nhất, nó liền thân thiết với ta hơn, cũng là mong ta có thể đối xử tử tế với nàng. Có phải không, Bạch Long?”

Bạch Long ngẩng đầu khê hí, Nhạc Hoành buồn cười, chỉ có thể khê đánh vào lưng Bạch Long.

“Lần này...” Sài Chiêu giương mắt nhìn thể tử yêu thương, “Phải chịu uỷ khuất gì rồi?”

Nhạc Hoành ngẩn người, lập tức lắc đầu nói: “Nào có người dám làm cho phu nhân chàng uỷ khuất chứ? Chúng ta đều rất tốt.”

“Thật thế sao?” Sài Chiêu nắm tay Nhạc Hoành, yêu thương không nở buông nói: “Những khổ cực của nàng ta đều biết, cuối cùng ta cũng trở về rồi.”

“Lần này trở về...” đầu ngón tay Nhạc Hoành giật giật.

“Từ giờ cho đến khi con chúng ta sinh ra, ta sẽ không rời khỏi nàng nữa.” Sài Chiêu nhìn vào mắt Nhạc Hoành nói: “Sau này chúng ta cũng không phải dè chừng ánh mắt người bên ngoài nữa, Đại Chu là của Sài gia rồi...”

Vừa đi vừa nói chuyện, soái phủ đã ở ngay trước mặt, Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành xuống, vuốt ve khuôn mặt mềm mịn của nàng nhìn hồi lâu rồi mới nắm tay nàng đi vào bên trong.

“Sùng Quyết.” Ân Sùng Húc đẩy mạnh cửa phòng ra. “Thiếu chủ đích thân đến thăm đệ.”

“Thiếu chủ?” Đang nhắm mắt ngủ, Ân Sùng Quyết bỗng mở to mắt, chống giường ngồi dậy. “Thiếu chủ đến đây sao?”

Sài Chiêu bước nhanh đến bên giường, đỡ vai Ân Sùng Quyết nói: “Nghe nói người bị thương không nhẹ, không cần phải giữ lễ với ta làm gì, cứ nằm nói chuyện đi.”

“Sao có thể vậy được?” Ân Sùng Quyết nhủ chặt mày định ngồi dậy. “Không thể đứng dậy hành lễ đã là đại bất kính với thiếu chủ, nếu còn nằm, thì Ân Sùng Quyết ta quả là kẻ không biết lễ nghĩa gì rồi.” Ân Sùng Quyết dùng một chút lại nói: “Đại ca sao chúng ta còn gọi là thiếu chủ? Hẳn phải gọi là ... là vương gia.”

“Kỳ vương... Điện hạ...” Ân Sùng Húc thấp giọng thì thầm: “Vương gia.”

Sài Chiêu thần nhiên nói: “Thiếu chủ cũng được, vương gia cũng vậy, chẳng qua chỉ là xưng hô mà thôi, làm gì mà phải khách khí. A Hoành cứ mở miệng là gọi ta Sài Chiêu, ta nghe cũng thấy tốt lắm.”

Thấy vẻ mặt Ân Sùng Quyết vẫn âm trầm không có chút ánh sáng, người cũng gầy đi không ít, Sài Chiêu nhìn chăm chú vào vết thương trên ngực vẫn còn rỉ máu nói: “Một tiền xuyên tim, đổi lại là người khác đã không thể sống nổi, cũng chỉ có Sùng Quyết người trời sinh khác người mới có thể bảo trụ tính mạng.”

Ân Sùng Quyết cười cười nói: “Xem như là mạng lớn đi, ông trời không để ta chết dễ dàng như vậy, ta và đại ca còn rất nhiều việc chưa làm được cho vương gia, ta cũng không thể để mạng mình dễ dàng chết dưới tay kẻ gian được.”

“Một tiền xuyên tim...” Sài Chiêu nhớ lại thảm sự của phụ tử Nhạc gia ở Thương Châu, kéo tay Nhạc Hoành qua nói: “Ta còn nhớ phụ thân và huynh trưởng của nàng bị Kỳ Minh bắn lên sau lưng... Vết thương của Sùng Quyết, lẽ nào cũng là Kỳ Minh gây ra?”

“Không phải Kỳ Minh.” Nhạc Hoành khẳng định nói: “Kỳ Minh dùng ngân cung, thứ làm nhệ ca bị thương là nỏ ngắn.”

“Nỏ?” Sài Chiêu hơi dừng lại: “Tầm bắn của nỏ không bằng ngân cung, quân sĩ không biết sử dụng thứ ám khí này, xem ra... nhất định là ám vệ bên cạnh Kỳ Minh.”

Thẩm Khấp Nguyệt bung nước vào nghe thấy bàn luận về nỏ, cổ tay run lên thiếu chút nữa đánh rơi chậu nước trong tay.

Sài Chiêu nhìn thấy nàng ta, gật đầu ý bảo: “Thẩm cô nương cũng chịu khó không quản vất vả, theo tới Thương Châu, lại cùng đến Ung Thành, trong lòng không có oán giận nào sao?”

“Tiểu nữ...” Thẩm Khấp Nguyệt buông chậu nước âm xuống, dùng tay áo lau nước trên trán nói: “Qua Thương Châu đã được bái tế người nhà, sau này đi đâu cũng vậy thôi, thiếu phu nhân có thai, có nữ nhân đi theo chăm sóc cũng tiện hơn. Khấp Nguyệt tuy là không có bản lĩnh gì, nhưng việc vặt cũng có thể làm được, mong rằng vương gia không giận.”

“Vương gia? Người cũng biết chuyện xảy ra trong hoàng cung sao?” Sài Chiêu hỏi ngay.

“Hai ngày nay trong quân đều ồn ào lên.” Ánh mắt Thẩm Khấp Nguyệt lộ ra vẻ sùng kính, trấn tĩnh nói: “Thiếu chủ đã trở thành Kỳ Vương điện hạ rồi.” Vừa nói Thẩm Khấp Nguyệt đã đưa khăn ẩm đến tay Ân Sùng Quyết.

“Xem ra dưới trướng Kỳ Minh không thiếu sát thủ.” Sài Chiêu không có đáp lại nàng ta, đứng dậy đi vài bước nghiêm trọng nói: “Sau này mọi người phải cẩn thận gấp bội. Sùng Húc và Sùng Quyết tựa như cánh tay trái của Sài Chiêu ta, tuyệt đối không thể gặp bất trắc gì.”

Nói chuyện với huynh đệ Ân gia một hồi xong, Sài Chiêu quay đầu nhìn thấy Nhạc Hoành đang ngồi dựa vào bên cửa sổ, Ân Sùng Quyết vội nói: “Vương gia và A Hoành đã lâu gặp lại, nhất định có rất nhiều chuyện muốn nói. Ngai vừa về đã đi thẳng đến đây... Khiến cho Sùng Quyết được sung sướng mà lo.”

Sài Chiêu vỗ vai Ân Sùng Quyết, vừa lòng nói: “Vậy không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, muộn chút lại đến thăm người.”

“Đa tạ vương gia quan tâm.”

Sài Chiêu không ở lâu nữa, vươn tay nhìn Nhạc Hoành khẽ nói: “Kỳ Vương phi còn không theo bốn vương rồi đi sao?”

Nhạc Hoành bật cười, cũng không để ý tới cánh tay đang vươn ra giữa phòng của y, tự mình đẩy cửa phòng: “Ai muốn đi theo chàng chứ?”

Sài Chiêu bắt đầu đi co tay lại. “Mấy người nhìn xem, đối với nàng bốn vương đúng là không có chút uy quyền gì.”

Trong phòng ngủ.

Nhạc Hoành dọn dẹp đồ đạc của Sài Chiêu, miệng lầm bầm: “Mang đi bao nhiêu, mang về bấy nhiêu, xem ra thiếu chủ hay vương gia thì cũng đều giống nhau, không có gì khác cả.”

Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành từ phía sau, dán chặt vào bên tai nàng khàn khàn nói: “Cũng đã là vương phi rồi, còn phải tự mình làm mấy việc này, có phải A Hoành đang rất giận phu quân mình không?”

Nhạc Hoành ôm lấy bàn tay Sài Chiêu, mím chặt cánh môi, khẽ nói: “A Hoành... không dám...”

Sài Chiêu ôm chặt lấy thể tứ yêu dấu, trong căn phòng rộng rãi ung dung nói: “Còn có chuyện gì mà A Hoành nhà ta không dám làm sao?”

Nhạc Hoành ôm cổ trượng phu, chợt hôn lên môi y, cho dù chỉ là một cái hôn phớt qua, cũng như là mang củ thiêu đốt Sài Chiêu sưng sò tại chỗ.

Nhạc Hoành mở to mắt ngắm trượng phu, Sài Chiêu dán vào trán nàng nói: “A Hoành... nàng làm lại đi...”

“Gi...?” Nhạc Hoành khó hiểu hỏi: “Cái gì?”

Sài Chiêu khẽ chạm vào môi mình nói: “Nơi này... làm như vừa rồi ý.”

“Không.” Nhạc Hoành ngang ngạnh nói: “Chàng muốn ta làm gì, ta cố tình không làm đó, Kỳ vương gia.”

“Thật sự không làm nữa?” mắt xám loé lên tia cực nóng. “Thật không à...”

Không đợi Nhạc Hoành lên tiếng trả lời, Sài Chiêu đã đem thân hình mềm mại trong ngực đặt lên nệm giường mềm mại, đè vai nàng cúi người xuống. “Ta hỏi lại nàng một lần cuối, hay là để vì phu tự mình hành sự hả?”

Nhạc Hoành đẩy vai Sài Chiêu, nhưng thân thể cường tráng nam nhân phía trên vẫn không chút lay động, Nhạc Hoành xấu hổ ảo não ôm bụng mình, vội la lên: “Không có chừng mực gì cả, chàng đè lên con rồi đó.”

Sài Chiêu cảm thấy dưới thân có chỗ nhô lên, vội vàng nhô nửa người dậy, thờ gấp nói: “Có nặng lắm không?”

Nhạc Hoành khéo léo nhích người ra, vênh má lên khiêu khích cười hi hi với trượng phu nói: “Kỳ vương ngài đoán xem!”

Sài Chiêu biết lại bị nàng trêu chọc, nhưng cũng không tức giận, xoay người nằm ngửa xuống giường thờ dốc nói: “Tình sơ qua cũng đã ba bốn tháng rồi.”

Nhạc Hoành cup mi cười khẽ đáp: “Cũng tầm đó.”

“Ta trở về đã hỏi đại phu trong kinh thành rồi.” Sài Chiêu kéo tay Nhạc Hoành qua dán vào lòng mình. “Hắn là không phải lo đâu... Ta cẩn thận một chút là được chứ gì?”

Nhạc Hoành ngăn tay lại, quay lưng với y: “Chàng không biết nặng nhẹ, ta không tin được.”

Sài Chiêu dán lại gần đem nàng ôm chặt vào ngực, khẽ nghịch búi tóc nàng, khiến cho vành tai dâng lên từng trận tê dại, Nhạc Hoành không kiềm được phát ra tiếng khiến mình phải đỏ mặt, đành phải kéo chăn ngược ngáp nói: “Vậy cũng không được, đang là ban ngày, chuyện này mà truyền ra ngoài đúng là thành trò cười cho thiên hạ, còn đâu mặt mũi mà gặp người khác...”

Thấy bộ dáng quật cường không chịu thuận theo mình, Sài Chiêu lại động tình không thôi, ra sức dụ hoặc muốn cho nàng phục tùng, mắt thấy tình ý nổi lên trên giường, môi hai người đã cùng dán chặt vào nhau...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Làn da mềm mại trên ngực đã có bàn tay thô ráp mà Nhạc Hoành quá quen thuộc đặt lên, hơi thờ dốc dồn dập bên tai càng trở nên mê hoặc, Sài Chiêu đang định buông măn xuống thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân đang đến gần.

Nhạc Hoành đẩy phu quân ra, đỏ mặt nói: “Ban ngày ban mặt, không hay lắm đâu...”

“Vương gia, phò mã sai người chuẩn bị tiệc rượu chúc mừng người trở về, vương gia và vương phi nghỉ ngơi một chút rồi qua đó ạ.” Ngô Tá ở bên ngoài, cất tiếng gọi.

“Biết rồi.” Sài Chiêu cố kìm nén cảm giác không được vui đang trào dâng trong lòng, nói: “Người lui ra trước đi.”

Sài Chiêu thờ đốc nặng nề, nhìn Nhạc Hoành xộc xệch quần áo dưới người mình, ngón tay nhẹ lướt qua cơ thể nõn nà như sứ của nàng, không kiềm chế được lại hôn lên.

Nhạc Hoành nghiêng đầu né tránh, ôm choàng lấy vai y, khuyên: “Cũng sắp đến giờ rồi, đừng để mọi người đợi lâu, ai nấy đang đợi chàng kia kìa.”

Sài Chiêu nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn của nàng, nói: “Cũng đâu cần phải gấp thế chứ... Lý Trọng Nguyên trước giờ cứ thích bày vẽ mấy thứ hình thức này...”

“Thì cũng là tấm lòng của mọi người mà.” Nhạc Hoành cẩn thận nhìn ánh mắt mờ mông của Sài Chiêu, bỗng nhiên ngược đầu hôn vội lên môi y. “Thân là vương gia mà không đợi nổi một bữa tiệc được sao?”

Phản thưởng bất ngờ này khiến Sài Chiêu cực kỳ thỏa mãn, lập tức nghe lời trở mình đứng dậy, sửa sang lại quần áo, nói: “Vậy thì nghe lời A Hoành. Nhưng xong tiệc rượu rồi, nàng không được tìm cách trốn tránh nữa đây.”

Nhạc Hoành kéo cổ áo lại, cài nút áo, bật cười khúc khích.

Đại sảnh

Lúc Sài Chiêu đến nơi, trong sảnh đã tề tựu gần đủ, đều là những tướng lĩnh quan trọng, thấy y đến bèn đồng loạt quỳ xuống nói: “Mặt tướng khải kiến vương gia.”

Sài Chiêu thông thả bước tới ghé ngồi, đôi mắt xám ung dung nhìn lướt qua mọi người rồi nâng tay lên, nói: “Đứng lên đi.”

Chỉ vài từ từ ỏi nhưng mỗi người nghe xong đều cảm thấy có khí phách làm người ta kinh hãi. Sài Chiêu tuy vẫn là Sài thiếu chủ, Sài tướng quân như xưa nhưng lúc này, khí phách vương giả toát ra không cách nào che giấu được.

Sài Chiêu thấy mọi người vẫn đứng im không nhúc nhích thì cười bảo: “Đều đứng ngây ra đó làm gì? Phò mã chuẩn bị tiệc rượu, lẽ nào các người định đứng uống à? Ngồi đi, ngồi xuống hết đi.”

Lý Trọng Nguyên tìm một chiếc ghế ở vị trí sau cùng, lặng lẽ ngồi xuống. Vân Tu không hề kiêng kị gì, kéo ghế ra ngồi bên phải Sài Chiêu. Ngô Hữu hừ nhẹ một tiếng, miệng lầm bầm: “Nhìn bộ dạng của Vân Tu kia, tưởng mình là huynh đệ kết bái của vương gia thật sao?”

“Đệ bớt nói vài câu đi!” Ngô Tá bầm đệ đệ thật mạnh. “Hai người họ đã từng kết bái thật đấy!”

Nhạc Hoành vừa ngồi xuống ghế thì thấy Ân Sùng Húc đỡ Ân Sùng Quyết bước vào cửa, nàng vội vàng đứng dậy gọi: “Đại ca, huynh và nhị ca ngồi bên này đi.”

Mấy vị tướng lĩnh đã ngồi vào chỗ, thấy huynh đệ họ Ân vào đều đồng loạt đứng dậy, chấp tay cung kính nói: “Bái kiến hai vị tướng quân.”

Mặt Ân Sùng Húc hơi đỏ lên, khiêm tốn cúi đầu đáp lễ. Ân Sùng Quyết thì giương đôi mắt sáng nhìn lần lượt từng người, mang dáng vẻ đứng mực, không kiêu ngạo nhưng cũng không nhún nhường.

Vân Tu thấy Nhạc Hoành đích thân nhường chỗ cho huynh đệ họ Ân thì cũng vội vã đứng dậy sang một bên, theo Nhạc Hoành nhích về sau, nhường vị trí vinh dự bên cạnh Sài Chiêu cho Ân Sùng Húc.

Mọi người thấy huynh đệ họ Ân ngồi hai bên trái phải Sài Chiêu thì đưa mắt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

“Vết thương của Sùng Quyết còn chưa lành hẳn, nhất định phải cẩn thận.” Sài Chiêu đổ chén rượu mà Vân Tu vừa rót cho mình ra, sai người hầu: “Rót cho Ân tướng quân một ly trà nóng, còn rượu, bản vương thay hân uống.”

Thấy Sài Chiêu chu đáo với đệ đệ mình như thế, Ân Sùng Húc càng luống cuống tay chân, dè dặt thăm dò thần sắc của đệ đệ mình. Ân Sùng Quyết thì lại vô cùng trấn định như không có chuyện gì, không hề có vẻ căng thẳng.

“Sao phò mã lại ngồi xa như thế?” Ân Sùng Quyết tìm Lý Trọng Nguyên, cố tình hỏi.

Lý Trọng Nguyên khẽ mỉm cười, nói: “Ghế trên đương nhiên phải nhường cho các đại công thần, Ân nhị thiếu đoạt Ung Thành lập được công lớn như thế, Trọng Nguyên... tự cảm thấy thẹn.”

“Chẳng qua là cuộc thử vận số mà thôi.” Ân Sùng Quyết ung dung trả lời: “Phò mã mới là người có bản lĩnh thật sự, người nên tự cảm thấy thẹn phải là Ân Sùng Quyết ta.”

Lý Trọng Nguyên cup mắt cười, không nói gì nữa, chỉ bưng chén rượu lên kính Ân Sùng Quyết từ xa rồi ngửa đầu uống cạn. Ân Sùng Quyết lắc lắc ly trà trong tay, nhướn mày cười với hắn rồi đưa lên môi nhấp một hớp.

Vân Tu cũng chẳng để tâm chuyện bị huynh đệ họ Ân đoạt vị trí bên cạnh Sài Chiêu, cứ ăn uống hết sức vui vẻ, nhìn những người bên cạnh cứ chúc tới chúc lui, hần thì tự rót rượu tự uống, giống như mọi thứ xung quanh không liên quan gì đến mình vậy.

Nhạc Hoành lên đá Vân Tu một cái, nói khẽ: “Tên ngốc, sao không đi mời thiếu chủ nhà huynh uống một chén.”

Vân Tu chả thèm để tâm, nói: “Tôi và thiếu chủ muốn uống lúc nào chẳng được, làm gì phải nhào vô góp vui lúc này? Tôi không chức không tước, lại không tham vọng, không muốn hòa theo cái kiểu a dua này.” Nói xong lại uống sạch chén rượu trên tay, sau đó nhanh chóng rót đầy.

Thấy mọi người lần lượt kính rượu lấy lòng huynh đệ họ Ân, Ngô Hữu nhìn Lý Trọng Nguyên đang im lặng, nói: “Trọng Nguyên đại ca là đương kim phò mã, những người này đều mù cả rồi sao?”

Lý Trọng Nguyên lạnh lùng liếc nhìn Ân Sùng Quyết, nói: “Nhân tình ấm lạnh là thế, người ở Sài gia bao năm nay còn chưa quen với những chuyện này ư? Có gì mà phải phản ứng dữ thế.”

“Nhưng bây giờ khác trước chứ!” Ngô Hữu vội nói: “Vương gia đăng cơ thành hoàng đế, huynh là con rể của ngài, là đương kim phò mã!”

“Phò mã thì sao?” Lý Trọng Nguyên đề ly rượu trong tay, nói: “Chẳng qua là một cái danh hão, không đáng để người ta xu nịnh bợ đỡ. Phụ vương xưng đế, thiếu chủ phong vương, liên quan gì đến Lý Trọng Nguyên ta chứ?”

“Trọng Nguyên đại ca...” Ngô Hữu nhất thời không biết nói gì, hậm hực cúi đầu.

Lý Trọng Nguyên hít sâu một hơi, nói: “Chuyện đánh Lương còn phải dựa vào thiếu chủ, Ân Sùng Húc, Ân Sùng Quyết người nào cũng lập công lớn, đã là tâm phúc nhất bên cạnh thiếu chủ, sau này... chỉ e là càng được trọng dụng...”

“Vậy thì sao chứ?” Ngô Hữu nói với vẻ khinh thường. “Huynh đệ ta theo thiếu chủ bao năm rồi, huynh đệ họ mới được vài ngày. Lâu dài mới biết lòng người, để chúng tạm thời đắc ý đi.”

Hai người đang thì thầm trò chuyện thì Nhạc Hoành đã bung chén trà, mỉm cười bước tới, nói: “Phò mã gia, A Hoành kính huynh. Ung Thành quyết chiến nhiều ngày, không thể không kể công của huynh.”

Lý Trọng Nguyên vội vàng đứng dậy, tỏ vẻ bất an nói: “Vương phi... nói quá lời rồi, Trọng Nguyên không dám nhận.”

Nhạc Hoành khoan dung nói: “Dạo này A Hoành cũng đắc tội nhiều, mong huynh không để bụng, dù sao...” Nhạc Hoành nói nhỏ: “Bây giờ cũng an lành thắng lợi...”

Lý Trọng Nguyên là người thông minh, đương nhiên biết hàm ý trong lời của Nhạc Hoành, do dự rồi áp a áp ứng nói: “Những ngày thiếu chủ không ở trong quân doanh, Trọng Nguyên nhiều lần mạo phạm cô, cô không nói với thiếu chủ sao?”

“Không.” Nhạc Hoành nháy mắt đầy tinh nghịch. “Mạo phạm gì chứ, chẳng qua là huynh lo lắng thiếu chủ, tấm lòng trung thành ấy sao lại bảo là mạo phạm? Ta sẽ không nói gì với Sài Chiêu, mấy người đại ca cũng rất hiểu lý lẽ... Phò mã gia cứ yên tâm.”

“Cảm ơn vương phi.” Lý Trọng Nguyên ngoài mặt cứng cỏi, nhưng trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Kỳ vương phi Nhạc Hoành đích thân kính rượu Lý Trọng Nguyên, mấy vị tướng quân tinh mắt cũng không chịu thua kém, bung rượu qua môi. Thấy phò mã đã thoát khỏi cảnh lúng túng, Nhạc Hoành mới yên tâm.

“Cô để ý đến hần làm gì?” Vân Tu nhìn Lý Trọng Nguyên nói: “Thiếu phu nhân quên rồi ư? Trong thời gian thiếu chủ không có mặt, hần và Ngô Hữu âm thầm gây chuyện với chúng ta thế nào? Chỉ tính nói năng lỗ mồm đã không dưới chục lần, suýt nữa là trời gở chúng ta lại xử theo quân pháp, rồi suýt nữa là đi tong tính mạng của nhị ca Ân Sùng Quyết nhà cô.”

“Thôi đừng nói nữa.” Nhạc Hoành trừng Vân Tu, nói: “Lẽ nào huynh còn nhỏ mọn hơn một nữ tử như ta sao?”

Vân Tu không dám nói nữa, lại cúi đầu nốc vài chén rượu.

Nhạc Hoành bỗng nhiên kề gần vào hần, nói khẽ: “Sài Chiêu nói với ta, công chúa có chuyện nhờ chàng nói với huynh...”

“Công chúa nhắn với ta?” Vân Tu suýt nữa là nhảy dựng lên, thấy mình thất thố bên vội vả bịt miệng, van nài Nhạc Hoành. “Mau nói, mau nói đi mà.”

Nhạc Hoành cười vài tiếng, nói: “Muội ấy nói... thiếu chủ nhà huynh đã phong vương, bảo huynh không được kiêu ngạo vênh đuôi lên, chuyện gì cũng phải cẩn thận hơn.”

“Chỉ thế thôi à?” Vân Tu dỏng tai lên nghe, thấy Nhạc Hoành không nói nữa thì thất vọng hỏi: “Hết rồi à?”

Nhạc Hoành liếc hần một cái: “Huynh còn muốn nghe gì nữa?”

Vân Tu khịt mũi, cười hi hi. “Tôi biết mà, công chúa vẫn rất coi trọng tôi, đúng không?”

“Đứng đứng!” Nhạc Hoàn dờ khóc dờ cười nhìn chàng trai bộc trực vô tư này. “Chắc chắn là vậy.”

Vân Tu lập tức quên đi cảm giác mất hứng lúc nãy, thỏa mãn uống thêm vài chén, tặc lưỡi. “Sao rượu này càng uống càng ngon thế nhỉ...”

Đến gần giờ tỵ, tiệc rượu mới tàn. Sài Chiêu uống không ít nhưng sắc mặt vẫn bình thản không có vẻ gì là say. Ân Sùng Húc hình như đã không trụ được, Vân Tu vội vàng đỡ hắn vào nhà nghỉ ngơi.

Ân Sùng Quyết nhìn theo bóng đại ca mình, nói: “Bình thường đại ca rất ít khi uống rượu, để vương gia chê cười rồi.”

“Sùng Húc vui thay cho người đấy.” Sài Chiêu nói: “Hắn có một đệ đệ xuất sắc như vậy, tối nay nên uống thêm vài chén.”

Ân Sùng Quyết gật đầu cười: “Đội vết thương của Sùng Quyết lành hẳn, nhất định sẽ uống với ngài vài chén, không say không về.”

“Nhất định rồi!” Sài Chiêu nở nụ cười vừa phải, vỗ nhẹ vào vai Ân Sùng Quyết rồi xoay người đi.

Nhạc Hoàn nhón chân nhìn theo bóng lưng loạng choạng của Vân Tu và Ân Sùng Húc, miệng thì thầm. “Uống đến như thế, nếu bị Mục Dung biết thì đại ca thảm rồi...”

Nàng định nhìn thêm chút nữa thì tay đã bị Sài Chiêu nắm lấy: “Đi thôi, không quan tâm đến phu quân mình gì cả.”

Nhạc Hoàn xoay người qua nói: “Ai chẳng biết Sài thiếu chủ ngàn chén không say, chút rượu này đánh gục chàng được sao?”

“Nhóc tinh ranh.” Sài Chiêu nắm cổ tay nàng đi vào trong nhà, mặt lộ vẻ vui mừng không tả xiết.

Nụ cười của Ân Sùng Quyết lập tức đọng lại trên môi, Ngô Hữu cách đó không xa nói với Lý Trọng Nguyên: “Huynh nhìn Ân Sùng Quyết kìa, cuối cùng cũng khó mà bình tĩnh được...”

Lý Trọng Nguyên quan sát sắc mặt thoáng có vẻ mất mát của Ân Sùng Quyết, quay người đi, lạnh lùng nói: “Mỗi người đều có chí hướng riêng, liên quan gì đến chúng ta.”

Tiệc tàn người tan, trong sân trở nên buồn tẻ, Ân Sùng Quyết nhặt bầu rượu dang dở lên nóc thật nhanh, cơ thể lạnh lẽo mới dần trở nên ấm áp. Hắn cầm tay áo lau rượu bên môi, đôi mắt lóe sáng.

Đèn trong phòng đã thấp sáng từ lâu, nến đỏ đã đốt hết một nửa, Nhạc Hoàn cầm cây kéo cắt đoạn tim đèn đã cháy rụi, thấy lửa lại cháy mạnh thì hài lòng nọ nụ cười vì kiệt tác của mình.

Sài Chiêu ngồi bên bàn, từ tốn châm cho mình một ly trà, đôi mắt nửa nhắm nửa mở phản chiếu ánh nến chập chờn, tràn đầy tình yêu. Y đặt ly trà xuống, nói với giọng khàn khàn: “A Hoàn, đến đây nào.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Giai nhân yêu kiều

Nhạc Hoàn cắt cây kéo đi, nghe lời đến bên cạnh phu quân, bàn tay trượt dần từ cổ tay của y lên trên, nhẹ nhàng xoa nắn vùng cổ của y.

Sài Chiêu bỗng cảm thấy rất thoải mái, không kìm được kêu lên một tiếng.

“Rong ruổi suốt nhiều ngày như vậy, ta đã sai người nấu nướng nóng ở phòng bên rồi.” Nhạc Hoàn nép vào lồng ngực y, nhẹ nhàng nói. “Ngâm mình sẽ giảm bớt mệt nhọc, thư thái hơn.”

“Nàng theo ta hành quân đã lâu, cũng chỉ mới nghỉ ngơi ở Ung Thành vài ngày, nổi vất vả mà nàng phải chịu cũng đâu kém gì ta.” Sài Chiêu vỗ về bàn tay của Nhạc Hoàn, kéo nàng ngồi lên đùi mình, tay dịu dàng vuốt ve gương mặt nàng như muốn nhìn cho kỹ dung nhan mà mình ngày đêm mong nhớ. “Ta đã nói với thúc phụ sẽ diệt Lương Quốc rong sáu tháng, đến lúc đó thiên hạ này sẽ hoàn toàn thuộc về Sài gia, chúng ta sẽ có thể sống bình yên, nàng sẽ không phải chịu khổ nữa.”

Không khí trong phòng ngày càng nóng, khuôn mặt Nhạc Hoàn cũng trở nên nóng bừng, nàng trách y: “Chàng còn nói thao thao bất tuyệt nữa là nước nóng cũng nguội luôn đấy.”

“Nóng hay lạnh, A Hoàn cùng ta thử một chút thì biết ngay mà.” Sài Chiêu không để nàng nói gì, bế thốc nàng lên, cười khế rồi đi sang phòng bên cạnh.

Hơi nóng lượn lờ, vây lấy hai người đang gần gũi nhau. Bàn tay thô ráp của Sài Chiêu men theo chiếc cổ ngọc ngà của Nhạc Hoàn đi xuống dưới, thăm dò những đường cong mê hồn, cảm giác mềm mại khi chạm vào khiến người ta chỉ muốn đắm chìm trong đó.

Nhìn cái bụng hơi nhô lên của Nhạc Hoành đang ngâm trong nước tắm trong vắt, Sài Chiêu cảm thấy rất thích, muốn đưa tay chạm vào nhưng lại chần chừ không dám. Nhạc Hoành kéo tay y đặt nhẹ lên bụng mình, thì thầm: “Nó đang lớn dần lên từng ngày...”

“Trước khi đi...” Sài Chiêu vuốt mái tóc ướt của Nhạc Hoành, nói nhỏ: “Thúc phụ đã nói với ta, đợi ta tiêu diệt xong Lương Quốc sẽ lập ta làm người kế vị.”

“Công chúa có biết ý định của thúc phụ không?”

“Trước giờ thúc phụ chưa bao giờ né tránh công chúa khi nói những lời này.” Sài Chiêu tiếp tục nói: “Công chúa có vẻ cũng không có ý kiến gì.”

Nhạc Hoành bỗng khựng lại. “Kế vị... Chàng... cũng muốn làm hoàng đế ư?”

Sài Chiêu cảm thấy buồn cười, hất nước lên đầy mặt nàng, nói: “A Hoành ngốc, bây giờ nàng mới hiểu ra ư?”

Nhạc Hoành gạt bọt nước trên mặt, ngo ngắc cười không nói gì. Gương mặt đang bị hơi nước che mờ này vẫn trẻ trung, không khác gì lúc mới gặp, ánh mắt nhìn nàng cũng không hề thay đổi.

Thấy Nhạc Hoành ngây ngốc nhìn mình, Sài Chiêu im lặng nhặt khăn lên, thấm nước rồi nhẹ nhàng lau bờ vai nàng, cẩn thận vén mái tóc dài ngang eo lên thành một búi, rồi từ từ lau xuống phía dưới.

Nhạc Hoành thoải mái tựa vào vai Sài Chiêu. Rung động vì lâu ngày mới gặp lại khiến nàng không nhận được, cắn khẽ vào tai y, miệng khẽ phát ra những âm thanh ám muội đầy khiêu gợi.

Tay Sài Chiêu dừng lại trên eo Nhạc Hoành. Mang bầu khiến cho cơ thể vốn yếu đuối nay trở nên đầy đặn hơn. Sài Chiêu nghe những tiếng gọi khe khe mẽ người bên tai, hơi thở vững vàng bắt đầu trở nên nặng nề.

“Sài Chiêu...” Nhạc Hoành cảm nhận được không còn động tác lau người sau lưng nên gọi khẽ: “Sài Chiêu...”

“Ta ở đây.” Tay Sài Chiêu khẽ buông ra, chiếc khăn rơi vào trong nước, chìm vào đáy hồ. Không đợi A Hoành lên tiếng gọi, hai tay y đã phủ lên tấm lưng trần của nàng, cơ thể nóng bỏng cũng dán vào cơ thể mà y khao khát bấy lâu nay.

Sài Chiêu đứng thẳng người dậy, hít sâu một hơi rồi kéo chiếc áo xuống, lau qua loa cơ thể mình rồi cúi xuống bế Nhạc Hoành đang ướt đầm lên, tỉ mỉ lau mái tóc nàng, lau khô từng tác da thịt khiến y yêu thích không muốn buông tay.

Sài Chiêu hôn lên bờ vai nàng với vẻ yêu thương, khoác chiếc áo ngủ có thêu hai đoá hoa sen cùng một dải lên người nàng, dắt nàng đi vào phòng ngủ.

Màu đỏ thắm càng tôn lên bàn chân ngọc ngà của Nhạc Hoành. Sài Chiêu thỉnh thoảng lại nhìn ngắm gương mặt nàng. Dù hai người đã sắp làm cha mẹ nhưng vẻ thẹn thùng của A Hoành vẫn cứ như thuở ban đầu.

Nhạc Hoành bỗng dừng bước, rút bàn tay đang được Sài Chiêu nắm ra, cúi đầu, xoa tay, không nói một lời.

“Sao thế?” Sài Chiêu cúi đầu thăm dò gương mặt đỏ bừng của nàng.

Nhạc Hoành lẩm bẩm: “Nếu chàng làm hoàng đế thì... hậu cung sao chỉ có mình ta được?”

Đầu tiên, Sài Chiêu rất sững sốt, nhưng sau đó thì bật cười ha hả.

Nhạc Hoành thấy y cười mình nên tức tối đập cho y một cái. “Chàng còn cười? Có phải đang cảm thấy thích chí lắm không? Lúc đó nếu ta ngăn cản, e là cả thiên hạ đều nói ta hẹp hòi, ghen tỵ!”

“Ai dám!” Sài Chiêu thôi không cười nữa, nói: “A Hoành có còn nhớ trong rừng cây ở Tuy Thành, lúc nàng sắp theo ta về Vân Đô đã hứa với nàng chuyện gì không?”

Nhạc Hoành quay đầu đi, “ta không nhớ, chàng nói cho ta nghe xem.”

Sài Chiêu cười khẽ một tiếng: “Chuyện thứ nhất chính là, đời này Sài Chiêu ta chỉ có một mình nàng. Nếu ta đã hứa với nàng, bất luận là dân thường, là thiếu chủ hay là Kỳ vương, hoặc nếu đăng cơ làm hoàng đế thì bên cạnh ta cũng sẽ chỉ có duy nhất một người chính là Nhạc Hoành nàng. Nàng cảm thấy ta nói thế còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Nhạc Hoành nhìn y nói từng câu từng chữ rất nghiêm túc, chỉ biết nắm chặt ống tay áo ngủ, không nói gì.

Sài Chiêu ôm choàng lấy vai Nhạc Hoành, nói với giọng yêu thương: “Thật ra điều mà ta tò mò nhất chính là điều kiện thứ ba mà nàng chưa nói. Đã lâu như thế, nàng đã nghĩ ra chưa?”

“Chưa.” Nhạc Hoành lắc đầu nói: “Dù ta có nghĩ cả đời thì chàng cũng chỉ có thể đợi mà thôi.”

“Ta sẽ đợi!” Sài Chiêu điểm nhẹ chóp mũi của Nhạc Hoành, nhìn đáng vẻ trẻ con của nàng, không khỏi bật cười: “Cho dù già rồi, chỉ có thể nằm trên

giường, chỉ cần nàng nghĩ ra chuyện thứ ba thì ta cũng sẽ lập tức đứng dậy làm, được không?”

“Tên ngốc!” Nhạc Hoành cười khúc khích, nói với vẻ kiêu ngạo.

Sài Chiêu áp sát vào tai nàng, thì thầm thật âm muội: “Nhưng bây giờ có một chuyện rất quan trọng, chỉ có thể làm trên giường. A Hoành có muốn cùng ta...”

Nhạc Hoành còn chưa kịp lên tiếng thì đôi môi đã bị bao phủ, hơi ẩm chan hòa, như muốn thăm dò nơi sâu kín nhất của đối phương sau nhiều ngày gặp lại.

Nến đỏ đã dần cháy hết, sáp nến đỏ thấm nhỏ xuống đất như mạng theo dục vọng, màn từ từ buông xuống, Nhạc Hoành nhìn ngon nết chập chờn sắp tàn, nói: “Đề ta đi thôi tắt nến...”

Sài Chiêu kéo kín màn, đề người nàng xuống, nói: “Kệ nó đi, đề ta ngấm nàng thật rõ.”

Nhạc Hoành nằm ngửa, nhìn lên chàng trai đang từ từ cúi người xuống, hai tay bầu lấy hai vai y, đôi mắt bỗng chốc trở nên sáng lấp lánh, tựa như đá ngũ sắc vậy.

Khi y tiến vào, Nhạc Hoành khẽ cắn môi áp chế tiếng rên khẽ. Sài Chiêu hôn sâu gáy nàng, ước gì có thể dâng cho nàng tất cả những thứ tốt nhất trên đời này.

“A Hoành... A Hoành...” Sài Chiêu cố kìm chế động tác của mình, chống nửa người lên, sợ không cẩn thận làm nàng bị tổn thương. Động tác nhìn như rất mạnh mẽ nhưng thật ra là đang nhẫn nhịn, không được thỏa sức. Y yêu nàng, yêu đến nỗi dù thế nào nàng vẫn là tốt nhất, yêu đến nỗi chỉ cần có nàng là không cần gì khác.

Lúc đầu Nhạc Hoành còn lo là lâu ngày gặp lại, Sài Chiêu sẽ mặc sức hành động. Giờ thấy y rất bận tâm đến mình và đưa trẻ trong bụng, cố nén sự kích động thì trong lòng nàng lại không nở.

Từng giọt mồ hôi rơi xuống cánh môi khẽ hé mở của Nhạc Hoành, nàng ôm lấy cơ thể đang nhấp nhô của y, hỏi: “Có phải là khó chịu lắm không?”

Sài Chiêu đã sắp lên đến đỉnh, hừ nhẹ một tiếng không nói gì, chỉ lắc đầu thật mạnh, thúc mạnh vài cái nữa rồi lưu lại trong cơ thể nàng mềm mọng nóng bỏng sau cơn ân ái.

Sài Chiêu không dám gục hẳn lên người Nhạc Hoành, nhưng lại không nỡ ra khỏi cơ thể nàng nên chống tay nâng người, không ngừng thờ dốc.

Thấy Sài Chiêu bình thường làm rất lâu nhưng hôm nay lại hơi vội vã, Nhạc Hoành lau mồ hôi rịn trên trán y, hỏi: “Có phải có thai thì chàng... không thể thoải mái làm chuyện này?”

Sài Chiêu nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ áy náy bất lực của Nhạc Hoành, bỗng bật cười: “Đáng vẻ uất ức của a hoành thật là thú vị, lúc này rồi mà nàng chỉ nghĩ chuyện ấy à?”

Nhạc Hoành quay mặt đi, nói: “Cả đời này chàng chỉ có mình ta, chẳng phải đang nghĩ thay cho chàng đấy sao...”

Sài Chiêu cười ha hả, xoay người nằm ngửa lại, xoay mặt Nhạc Hoành qua ép vào lồng ngực đầm đìa mồ hôi của mình, hôn mạnh lên trán nàng: “Nàng nghĩ thay cho ta, đương nhiên ta cũng phải nghĩ cho nàng và con. Sau này đợi bụng lớn lên thì sẽ khác nữa.” Vừa nói, Sài Chiêu vừa cầm một lọn tóc phủ trên mặt của nàng lên nghịch ngợm quét qua lồng ngực mình, hỏi nhỏ: “Phu quân của nàng giống kẻ ham mê chuyện ấy lắm sao?”

Nhạc Hoành ngược mắt nhìn y, cau mày, lắc đầu nói: “Chuyện này... thật khó nói...”

Sài Chiêu vờ tức giận, điểm mạnh vào chóp mũi nàng. “Giới cho A Hoành nàng. Nếu ta là người như thế, nàng sớm đã là người của ta, ta còn cần tương tư mấy năm trời sao?”

Nhạc Hoành không biết nói gì. Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi lại hòa làm một. Sài Chiêu dịu dàng lật người Nhạc Hoành lại, ôm nàng từ phía sau, thì thầm vào tai nàng: “Thế này... có được không?”

Nhạc Hoành còn chưa kịp trả lời thì cơ thể đã bị lấp đầy, thỏa mãn và sung sướng hét khẽ một tiếng. Đây là một cảm giác cực khó tả, Nhạc Hoành cảm thấy mình như bay lơ lửng, muốn ngắt đi, chỉ có thể níu lấy chăn nệm, khẽ gọi tên y.

“Thế này... sẽ không... làm con bị thương.” Sài Chiêu nói với giọng run run.

“Đừng rời xa ta...” Mắt Nhạc Hoành đã mờ màng, chỉ nhìn thấy từng luồng sáng vút qua. “Đừng... rời xa ta!”

“Sẽ không rời xa nàng.” Sài Chiêu cẩn nhẹ tấm lưng mịn màng của nàng, “Mãi mãi không rời xa...”

Khoảnh khắc giọt nến cuối cùng rơi xuống, bắc nến tắt ngủm, căn phòng bỗng nhiên tối sầm. Nhạc Hoành lại không cảm nhận được. Những luồng sáng trước mắt nàng trở thành vô số ảo ảnh, màu sắc rực rỡ như mộng cảnh. Nàng cảm nhận được sự vui sướng mà trước giờ chưa từng có. Nàng muốn hét lên nhưng lại không dám, ngón tay bấm chặt vào chăn nệm, vò nhăn nhúm...

“A...” Cuối cùng Nhạc Hoành cũng la lên.

Giờ phút ấy, dù muốn tiếp tục thì Sài Chiêu cũng không kìm nén được, theo tiếng hét của nàng y cũng giải phóng mình. Hai người như cánh bèo rơi vào dòng nước, quấn lấy nhau không cách nào tách ra, chỉ muốn càng chìm đắm trong đó, đến chết không thôi.

Chia sẻ:Like this:Like Đang tải... Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Vân Tu đỡ Ân Sùng Húc đang say mềm vào vườn sau, đến nơi thì cũng đi không nổi nữa. Hắn đưa tay chống vào thân cây, thở hồng hộc: “Nhìn cũng chả cao to bao nhiêu mà uống vài ly vào là nặng như đeo chì thế nhỉ. Một chết ông nội Vân ta rồi.”

Ân Sùng Húc hứng gió nên cũng tỉnh táo đôi chút, đẩy tay Vân Tu ra dựa vào thân cây. “Làm phiền Vân tướng quân rồi.”

Vân Tu xoa xoa cánh tay tê rần, ngửi hương cây cỏ tươi mát, thoải mái thở hắt ra một hơi. Cứ thế nghỉ ngơi một lát, Vân Tu lại liếc mắt nhìn thấy hoa mạn đà đang nở trong góc sân bên đi qua đó, khom người xuống nhìn ngắm thật kỹ, như quên mất Ân Sùng Húc ở sau lưng.

“Vân tướng quân cũng biết hoa mạn đà à?” Ân Sùng Húc cũng nhìn theo, hỏi.

Vân Tu ra vẻ hiểu biết, trả lời: “Đương nhiên là biết. Mạn đà thích nghi với thời tiết ẩm, chỉ phương nam mới có.”

“Không sai.” Ân Sùng Húc đứng thẳng người dậy, cười nói: “Cho nên Đại Chu ắt là không có loài hoa này, chỉ có Lương Quốc và Tấn Quốc xưa mới trồng được. Thế nào? Trước đây Vân tướng quân cũng từng đến phương nam ư?”

Vân Tu áp ứng nói: “Ta từng ngao du tứ hải, có thứ gì mà ta chưa thấy chứ? Không chỉ mạn đà, kỳ hoa dị thảo gì Vân Tu ta cũng từng thấy qua.”

Ân Sùng Húc không để tâm lắm đến những lời Vân Tu nói, tay vuốt ve cánh hoa mạn đà kiều diễm, thì thầm: “Loài hoa A Hoành thích nhất chính là mạn đà...”

những lời này nói rất khê nhưng lại bị Vân Tu thính tai nghe hết. Vân Tu há hốc mồm nhìn Ân Sùng Húc đang hốt hoảng: “Ân đại thiếu gia... Huynh...”

Vân Tu đứng ngồi không yên, thăm dò: “Ân đại thiếu gia, ta đùa huynh về nhé.”

Ân Sùng Húc lão đảo người, dựa vào thân cây từ từ ngồi xuống. Vân Tu thấy hắn vẫn định ở đây thì nhấc chân định bỏ đi, nhưng lại lo hắn ở đây một mình rồi ngủ quên, chân chừ giầy lát rồi đi qua đó, ngồi nắm cổ cây dưới đất nghĩ vân vân.

Ân Sùng Húc nhìn Vân Tu, cười nói: “Dường như Vân tướng quân thân thiết với huynh đệ ta hơn trước nhiều.”

Vân Tu vút nắm cổ khô trong tay, nói: “Lúc đầu cực không thích hai người, nhưng dọc đường đi, huynh đệ huynh gan dạ, trí tuệ, cũng rất có nghĩa khí, đáng để kết giao bằng hữu. Có điều, chỉ là bằng hữu mà thôi, chứ không thể là huynh đệ. Huynh đệ của Vân Tu ta, chỉ có mình thiếu chủ.”

Ân Sùng Húc cười một tiếng, quay đầu qua nói: “Rất thẳng thắn! Có được những lời này từ một người ngao mạn như Vân Tu, ta cũng thấy đủ. Không dám cầu mong làm huynh đệ, huynh chịu kết bạn với ta thì Sùng Húc đã mãn nguyện rồi.”

Thấy Ân Sùng Húc ngửa đầu ngắm trăng không nói chuyện nữa, Vân Tu hỏi: “Có phải đang nhớ đến phu nhân của huynh không? Hai người vừa thành hôn không lâu, để mình cô ấy ở nhà chắc cũng không nở.”

“Mục Dung...” Trước mắt Ân Sùng Húc như hiện lên khuôn mặt tươi như đóa sen vừa nở. “nàng là thê tử của ta, ta không nên đối xử với nàng như vậy.”

“Cái gì?” Vân Tu nghe thấy mà không hiểu nên tưởng rằng Ân Sùng Húc uống say nói nhảm. “Huynh mau đứng dậy, đã hơn nửa đêm rồi, muốn ở đây đến khi nào chứ... Ta đỡ huynh dậy.”

Vân Tu đang định đứng dậy kéo Ân Sùng Húc lên thì Ân Sùng Húc bỗng nhìn thẳng vào hắn, hỏi: “Vân tướng quân, huynh đã từng thật lòng thích một cô gái nào đó chưa?”

“Ta?” gương mặt lạnh lùng của Vân Tu bỗng nóng bừng lên, dù trong bóng đêm, Ân Sùng Húc không để ý thấy sắc mặt hắn thay đổi nhưng hắn vẫn không khỏi ngượng ngùng. “Nam nhi chỉ ở thiên hạ, cái gì mà phụ nữ với không phụ nữ chứ...” Vân Tu lấy đại một cái cớ nhưng khóe mắt lại liếc nhìn Ân Sùng Húc, thấy hắn đang nhắm chặt hai mắt, sắc mặt lộ vẻ mất mát, Vân Tu áp ứng nói: “Chẳng lẽ... Người trong lòng Ân đại thiếu gia không phải là thê tử Mục Dung của huynh?”

Vân Tu chỉ tò mò hỏi một câu chứ không nghĩ Ân Sùng Húc sẽ trả lời. Ai ngờ Ân Sùng Húc uống quá nhiều, nghe câu hỏi của Vân Tu thì vẻ mặt càng rõ ràng, cúi đầu xuống, không ngừng lắc đầu cười tự giễu, như là có vô vàn áy náy hối hận.

“Nếu huynh là ta.” Ân Sùng Húc bỗng ngược mắt nhìn Vân Tu: “Lệnh cha khó cãi, nhất định bắt huynh cưới một người mình không yêu làm thê tử thì huynh sẽ làm thế nào?”

Vân Tu đáp ngay không cần nghĩ ngợi: “Đòi người ngắn ngủi, nếu phải làm những chuyện mình không thích thì sống còn có ý nghĩa gì nữa? Thê tử là người sẽ đi cùng ta suốt cả đời, nếu không phải người Vân Tu ta yêu mến thì ta tuyệt đối không cưới. Ta không vui vẻ, mà thế cũng là làm hại người ta.”

“Ta cũng muốn tự do làm theo ý mình như huynh.” Ân Sùng Húc mê mẩn nói: “Nhưng ta là trưởng tử trong nhà, sao có thể tự ý làm cần. Huynh dạy ta đi...”

Vân Tu cười ha hả: “Con cái hào môn đều thế cả, người người chê cười ta là không cha không mẹ, nhưng thế cũng tốt, không ai quản được ta. Không ngờ ta cũng có lúc khiến người ta hăm dọa.”

Ân Sùng Húc nhặt một cành cây bên chân lên, từ trong tay áo lấy ra một con dao nhỏ, vuốt phui những mảnh vụn rồi khắc lên cành cây. Mảnh vụn cuối cùng rơi xuống, Ân Sùng Húc ngưng nhìn chữ viết mà mình đã khắc, ngón tay buông thõng làm cành cây rơi xuống, lăn đến dưới chân của Vân Tu.

Vân Tu tò mò nhặt lên, soi dưới ánh trăng, “Hoành...”

“Là huynh!” Vân Tu ngạc nhiên nhìn Ân Sùng Húc. “Mỗi một chữ trên mũi tên bằng trúc đều do huynh...”

“Cả đời... không hối hận...” Ân Sùng Húc thì thào: “Sùng Quyết mất đi muội, A Hoành, ta có khác gì chứ.”

Vân Tu ngẩn ra giây lát, ngón tay cái chà lên cành cây cho đến khi không còn vết tích của chữ đó mới ném qua một bên. “Thì ra là huynh! Vậy mà ta vẫn cho là của Ân Sùng Quyết... E là thiếu chủ cũng không biết gì...”

Vân Tu chợt cảm thấy thương hại chàng trai trước mặt. Nhìn oai phong, hiên hách thế nhưng lại không làm được việc mình thích.

Ân Sùng Húc ngẩng đầu, thấy ánh mắt của Vân Tu không còn sắc bén như xưa mới lắm bầm hỏi: “Vân tướng quân đến giờ vẫn cô độc, có từng thích cô gái nào chưa?”

Vân Tu nói: “Ta cũng là một gã đàn ông hơn 20 tuổi, sống đến bây giờ sao lại không thích ai? Huynh coi ta là tảng đá sao? Người trong lòng ta là một cô gái rất tốt. Rất tốt...”

“Đại ca và phụ vương không ở đây, các người liền nổi lòng khi dễ Vân Tu đúng không?” Sài Tịnh tròn mắt nhìn huynh đệ họ Ngô. “Vân Tu đi đâu rồi?”

Ngô Hữu bữu môi nói: *“Quận chúa, võ công của Vân Tu cao như vậy, ta và đại ca sao bắt nạt hắn được. Chẳng qua là, chẳng qua là... nói vài câu mà thôi.”*

“Người lại mắng hắn là từ trong tảng đá chui ra đúng không?” Sài Tịnh chống hông, hậm hực nói: “Vân Tu không cha không mẹ đã đáng thương lắm rồi, khó khăn lắm mới theo đại ca ở lại đây, người lại nhắm vào nỗi đau của người ta không tha, có phải là người không vậy?”

Sài Tịnh hừ một tiếng, nhìn chân trời u ám, nói: *“Vân Tu chạy đi đâu chứ? Đừng nói là...”*

Ngô Tá sợ hãi chỉ lên núi, nói: *“Quận chúa, hắn chạy lên núi...”*

“Tuyệt lon như thế, lại có gió rét, nếu Vân Tu bị mãnh thú tha đi của bị chết rét trên núi... Hai người thật là độc ác!” Sài Tịnh sốt ruột nói: “Còn không mau theo ta lên núi tìm Vân Tu về.”

Vân Tu cũng không biết lần này mình đã chạy bao lâu, một người hèn mọn như hắn, đến đâu cũng vậy thôi. Tuyết ngày càng lớn, chẳng mấy chốc mặt đất đã trắng xóa, bên tai mơ hồ truyền đến tiếng gọi tên hắn. “Vân Tu, Vân Tu!”

“Quận chúa! Quận chúa rơi xuống hồ!”

Hắn như một con báo bị đánh thức, bước lên về phía có âm thanh. Huynh đệ họ Ngô chỉ vào lỗ thủng trên mặt băng, lớn tiếng kêu khóc. Đều là trẻ con chừng mười tuổi, dù Sài quận chúa cao quý thì có ai dám nhảy xuống hồ băng lạnh thấu xương của Thương Sơn.

Vân Tu không kịp nghĩ ngợi nhiều, lập tức nhào xuống hồ băng. Cô gái áo xanh ngày càng chìm sâu xuống, giống như làm cách nào cũng không chạm tới được. Ngay lúc Vân Tu tuyệt vọng muốn khóc, khát vọng được sống khiến cho Sài Tịnh lấy hết hơi cuối cùng, chìa tay về phía Vân Tu...

Vân Tu nghiêng răng bắt lấy bàn tay Sài Tịnh. Khoảnh khắc ấy, hắn chỉ biết nếu quận chúa bị chìm xuống đáy hồ thì hắn cũng đi cùng.

Hai người được huynh đệ họ Ngô kéo lên bờ, hai đứa trẻ thấy Vân Tu và Sài Tịnh tím tái thì sợ đến nỗi khóc ré lên.

Sài Tịnh run lấy lấy kéo tay áo Ngô Tá, nói: “Nếu... phụ vương có hỏi thì các người nói...”

“Các người cứ nói...” Giọt lệ vừa rơi khỏi mắt của nàng lập tức bị đóng băng. “Là ta ham chơi, nhất định đòi lên núi... trượt chân rơi xuống hồ... Biết chưa!”

Ngô Hữu khóc lóc chỉ vào Vân Tu. “Quận chúa, rõ ràng là vì hấn, vì Vân Tu nên mới khiến cô suýt nữa mất mạng!”

“Hỗn láo!” Sài Tịnh nói: “Nếu muốn truy cứu, Vân Tu cũng là bị hai người ép lên núi! Người có dám nói thế không?”

Ngô Hữu sợ hãi trốn sau lưng đại ca mình, lấp bắp nói: “Ngô Hữu biết sai rồi, quận chúa nói sao thì nghe vậy!”

Vân Tu công Sài Tịnh, hai cơ thể lạnh buốt dán chặt vào nhau, hai bàn tay mềm oặt của Sài Tịnh bám vào cổ hấn, hơi thở nhẹ nhàng quấn quanh bên tai hấn.

“Vân Tu...” Sài Tịnh bỗng lên tiếng.

“Ta đây.” Vân Tu nhìn tuyết phủ đầy đất, cất bước chân nặng nề. “Ta ở đây.”

“Sắp đến chưa.” Sài Tịnh tựa vào bờ vai gầy của hấn.

“Ngay phía trước thôi.” Vân Tu khịt mũi. “Có lò lửa, có giường êm, có canh nóng... Sắp đến rồi.”

“Đừng chạy lên núi nữa...” Giọng Sài Tịnh ngày càng nhỏ.

“Không bao giờ chạy nữa.” Vân Tu xốc Sài Tịnh lên. “Cũng không bao giờ... rời xa quận chúa.”

Sài Tịnh hài lòng, gục đầu hôn mê. Vân Tu cảm thấy bờ vai nặng trĩu, hấn cố giữ bình tĩnh, nắm bàn tay lạnh như băng của nàng, nhưng tay hấn cũng rất lạnh, giống như không bao giờ ấm lên được thì làm sao sưởi ấm cho người khác...

“Vân Tu ta...” Vân Tu nhìn chằm chằm vào vầng trăng sáng trên cao. “Sẽ không bao giờ rời xa Sài Tịnh.”

Trên nền tuyết trắng xóa của Thương Sơn, bước chân để lại rất rõ ràng. Chàng thiếu niên phiêu bạt nhiều năm này, hy vọng đường dưới chân mãi mãi cũng không đến đích.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Trong phòng ngủ

Sài Chiêu đắp chăn cho Nhạc Hoành, lại cúi đầu cọ cọ vào hai gò má ửng hồng của nàng, rồi lại chui vào trong chăn kéo nàng ôm vào lòng ngực.

“Có phải nên nói với ta chuyện... chuyện Lý Trọng Nguyên?” Sài Chiêu khẽ nói.

“Chuyện gì?” Nhạc Hoành làm bộ như không hiểu nói: “Chuyện gì của phò mã gia?”

“Còn định gạt ta?” Sài Chiêu khẽ bóp hai má nàng. “Chịu bao oan ức cũng không muốn nói với phu quân sao?”

“Nhất định là Vân Tu!” Nhạc Hoành ảo não nói: “Cái tên miệng rộng đáng đánh kia, rốt cuộc ai mới là chủ của hấn chứ?”

“Nàng đừng trách hấn.” Sài Chiêu cười nói: “Hấn cũng là không đành lòng nhìn nàng phải nhẫn nhịn, lần này Trọng Nguyên phản ứng cho dù không sai, nhưng...” Sài Chiêu không cười nữa. “Có một số việc cũng không tránh khỏi quá đáng... Còn cả Ngô Hữu không biết giữ mồm miệng...”

“Thôi bỏ đi...” Nhạc Hoành ngắt lời nói: “Nam tử khó tránh khỏi lỗ mắng, bọn họ nhiều ngày không được gặp chàng, nóng lòng cho nên có chút hàm hồ rồi cũng thôi. Ngày mai ta phải dạy dỗ Vân Tu mới được, lại đáng mách léo với chàng... thật sự là không ra sao cả.”

“Vội đầu óc của Lý Trọng Nguyên.” Mắt Sài Chiêu loé lên tia lạnh lẽo. “Khi hấn nhận được mật chỉ của Nam Cung Yến hấn là đã đoán được bảy tám phần. Nhưng vẫn cố tình từng bước ép tới, thậm chí cự tuyệt xuất binh trợ giúp Ân Sùng Quyết đánh hạ Ung Thành... nguyên nhân là vì sao?” Sài Chiêu cười lạnh nói: “Đó là vì bất mãn với chuyện ta và thúc phụ giấu giếm hấn.”

Thấy Nhạc Hoành không nói gì, Sài Chiêu tiếp tục nói: “Tại sao công chúa cũng không muốn nói cho phu quân của mình biết chuyện này? Bản tính của Lý Trọng Nguyên trời sinh hay lo nghĩ, hơn nữa lại hay đa nghi, trong quân có chút rung chuyển cũng là chuyện tốt, mật thám kia trông thấy báo đi, cũng

có thể làm cho quân Lương buông lỏng đề phòng, thực sự cho rằng Sài gia ta nội chiến đại loạn, lung lay sắp đổ. Rõ ràng Lý Trọng Nguyên đã nghĩ tới điều này, nhưng vẫn làm càn, ép Ân Sùng Húc phải ra mặt, lại thiếu chút nữa hại Ân Sùng Quyết phải bỏ mạng ở Ung Thành.”

“Trong lòng có bất mãn cũng là chuyện thường tình.” Nhạc Hoành kéo tay Sài Chiêu. “Dù sao, hấn cũng là con rể của thúc phụ... Thúc phụ, chỉ có một người con gái mà thôi.”

Sài Chiêu hiểu ý xoa xoa tay Nhạc Hoành, dán vào ngực mình nói: “Tất nhiên ta hiểu được nỗi khổ tâm của nàng, cũng biết nên làm thế nào. Chuyện trước đây ta có thể coi như không biết, cũng không muốn biết. Chỉ cần từ nay về sau Lý Trọng Nguyên an phận thủ thường, A Hoành cũng đã nói, hấn là con rể của thúc phụ, cho dù thế nào, ta cũng không bạc đãi hấn.”

Nhạc Hoành âm thầm thở phào một hơi, vui đầu vào ngực Sài Chiêu thấp giọng nói: “Giờ Tỹ cũng qua lâu rồi, chàng còn không buồn ngủ sao?”

“Không buồn ngủ.” Sài Chiêu ôm thê tử trong ngực ôm càng chặt hơn. “Xa nàng lâu ngày, tâm tư đều muốn nói hết với nàng, A Hoành nói chuyện với ta tiếp đi...”

Nhạc Hoành tức giận lắc đầu, ậm ừ nói: “Để mai rồi nói...”

Sài Chiêu khẽ lướt lên tóc bên vành tai nàng không nói nữa, hai người ôm nhau ngủ.

Sau vườn.

Vân Tu nhớ lại thời gian còn ở gần Sài Tĩnh, khó tránh khỏi cũng có chút phiền muộn cô đơn, cặp mắt đang muốn rời đi, mới đi mấy bước lại nghe được tiếng ngáy khe khẽ.

“Thiếu chút nữa quên mất còn có người ở đây.” Vân Tu dừng bước vội la lên, đến gần Ân Sùng Húc đẩy đẩy hấn, thấy hấn đã say khó mà tỉnh được cũng đành chịu.

Gió lạnh ập tới, rượu đã uống không ít Vân Tu cũng có chút lạnh run, chà chà chân ngồi xuống bên cạnh Ân Sùng Húc, miệng lẩm bảm vài câu cũng cảm thấy nhàm, hai mắt mới nhắm lại đã không muốn mở ra.

“Vân Tu, đừng bỏ chạy lên núi nữa.”

“Không bao giờ... bỏ chạy nữa, Vân Tu... Không bao giờ... rời khỏi quận chúa nữa.”

“Tĩnh Nhi...” Bên môi Vân Tu nở nụ cười hạnh phúc, chìm vào ngủ say.

Giờ Tỹ đã qua, Ung Thành rộng lớn không một tiếng động, trăng sáng bóng ả vào trong mây khó mà tìm thấy, màn đêm dày đặc không nhìn thấy năm ngón tay.

Thảm Khấp Nguyệt dọn dẹp xong đang định trở về phòng, thấy ánh trăng trốn đi, bên tai mơ hồ có tiếng gió xẹt qua, không khỏi xoay người giường mắt nhìn xa.... Chân trời phía nam hình như có sao đôi ngời, còn lưu lại tia sáng lượn lờ không tán đi.

“Ca ca...”

Thảm Khấp Nguyệt khoác thêm áo choàng, cảnh giác nhìn xung quanh, lặng lẽ đi vào trong màn đêm.

Trong ngôi miếu đồ nát phía nam Ung Thành, một thân ảnh gầy yếu tựa như đã đợi từ lâu, nghe thấy tiếng bước chân dè dặt phía sau, không có xoay người mà nở nụ cười nói: “Cũng đã lâu không gặp muội rồi, muội vẫn khỏe chứ?”

Thảm Khấp Nguyệt mở lớn mắt, không tiếp tục đi về phía trước nữa, thấp giọng nói: “Khó lắm mới thấy ca ca nhớ đến Khấp Nguyệt, Khấp Nguyệt còn tưởng rằng vương gia và ca ca đều đã quên còn có muội rồi...”

“Sao có thể quên được?” Vô Sương chợt xoay người đến gần Thảm Khấp Nguyệt, đôi mắt tựa như điều hâu nhìn chăm chăm nữ nhân mảnh mai xinh đẹp trước mắt, ngón tay xương gầy đã phất qua khuôn mặt nàng. “Không riêng gì ca ca, vương gia cũng không có ngày nào không nhớ tới muội, nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp vô song của muội...”

Thảm Khấp Nguyệt có chút hoảng sợ nhìn ánh mắt khiến người ta sợ hãi của Vô Sương: “Ca ca lúc này gọi muội về... là có chuyện gì sao?”

Vô Sương tức giận dùng ngón tay đã chạm vào mặt nàng, xiết chặt, hung hăng nói: “Vì sao Ân Sùng Quyết vẫn còn sống?”

“Ân Sùng Quyết?”

“Tuyệt đối không thể như vậy.” Đáy mắt Vô Sương rung động, nói: “Một tên kia chắc chắn khiến hấn đi đòi, vì sao Ân Sùng Quyết vẫn còn sống?”

“Ân Sùng Quyết trời sinh khác người, tim của hấn, nằm ở bên phải.” Thảm Khấp Nguyệt nâng ánh mắt như sao xa. “Không phải ca ca thất thủ, mà là... thế sự khó lường...”

“Đúng là như vậy?” Vô Sương khó có thể tin nói: “Thế gian thế nhưng thực sự có người như vậy!”

“Ung Thành đã mất.” Thảm Khấp Nguyệt dè dặt nói: “Ca ca, huynh cùng vương gia tính toán như thế nào? Khấp Nguyệt đã nghe nói... giang sơn của Nam Cung gia đã thuộc về tay Sài gia, Sài Dật đã đăng cơ xưng đế, Sài Chiêu được phong là Kỳ vương...”

Vô Sương giận dữ phát tay áo quát: “Chuyện đó ta sớm đã biết, không cần muội nhắc lại.”

Thảm Khấp Nguyệt vội im lặng, lùi ra sau mấy bước không dám nhìn thẳng vào Vô Sương đang nổi giận đùng đùng.

Vô Sương yên tĩnh một lát, vẻ mặt nhăn nhó trong giây lát đã biến thành bình thản không gợn sóng, ánh mắt nhìn Thảm Khấp Nguyệt thật kỹ, cho dù là ngạo nghễ đứng thẳng lưng hay khúm núm cũng vô cùng động lòng người, làm cho người ta không nỡ làm thương tổn trái tim yếu ớt của nàng.

“Ca ca thực may mắn năm đó đã nhặt muội về...” Vô Sương cúi người ghé sát vào hai gò má lạnh băng của Thảm Khấp Nguyệt mang theo chút đùa cợt mà cô khẽ cảm nhận: “Khấp Nguyệt của ta giống như yêu mị, trong thiên hạ này ai nỡ tâm đắc muội đi, ca ca tiếc nuối, vương gia không buông được, người kia... Chắc hẳn cũng nhớ muội...”

Tìm Thảm Khấp Nguyệt uthing một tiếng sợ hãi, nàng ghét cay ghét đắng hơi thở này, nhưng lại không dám lùi bước chạy. “Khấp Nguyệt ... cũng chưa bao giờ quên ơn cứu mạng, nuôi dưỡng của ca ca...”

“Vậy muội có trách ta chuyện ta dâng muội cho vương gia không?” Vô Sương ghé sát vào má bên kia của nàng, đôi môi khô ráo muốn hôn nàng.

“Khấp Nguyệt chưa bao giờ trách ca ca.” Thảm Khấp Nguyệt không cần nghĩ nói: “Vương gia cho Khấp Nguyệt được hưởng cảm y ngọc thực, cũng sung ái có thừa Khấp Nguyệt, Khấp Nguyệt chỉ có cảm kích ca ca, sao dám có nửa phần trách cứ chứ?”

“Khấp Nguyệt của ta là người thông minh nhất thiên hạ, nữ nhân hiểu chuyện nhất.” Vô Sương thở dốc buông môi Thảm Khấp Nguyệt ra, quay lưng nhìn về phía màn đêm vô tận, dừng một chút nói, “Nếu... Ca ca muốn muội tiếp cận gần hơn với người kia, muội có làm được không?”

“Lý Trọng Nguyên...” Thảm Khấp Nguyệt khẽ lẩm bẩm cúi thấp đầu. “Ca ca muốn muội làm gì, muội liền nghe theo.”

“Thế sao?” Vô Sương có chút kinh ngạc nói: “Năm đó ca ca muốn dâng muội cho Sở Vương, muội khóc mấy ngày không muốn rời khỏi ca ca. Hiện giờ muốn muội cùng Lý Trọng Nguyên, muội đúng là không có nửa phần kháng cự sao?”

Thảm Khấp Nguyệt thản nhiên cười nói: “Ban đầu Khấp Nguyệt nghĩ rằng có thể ở bên cạnh ca ca cả đời này, nhưng ca ca muốn đem muội cho Sở vương, cho nên Khấp Nguyệt tất nhiên không tình nguyện. Con người tựa như cánh bèo, đi nơi nào cũng là giống nhau, ở bên cạnh Lý Trọng Nguyên và vương gia thì có gì khác nhau? Ca ca nói xem có đúng không?”

Vô Sương vừa lòng nói: “Khấp Nguyệt thông minh như vậy, ca ca không biết phải vui mừng đến chừng nào.” Nói xong, Vô Sương nhìn kỹ dáng người yêu kiều của Thảm Khấp Nguyệt nói: “Muội có thể nắm chắc Lý Trọng Nguyên sao?”

“Lý Trọng Nguyên cũng không ghét bỏ Khấp Nguyệt.” Thảm Khấp Nguyệt nói thẳng.

“Không chán ghét...” Vân Tu gõ gõ đầu ngón tay. “Còn xa, chưa đủ gần...”

“Khấp Nguyệt không hiểu...” Thảm Khấp Nguyệt cắn môi hỏi: “Ca ca, cho dù ở bên cạnh Lý Trọng Nguyên thì có thể làm gì? Nghe Ngô gia huynh đệ nói, Sài Dật phong nữ nhi là Vĩnh Lạc công chúa, Sài Chiêu phong là Kỳ vương... nhưng không nhắc tới Lý Trọng Nguyên, hẳn chỉ là một tên phò mã, một kẻ chỉ có thể dựa vào thế tử. Hồ phù trong tay Sài Chiêu, Sài thiếu chủ uy danh át tiếng kẻ họ Lý, chỉ sợ...” Thảm Khấp Nguyệt thấp giọng nói, “Sau này thái tử của Đại Chu cũng sẽ là Sài Chiêu!”

“Chưa hẳn vậy... chưa hẳn vậy...” Vô Sương cười âm hiểm. “Nếu ca ca chỉ biết nhìn đời như người bên ngoài, thì sao có thể ở cạnh vương gia lâu như vậy? Tất nhiên ca ca có thể nhìn ra điều mà người ngoài không rõ, phòng ngừa chu đáo.”

Thấy dáng vẻ vẫn chưa hiểu lắm của Thảm Khấp Nguyệt, Vô Sương tiếp tục nói: “Muội ở bên Lý Trọng Nguyên lâu như, đã bao giờ nghe hắn nói về thế tử Sài Tĩnh chưa?”

Thảm Khấp Nguyệt gật đầu nói: “Từng nói qua. Lý Trọng Nguyên nói... Sài Tĩnh và hắn tình sâu nghĩa nặng, chưa bao giờ ghét bỏ xuất thân hàn vi của hắn, nhưng mà...”

“Nhưng mà gì?” Vô Sương hỏi.

“Chẳng qua...” Trước mắt Thảm Khấp Nguyệt thoáng lên khuôn mặt mang theo vô hạn oán niệm của Lý Trọng Nguyên. “Nhưng Sài Tĩnh là người làm chuyện lớn, làm theo lý trí chứ không nghe tình cảm, so với đường huynh Sài Chiêu còn tốt hơn so với phụ quân là hắn.”

“Ha ha ha ha đúng lắm” Vô Sương đắc chí cười lớn, trong đêm lặng càng trở lên quái dị. “Quả nhiên là vậy.”

“Ca ca...” Thảm Khấp Nguyệt như là hiểu ra. “Ca ca là muốn muội...”

“Nam tử tỏ ra oán hận thế tử của mình trước mặt nữ nhân khác, đó là do oán hận chất chứa từ lâu, cũng nguyện đổi đời với muội như hồng nhan tri kỷ.” Vô Sương khẽ cười bóp bóp vòng eo mềm mại của Thảm Khấp Nguyệt. “Khấp Nguyệt biết rõ sở thích của nam nhân, tất nhiên là hiểu chứ?”

Thắm Khấp Nguyệt mờ mặt lắc đầu. “Ca ca, Lý Trọng Nguyên rất yêu Sài Tĩnh... Chỉ mong thế tử Tĩnh Nhi cả đời an vui... Ta tận mắt nhìn thấy, thâm tình của y phát ra từ trong lòng, không giả được.”

“Tình thâm không giả, có oán cũng không sai.” Vô Sương vuốt ve bờ vai Thắm Khấp Nguyệt. “Nhược điểm của Lý Trọng Nguyên quá mức rõ ràng, Khấp Nguyệt nhất định là nắm chắc mười phần, có phải không?”

“Vị Ân nhị thiếu gia và mấy người khác, tựa như có đề phòng với muội, cũng chỉ có quận mã gia là thật lòng đối đãi.”

“Nếu... Thắm cô nương thực sự là mật thám... Người có thể để mặc nữ nhân yếu đuối như cô ở trong lòng quân địch, hẳn nhất định chưa từng thực sự quan tâm đến cô. Thắm cô nương có thể bỏ chạy, lại vì sao còn bán mạng cho người nọ? Thắm cô nương, cô nói xem có phải không?”

“Khấp Nguyệt?” Thấy Thắm Khấp Nguyệt lâu không nói gì, Vô Sương lại lên tiếng nói: “Muội có nắm chắc không?”

“Có” Thắm Khấp Nguyệt nâng tầm mắt như sao xa, sóng mắt lưu chuyển cười như không cười. “Khấp Nguyệt nắm chắc.”

“Tốt.” Vô Sương đề nghị vai nàng, hàm răng trắng ngà cắn mạnh lên vành tai mềm mại của nàng, nhẹ giọng nói: “Không chỉ ở bên cạnh Lý Trọng Nguyên... mà khiến hắn... phải si mê muội.”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Soái phủ, Ung Thành.

Mặt trời mới mọc ở phương Đông, chim bói chóc ríu rít ở phía sau viện vui mừng hót vang, Vân Tu vắn eo, khó khăn mở mắt, ngáp thêm mấy cái mới có thể đứng dậy, miệng lầm bầm: “Một chết ông đây rồi, xương sống, thất lương đau như cưa ra.”

Lại xoay người nhìn về bên kia thân cây, cũng không có một bóng người, Vân Tu tức giận dậm chân, mắng: “Ân Sùng Húc người giỏi lắm, một cho ông nội Vân hôm qua cùng người cả đêm, người vừa tỉnh rượu là chạy mất tiêu bóng dáng?”

“Vân tướng quân đang nói gì đó?” Ân Sùng Húc tay cầm ấm trà không biết từ đâu đi tới, vẻ mặt tươi cười.

“Người... Khi nào thì tỉnh?” Vân Tu trừng mắt nói.

“Cũng vừa mới thôi.” Ân Sùng Húc rót một chén trà nóng đưa cho Vân Tu. “Thấy huynh còn ngủ liền đi ra ngoài pha trà cho huynh, say rượu tỉnh dậy nhất định là rất mệt.”

Vân Tu đẩy chén trà Ân Sùng Húc ra, xoay người nói: “Tư lượng của ta đến đâu chứ, đêm qua mấy bình kia cũng chẳng đáng mấy, ngược lại người...” Vân Tu quay tròn con người nhìn khuôn mặt tuần láng trăn định của Ân Sùng Húc. “Người phải đề ý chút đi, rượu say nói nhảm, sẽ có ngày gặp họa lớn... Ân đại thiếu gia, chớ trách Vân Tu ta nhiều lời, tự mà lo cho thân mình đi.”

Ân Sùng Húc không hiểu ý trong lời của Vân Tu, thấy Vân Tu bước nhanh rồi đi, cũng không hiểu gì cả, chỉ nhăm nháp trà của mình, nhưng cũng không thấy có mùi vị gì.

Ân Sùng Húc đang muốn rời đi, thấy bên gốc cây cạnh chỗ mình ngủ có con dao găm nhỏ mình vẫn mang bên mình, khom người nhặt lên nhìn, lưỡi dao sắc bén còn lưu lại một chút nhựa cây, Ân Sùng Húc giật mình, bên tai quần quanh lời Vân Tu vừa nói, trong lòng bất an không thôi.

Nhạc Hoành tay vắn vắn búi tóc tìm kiếm bóng dáng Vân Tu, thấy hắn cúi đầu tựa như bụng đầy tâm sự, ngay cả mình đứng trước mặt cũng không phát hiện ra, cười trộm hô lớn: “Vân Tu.”

Vân Tu cả kinh chớp mắt, thấy là Nhạc Hoành, liền quay lưng đi không dám nhìn nàng.

“Vân Tu!” Nhạc Hoành lại gọi: “Người làm chuyện gì trái với lương tâm mà không dám gặp ta hả?”

Vân Tu lại khiếp vía, ấp úng nói: “Thiếu phu nhân nghĩ lung tung rồi...”

“Vậy người nói mau, sao không dám nhìn ta?” Nhạc Hoành cố ý nói, đi nhanh đến cạnh Vân Tu, đẩy đẩy vai hắn giận dữ nói: “Vân Tu nhiều chuyện, muốn bị phạt thế nào hả?”

Lưng Vân Tu ớn lạnh, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm mũi chân mình, không dám động. Sững sờ một trận, Vân Tu cố lấy dũng khí nói: “Thiếu phu

nhân, chuyện gì Vân Tu cũng không dám tiết lộ đâu.”

“Cái gì?” Nhạc Hoành ngạc nhiên, đi nhanh đến trước mặt hắn, thăm dò khuôn mặt ửng đỏ của y, “Sao lại hoảng thành thế này? Cho dù là thực sự nói ra ngoài, ta cũng có thể cắt lưỡi ngươi sao?”

Vân Tu vô cùng bối rối, vội không ngừng xua xua tay. “Vân Tu sẽ không tiết lộ nửa lời, ngay cả thiếu chủ cũng sẽ không nói.”

Nhạc Hoành càng lúc càng khó hiểu, đang muốn hỏi đến cùng, Vân Tu bỗng nhiên giơ hai ngón tay lên ngang đầu, nhắm chặt hai mắt chỉ lên trời: “Vân Tu xin thề, chuyện trong rừng trúc... Dừng ở đây, mãi mãi không nói đến nữa.”

Nhạc Hoành nghiêng mặt nhìn Vân Tu ghé sát lại: “Sao ngươi lại biết?”

Vân Tu phần nộ buông tay xuống, vừa định mở miệng nói gì đó, Nhạc Hoành bỗng dừng lại về kinh ngạc, đi ra xa mấy bước nhìn thẳng về mặt vô thố của Vân Tu, răng khê nhếch nói: “Đại ca coi ta như muối muối ruột, chuyện nên làm cũng là chuyện huynh trưởng làm cho ta, một chữ Hoành, nói to thì to, nói nhỏ thì nhỏ, dừng ở đây.”

“Thiếu phu nhân!” Vân Tu giật mình hiểu ra Nhạc Hoành cũng hoàn toàn không biết tình ý của Ân Sùng Húc với nàng.

“Dừng nói nữa!” Nhạc Hoành phát nắm tay với Vân Tu. “Dừng ở đây.”

Thấy Nhạc Hoành cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời đi, Vân Tu ảo não tát mình một cái. “Lắm lời, đồ ngu ngốc. Thiếu phu nhân à Thiếu phu nhân, cô cũng... ngốc quá!”

Ngoài soái phủ.

Ngô Tả khó nén được vẻ mặt vui mừng, thật cẩn thận cầm lấy thư của nhà mình, ngẩng đầu chỉ thấy đệ đệ nhìn mình xem xét, nhú mày hỏi: “Đại ca, trong thư cha nói gì? Sao huynh lại vui vậy?”

Ngô Tả nhìn xung quanh, hướng Ngô Hữu vẫy tay. “Đi lại đây với đại ca.”

Ngô Hữu nghi hoặc đi theo đại ca đến chỗ vắng người. “Tò vè bí mật gì chứ?”

Ngô Tả phát phát thư trong tay hạ giọng nói: “Trong thư cha nói... hoàng thượng tính lập vương gia làm thái tử.”

Mắt Ngô Hữu sáng rỡ, vui mừng nói: “Thật sao!”

“Cha tự tay viết còn có thể giả sao?” Ngô Tả cười nói: “Cũng là Hoàng Thượng uống rượu xong cao hứng, liền tiết lộ với cha mấy câu, đợi vương gia công Lương trở về, sẽ lập ngài nối ngôi trước toàn triều. Trong thư cha còn nói, huynh đệ chúng ta biết là được rồi, không nên cho ai biết hết.”

Hoàng Thượng chỉ có một công chúa, giấu lại cũng chỉ có thể là Vương gia.” Ngô Hữu không quan tâm lắm. “Đều là chuyện trong lòng đã biết rõ, có gì mà phải giấu chứ?”

“Ngô Hữu đệ nghĩ sai rồi.” Ngô Tả ngừng cười nghiêm túc nói: “Nguyên nhân chính là vì hoàng thượng không có con trai, chuyện này mới không thể tiết lộ ra. Bằng không vì sao hoàng thượng không nhân lúc đang cơ mà lập thái tử? Dù sao vương gia cũng không phải con đẻ của hoàng thượng, vương gia có thể làm thái tử, người ngoài tất nhiên cũng có cơ hội... đệ nghĩ lại đi...”

Ngô Hữu khê nhú mày, nhìn Ngô Tả nói: “Đại ca nói rất đúng.”

Thấy đệ đệ khê nói, Ngô Tả vội vàng bịt kín miệng đệ đệ, nhấm nháp nói: “Việc này ta và đệ biết ở trong lòng là được rồi, là huynh đệ cùng nhau lớn lên... đại ca chỉ mong tất cả mọi người đều vui vẻ hưởng thái bình, không nên gặp phải chuyện gì nữa cả.”

Ngô Hữu còn muốn hỏi thêm mấy câu, Ngô Tả thoáng thấy từ phía đường xa Lý Trọng Nguyên đang hướng bọn họ đi tới, cảnh giác vỗ vai đệ đệ, cao giọng nói: “Trọng Nguyên đại ca tìm bọn đệ làm gì thế?”

“Ban ngày ban mặt lại trốn ở đây làm gì chứ?” Lý Trọng Nguyên đề ý nói: “Vương gia triệu tập mọi người đến chính sảnh nghị sự, chỉ còn thiếu hai người nữa thôi.”

Ngô Tả xoay người đẩy nhấc nhò nhìn về mặt vẫn còn có chút mù mịt của đệ đệ, thấp giọng nói: “Cả Trọng Nguyên đại ca cũng không được nói đâu, nhớ đấy.”

Lý Trọng Nguyên thấy Ngô Hữu có vẻ khác thường, tùy ý hỏi: “Sao nhìn vẻ mặt không tốt vậy, đêm qua uống nhiều quá sao?”

“Không phải!” Ngô Hữu cuống quýt nói: “... Có lẽ... Thật là uống hơi nhiều...”

Lý Trọng Nguyên lắc đầu nói: “Cũng đừng để cho Vương gia thấy bộ dáng hoảng hốt nói năng lộn xộn này của đệ, lấy lại tinh thần đi.”

Chính sảnh.

Chúng tướng đều đã muốn đến đông đủ, trừ bỏ Ân Sùng Quyết bị trúng tên vẫn chưa khoẻ hẳn được ngồi, còn lại mọi người đều đứng ngay ngắn xếp thành hàng dài, rất cung kính.

Lý Trọng Nguyên liếc ý bảo huynh đệ Ngô gia cùng hắn đứng ở một bên, chắp tay nói: “Mặt tướng đến muộn, mong rằng Vương gia thứ tội.”

“Không sao.” Sài Chiêu rộng lượng nói: “Đêm qua chèn chén, hôm nay về mặt ai cũng vui mừng xem khi nào rảnh rồi phải uống với mọi người mấy chén, tỏ rõ sự hoà thuận cao thấp một lòng của Sài gia quân ta.”

Nghe Sài Chiêu nói đùa thoải mái, tất cả mọi người đều cười ra tiếng. Sài Chiêu khẽ cười, buông tách trà trong tay nhìn về phía Ân Sùng Quyết, hoà ái nói: “Ân nhị thiếu bị thương còn chưa lành hẳn, công Lương cũng đã đi được nửa chặng đường. Ân nhị thiếu trước tiên vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt ở Ung Thành, đợi đến vết thương không còn trở ngại, lại vì Đại Chu mà ra tay, kiến công lập nghiệp.”

Ân Sùng Quyết cong khoẻ miệng nói: “Đa tạ Vương gia quan tâm. Sùng Quyết cũng không nóng lòng, vẫn có đại ca của thần ở đây, đại ca cũng giống thần có thể vì vương gia mà lâm trận giết địch, vì vương gia phân ưu giải nạn.”

“Sùng Quyết đừng mảnh vô địch, Sùng Húc oai hùng đại khí.” Sài Chiêu chậm rãi nói: “Mỗi người đều có thể làm lên chuyện lớn. Ung Thành là thành trì quan trọng của Lương Quốc, nay Lương Quốc đã mất đi lá chắn, mấy thành phía sau không khiến ta lo lắng. Bỏ vương phong Ân Sùng Húc là phó đô thống, Ngô Tả là Phiêu Kị tướng quân, Vân Tu dẫn quân tiên phong, dẫn 5 vạn quân tiếp tục tiến thẳng về Đô Thành của Lương Quốc.”

“... Ân Sùng Húc? Đại ca? Vân Tu...” Ngô Hữu trong miệng lẩm bẩm: “Ta đâu? Còn có Trọng Nguyên đại ca nữa...”

Ân Sùng Húc giật mình, quỳ một gối xuống nói: “Mặt tướng lấy tài đức gì mà dám kham trọng trách. ... Phó đô thống... Vương gia...”

“Có gì không thể?” Sài Chiêu lãnh đạm cười nói: “Khi bỏ vương không ở trong quân, người thay bỏ vương tọa trấn soái doanh lúc đó chẳng phải đã đảm đương rất tốt sao? Sùng Húc quá khiêm tốn, người vốn là có bản lĩnh trở thành nguyên soái, không nên coi nhẹ chính mình.”

Ân Sùng Húc còn muốn chối từ, Ân Sùng Quyết đã cản lại nói: “Đại ca, Vương gia coi trọng huynh như vậy, còn không mau tạ ơn!”

“Chuyện này...” về mặt Ân Sùng Húc đầy khó xử, dùng một chút cúi đầu nói: “Mặt tướng... Lĩnh mệnh.”

Ngô Tả tiến lên mấy bước nói: “Vương gia không đi cùng chúng thần sao?”

Sài Chiêu vuốt tà áo nói: “Đại quân đã đi xa Đại Chu, đường đi xóc nảy vất vả, may mắn có được nơi tốt như Ung Thành, cũng cần nghỉ ngơi hồi phục, nhưng công Lương không thể chậm trễ một khắc, bỏ vương tin Sùng Húc và Ngô Tả có thể ứng phó trước mắt.”

Lòng Ngô Tả vô cùng kích động, quỳ xuống theo Ân Sùng Húc nói: “Mặt tướng nhất định không phụ sự phó thác của vương gia, một lòng phò trợ Ân đô thống đánh bại Lương Quốc.”

Vân Tu nhếch miệng muốn nói gì đó, trông mắt lướt qua khuôn mặt khiêm tốn của Ân Sùng Húc liền không nói nữa, bàn tay khẽ vỗ vỗ bội kiếm bên hông.

Sài Chiêu nhìn Vân Tu: “Vân Tu, sao ngươi còn chưa lĩnh mệnh.”

Vân Tu cười bất hảo, chậm rãi đi đến phía sau Ân Sùng Húc và Ngô Tả, quỳ một gối xuống nói: “Vân Tu chẳng qua cũng chỉ là kẻ nâng tên cho thiếu phu nhân, nhân lúc rảnh rồi khó được thiếu chủ coi trọng như thế này. Nếu thiếu chủ ở lại Ung Thành, Vân Tu... cũng chỉ có thể đi ra ngoài mở mang quyền cước. Đa tạ Thiếu chủ, Vân Tu lĩnh mệnh!”

Thấy vẻ tùy ý tiêu sái của Vân Tu, có người cười nói: “Bản lĩnh của Vân tướng quân không thua bất luận kẻ nào, rồi lại không ăn bổng lộc của triều đình, trong quân cũng không giữ chức vị gì, thật sự là khiến người ta thoải mái.”

Nói xong tất cả mọi người đều nhìn Vân Tu cười ha ha, Vân Tu nhún mảy xoay người chỉ vào chúng tướng đang cười to nói: “Được rồi được rồi, Vân Tu ta ghét nhất điệu bộ này... Các ngươi chia nhau bổng lộc của ta, phải mời ta uống rượu ăn thịt đó.”

Khuôn mặt điềm trai của Lý Trọng Nguyên cổ nờ nụ cười hùa theo chúng tướng, Sài Chiêu im lặng nhìn về mặt khác nhau của mọi người, mắt xám ung dung bình thản.

Nghị sự xong, Sài Chiêu muốn đi tìm Nhạc Hoàn, đi được mấy bước liền dừng chân hỏi: “Theo ta là có chuyện muốn hỏi sao?”

“Vương gia...” Lý Trọng Nguyên đi phía sau bị Sài Chiêu phát hiện, bối rối nói: “Trọng Nguyên thất lễ.”

Sài Chiêu xoay người nói: “Nơi này không có người ngoài, không cần phải một câu vương gia, hai câu vương gia. Chúng ta là huynh đệ bằng hữu lâu năm, cho dù đệ gọi ta một tiếng Sài Chiêu, cũng giống nhau cả.”

“Trọng Nguyên không dám!” Lý Trọng Nguyên bối rối không biết làm sao, “Vương gia làm khó thần rồi!”

Sài Chiêu ý bảo Lý Trọng Nguyên đi vào bàn thạch anh trong viện cùng mình ngồi xuống, đích thân châm trà cho hắn, rồi đưa đến tay hắn, thấy Lý Trọng Nguyên vẫn cúi đầu không dám nhận, cười nói: “Trọng Nguyên còn nhớ những năm tháng Sài gia đồ máu chống Lương khi đó không.”

“Trọng Nguyên sao có thể quên được chứ?” Lý Trọng Nguyên nhếch đôi mày đẹp, khẽ nói.

“Khi đó, cho dù Nam Cung gia nguyện ý đề bạt chúng ta...” Sài Chiêu nhớ lại nói: “Nhưng lương thảo lại vẫn không cấp cho Sài gia, là ai có thể trừ tính phân ưu thay ta và thúc phụ, tìm kiếm quân lương mọi nơi, khiến cho tướng sĩ không còn lo lắng chuyện gia thế?”

Môi Lý Trọng Nguyên gật gật, cũng khó có thể nói lên lời.

“Đó là Lý Trọng Nguyên đệ.” Sài Chiêu nhìn thẳng vào mắt hắn. “Khi đó đệ và công chúa mới thành hôn chưa lâu, thúc phụ căn bản không muốn đệ phải ra sa trường đẫm máu, nhưng đệ lại một mực cùng chúng ta, kháng địch hai năm, công của đệ không nhỏ.”

“Ngài vẫn còn nhớ những chuyện này...” Lý Trọng Nguyên thấp giọng nói, do dự một lát rất nhanh đã hỏi: “Vậy lần này... Vì sao đề cho Ân Sùng Húc lãnh binh? Ngô Tả còn có thể đi theo... vì sao đệ, lại chỉ có thể ở lại Ung Thành?”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

“Vì sao đề đệ ở lại Ung Thành?” Đầu ngón tay Sài Chiêu khẽ gõ vào bàn đá. “Ở lại Ung Thành, có gì không tốt?”

“Vương gia...” Lý Trọng Nguyên muốn nói lại thôi

“Đề cho kẻ muốn nhanh chóng lập công được như toại nguyện, đền bù mong muốn của Ân gia huynh đệ, có gì không tốt chứ?” Sài Chiêu đầy thâm ý nhìn Lý Trọng Nguyên. “Trọng Nguyên nghĩ lại cho kỹ coi, có phải hay không?”

“Ý của vương gia, Trọng Nguyên hiểu rồi.” Nhưng Lý Trọng Nguyên vẫn nói: “Nhưng hoàng thượng và công chúa... Cũng hy vọng có thể nhìn thấy đệ làm chút việc gì đó cho Sài gia...”

“Đệ cảm thấy hoàng thượng và công chúa thực sự nghĩ như vậy sao?” Đôi mắt xám khó lường nhìn chằm chằm Lý Trọng Nguyên.

Lý Trọng Nguyên nhất thời không biết nên ứng phó thế nào, sợ hãi đầu càng cúi thấp xuống.

“Hoàng thượng phong Sài Tĩnh là Vĩnh Lạc công chúa, cũng là muốn công chúa cả đời có thể yên vui, không phải ưu phiền.” Sài Chiêu chậm rãi nói. “Cuộc đời con người, mong cầu lớn nhất cũng chỉ là hai chữ yên vui. Chiến trường hung hiểm khó dò, đệ nhìn Ân Sùng Quyết liền biết, liều mạng như vậy, may mắn hẳn khác với người thường, mới có thể tránh được kiếp nạn này. Cho dù cả đời anh hùng, nếu là chết sa trường, công tích vang danh thiên hạ thì cũng đề làm gì? Nếu không phải thời thế bắt buộc, ai muốn bước lên con đường đầy máu này?”

Thông minh như Lý Trọng Nguyên đương nhiên hiểu được ý khuyên bảo trong lời của Sài Chiêu, thấy vẻ mặt khẩn thiết của y, trong lòng cũng có chút xúc động, thờ dãi một tiếng đồ mặt nói: “Vương gia nói chí phải... là do Trọng Nguyên nghĩ nhiều rồi.”

“Đệ còn nhớ không?” Sài Chiêu uống trà tiếp tục nói: “Thương Sơn rét lạnh gian nan, cuộc sống gian khổ, nhưng khi đó chúng ta ở trên núi vui đùa ẩm ỉ, săn thú vui vẻ biết mấy? Hoàng thượng đồng ý đem công chúa gả cho đệ, mà không gả cho vương hầu nào khác, chẳng qua cũng muốn cầu mong tuổi già được bình an vui vẻ. Mà nay hoàng thượng nắm thiên hạ, đệ đã là phò mã của Đại Chu, từ nay về sau cùng công chúa vui vẻ cả đời thật tốt biết mấy. Con đường chinh phục giang sơn hiển hách nhưng cũng hiểm ác... Tội gì đi tranh giành hiểm nguy với người khác chứ?”

Lý Trọng Nguyên nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, đặt mạnh xuống nói: “Vương gia nói phải, Trọng Nguyên biết phải làm thế nào mới tốt.”

Sài Chiêu vừa lòng nhấc ấm trà tới, tiếp tục rót trà cho Lý Trọng Nguyên. “Lúc nào ta cũng nghĩ đến những ngày vui vẻ mà ta, đệ, Ngô Tả, Ngô Hữu, còn có cả Vân Tu và Tĩnh Nhi nữa... Không có tôn ti, không có khúc mắc... đối với ta ơn dưỡng dục của thúc phụ, thân tình huynh muội với công chúa, huynh đệ cùng sinh hoạn nạn, tất cả ta đều không bao giờ quên.”

“Vương gia...” môi Lý Trọng Nguyên có chút cay cay. “Trước đây có nhiều chuyện Trọng Nguyên đã gây lỗi...”

Lý Trọng Nguyên còn muốn nói tiếp, bả vai đã bị Sài Chiêu đè lại, Sài Chiêu lắc đầu nói: “Con người ai cũng có lúc sai, đệ không cần phải giải thích thêm gì với ta nữa. Tình nghĩa bao năm nay, sao ta có thể không tin đệ được.”

Bàn tay trên vai có lực tựa ngàn cân, Lý Trọng Nguyên không khỏi gật đầu không nói lên lời.

Tất nhiên Lý Trọng Nguyên biết Sài Chiêu đã cho mình một cái thang, vài lời nói mà đầy thâm tình, nếu giờ hắn còn đổ kị với Ân Sùng Húc thì là bản thân mình không đúng mực.

Hắn còn nhớ rõ, khi cả nhà Sài Chiêu gặp chuyện không may, mấy năm đó Sài Chiêu không biết tung tích, Sài vương phủ vắng lặng tịch liêu, gia tướng trong phủ cũng có mấy người con, nhưng người thông minh nhất trong số đó chính là hắn, cho nên Sài Dật phái hắn ở cạnh Sài Tĩnh, dạy nàng đọc sách viết chữ, cưỡi ngựa luyện võ, mặc dù tiếc nuối chỉ có một đứa con gái là Sài Tĩnh, nhưng rất mãn nguyện với thiếu niên họ Lý là hắn.

Hắn cũng chưa bao giờ làm cho Sài Dật thất vọng, xuất thân mặc dù không được coi là sang quý, nhưng lại là người biết tiến biết lùi, khôn khéo hơn người, phụng mệnh Sài Dật làm việc cũng có tiếng, lại làm bạn với Sài Tĩnh sớm chiều... có được sự chung tình của Sài quận chúa khiến những người khác hâm mộ.

Cho đến một ngày... Sài Chiêu trở về như từ trên trời rơi xuống.

Từ đó người đắc lực nhất bên cạnh Sài Dật đã không còn là Lý Trọng Nguyên nữa.

“Không phải đi theo phụ vương ra ra vào vào là chuyện tốt.” Sài Tĩnh cười như nắc nẻ ban mai. “Cũng may có đại ca trở về chàng mới có thể ở bên cạnh ta nhiều hơn, thật tốt quá.”

Hắn không muốn như thế, cho dù là được Sài quận chúa ưu ái, nhưng không bị được ở cạnh Sài Dật. Nam nhi chí ở thiên hạ, sao lại có thể lúc nào cũng kẻ bên cạnh một nữ nhân ngấm trắng thương hoa được.

“Phụ vương đã ân chuẩn hôn sự của chúng ta, Trọng Nguyên, chàng có vui không?”

“Rất vui...” Lý Trọng Nguyên gật đầu cười, ánh mắt có tia loé sáng.

“Trong lòng chàng có tâm sự sao?” Sài Tĩnh dựa sát vào vai hắn. “Chúng ta sắp thành vợ chồng, có chuyện gì chàng mau nói cho ta biết đi.”

“Tĩnh Nhi.” Lý Trọng Nguyên chần chờ rồi nói: “Hay là... ta ở rể Sài gia, có được không?”

Thân hình mềm mại của Sài Tĩnh bỗng cứng đờ, bàn tay nờn nà vội tìm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lý Trọng Nguyên cầm chặt lấy, khẽ nói: “Trọng Nguyên, không cần phải vậy đâu. Ta can tâm tình nguyện gả cho chàng, chuyện ở rể thật sự làm khó cho chàng rồi...”

“Không sao cả...” Lý Trọng Nguyên ôm lấy Sài Tĩnh, nhìn vào đôi mắt hạnh phúc lấp lánh của nàng nói: “Ta không bao giờ thấy khó xử cả. Lý gia ta hai đời làm phó tướng ở Sài gia, Lý Trọng Nguyên ta đã sớm coi mình là người của Sài gia, ở rể Sài gia, ta tuyệt không bao giờ khó xử cả.”

“Trọng Nguyên...” Mắt Sài Tĩnh đỏ hoe. “Chàng không cần phải vì ta mà làm như vậy.”

Làm gì có chuyện hắn vì Sài Tĩnh mà làm như vậy... Nhưng hắn đã đánh giá cao vị trí quận mã gia rồi, cho dù là con rể hắn vẫn không được quý trọng như người họ Sài. Tất cả coi trọng trước đây Sài Dật dành cho hắn giờ đây đều đặt lên vai Sài Chiêu, cho dù Sài Chiêu thân là thị vệ, nhưng khí phách thế nào cũng không bị át đi. Ai cũng gọi y là thiếu chủ, cũng chỉ có ý là thiếu chủ duy nhất của Sài gia.

Lý Trọng Nguyên hắn thân là quận mã gia, kỳ thực chẳng khác gì mấy phó tướng khác họ của Sài gia cả.

“Kháng Lương Sài gia quân đại thắng, Tĩnh Nhi con nói cho phụ vương biết giữa đường huynh và phu quân của con, ai có công lớn hơn?” Sài Dật vuốt râu nhìn Sài Tĩnh hỏi.

Sài Tĩnh khẽ cười, bóp vai cho Sài Dật nói: Phụ vương muốn thử con sao? Một bên là đường huynh, một bên là phu quân, ai tốt ai xấu con cũng không thể tự nói ra được.”

“Trong phòng chỉ có hai cha con ta, phụ vương con sẽ không nói cho hai đứa nó, chẳng qua con cứ coi là đang nói chuyện phiếm với phụ vương thôi.”

Sài Tĩnh bĩu môi nghĩ, ngừng cười nói: “Hai người bọn họ một văn một võ, một nội một ngoại... Kể công mà nói... nếu phụ vương muốn Tĩnh Nhi nói thật, thì công lớn hơn hẳn là đại ca rồi.”

“Vậy sao?” Sài Dật ra vẻ kinh ngạc nói: “Tĩnh Nhi thế mà không giúp phu quân mình giành chút công lao sao?”

Sài Tĩnh trừng mắt hạnh nói: “Trọng Nguyên phu quân con, giúp đại ca bày mưu tính kế quả thật công lao không nhỏ, nhưng cầm quân giết giặc đổ máu nơi sa trường, nói đến công lao người trong thiên hạ đều nói đến Sài thiếu chủ, liều chết cố thủ Vân Đô không lùi bước cũng là Sài thiếu chủ. Thời loạn chuộng võ, vón gựa giành giang sơn, Trọng Nguyên là kẻ thư sinh, trị quốc an bang làm tốt, nhưng tài năng dùng binh điều người thì... Phụ vương, Tĩnh Nhi đã nói đến đây, người còn muốn con nói tiếp sao?”

Sài Dật vui vẻ để lại tay con gái, vừa lòng cười nói: “Không hổ là con gái do đích thân Sài Dật ta dạy dỗ, mỗi một chữ mỗi một câu đều nói đúng ý trong lòng phụ vương. Không thiên vị người thân, không thiên vị tình cảm, được, tốt lắm.”

Ngoài thư phòng, Lý Trọng Nguyên chậm rãi xoay người dựa vào vách tường lạnh như băng, trong lòng cảm thấy buốt giá.

Cho dù ta bán mạng cho Sài gia, ta vĩnh viễn cũng không bằng Sài thiếu chủ của các người.

Sài Chiêu thấy Lý Trọng Nguyên có chút xuất thần, cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy vỗ nhẹ nhẹ vai hắn, thấp giọng nói: “Nếu vẫn không nghĩ thông, thì bất cứ lúc nào đệ cũng có thể tới tìm ta. Ta cũng ở lại Ung Thành giống như đệ.”

Không đợi Lý Trọng Nguyên đáp lại, Sài Chiêu đã rời đi. Lý Trọng Nguyên mẩn mê chén trà hơi bốc lên nghi ngút, kinh ngạc đưa gần bên miệng nhấp một ngụm, không nóng không lạnh rất vừa nhưng không có mùi vị gì.

Trong buồng,

“Chỉ bằng mấy lời mà chàng nói Lý Trọng Nguyên đã hiểu ra, không có bất mẫn gì sao?” Nhạc Hoành héch mặt cười hì hì nhìn Sài Chiêu.

“Nàng còn muốn ta nói với hần gì nữa?” Sài Chiêu hỏi ngược lại. “Lời này mặc dù không nhiều lắm, nhưng kẻ xuê xoa như nàng còn hiểu ra, Trọng Nguyên vốn hiểu biết, tất nhiên biết được ý ta là gì.”

“Không nói hần nữa.” Nhạc Hoành bỗng nhủ mảy: “Sao chàng lại để Vân Tu dẫn quân đánh trận? Hần là người nâng tên cho ta, chàng cũng không thêm hỏi ý của ta sao?”

“Vân Tu cũng trưởng thành rồi.” Ánh mắt Sài Chiêu tràn ra sự bao dung của huynh trưởng. “Rõ ràng thân là đại tướng, lại cả ngày chỉ lượn lờ trong quân, cứ như vậy mãi cũng không hay. Có chúng ta thì hần cứ quần quanh hai chúng ta, bây giờ để hần đi theo Ân Sùng Húc, ta và nàng cực coi, Vân Tu nhất định có thể nâng cao thân thủ.”

“Chàng thật biết tính toán thay hần.” Nhạc Hoành giãn mày liêu. “Chàng cũng muốn hần thành gia lập nghiệp giống chàng sao?”

“Chúng ta...” Sài Chiêu cười nói: “Ta cũng mong hần được như ta, chẳng qua lằng tởn lằng thang như Vân Tu, sợ là không có cô nương nhà nào chịu được.”

“Công chúa chẳng phải cũng bảo chàng tính tình quái đản không ai chịu được đó là gì?” Nhạc Hoành vội la lên.

“Ta quái dị sao?” Sài Chiêu ôm vai Nhạc Hoành, buồn cười. “Người bên ngoài nhìn thấy có thể nói như vậy, nhưng với nàng, ta luôn nhường nhịn nuông chiều, nàng còn nói ta như vậy sao?”

“Vân Tu vốn tự do không bị kiềm chế, nhưng...” Nhạc Hoành dừng lại. “Nhưng chắc là chưa gặp được người mình ngưỡng mộ mà thôi.”

Sài Chiêu đứng lên cầm lấy hộp tên của Nhạc Hoành, cười nói: “Nếu A Hoành lo lắng không có Vân Tu bên cạnh sẽ không có người cầm tên cho nàng, vậy ta tự mình làm có được không?”

Thấy Nhạc Hoành cắn môi không nói, Sài Chiêu bước tới gần nàng, ngón tay thon dài trượt từ vai nàng xuống, nắm lấy 10 ngón tay nàng, cùng nhìn ánh mặt trời đỏ phía đông, môi dán vào bên tai nàng. “Có phải vậy... không?”

Ánh mặt trời đỏ ửng chiếu lên khuôn mặt hai người, phủ lên hai người đang quyến luyến bên nhau

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Ngày Ân Sùng Húc dẫn quân ra khỏi Ung Thành là một ngày ánh mặt trời rực rỡ. Vân Tu mặc y phục màu đen, trên lưng đeo trường kiếm, con người linh hoạt sáng bừng phần chân. Bộ dáng này so với đại quân bên dưới thực sự có chút khác biệt, nhưng lại không có gì lạ so với vẻ kiêu ngạo vốn có của hần.

Vân Tu quay đầu nhìn Nhạc Hoành và Sài Chiêu, gãi gãi mũi thoải mái cười, đang định xoay người, Nhạc Hoành đã đi đến gần, Vân Tu vội giữ chặt cương ngựa. “Thiếu phu nhân...”

Nhạc Hoành ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, ra vẻ suy tư nhìn Vân Tu khiến hần sốt ruột, chẳng qua chỉ một lát sau, Nhạc Hoành đã không nhận được mà bật cười.

“Đao kiếm không có mắt, trên đường nhớ cẩn thận!” Nhạc Hoành vỗ nhẹ yên ngựa của Vân Tu nói.

Vân Tu khẽ cong khoeo môi sau lại do dự khép chặt, rồi chợt nói: “Thiếu phu nhân biết bí mật của Vân Tu, hiện tại Vân Tu cũng biết bí mật của thiếu phu nhân... cho nên chúng ta phải bắt tay, ai cũng không được nói ra ngoài, được chứ?”

Nhạc Hoành không đáp lời hần, quay lưng đi mấy bước, Vân Tu thấy Nhạc Hoành không đáp lại mình, phần nộ đang định buông tay, Nhạc Hoành nghĩ đột nhiên xoay người giơ tay về phía Vân Tu, Vân Tu cũng sợ, thiếu chút nữa là nhảy xuống ngựa.

“Thiếu phu nhân cô...” Vân Tu vỗ vỗ ngựa nói.

“Một lòng can trung tựa như nhật nguyệt, ta và ngươi đều trong sạch, có bí mật gì mà cần chúng ta giữ kín chứ?” Nhạc Hoành chỉ trường kiếm trên

lưng Vân Tu, “Sớm trở về, ta còn chờ người nâng tên cho ta đó.”

Vân Tu gãi gãi đầu, vội vàng nói: “Thiếu phu nhân nói đúng, không có... Không có bí mật.”

Ân Sùng Húc nhìn không được quay đầu nhìn Nhạc Hoàn, lại nhìn chăm chăm vào ánh mắt lợi hại của Vân Tu. Vân Tu từ từ nâng cao sườn mặt kiêu ngạo, Ân Sùng Húc chỉ đành khẽ gật đầu, tự nhiên quay người đi.

Ngô Hữu nhìn bộ dáng hăng hái của đại ca, tay cũng có chút ngứa ngáy, ghé sát vào Lý Trọng Nguyên oán giận nói: “Trọng Nguyên đại ca, huynh nhìn coi mấy người bọn họ đều uy phong. Một Phó đô thống chỉ huy mấy vạn quân, đại ca của đệ cũng là Phiêu Kị tướng quân, ngay cả Vân Tu kia cũng có thể làm tướng quân tiên phong? Nhưng chúng ta lại chỉ có thể ở lại Ung Thành, một thân bản lĩnh chỉ hận không có đất dụng võ.”

Lý Trọng Nguyên nhìn không chớp mắt lạnh lùng nói: “Ngô gia nhà đệ cũng chỉ có đệ và Ngô Tả, huynh đệ cùng ra trận vốn là hung hiểm, Vương gia lưu lại một người là có lòng tốt tính toán cho Ngô gia các người, người không cảm tạ ân tình của vương gia thì thôi, còn ở đây bàn tán gì chứ?”

Ngô Hữu chớp mắt không dám nói gì nữa, im lặng dò xét vẻ mặt Lý Trọng Nguyên.

Đại quân chậm rãi rời Ung Thành, Sài Chiêu thấy thời gian còn sớm, tản bộ về bên người đi, mắt mỉm cười vươn tay với Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn lại cố tình đi về phía trước, Sài Chiêu bất đắc dĩ lắc đầu, đành chấp tay sau lưng đi theo nàng, không chút vội vã.

Nhạc Hoàn lắng tai nghe tiếng bước chân phía sau, lại không thấy người nọ đi đến gần bên mình, cứ vậy một trước một sau đi nửa con phố, cuối cùng không nhìn được nữa Nhạc Hoàn vội tạt vào một tiệm bên đường, đang muốn ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, một thân ảnh đã như chớp đứng trước mắt, bàn tay để lại tay nàng đang chọn đồ, cúi đầu nhìn vào mắt nàng.

“Nhạc tiểu thư muốn chạy trốn đi nơi nào?” Sài Chiêu dán sát môi vào chóp mũi nàng thấp giọng nói.

“Kỳ vương điện hạ bỏ xuống vạn mã ngàn quân, chính là muốn khi dễ một nữ tử như ta sao?” Lúm đồng tiền nở rộ trên má Nhạc Hoàn.

“Coi như bốn vương là như thế đi.” Sài Chiêu ha ha cười nói, nắm chặt cổ tay Nhạc Hoàn, kéo nàng đến bên đường, không cho kháng cự nói: “Cùng bốn vương đi một đoạn.”

Không mặc nhung trang Sài Chiêu không khác gì khách qua đường ở Ung Thành, kéo theo ái thiếp đang mang thai đi qua đường phố Ung Thành náo nhiệt, thảnh thơi lại nghiêng mặt nhìn vẻ mặt nhu hòa của nàng, như là chỉ sợ một lúc sơ ý nàng sẽ bị người ta bắt đi vậy.

“A Hoàn cảm thấy Ung Thành có được không?” Sài Chiêu tùy ý hỏi.

“Ung Thành giống như Thương Châu của Đại Tấn, Vân Đô của Đại Chu, tất nhiên là tốt rồi.” Nhạc Hoàn nhìn xung quang nói: “Chợ náo nhiệt như vậy, cho dù Sài gia quân đánh vào Ung Thành, dân chúng cũng thản nhiên sống cuộc sống thường ngày.”

“Dân chúng chỉ cầu sống yên ổn, có quan ai là chủ thiên hạ đâu.” Sài Chiêu nhặt một quả bên hàng bán trái cây ven đường rồi lại trả về, nhìn khuôn mặt chất phác của dân chúng trên đường, “Kỷ thị của Lương Quốc cũng thế, Sài gia của Đại Chu cũng vậy, chỉ cần có thể làm cho con dân thiên hạ an cư lạc nghiệp, đó mới là bậc minh quân khiến người người khen ngợi.”

Nhạc Hoàn cong môi nhìn khuôn mặt tuấn tú của trượng phu, khẽ cười nói: “Mới chỉ là một vương gia nho nhỏ, thật sự đã nghĩ đến thiên hạ sao?”

Sài Chiêu nhún mày kéo Nhạc Hoàn qua, làm bộ như tức giận nói: “A Hoàn cười ta sao?”

“Ta cũng không dám.” Nhạc Hoàn khiêu khích lùi mấy bước, lập tức trốn vào đám dân chúng náo nhiệt, Sài Chiêu cup mi cười, cũng chỉ có thể đi theo sau nàng.

“Từ khi quen A Hoàn đến giờ, còn chưa có tự tay mua gì cho nàng cả?” Bàn tay khô ráp của Sài Chiêu vuốt ve đồ vật bằng ngọc trơn bóng. “Đại hôn ở Vân Đô cũng là do thúc phụ và mọi người chuẩn bị, nghĩ mà cảm thấy xấu hổ, trừ một cái khoá đồng tâm thì chưa từng tặng A Hoàn vật gì khác cả.”

“Từ nhỏ đến giờ có thứ gì mà ta chưa từng thấy qua chứ, có gì hiếm lạ đâu?” Nhạc Hoàn kiêu ngạo nói.

Sài Chiêu nhặt lên một cây trân ngọc định đưa cho Nhạc Hoàn thử đã thấy nàng lắc đầu không muốn nhận, chỉ đành buông xuống. “Nàng thích thứ gì? Chẳng mấy khi được thanh thoi đi dạo với nàng một buổi, ta tặng cho nàng.”

Nhạc Hoàn nhìn quanh Ung Thành bóng dáng chiến tranh đã lui đi, cho dù thấp thoáng có bóng binh sĩ Đại Chu nhưng dân chúng vẫn không nỡ phân sợ hãi, vẫn tự nhiên sinh sống như nguyên bản. Sài Chiêu nhìn thao tâm mắt Nhạc Hoàn, gờ tay khẽ cho mắt nàng lại.

“Mơ mất ra A Hoàn muốn thấy gì?”

“Nước nhà vẹn nguyên, non sông cẩm tú.”

“Nước nhà vẹn nguyên, non sông cẩm tú...” Môi Nhạc Hoàn khẽ nói.

Sài Chiêu chậm rãi buông tay, nắm lấy tay nàng nói: “Trước mắt A Hoàn lúc này, có tính thế không?”

Nhạc Hoành dựa vào vòng tay ấm áp của Sài Chiêu, im lặng ngắm nhìn đoàn người rộn ràng tấp lập.

Tại một góc trên phố dài, dưới một mái hiên có một bóng người chăm chú nhìn Nhạc Hoành và Sài Chiêu hồi lâu, nón rộng trên đầu che khuất nửa khuôn mặt âm u của hắn, cặp mắt thâm sâu khó lường gắt gao theo dõi từng cử chỉ của hai người, tựa như muốn nhìn thấu họ vậy.

Bóng người kia chậm rãi sờ đến lồng ngực mình, lấy ra cái nỏ, nheo mắt nhắm thẳng vào bóng dáng phu thê Sài Chiêu đang lưu luyến, đầu ngón tay khẽ nhích, lại bật cười.

“Vô Sương đại nhân.” Thân ảnh phía sau theo sát bóng cảm thấy ngu muội hỏi: “Vì sao không ra tay, tức khắc sẽ giết chết Sài Chiêu.”

Vô Sương tức thì dừng vẻ mặt cười u ám, nhanh chóng quay ngược lại, nỏ đã lập tức nhắm vào người phía sau, người nọ kinh sợ quỳ xuống bói rồi nói: “Thuộc hạ nói sai rồi sao? Vô Sương đại nhân thứ tội!”

Mũi tên lạnh như băng dán chặt vào cổ họng người kia, con ngươi Vô Sương còn lạnh giá hơn mũi tên, Vô Sương khẽ nhếch khoé môi, “Ban ngày ban mặt, lại là trong Ung Thành tràn ngập Sài gia quân, một tiền này của ta cho dù có lấy được tính mạng Sài Chiêu, ta và người còn có thể sống mà ra khỏi thành sao? Quá ngu ngốc, không có thuốc nào cứu được!”

Ám nhân kinh hoàng nói: “Đại nhân nói phải, Vô Sương đại nhân nói đúng! Tiểu nhân ngu ngốc, tiểu nhân hờ đồ!”

Vô Sương lạnh lùng thu hồi cái nỏ, xoay người đi tìm Sài Chiêu, thấy hai người đã đi vào chợ náo nhiệt của Ung Thành, khó mà theo được.

Người kia run sợ một hồi, thật vất vả mới bình tâm lại dè dặt nói: “Sài Chiêu không dẫn đại quân rời Ung Thành, hắn ở Ung Thành phòng thủ nghiêm cần, chúng ta nên làm thế nào? Nếu không hoàn thành được sứ mệnh vương gia giao cho, chỉ sợ là... mong rằng Vô Sương đại nhân cấp cho chúng ta một con đường sống.”

“Sài Thiếu chủ... Không đúng...” Vô Sương âm hiểm cười khiến người ta sợ hãi, “Hiện giờ nên gọi là Kỳ vương điện hạ... Sài Chiêu còn trẻ mà đã trải qua nhiều biến cố lớn, nếm trải không ít đau khổ trong cuộc sống, tất nhiên là kẻ vô cùng cẩn trọng, nghe nói mấy năm khi hắn lưu lạc bên ngoài, còn từng tranh thức ăn với lang sói, lại có thể sống mạnh mẽ như vậy, nào có thể để người bên ngoài dễ dàng hại một lần nữa...”

“Theo như Vô Sương đại nhân nói thì...” người kia lộ ra vẻ uể oải. “Chỉ một mình Sài Chiêu đã khó đối phó, huống chi hiện giờ hắn thân là Vương gia thống lĩnh ngàn quân, bên người hộ vệ đếm không xuể, càng khó có thể ra tay...”

“Không phải vậy...” Vô Sương cười khó đoán: “Sài Chiêu là người, không phải thần, là người ắt có nhược điểm, là người, liền nhất định sẽ phải chết.”

“Nhược điểm?” Người kia nghi ngờ hỏi: “Nhược điểm của Sài Chiêu là cái gì?”

“Là...” Vô Sương chuyển động tay bắt lấy cái nỏ, chỉ vào hướng mặt trời buổi trưa chói mắt: “Nhạc Hoành... nữ nhân hắn coi như sinh mạng.”

Soái phu.

Lý Trọng Nguyên và Ngô Hữu trầm mặc trở về, Thảm Khấp Nguyệt ngồi ở hành lang dài im lặng nhìn hai người, thấy vẻ mặt cả hai đều buồn bực, biết là hai người đối với ý của Sài Chiêu vẫn có chút oán hận.

“Trọng Nguyên đại ca.” Ngô Hữu thấy trong hậu viện không có người liền cảm giận nói. “Đệ không tin huynh có thể thông suốt được!”

“Nói bậy bạ gì đó hả!” Lý Trọng Nguyên có vẻ tức giận nói: “Nhỏ giọng chút!”

“Nếu như Ân Sùng Húc kia thực sự dẫn quân chiếm được đô thành Lương Quốc, vậy Ân gia chính là công thần số một của Đại Chu ta, sau này sao chúng ta có thể sống yên ổn được.” Ngô Hữu tựa như là đã ghen từ lâu: “Còn Vân Tu nữa, bình thường hắn đã không coi chúng ta ra gì, lúc này lại được vương gia phong làm tiên phong, với cái bản tính không sợ chết của hắn, nhất định sẽ lập được công lớn... Trọng nguyên đại ca...”

“Đại ca người Ngô Tá cũng ở vị trí tam phẩm Phiêu Kị tướng quân.” Lý Trọng Nguyên nhìn về phía nhà thủy tạ trên ao nước nói: “Không có thiếu người Ngô gia các người, người gấp cái gì?”

“Đại ca quá mức thành thật.” Ngô Hữu bước nhanh đến trước mặt Lý Trọng Nguyên, ngăn ánh mắt giả vờ trấn định của hắn. “Ồ trong quân xuất lực không được công, chỉ có ghen khui mà thôi. Công Lương kẻ có phần lớn nhất sẽ chỉ là Ân gia. Ngô gia đệ một đời thần tử trung thành, Ngô Hữu ta cũng biết, bất quá là cảm thấy ủy khuất thay Trọng Nguyên ca mà thôi.”

“Ta ủy khuất?” Lý Trọng Nguyên hừ nhẹ. “Ta không biết là mình ủy khuất đây.”

Thảm Khấp Nguyệt hứng thú đứng nhìn Lý Trọng Nguyên mất hết dáng vẻ của phò mã, che miệng cười khê.

“Trọng Nguyên huynh là phò mã đương triều duy nhất, thân phận tôn quý.” Ngô Hữu thẳng sống lưng nói. “Đệ chính là không quen nhìn chuyện của Ân gia huynh đệ dè dặt huynh.”

“Ta không cần đệ thay ta bắt bính.” Lý Trọng Nguyên đẩy Ngô Hữu, hung hăng nói: “Làm tốt chuyện của chính đệ đi.”

Ngô Hữu lại định lên tiếng đã bị ánh mắt Lý Trọng Nguyên cảnh cáo nuốt vào, chỉ có thể giận dữ vung tay áo dậm chân quay đầu rồi đi. Lý Trọng

Nguyên nhìn mặt ao không gợn sóng, đáy lòng cũng dâng lên từng con sóng khó có thể yên lặng.

“Ngô tướng quân sao có vẻ không vui thế?” Thảm Khấp Nguyệt vỗ vỗ ghế dài nghênh đón Ngô Hữu.

Về mặt tràn ngập tức giận của Ngô Hữu đỏ lên, nói quanh co: “Làm cho Thảm cô nương chê cười rồi, không có việc gì... Không có việc gì.”

Thấy Ngô Hữu cất bước rời đi, Thảm Khấp Nguyệt cầm một giỏ quần áo của Nhạc Hoành không nhanh không chậm đi theo Ngô Hữu. Ngô Hữu đi mấy bước xoay người nói: “Thảm cô nương định đi đâu vậy?”

Thảm Khấp Nguyệt nâng giỏ quần áo trong tay lên cười nói: “Mới may cho vương phi mấy bộ quần áo, chuẩn bị đưa đến phòng của cô ấy, ta không phải cố tình đi theo Ngô tướng quân đâu, là tiện đường thôi.”

Ngô Hữu cúi đầu cười, thấy giai nhân đi theo bên cạnh chính mình, nhất thời có chút khó xử, Thảm Khấp Nguyệt thấy bộ dáng vò đầu bứt tai của hắn, sóng mắt hơi đảo dệu dàng nói: “Ngô tướng quân chỉ khí hơn người, đang ở Ung Thành mà tâm trí lại sớm đã đi theo đại ca mình xung trận rồi.”

Lời này chạm tới nỗi đau của Ngô Hữu, Ngô Hữu nhìn không được buông tiếng thở dài nói: “Vương gia lúc này bên người có thêm nhiều người tâm đắc, Ngô Hữu ta... cũng chỉ có thể nhàn rồi thôi.” Nói xong lại tự giễu cười cười nói: “Ung thành an ổn, không chừng cũng là chuyện tốt, Thảm cô nương thấy có đúng không?”

Thảm Khấp Nguyệt cup ánh mắt sáng ngời, phỉu bụi trên tay áo sa tanh, tùy ý nói: “Ngô tướng quân nói đến người mà vương gia tâm đắc.... Có phải là huynh đệ họ Ân?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

“Còn ai vào đây nữa?” bước chân Ngô Hữu cũng nặng nề hơn, “Một người là công thần đoạt được Ung Thành, người còn lại chỉ sợ sẽ đánh hạ Lương Đồ.”

“Khấp Nguyệt ngu muội, nhưng mà...” Thảm Khấp Nguyệt quay khuôn mặt hồng hào nhìn thẳng Ngô Hữu. “Khấp Nguyệt cũng biết, Ngô gia huynh đệ đều là gia tướng đi theo vương gia nhiều năm, năm xưa khi chống quân Lương cũng đã lập vô số công lao, nhất định là có bản lĩnh của bậc đại anh hùng.”

“... Đại anh hùng...” Ngô Hữu lòng vốn đang ngập tức giận bỗng đỏ bừng mặt, thấy tuyệt sắc giai nhân trước mặt thực lòng sùng bái chính mình thì hoảng hốt ngay cả nói cũng lắp bắp: “Thảm cô nương cười chê... cười chê ta...”

“Phò mã gia cũng nói như vậy.” Thảm Khấp Nguyệt cố chấp nói: “Ngô tướng quân cùng Phò mã gia đều là bậc anh hùng thiên hạ nhất, công lao chiếm được Ung Thành công Lương đều không nhỏ. Chẳng qua... trước mắt vương gia chưa cho hai người cơ hội mà thôi.”

“Thảm cô nương nói không tồi.” Ngô Hữu gật đầu nói: “Nếu Vương gia cho ta dẫn quân công Lương, không phải ta khoe khoang, Ngô Hữu ta cũng có thể lập công. Phò mã gia sao lại kém tên Ân Sùng Húc kia chứ?”

“Có chuyện mà Khấp Nguyệt còn chưa hiểu.” Thảm Khấp Nguyệt mở lớn đôi mắt đen láy.

“Thảm cô nương cứ nói.” Ngô Hữu bước chậm lại nói.

Thảm Khấp Nguyệt chậm rãi nói: “Vương phi gọi Ân gia huynh đệ là đại ca, nhị ca... nhưng trước giờ mấy người ngài đều gọi cô ấy một tiếng thiếu phu nhân, hiện giờ lại tôn làm vương phi. Vì sao Ân gia huynh đệ bọn họ lại có thể giống như vương gia, gọi vương phi là... A Hoành?”

Lời này vừa nói ra, Ngô Hữu đã cong môi khinh thường, hừ một tiếng lạnh lùng không nói gì.

Nhưng chỉ một chớp mắt này, Thảm Khấp Nguyệt đã đoán ra được một chút, thấy Ngô Hữu không có trả lời mình, tiếp tục nói: “Vương gia gạt mọi người rời khỏi quân doanh đi Huy Thành, trừ bỏ vương phi cùng Văn tướng quân cũng chỉ có Ân gia huynh đệ là biết chuyện này, lại để cho Ân Sùng Húc đóng giả chính mình, ở trong soái doanh với vương phi nhiều ngày.... Đây chính là lòng tin sao? Khấp Nguyệt là một cô gái dốt nát, có lẽ mắt nhìn không đủ sâu, nhưng Khấp Nguyệt vẫn thấy khó hiểu... Ngô tướng quân, chuyện này rốt cuộc là vì sao?”

Căn bản Ngô Hữu không muốn nói nhiều với nàng ta, nhưng nói đến Ân gia huynh đệ là máu huyết lại sôi trào, dùng một lát nói: “Bời vì... vị vương phi này của chúng ta, chỉ kém một chút, liền thành phu nhân của Ân Sùng Quyết.”

“Hả...” Thảm Khấp Nguyệt có chút ngáy ra. “Thì ra là thế...”

Miệng Ngô Hữu như cái loa đem tất cả mọi chuyện trước đây liên quan đến Ân Gia Bảo nói cho Thảm Khấp Nguyệt nghe, bàn tay nắm chặt nói:

“Thắm cô nương lại nhắc ta nhớ tới chuyện trước đây, ngược lại ta cũng có thể nghĩ thông một chút, vương gia hậu đãi Ân gia như vậy, cho Ân gia huynh đệ nhiều cơ hội... chỉ sợ cũng là vì Ân Sùng Quyết chấp tay tặng vương phi cho ngài ấy thôi. Cứu tiểu nữ Nhạc gia, về sau đổi lấy cảm tử sơn hà...” Ngô Hữu bỗng cười to mấy tiếng, Trong thiên hạ, cũng chỉ có Ân Sùng Quyết của Ân gia mới có thể làm được.”

Trước mắt Thắm Khấp Nguyệt hiện lên hình ảnh mấy ngày kia trong soái doanh, Ân Sùng Húc nửa ôm Nhạc Hoành, bàn tay nắm cánh tay Nhạc Hoành, lưu luyến ghé sát bên tai nàng, “A Hoành muốn viết gì, để ta giúp nàng...”

Thắm Khấp Nguyệt vẫn còn nhớ rõ dáng người oai hùng của người nọ ôm Nhạc Hoành, rất dịu dàng, khó nén thâm tình, tựa như quý trọng từng khắc từng giây ở bên cạnh nàng, không bao giờ... muốn rời xa.... Tình yêu sâu sắc này, cũng chỉ có Sài Chiêu.

“Hắn là... Chính là Thiếu chủ...” Thắm Khấp Nguyệt cắn môi nói: “Cũng chỉ có hắn, mới đối xử với thiếu phu nhân như thế...”

Nhưng không phải, chính Ân Sùng Húc ở trong soái doanh đã lừa gạt Thắm Khấp Nguyệt nàng.

“Ân Sùng Húc...” Thắm Khấp Nguyệt nhìn không được ngắt lời Ngô Hữu có chút đăm chiêu nói: “Vậy hắn với vương phi lại là tình cảm gì?”

“Hắn?” Ngô Hữu kinh ngạc nói. “Nhìn qua Ân Sùng Húc so với đệ đệ hắn thì tốt hơn một chút, nhưng cũng là kẻ tầm thường. Hắn cùng với Vương phi... chắc cũng là quen biết vậy. Ân Sùng Húc khúm núm e sợ cha hắn, ở đâu cũng bảo vệ chăm chắn đệ đệ bảo bối, với vương gia cũng là bộ dáng thật thà chất phác hư tình giả ý... nhắc đến hai người này ta liền phiền lòng.”

“Ngô tướng quân không muốn nói cũng đừng nói ra. Thắm Khấp Nguyệt tự nhiên mỉm cười. “Khấp Nguyệt còn bận việc, không quấy rầy tướng quân nữa.”

“Không quấy rầy đâu không quấy rầy đâu.” Ngô Hữu vội không ngừng xoa tay nói: “Thắm cô nương, soái phủ có không ít người làm, chuyện của vương phi cũng không cần cô động tay động chân, có thể sai nhiều hạ nhân mà. Cô nhìn thế nào cũng không nên làm việc nặng như nha hoàn, cũng đừng có... khiến mình phải ủy khuất.”

“Khấp Nguyệt nhìn giống ai chứ?” Thắm Khấp Nguyệt hờn dỗi truy vấn.

“Giống...” Ngô Hữu nhất thời không biết nên nói như thế nào, do do dự dự nói. “Tóm lại là phong thái an nhàn. Đợi đến khi chúng tay quay về Huy Thành sẽ nói với công chúa tìm cho cô một nơi tốt mà gả đi.”

Thắm Khấp Nguyệt cười xuy, khẽ nhún gôi với Ngô Hữu. “Làm phiền ngô tướng quân lo lắng rồi.” Nói xong liền khẽ bước rồi đi.

Ngô Hữu nhìn chăm chú theo dáng người xinh đẹp động lòng của nàng ta, dụi dụi con mắt đã có chút mơ màng.

Huy Thành – kinh đô Đại Chu, trong hoàng cung.

Trong cung Vinh Hạng u ám, ánh nến mỏng manh lay động. Tô Tinh Trúc nhú mày nhìn chăm chú con đường nhỏ lát đá không thấy cuối, nhớ lại cái đêm Sài Chiêu không mời mà đến kia, bên ngoài phủ đệ nhà nàng ánh lửa cũng lay động đáng sợ như vậy, bộ dáng khiến người khác không dám đến gần.

“Tô tiểu thư vì sao không đi?” Cô cô Như Ý quản lý cung Vinh Hạng cầm đèn đi trước dẫn đường, đi được mấy bước không thấy Tô Tinh Trúc đi theo liền quay đầu lại hỏi.

“Trưởng công chúa bị giam ở đây sao?” Tô Tinh Trúc ngoái đầu nhìn lại

Như Ý gật đầu nói: “Nơi này cũng coi như không tồi... Ăn mặc không thiếu, cũng là nơi an tĩnh. Tô tiểu thư cô xem có đúng không?”

“Hoàng thượng nhân từ, công chúa khoan dung.” Tô Tinh Trúc hít một hơi thật sâu nói: “Nam Cung Yến phạm phải sai lầm đáng chết, thế nhưng còn được đối xử tử tế như vậy, coi như là phúc khí của nàng ta.”

“Tô tiểu thư cũng là người có lòng Bò Tát.” Như Ý tự nhiên cười nói: “Ngày xưa trưởng công chúa gây họa, bây giờ cô còn nhớ mà đến thăm. Thúc bá Nam Cung gia đều cố gắng chạy khỏi Huy Thành càng xa càng tốt, không một ai nghĩ muốn liếc mắt nhìn qua đứa cháu gái này, thật sự là thói đời lạnh bạc khiến người ta đau lòng.”

“Đề cho cô cô chê cười rồi.” Tô Tinh Trúc thản nhiên nói: “Chúng ta vẫn nên đi nhanh đi thôi, đừng để lỡ dở công việc của cô cô.”

Cung Vinh Hạng nhìn như tử địa, mỗi một bước hạ xuống đều tạo nên tiếng vang khiến người ta sợ hãi, từ phía sau Tô Tinh Trúc mang theo hộp bát bảo, nom nớp lo sợ dán sát vào chủ tử mình.

“Đây, là nơi này.” Như Ý chỉ vào cánh cửa đá đầy dây leo quấn quanh nói: “Nam Cung Yến ở ngay bên trong.” Khi xoay người rồi đi, Như Ý nhìn hộp bát bảo trong tay từ lễ phép nói với Tô Tinh Trúc: “Tô tiểu thư mang thức ăn cho nàng ta? Công chúa có lệnh không được đối xử tệ với Nam Cung Yến, cho nên nàng ta không đói đâu, Tô tiểu thư không cần lo lắng làm gì.”

“Cũng chỉ là món điểm tâm bình thường thôi, cũng không thể đến tay không được.” Tô Tinh Trúc vuốt tóc bên tai nói: “Làm phiền cô cô rồi.”

Như Ý cẩn thận đẩy cánh cửa đá nặng nề a, chỉ vào đằng trước nói: “Nô tỳ không đi vào, sẽ ở bên ngoài đợi, khi nào ra Tô tiểu thư gọi nô tỳ một tiếng là được rồi.”

Tô Tinh Trúc cúi đầu đáp lại, hướng phía cung điện âm u đi tới.

Phòng lớn tối đen, gió thu lạnh rung, quý mị u ám, chân tỳ nữ mềm nhũn thiếu chút nữa là lao đảo ngã nhào trên đất, Tô Tinh Trúc cả giận nói: “Đồ vô dụng, đi cẩn thận cho ta.”

“Nước chảy xuôi, dưới ánh trăng mặt sông phản chiếu lấp lánh; chân trời xanh, dưới dịch dương giường nước vốc những giọt vàng...”

Trong phòng lớn có một nữ nhân đang khe khẽ ngâm thơ, tỳ nữ sợ tới mức lòng bàn tay mềm nhũn, làm rơi đèn xuống đất.

“Quý! Tiểu thư, có quý!”

“Trong cung Vĩnh Hạng chỉ có người sống, không có quý.” Tô Tinh Trúc bình tĩnh nhặt đèn lồng lên, cẩn thận thổi lên ánh lửa sắp tắt. “Trưởng công chúa ở bên trong, còn không theo ta đi vấn an trưởng công chúa.”

“Trưởng công chúa... hay lắm.” Tiếng ngâm thơ trong phòng bỗng ngừng lại, cười lạnh nói: “Bản cung vừa mới còn nghe tiện nhân ngưởi mỗi một câu đều gọi Nam Cung Yên, mới đó mà đã thành trưởng công chúa rồi? Tô gia đúng là sinh ra nhân tài, ngưởi và cha ngưởi đều giống nhau, cút, cút đi. Bản cung không muốn nhìn thấy ngưởi.”

“Cũng đã ở Vĩnh Hạng lâu như vậy, trưởng công chúa sao vẫn còn tức giận đùng đùng thế?” Nghe thấy tiếng mắng tức giận của Nam Cung Yên, Tô Tinh Trúc lại lại không chần chờ do dự như khi ở ngoài cửa cung, cười dài đi vào trong buồng, ngược mắt ý bảo tỳ nữ lấy nến ra châm trên giá đèn đã sớm tắt ngấm, nhờ ánh lửa mới có thể thấy xương gò má gầy nhô hẳn lên của Nam Cung Yên, nhìn như cái xác không hồn.

Ánh sáng bất ngờ chiếu rọi khiến cho Nam Cung Yên trở tay không kịp, giờ hai bàn tay vốn đã chỉ như khúc xương khô lên che hai mắt, khuôn mặt lộ vẻ hoảng sợ.

“Người bên ngoài đều nói trưởng công chúa điên rồi.” Tô Tinh Trúc tay cầm ngọn nến ghé sát vào khuôn mặt tái nhợt của Nam Cung Yên, “Nhưng theo Tinh Trúc thấy... trưởng công chúa tuyệt đối không bị điên, nếu không sao mà nhận ra ta được chứ?”

Nam Cung Yên chậm rãi buông tay. “Kẻ thù khắc cốt ghi tâm, sao bản cung có thể quên được. Cho dù bản cung có chết, thành quý cũng sẽ không quên các ngưởi.”

“Trưởng công chúa nên oán hận chính là Sài gia, mà không phải Tô Tinh Trúc ta.” Tô Tinh Trúc nhận lấy hộp bát bảo từ tay tỳ nữ đặt lên bàn trà, mở nắp hộp ra ghé sát mũi vào ngưởi ngưởi. “Trưởng công chúa, có thơm hay không? Đây là mấy món mà đầu bếp của Thái úy phủ mới làm hôm nay, mấy món này đều là món mà trưởng công chúa thích nhất, ngài lại đây nhìn một cái đi.”

Nam Cung Yên khinh thường quay ngoắt mặt đi. “Mau cút đi cho ta.”

“Tinh Trúc tốn rất nhiều công mới có thể thuyết phục được cô cô trông giữ Vĩnh Hạng cho ta đi vào đây, cũng chỉ muốn gặp trưởng công chúa một lần, bây giờ vừa mới gặp sao ngài đã muốn đuổi ta đi rồi?” Tô Tinh Trúc tỏ vẻ uỷ khuất, cầm một miếng bánh khoai môn lên khẽ cắn một miếng, khiến cho nhiều mảnh vụn rơi ra. “Trưởng công chúa ngài ném thử chút đi?”

Nam Cung Yên nhắm chặt hai mắt nói: “Bản cung không muốn gặp ngưởi, từ nay về sau ngưởi cũng không cần tốn công làm gì. Sau này bản cung chính là một người điên bị giam trong cung Vĩnh Hạng, không thể sai khiến ngưởi khác, cũng sẽ không bị kẻ khác lợi dụng...”

Tô Tinh Trúc cũng không đáp lại nằng, chậm rãi nuốt miếng bánh khoai môn cuối cùng xong, khẽ phẩy tay, lại cầm lên một miếng mứt táo hoa quế.

Nam Cung Yên khinh thường nhìn bộ dáng dường như không có việc gì của nàng ta, khẽ nói: “Tô Thái úy cùng ngưởi vì Sài gia lập được công lớn như vậy, Thái úy vốn đã là quan nhất phẩm, có thể phong thưởng gì chứ? Nói cho bản cung nghe xem coi, còn có ngưởi nữa...” Đôi mắt đỏ rực như mặt trời của Nam Cung Yên nhìn chăm chăm khuôn mặt ra vẻ thần nhiên của Tô Tinh Trúc: “Sài Dật dù sao cũng phải phong ngưởi làm quận chúa chứ?”

Răng cắn chặt, mứt táo đỏ tràn ra mặt ngọt, tựa như máu tươi. Tô Tinh Trúc liếm những giọt mặt ngọt mát, nhìn chăm chăm vào mắt Nam Cung Yên trấn định nói: “Tô Thái úy vẫn là Tô Thái úy, Tinh Trúc, cũng vẫn chưa được phong thưởng gì.”

“Không thể ngờ được Sài Dật cũng là kẻ bạc tình như vậy?” Nam Cung Yên thích thú cười lớn mấy tiếng. “Xem ra cuộc mua bán này của Tô gia bị hớ rồi.”

“Sao lại có chuyện Tô gia bị lỗ vốn chứ?” Tô Tinh Trúc cười nói: “Sài gia cho Tô gia một lời hứa... đó là... có thể sống. Chữ sống này chính là ân sủng lớn nhất rồi.”

“Tô gia bán chủ cầu vinh, thúc cháu Sài gia không phải kẻ ngốc, sẽ không cầu thả để cho cha con ngưởi có thể dễ dàng sống như vậy đâu.” Nam Cung Yên cười mỉa nói: “Tô gia đã đến lúc tận rồi, so với bản cung cũng không kém là mấy đâu, cả đời này bản cung bị giam trong cung Vĩnh Hạng, Tô gia các ngưởi, chẳng qua là bị vây bởi xiềng xích vô hình mà thôi, đời này khổ mà thấy ánh mặt trời nữa. Tô Tinh Trúc ngưởi vốn là kẻ tâm cơ hơn ngưởi, bản cung còn có thể nhận ra, chẳng lẽ ngưởi không nhận ra sao?”

“Còn có thể sống, là tốt rồi.” Tô Tinh Trúc dùng khăn lụa chà lau khóe môi nói: “Chỉ cần còn sống, chuyện gì cũng đều có thể. Trưởng công chúa cũng nhất định... cố gắng mà có thể sống.”

“Bản cung sẽ không chết.” Nam Cung Yến kiều ngạo đứng thẳng người. “Cướp nước, nước ắt bị người khác cướp. Bản cung sẽ sống để nhìn xem vương triều của Sài gia có thể chống đỡ được bao lâu. Lão già chỉ còn nắm xương Sài Dật kia sẽ sống không được lâu nữa đâu... Sài thiếu chủ Sài Chiêu, hẳn có thể sống từ Lương Quốc trở về hay không còn chưa chắc... Bản cung sẽ chống mặt lên mà nhìn, chưa đến ngày đó, bản cung sẽ chưa chết.”

Thấy Tô Tinh Trúc ngồi cười mà không nói gì, Nam Cung Yến nhìn dáng người xinh đẹp của nàng ta nói: “Mỹ nhân thế này mà tàn phai thì sẽ thế nào? Một cho Tô Tinh Trúc người tự phong là đệ nhất mỹ nhân của đại Chu, Sài Chiêu không đồng ý bản cung, cũng không cần người... Người và bản cung đều như nhau cả thôi, là kẻ thua cuộc...”

Lừa giận bùng lên, Tô Tinh Trúc kim nén đẩy hộp bát bảo đến gần Nam Cung Yến, cứng giọng nói: “Tâm ý của Tinh Trúc, trưởng công chúa thật sự không ném một miếng sao?”

Gặp Nam Cung Yến vẫn không nhúc nhích, Tô Tinh Trúc lắc đầu cầm ấm trà trên bàn lên, tay ngọc bí mật nhắc nắp bình trà lên, thổi thổi hơi trà bốc lên, liếc mắt nhìn vào trong nói: “Sài gia thật sự là nhân hậu, Vinh Hạng cũng có thể uống loại trà như thế này. Trưởng công chúa ngài nên thấy thoải mái đi, đừng có đem ngày nguyên rủa người ta, đôi lại là chủ thượng khác, công chúa cô sẽ không được đối xử tử tế như Sài gia đâu.”

Nói xong chân thành đứng dậy, tay ngọc xiết chặt lòng bàn tay lạnh như băng chỉ còn xương của Nam Cung Yến, hạ giọng nói: “Chuyện trưởng công chúa già điên, Tinh Trúc sẽ không tiết lộ dù chỉ nửa câu. Lúc này đây, ngài hãy tin ta.”

Nam Cung Yến chợt rút tay ra, gió lên tát mạnh vào hai gò má trắng nõn của Tô Tinh Trúc, cao giọng hét: “Cút, bản cung không bao giờ muốn nhìn thấy người nữa, chút.”

Tô Tinh Trúc ôm hai má nóng rát, thờ dốc nói: “Đã không muốn gặp, vậy vĩnh biệt đi.”

Tỳ nữ run rẩy đang định dọn hộp bát bảo mang về, Tô Tinh Trúc đã hỏn hển nói: “Đề lại đó đi. Tâm ý của Tinh Trúc, cho dù trưởng công chúa không nhận, nhưng cũng là có tình... có nhật nguyệt chứng giám. Chúng ta đi!”

Tiểu tỳ nữ khẽ hành lễ với Nam Cung Yến, một tay cầm theo đèn lồng, một tay cẩn thận đỡ tay Tô Tinh Trúc. “Tiểu thư đi chậm một chút.”

“Đã về rồi sao?” Như Ý nghe thấy tiếng bước chân lại gần thì đẩy cửa đá ra. “Nô tỳ còn tưởng rằng phải đợi lâu nữa mới xong.”

“Cô cô vất vả rồi.” Tô Tinh Trúc khách sáo nói: “Ta rời cung thôi.”

Như Ý nhòai người nhìn trong phòng, bĩu môi nói: “Nô tỳ nghe bên trong có tiếng động lạ, đúng là kẻ điên, thái y đến thăm khám mãi cũng không khá lên được, sợ rằng không được lâu nữa.”

“Chắc cô cô không biết rồi, có khi điên lại tốt hơn.” Tô Tinh Trúc ôm hai gò má hồng rất cần răng nói: “Điên rồi liền không biết đau đớn, không rõ vui buồn, không sợ sinh tử...”

Cô cô chường sự Như Ý là người khôn khéo, nhưng vẫn không hiểu được ý của Tô Tinh Trúc, cho nên tùy ý đáp lại mấy câu dẫn hai người rời khỏi cung Vinh Hạng.

“Tiểu thư.” Tỳ nữ cố gắng to gan nói: “Hộp đồ còn ở đó, ngày mai có người đến đưa thức ăn nhất định sẽ biết chúng ta đã tới đây. Có cần nô tỳ quay vào lấy về không?”

“Không cần.” Tô Tinh Trúc trấn định nói: “Ta chỉ sợ không người nào biết ta đã tới Vinh Hạng... Họ biết, mới tốt!”

Quạ đen bay vòng rồi đậu xuống nóc cung Vinh Hạng không ngừng kêu quang quác. Như Ý ngẩng đầu nhìn lên mái hiên, cúi người nhặt hai viên đá nhảm nóc nhà mà ném, chèn ghét nói: “Quạ đen sà xuống thật sự là điềm xấu, cút đi... bay đi nơi khác đi.”

Quạ đen vẫn không nhúc nhích đậu trên mái hiên, càng lúc càng kêu to vui mừng.

Trời sáng cũng là lúc nô tỳ mang đồ ăn đến cung Vinh Hạng hoảng hốt chạy ra ngoài sân vắng gọi: “Trưởng công chúa... Trưởng công chúa... đi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Nửa tỉnh nửa say

“Nam Cung Yến chết rồi?” Sài Tịnh cả kinh đứng lên. “Chuyện xảy ra khi nào? Chết như thế nào?”

Nô tỳ đến báo cáo tình hình quỳ xuống nói: “Bẩm công chúa, chắc là đêm qua... sáng nay khi người đưa đồ ăn sáng đến thì phát hiện thi thể đã lạnh cứng, thái y qua xem thì nói là... bị trúng kịch độc mà chết...”

“Bị trúng độc?” Sài Tịnh trợn đôi mắt hạnh, “Nam Cung Yến đã điên rồi, sao lại uống thuốc độc tự sát? Mà sao lại có thuốc độc?”

“Nô tỳ không biết...” Người hầu cuống quýt cúi gầm đầu nói.

Cung Vĩnh Hạng.

Sài Tịnh xem xét kỹ đồ vật trong phòng, mắt dừng ở hộp bát bảo mở nắp trên bàn, chỉ vào phần điểm tâm còn lại nói: “Vĩnh Hạng không thiếu đồ ăn, nhưng đồ điểm tâm này ở đâu mà có?”

Người hầu xem qua nói: “Quả thật không phải đồ ở trong cung?”

Cô cô Như Ý chường sự cung hốt hoảng quỳ xuống đất nói: “Bẩm công chúa, đêm qua... Tô tiểu thư của Thái úy phủ đã tới. Thứ này, là do cô ta mang đến.”

“Tô Tinh Trúc?” Sài Tịnh héch mặt nói: “Cô ta đến thăm “Nàng đến thăm Nam Cung Yến? Thái y, đi kiểm tra phần đồ ăn còn lại xem sao.”

Thái y cung kính nói: “Trước khi công chúa đến ty chức đã đem tất cả đồ ăn trong phòng kiểm tra một lượt, đồ ăn trong hộp này không có độc.” Thái y nhìn về phía cốc trà đã uống một nửa trên bàn, cúi người nói: “Thứ có độc là nước trà kia...”

Như Ý dập đầu sát đất nói: “Nô tỳ không biết gì cả! Nước trà? Nước trà là của cung Vĩnh Hạng, sao mà có vấn đề được?”

“Nước trà là của trong cung.” Sài Tịnh có chút dăm chiêu nói; “Cho dù Tô Tinh Trúc có tới thì cũng không có cách hạ độc vào trà... Có lẽ nào... Nam Cung Yến một mình nghĩ quân, cho nên tự tìm cái chết?”

Thái y nghĩ nghĩ gật đầu nói: “Công chúa nói rất có ý, nước trà có kịch độc. Nam Cung Yến trưởng công chúa ở trong cung lâu năm, chuyện cất giấu thuốc độc cũng có thể xảy ra. Sợ thật sự là cô ta... Nhất thời nghĩ quân”

Như Ý thoáng thở phào một hơi nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Sài Tịnh lật vãi phủ xác Nam Cung Yến lên, nhìn thấy khuôn mặt khi xưa xinh đẹp kiều ngạo, giờ đây gầy gò vàng vọt ảm đạm thì trong lòng cũng có chút thôn thức.

Nhìn vậy hồi lâu, Sài Tịnh chậm rãi hạ đầu ngón tay, vãi thô hạ xuống che khuất khuôn mặt Nam Cung Yến.

“Thôi, cũng chỉ có thể tiễn Nam Cung Yến đi thôi.” Sài Tịnh thờ dài nói: “Người vốn hiền hách nhiều năm, nay bị nhốt ở cung Vĩnh Hạng cũng coi như là tra tấn cả đời. Dù sao cũng mang thân thể cành vàng lá ngọc, khi chết cũng không thể sơ sài được. Truyền ý chỉ của ta, hạ táng Nam Cung Yến theo nghi lễ của quận chúa... Không được chậm trễ!”

Thái y cùng Như Ý và cung nhân bốn mắt nhìn nhau, cũng âm thầm tán thưởng tấm lòng nhân từ của Sài Tịnh với huyết mạch còn lại của Nam Cung gia.

Ngự thư phòng.

“Tịnh Nhi cảm thấy chuyện Nam Cung Yến uống thuốc độc tự tử là thật sao?” Sài Dật vuốt chòm râu dồm bạc bình tĩnh hỏi.

Sài Tịnh cúi đầu cười không nói, cầm tách trà cam lộ lên khẽ khuấy, lại thổi đi hơi nóng của trà, sau mới bung lên đưa vào tay Sài Dật. “Phụ hoàng, uống trước chút trà cam lộ đi.”

Sài Dật cũng không có kháng cự như ngày thường, mỉm cười tiếp nhận, thổi mấy hơi rồi đưa đến bên môi, khẽ nhấp nói: “Ấm ấm, ngọt ngọt dễ uống, Tịnh Nhi quả là càng ngày càng hiểu tâm ý của phụ hoàng.”

Sài Tịnh đắc chí nói: “Tịnh Nhi không phải kẻ ngốc, mấy trò lừa vặt của Tô Tinh Trúc sao có thể qua mắt con được.”

“Thế sao?” Sài Dật buông tách trà xuống có hứng thú nhìn nữ nhi. “Nói cho phụ hoàng nghe xem.”

Sài Tịnh cup mắt, thông thả nói: “Phụ hoàng nghĩ lại mà xem, Tô Tinh Trúc là kẻ cẩn thận thông minh, lên đến Vĩnh Hạng sao lại để lại đồ của thái úy phủ? Cô ta chính là muốn mọi người biết cô ta đã tới Vĩnh Hạng thăm Nam Cung Yến, đương nhiên cũng là vì muốn cho phụ hoàng và Tịnh Nhi biết điều này.”

“Nhưng mà...” Sài Dật có ý ngắt lời: “Nam Cung Yến là trúng độc trong nước trà, độc phát mà chết, chứ không phải là do ăn đồ ăn do Tô Tinh Trúc mang đến. Hành động này của Tô Tinh Trúc chính là có vẻ dư thừa...”

“Không dư đâu.” Mắt Sài Tịnh vụt sáng, nói: “Đây mới chính là chỗ cao tay của Tô gia. Vì niệm tình cũ mà đến thăm cố chủ, đây coi là trọng tình trọng nghĩa, nhưng thay tân chủ thần không biết quý không hay loại bỏ Nam Cung Yến. Đây là...” Đáy mắt Sài Tịnh xẹt qua tia lạnh buốt, “Nịnh bợ!”

“Phụ hoàng vẫn không hiểu ý Tịnh Nhi nói.” Sài Dật nói tiếp: “Người bên ngoài đều nói Nam Cung Yến không chịu nổi bị cầm giam ở Vĩnh Hạng mà một lòng muốn chết, nhưng sao con lại cho rằng Tô gia gây nên? Có thể có chứng cứ rõ ràng sao?”

Sài Tịnh cắn môi lại đẩy tách trà cam lộ vào tay Sài Dật, giận dữ nói: “Phụ hoàng nếu không uống, thì sẽ nguội mất, người uống xong rồi Tịnh Nhi sẽ nói cho người biết.”

Sài Dật trầm tư bưng tách trà lên, nhìn chăm chú vào nước trà trong vắt nói: “Một chén trà xanh, uống vào mát lạnh, hương thơm lượn lờ, Nam Cung Yến sao có thể ngờ đến... Trong nước trà xanh trong vắt kia lại vô cùng độc, có thể đoạt tính mạng cô ta!”

“Phụ hoàng...” Sài Tịnh khẽ nhếch môi đỏ mọng, “Người và Tịnh Nhi đều nghĩ giống nhau...”

“Lấy hộp bát bảo làm vật chứng, xóa bỏ nghi ngờ của người ngoài với Tô gia, rồi lại hạ độc vào nước trà của cung Vinh Hạng, ra tay ngay trước mắt Nam Cung Yến. Giỏi cho Tô Tinh Trúc, Tô Tinh Trúc quả là giỏi.” Sài Dật đập bàn thờ dài. “Tâm địa ác độc khiến người khác giận sôi.”

“Nhưng lại...” Sài Tịnh chân chò nói: “Làm thỏa mãn tâm ý phụ hoàng... Có phải không?”

“Đúng.” Sài Dật không chút nào né tránh nói: “Thật là làm thỏa mãn tâm ý của trẫm.”

“Nam Cung gia mười một vị thân vương mặc dù đều có thể bình yên trở lại đất phong.” Sài Tịnh giương mắt nhìn khuôn mặt đậm mạc già nua của phụ thân: “Phụ hoàng lần này đã đoạt đi thực quyền vốn không nhiều trong tay bọn họ, di mạch họ Nam Cung dù nhiều nhưng không còn đáng quý, đây mới là bước đầu tiên, sau đó... Tin chắc dòng họ Nam Cung cũng khó có thể hưng thịnh tiếp tục...”

Sài Dật im lặng lắng nghe, không có ý định cắt lời con gái, khẽ nhấp từng ngụm trà, sau lại ho khan mấy tiếng.

Sài Tịnh tiếp tục nói: “Trường công chúa Nam Cung Yến... Làm cho phụ hoàng đau đầu nhất. Chẳng qua nàng ta chỉ là một nữ tử, Sài gia không thể ra tay lấy mạng nàng ta, đến lúc đó chỉ sợ thế nhân nói Sài gia ác độc bạc tình, đã được người ta nhường ngôi lại còn không dung thứ cho một nữ nhân gây yêu. Nhưng Nam Cung Yến một ngày chưa chết, âm hồn của Nam Cung gia sẽ ngày ngày quanh quẩn nơi hoàng cung, ngày ngày nhìn thấy phụ hoàng sẽ thấy không thoải mái, tựa như có thứ gì đó mắc trong cổ họng, phải lấy ra mới có thể thoải mái. Hành động đêm qua của Tô Tinh Trúc, đó là đẹp đi sự sầu lo của phụ hoàng.”

“Tô Tinh Trúc làm rất tốt.” Mắt Sài Dật loé sáng, “Nhìn rất giống... Nam Cung Yến uống thuốc độc tự tử, tránh đi bản tán của thế nhân, không có quan hệ gì với Sài gia trẫm, cũng không có liên quan với Tô gia...”

Ánh mắt Sài Tịnh xẹt qua tia bi ai, tuy rằng chỉ thoáng qua, nhưng lại bị đôi mắt cáo già của Sài Dật hiểu rõ, Sài Dật khẽ ho nói: “Chung quy là Tịnh Nhi lương thiện không đành lòng, thương xót cho trường công chúa Nam Cung Yến sao?”

Sài Tịnh chưa sót cười nói: “Nàng ta muốn Sài gia chúng ta chết, sao con lại thương xót được? Chính là cảm khái Nam Cung Yến thân là một nữ tử, thân phận công chúa cao quý lại vẫn là bị loạn thế xô đẩy, cuối cùng không được chết già, bởi vậy mới có chút sầu não thôi, để phụ hoàng chê cười Tịnh Nhi rồi...”

“Loạn thế tất là như vậy, không từ ai mềm lòng.” Sài Dật ấn mạnh tách trà trên tay xuống, trợn mắt lên nói: “Phụ hoàng không như vậy, A Chiêu không như vậy, Sài gia chúng ta... Chỉ sợ sớm đã bị người ta hại chết, đến lúc đó, có ai thương tiếc cho một nữ tử như Tịnh Nhi không?”

“Tịnh Nhi biết ạ.” Sài Tịnh cup mi kính cẩn nghe theo nói: “Tịnh Nhi không nên yếu đuối như vậy.”

Sài Dật vừa lòng gật đầu nói: “An táng Nam Cung Yến theo nghi thức của quận chúa, con làm tốt lắm. Con người ý mà, cho chút hư danh cũng không mất gì, cũng cho thấy Sài gia ta rộng lượng.”

Sài Tịnh dọn dẹp đồ trên bàn nói: “Phụ hoàng không trách Tịnh Nhi tự tung tự tác là tốt rồi.”

“Còn có chuyện này...” Sài Dật gõ mặt bàn nói: “Tô Tinh Trúc sao có thể hạ độc ngay trước mắt Nam Cung Yến được?”

Sài Tịnh bưng tách trà không lên, ngón tay mềm mại vuốt ve cười mà không nói.

Sài Dật hiểu ý đích bật cười, gật đầu khó hiểu.

“Đúng... độc được hạ như vậy...”

Sài Tịnh bưng tách trà không lên đang muốn rời đi, nhưng lại nhớ tới chuyện gì, xoay người cười khanh khách nói: “Thiếu chút nữa quên mất, phụ hoàng, hôm nay là sinh nhật của Trọng Nguyên, tối nay ngự thư phòng sẽ nấu mì trường thọ cũng giống như Thương Sơn, Vân Đô, phụ hoàng nhớ phải ăn thêm mấy bát. Trọng Nguyên tuy rằng đang chinh chiến ở Lương Quốc xa xôi, nhưng sinh nhật chàng chúng ta vẫn phải nhớ.”

“Con đã nhắc trẫm mấy lần rồi, sao trẫm quên được chứ?” Sài Dật phát phát tay nói: “Mỳ trường thọ đến tối phụ hoàng nhất định sẽ ăn. Tuy con ngoài miệng không nói nhưng trong lòng trẫm biết rõ, con ngày đêm nhớ thương phu quân bảo bối của mình.”

Mặt Sài Tịnh đỏ lên, cười khẽ nói: “Phụ hoàng biết là tốt rồi.”

Sài Dật nhìn chăm chú bóng dáng nữ nhi xinh đẹp, miệng không khỏi cười vui mừng, khi nụ cười tán đi, ngưng kết thành ý tứ khó nói thành lời.

Soái phủ ở Ung Thành.

Màn đêm hạ xuống, Lý Trọng Nguyên ngẩng đầu nhìn bầu trời trắng sáng sao thưa, trăng tròn xoe sáng ánh bạc, tựa như đôi mắt to tròn của ái thần Sài Tinh.

“Ánh trăng tịch liêu, khiến lòng người tương tư. Phò mã gia đang nhớ tới người trong lòng sao?”

Lý Trọng Nguyên nhìn theo tiếng nói, thấy Nhạc Hoành tay cầm một cái lồng mím cười đến gần.

“Vương phi?” Lý Trọng Nguyên vội vàng bước tới. “Sao vương phi lại đến đây chứ?”

Nhạc Hoành buông đồ trong tay xuống, cúi người cười nói, “Thơm quá à, thực sự muốn ăn quá.”

Lý Trọng Nguyên cúi đầu nhìn lại, cả kinh nói: “Đây... Vương phi sao mà biết... Hôm nay là sinh nhật của ta?”

“Trước khi đi công chúa đã từng dẫn dò ta ngày sinh nhật của phò mã, hôm nay Sài Chiêu lại nhắc với ta.” Nhạc Hoành cầm đĩa lên đưa vào tay Lý Trọng Nguyên. “Đang trong lúc chinh chiến, sinh nhật của phò mã cũng không tiện làm rầm rộ, Sài Chiêu nói trước đây mỗi khi có sinh nhật ai trong số mấy người, Sài vương phủ sẽ nấu mì trường thọ để chúc mừng. A Hoành tay nghề không giỏi, cũng không thể làm ngon và đẹp được, nhưng là do chính tay ta làm, mong rằng phò mã không chê cười, nhân lúc còn nóng mau ăn đi thôi.”

Lý Trọng Nguyên nhận lấy đĩa, “Trọng Nguyên thật diễm phúc, Vương phi có thai trong người còn phải phí công vì ta như vậy.”

Nhạc Hoành nháy mắt nói: “Đều là người một nhà, không cần phải khách khí như vậy, Phò mã gia cứ từ từ ăn.”

Nhìn theo bóng Nhạc Hoành rời đi, trong lòng Lý Trọng Nguyên cũng cảm ơn vạn lần, hạ đĩa xuống gấp lên đưa vào miệng, vui sướng thưởng thức.

Bát còn chưa hạ xuống, Lý Trọng Nguyên đã mơ hồ cảm thấy ở bờ ao có ánh nến lẻ loi, quay đầu nhìn lại, ao lớn trong soái phủ, từ mạch nước phía sau viện chảy tới một chiếc đèn hoa đăng tĩnh tế.

Lý Trọng Nguyên ngây ngốc nhìn đèn hoa đăng theo dòng nước càng lúc càng gần, hai chân tựa như bị ma nhập, lập tức đi đến bên bờ nước, nhặt lên đèn hoa đăng đã sắp dạt vào bờ.

Dưới ngọn nến đang cháy, có một tờ giấy gấp gọn, Lý Trọng Nguyên không muốn nhìn, nhưng không nhịn nổi lại lấy ra, dưới ánh trăng sáng tỏ trong trẻo, khuôn mặt tuấn tú ngạc nhiên không biết phải làm sao.

“Trọng Nguyên hiểu được trái tim ta, chỉ hận tương tư mà không hẹn ước.”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Mê tình kẻ

Đầu nguồn nước từ cuối hậu viện là phòng ở của Thẩm Khấp Nguyệt, chữ viết trên giấy giống y hệt như chữ viết của Thẩm Khấp Nguyệt ở bên hồ Kinh Châu. Lý Trọng Nguyên vo nhanh tờ giấy trong tay, sững sốt đứng ngây như hoá đá, bối rối đi đến gần bàn đá, dựa vào cạnh bàn khó khăn ngồi xuống, cảm đôi đĩa lên mà nặng tựa ngàn cân, vùi đầu vào ăn mì.

Nuốt miếng mì không có mùi vị gì xuống, trong đầu Lý Trọng Nguyên hoàn toàn hỗn loạn, chợt đứng lên đi nhanh ra phía sau viện tìm kiếm.

Cửa gỗ vẫn chưa có khoá, khép hờ tựa như đang đợi ai đó, Lý Trọng Nguyên giơ tay khẽ đẩy. “Két” một tiếng cánh cửa mở ra, người ngồi dưới thềm đá bỗng xoay mình, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng. “Phò mã gia?”

Bóng đêm u ám che khuất sắc mặt xấu hổ cùng bối rối của Lý Trọng Nguyên, hần cổ gắng bình tĩnh từ từ đi đến gần, giơ tay đưa đèn hoa đăng đặt bên cạnh Thẩm Khấp Nguyệt, lùi ra sau mấy bước nói: “Muộn thế này còn làm phiền đến cô nương, ta nhất định đồ của cô... nên đến trả lại...”

Thẩm Khấp Nguyệt cup mắt nhìn đèn hoa đăng ướt sũng bên cạnh, nước chảy ra ngấm ướt gấu váy diễm lệ của nàng. Những ngón tay nõn nà thon thả của Thẩm Khấp Nguyệt chạm vào làn nước còn đọng lại trên chiếc đèn, đưa nó lên chạm nhẹ vào môi, một lúc sau mới ngước mắt lên, nhìn thẳng vào vẻ mặt đang thấp thỏm của Lý Trọng Nguyên. “Phò mã gia sao biết được đây là đồ của dân nữ?”

“Ta...” Lý Trọng Nguyên cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt hút hồn kia, ấp úng nói: “Ồ Kinh Châu... Ta đã nhìn thấy... chữ của cô.”

Thẩm Khấp Nguyệt nhặt tờ giấy trong đèn hoa đăng lên, lại lấy ngọn nến đang cháy trên đèn ra, châm ngọn đèn dầu sớm đã đặt trên bàn đá. Căn phòng tối om bỗng chiếu sáng ngời.

Làm xong, Thắm Khấp Nguyệt mới thông thả đi đến trước mặt Lý Trọng Nguyên. Lý Trọng Nguyên vội vã lùi lại vài bước n Thắm Khấp Nguyệt lại cứ dần đến gần, hần không còn chỗ để lùi, lưng dựa vào vách tường lạnh lẽo, tim đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thắm cô nương ...” Lý Trọng Nguyên muốn đẩy nàng ta ra, nhưng lại không dám giơ tay chạm vào, cánh tay cứng đờ nửa buông xuống, đang định hạ xuống đã bị cánh tay mềm mại của Thắm Khấp Nguyệt ôm chặt lấy khó mà gãy ra.

“Phò mã gia đã sớm biết được tâm ý của Khấp Nguyệt rồi.” Mắt Thắm Khấp Nguyệt long lanh, dịu dàng như nước khiến Lý Trọng Nguyên không kịp lần tránh. “Vì sao vẫn không đẩy ta ra, còn cho Khấp Nguyệt ở lại trong quân, ở lại bên cạnh phò mã gia?”

“Ta...” Lòng bàn tay Lý Trọng Nguyên ướt đầm mồ hôi. “Thắm cô nương là cô gái yếu ớt, thời buổi loạn lạc... tạm thời cứ ở đây đi, sau này rồi tính...”

“Huynh thực sự chỉ nghĩ như vậy thôi sao?” Thắm Khấp Nguyệt lắc đầu, nâng cổ tay Lý Trọng Nguyên lên đưa đến bên miệng ra sức cắn.

Con đau bất ngờ khiến cho Lý Trọng Nguyên giật mình, mở miệng nhưng không có hô đau, mở to mắt kinh ngạc nhìn hành động khó hiểu của Thắm Khấp Nguyệt, không nói được nửa lời.

Vết cắn trên cổ tay hằn sâu vào da thịt, còn rom rớm máu. Lý Trọng Nguyên cảm thấy bầu trời như ào ào đổ mưa, roi trên vết cắn của mình, đau nhức từng cơn.

Nhưng trời cao trăng sáng sao thưa, nào có nửa phần dấu hiệu mưa rơi. Mà Thắm Khấp Nguyệt trước mặt tựa như hoa lê tắm mưa, khóc không thành tiếng.

“Ta có gì tốt chứ?” Lý Trọng Nguyên dùng ống tay áo lau khoé mắt cho Thắm Khấp Nguyệt, thấp giọng khuyên nhủ. “Xuất thân hàn vi, ở rể Sài gia, văn võ đều là thường thường không nổi bật, nhạc phụ coi nhẹ ta, thiếu chủ có thể cần ta hoặc không, ở Sài gia có thể có hôm nay chẳng qua cũng nhờ vào mảnh chân tình của Tịnh Nhi mà thôi...” Lý Trọng Nguyên tự giễu cười bất đắc dĩ. “Một tiếng phò mã gia cất nhắc Lý Trọng Nguyên ta, ta không phải đại anh hùng trong miệng Thắm cô nương, không dám nhận sự đối đãi như vậy của cô.”

“Khấp Nguyệt mở còi khổ cực, lang bạc kỳ hồ nhiều năm, người bên ngoài coi khinh nói rằng ta là mật thám cài vào Sài gia, mọi chuyện đều đề phòng...” Thắm Khấp Nguyệt dựa thân mình gầy yếu vào thân mình sừng sững đón gió của Lý Trọng Nguyên, khẽ vuốt ve bờ vai hần. “Phò mã gia, kỳ thật... Ta cùng với huynh... đều giống nhau cả.”

“Giống nhau?” Lý Trọng Nguyên không đẩy nàng ra, cúi đầu dán vào làn da ấm áp của nàng, lòng chợt dâng lên niềm vui, đây là cảm giác kỳ diệu mà trước giờ hần chưa từng có, sáng khoái như đám mây lang thang, làm cho người ta không thể đẩy ra thân thể kiều mị này.

“Bọn họ phòng bị ta, giống như e dè phò mã gia huynh.” Cánh môi mềm mại khẽ phun ra lời lẽ khiến người nghe hỗn loạn tâm tình. “Bởi vì thế gian đều phòng bị những nữ nhân có vẻ đẹp trời ban, cũng đố kị với người không thuộc hoàng tộc mà văn thao võ lược. Cho nên phò mã gia mới nguyện ý thương hại ta, cũng chỉ có ta...” Cánh môi đỏ mọng hôn lên gò má lạnh lẽo của Lý Trọng Nguyên, dần chuyển đến bên tai hần. “Cũng chỉ có ta... trong lòng ta có huynh.”

“Chỉ có ta...” Bên tai Lý Trọng Nguyên không ngừng ong ong. “Chỉ có ta...”

“Chỉ có chàng...”

Ánh đèn thấp trên bàn đá lập loè, gió mạnh thổi qua, bắc đèn hơi lắc lư, hương thơm mê người càng lúc càng lan tràn, Lý Trọng Nguyên dùng sức hít vào hương thơm này, thân mình phiêu dật tựa như không đứng vững, giơ tay chống lấy vách tường thở phì phò.

“Cũng chỉ có ta... trong lòng ta có chàng.”

“Khấp Nguyệt và phò mã gia đều giống nhau...”

“Đều giống nhau...”

“Tịnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên đầu óc choáng váng. “Đừng rời xa ta...”

“Sẽ không rời xa chàng.” Sài Tịnh tròn xoe mắt nhìn Lý Trọng Nguyên, dán nhanh vào môi hần thấp giọng nói: “Chúng ta là vợ chồng, sinh tử không rời, mãi mãi không lìa xa.”

“Trọng Nguyên xuất thân hàn vi, Tịnh Nhi vì sao lại thích ta, nguyện ý lấy thân báo đáp?”

“Bởi vì...” Sài Tịnh triển miên hôn lên bờ môi khô ráp của hần. “Bởi vì...”

Cảm giác khô nóng khó nhịn khiến Lý Trọng Nguyên phải kéo mạnh chiếc nút ở cổ, để lộ vòm ngực bóng loáng đầm mồ hôi. Hần đẩy vai Sài Tịnh ra, cố gắng muốn nhìn rõ gương mặt thể tử hần luôn ngày nhớ đêm mong. “Tịnh Nhi, nâng đến bên ta thật sao...”

“Ta.... luôn ở bên cạnh chàng.”

Lòng Lý Trọng Nguyên rạo rực hần lên, hần bế thốc cô gái mình yêu thương lên, mặt lộ rõ vẻ bịn rịn lưu luyến. “Tịnh Nhi... Tịnh Nhi...”

Cửa phòng đóng chặt lại, trong viện chỉ còn lại ngọn đèn lắt lư, làn khói nhẹ nhàng phiêu động, như mộng như ảo.

Lý Trọng Nguyên chỉ có một người phụ nữ là Sài Tĩnh. Hắn còn nhớ rõ đêm tân hôn, hai người trẻ tuổi ngây ngô mơ hồ ngồi bên giường khá lâu, hắn chần chừ do dự muốn cởi bộ hi phục của nàng, cởi được một nửa lại không dám động đậy nữa. Mặt Sài Tĩnh đỏ như ngọn nến trên bàn, đôi mắt tràn ngập vẻ thâm tình, không dám nhúc nhích nhìn động tác lúng túng của phu quân, người khẽ run lên.

Cuối cùng họ cởi bỏ tất cả những trói buộc, thân mình dán sát nhau, trong đêm động lạnh lẽo mờ mịt của Thương Sơn, dùng hơi ấm sưởi ấm lẫn nhau, chỉ nguyện cả đời này đều như thế, cho dù đời này chỉ ở trên Thương Sơn cũng không sao.

Nhưng đêm nay Sài Tĩnh lại khác hẳn với vẻ rụt rè của mọi khi. Cơ thể mềm mại không xương của nàng cứ quấn chặt lấy hắn như rong biển, hết lần này đến lần khác. Như khát khao hắn đã quá lâu, như muốn hắn chạm đến nơi sâu kín nhất trong cơ thể nàng, thăm dò tất cả những bí mật của nàng.

“Trọng Nguyên... Trọng Nguyên!” Nàng thở hổn hển gọi tên hắn: “Trọng Nguyên!”

hai cơ thể dầm dĩa mồ hôi dính sát vào nhau. Lý Trọng Nguyên chưa bao giờ được sung sướng như thế, sung sướng đến mức không muốn rời đi, sung sướng đến mức hắn không nhìn rõ khuôn mặt của Sài Tĩnh, cũng không nhớ được.

“Tĩnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên thì thầm gọi: “Là nàng ư, Tĩnh Nhi?”

Khuôn mặt bên dưới dần dần mơ hồ, rồi từ từ biến thành khuôn mặt mà hắn vẫn né tránh.

“ta không phải là Tĩnh Nhi.” Thầm Khấp Nguyệt ngẩng đầu cắn vào vai hắn. “Ta là... người trong lòng chàng. Lý Trọng Nguyên, chàng không được đẩy ta ra nữa...”

Hắn đã kéo dài quá lâu, quá mệt mỏi, muốn kéo dài thêm nữa cũng không còn sức. Lý Trọng Nguyên run lên, động tác thật mạnh, tay đan chặt vào mười ngón tay mềm của Thầm Khấp Nguyệt, gặm khề lên.

Lý Trọng Nguyên đã mệt mỏi cạn sức, nằm sấp trên người Thầm Khấp Nguyệt, lại không tìm thấy chiếc cổ ngọc của nàng ta, dán vào bên tai nàng ta thì thảo. “Ta và nàng đương nhiên đều giống nhau, đừng bỏ lại ta, hứa với ta!”

“Từ nay về sau...” Thầm Khấp Nguyệt đưa tay vuốt ve người đàn ông yếu đuối phía trên, như an ủi một đứa trẻ ốm yếu. “Thầm Khấp Nguyệt ta chỉ có phò mã gia, chỉ có Lý Trọng Nguyên. Khấp Nguyệt làm chuyện gì cũng chỉ vì chàng, không vì ai khác!”

Hoàng Cung tại Huy Thành, Đại Chu.

Sài Tĩnh ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời, chống cằm nghĩ suy điều gì, bỗng gọi to: “Người đâu!”

“Công chúa có gì sai bảo?”

“Lấy giấy bút ra đây!” Sài Tĩnh nói.

Bút lông sồi trong tay, Sài Tĩnh định viết nhưng lại không biết nên viết gì. Cung nữ phía sau nín cười, nói: “Công chúa muốn viết thư nhắn gửi tương tư cho phò mã sao?”

“Ừ...” Sài Tĩnh đáp khẽ, rồi bỗng lắc đầu nói: “Không phải!”

Cung nữ che miệng cười phì. “Rõ ràng là công chúa rất nhớ phò mã, vậy mà còn không chịu thừa nhận.”

“Ta không muốn... chàng ở bên ngoài mà lòng còn nhung nhớ chuyện nữ nhi thường tình, quấy nhiễu chí khí chiến đấu của chàng. “Thôi thôi, cắt đi, không viết nữa.”

Cung nữ không lập tức cất giấy bút đi mà cắn môi, do dự nói: “Thật ra công chúa cũng có thể viết cho phò mã gia bức thư. Mấy tháng không gặp, chắc hẳn người rất nhớ công chúa.”

Sài Tĩnh then thùng, mỉm cười nói: “Ta vốn cũng chẳng mong chàng có chí lớn gì, có thể nắm tay ta đi cả đời là được. Nhưng giờ Trọng Nguyên là một người có chí hướng có năng lực, chàng muốn làm gì, cứ để chàng làm. Nếu đã muốn xông pha thiên hạ thì nên làm cho tốt, đừng không?”

“Công chúa nói đúng.” Cung nữ cung kính nói.

“Tĩnh của chàng ấy à...” Sài Tĩnh không nhịn được, bĩu môi. “Một bức thư gửi qua không biết chàng vui mừng bao lâu nữa. Thôi thôi, đợi đến khi giang sơn thống nhất, chẳng phải ngày đêm bên nhau sao. Thu giấy bút lại đi, các người lui xuống trước, lát tự ta sẽ vào phòng nghỉ ngơi.”

Người hầu nghe lời thu dọn đồ trên bàn, khom người chào Sài Tĩnh rồi lui xuống.

“Trọng Nguyên...” Sài Tĩnh thì thảo: “Khi nào thì chàng mới trở về? Tại sao... tại sao...” Sài Tĩnh ôm ngực vì tim đập nhanh. “Tại sao ta lại có cảm giác chàng ngày càng cách xa ta. Phải chăng chàng không nên đi theo đại ca... Nếu chúng ta phải ở trên Thương Sơn cả đời, có lẽ cũng tốt hơn bây giờ nhiều.

Ít nhất... chàng sẽ mãi mãi không rời xa ta...”

—
Ung Thành

Hừng đông vừa lên, Ngô Hữu mơ màng đi tìm Lý Trọng Nguyên, thấy trong phòng không có ai, chăn mền cũng xếp gọn gàng, đệm giường không có dấu hiệu gì đêm qua có người ngủ lại. Ngô Hữu gãi đầu bước ra ngoài, rồi nhìn chiếc bàn đá trong vườn còn đặt chén mì trên đó. Ngô Hữu hiểu ra, gõ vào đầu mình, ảo não. “Xem đầu óc của ta này! Hôm qua rõ ràng là sinh nhật của Trọng Nguyên đại ca, thế mà mình lại có thể quên mất. Phải lập tức đi sửa sai mới được!”

Trời còn sớm, trong phủ còn im ắng, Ngô Hữu tìm khắp nơi vẫn không thấy Lý Trọng Nguyên, lòng cũng thâm cầu nhàu. Đừng nói giờ này mà đi tuần tra quân doanh. Người này đi đâu vậy chứ?

Lý Trọng Nguyên nhọc nhằn mở mắt ra. Hắn thật sự không muốn thoát khỏi mộng đẹp đêm qua. Trong giấc mơ ấy, cả người hắn chìm đắm trong cảm giác sung sướng quên cả trời đất. Cảm giác khó tả ấy khiến hắn khát khao hết lần này đến lần khác. Hắn chưa bao giờ cuồng nhiệt như vậy, cũng chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy.

Mùi còn vương vấn hương thơm mê người đêm qua. Lý Trọng Nguyên khịt khịt mũi, chống tay ngồi dậy. Không biết đêm qua mình làm gì mà cả người nhức mồm, từ trên xuống dưới không còn chút sức nào.

“Chàng dậy rồi à?”

Lý Trọng Nguyên giật mình bật dậy. Người bên gối Thảm Khấp Nguyệt xoắn mái tóc dài, nhìn hắn bằng ánh mắt ngọt ngào như mật, khuôn mặt đỏ ửng còn mang theo vẻ quyến rũ, giọng nói êm dịu bằng nhac mề hoặc người ta.

Khoảnh khắc đó, Lý Trọng Nguyên bị lôi từ trong mơ về hiện thực, ngón tay bấu chặt chăn mền bên dưới, cả người co lại không nói lên lời.

“Thế này là sao?” Thảm Khấp Nguyệt bám vào vai hắn. “Chàng đang sợ sao?”

Lý Trọng Nguyên ngửa đầu dựa vào thành giường, thờ dài nhưng không đẩy nàng ta ra.

“Nếu chàng sợ...” Thảm Khấp Nguyệt kéo mền lên che người. “Thì cứ xem đêm qua như một giấc mộng.”

Sự bình tĩnh của Thảm Khấp Nguyệt khiến Lý Trọng Nguyên kinh ngạc, trong lòng cũng dâng lên sự áy náy. Mấy hắn khề cau lại. “ta làm chuyện cảm thú như vậy, cô nương không hận ta sao?”

“Không hận.” Thảm Khấp Nguyệt đứng dậy mặc quần áo bên giường, không chút do dự nói: “Khấp Nguyệt ái mộ phò mã gia đã lâu, có được kỷ niệm đêm qua, có chết cũng không tiếc. Chàng là phò mã, được công chúa xem trọng, Khấp Nguyệt không thể nào bị được với công chúa, cũng không muốn tranh. Chuyện đêm qua, xin phò mã yên tâm, ta không còn nhớ gì nữa rồi...”

Lý Trọng Nguyên thờ phào nhẹ nhõm, nhưng càng cảm thấy áy náy với nàng ta hơn. Hắn im lặng mặc quần áo, đi ra ngoài. Được vài bước thì quay lại nói: “Chỉ tình làm hại người ta, nhưng người không phải vô tình, có chuyện gì cứ đến tìm ta.”

“Ừ...” Thảm Khấp Nguyệt đáp khẽ một tiếng, thu dọn chiếc giường bừa bộn, không nói gì nữa.

Ngô Hữu tìm khắp soái phủ, càng tìm càng lo lắng cho Lý Trọng Nguyên, bèn lờ đảng đi về phía căn nhà ngoài xa, rồi bỗng dừng bước. Trước nữa là chỗ ở của Thảm Khấp Nguyệt, sao Trọng Nguyên ca có thể ở đó được. Ngô Hữu nhìn căn nhà một chút, đang chuẩn bị đi thì trong nhà vang ra tiếng nói chuyện bên vội vàng vòng ra nấp sau một gốc cây lớn.

Cửa phòng từ từ mở ra, Lý Trọng Nguyên bước một chân khỏi cửa. Ngô Hữu nhìn rõ khuôn mặt người đó xong, lại dụi mạnh mắt mình.

Trọng Nguyên đại ca...

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Ngô Hữu đang định gọi thì trong phòng vang đến tiếng bước chân dồn dập, “Lý Trọng Nguyên.”

Lý Trọng Nguyên cứng người, dựa vào cửa phòng im lặng không nói, ánh mắt đầy bối rối ngay cả kẻ vô tâm như Ngô Hữu cũng có thể nhận ra vài phần. Do dự một lát, Lý Trọng Nguyên vẫn chậm rãi xoay người.

“Ngô Hữu nói với ta...” Thảm Khấp Nguyệt khẽ cắn môi, cặp mắt nhìn đèn hoa đăng nằm trên thềm đá tối qua, “Chờ đến khi đại thắng quân Lương trở về, sẽ cầu xin công chúa tìm cho ta nơi tốt gả đi.”

Ngô Hữu đang định xoay người đi, lại thấy nhắc đến tên mình, vội vàng lại nấp tại chỗ.

“Khấp Nguyệt không cầu xin gì cao sang.” Thảm Khấp Nguyệt nghẹn ngào nói, “Chỉ cầu xin ngài giữ ta ở lại, cho dù làm nô tì ta cũng can tâm tình nguyện.”

Lý Trọng Nguyên không đáp lại nàng ta, cặp mắt gật đầu rồi xoay người rời đi. Ngô Hữu nhìn trộm bóng Lý Trọng Nguyên, rồi lại nhìn trộm vào trong phòng dò xét, thấy Thảm Khấp Nguyệt khẽ cầm đèn hoa đăng, bờ vai run run như là đang nức nở.

Ngô Hữu bỗng nhiên hiểu ra gì đó, sống lưng lạnh toát, không dám nghĩ nhiều nữa, vội vàng lặng lẽ nhanh chóng rời đi.

Chính sảnh

“Sài gia quân ta lại chiếm thêm được ba thành trì của Lương Quốc.” Sài Chiêu đặt thư báo tin chiến thắng xuống, mừng rỡ nói: “Ân Sùng Húc quả nhiên không phụ uỷ thác của bản vương, quả nhiên là người có tài cầm quân.”

Ân Sùng Quyết cố gắng áp chế vẻ tự đắc, khiêm tốn nói: “Trong quân không phải chỉ có đại ca của thần, còn có Ngô Tá tướng quân và tiên phong Vân Tu, nói cho cùng công lao của hai người bọn họ cũng không nhỏ.”

Sài Chiêu quơ quơ thư chiến thắng về phía Ân Sùng Quyết, “Sùng Quyết nhìn qua đi.”

Ân Sùng Quyết bước lên mấy bước nhận lấy thư báo tiếp, vừa xem vừa lẩm bẩm, “Vân Tu đánh bại ba viên đại tướng của Lương quốc... là người đầu tiên vào thành... lập công lớn...”

“Vân Tu anh dũng hơn người, thân thủ của hắn quả thật không ai có thể địch nổi.” Sài Chiêu khẽ nói, “Sùng Quyết cũng đã theo quân đánh mấy trận, hẳn là biết đại quân tác chiến, chỉ có dũng là không đủ, bày mưu nghĩ kế mới là then chốt. Vân Tu có công nhưng công lao lớn nhất vẫn là đại thiếu gia Ân Gia Bảo nhà ngươi, Ân Sùng Húc.”

“Vương gia quá khen...” Ân Sùng Quyết khiêm tốn, đặt thư báo tiếp xuống, “Luận về bày mưu tính kế, đại ca sao có thể so với vương gia được?”

Sài Chiêu vừa lòng cười, nhìn Ân Sùng Quyết nói, “Nghe đại phu nói, vết thương của Sùng Quyết đã khá hơn nhiều?”

“Đa tạ Vương gia quan tâm.” Ân Sùng Quyết nói, “Vết thương của Sùng Quyết đã không đáng ngại nữa, chỉ chờ vương gia ra lệnh một tiếng, Sùng Quyết liền lập tức dẫn người của Ân Gia Bảo đuổi theo đại ca, giúp đỡ vương gia nhất thống thiên hạ.”

“Trước mắt có đại ca người là được rồi.” Sài Chiêu thân nhiên đáp lại lời xin ứng chiến của Ân Sùng Quyết, “Sức khỏe quan trọng, Sùng Quyết còn trẻ, nên dưỡng thương cho tốt, sau này còn nhiều cơ hội lập công, không nên nhất thời nóng lòng. Ân Bảo chủ đối đãi với Sài gia như vậy, người là ấu tử mà ông ấy ưng ý nhất, vô luận thế nào bốn vương cũng phải thay Ân Bảo chủ bảo vệ người thật tốt.”

Ân Sùng Quyết là người nhạy bén, chỉ cần Sài Chiêu nói vài câu ít ỏi liền hiểu được thâm ý trong lời y, cúi người lùi ra sau nói: “Sùng Quyết biết, sẽ chờ vương gia phân phó.”

Sài Chiêu nhìn vẻ trấn định thân nhiên của Ân Sùng Quyết, tiếp tục nói: “Trước mắt có chuyện quan trọng hơn cần Sùng Quyết đi làm.”

“Vương gia cứ nói!” Ân Sùng Quyết vội vàng đáp, “Núi đao biển lửa, Sùng Quyết đều không chối từ.”

“Thật ra cũng không phải núi đao biển lửa gì.” Sài Chiêu cười vỗ vỗ vai hắn, “Đó là chuyện của A Hoành!”

“A Hoành?”

“Cũng sắp đến ngày A Hoành sinh rồi.” Đường nét trên mặt Sài Chiêu ôn hòa hơn nhiều, “Trong quân không có nữ quyền tin cậy có kinh nghiệm, soái phủ tuy rằng có không ít hạ nhân, nhưng dù sao... đều là người của Lương Quốc, bốn vương khó có thể tin được.”

“Vương gia nói đúng.” Về mặt trấn định Ân Sùng Quyết nói: “Vương gia muốn... Sùng Quyết đi tìm bà đỡ đáng tin cậy cho A Hoành sớm đưa vào phủ?”

Sài Chiêu gật đầu nói: “Bốn vương đúng là có ý này. Tuy rằng còn có hai ba tháng, nhưng chớp mắt rồi sẽ đến, nhân dịp Ung Thành yên ổn, chuẩn bị tốt thì bản vương cũng yên tâm hơn. Người là nhị ca của A Hoành, trước mắt người bản vương tin nhiệm nhất cũng là người...”

Thất Ân Sùng Quyết cúi đầu không nói, Sài Chiêu tiếp tục nói: “Việc này so với việc đại ca người đâm máu nơi sa trường thì không nhẹ hơn chút nào, vị trí của A Hoành trong lòng bốn vương tuyệt đối không nhẹ hơn sơn hà cấm tú, Sùng Quyết...”

Ân Sùng Quyết ngẩng đầu, mỗi tiếng ‘A Hoành’ từ miệng Sài Chiêu phát ra lại như mũi dao đâm vào tim hắn, trái tim vỡ nát nhưng trên mặt vẫn cố gắng

chống chế khế cười nói: “A Hoành là muội muội của thần, sinh nở là chuyện trọng đại, Sùng Quyết nhất định sẽ thay muội ấy và vương gia trừ bị thoả đáng, vương gia cứ yên tâm”

Khoé miệng Sài Chiêu khẽ cong lên, mắt lóe sáng nói: “Lương Quốc có khí hậu ẩm áp hơn, nghe nói có thể trồng được giống lê rất ngọt chữa bệnh ho rất tốt. Thúc phụ bị bệnh phổi nhiều năm, mấy năm nay vì tận sức mà ngày càng nặng hơn, ngày mai có người đưa tin chiến thắng về Huy Thành, người dân mua một ít lê ngon, đưa cho quân sĩ đưa tin mang về dâng lên hoàng thượng.”

“Vương gia trung tâm hiếu thuận với hoàng thượng, Sùng Quyết cảm động vô cùng.” Ân Sùng Quyết cúi người nói.

Sài Chiêu ngẩng ngửa bút lông sồi trên bàn, từ từ nói: “Hoàng thượng đăng cơ không lâu, phải củng cố đế vị, sức khỏe rất quan trọng. Bỏn vương có thể làm gì giúp hoàng thượng phân ưu là tâm nguyện của bỏn vương.”

“Nếu muốn củng cố đế vị, còn có một chuyện không thể không tính sớm” Ân Sùng Quyết thuận thế nói.

“Chuyện gì?” Sài Chiêu ngừng động tác trong tay, mắt nhìn thẳng vào Ân Sùng Quyết, “Còn có chuyện gì quan trọng so với long thể của hoàng thượng sao?”

“Sắc lập thái tử!” Ân Sùng Quyết nói thẳng, “Nghe nói khi làm lễ đăng cơ, hoàng thượng cũng không đề cập đến chuyện lập người kế vị. Nếu chuyện này được quyết định thì hoàng thượng mới có thể an tâm thực sự...”

Bỗng nhiên căn phòng lâm vào yên tĩnh khiến người ta bối rối, Sài Chiêu vuốt ve cán bút lông sồi mặt không chút thay đổi nói: “Lập thái tử là chuyện trọng đại, trong lòng hoàng thượng đều đã có tính toán, cũng không phải chuyện ta người có thể bàn luận. Bỏn vương và Sùng Quyết thân thiết, ta cũng hiểu được tâm ý của người nên sẽ cho qua.”

“Vương gia.” Ân Sùng Quyết tái mặt, tựa như là tùy ý tán gẫu nói, “Cha thần tử sớm đã nói với vương gia, Ân Gia Bảo quy thuận không phải đại Chu, cho tới bây giờ chỉ quy thuận Sài gia, mà Sài gia... cũng chỉ có một mình vương gia.”

Sài Chiêu cười khế, buông cán bút xuống nói: “Bỏn vương còn trẻ đã phải chịu tang cha mẹ, thúc phụ như là người tái sinh ta. Ngày xưa đại Chu mang họ Nam Cung mà nay đã sửa thành họ Sài, cha và hai huynh đệ người, nên nguyện trung thành Đại Chu đi.”

Ân Sùng Quyết đảo mắt, hiểu ý nói: “Vương gia nói phải, Sùng Quyết đã hiểu. Nếu không còn chuyện gì khác, Sùng Quyết xin phép lui xuống trước.”

“Được rồi.” Sài Chiêu phất tay nói: “Nói nhiều chuyện khiến Sùng Quyết phải mệt nhọc rồi.”

Ánh mặt trời mùa thu âm áp chiếu vào Nhạc Hoành đang nằm trong đình. Nhạc Hoành một tay cầm miếng lê đưa đến miệng, một tay lật sách xem rất chăm chú, ngay cả có người đến mà cũng không phát hiện ra.

Bàn tay thô ráp che hai mắt Nhạc Hoành, trên vai hơi nặng xuống. Nhạc Hoành vẫn trấn định ăn lê, cắn từng miếng, từng miếng cũng không mở miệng nói.

Dừng một lát, Sài Chiêu đành phải chịu thua buông tay xuống, ảo não nói: “Thật mất hứng, cho dù biết là ta, A Hoành cũng không thể giả bộ sao?”

“Người nhàm chán làm chuyện cũng nhàm chán, là chàng quá chán mà thôi.” Nhạc Hoành cười hi hi bỏ hạt lê xuống, nhặt khăn lên lau tay, xem xong hàng chữ cuối cùng mới từ từ gấp sách lại, miệng cười như hoa.

Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành, một tay vuốt ve cái bụng đã nhô ra của nàng, “Thân mình ngày càng nặng nề, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?”

“Đại phu nói phải chăm đi lại vận động, mà vương phi của chàng là người chịu được gò bó sao?” Nhạc Hoành dí dí mũi Sài Chiêu, “Nghe nói, mấy người đại ca đã chiếm được ba thành sao?”

“Tin tức truyền thật đúng là mau.” Sài Chiêu ngồi xuống ôm Nhạc Hoành vào người, “Từ nay, Lương quốc đã mất nửa giang sơn, ta lập lời hứa với thúc phụ trong vòng sáu tháng sẽ đánh bại Lương Quốc, hiện giờ xem ra cũng sắp rồi.”

Nhạc Hoành xoay người ngấm bộ dáng đắc chí hăng hái của Sài Chiêu, vuốt vuốt cổ áo y, tùy ý nói, “Thương thế của nhị ca cũng lành hẳn rồi, chàng có thể nghỉ tới việc... để huynh ấy đi giúp đỡ mấy người đại ca?”

Sài Chiêu khẽ nắm lấy tay Nhạc Hoành, tự nhiên nói: “Cũng mới nói chuyện với Sùng Quyết, ở Ung Thành hán cũng không nhàn đâu.”

“Chàng không định để huynh ấy...” Nhạc Hoành lời đã đến bên miệng lại nuốt xuống, nghĩ nghĩ lại bật cười.

“Cuộc đời này của Sài Chiêu chỉ nhún nhường một người, chính là A Hoành nàng thôi.” Sài Chiêu hôn lên trán Nhạc Hoành, khàn giọng nói: “Cho dù là thúc phụ, có ân tât báo, nhưng cũng không thể hoàn toàn trông cậy được.” Sài Chiêu khẽ vuốt ve bụng Nhạc Hoành, “Vì A Hoành và nhi tử chưa sinh ra của chúng ta, ta tuyệt đối phải cẩn thận.”

“Nhị ca là người khó mẫn nguyện, chàng để huynh ấy ở Ung Thành làm chút việc vặt huynh ấy không ý kiến sao?” Nhạc Hoành cười nói.

“Ân Sùng Quyết là người rất thông minh.” Sài Chiêu cúi người ghé sát vào bụng Nhạc Hoành, nín thở nghe, bỗng vui mừng nói: “A Hoành, nó đang đá, đang đó đó.”

Nhạc Hoành giận dữ vỗ vào vai Sài Chiêu, “Có chuyện gì mà Kỳ vương điện hạ chưa gặp qua chứ? Đứa nhỏ chưa sinh ra đã mầu thân nó mấy cái chàng cũng có thể vui mừng đến vậy sao?”

Sài Chiêu như là không nghe thấy Nhạc Hoành nói, nắm lấy tay Nhạc Hoành, khẽ “xuyt” một tiếng, “Đừng lên tiếng, bỗn vương muốn nghe xem con muốn nói gì.”

Nhạc Hoành xoay mặt đi không thèm nhìn vẻ ngốc nghếch của y, Sài Chiêu im lặng nghe hồi lâu xong mới từ từ nâng người lên, gật đầu lằm bằm, “Phụ vương biết rồi”

Nhạc Hoành lăm vể hứng thú nói: “Nó nói gì với chàng thế?”

Sài Chiêu cup mắt buồn bã nói: “Đây là bí mật của cha con ta, không thể nói cho mầu thân nghe được.”

Nhạc Hoành cười hì hì, lôi kéo ống tay áo Sài Chiêu nói, “Vừa mới nói đến Nhị ca... chàng nói thêm cho ta nghe đi.”

Sài Chiêu ôm vai Nhạc Hoành, ngón trỏ vuốt ve môi nàng nói: “Chiến sự phiền nhiễu, ở trước mặt thê nhi, bỗn vương không muốn nói thêm chuyện, chỉ cần im lặng cùng hai người chờ đợi là được rồi.”

“Chàng cứ mở miệng ra là con trai, con trai.” Nhạc Hoành cố ý nói, “Nếu sinh ra là con gái... thì tính sao?”

“Con gái?” Lòng mảy Sài Chiêu bỗng nhú lại, như là đang do dự.

Nhạc Hoành trợn mắt nhìn bộ dáng bối rối của Sài Chiêu, không biết bản thân mình đã nói điều gì sai.

“Con gái...” Sài Chiêu buông tiếng thờ dãi nói: “Một mình A Hoành đã khiến ta không biết phải làm sao rồi, nếu có thêm mấy nữ nhi là lướt động lòng người như A Hoành... ta sao có thể yêu thương hết hai bảo bối được chứ. A Hoành, vẫn nên sinh con trai thì tốt hơn, bỗn vương đại khái còn có thể la rầy vài câu...”

Nhạc Hoành còn chưa kịp nói gì môi đã bị Sài Chiêu phong kín... Cá chép trong ao nổi lên, như là tò mò muốn ngắm nhìn thật kỹ bóng dáng hai người đang triển miên trong chòi bên hồ rồi lại vùi đầu xuống đáy hồ, để lại từng đám bong bóng, lặn tẩn hồi lâu không tan.

Ân Sùng Quyết là người có khả năng, mới mấy ngày đã tìm được không ít bà đỡ cùng vú em, có được đám người này chăm sóc trong phủ, Sài Chiêu cũng thoáng yên tâm hơn.

Hậu viện, Thảm Khấp Nguyệt đang phơi xiêm y, Ngô Hữu cau mày đến gần nói: “Trong phủ mới có thêm rất nhiều hạ nhân, sao cô còn phải làm mấy việc này? Thảm cô nương cứ để đó đi, việc nặng nhọc cứ để người khác làm cho.”

Thảm Khấp Nguyệt lau mồ hôi trên trán, mắt hạnh mỉm cười nhìn Ngô Hữu nói: “Khấp Nguyệt được Sài gia quân curu mạng, cũng nguyện ý làm tỳ nữ của Sài gia quân, nếu đều là hạ nhân, lại có người cao kẻ thấp sao, chuyện gì người khác làm được, ta cũng có thể làm được.”

“Sao Thảm cô nương lại là tỳ nữ được?” Ngô Hữu vội la lên, “Ngô Hữu và Trọng Nguyên đại ca chưa bao giờ coi cô là hạ nhân cả.”

Thảm Khấp Nguyệt nhin cười xoay người, giờ lên gậy trúc đẩy quần áo, “Không nói đùa với Ngô tướng quân nữa, Khấp Nguyệt còn bận lắm, Ngô tướng quân chắc cũng còn nhiều việc.”

Ngô Hữu nửa há miệng muốn nói lại thôi, quay đầu thấy Nhạc Hoành dựa người vào hành lang dài nhìn mình suy tư, sống lưng toát mồ hôi, không quản Thảm Khấp Nguyệt vừa nói gì, chạy vội đến bên cạnh Nhạc Hoành.

“Vương phi...” Ngô Hữu sợ hãi cúi đầu không dám nhìn Nhạc Hoành.

Nhạc Hoành thần nhiên nói: “Ngô tướng quân là bậc nam nhi bảy thước, thương hương tiếc ngọc cũng là chuyện thường tình, không sao cả.”

Ngô Hữu chợt dạ, cung kính lùi ra sau, nhưng Nhạc Hoành không có ý rời đi, nhìn khuôn mặt đỏ lên của Ngô Hữu bỗng nói: “Người đối tốt với cô ta là vì chính mình, hay là... vì người khác?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

Nhất thời Ngô Hữu không hiểu được ý trong lời Nhạc Hoành, dừng một lúc ấp úng nói: “Thảm cô nương vất vả theo chúng ta, ở Ung Thành cũng đã không ít thời gian, chăm sóc vương phi cũng coi như là tận tâm hết sức. Chẳng qua Ngô Hữu cũng chiều cô cô ấy hơn một chút... ý của vương phi...”

Ngô Hữu chưa hiểu được.”

“Lương Quốc chưa diệt, chúng ta làm gì vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Nhạc Hoành từ từ bước đi, quay lưng với Ngô Hữu nói: “Vương gia sắp làm cha, sợ rằng sau này ở đây sẽ có chút ồn ào bận rộn. Ngô tướng quân là người cũ của Sài vương phủ, lại được vương gia coi trọng, vương gia và ta còn có nhiều việc phải nhờ vào người và phò mã gia, mọi chuyện nên cẩn thận sẽ không thừa.”

Ngô Hữu giật mình đứng thẳng người, vội không ngừng nói: “Ngô Hữu luôn tập trung tinh thần, tuyệt không có chút nào lơ là, vương gia và vương phi cứ yên tâm”

Nhạc Hoành quay đầu cười khẽ, nắm tay quơ quơ với Ngô Hữu nói: “Chúng ta còn phải cùng nhau chiến thắng quay trở về nữa.”

Nhạc Hoành chỉ nói ít ỏi mấy câu, Ngô Hữu nghe được cũng cảm thấy thoải mái, nhưng nghĩ kỹ lại giống như là lời cảnh báo. Ngô Hữu quay đầu lại nhìn hướng hậu viện, Thảm Khấp Nguyệt vừa mới bận rộn ở đây đã sớm biến mất không thấy.

Trong nhà

Danh y do Ân Sùng Quyết mời đến cho Nhạc Hoành đang xem mạch cho nàng, tay thỉnh thoảng vuốt râu gật đầu mỉm cười, rồi lại ra vẻ bí mật chậm chạp không nói. Sài Chiêu vẫn ngồi im lặng theo dõi bên cạnh cũng có chút khó mà kiềm chế nổi, mấy lần định lên tiếng nhưng lại không dám phá ngang.

Ân Sùng Quyết nhìn thấy liền khẽ nói: “Đại phu, thai nhi của A Hoành thế nào rồi? Những đại phu trước đây đều nói rất tốt.”

“Vương phi vốn an dưỡng tốt, cho nên tất nhiên thân mình sẽ không có vấn đề gì.” Đại phu cười thản nhiên nói: “Vương gia còn chưa có lên tiếng, thế mà vị tướng quân này lại nôn nóng hơn cả.”

Sài Chiêu phát tay ý bảo Ân Sùng Quyết không phải nói nữa, nắm tay Nhạc Hoành, khách khí nói: “Trong lòng bản vương cũng gấp lắm chứ, chẳng qua Sùng Quyết chỉ thay bản vương nói ra mà thôi, A Hoành và đứa nhỏ đều ổn chứ?”

“Vô cùng tốt.” Đại phu đứng dậy dọn hòm thuốc. “Mạch của vương phi rất mạnh, thai nhi cũng rất ổn. Cũng sắp đến ngày lâm bồn, vương gia cứ an tâm chờ làm cha đi.”

Sài Chiêu cười thoải mái, “Vây là tốt rồi! Đại phu vất vả rồi, Sùng Quyết, tiễn đại phu ra phủ.”

Ân Sùng Quyết dẫn đại phu đi về hướng cửa phủ, thấy bốn bề vắng lặng, do dự một lát liền hỏi một câu, “Xin hỏi đại phu một câu. Người ta đều nói nữ tử sinh con tựa như dạo quỷ môn quan, vô cùng nguy hiểm. Ngài vừa nói sức khỏe A Hoành rất tốt, muội ấy nhất định sẽ không sao chứ?”

Đại phu vuốt râu từ từ nói: “Lão phu làm nghề y nhiều năm, trong phạm vi trăm dặm danh tiếng cũng được Ân tướng quân biết đến. Dựa vào mạch tượng vừa mới xem, vương phi rất tốt. Ân tướng quân trung thành và tận tâm, ra công tốn sức vì Kỳ vương gia, chả trách được vương gia coi trọng như vậy.”

Ân Sùng Quyết không có nói tiếp, như là tự giễu cười cười, giờ tay mời nói: “Đại phu mời đi bên này.”

Khi đi ngang qua phòng bếp, bỗng đại phu giật mình dừng lại bước chân: “Sao lại có mùi của cây sơn thù du?”

“Cái gì?” Ân Sùng Quyết nghi ngờ nói. “Cây sơn thù du?”

Đại phu ngửi thật kỹ, khẳng định nói: “Đúng là mùi cây sơn thù du, đây là loại cây có công dụng an thai, giữ thai... sao lại?”

Ân Sùng Quyết như hiểu ra nói: “Trước đây cũng đã không ít đại phu tới, kê cho A Hoành không ít thảo dược, có lẽ ngài vừa ngửi thấy mùi thuốc nấu cho A Hoành trước đây.”

“Không phải đâu.” Đại phu lắc đầu nói: “Cây dương đào vốn là thuốc an thai trong vòng ba tháng đầu thai kỳ. Vương phi đã gần đến ngày sinh, thai nhi đã ổn định, đại phu nào có kê thuốc cũng không dùng loại này... Hay là trong soái phủ, còn có người đang mang thai?”

“Chuyện này...” Ân Sùng Quyết cũng ngạc nhiên, “Chuyện này ta cũng không rõ, trong phủ có không ít tỳ nữ hạ nhân, để ta cho người hỏi xem sao.”

Đại phu bước đi nhưng vẫn có chút đắn đo, khua khua tay cũng đành từ bỏ.

Ân Sùng Quyết đang muốn về phòng liền gặp Thảm Khấp Nguyệt cũng đang đi về hướng cửa phủ, liền chặn cửa lạnh lùng nói: “Thảm cô nương cũng muốn ra ngoài sao?”

Thảm Khấp Nguyệt giờ giở quần áo trong tay lên, không chút hoang mang nói: “Ân tướng quân nhìn xem, vương phi sinh xong chẳng mấy chốc mà mùa đông, quần áo ở đây đều là tiểu nữ tự tay chuẩn bị cho tiểu vương gia, Khấp Nguyệt tay nghề kém cỏi, làm không tốt nút tay áo, cho nên đang muốn ra cửa hàng bên ngoài xem sao. Ân tướng quân nếu không muốn tiểu nữ ra ngoài, vậy phiền ngài sai người đi thay Khấp Nguyệt một chuyến.”

Ân Sùng Quyết nhìn đồ trong tay nàng ta, hừ khẽ một tiếng lại xoay người rời đi. Thảm Khấp Nguyệt nghe tiếng bước chân phía sau càng lúc càng xa, nhìn ngó xung quanh khẽ buông lỏng tóc rồi đi ra ngoài phủ.

Trong quán trà ẩn sâu cuối phố, Vô Sương đã ngồi từ lâu, nước trà đã chầm mấy lượt, thỉnh thoảng nhìn xung quanh phía soái phủ, mày nhíu chặt lại.

“Chắc là ca ca đã đợi nửa ngày rồi.” Thẩm Khấp Nguyệt cười đi vào, mở bình trà ra nhìn vào bên trong, “Ha ha, ca ca vốn không thích trà loãng, sao nước đã trắng thế này vẫn còn uống cơ chứ?”

“Cứ bảy ngày ta đều ở đây chờ muội, đây là điều đã nói rõ với muội từ trước rồi.” Vô Sương đẩy tay Thẩm Khấp Nguyệt ra, mắt lộ vẻ tức giận, “Tính qua cũng gần ba tháng rồi... Khấp Nguyệt của ta mà vô dụng vậy sao?”

“Ca ca coi muội là gì?” Thẩm Khấp Nguyệt dựa vào cạnh bàn từ từ ngồi xuống. “Sài Chiêu và Nhạc Hoành đều không tin muội, Khấp Nguyệt ra vào đều có người theo dõi, với tình hình như vậy thì chẳng phải sẽ không liên lụy đến ca ca hay sao?”

“Vậy hôm nay?” Vô Sương cảnh giác nhìn bốn phía, thấy không có bóng dáng khả nghi nào mới khẽ thở phào hạ giọng nói: “Hôm nay có thể có nguy hiểm không?”

“Ca ca muốn sống, Khấp Nguyệt cũng sợ chết.” Thẩm Khấp Nguyệt cười châm biếm, tự châm trà cho mình, băng quơ nói: “Nếu không có mười phần nắm chắc, sao Khấp Nguyệt có thể xuất hiện được?”

Vô Sương nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đợi Thẩm Khấp Nguyệt che mặt uống trà, còn chưa đợi nàng ta uống hết chén trà đã vội hỏi: “Lý Trọng Nguyên... bên kia thế nào?”

Mắt Thẩm Khấp Nguyệt xẹt qua tia mắt mát, nhưng khoe môi vẫn mang theo ý cười nói: “Cuối cùng cũng không phụ ca ca, Khấp Nguyệt đã là người của Lý Trọng Nguyên rồi...”

Mắt Vô Sương loé lên, đè chặt tay Khấp Nguyệt nói: “Làm tốt lắm! Nhưng sao lại nói... Khấp Nguyệt trở thành người của Lý Trọng Nguyên? Cho dù hần có được muội, Khấp Nguyệt vẫn là người của ca ca, là của mình ca ca.”

Thẩm Khấp Nguyệt không rút tay về, “Ca ca nói không sai, Khấp Nguyệt là người của ca ca...”

“Nếu hần đã muốn muội, với tính tình dễ mềm lòng của của Lý Trọng Nguyên, hần sẽ không bỏ mặc muội đâu.” Vô Sương khẽ gõ bàn đả ý nói, “Trong quân đơn thương độc mã, chỉ có muội là hồng nhan tri kỷ, lại là nữ nhân bên gối của hần. Lời muội nói, nhất định hần sẽ nghe, có phải không?”

“Sau lần đó...” Khấp Nguyệt cô đơn nói, “Hần vẫn lẫn trốn muội, không muốn, cũng không dám gặp muội...”

Về mặt vốn đã dịu đi của Vô Sương bỗng đại biến, bóp chặt cổ tay mảnh khảnh của Thẩm Khấp Nguyệt, đè nén tức giận nói, “Phé vật, chuyện như vậy cũng làm không xong, ca ca sao có thể dùng được muội chứ?”

Vô Sương không kiểm soát lực đạo, cổ tay Thẩm Khấp Nguyệt liền đỏ ửng lên, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại hô lên, “Ca ca...”

Vô Sương như hiểu ra mình quá mức xúc động, chân chờ không cam lòng, chậm rãi buông tay ra, đập bàn nói: “Không thể chờ lâu hơn được nữa... Khấp Nguyệt hần là biết, Sài gia quân hạ ba thành thế như chẻ tre, tuy rằng vương gia hạ lệnh liều chết bảo vệ Gia Nghiệp Quan, nhưng cũng nguy ngập không chống đỡ được bao lâu. Một khi Gia Nghiệp Quan mất... Đại Lương liền trên bờ vực sinh tử, chỉ sợ không có cách thay đổi càn khôn... Khi ca ca đến, Vương gia có lệnh, nếu chúng ta không giết được Sài Chiêu, ngăn không được bước chân Sài gia quân... vậy chúng ta không cần trở về gặp vương gia nữa...”

Thẩm Khấp Nguyệt nâng đôi mắt sáng nhìn Vô Sương đang giận dữ, môi đỏ mọng nhếch lên lộ ra hàm răng trắng như ngọc, “Vương gia... không muốn gặp Khấp Nguyệt sao... Sao vương gia có thể bỏ được.”

Vô Sương bóp chặt cằm Khấp Nguyệt, hung hang nhìn chằm chằm nói: “Muội nghĩ ta và muội là ai? Chúng ta khổ cực nay đây mai đó, chẳng qua cũng chỉ mong được sống, vì vinh hoa phú quý. Lý Trọng Nguyên đã chiếm được muội, vương gia còn coi muội là bảo bối sao? Cho dù muội có bằng thanh ngọc khiết...” Vô Sương cười chế giễu nói, “Chẳng qua cũng là đồ chơi của vương gia mà thôi... Chẳng qua món đồ chơi này có chút thú vị thôi...”

“Ca ca cũng coi Khấp Nguyệt như vậy sao?” Thẩm Khấp Nguyệt ý tứ hỏi.

“Ca ca...” Bàn tay Vô Sương lạnh như băng khẽ vỗ về hai gò má mềm nhũn của Thẩm Khấp Nguyệt, mắt sâu loé lên tia quý dị, “Mệnh của chúng ta gắn kết bền chặt, ca ca luẩn tiếc Khấp Nguyệt... Sao có thể mất muội được?”

Thẩm Khấp Nguyệt cứng đờ người nói: “Lý Trọng Nguyên cố ý tránh muội, không muốn gặp... nhưng Khấp Nguyệt biết trong lòng hần đã xao động, cũng không thể bỏ muội được.”

Vô Sương dừng tay, như hiểu ra, nói: “Ta biết mà. Lý Trọng Nguyên vốn không phải kẻ vô tình bạc nghĩa, không hoàn toàn cự tuyệt muội được nên mới ra về tuyệt tình không gặp muội...”

“Hần chỉ cần liếc mắt nhìn muội một cái...” khoe miệng Thẩm Khấp Nguyệt hơi cong lên, “Chỉ cần liếc mắt một cái thì khó mà kiềm chế được.”

“Vậy mau chóng để hần phải gặp muội đi.” Vô Sương nắm chặt bả vai Thẩm Khấp Nguyệt, đau đến mức nàng ta biến sắc, “Ca ca không chờ được, vương gia không chờ được, Đại Lương không chờ được nữa!”

Thẩm Khấp Nguyệt trợn hừ khúc gỗ bị Vô Sương lật đi lật lại, cặp mắt thấp giọng nói: “Khấp Nguyệt hiểu, ca ca... cứ yên tâm...”

Vô Sương nhìn chằm chằm vào ánh mắt hồn siêu phách lạc của nàng ta, rồi nhu hoà xoa gáy nàng nói: “Khấp Nguyệt của ca ca tốt như vậy, ca ca không

nên hoài nghi muội. Khấp Nguyệt, một khi đại sự thành, vương gia sẽ ban cho ca ca vinh hoa phú quý, đến lúc đó ca ca liền tìm một nơi tốt, xây đại trạch, đặt tên là... Suong Nguyệt son trang được không? Ngày ngày ca ca sẽ cùng Khấp Nguyệt gom sương ngắm trăng, tối ngày bên nhau, mãi mãi không xa rời... Khấp Nguyệt... Khấp Nguyệt... được không?”

“Khấp Nguyệt luôn mơ đến ngày đó.” Thảm Khấp Nguyệt đứng thẳng dậy, “Tạm thời làm nô tì cũng được, không thấy mặt trời cũng vậy, có thể nghĩ đến những ngày tốt đẹp đó, cho dù khổ một đến đâu cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.”

Ánh mắt Vô Suong đảo qua dáng người thướt tha của nàng ta, nhìn theo bóng dáng mềm mại như liễu, nuốt yết hầu khô khốc, cầm lên ấm trà uống cạn rồi đặt xuống, buồn bực hít thở.

Trong thư phòng

Giờ Tuất đã qua, ánh nến thư phòng vẫn còn sáng, Sài Chiêu nhìn chằm chằm Gia Nghiệp Quan của Lương Quốc trên bản đồ, đáy mắt có tia khó hiểu, thật lâu sau không nói gì.

Lý Trọng Nguyên không nhịn được nói, “Đại quân bị cản bước bên ngoài Gia Nghiệp Quan đã nửa tháng, nhân mã lương thảo đều không cảm cự được nữa. Vương gia, không bằng để Trọng Nguyên dẫn 5 vạn quân đến tiếp viện...”

“Phò mã gia.” Ân Sùng Quyết bình thản xen lời hắt, “Trước mắt không phải chuyện thiếu binh thiếu tướng. Thư trước cũng nói, Kỷ Minh cùng đường đem dân chúng vô tội đẩy ra ngoài thành làm lá chắn. Sài gia quân vốn có tiếng nhân đức, trên đường tiến quân đều được dân chúng khen ngợi, bây giờ bức tường người trước mặt, ngài bảo đại ca của ta phải làm thế nào? Cho binh mã đập lên hàng vạn hàng ngàn sinh mạng dân chúng sao? Được thành cũng sẽ mất lòng người, cuộc mua bán này vô nghĩa.”

Ngô Hữu chán ghét nhìn về mặt tự phụ của Ân Sùng Quyết, tức giận nói: “Ân nhị thiếu nói những lời này ta nghe không hiểu lắm. Sở vương Kỷ Minh dùng dân chúng Gia Nghiệp Quan làm lá chắn cản bước binh mã Đại Chu ta, vì sao lại nói Sài gia quân phụ dân chúng. Là Kỷ Minh hắt mặt nhân tính trước, Sài gia quân là bị buộc vào đường cùng, hậu quả không thể đổ hết lên đầu Sài gia quân được.”

“Lời này của Ngô tướng quân quả là quá ngốc.” Ân Sùng Quyết nhìn về phía Sài Chiêu vẫn đang im lặng nói: “Dân chúng Lương Quốc có thể nói là hộ thành vệ quốc, cho dù là bị Kỷ Minh ép buộc, nhưng chiêu thức của Kỷ Minh cũng chính là dựa vào đạo nghĩa bảo vệ tổ quốc. Sài gia quân chỉ cần làm thương tổn một người trong đó, sẽ bị thiên hạ phỉ nhổ, lại khiến cho vạn người sau thành Lương Quốc đồng tâm đồng lòng sẽ sống chết bảo vệ nước nhà. Đến lúc đó, chỉ sợ...” Ân Sùng Quyết liếc mắt nhìn Ngô Hữu đang tức giận nói: “Chỉ sợ Ung Thành này hiện đang quy thuận Đại Chu ta cũng đồng loạt đứng lên làm phản. Đến lúc đó hậu quả thế nào? Ngô tướng quân, người hãy suy nghĩ kỹ một chút, một câu nói bằng quơ dễ dàng, nhưng hậu quả người không gánh nổi đâu.”

“Người!” Ngô Hữu nhất thời đứng người, nghĩ muốn phản lại mấy câu lại nói không lên lời, chỉ có thể nhìn về phía Lý Trọng Nguyên cầu cứu.

Lý Trọng Nguyên không dám nói nữa, cúi đầu tránh ánh mắt Ngô Hữu.

“Sùng Quyết nghĩ gì, nói ra ta nghe xem sao.” Sài Chiêu dời mắt khỏi sa đồ, nhìn về mặt bình tĩnh của Ân Sùng Quyết nói.

Ân Sùng Quyết nở nụ cười tự tin, nhìn về mặt bối rối của Lý Trọng Nguyên và Ngô Hữu nói: “Mật thám!”

“Mật thám!” Sài Chiêu thì thào, bốc một nắm cát lại xòe tay ra, “Ý của người là... Phái mật thám lẫn vào Gia Nghiệp Quan, gây nhiễu loạn lòng dân, cũng lựa thời cơ dễ dàng tướng sĩ Lương Quốc, đầu hàng Sài gia quân ta?”

“Đúng vậy.” Ân Sùng Quyết gật đầu nói, “Nếu không thể đánh từ ngoài vào, vậy chúng ta gây tan rã nội bộ, vương gia thấy thế nào?”

“Nực cười.” Ngô Hữu khinh thường nói.

“Kể của ta nực cười.” Ân Sùng Quyết tức giận lờm Ngô Hữu, “Vậy ta rất muốn nghe xem Ngô tướng quân có kế gì tốt không.”

“Ngô Hữu ta là kẻ lỗ mãng, nên không biết được mấy trò bàng môn tà đạo của người.” Ngô Hữu cười lạnh nói, “Nếu không thể tấn công, ta thấy đã hết cách. Chính là cái cách người mới nói, căn bản không thể thực hiện được. Gia Nghiệp Quan thành cao tường dày, phòng thủ kiên cố, ngay cả chim tước cũng không lọt vào nổi, sao có thể đưa mật thám vào? Ta biết người Ân Gia Bảo các người có thuật thông thiên, nhưng tuyệt đối không thể lọt vào Gia Nghiệp Quan đang ứng chiến được. Lòng người mấy ngày mà có thể tan rã, Sài gia quân ta sợ là không chờ được.”

Về mặt Ân Sùng Quyết khinh thường, đang định đáp trả lại Ngô Hữu, cửa thư phòng đã đẩy ra, Nhạc Hoành ghé nửa người nhìn vào trong.

“Vương phi đến...” Ngô Hữu vội vàng dừng tức giận cung kính nói.

“A Hoành.”

Nhạc Hoành dựa vào cửa phòng cười khê, liếc mắt nhìn về mặt đăm chiêu của Sài Chiêu, không nhanh không chậm nói: “Vừa nãy ở bên ngoài A Hoành cũng nghe qua và cảm thấy, kỳ thật... còn có một cách...”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92

“A Hoành có cách sao?” Sài Chiêu vươn tay về phía Nhạc Hoành, “Đến bên cạnh bản vương rồi nói.”

Nhạc Hoành đi lướt qua người Ân Sùng Quyết, tay vừa vươn ra đặt lên tay Sài Chiêu đã bị y kéo sát vào người.

Về mặt Lý Trọng Nguyên và Ngô Hữu đầy nghi ngờ nhìn xem, không biết Nhạc Hoành có thể nghĩ ra cách gì hay.

Nhạc Hoành nhìn chăm chú vào bản đồ Gia Nghiệp Quan trước mặt, nghiêng mặt nhìn Sài Chiêu nói: “Mấy ngày nữa hẳn là Vân Đô sẽ có tuyết đầu mùa.”

Sài Chiêu gật đầu nói: “Mặc dù ở đây đang là mùa thu, nhưng Vân Đô ở phía Bắc chắc đã có tuyết sớm rồi. . . Sao tự nhiên A Hoành lại hỏi chuyện này?” Mới hỏi ra Sài Chiêu đã tự hiểu ngay, nói: “Ý của A Hoành có phải là. . . Lương quốc cũng sẽ bắt đầu sang đông?”

“Bắt đầu mùa đông...” Ân Sùng Quyết lẩm bẩm nói, “Thì ra là vậy.”

Lý Trọng Nguyên nhủ mảy, nhìn về mặt thần nhiên như không của Nhạc Hoành đang ngồi cạnh Sài Chiêu, trong lòng cũng âm thầm tán thưởng trí tuệ siêu phàm của nàng.

“Ý của A Hoành rất hay.” Sài Chiêu có chút dăm chiêu nói: “Gia Nghiệp Quan sẽ bắt đầu mùa đông, đông hàn vừa đến, dân chúng ngày ngày đứng lạng ở vùng hoang vu ngoài thành, tự nhiên sẽ không chịu được giá lạnh, đến lúc đó, Không cần chúng ta làm cái gì, lòng dân tất loạn, Gia Nghiệp Quan không đánh mà bại.”

“Dân chúng vốn bị ép trấn giữ thành, trời giá rét màn trời chiếu đất sao mà chịu nổi? Cho dù không bị tên đao của Sài gia quân ta giết chết thì cũng bị lạnh giá mà chết. . . Chủ thượng của chính mình đã tán tận lương tâm như vậy, sẽ đầu hàng theo Sài gia quân ta. . .” Ân Sùng Quyết dùng sức vỗ tay hoan nghênh cao giọng nói: “Kế này của A Hoành quả là diệu kế.”

Lý Trọng Nguyên bấm đốt ngón tay nói: “Mười ngày nữa sẽ đến tiết Tiểu Hàn, mong là trời thương xót, mùa đông đến sớm, chứ chúng ta cũng không đợi được lâu nữa. . . Trọng Nguyên cũng thấy vương phi nói rất hay.”

“Mọi người đều thấy kế sách của A Hoành rất hay.” Sài Chiêu yêu thương vuốt ve búi tóc Nhạc Hoành, “Bản vương cũng thấy hay. Chúng ta bàn bạc cả ngày cũng không thông được, sao A Hoành lại nghĩ được chuyện này?”

Nhạc Hoành giận dữ nói: “Ta ở bên ngoài thư phòng đã đợi nửa canh giờ, nghe mấy người bàn bạc rồi tranh chấp cũng không dám đi vào quấy rầy. Gió thu thổi liên hồi, lạnh đến mức cả người đều run bần bật, cho nên. . . nghĩ ra thôi.”

Sài Chiêu cười ha ha, ôm chầm lấy Nhạc Hoành, cũng không bận tâm còn có người ở đó, dán sát vào cái trán hơi lạnh của nàng thấp giọng nói: “Vậy bản vương ôm nàng, nàng còn lạnh không?”

Ân Sùng Quyết cúi đầu đờ người nhìn mũi giày của mình, tựa như không nhìn thấy cảnh tượng lưu luyến trước mắt.

“Vậy làm theo lời A Hoành nói đi.” Sài Chiêu gõ bàn nói, “Truyền tin cho Sùng Húc, bảo bọn họ án binh bất động không cần có đánh Gia Nghiệp Quan nữa, đợi mùa đông xuống. Kỷ Minh ép dân chúng dùng máu thịt cản bước chân đại binh Sài gia quân, nhất định sẽ gây ông đập lưng ông, Gia Nghiệp Quan không đánh cũng thắng.”

Ba người Ân Sùng Quyết rời khỏi thư phòng, Ân Sùng Quyết nhìn Ngô Hữu khiêu khích nói: “Có phải cách gì của ai cũng đều hơn cái đầu của người không hả?”

“Người!” Ngô Hữu đang muốn chống đối đã bị Lý Trọng Nguyên liều chết giữ chặt.

“A Hoành là con gái của Tĩnh quốc công Nhạc Thịnh, từ nhỏ đã do chính Nhạc Thịnh dạy dỗ, văn thao võ lược, mưu kế không kém gì nam tử.” Ân Sùng Quyết cố ý nói vào khuôn mặt đang đỏ lên của Ngô Hữu, “Muội ấy chỉ nói mấy câu đã hợp tâm ý của vương gia, ngược lại Ngô tướng quân người, cả ngày cũng có hề tỳ là hiểu thẳng động dao kiếm, hãy dùng cái này đi.” Ân Sùng Quyết chỉ chỉ đầu chính mình cười nói.

“Ân Sùng Quyết.” Ngô Hữu tức giận la lên, “Cho dù người được vương gia coi trọng, không phải vẫn bị ở lại Ung Thành giống ta sao?”

Ân Sùng Quyết nhếch miệng cười, lắc đầu ngón tay nói: “Sùng Quyết ta vì được vương gia tín nhiệm cho nên mới có thể ở lại Ung Thành cùng vương gia.” Nói xong lại đầy ẩn ý chỉ vào đầu Ngô Hữu nói: “Nhớ rõ lời ta nói đó, phải biết. . . dùng cái này mà nghĩ.”

Lời này chính là chọc giận Ngô Hữu, nhưng Lý Trọng Nguyên nghe vào lại vô cùng chúng tai, dường như còn có ý khác, Lý Trọng Nguyên cũng không khuyên nhủ Ngô Hữu nữa, xoay người quay đầu bước đi. Ngô Hữu không cam lòng chỉ vào Ân Sùng Quyết phẫn hận nói: “Ân nhị thiếu, người

cứ chờ đấy, con đường phía trước còn dài, ta không tin Ân gia các người có thể kiêu ngạo mãi được.”

Ân Sùng Quyết cũng lời tranh cãi với hắn, nhí mày mỉm cười bước đi.

Ngô Hữu nhìn thấy thư phòng đèn vẫn sáng, tay hung hăng đâm vào tường, hận không thể giết Ân Sùng Quyết mới hả.

Trong phòng tắm

Sài Chiêu từ phòng tắm đi ra Nhạc Hoành đã dựa vào thành giường mà ngủ, cái đầu cứ nhích tới nhích lui, Sài Chiêu nhìn thấy lòng dâng lên yêu thương. Mới đến gần hơn chút Nhạc Hoành đã giật mình tỉnh lại, dụi mắt buồn ngủ mơ hồ nói: “Chàng xong rồi?”

Sài Chiêu xoay người lên giường, nâng hai má Nhạc Hoành lên nói: “A Hoành, đợi khi nào đại thắng quân Lương trở về, đời này ta sẽ không khiến nàng phải chịu khổ nữa.”

Nhạc Hoành khẽ đẩy y, kéo chăn nói, “Ta không cảm thấy khổ.” Vừa nói xong, Nhạc Hoành nhắm mắt nói: “Đau... bị chuột rút.”

Sài Chiêu xuống chăn lên đỡ lấy chân Nhạc Hoành, tay xoa bóp nói: “Nàng đừng nhúc nhích, ta sẽ bóp cho nàng.”

Nhạc Hoành co đầu gối tự mình véo mấy cái, lắc đầu nói, “Đường đường là Kỳ vương điện hạ, bóp chân cho ta, chuyện này mà truyền ra ngoài không sợ bị người ta chê cười sao? Đề ta tự mình làm.”

Sài Chiêu không nói nhiều đẩy tay Nhạc Hoành ra, đáp lại ánh mắt quật cường của nàng nói: “Ta nói là đề ta, nàng còn bướng thử xem.”

Nhạc Hoành cắn môi cười trộm, quay mặt đi đem chân ngọc gác lên người Sài Chiêu, có vẻ đắc ý nói: “Mời Kỳ vương cứ tự nhiên.”

Sài Chiêu khẽ bóp bụng chân Nhạc Hoành, dùng lực vừa đủ, Nhạc Hoành nhắm mắt hưởng thụ bàn tay thô ráp của y, long mày giãn ra tràn ngập ý cười.

“Đây là chuyện khuê phòng của hai ta, nàng không nói ta không nói sao có thể truyền ra ngoài được?” Sài Chiêu nâng mắt nhìn thê tử, lẩm bẩm, “Trừ phi A Hoành muốn cho phu quân mình mất đi uy nghiêm, cố ý nói cho người ngoài nghe. Nếu bản vương nghe được người ngoài chê cười thực sự, chắc chắn sẽ phạt nàng thật nặng tội tiết lộ bí mật.”

Nhạc Hoành hừ một tiếng nói: “Phạt ta? Phạt thế nào? Thử nói xem?”

Sài Chiêu cười khẽ mấy tiếng, ghé sát vào bên tai Nhạc Hoành nói: “A Hoành bị chuột rút đau đớn cũng là vì mang thai. Phạt nàng cũng không khó, đợi đến khi nàng sinh xong... bốn vương sẽ lại làm cho bụng nàng to lên...”

“Chàng...” Nhạc Hoành đánh vào vai Sài Chiêu.

Sài Chiêu cũng không để ý, mặc cho tay nàng đánh, cười càng lớn hơn, động tác trong tay cũng không có dừng lại, “Còn đau không?”

Nhạc Hoành khẽ nhắc chân, trừng mắt nói: “Cũng ổn rồi. Chàng cũng được việc đó.”

Sài Chiêu nắm chặt cá chân Nhạc Hoành, bàn tay thô ráp khẽ vuốt ve đến gan bàn chân, tựa như dùng bút lông sột miết qua da thịt mềm mại của nàng, cảm giác tê dại từ lòng bàn chân lập tức lan tới toàn thân.

Nhạc Hoành nghĩ muốn rút chân lại, nhưng Sài Chiêu vẫn không chịu buông, người nhào tới bên vai Nhạc Hoành, thổi khí nóng nói: “Nếu đã hết đau... có thể thương cho ta gì không?”

Nhạc Hoành đỏ mặt, đẩy y ra nói: “Mới làm có chút mà chàng đã muốn gì hả?”

Sài Chiêu nhìn chăm chú khuôn mặt thê tử xinh đẹp đỏ bừng dưới nến, mắt hạnh lấp lánh, cho dù mí mắt không nói cũng vô cùng mê hoặc.

Bàn tay Sài Chiêu từ mắt cá chân nhẹ nhàng vuốt lên trên, lướt qua vùng chân non mềm, đầu gối thon thả, cười mà không nói. Nhạc Hoành nhắm mắt hưởng thụ trọng phu vuốt ve yêu thương, trong lòng chờ mong y tiếp tục động tác.

Sài Chiêu như là hiểu rõ tâm tư của nàng, ở đầu gối nàng lưu lại một lát, sau đó tùy ý thăm dò nơi bí ẩn của nàng.

Nhạc Hoành cứng đờ người, đè tay y lại, nói: “Đã giờ nào rồi, mau đi ngủ thôi.”

“Ta không tin A Hoành đã buồn ngủ.” Sài Chiêu cúi người khẽ hôn cánh môi đỏ mọng của nàng, dán vào trán nàng thấp giọng ra lệnh, “Ôm ta...”

Nhạc Hoành muốn đẩy y ra, nhưng lại có ma xui quỷ khiến ôm lấy thắt lưng cứng rắn của Sài Chiêu, toàn thân dâng lên khát cầu khô nóng, thờ dốc nghênh đón nụ hôn nóng bỏng, khó mà tách rời.

Thấy Nhạc Hoành cũng dần dần nhiệt tình, Sài Chiêu lại càng không kiêng kỵ gì nữa, lòng bàn tay vuốt ve cái bụng nhô cao dần dần đi lên nơi vì mang thai mà càng thêm mềm mại mê người của nàng.

Từ ngày Nhạc Hoàn có thai, Sài Chiêu về mặt này cũng cố gắng kiềm chế, khi động tình cũng vô cùng cẩn thận sợ làm đứa nhỏ trong bụng nàng tổn thương. Đợi đến giờ đã sắp tới ngày sinh, ban ngày nghe được thân y nói cũng khá yên tâm cho nên tối nay Sài Chiêu cũng không kim nén được. Nhạc Hoàn bị y dụ dỗ khó chịu, nhưng lại không muốn y dừng lại động tác cho nên chỉ có thể cúi đầu hừ hừ như là thể hiện bất mãn, nhưng Sài Chiêu nghe được lại như là tiếng dụ dỗ, làm cho người ta càng thêm nhộn nhạo.

“Cẩn thận chút.” Nhạc Hoàn cho dù động tình đến mấy cũng không quên nhắc nhở Sài Chiêu đã khó khăn lắm.

“Biết rồi...” Sài Chiêu vội vàng cởi bỏ cảm y của nàng, đợi đến khi xong liền áp sát vào người nàng, khẽ cắn vành tai mềm mại hô ra tiếng, “A Hoàn.. A Hoàn...”

Sài Chiêu từ từ tiến vào, con động tình khiến cả hai thỏa mãn hô lên. Sài Chiêu cố gắng kiềm chế dục vọng, vào ra rất ôn nhu, động tác nhìn như kịch liệt nhưng mỗi lần vào sâu đều khiến cho người trong lòng vô cùng thỏa mãn, rồi lại không chút thương tổn đến nàng và đứa nhỏ.

Bởi vì mang thai cho nên thân thể Nhạc Hoàn ngày càng mỏi mệt, so với dự đoán của Sài Chiêu nàng đạt tới cao trào nhanh hơn, tay ngọc nắm chặt lấy đệm chăn đã sớm ẩm ướt. Sài Chiêu hôn bờ vai mềm mại của nàng, có thể làm cho nàng thỏa mãn nhưng chính mình càng khó mà thỏa mãn được. Sài Chiêu gục mặt lên cánh tay nàng, tiếng thở dốc càng lúc càng nặng.

Nhạc Hoàn đã đạt đến cao trào cho nên đầu óc càng thêm mê mẩn, nàng nghĩ muốn khẩn cầu trạng phu dùng lực nhiều hơn, nhưng nàng không dám. Đôi vợ chồng này đang làm chuyện đẹp nhất trên thế gian, thế nhưng thân thể lại vẫn hồn nhiên như trước, hồn nhiên đến mức chỉ có bọn họ mới có thể dựa sát vào nhau, mãi chẳng chia lìa.

Sài Chiêu gằm nhẹ, thân dưới Nhạc Hoàn nóng lên, tình triều cuộn cuộn dâng trào, lại một lần nữa dâng lên khoái cảm, bàn tay xiết chặt nệm giường không thể buông ra.

Sài Chiêu gục lên lưng ong bóng loáng của Nhạc Hoàn nghỉ ngơi, xong xoay người muốn xuống giường. Nhạc Hoàn đã túm lấy bàn tay ướt sũng của y, “Ôm ta nữa đi.”

Sài Chiêu dừng động tác, vuốt sợi tóc ướt nhẹ nhàng trên mặt nàng cho gọn lại, nhìn thẳng vào con người lấp lánh, lau mồ hôi trên trán cho nàng, thấp giọng dịu dàng nói: “Chờ ta.”

Nhạc Hoàn nghiêng mặt nhìn Sài Chiêu xuống giường, thấy y khoác tấm y lên người, thân thể trắng kiết tựa như tuyết từng ngạo nghễ, tóc dài phiêu tán nhưng không mất đi vẻ oai hùng. Đi mấy bước lại quay đầu nhìn Nhạc Hoàn, thấy bộ dáng nàng ngây ngốc nhìn theo mình, Sài Chiêu buồn cười nói: “A Hoàn lại ngây người nhìn ta làm gì chứ?”

Thấy Nhạc Hoàn không đáp lại mình, Sài Chiêu nhặt khăn lụa trên bàn trang điểm lên, bỏ vào chậu nước đã chuẩn bị từ sớm giặt kỹ, không quản người toàn mồ hôi chạy tới bên cạnh Nhạc Hoàn.

Khăn lụa ẩm áp lau qua từng tác da thịt Nhạc Hoàn, toàn thân đầy mồ hôi giờ sạch sẽ sáng khoái. Sài Chiêu bỏ khăn xuống, hai tay vuốt gọn tóc nàng, đem đầu nàng ghé vào vai mình, yêu thương nói: “Có phải hôm nay ta có chút quá đà không? Đợi con sinh ra xong sẽ không làm nàng mệt nữa.

Nhạc Hoàn thấy mồ hôi y vẫn tí tách chảy từ thái dương xuống, nghe lời y vừa nói không khỏi cười khẽ, Sài Chiêu ban đầu là sững sốt, sau lập tức hiểu ra, kéo đầu Nhạc Hoàn lại nhíu mày nói: “Nàng cười ta?”

Nhạc Hoàn nhìn không được cười lớn, Sài Chiêu lại không ngăn được nàng, thấy bộ dáng vui vẻ của nàng trong lòng cũng thoải mái. Trong phòng, dưới ánh nến, bóng dáng hai người hoà làm một.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Mùi sơn thù du càng lúc càng đậm, trong bóng tối Ân Sùng Quyết nhìn thấy ẩm thuốc đang sôi bốc khói nghi ngút trên bếp lò.

Ân Sùng Quyết đang định mở nắp ra để ngửi, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân đang đến gần, hắn nhanh nhẹn núp vào phía sau cửa, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm bóng dáng đang đến gần.

“Thì ra... là cô...”

Trong bóng tối, cánh tay đánh vron đến ẩm thuốc chợt dừng lại, ánh sáng từ bếp lò phản chiếu lên khuôn mặt hoảng sợ của người nọ, tựa như rơi xuống vực sâu.

“Thẩm Khấp Nguyệt.” Ân Sùng Quyết lớn tiếng hô tên nàng ta, “Thì ra là cô?”

Thẩm Khấp Nguyệt cố gắng trấn định nói: “Đêm đã khuya, Ân tướng quân cũng không ngủ sao? Có việc gì mà lại đến phòng bếp vậy?” Vừa nói, vừa nhặt khăn bên cạnh bếp lò bắc ấm thuốc nghi ngút trên bếp xuống, ghé vào bát sứ rót thuốc ra bát men màu xanh ngọc.

Mùi son thù du nồng nặc xộc vào mũi, bóng đêm giấu đi vẻ mặt âm trầm của Ân Sùng Quyết, Thẩm Khấp Nguyệt tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Cũng đã bắt đầu sang đông rồi, thể chất Khấp Nguyệt vốn hư hàn, cho nên mới xin đại phu ít thuốc bổ về để bồi bổ, khiến Ân tướng quân chê cười rồi.”

“Thuốc tẩm bổ tránh hư hàn?” Ân Sùng Quyết lạnh lùng nói: “Thật sự là như vậy sao?”

Thẩm Khấp Nguyệt nhìn về phía cửa nhà bếp, nâng chén sứ men xanh lên miệng, cánh môi khẽ thổi một hơi, cười dịu dàng nói, “Bằng không còn có thể là cái gì?”

“Thẩm cô nương lẽ nào lại không biết?” Ân Sùng Quyết nhìn Thẩm Khấp Nguyệt đầy ẩn ý, nhìn chăm chú vào nước thuốc đặc quánh trong chén sứ, “Có một loại dược liệu, gọi là son thù du?”

“Cây son thù du?” Thẩm Khấp Nguyệt nâng tầm mắt lên nhìn vào đáy mắt đầy ẩn ý của Ân Sùng Quyết, “Ân tướng quân thông hiểu nhiều chuyện, ngay cả về y dược cũng biết sao?”

Ân Sùng Quyết giơ tay lấy bát thuốc trên tay Thẩm Khấp Nguyệt, lắc lắc nước thuốc đen như mực, lại nhìn về khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Khấp Nguyệt mỉm cười, “Đã đến lúc này, ta cũng đã nói ra tên vị thuốc son thù du, Thẩm cô nương sao vẫn làm bộ như vô sự chứ? Xem ra Thẩm cô nương không giống người bình thường, khiến cho người ta phải sợ hãi.”

“Là đơn thuốc do đại phu kê.” Thẩm Khấp Nguyệt mỉm cười thật tươi, “Khấp Nguyệt cũng không am hiểu y lý, sao mà biết được trong đó có vị gì? Ân tướng quân đánh giá Khấp Nguyệt cao quá rồi. Son thù du? Khấp Nguyệt thật sự không hiểu ý Ân tướng quân nói gì.”

Ân Sùng Quyết nhíu chặt mày, đặt thật mạnh bát thuốc lên bàn, ánh mắt tức giận khiến người khác sợ hãi, “Son thù du là vị thuốc an thai của nữ tử, không biết trước mặt Thẩm cô nương muốn an là cái thai nào?”

Thẩm Khấp Nguyệt dung khan lau vết thuốc bắn lên người, như là không nghe thấy câu hỏi của Ân Sùng Quyết, hành lễ cung kính nói: “Trời cũng đã khuya rồi, Khấp Nguyệt phải về phòng nghỉ ngơi, Ân tướng quân cũng sớm đi nghỉ thôi.”

Thấy nàng ta đang định rời đi, Ân Sùng Quyết nhanh tóm chặt lấy cổ tay nàng ta, giọng nói vẫn âm hàn nói: “Cô còn chưa có trả lời câu hỏi của ta, có phải Thẩm cô nương thực sự có thai trong người? Là nghiệt chủng tư thông với kẻ nào ở trong quân chứ?”

Thẩm Khấp Nguyệt đột nhiên quay đầu nhìn Ân Sùng Quyết, mắt sao xẹt qua tia oán hận làm cho sống lưng Ân Sùng Quyết chợt lạnh.

“Khấp Nguyệt không phải người trong quân, Ân tướng quân quản nhiều chuyện quá rồi đấy.” Thẩm Khấp Nguyệt dứt khoát muốn giằng tay ra, hai người giằng co một hồi Ân Sùng Quyết mới chịu buông ta cho nàng ta đi.

“Nghĩ kỹ lại thấy Thẩm cô nương nói cũng không sai.” Khoé miệng Ân Sùng Quyết nổi lên ý cười quỷ dị, “Cũng không cần nóng vội làm gì, để đến mai, ở trước mặt vương gia, để cho vương gia hỏi cô xem thế nào?”

“Cứ tùy đi.” Thẩm Khấp Nguyệt thản nhiên nói, “Nếu không còn chuyện gì khác, Khấp Nguyệt xin đi trước.”

Thấy Ân Sùng Quyết không có ngăn trở nữa, Thẩm Khấp Nguyệt thông thả đẩy cửa phòng bếp rồi đi ra ngoài. Ân Sùng Quyết xoay người nhìn màn đêm, theo dõi bóng dáng chìm vào bóng đêm của nữ nhân khó lường kia.

Sang sớm ngày hôm sau, tại chính sảnh của soái phủ.

“Thẩm Khấp Nguyệt có bầu?” Cánh tay đang định cầm lấy chén trà của Sài Chiêu bỗng dừng lại, “Có chuyện này?”

Khuôn mặt Lý Trọng Nguyên trắng bệch, cúi đầu lẩn ra phía sau Ngô Hữu, cố gắng bình ổn hơi thở.

“Chuyện này tuyệt đối không sai.” Ân Sùng Quyết khẳng định, “Nửa đêm nàng ta lên nút sắc thuốc, chính là thuốc an thai. Đây là do chính đại phu bắt mạch cho A Hoàn khẳng định. Đêm qua cũng bị bắt được, cô ta có muốn chối cũng không được.”

“Trong quân mà có thể để xảy ra loại chuyện bừa bãi vậy sao?” Sài Chiêu nhìn kỹ từng người trong chính sảnh, thấy Lý Trọng Nguyên trốn tránh, mắt xám không ngừng đảo trên người y, “Trọng Nguyên.”

Lý Trọng Nguyên giật mình nhào người ra, “Có thuộc hạ.”

“Sai người đi dẫn Thẩm Khấp Nguyệt tới đây.” Sài Chiêu phát phát tay nói, “Bản vương muốn đích thân hỏi nàng ta.”

Mắt Lý Trọng Nguyên vội loé lên, chần chờ một lát liền cúi người xuống nói, “Thuộc hạ... Tuân mệnh.”

Ngô Hữu nhìn bóng dáng cứng nhắc của Lý Trọng Nguyên, đáy lòng dâng lên dự cảm không tốt, lắc người chồm trước mặt Lý Trọng Nguyên, ôm quyền nói, “Vương gia, để thần đi là được.” Vừa dứt lời đã bước xa xoay người đi nhanh ra ngoài.

Lý Trọng Nguyên chậm chạp đứng sang một bên chính sảnh, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, lòng bàn tay mồ hôi chảy ròng ròng, chân mày

xoắn lại, cắn môi dưới, tựa như muốn cắn chảy máu vậy.

“Đại phu bắt mạch cho A Hoành vẫn chưa có đi.” Sài Chiêu nhớ ra nói, “Người đâu, mau mời đại phu đến đây, dẫn Thảm Khấp Nguyệt lại đây để đại phu chẩn mạch xem rốt cuộc nàng ta thế nào.”

Ân Sùng Quyết xoay người ra hiệu cho thị vệ phía sau, thị vệ nhanh chóng đi về tầm ốc sau hậu viện.

Sài Chiêu có chút đăm chiêu, rồi lắc đầu cười ra tiếng nói, “Thảm Khấp Nguyệt một mạch theo đuôi, vốn tưởng rằng nhiều lắm cũng chỉ là mật thám, nhưng xem ra còn có ý đồ sâu hơn... Quả nhiên ta đã coi thường vị Thảm cô nương này rồi.”

Ân Sùng Quyết cong cong khoé môi, nhìn quanh chính sảnh ra về buồn bã nói, “Sùng Quyết cũng rất thắc mắc, bản lĩnh của Thảm cô nương đúng là không thể xem nhẹ. Chẳng qua... nàng ta xinh đẹp như vậy, đáng về lúc nào cũng mảnh mai động lòng người, chỉ sợ mười người thì mất chín người có ý với cô ta rồi. Phò mã gia, ngài nói xem đúng không?”

Lý Trọng Nguyên hoảng hốt không có nghe thấy, Ân Sùng Quyết lại lên giọng gọi, “Phò mã gia?”

“Đúng.” Lý Trọng Nguyên cố gắng bình tĩnh lại.

“Phò mã gia si tình với công chúa, hai người vốn là thanh mai trúc mã, lưu luyến tình thâm Sùng Quyết sớm đã nghe nói, nhất định phò mã gia không bị Thảm Khấp Nguyệt mê hoặc đâu.” Ân Sùng Quyết cười đắc ý, “Có phải không?”

Lý Trọng Nguyên cắn chặt môi cúi đầu đáp lại, mồ hôi trên thái dương chảy ròng ròng, vội vàng dung tay áo lau đi.

“Thảm cô nương.” Ngô Hữu hô lớn chạy vào hậu viện hẻo lánh, “Thảm cô nương.”

Ngô Hữu đẩy vội cửa phòng ra, “Thảm cô nương.”

Thảm Khấp Nguyệt chậm chạp búi tóc, đứng dậy nhìn ra ngoài viện, cười quyến rũ, “Ngô tướng quân.”

Ngô Hữu thờ dốc, “Thảm cô nương, cô... cô thực sự... mang thai sao?”

Thảm Khấp Nguyệt nhặt trâm trên bàn trang điểm lên, nhìn vào gương đồng từ từ cài, sau lại nhìn thật kỹ mới đứng dậy nói: “Ta biết Ngô tướng quân vì sao mà đến, Khấp Nguyệt đi theo ngài là được.”

“Cô có biết...” Ngô Hữu nuốt nuốt yết hầu, “Ân Sùng Quyết nói có phải là thật không?”

“Đúng.” Thảm Khấp Nguyệt không chút lần tránh nói.

Ngô Hữu hít một hơi khí lạnh, run giọng nói, “Là... ai?”

Thảm Khấp Nguyệt nhìn Ngô Hữu một lúc, tim hần đập dồn dập muốn nhảy ra khỏi ngực, hần sợ, sợ nữ nhân này nói đến cái tên mà hần nghĩ trong đầu.

“Sao Ngô tướng quân lại nghĩ đến người kia?” Thảm Khấp Nguyệt cong cong khoé mắt cười, “Không có chuyện đó.”

Ngô Hữu thoáng bình ổn nỗi lòng, nói lắp nói: “Ta sao biết được người đó là ai? Thảm cô nương... theo ta đi thôi.”

Thảm Khấp Nguyệt lại liếc nhìn gương đồng mấy lần, vỗ vỗ búi tóc rồi đi theo sau Ngô Hữu.

Ngô Hữu dẫn theo Thảm Khấp Nguyệt đi vào chính sảnh, đại phu đã đến từ lâu, Nhạc Hoành cũng ngồi ngay ngắn cạnh Sài Chiêu, thần sắc nặng nề, mặt hạnh tối lại không còn vẻ linh hoạt như xưa.

Lý Trọng Nguyên mới liếc nàng một cái, thân mình tựa như ngã xuống hồ băng ở Thương Sơn, đông cứng như pho tượng băng. Thảm Khấp Nguyệt lại không nhìn hần, lập tức đi đến giữa chính sảnh, quỳ trước mặt Sài Chiêu, trấn định nói, “Khấp Nguyệt ra mắt Kỳ vương gia, cùng vương phi.”

Sài Chiêu nhìn kỹ dáng người uyển chuyển của nàng ta, cũng không có nhiều lời với nàng, ra lệnh cho đại phu, “Mau đi xem chút đi.”

“Tuân lệnh.”

Thảm Khấp Nguyệt nhìn đại phu đang đến gần khẽ lắc đầu, sấn tay áo lên quỳ xuống đất, “vương gia, không cần làm phiền đại phu... Khấp Nguyệt đúng là có thai.”

Bên tai Lý Trọng Nguyên ong ong như sấm nổ, hai mắt nhắm lại khẽ thở dài.

Nhạc Hoành kinh ngạc nhìn Sài Chiêu, Sài Chiêu khẽ nắm bàn tay lạnh băng của nàng, ánh mắt ngưng trọng không nói gì.

“Phụ thân của đứa bé là ai?” Ân Sùng Quyết vội hỏi.

Tim Ngô Hữu giật thót nhưng không dám nhìn Lý Trọng Nguyên, gắt gao nhìn chằm chằm cái miệng đang ngậm kín của Thảm Khấp Nguyệt, long bàn

tay cũng run rẩy.

“Là ai?” Ân Sùng Quyết tiến lên mấy bước ép hỏi, hần bức thiết muốn nghe cái tên kia, hần biết nhất định là người kia.

“Ân Sùng Quyết sao nguoi có tình gây sự thế hả?” Ngô Hữu hung hăng nói, “Dù sao nguoi ta cũng là một cô nương, cho dù có nổi khổ hay không thì cũng tìm chỗ khoan dung độ lượng, Ân nhị thiếu không nên tuyệt tình như vậy.”

“Tìm chỗ khoan dung độ lượng?” Ân Sùng Quyết cười khê đáp, “Tha cho ai? Là dâm phụ trước mắt, hay dâm phụ sau lưng nàng ta? Có khi nào chính là... Ngô tướng quân ngài không?”

“Câm miệng!” Ngô Hữu phẫn nộ quát, “Nguoi còn làm càn nữa, ta quyết không tha cho nguoi!”

“Đều im miệng cho bản vương.” Sài Chiêu lạnh lùng nói, “Bản vương muốn nghe Thẩm Khấp Nguyệt nói. Thẩm Khấp Nguyệt, nguoi mau nói cho bản vương biết. Cho dù nguoi có bầu cũng không phải tội đáng chết, bản vương chỉ muốn biết nam nhân hoang đường làm chuyện bừa bãi với nguoi là ai, không muốn lấy mạng nguoi, nguoi mau nói rồi ta sẽ cho qua.”

Chính sảnh bỗng yên tĩnh đến cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, Nhạc Hoành nhìn cái bụng phẳng của Thẩm Khấp Nguyệt, thấp giọng nói, “Ta cũng sắp làm mẹ, cũng biết nguoi không dễ gì. Nếu nguoi không tin bọn họ, Nhạc Hoành ta có thể đảm bảo tuyệt đối không làm khó nguoi.”

Thẩm Khấp Nguyệt cúi nguoi lạy Sài Chiêu và Nhạc Hoành, sau nâng mắt lên cười yếu ớt, gior tay rút trâm trên búi tóc hướng cổ họng mình đâm tới...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Người bên ngoài chưa kịp hô lên tiếng, Lý Trọng Nguyên đã chạy tới đoạt lấy cây trâm trong tay Thẩm Khấp Nguyệt, cây trâm sắc nhọn đâm cháy máu lòng bàn tay hần, nhuộm đỏ một mảng.

“Phò mã gia...” Thẩm Khấp Nguyệt nức nở nói.

“Phò mã làm vậy là có ý gì?” Ân Sùng Quyết làm vẻ hoài nghi nói: “Thẩm Khấp Nguyệt muốn liều chết bảo vệ nam nhân kia, phò mã gia động lòng trắc ẩn sao? Hay là vốn đã biết rõ nguoi kia... là ai?”

Lý Trọng Nguyên dùng sức bóp mạnh, trâm ngọc trong tay liền gãy đôi, “Ta biết... Nguoi kia là ai.”

Đại sảnh nhất thời giống như cung đã căng dây, tiếng tim đập dồn dập căng thẳng. Sài Chiêu thấy sắc mặt Nhạc Hoành trắng bệch, khê néo lòng bàn tay nàng, ánh mắt dừng trên khuôn mặt run rẩy của Lý Trọng Nguyên.

“Trọng Nguyên đại ca...” Ngô Hữu còn muốn nói mấy câu, đã bị Lý Trọng Nguyên gior tay ngăn lại.

Lý Trọng Nguyên khê than một tiếng rồi kéo vạt áo quỳ xuống bên cạnh Thẩm Khấp Nguyệt. “Sai lầm mà Lý Trọng Nguyên ta phạm phải sao lại để một nữ nhân liễu yếu đào tơ thay ta gánh vác chứ? Trọng Nguyên có bất tài thì cũng không thể tuyệt tình, hôm nay cho dù vương gia có giết tiểu nhân, tiểu nhân cũng không oán hận một câu. Đứa nhỏ trong bụng Thẩm Khấp Nguyệt là ... của tiểu nhân.”

“Hả?” Đại sảnh ồ lên, chư tướng hai bên không ngừng tròn mắt há miệng nhìn nhau, “Phò mã... Đây...”

Thẩm Khấp Nguyệt ngã xuống mặt đất, vò vạt áo, thấp giọng nức nở, “Sao chàng phải làm vậy... là ta sai...”

Lý Trọng Nguyên cúi rạp đầu vẫn không nhúc nhích, đợi Sài Chiêu lên tiếng. Ngô Hữu thấy vẻ khó lường trên mặt Sài Chiêu, quỳ một gối xuống nói: “Vương gia... Việc này thật giả thế nào rất khó nói, nề tình Trọng Nguyên đại ca đổ máu cùng chúng ta vào sinh ra tử, mong vương gia xem công lao của huynh ấy mà... xử nhẹ...”

Mất Nhạc Hoành phẩm đỏ, run giọng nói: “Phò mã, nguoi không cảm thấy... có lỗi với công chúa sao?”

Lý Trọng Nguyên co rúm nguoi, khó khăn ngẩng đầu, miệng nghẹn ngào nói, “Tĩnh Nhi... Tĩnh Nhi...” Hần cố sức nhớ lại đêm triều miên kia, hần nhớ rõ... dưới thân là thê tử hần mong nhớ ngày đêm, vì sao, sáng hôm sau mở mắt ra lại là nữ nhân bên cạnh lúc này. Nhưng nằm trên giường hần không có quá nhiều ảo não, như là hoàn thành khát vọng từ lâu, như là tìm kiếm được khuây khoả. Cho dù lúc này trước mặt Sài Chiêu nói ra hết thảy, Lý Trọng Nguyên cũng không có sợ hãi bất an, ngược lại là cảm giác thoải mái.

“Công chúa cùng Sài gia đối xử với phò mã không tệ!” Ân Sùng Quyết nói, “Phò mã thế nhưng chịu không nổi kẻ khác mê hoặc, làm ra chuyện khiến công chúa thương tâm. Chỉ sợ không riêng công chúa tan nát cõi lòng, ngay cả hoàng thượng... Cũng sẽ nổi trận lôi đình.”

Hai chân Ngô Hữu run bần bật, lại hận Ân Sùng Quyết thấu xương, ngang ngạnh nói: “Ân Sùng Quyết, ngươi lắm lời vừa thôi. Vương gia chưa có lên tiếng đã đến lượt ngươi nói năng bậy bạ sao?”

“Lý Trọng Nguyên nguyên ý mặc cho vương gia xử phạt.” Lý Trọng Nguyên cao giọng ngắt lời Ngô Hữu. “Là tiểu nhân có lỗi với công chúa. Chỉ xin vương gia không làm khó Thẩm Khấp Nguyệt.”

“Phò mã gia cũng thực đa tình quá đi.” Ân Sùng Quyết nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lý Trọng Nguyên, “Chẳng lẽ phạt ngươi từ bỏ vị trí phò mã ngươi cũng can tâm tình nguyện.”

Sài Chiêu phát phát tay ý bảo Ân Sùng Quyết đừng nói nữa, cầm chén trà trên bàn khẽ nhấp một ngụm, buông xuống nói: “Trọng Nguyên muốn như thế nào? Định giữ Thẩm Khấp Nguyệt ở bên cạnh sao?”

Lý Trọng Nguyên xoay người nhìn khuôn mặt Thẩm Khấp Nguyệt gầy yếu tái nhợt, ánh mắt buồn rầu nói: “Việc đã đến nước này, tiểu nhân còn có quyền lựa chọn sao? Cho dù không cho nàng danh phận cũng không thể bỏ mặc nàng và đứa nhỏ được. Tiểu nhân đã làm tổn thương một người, sao có thể hại một người nữa. Vương gia...”

“Nếu ta không có nhớ lắm.” Ân Sùng Quyết nghĩ nghĩ nói, “Lý phò mã, là ở rể Sài gia?”

“Ồ ồ.” Hai chữ này vang lên bên tai Lý Trọng Nguyên như dao đâm vào người vô cùng khó chịu, hẳn chưa từng thống hận hai chữ này như vậy.

Thấy Lý Trọng Nguyên trầm mặc không nói, Ân Sùng Quyết lại nói: “Kỳ thật nam tử tam thê tứ thiếp cũng là bình thường, phò mã gia muốn lưu lại Thẩm cô nương chúng ta cũng không thể nói gì. Chính là...” Ân Sùng Quyết nhìn Sài Chiêu rồi tiếp tục nói: “Nhưng đứa nhỏ sau này sinh ra, phải làm thế nào?”

Lời vừa nói ra, mọi người trong đại sảnh đều bàn tán to nhỏ. Nhạc Hoành kéo tay Sài Chiêu, ghé sát vào tai nói nhỏ mấy câu. Sắc mặt Sài Chiêu khẽ biến, rồi mau chóng khôi phục trấn định, lạnh lùng nhìn hai người đang quỳ bên dưới.

“Đứa bé này...” Lý Trọng Nguyên cắn môi, hít một hơi thật sâu nói: “Đứa bé này vốn không phải người họ Sài, không có liên quan gì với Sài gia hết. Nó... là con của Lý Trọng Nguyên ta, nó họ Lý.”

Thẩm Khấp Nguyệt không thể nén nữa khóc lớn thành tiếng, nước mắt tuôn rơi trên mặt đất, bộ dáng yếu ớt càng khiến Ngô Hữu thương tiếc, chỉ hận mình không thể biến thành hổ sói mà giết chết Ân Sùng Quyết.

Sài Chiêu chậm rãi đứng lên, ngạo nghễ phui phui áo khoác, đi đến trước mặt Lý Trọng Nguyên nói: “Ngươi thân là phò mã đương triều, là phu quân của nữ nhi duy nhất của hoàng thượng. Ngươi chỉ cần suy nghĩ một chút, sẽ thấy công chúa sẽ đau lòng cỡ nào. Hoàng thượng vốn kỳ vọng ngươi rất cao, ngươi sẽ thất vọng đến đâu. Bản vương... có phải cũng nhìn lắm ngươi rồi không?”

Lời này từng chữ khắc vào tim, người trong đại sảnh thờ cũng không dám thở mạnh, tuy là không ai dám nói chen vào, nhưng ai cũng biết, Lý phò mã trước mắt, sợ rằng không có ngày ngẩng mặt lên được nữa.

Sài Chiêu tiếp tục nói: “Đây là chuyện trong nhà của công chúa, cho dù bản vương có bất mãn thế nào cũng không thể tự tiện quyết định thay hoàng thượng và công chúa một điều gì. Chuyện sau này trong quân, cũng không bận phò mã nhọc lòng nữa, phò mã chỉ cần suy nghĩ cho kỹ đến khi quay về kinh nên giải thích với hoàng thượng và công chúa thế nào là được.”

Ân Sùng Quyết thấy Sài Chiêu tựa như không muốn tiếp tục truy đến cùng chuyện này nữa, có chút không cam tâm, nhưng khi nghe Sài Chiêu nói mấy lời này... nghĩ đến trọng trách trong quân của Lý Trọng Nguyên, lại như là chuyện mừng vậy. Ân Sùng Quyết đang muốn nói thêm mấy câu, thấy Nhạc Hoành nhìn mình lắc đầu, chỉ đành nuốt xuống lời sang một bên.

Sài Chiêu nhìn Thẩm Khấp Nguyệt ngã trên mặt đất thất thần, liếc mắt lạnh lùng nói: “Dẫn nàng ta đi, bản vương không muốn nhìn thấy nàng ta nữa.”

Thẩm Khấp Nguyệt chống tay định đứng dậy, nhưng quỳ dưới đất hồi lâu chân đã tê dại, vừa nhồm dậy người đã ngã xuống mặt đất, Lý Trọng Nguyên cúi người nắm lấy cổ tay gầy yếu của nàng ta, khẽ dùng sức nâng nàng ta dậy, vừa xoay người vừa nói: “Chúng ta đi.”

“Trọng Nguyên đại ca!” Ngô Hữu cắn răng hô lên nghĩ muốn giữ hân lại.

Lý Trọng Nguyên lại như không nghe thấy, đỡ Thẩm Khấp Nguyệt gầy yếu đi thẳng ra chính sảnh, mặc kẻ tướng lĩnh nhìn mình khinh thường.

Trong tâm phòng

“Sao tới hôm nay nàng mới nói cho ta biết... chuyện Tịnh Nhi không thể có con...” Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành bực mình nói.

Mất hạnh tở về tui thân, Nhạc Hoành thấp giọng nói: “Chuyện này cũng không phải chuyện tốt lành gì, lòng công chúa nhất định rất khó chịu, ta lại nói ra nói vào không phải càng khiến công chúa và phò mã đau lòng sao?”

“Tuy là vậy...” Sài Chiêu đang muốn cao giọng, lại thấy Nhạc Hoành có chút giận dữ, đành phải hạ giọng dịu dàng nói: “Ta là phu quân của nàng, nàng có thể nói cho ta biết sớm chứ.”

“Ta thấy... cũng không phải chuyện đại sự gì cần chàng phải biết cả.” Nhạc Hoành cụp mắt, “Khi chúng ta từ Huy Thành trở lại Vân Đô, ta liền cảm

thấy trong vương phủ là lạ, phòng bếp lúc nào cũng sắc thuốc, hỏi hạ nhân thì ấp úng không nói. Khi đó trong phủ ngoài thúc phụ, cũng không ai có bệnh cả, ta liền nghĩ kỹ, chỉ có công chúa... nhưng không dám hỏi thẳng mặt...”

“Thế nên nàng liền đi kiểm tra thang thuốc kia?” Sài Chiêu vỗ vỗ lưng Nhạc Hoành hỏi.

“Ta không cố ý muốn xen vào chuyện của người khác, lúc đó thực sự là lo lắng cho công chúa.” Nhạc Hoành thẳng thắn thành khẩn nói, “Ta tìm chút bã thuốc đi hỏi, thế mới biết...” Nhạc Hành từ từ thấp giọng, “Chuyện đó...”

Sài Chiêu động lòng, ôm lấy Nhạc Hoành trấn an nói: “Vừa rồi ta quá nóng giận, chuyện như vậy... đổi lại là ai cũng buồn lòng. Công chúa nhất định rất đau lòng... Công chúa biết A Hoành có thai, vui mừng không biết phải làm thế nào. Ta bây giờ mới biết thì ra muội ấy vui mừng vì Sài Chiêu có người nói dối, bù lại chuyện đáng tiếc của muội ấy.”

Sài Chiêu vỗ vai Nhạc Hoành tiếp tục nói: “Chuyện vừa rồi cũng phải bỏ qua thôi. Lý Trọng Nguyên là phò mã đương triều, muốn phán tội hấn ta cũng không có tư cách. Huống chi...” ánh mắt Sài Chiêu lộ vẻ khó xử.

“Huống chi...” Nhạc Hoành thăm dò về mặt trượng phu, “Huống chi công chúa không thể sinh con, nếu để Lý Trọng Nguyên tuyệt hậu, hấn cũng sẽ nuôi tiếc cả đời.”

Sài Chiêu kéo Nhạc Hoành qua, ôm lấy khuôn mặt bình tĩnh của nàng, “Nếu đã kết làm vợ chồng, chuyện cực khổ gì cũng phải cùng nhau đối phó, có con tất nhiên càng viên mãn, nếu thực sự không có phúc khí con cháu, chỉ cần có người kia ở bên cạnh, cũng là đủ rồi. đây không phải lý do cho phép tìm người khác phạm sai lầm. Tuy Lý Trọng Nguyên đáng thương nhưng không thể tha thứ.”

“Không thể tha thứ cho Lý Trọng Nguyên được.” Nhạc Hoành đành giọng nói, “Hôm nay trước mặt mọi người hấn bày trò nói đứa bé trong bụng Thẩm Khấp Nguyệt là họ Lý, sẽ không có nửa phần quan hệ với Sài gia ta... Mong rằng công chúa không mềm lòng, khi về cũng không cho phép nữ nhân kia bước vào cửa cung nửa bước. Lý Trọng Nguyên là thực lòng yêu công chúa... có phải không?”

Sài Chiêu có chút do dự, chưa xót nói, “Trước ngày hôm nay ta có thể khẳng định nói với A Hoành, nhưng từ hôm nay trở đi... ta không bao giờ tin tình cảm của hấn nữa. Lý Trọng Nguyên... ta không bao giờ tin dùng nữa.”

“Hôm nay ai cũng thấy vận số của Lý Trọng Nguyên ở Đại Chu đã tận.” Nhạc Hoành khẽ thở dài nói: “Sai một li, đi một dặm, Lý Trọng Nguyên thật sự quá hồ đồ.”

“Hấn là người thông minh.” Sài Chiêu cười nói, “Chính là lúc này người gắng kể so với hấn cao tay hơn, cũng hiểu lòng người hơn, cho nên hấn mới có thể rơi xuống vực sâu khó có thể thoát, cho nên mới cam nguyện chặt đứt tiền đồ rộng mở mà bảo hộ nữ nhân của hấn. A Hoành...” Sài Chiêu vỗ vỗ hai gò má Nhạc Hoành, “Mặt thám Thẩm Khấp Nguyệt này, không phải mưu đồ với Sài gia quân, mà là...”

“Tình kẻ?” Nhạc Hoành tròn mắt hạnh hỏi.

“Sau lưng Thẩm Khấp Nguyệt nhất định định có cao nhân chi điểm.” Sài Chiêu gật đầu nói, “Cái thai trong bụng nàng ta cũng là quân cờ không thể thiếu.”

“Cho nên...” Nhạc Hoành nhìn về mặt cần trọng tính toán của trượng phu, “Chàng giận không dùng Lý Trọng Nguyên, cũng là vì hấn và công chúa...”

“Người hiểu ta cũng chỉ có Nhạc Hoành.” Sài Chiêu tán dương ngắm nhìn thê tử thấu hiểu lòng người, “Nếu Lý Trọng Nguyên không có quyền thế, cho dù Thẩm Khấp Nguyệt có sinh con nói dối cho hấn cũng coi như chỉ có thể bảo trụ tính mạng bọn chúng, nếu là Lý Trọng Nguyên nắm quyền... Cao nhân sau lưng Thẩm Khấp Nguyệt sẽ dựa vào đứa bé trong bụng Thẩm Khấp Nguyệt mà giật dây vị phò mã này khiến Đại Chu ta sang một trang mới.”

“Chàng chuyện gì cũng biết hết...” Nhạc Hoành nghiêng mặt nhìn về mặt anh tuấn kiêu ngạo của Sài Chiêu, bóp bóp má y nói: “Còn có chuyện gì mà Kỳ vương gia ngài không biết không?”

Sài Chiêu vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng mặc cho Nhạc Hoành bóp má mình, lông mi che khuất đôi mắt u ám, nhu hoà nói: “Chuyện bản vương không biết là...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

“Chuyện gì?” Nhạc Hoành vươn hai tay ôm cổ Sài Chiêu, chờ câu trả lời của y.

“Phải làm gì với A Hoành của ta đây.”

Trong phòng ở hậu viện, Lý Trọng Nguyên im lặng cùng Thẩm Khấp Nguyệt ngồi đó khá lâu, nghe tiếng thóc thút thít của nàng ta, bỗng lên tiếng: “Ta đã

nhận mẹ con nàng, vậy còn khóc lóc gì nữa?”

Hắn không mở miệng còn đỡ, vừa nói xong, Thảm Khấp Nguyệt khóc càng dữ dội hơn, khiến Lý Trọng Nguyên cũng luống cuống tay chân.

“Thôi được rồi, thôi được rồi.” Lý Trọng Nguyên an ủi người phụ nữ đang khóc đến bờ vai run rẩy. “Lý gia còn có hậu, cũng coi như ông trời không bạc với ta, ta cũng nên biết đủ...”

Thảm Khấp Nguyệt nghi hoặc, ngừng khóc, nghẹn ngào nói: “Tại sao chàng lại không thể có con...”

Lý Trọng Nguyên nhủ mảy, thờ dài một hơi rồi quay người qua nhìn chiếc bàn đá tro tro ngoài sân, nói: “Ta và Tịnh Nhi thành hôn đã nhiều năm nhưng vẫn chưa thể có đứa con nào, e là... đời này không còn hy vọng.”

Thảm Khấp Nguyệt giờ tay áo lên lau khôe mắt ướt đầm, nói nhỏ: “Trước đây chẳng phải phò mã gia nói mình và công chúa thường xuyên xa cách nên mới... Ngày sau thống nhất thiên hạ, hai người sớm chiều bên nhau, đương nhiên sẽ có cơ hội.”

Lý Trọng Nguyên cười chua chát, há miệng định nói gì nhưng rồi lại thôi, ánh mắt toát lên vẻ tiếc nuối khó mà che giấu. Thảm Khấp Nguyệt nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của hắn, lòng cũng hiểu ra phần nào, thử thăm dò nói: “Hay là... công chúa...”

“Đừng nói nữa!” Lý Trọng Nguyên bỗng ngắt lời. “Tịnh Nhi rất tốt! Là ta... có lỗi với nàng ấy...”

Thảm Khấp Nguyệt là người tinh ý biết bao, ngay lập tức hiểu được nguyên do nào mà cặp vợ chồng này nhiều năm chưa có con. Trong lòng nàng ta dâng trào cảm giác thỏa mãn để an ủi mình. Cho dù Sài Tịnh là công chúa chí cao vô thượng của Đại Chu thì sao chứ! Nàng ta không có khả năng nổi dõng tông đường cho phu quân, dù Lý Trọng Nguyên có yêu nàng ta cỡ nào thì cũng không thể thỏa mãn được. Còn Thảm Khấp Nguyệt nàng, sẽ không bao giờ rời xa người đàn ông này, cũng chỉ có nàng ta mới có thể cho hắn những gì hắn khao khát.

“Lúc này vương gia nói...” Thảm Khấp Nguyệt thức thời chuyển hướng câu chuyện. “Từ này không cần chàng lo chuyện quân tình nữa... Đều là lỗi của thiếp.”

“Không liên quan gì tới nàng.” Mặt Lý Trọng Nguyên không còn vẻ nuối tiếc nữa mà ánh lên vẻ lạnh lẽo. “E rằng... vương gia đã sớm muốn ruồng bỏ ta, bên cạnh ngài ấy đã có huynh đệ họ Ân đặc lực, Vân Tu cũng đã thể hiện năng lực của mình dưới sự điều dắt của vương gia. Lý Trọng Nguyên ta là cự thần đã hết thời, không cần đến, bị nghi kỵ cũng là chuyện ta đã liệu định trước, không liên quan đến nàng.”

Mặt Thảm Khấp Nguyệt lại đỏ ửng lên, bàn tay mềm mại chạm vào bàn tay thô ráp của hắn, hắn vẫn để yên không né tránh. Thảm Khấp Nguyệt không nén được, nói: “Tĩnh nghĩa, công trạng ngày xưa, vương gia thật sự có thể xóa bỏ tất cả sao?”

“Quyền thế là vậy đó.” Lý Trọng Nguyên cười lạnh nói: “Trước khi Ân Sùng Húc và Vân Tu dẫn quân đánh trận, vương gia đã trò chuyện với ta. Uống cho ta cứ tưởng vương gia muốn tốt cho ta... Xem ra là...” Mặt Lý Trọng Nguyên bỗng lóe lên vẻ sắc lạnh. “Hắn đã sớm đề phòng ta, nghi kỵ ta...”

“Vương gia và chàng tình như huynh đệ, sao ngài ấy lại đối xử với chàng như thế?” Thảm Khấp Nguyệt truy hỏi.

“Tại sao ư?” Lý Trọng Nguyên nhìn chằm chằm vào cái bụng còn chưa nhô lên của Thảm Khấp Nguyệt. “Sài gia sớm đã có ý đồ mưu phản, phụ hoàng không có con trai, chỉ có mình Tịnh Nhi. Ta ở rể Sài gia, sau này tất cả con cái đều mang họ Sài, như vậy lẽ ra phải thân cận hơn so với con rể bình thường. Đáng tiếc ta và Tịnh Nhi không thể có con, phụ hoàng... chắc là rất thất vọng về ta.”

Thảm Khấp Nguyệt im lặng nghe hắn nghiêng răng thốt ra từng câu từng chữ, dịu dàng đến sát bên cạnh hắn.

“Nếu đã không sinh được con cho Sài gia, vậy ta chỉ có thể làm một chàng rể bình thường. Rể là người ngoài... làm được gì chứ?” Lý Trọng Nguyên lắc đầu cười tự giễu rồi nói tiếp: “Phụ hoàng đương nhiên sẽ ngày càng xem trọng vương gia vì dù gì thì hắn cũng họ Sài. Từ đó, vương gia liền né tránh tra, vốn ta còn tưởng mình nghĩ nhiều, hôm nay xem ra... là ta đã nghĩ quá ít!”

Thảm Khấp Nguyệt thấy trong ánh mắt mát mẻ của hắn có xen lẫn ngọn lửa không cam tâm bèn thuận thế vỗ về bàn tay lạnh lẽo của hắn, giọng nói trong veo như tiếng oanh vàng thánh thót bên tai hắn: “Phò mã gia, ngài gan dạ, tài trí không thua gì vương gia, sao có thể chịu thua, sống không hy vọng như thế được... Chuyện này do Khấp Nguyệt gây ra, nếu vì thế mà chàng thật sự không còn ý chí gì nữa thì Khấp Nguyệt sẽ mãi mãi không tha thứ cho mình. Ngày tháng còn dài, phò mã gia vẫn thao võ lược không thua kém vương gia, chắc chắn có thể lại được trong dụng, đạt được mong muốn!”

Hàng mi của Lý Trọng Nguyên khẽ chớp chớp, bất giác siết chặt bàn tay của Thảm Khấp Nguyệt, hé miệng nói: “Tạm thời cứ thế đã, để ta nghĩ lại, cần nhắc lại...”

Thảm Khấp Nguyệt nhìn người đàn ông bên cạnh đang cố tỏ vẻ trấn tĩnh, nàng ta biết Lý Trọng Nguyên của lúc này đã không còn là Lý Trọng Nguyên của hôm qua, cho dù nhìn rất trấn tĩnh nhưng trong lòng đã dậy sóng, chỉ cần tác động thêm một chút thì sẽ tạo thành sóng dữ, khuấy động Sài gia quân thoát nhìn bình lặng như hồ nước trong veo kia.

Gia Nghiệp Quan, Lương Quốc.

Rét đậm sắp đến, sự oán giận của bách tính bị đẩy ra ngoài thành làm lá chắn bảo vệ thành cũng ngày càng lớn, ánh mắt mỗi người đều rực lửa, hận không thể đầu hàng Sài gia quân.

Ân Sùng Húc nhìn bách tính Lương Quốc đã bắt đầu dao động, lắc đầu nói: “Vương gia quả nhiên nói không sai, một khi con rét đến, bách tính không

chịu được rét thì Gia Nghiệp Quan không cần đánh cũng thắng.”

“Thiếu chủ trí dũng song toàn, bụng đầy mưu lược, ngài ấy nói chắc chắn không sai được!” Vân Tu lau thanh kiếm trên tay, đắc ý nói: “Chỉ mong chúng để lại ít quân Lương để tể thành bảo kiếm này của ta, đã mười mấy ngày không thấy máu rồi, nó cũng bực bội lắm đây!”

Ân Sùng Húc cười bất đắc dĩ: “Vân tướng quân suốt dọc đường luôn giành tiên phong, không ai cản được, sao vẫn giữ dáng vẻ ngông nghênh của một kiếm khách giang hồ như thế?”

Vân Tu trừng mắt, găm mu bàn tay mình, nói: “Ta là một lãng tử giang hồ, huynh bảo ta phải có dáng vẻ thế nào? Hay là giống như các huynh vậy, người mặc khôi giáp, mở miệng là nói những lời đả bôi sáo rỗng?”

Ân Sùng Húc khẽ nhếch môi, đến gần Vân Tu, mỉm cười nói: “Lần này vương gia để huynh làm tiên phong không chỉ vì muốn huynh giúp ta một tay, nỗi khổ tâm của ngài ấy Vân tướng quân không hiểu sao?”

“Không hiểu!” Vân Tu đáp ngay không cần nghĩ ngợi: “Huynh nói ta nghe xem nào!”

Ân Sùng Húc lắc đầu nói: “Kỳ vọng của ngài, là muốn huynh lập được công lớn, ngày sau khai hoàn về triều có thể giúp huynh thành công với hoàng thượng, trở thành tướng quân thậm chí phong tước không hầu, Vân tướng quân rất có triển vọng đây.”

Thấy Vân Tu còn có vẻ mơ mơ màng màng không hiểu lắm, Ân Sùng Húc lại nói nhỏ: “Vân tướng quân bắt ta phải nói toạc ra sao? Huynh càng có uy tín của trong quân thì ngày sau thế lực của vương gia càng thêm vững chắc, quân quyền của ngài ấy không thua gì hoàng quyền... Vân tướng quân?”

Vân Tu như hiểu ra, rồi như chưa hiểu lắm, xua tay nói: “Đừng nói nữa, ta không hiểu hết được đâu. Tóm lại thiếu chủ bảo ta làm gì thì ta làm nấy, những chuyện khác ta không quan tâm.”

“Còn chuyện này nữa.” Ân Sùng Húc kiên trì nói: “Có cô nương nào không thích nam tử có công danh chứ, bây giờ Vân tướng quân còn một thân một mình, tiểu thư khuê các trong kinh thành nhiều như mây, đợi khi Vân tướng quân vinh quy về Huy Thành, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu của họ. Huynh tuyệt đối không được phụ sự kỳ vọng vương gia dành cho huynh.”

Khỏe môi Vân Tu nhếch lên một nụ cười cô độc, nói với Ân Sùng Húc: “Ân tướng quân, nếu huynh công thành danh toại, người trong lòng huynh đang ở đâu?”

Ân Sùng Húc ngăn người, đang định lên tiếng thì binh sĩ của Ân Gia Bảo bước vội tới, dâng một bức thư lên: “Đại thiếu gia, thư từ Tuy Thành!”

“Thư gia còn quý hơn ngàn vàng!” Vân Tu khoanh tay nói: “Ân đại thiếu gia xem thư xong rồi trả lời ta cũng không muộn.”

“Thư từ Tuy Thành.” Ân Sùng Húc lăm bắm, trong lòng xúc động: “Tính ra thì... lẽ nào...” Ân Sùng Húc vui mừng, nhận lấy phong thư, xé toạc rồi vội vàng mở ra: “Mục Dung... sinh rồi!”

Vân Tu nghe xong thì há miệng ngạc nhiên: “Hả? Phu nhân huynh sinh rồi à?”

Ân Sùng Húc đập hai tay vào nhau, vui mừng nói: “Vân tướng quân, ta có con trai rồi! Mục Dung đã sinh cho Ân gia ta một đứa con trai!”

“ha ha!” Vân Tu cũng bật cười ha hả. “Chuyện vui! Đúng là chuyện vui! Chúc mừng huynh!”

Ân Sùng Húc thấy Vân Tu thật lòng chúc mừng mình thì dè dặt Vân Tu nói: “Trước khi đánh Gia Nghiệp Quan gặp được chuyện vui thế này, Sài gia quân chắc chắn sẽ chiếm được nó, đánh thẳng đến kinh đô Lương Quốc, đúng không?”

Vân Tu đang định lên tiếng thì chợt có cơn gió lạnh nổi lên, bầu trời đầy mây bỗng có tuyết bay la tả, rơi vào da thịt rét lạnh đến xương. Vân Tu ngẩng đầu nhìn trời, miệng lẩm bẩm: “Mới đó mà có tuyết rơi, quả nhiên ông trời đang giúp chúng ta.”

“Tuyết rơi, tuyết rơi rồi!” Binh sĩ trong quân doanh mừng rỡ reo lên: “Còn chưa đến tiết tiểu hàn đã có tuyết rồi!”

Ân Sùng Húc đọc thư lần nữa rồi cẩn thận xếp bỏ vào trong ngực áo. Hắn liếm hạt tuyết trên môi, vui mừng nhắm mắt lại.

Vân Tu nhảy lên lưng ngựa, chỉ kiếm về phía Gia Nghiệp Quan đang xông xáo, nói: “Ân đại thiếu gia, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

Ân Sùng Húc từ tốn quay người lại, bình tĩnh nói: “Đợi. Đợi bách tính của Gia Nghiệp Quan giúp chúng ta phá thành, chúng ta không đánh mà thắng!”

Nửa đêm, cửa thành Gia Nghiệp Quan bị bách tính gận giữ công phá, tiếng động long trời lở đất khiến cho tướng sĩ Sài gia quân cách đó mấy dặm cũng đồng loạt đứng dậy, chỉ đợi Ân Sùng Húc ra lệnh một tiếng.

Vân Tu giương lá cờ hình chim ưng đỏ của Sài gia, đi trước nhất. Đám binh sĩ nôn nóng chờ đợi đã lâu cũng hăm hở hành quân về phía Gia Nghiệp Quan, chưa tới một canh giờ sau, cờ chim ưng đỏ đã tung bay trên cổng thành, con chim ưng trên đó đang giương cánh phản phất như muốn cất cánh bay.

Ân Sùng Húc leo lên tường thành cũ kỹ, tuyết ngày càng lớn, cả khoảng không trắng toát như làm bùng sáng chân trời tối mịt, một đám bông tuyết rơi trên tóc, trên vai hắn rồi từ từ tan chảy. Đôi mắt Ân Sùng Húc ánh lên vẻ tự hào, quay lại nhìn đám tướng sĩ quỳ gối quy hàng của Lương Quốc, trong lòng dâng lên cảm giác thích chí chưa từng có.

Tô Tả đụng vào khuỷu tay Vân Tu, liếc nhìn Ân Sùng Húc nói: “Vị Ân đại thiếu gia này thường ngày ôn hòa hiền hậu, nhưng lúc này cũng toát lên vẻ khi phách rồi đấy. Đúng là thắng một trận là khí thế tăng một bậc, ngay cả Tô Tả ta cũng cảm thấy đặc ý.”

“Đó cũng là nhờ thiếu chủ cho chúng ta cơ hội.” Vân Tu kiêu ngạo nói: “Nếu không công lao này có tới lượt chúng ta không?”

“Đúng vậy!” Ngô tá vội vàng ủng hộ. “Nghe nói Ân đại thiếu gia vừa có con trai, vừa khéo hôm nay lại chiếm được Gia Nghiệp Quan, chúng ta có cần làm gì chúc mừng huynh ấy song hi lắm môn không?”

“Thôi bớt việc đi.” Vân Tu nhủ mảy nói: “Đang đánh trận nên bớt làm lỗ đi.”

Ung Thành.

“Vô Sương đại nhân.” Âm vệ đẩy cửa ra, sợ hãi tiến vào. “Gia Nghiệp Quan... Gia Nghiệp quan...”

“Đã bị chiếm.” Vô Sương bụng chén trà lên, nói như sớm đã dự đoán được.

“Đã mất.” Âm vệ mặt buồn rười rượi. “Tối qua trời bỗng có tuyết lớn, bách tính giữ ngoài thành gây rối, một mực muốn vào thành, xung đột với binh sĩ.. Sài gia quân nhân cơ hội xuất quan... không bị ngăn cản gì mà chiếm thành luôn.”

“Bất bách tính giữ thành là ta hiến kế cho vương gia.” Vô Sương kinh ngạc nói: “Ta đương nhiên biết kế này không thể kéo dài qua mùa rét đậm, mục đích là mong Khấp Nguyệt ở trong Ung Thành có thể thuyết phục Lý Trọng Nguyên phản lại Sài Chiêu trước khi mùa rét tới, lấy mạng Sài Chiêu để giải vây cho Gia Nghiệp quan. Ai ngờ... ai ngờ...” Vô Sương bẽ tay rã rã. “Đánh giá cao tiện nhân này rồi! Rét đậm đã tới mà ả vẫn chưa thành công, bây giờ Gia Nghiệp Quan đã mất, vương gia và hoàng thượng ắt sẽ nổi trận lôi đình, hận không thể mang ta ra băm thành trăm mảnh.”

“Vậy phải làm thế nào ạ!” Âm vệ sợ hãi nói: “Vô Sương đại nhân, có phải chúng ta không thể trở về Lương Đô nữa không? Nếu là thế, chi bằng... chi bằng mọi người giải tán, dù gì cũng giữ được tính mạng.”

“Đồ vô dụng!” Vô Sương giáng một bạt tai thật mạnh. “Mới thất bại nhỏ nhoi thôi mà đã khiến người sợ hãi thế này rồi. Nếu ai nấy cũng vô dụng hèn nhát như người, Lương Quốc ắt sẽ vong! Đáng tiếc chỉ cần Vô Sương ta còn, Lương Quốc ắt sẽ được cứu!”

“được cứu!” Âm vệ ôm bên mặt sưng vù, ngạc nhiên nói: “Vô Sương đại nhân có diệu kế gì, thuộc hạ chắc chắn sẽ làm tròn thỏa.”

“Mấy ngày trước ta bảo người sai người lấy một thứ từ chỗ vương gia về, đã mang đến chứ?” Vô Sương lấy lại bình tĩnh, nói.

“Đồ nào?” Âm vệ hoàn hồn lại, gật đầu lia lịa. “mang đến rồi. May mà lúc người của thuộc hạ lẩn vào Gia Nghiệp quan, hai bên còn đang đánh nhau nên không cần quá tốn sức. Vương gia nghe là đại nhân cần nên lập tức sai người mang tới. Đại nhân xem thử có phải thứ này không?”

Âm vệ lấy một cái túi gấm trong áo ra, trình lên cho Vô Sương. “Đại nhân xem.”

Vô Sương đưa tay nhận lấy, cân nhắc một chút rồi mở ra, đồ thứ trong đó ra lòng bàn tay mình, môi nở nụ cười đặc ý đáng sợ. Âm vệ cũng không biết trong đó là gì, thấy sắc mặt Vô Sương như thế, cũng tò mò muốn nhìn... Trong túi gấm ấy là một chiếc khóa vàng cỡ chừng nắm tay trẻ con, có điều đã ngả màu xám vì quá cũ kỹ, trên đó còn toát ra mùi cháy khét vì bị thiêu. Âm vệ khịt khịt mũi, lùi lại, cúi đầu xuống.

“Cũng may vương gia còn giữ lại thứ này.” Vô Sương cười nói: “Xem ra con người ai cũng có những ham thích nhất định, sở thích của vương gia là có ích nhất.”

“Sở thích của vương gia là...” Âm vệ tò mò hỏi.

“Chiến lợi phẩm!” Vô Sương vuốt ve dấu ấn đã bị thiêu cháy trên chiếc khóa vàng. “Linh Tiêu kiếm của Thái tử Đan nước Yên, cung vàng của Nhạc Hoàn ở Thương Châu, cây giáo của Nhạc Hoàn... Nhiều, nhiều lắm...”

“Vậy chiếc khóa vàng nho nhỏ này là của ai?” Âm vệ nghi hoặc.

“Đây là...” Vô Sương tung chiếc khóa vàng lên không trung rồi tiếp lấy, cười nói: “Đây là đồ vật của Nhạc Đồng – con trai út của Nhạc gia, đệ đệ của Nhạc Hoàn!”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

“Một chiếc khóa vàng nho nhỏ lại có ích gì?” Âm vệ nghi ngờ hỏi.

“Đây là...” Vô Sương tung khóa vàng lên trời rồi bắt lại, cười nói: “Đây là đồ của tiểu nhi tử Nhạc gia Tiểu đệ của Nhạc Hoành ... Nhạc Đồng.”

“Tiểu đệ của Nhạc Hoành?” Âm vệ không ngừng ngạc nhiên. “Khi thành Thương Châu bị phá, Nhạc phu nhân ôm con trai út tự thiêu đi theo trượng phu và trưởng tử chết trên chiến trận... Nhạc Đồng khi đó còn chưa được 1 tuổi. Đồ của nó? Vô Sương đại nhân, thuộc hạ ngu dốt, không biết ý của ngài.”

Vô Sương cười xuy nói: “Nhạc Đồng còn quá nhỏ, khi vương gia đến thì đã cháy đến mức khó mà nhận ra, trong đồng tro tàn chỉ có chiếc khóa vàng mà nó vẫn đeo, vương gia liền nhặt lấy, cùng với cung vàng của Nhạc Hoành và thanh giáo của Nhạc Hoàn. Ba năm trôi qua, cho dù có đào mộ người Nhạc gia lên thì Nhạc Đồng chưa được 1 tuổi có thể thấy được gì chứ?”

Âm vệ tỉnh ngộ nói: “Xương cốt còn non, tất nhiên là không còn gì cả.”

“Không sai!” Vô Sương âm hiểm cười nói: “Nhạc Hoành vào Thương Châu an táng người nhà, nhất định cũng không tìm được di hài của tiểu đệ.”

“Đại nhân là muốn...” Âm vệ tuy chậm hiểu nhưng cũng cảm thấy vô cùng thú vị, “Nếu Nhạc Hoành nhìn thấy đồ của tiểu đệ, nhất định không xác định được Nhạc Đồng còn sống hay đã chết. Chính cô ta còn có thể may mắn chạy thoát, một đứa bé cũng có thể được Nhạc phu nhân ủy thác cho người khác trước lúc lâm chung, bảo vệ huyết mạch của Nhạc gia?”

“Cuối cùng thì người cũng không đến mức ngu ngốc không cứu được.” Vô Sương rút từ tay áo ra một chiếc khăn sạch màu trắng, khề lau chùi bụi bám trên chiếc khóa vàng, chỉ lau một lúc vết bẩn đã sạch hết, màu vàng sang bóng chói mắt, thời gian lâu mà vẫn như mới. Ở giữa chiếc khóa có khắc một chữ ‘Đồng’, vòng xung quanh chữ Đồng là hoa văn của Nhạc gia tại Thương Châu. Âm vệ cũng thấy đường nét được khắc rất tinh xảo, nhìn không được nhìn thêm mấy lần, nhưng nhớ lại món đồ này là lấy từ xác người cháy đen của nhà họ Nhạc thì chợt giật mình kinh sợ.

“Nhưng làm thế nào mới có thể để Nhạc Hoành nhìn thấy di vật của tiểu đệ?” Âm vệ gãi đầu hỏi.

“Không phải là di vật!” Vô Sương tức giận cao giọng nói, “Lẽ vật chúng ta tặng Nhạc Hoành phải là còn sống mới đúng.”

Âm vệ vội vàng cầm miệng rử mắt xuống, Vô Sương hừ một tiếng nói: “Ngày sinh của Nhạc Hoành cũng sắp đến rồi, cô ta rất ít ra khỏi soái phủ, Sài Chiêu lại như hình với bóng canh giữ bên cạnh... Muốn lấy mạng Sài Chiêu không có con mồi nào hữu dụng hơn ái nữ của hắn. Vật này tuy khó đưa vào tay Nhạc Hoành trong phủ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp.”

“Thuộc hạ xin đại nhân chỉ điểm.”

Vô Sương đưa chiếc khóa vàng đã lau sạch cho âm vệ, nói đầy ẩn ý: “Khắp Nguyệt đã nhiều ngày không ra khỏi soái phủ, lúc này người ra vào soái phủ thuận tiện nhất cũng chỉ có Ngô Hữu và Ân Sùng Quyết mà thôi.”

“Thuộc hạ biết nên làm như thế nào rồi!” Âm vệ hiểu ý nói.

“Trong hai người này...” Vô Sương nhếch miệng cười, “Ân Sùng Quyết... Là nhị ca của Nhạc Hoành... Hắn, hắn là hữu dụng hơn so với Ngô Hữu.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Ngoài Ung Thành.

“Nhị thiếu gia.” Lục Quang Vinh – thủ lĩnh của đám binh sĩ Ân Gia Bảo chạy tới nói: “Ung thành phòng thủ kiên cố không thể công phá, mới đây đại thiếu gia chiến thắng thế như chẻ tre, sao ngài vẫn ngày đêm ba chuyến tuần thành, không thể buông lỏng sao?”

“Không thể chủ quan được.” Ân Sùng Quyết nhìn không chớp mắt nói: “Thiên hạ một ngày không thống nhất thì chúng ta không thể lơ là được. Các ngươi cũng vậy.” Ân Sùng Quyết dừng bước, nhử mây nhìn về thành thôi của Lục Quang Vinh nghiêm nghị nói: “Nhìn về nhân tâm của người xem.”

Lục Quang Vinh lại vội vàng đứng thẳng người, sợ hãi chờ Ân Sùng Quyết lên tiếng. Ân Sùng Quyết xoay người lạnh lùng nói: “Vào Sài gia quân, các ngươi không còn là gia tướng của Ân Gia Bảo ở Tuy Thành ngày xưa nữa, ta và đại ca đã nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi, nhìn tinh thần của quân sĩ Sài gia chúng ta cũng phải học theo người ta. Sau này chiến thắng trở về kinh, nếu được phong đô đốc thì bộ dáng này để người ta cười rưng rưng à?”

“Thuộc hạ biết sai!” Đám Lục Quang Vinh cúi đầu cung kính nhận lỗi.

Ân Sùng Quyết nghiêm nghị tiếp tục tuần tra phía trước, đi tới một nhánh của sông Hoài liền nhớ ra gì đó, gọi Lục Quang Vinh lên trước, “Đưa mấy bà đồ đã chọn từ trước vào phủ, A Hoành cũng sắp sinh rồi, đồ đạc nào cần mua thì chuẩn bị cho thoải mái đi.”

“Nhị thiếu gia yên tâm.” Lục Quang Vinh đáp, “Không cần ngài phân phó, thuộc hạ đã sai người đi đón...”

Thấy Lục Quang Vinh đã theo mình từ lâu mà muốn nói lại thôi, Ân Sùng Quyết bình tĩnh hỏi: “Còn chuyện gì muốn nói với ta?”

Về mặt Lục Quang Vinh có chút khó xử, do dự hồi lâu mới nói: “Còn có chuyện... trước khi rời khỏi Ân Gia Bảo, bảo chủ cũng đã thông báo với thuộc hạ... Nhị thiếu gia không nên thân thiết quá với vương phi, phải có điểm... chứ có không đúng mực...”

“Không đúng mực?” Ân Sùng Quyết âm trầm nói: “Mỗi một chuyện đều là vương gia giao cho ta, chẳng qua là phụng mệnh làm việc, có gì không đúng

mực?”

“Là thuộc hạ ăn nói tùy tiện, nhị thiếu gia chớ nổi giận.” Lục Quang Vinh cúi đầu nói.

“Ý tứ của cha ta rồi.” Ân Sùng Quyết tiếp tục nói: “Sau này không cần phải nhắc lại với ta.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

“Bắt lấy ta, đuổi ta đi.”

Một đám trẻ nhỏ đuổi nhau chơi đùa trên bờ cát ven sông, người chạy ta tuổi rất vui vẻ. Ân Sùng Quyết chợt cảm thấy đáng ghét, nhú nhú mày đi sang hướng khác...

Sài gia quân quân kỷ nghiêm minh, từ ngày vào Ung Thành cũng coi như là sống hoà thuận vô sự với dân chúng, bọn nhỏ đã sớm không còn sợ hãi đám quân sĩ này, nhìn thấy người Ân Gia Bảo tuần tra cũng không sợ vẫn chơi đùa bắt.

Ân Sùng Quyết mới quẹo sang thì đám trẻ ba bốn tuổi đang đuổi bắt đã túm áo cãi nhau ầm ĩ.

Trong nhà Lục Quang Vinh cũng có nữ nhi tầm tuổi mấy đứa nhỏ, nhìn bọn chúng chơi với nhau lại thấy thân thiết, dừng bước chân hứng thú nhìn một chút, cười nói, “Trẻ nhỏ ở Ung Thành cũng gan dạ gồm.”

Ân Sùng Quyết chán ghét nhìn đám hài đồng lùa nhau đến bên bờ cát, phui tay áo nói, “Mau rời đi.”

Đang nói, một đứa bé bị túm áo từ trong túi rơi ra thứ gì đó văng đến dưới chân của Ân Sùng Quyết.

Lục Quang Vinh đến gần nheo mắt nhìn nói: “Gia đình dân thường ở Ung Thành mà cũng có đồ vật quý vậy sao?” vừa nói Lục Quang Vinh liền khom người nhặt lên, dung tay áo xoa xoa, lật tới lật lui nhìn, “Cũng nặng lắm đây.”

Nam đồng thấy người bên ngoài nhặt được đồ của mình, liền oà lên khóc lớn, thấy hân khóc to, lại có một đám người lớn nhìn, đám trẻ nhỏ liền chạy tan tác, chỉ còn một mình nam đồng kia người dính bùn đất không ngừng khóc thét.

“Thứ này sao trông quen thế...” Lục Quang Vinh nhìn kỹ, “Chữ khắc này không giống chữ bình thường, còn có chữ... Đồng?”

Ân Sùng Quyết giơ tay ra nói: “Người đi theo Ân gia cũng đã gặp không ít đồ đặc, một món đồ của đứa bé mà cũng khiến người tò mò vậy sao? Đưa ta xem sao.”

Lục Quang Vinh cung kính đưa cho Ân Sùng Quyết, “Nhị thiếu gia kiến thức rộng rãi, nhìn có biết thứ này hay không?”

Ân Sùng Quyết hồ hững nhìn, chẳng qua cũng là một chiếc khóa vàng cầu phúc mang theo người của trẻ nhỏ, cầm trên tay cũng khá nặng, không khỏi lại nhìn kỹ đứa bé đang khóc, thấy hân thân mặc áo choàng vải thô, cả mặt đều dính bùn, nhìn không ra dáng dấp của con cái nhà giàu.

Ân Sùng Quyết lại lau bùn đất trên chiếc khóa đi, vừa liếc qua chữ khắc trên đó mắt liền khựng lại... “Hoa văn hình dây leo...” Ân Sùng Quyết nhắm mắt nghĩ thật kỹ, chợt nhớ ra: “Thương Châu! Tỉnh quốc công phủ!”

Lục Quang Vinh bừng tỉnh nói: “Nhị thiếu gia nói đúng! Thảo nào hoa văn này quen như vậy, Thương Châu, bảng hiệu của Tỉnh quốc công phủ, đều khắc hoa văn này!”

“Không chỉ vậy...” Ân Sùng Quyết nhìn chăm chăm đứa bé kia nói, “Đoán đao hộ thân của A Hoành cũng có khắc hoa văn dây leo... A Hoành từng nói với ta chiếc cung vàng muội ấy làm mất... cũng vậy.”

“Lẽ nào...” Lục Quang Vinh hoảng sợ nói, “Lẽ nào đây là người của Tỉnh quốc công phủ Nhạc gia?! Đồng... Ai có tên là Đồng chứ?”

“Nhạc Đồng!” Ân Sùng Quyết hít sâu chậm rãi nói, “Con út Nhạc gia, tiểu đệ của A Hoành – Nhạc Đồng!”

“Nhạc gia ngoại trừ nữ nhi may mắn sống sót... Còn lại không phải đều tuần tiết vì quốc gia sao!” Lục Quang Vinh lắc đầu nói, “Nghe nói Nhạc phu nhân mang theo con thơ tự sát, thi thể cháy đen trong phủ... Nhạc Đồng khi đó còn là một đứa bé còn quần tã, không có khả năng chạy thoát.”

Ân Sùng Quyết nắm chặt chiếc khóa vàng, nhấn trán thấp giọng nói: “Lời tuy như vậy, vào thành Thương Châu, chúng ta theo Thôi thúc đi Kỳ Ân Tự mang hài cốt của Nhạc gia về an táng, Lục Quang Vinh người cũng biết mà.”

Lục Quang Vinh nhớ lại ngày đó, gật đầu nói: “Thuộc hạ vẫn nhớ rõ, người nhà họ Nhạc mất đã ba năm, sớm đã không nhận ra được gì, Nhạc Đồng lúc đó vẫn nhỏ như vậy, lại bị cháy đen...” Lục Quang Vinh cúi đầu xuống nói, “Căn bản đã không còn sót lại cái gì, ngoài nắm đất khô cứng... Đâu còn tìm được cái gì?”

“Vậy được rồi!” mắt Ân Sùng Quyết loé sáng, “Nhạc Đồng có thể đã chết, cũng có thể vẫn còn sống... Bởi vì không ai tận mắt nhìn thấy con út của Nhạc gia chết hay sống. Đứa bé còn bọc tã rất dễ chết...” Ân Sùng Quyết thở gấp nói, “Cũng có thể dễ dàng... mang ra khỏi Tỉnh quốc công phủ, giữ được một tia huyết mạch của Nhạc gia.”

Lục Quang Vinh cả kinh nói: “Nhị thiếu gia nói có lý. Nhạc gia có thể có Thôi thúc tận trung bảo vệ nữ nhi của bọn họ, tất nhiên cũng có khả năng có người cứu tiểu nhi tử họ Nhạc.” Lê nào...” Lục Quang Vinh run rẩy chỉ đứa bé vẫn đang khóc nức nở, “Lê nào nó chính là... Nhạc Đồng!”

Đứa bé mới thoảng ngừng khóc đã thấy đám người hung hăng nhìn mình, sợ hãi lại khóc rống lên, miệng vẫn nấc nghẹn nói: “Đồ của cháu... Trả lại cho cháu... Trả lại cho cháu...”

“Hay là ...” Lục Quang Vinh do dự nói, “Đề thủ hạ đi hỏi hần vài câu? Chẳng qua là đứa bé ba bốn tuổi, nhất định không nói dối.”

“Chậm đã.” Ân Sùng Quyết ngăn Lục Quang Vinh đang định rảo bước lại, “Chính bởi vì là một đứa trẻ, nó căn bản không nhớ được cái gì, nếu là bị cha mẹ nuôi dạy mấy câu, chỉ sợ người hỏi lại càng không thể tin.”

Lục Quang Vinh cảm thấy có lý, ngừng bước chân nói: “...Chúng ta nên làm thế nào mới phải?”

Ân Sùng Quyết chậm rãi nhắm hai mắt, trầm tư chốc lát nói: “Việc này có thể lớn có thể nhỏ, trong đó có bầy cũng khó nói, chớ tùy tiện làm gì, người trấn an nó mất câu để nó tự về nhà, phái người đi theo, cẩn thận tìm hiểu lai lịch người nhà đứa bé này.”

“Thuộc hạ rõ ý tứ của nhị thiếu gia.” Lục Quang Vinh nghe Ân Sùng Quyết nói thấy cũng có lý, gật đầu nói, “Thuộc hạ nhất định theo lệnh ngài đi làm. Vậy chiếc khóa vàng... Trả lại cho đứa bé kia?”

Ân Sùng Quyết lại nhìn thêm thật kỹ chữ ‘Đồng’ khắc trên mặt chiếc khóa vàng, xong trừ trừ nói: “Khóa vàng... Tạm thời để lại chỗ ta, đợi ta... đi tìm hiểu ý tứ của A Hoành...”

“Nhị thiếu gia không định đem chuyện hôm nay gặp được nói cho vương phi sao?” Lục Quang Vinh kinh ngạc nói.

Ân Sùng Quyết vuốt ve hoa văn trên chiếc khóa, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm, trầm mặc một lúc lâu không nói gì. Lục Quang Vinh ở bên đã lâu cũng biết Ân Sùng Quyết ái mộ Nhạc Hoành từ lâu, hôm nay lại thấy hần rầu rĩ, cảm đồ của Nhạc gia mà lưu luyến như nắm tay Nhạc Hoành, trong lòng cũng thổn thức, cho nên cũng không dám vội vã hỏi, thận trọng quan sát động tác của Ân Sùng Quyết.

Ân Sùng Quyết thu hồi chiếc khóa, khẽ nhếch môi thấp giọng nói, “A Hoành sắp lâm bồn, mặc kệ đứa bé trước mắt có phải tiểu đệ Nhạc Đồng của muội ấy hay không, chỉ sợ sẽ quấy rầy A Hoành an dưỡng, làm muội ấy không an tâm sinh nở. Chuyện này nhất định vương gia sẽ không muốn thấy...” Ân Sùng Quyết xoay người nói, “Chuyện hôm nay, các người không ai được tiết lộ nửa lời, đợi ta điều tra rõ ràng rồi sẽ bẩm báo vương gia.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Soái phủ Ung Thành.

Khi Ân Sùng Quyết trở lại Soái phủ, trời đã tối đen, trăng rằm đang lên toả ánh sáng lộng lẫy. Ân Sùng Quyết vuốt chiếc khóa vàng cất trong người, lòng rất nặng nề.

“Vương phi ở đâu?” Ân Sùng Quyết mở miệng hỏi một hạ nhân đi ngang qua.

“Bẩm Ân tướng quân, vương phi dùng bữa tối xong đang đi tản bộ ở hậu viện.” Hạ nhân trả lời.

“Một mình sao?” Ân Sùng Quyết hỏi tiếp.

“Vương gia đang nghị sự với mấy vị tướng quân ở thư phòng, vương phi có ti nữ đi hầu bên cạnh, tướng quân không cần phải lo lắng.”

“Được rồi.” Ân Sùng Quyết khẽ đáp lời rồi hướng thẳng phía phòng mình mà đi.

Mới rảo bước tiến vào cửa viện của mình, tâm trạng Ân Sùng Quyết đã căng thẳng, hít một hơi xoay người đi về hậu viện.

Đèn dầu ở hậu viện đã tàn, Sài Chiêu rất sợ Nhạc Hoành khi đi vì tối quá mà vấp ngã cho nên sai người cứ cách một cột lại treo một cái đèn lồng, đủ để không gian sáng tỏ như ban ngày, ánh sáng chói lợi chiếu khắp bốn phía.

Nhạc Hoành đi được một lúc thì dừng bước, vỗ vỗ cái bụng nhô cao, cười nói tựa như đang chơi đùa với hài tử vậy, đáng vẻ ngây thơ khiến cho Ân Sùng Quyết đứng nhìn từ xa cũng không khỏi cong cong khóe môi, đúng là không muốn đi lên quấy rầy sự an nhàn của nàng.

“Nhị ca?”

Ân Sùng Quyết đang định xoay người rồi đi lại bị Nhạc Hoành gọi lại, đành phải dừng bước xoay người lại.

“Nhị ca đến lúc nào vậy?” Nhạc Hoành thông thả bước tới cười nói, “Sài Chiêu cũng có thể để cho huynh được thanh nhàn sao?”

Ân Sùng Quyết cười nói: “Vương gia cùng mấy vị tướng quân khác có việc cần bàn luận, chắc là đại sự tấn công vào hoàng cung Lương quốc... Ta đã ở lại Ung Thành, tất nhiên là cứ an tâm mà ở đây thôi, được an nhàn là chuyện tốt mới đúng.”

Nhạc Hoành mỉm cười, mắt to giống như trăng non cong cong xinh đẹp, “Nhị ca dọc đường trải qua nhiều chuyện, cho nên cũng đã trưởng thành không ít.”

Ân Sùng Quyết sóng vai cùng nàng đi bộ trong sân, cặp mí mắt nhiên nói: “Ý A Hoành là trước đây nhị ca là người không hiểu chuyện sao?”

Nhạc Hoành hơi sững sốt, nhưng chỉ là trong nháy mắt, sau đã tự nhiên nói: “Nhị ca nhận được thư ở Tuy Thành chứ? Mục Dung sinh con trai. Ân bá bá có trưởng tôn nhất định rất vui mừng. Đại ca biết nhất định cũng sẽ vui lắm, mới đó mà đã làm cha trẻ con rồi... thực sự là... thời gian thấm thoát như thoi đưa...”

Ân Sùng Quyết khẽ cười, phụ họa nói: “Đúng vậy, nhaoáng lên huynh cũng trở thành nhị thúc rồi, nên có dáng vẻ của bậc trưởng bối thôi. A Hoành... Cũng sắp làm mẫu thân... trong khoảng thời gian ngắn ta đã có hai đứa cháu gọi là thúc thúc, sao có thể không tiến bộ được... A Hoành nói xem có đúng không?”

“Nhị ca thấu hiểu như vậy, Sài Chiêu không ít lần khen huynh đặc lực với muội...” Nhạc Hoành vẫn duy trì đứng khoảng cách với Ân Sùng Quyết, coi như là cùng đi dạo với Ân Sùng Quyết nhưng hẳn làm thế nào cũng không theo kịp bước chân nàng, chỉ cần nhaoáng đến gần Nhạc Hoành đã kịp thời tránh ra, chỉ có tà áo lướt qua đầu ngón tay Ân Sùng Quyết, nhưng chưa kịp đợi hẳn nắm được đã mềm mại lướt qua, tựa như chưa từng chạm vào.

“A Hoành...” Ân Sùng Quyết ngập ngừng nói, “cung vàng mà vương gia đưa cho muội có phải phỏng theo cây cung trước đây của muội không?”

“Hà?” Nhạc Hoành quay sang nhìn Ân Sùng Quyết, gật đầu nói, “Lúc trình diễn tài nghệ trước thánh thượng Sài Chiêu đã từng nhìn thấy cung của muội, mặc dù không thể làm giống y hệt, nhưng cũng có bảy tám phần tương tự... nhất là...” Nhạc Hoành cười cười nói: “Chàng nhớ rõ hoa văn dây leo khắc trên cây cung... thật là giỏi.”

“Hoa văn dây leo...” Ân Sùng Quyết cứng đờ người, cố gắng trấn định nói, “Nhị ca nhớ trên cây đoản đao tùy thân của A Hoành cũng có khắc hoa văn ấy.”

Nhạc Hoành cười hì hì trượt cây đao trong tay áo ra, quơ quơ trước mặt Ân Sùng Quyết nói: “Không phải ở ngay đây sao?”

Nương theo ánh sáng đèn lồng, cây đao trong tay Nhạc Hoành mỏng như cánh ve, sáng rực rỡ, ngón tay cầm chuôi đao tinh mỹ xảo diệu, hoa văn quán quanh quả là khéo léo.

“Quả nhiên là hoa văn dây leo...” Ân Sùng Quyết khẽ lầm bầm.

“A Hoành rất thích hoa văn hình dây leo sao?” Ân Sùng Quyết tùy ý hỏi.

“Không phải vậy.” Nhạc Hoành nói thẳng, “Muội thích hoa Mạn Đà, không thích dây leo. chẳng qua là vì cha rất thích, cha luôn nói nó bền bỉ, sức sống mãnh liệt cho nên làm người cũng phải giống như nó, vì thế trong phủ ở Thương Châu nhiều nhất là dây leo. Hoa Mạn Đà xinh đẹp, lại mềm mại dễ tàn, đẹp lại khó nuôi sống, cha không thích muội như vậy...” tiếng Nhạc Hoành dần dần thấp xuống, con ngươi lấp lánh tựa hồ có chút xuất thần.

Ân Sùng Quyết biết mình đã chạm đến nỗi đau của Nhạc Hoành, nhưng vì chuyện vẫn còn hoài nghi nên đành phải hỏi tiếp, Ân Sùng Quyết chờ một lát liền tiếp tục nói: “Cung vàng và đoản đao đều vậy, thế còn đồ vật của người thân trong nhà muội thì sao? Cũng đều khắc hoa văn ấy sao?”

Nhạc Hoành ngạc nhiên nhìn Ân Sùng Quyết, “Hôm nay nhị ca hỏi muội về nó để làm gì?”

“Chẳng qua là...” Ân Sùng Quyết giả vờ nhàn tản nói, “Chẳng qua là nhắc đến cung vàng của A Hoành, cho nên mới tiện hỏi thêm mấy câu. Nhị ca sùng bái bậc anh hùng, Tĩnh quốc công cùng Nhạc thiếu tướng là đều anh hùng trong lòng nhị ca.”

Tuy Nhạc Hoành thấy hôm nay Ân Sùng Quyết hơi khác thường, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Cung vàng có khắc nó, thanh giáo của đại cai cũng thế...” Nhạc Hoành như là nhớ ra chuyện gì đó viên mắt có chút ẩm ướt, thấp giọng nói, “Tiểu đệ còn quán tã, tất nhiên không thể có binh khí... cho nên mẹ muốn cha vui vẻ, đã làm cho tiểu đệ một chiếc khóa vàng cầu phúc... cũng có khắc hoa văn ấy, cha nhìn thấy đã rất vui mừng...” Nhạc Hoành tựa như nhìn thấy gia đình hoà thuận yên vui trước đây, lầm bầm nói: “Cha nói, tiểu đệ từ nhỏ cũng phải giống với dây leo, thẳng tiến về phía trước, lướt qua muội và đại ca...”

“A Hoành không cần nói đến chuyện cũ khiến mình đau lòng nữa.” Ân Sùng Quyết ngắt lời nói: “Đều là nhị ca không tốt, không nên hỏi muội... những chuyện này, đừng nói nữa.”

Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt tĩnh lặng đầy hối hận tự trách của Ân Sùng Quyết, cặp mắt kiêu ngạo mơ hồ hiện tia bi thương, tay Ân Sùng Quyết không kiềm chế được sờ chiếc khóa vàng trong người.

“Nhị ca?” Nhạc Hoành thấy Ân Sùng Quyết nhìn mình sững sờ, liền gọi, “Nhị ca?”

“Ừm...” Ân Sùng Quyết giật mình lấy lại tinh thần, tự giễu lắc đầu, “A Hoành...” Ân Sùng Quyết đang định lấy chiếc khóa từ trong người ra, chợt thấy từ phía bên kia hậu viện có một dáng người oai hùng đang thông thả đi tới, bàn tay lại hạ xuống, cúi đầu cung kính nói, “Vương gia tới.”

“Trời đã tối như vậy, hiếm khi mới thấy Sùng Quyết đến giải buồn với A Hoành.” Sài Chiêu tự nhiên nói, “Bản vương cũng có chút không quan tâm đến nàng rồi.”

Ân Sùng Quyết chậm rãi bước đi, trầm ổn nói: “Cũng là đến hỏi xem A Hoành còn cần phải chuẩn bị gì thêm không, cũng đang định đi về, vương gia và A Hoành cũng đi nghỉ sớm đi.”

Sài Chiêu cũng không giữ lại, khẽ gật đầu cho phép Ân Sùng Quyết rời đi.

Đi ra khỏi hậu viện, Ân Sùng Quyết liền lấy chiếc khóa ra, dựa vào ánh trăng mà nhìn thật kỹ, hắn có thể khẳng định, đây là đồ của tiểu đệ Nhạc Hoành, nhưng hắn không dám mở miệng... Đối với người nhà, Nhạc Hoành vốn đau đớn ghi tạc trong lòng, hắn muốn nói, nhưng cũng không thể là lúc này.

A Hoành... Ân Sùng Quyết thu chiếc khóa vào trong lòng, khẽ lẩm bẩm, nếu đứa bé kia thực sự là tiểu đệ của muội, nhị ca sẽ trông coi cho muội, lần này, muội nhất định phải tin nhị ca.

Sáng sớm hôm sau

Ân Sùng Quyết bước nhanh đi tìm Lục Quang Vinh, mới vừa thấy mặt đã vội hỏi: “Nói mau, hài tử kia, nghe ngóng được gì không?”

Lục Quang Vinh cẩn thận nhìn quanh bốn phía, thấp giọng nói: “Thù hạ đã đi tìm hiểu qua, đứa bé trai kia tên là Liễu Đồng, mặc dù không họ Nhạc nhưng tên vẫn như nhau. Phu thê Liễu thị cũng mới dọn tới Ung Thành hai, ba năm trước, về thời gian cũng gần trùng với lúc Thương Châu bị công phá... Xem ra... Có lẽ nó chính là đứa bé kia. Nhị thiếu gia...”

Ân Sùng Quyết nắm chặt lòng bàn tay nói: “Các người bắt động im lặng theo dõi Liễu gia, chớ để người ngoài bàn tán. Trước khi A Hoành lâm bồn, việc này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài.”

“Nhị thiếu gia phân phó, thuộc hạ luôn nhớ kỹ.” Lục Quang Vinh gật đầu nói.

“Nhạc Đồng... tiểu đệ của A Hoành...” Ân Sùng Quyết khẽ thì thào, “Đi, dẫn ta đi xem nó một chút.”

Thấy hai người Ân Gia Bảo về mặt căng thẳng vội vã phóng ngựa đi, Ngô Hữu thò người ra, đứng thẳng người nhìn chăm chú vào đám bụi cuốn cuộn, “Đám người Ân gia kia sao hôm nay lại thần thần quỷ quỷ thế không biết? Xảy ra chuyện gì sao?”

Thị vệ đi cùng nhìn theo, lắc đầu nói: “Tướng quân cũng biết rồi đấy, người Ân Gia Bảo không ở cùng một chỗ với chúng ta, chuyện bọn họ làm quái đản là thường tình, chẳng qua chưa có ai nhắc nhở... Ân nhị thiếu và mấy người bọn Lục Quang Vinh từ hôm qua đi tuần thành trở về thuộc hạ thấy bọn họ đều lần tránh hết mọi người. Đêm qua Lục Quang Vinh mang theo mấy người mãi khuya mới trở về, vừa rồi đi cùng với Ân nhị thiếu chắc cũng là làm chuyện tối hôm qua rồi.”

“Trọng Nguyên đại ca mới gặp vận rủi...” Ngô Hữu phẫn hận nói, “Người Ân gia không biết sắp làm chuyện quái quỷ gì nữa, vương gia tin bọn họ Ngô Hữu ta cũng không tin. Sợ là Trọng Nguyên đại ca cũng là mắc mưu của hắn. Đi cùng ta xem coi thế nào.”

Ngô Hữu vừa nói tay đã kéo cương ngựa, bay người lên ngựa chạy theo hướng ngoài thành Ân Sùng Quyết và Lục Quang Vinh mới đi.

Ân Sùng Quyết và Lục Quang Vinh đi đến bờ sông Hoài ngày hôm qua, một đám hài đồng vẫn đang chơi đùa ở đó như là không có thấy hai người lớn đang đứng nhìn. Ân Sùng Quyết nhảy xuống khỏi lưng ngựa, mắt tìm kiếm đứa bé trai kia, chỉ thấy nó vẫn mặc áo choàng ngắn như ngày hôm qua, vết bùn đất dính đã khô cứng lại, nhưng nó vẫn hồn nhiên chẳng biết gì cười vui vẻ.

Thấy huyết mạch hầu môn lại lưu lạc đến tận đây, Ân Sùng Quyết cũng có chút chua xót, vẫy vẫy tay với Liễu Đồng nói, “Cháu... đến đây với thúc thúc.”

Liễu Đồng ngừng đuổi theo bạn cùng chơi, nhìn Ân Sùng Quyết hít hít nước mũi, lại dùng ống tay áo bần thiêu lau mũi, lắc đầu như trống bỏi nói: “Không đến.”

Ân Sùng Quyết không còn vẻ mặt chán ghét như hôm qua mới nhìn thấy nói nữa, lấy chiếc khóa vàng từ trong ngực áo ra, quơ quơ với nói nói: “Cái này có phải đồ của cháu làm rơi mất không?”

Liễu Đồng mở lớn mắt nhìn, thật thà nói: “Là của cháu, của cháu. Thúc lộn đồ của cháu, mau trả lại cho cháu.”

“Cháu qua đây, thúc thúc sẽ trả lại cho cháu.” Ân Sùng Quyết mỉm cười nói: “Còn không mau tới.”

Liễu Đồng chậm chậm đi đến trước mặt Ân Sùng Quyết, giơ tay muốn giật lấy chiếc khóa, Ân Sùng Quyết liền giơ tay lên nói: “Cháu tên gì?”

Liễu Đồng cúi đầu suy nghĩ một chút, mở mắt to nói: “Liễu... Đồng...”

“Cái khóa vàng này...” Ân Sùng Quyết nhìn kỹ nói: “Là ai cho cháu đeo ở trên người?”

Liễu Đồng chợt có chút sợ hãi, nuốt nước bọt không dám lên tiếng, Lục Quang Vinh thấy vậy liền sốt ruột, nắm lấy bả vai gầy yếu của nó nói: “Nhị thiếu gia hỏi cháu mau nói đi, cái khóa vàng này, cháu mang từ nhỏ sao? Hay là cha mẹ cháu nhặt được ở đâu rồi đưa cho cháu?”

“Đừng có dọa nó.” Ân Sùng Quyết cau mày cảnh cáo Lục Quang Vinh nói.

Lục Quang Vinh vội vàng lùi ra sau mấy bước tỏ vẻ từ ái, ôn hoà nói: “Cháu trả lời chúng ta, xong thúc sẽ mua kẹo đường cho cháu ăn.”

Nghe nói có kẹo đường ăn, mắt Liễu Đồng sáng lên, liếm liếm môi nói: “Đây là...”

“Khá khen cho Ân Sùng Quyết ngời.”

Lời còn chưa dứt, một roi ngựa đã quăng về bàn tay đang cầm chiếc khóa vàng của Ân Sùng Quyết, Ân Sùng Quyết tê rần cánh tay không khỏi buống lỏng, chiếc khóa bị đánh bay lên không trung, Ngô Hữu đạp lưng ngựa phóng người lên, vừng vàng đón được chiếc khóa sắp rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98

“Trả lại cho ta!” Ân Sùng Quyết mặc kệ khuỷu tay đang chảy máu, cảm tức quát Ngô Hữu, “Mau trả lại đồ cho ta.”

“Thứ gì mà khiến Ân nhị thiếu coi như bảo bối vậy?” Ngô Hữu cười ha ha nói: “Ta đây phải xem thật kỹ coi có phải là chứng cứ phạm tội mà Ân nhị thiếu thông đồng với địch hay không?” Ngô Hữu vừa nói vừa nhìn đồ trong lòng bàn tay, thấy chẳng qua chỉ là một chiếc khóa vàng bình thường, hồ nghi lật qua lật lại xem đi xem lại, thàn nói: “Sao lại là thứ đồ... bỏ đi...”

“Ngô tướng quân.” Ân Sùng Quyết đi đến gần Ngô Hữu vươn tay ra, “Ta nói lại lần cuối, mau trả lại cho ta!”

Ngô Hữu đã sớm tích góp không ít thù hận với Ân Sùng Quyết, lúc này phía sau cũng không thiếu quân sĩ đi theo, cho nên sao lại làm theo ý hấn được, nhìn thật kỹ đồ vật nho nhỏ, cũng không nguyên ý cứ như vậy mà đưa cho Ân Sùng Quyết.

Con người Ngô Hữu khề động, kéo cương ngựa qua nói: “Ta nhìn cũng không được gì, để vương gia nhìn thì hơn, thứ người muốn đi tìm vương gia mà lấy về.”

Vừa nói xong đã thúc ngựa phi đi, Ân Sùng Quyết thở phò nhìn Lục Quang Vinh nói: “Người trông đứa bé này, đừng để nó rời đi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

Soái phủ, Ung Thành.

Ngô Hữu nhảy xuống ngựa, hộ vệ phía sau thận trọng nói: “Tướng quân, chẳng qua cũng là một chiếc khóa vàng nhỏ nhoi, cũng không thể chứng minh được Ân Sùng Quyết phạm tội gì, không bằng... bỏ đi. Đừng để vương gia trách ngài chuyện bé xé ra to...”

“Câm miệng!” Ngô Hữu nóng gáy tức giận, “Ngay cả người cũng cảm thấy Ngô Hữu ta bị Ân gia lừa bịp là đáng đời phải không? Kê tiểu nhân mới làm những chuyện khuất tất như vậy, Ân Sùng Quyết tâm tư thâm độc, ta không tin hẳn không có vấn đề.”

Thấy Ngô Hữu nghiêm nghị lạnh lùng bước đến, thị vệ canh ngoài thư phòng cảnh lại nói: “Ngô tướng quân, thiếu chủ mới dùng bữa xong vừa mới chợp mắt, không muốn người khác quấy rầy, Ngô tướng quân xin hãy đợi lát nữa rồi trở lại cầu kiến.”

Ngô Hữu định đẩy hai người này ra, nhưng nghĩ tới chuyện của Lý Trọng Nguyên, là gan không biết sao cũng nhỏ đi không ít, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là dừng lại bước chân liêu lĩnh, lui về phía sau viện nói: “Cũng không phải đại sự gì, đợi một chút là được rồi.”

Cũng không biết là Ân Sùng Quyết có đuổi theo ngay hay không, cho nên Ngô Hữu lại có chút hoảng hốt, bàn tay cầm chiếc khóa không khỏi toát mồ hôi, mấy lần thiếu chút nữa cầm không vững vật nho nhỏ này.

“Ngô tướng quân cầm cái gì mà khẩn trương như vậy?” Nhạc Hoành dựa vào hành lang cười hi hi nói, “Tìm được bảo bối gì sao?”

Xin chào Vương phi...” Ngô Hữu cuống quýt xuống, còn chưa kịp khụy gối xuống đất, bàn tay cầm mồ hôi đã trượt một cái làm vật trong tay văng ra ngoài kêu “Cạch” một tiếng, lăn dài về phía Nhạc Hoành...

Chiếc khóa quay tròn mấy cái rồi dừng ở chân Nhạc Hoành, Nhạc Hoành cúi đầu nhìn, khuôn mặt tươi cười bỗng trắng bệch, kéo tỳ nữ sau lưng qua nói: “Nhanh, nhặt lên cho ta!”

Tỳ nữ khom lưng nhặt lên, thổi thổi đất cát bám trên đó, cúi người đưa đến tay Nhạc Hoàn.

Nhạc Hoàn run rẩy tiếp nhận, mới vừa nhìn qua đã đầu vầng mắt hoa, thân thể nghiêng ngả nhào về cột chống bên cạnh.

“Vương phi người không sao chứ!” Tỳ nữ vội vàng đỡ lấy thân thể mềm nhũn của Nhạc Hoàn.

Nhạc Hoàn hít một hơi thật sâu đẩy tỳ nữ đang đỡ mình ra, “Ngô Hữu, thứ này ngươi lấy được từ đâu. Nói mau.”

Ngô Hữu thấy sắc mặt Nhạc Hoàn tái nhợt thì cũng khiếp đảm, chẳng biết trình lên thứ này rốt cuộc là phúc hay họa, do dự trong giây lát liền nói: “Là đồ Ân Sùng Quyết nhặt được. Ở thôn trang ngoài thành... Rơi ra từ người một đứa trẻ... Vương phi... Làm sao vậy?”

“Đồng...” Nước mắt nóng hổi từ khe mắt tuôn như chuỗi hạt châu đứt dây, “Thật sự là Đồng Nhi sao? Có phải là... Một đứa bé trai tầm ba, bốn tuổi không?”

Ngô Hữu nhớ lại nói: “Vương phi nói không sai, chính là... Chính là một đứa bé trai ba, bốn tuổi!”

“Đồng Nhi, nhất định là Đồng Nhi!” Nhạc Hoàn khóc thành tiếng nói, “Đồng Nhi còn sống!”

“Đồng Nhi...” Ngô Hữu gãi đầu, “Đứa bé trai kia nhìn rất khỏe mạnh, đang ở cạnh bờ sông Hoài ngoài thành, vẫn đang chơi đùa rất vui vẻ với lũ trẻ khác...”

Nhạc Hoàn huyết sáo một tiếng, Bạch Long phía hậu viện vui vẻ lác lác chạy đến trước mặt nàng. Nhạc Hoàn dùng hết sức nhảy lên lưng ngựa, “Bạch Long, chúng ta đi tìm Đồng Nhi!”

Bạch Long vui mừng hí vài tiếng, chạy ra khỏi soái phủ.

“Vương phi!” Ngô Hữu lấy lại tinh thần, vội vàng hô lớn nói, “Người chờ một chút...”

“A Hoàn...”

Sài Chiêu bị tiếng động từ bên ngoài làm thức giấc, đẩy cửa phòng ra, “A Hoàn.”

Ngô Hữu quý vợ xuống đất, hoảng loạn nói: “Hồi bẩm Vương gia... Vương phi... Vương phi cười Bạch Long... chạy ra ngoài thành. Nói là...” Lời nói của Ngô Hữu lộn xộn, “Nói là đi đón... Đồng Nhi...”

“Đồng Nhi?” Sài Chiêu nhắm đôi mắt xám sẫm bên, “Đồng Nhi... Là... Nhạc Đồng...”

“Nhạc Đồng...” Ngô Hữu toát mồ hôi dọc sống lưng, “Nhạc Đồng...!”

Sài Chiêu giật vội kiếm của hộ vệ đang đứng gác, vội vàng chạy ra ngoài soái phủ nói: “Không kịp dẫn ngựa nữa, đưa ngựa của người cho ta, người ở lại soái phủ, triệu tập hộ vệ thân tín của bản vương cấp tốc chạy đến tiếp ứng bên bờ sông Hoài ngoài thành, không được chậm trễ.”

Ngô Hữu không biết mình đã nói hay làm sai điều gì, “Ngô Hữu đã biết... Vương gia, hay là thuộc hạ cũng đi theo?”

Trong lúc nói Sài Chiêu đã nhảy lên lưng ngựa, ghim chặt cương ngựa nói: “Ra lệnh cho vệ quân cấp tốc đi tìm chúng ta.”

“Vâng...” Ngô Hữu mới ngẩng đầu, Sài Chiêu đã thúc ngựa biến mất ở ngoài cửa phủ.

Ngoài cửa thành.

Ân Sùng Quyết vừa chạy vào cửa thành đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ phía soái phủ chạy lại, một dáng người khoác áo bào màu vàng chạy càng lúc càng gần, tiếng thúc ngựa liên hồi bên tai, xem lẫn hơi thở ồ ồ quen thuộc của Bạch Long chớp mắt đã lướt qua bên cạnh Ân Sùng Quyết.

“Là A Hoàn!”

“A Hoàn!” Ân Sùng Quyết vội xoay ngựa đuổi theo Nhạc Hoàn, “Muội nghe nhị ca nói đã.”

Hắc Phong Ân Sùng Quyết cười chạy kịp Bạch Long, sóng vai cùng Nhạc Hoàn nói: “A Hoàn, nhị ca chưa tìm hiểu rõ được rốt cuộc đứa bé kia có phải là tiểu đệ của muội không, vốn muốn chờ có manh mối rồi sẽ nói cho muội biết.”

“Nhị ca!” Nhạc Hoàn kéo chặt dây cương, giơ lên chiếc khóa vàng, nhìn thẳng phía trước nói, “Đây là đồ vật tủy thân của tiểu đệ, hôm qua huynh hỏi ta nhiều như vậy, cũng là vì cái này?”

Gió phất qua gò má có chút bỏng rát, Ân Sùng Quyết nhìn sườn mặt cứng cỏi của Nhạc Hoàn, “Muội mang thai nặng nề, nhanh trở về thành đi, nhị ca sẽ mang đứa bé kia về cho muội nhìn xem thật giả thế nào? Trở về đi A Hoàn.”

“Muội không chờ được lâu như vậy.” Nhạc Hoàn quát mạnh ngựa nói, “Có phải Đồng Nhi vẫn còn trên nhân gian hay không muội muốn biết ngay lập tức. Đi!”

Đường mòn bên bờ sông Hoài, mới nửa canh giờ trước đây tiếng trẻ con cười đùa, giờ đây đã an tĩnh rất nhiều, vết chân trên bờ cát vẫn còn, nhưng không thấy thân ảnh của Lục Quang Vinh và đứa bé kia đâu.

“Người đâu?” Ân Sùng Quyết nhìn bốn phía hoài nghi nói: “Lẽ nào Lục Quang Vinh đưa người về rồi?”

“Đồng Nhi!” Nhạc Hoàn cao giọng hô tên Nhạc Đồng, “Là đệ phải không Đồng Nhi?”

Có tiếng vó ngựa chạy tới, Nhạc Hoàn lo lắng đến mức Sài Chiêu tới rồi cũng không để ý, đi dọc theo đường mòn một mực hô to, “Đồng Nhi! Nhạc Đồng!”

“Vương gia cũng tới...” Ân Sùng Quyết sợ hãi quỳ xuống đất nói, “Là lỗi của Sùng Quyết.”

“Chuyện không liên quan tới người.” Sài Chiêu vẫn chưa liếc hẳn một cái, một mực đuổi theo Nhạc Hoàn, đi nhanh đến kéo cổ tay nàng, khẽ nói: “Đưa đồ của đệ đệ nàng cho ta xem một chút.”

Nhạc Hoàn nghẹn ngào dừng bước lại, chặt vật mở lòng bàn tay đưa đến trước mắt Sài Chiêu, “Đồng Nhi...”

Sài Chiêu cẩn thận nhận lấy, trông mắt xám tối lại nhìn chữ “Đồng” tinh xảo, chỉ nhìn trong chớp lát, Sài Chiêu đã đem chiếc khóa nhét vào trong người, kéo Nhạc Hoàn sát mình, khuyên nhủ: “Ta hứa với nàng, nếu tiểu đệ của nàng thực sự còn sống, ta nhất định sẽ đưa nói khoẻ mạnh đến trước mặt nàng, không bao giờ để nó rời xa chúng ta nữa. Nhưng hiện tại A Hoàn phải cùng ta trở về thành!”

“Đồng Nhi vẫn đang ở đây!” Nhạc Hoàn tay ra vội la lên, “Nó chính là ở đây!”

Sài Chiêu vội tiến nhanh lên nắm lấy tay nàng, tay kia đưa lên một huyết sáo mọi tiếng, Bạch Long vui vẻ chạy tới, cúi đầu cọ cọ vào cán tay y.

“A Hoành...” Sài Chiêu khàn giọng, nghiêm nghị nói: “Đồng Nhi xuất hiện ở đây vào lúc này thực sự có chút khác thường, đợi ta cùng Sùng Quyết điều tra rõ ràng sẽ cho nàng một câu trả lời thảo đáng, A Hoành hãy tin ta.”

Nhạc Hoàn xoa khoé mắt, ngừng nức nở, Bạch Long thấy chủ nhân rơi lệ lại đi đến cọ cọ bờm vào tay Nhạc Hoàn. Nhạc Hoàn vuốt ve Bạch Long gật đầu nói: “Là ta có chút lỗ mẫn...Ta đi về trước...”

Đáy mắt Sài Chiêu tràn ngập dịu dàng, nâng tay nàng yêu thương nói: “Ta dìu nàng lên ngựa.”

Ân Sùng Quyết nhú chặt mày, nhìn bốn phía hồ nghi. “Lục Quang Vinh đâu?”

Một chân Nhạc Hoàn mới đạp vào bàn đạp, đột nhiên một tiếng nổ tiễn bay vút đến... Sài Chiêu cảnh giác ôm Nhạc Hoàn ghé sát vào thân Bạch Long, chỉ thấy một mũi tiễn ngắn nhỏ xẹt qua cổ Bạch Long, bắn ra một dòng máu nhỏ.

Bạch Long đau đớn hí lên, chồm hai chân trước suýt chút nữa thì hất tung Nhạc Hoàn còn chưa đứng vững, cổ Bạch Long đau đớn khó chịu, tung người chạy đi, Sài Chiêu đỡ Nhạc Hoàn, nhanh như chớp kéo nàng ra sau người, rút kiếm bên hông chặn trước người.

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Ân Sùng Quyết vừa dứt lời, đã thấy tên bắn tới như mưa, nhanh gọn lại hung hiểm. Sài Chiêu dung kiếm chặn tên bay tới, hô lớn với Ân Sùng Quyết: “Bảo vệ A Hoành!”

Ân Sùng Quyết như một con báo bị tập kích bất ngờ, nhanh như chớp lướt qua màn mưa tên, mắt sáng như đuốc nhìn chòng chọc đường mòn bên rừng rậm nói: “Kẻ nào mà ở Ung Thành cũng dám can rờ như vậy?”

“Ha ha ha ha ha ha” Tiếng cười sắc nhọn khiến người nghe kinh hồn khiếp đảm, Vô Sương mặt bịt khăn đen từ rừng rậm đi ra, âm trầm nói, “Ân nhị thiếu thực sự là mạng lớn, lần trước mũi tên kia cứ nhiên không thể lấy được tánh mạng của người!”

“Lần trước...” Tay Ân Sùng Quyết không khỏi sờ vết thương vẫn còn âm ỉ đau trên ngực, nhìn chăm chú vào cái nỗ trong tay Vô Sương lâm bẫm: “Là người! Bắn lên ta... Là người!”

“Không phải ai cũng có vận số tốt như Ân nhị thiếu đâu.” Vô Sương dừng tiếng cười lạnh lẽo, “Bây giờ, các người một người cũng trốn không thoát đâu. Giết chúng cho ta.”

Vô Sương ra lệnh một tiếng, từ rừng rậm liền xông ra mười mấy tên hắc y, trong tay cầm đủ loại binh khí đi từng bước áp sát ba người.

Khi ra khỏi thành Nhạc Hoành không mang cung tên, thấy đám người tới đều hung hăng, bàn tay lần lần được đao dao trong tay áo, tay kia khẽ vỗ về bụng mình, tuy là mặt không đổi sắc, nhưng cũng có chút hoảng hốt.

Trong soái phủ.

Ngô Hữu vội vã triệu tập thị vệ của Sài Chiêu, đang muốn ra khỏi phủ thì Lý Trọng Nguyên nghe động tĩnh liền đi ra, nhíu mày nhìn hơn trăm thân vệ, nghi hoặc nói: “Xảy ra chuyện gì? Thị vệ thân tín của vương gia?”

Ngô Hữu cúi đầu uest oài nói: “Sợ là để lại gây chuyện rồi, vương gia đuổi theo vương phi, sai đệ dẫn thị vệ ra bờ sông Hoài ngoài thành tiếp ứng, về sẽ nói với Trọng Nguyên ca sau.”

Thấy vẻ mặt hoảng loạn gấp gáp của Ngô Hữu, Lý Trọng Nguyên cũng không tiện hỏi nhiều thêm, gật đầu nói: “Nhanh lên, mau làm theo lời vương gia phân phó đi, chớ làm trễ nải đại sự.”

Đưa mắt nhìn đám thân vệ, trông mắt Lý Trọng Nguyên khẽ nhúc nhích, tận đến khi người cuối cùng đã mất bóng mới xoay người.

Bên bờ sông Hoài ngoài thành.

Chỉ trong chớp mắt đã có vài tử sĩ ngã dưới kiếm của Ân Sùng Quyết, bờ sông Hoài không có nơi ẩn núp, Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành, “Không sao đâu.” Vừa nói mũi kiếm đã vung tới phía tử sĩ đang đến gần mình.

Vô Sương đương nhiên biết quân sĩ trong Ung Thành rất nhanh sẽ đuổi đến, vung tay lạnh lùng nói: “Bắn tên!”

Lại hơn chục mũi tên bay qua, Ân Sùng Quyết dùng kiếm chặn tên, bàn tay cũng có chút chùn xuống, hành động tán loạn, Sài Chiêu tung bội kiếm trong tay cho Nhạc Hoành để nâng cản tên, tay không đoạt lấy đao của tử sĩ, một đao cắt ngang yết hầu hắc hắc.

Thấy ba người có thể chống đỡ được trận này, mắt Vô Sương đỏ sòng sọc, vung hai tay phần nộ quát, “Tiếp tục! Ta xem coi các ngươi chống đỡ được bao lâu. Giết chúng, giết chúng cho ta.”

Khi đánh vào Ung Thành, bản thân suýt mất mạng vì mũi tên kia khiến Ân Sùng Quyết nghĩ lại vẫn còn sợ, một tiễn suột qua người hắc hắc khiến hắc hắc đổ mồ hôi đầm đìa, bàn tay cầm kiếm cũng bắt giác run rẩy.

Đôi mắt sắc bén của Vô Sương nhận ra Ân Sùng Quyết đã có chút yếu thế, bên môi cười giễu cợt, “Bắn cung bắn cung! Giết sạch bọn chúng!”

Nhạc Hoành kịch liệt thở dốc, một chiếc khóa vàng làm suy nghĩ bán loạn, đột nhiên bị mai phục khiến cho tâm lực lao lực quá độ, kiếm thuật của Nhạc Hoành vốn không kém, nhưng giờ này bảo vệ bản thân đã khó, căn bản không thể giúp được Sài Chiêu gì cả.

Bụng chợt dâng lên một cơn đau, chân Nhạc Hoành mềm nhũn, quỳ một gối xuống bờ cát, răng cắn chặt môi dưới không có phát ra tiếng.

Ân Sùng Quyết thoáng liếc qua thấy Nhạc Hoành đau đớn, vội la lên: “Vương gia, A Hoành không chịu nổi...”

Sài Chiêu vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ trong chớp mắt, chiếc nỏ trong tay Vô Sương đã căng cung, “Sài thiếu chủ, ta không tin, ngươi cũng khác người như Ân Sùng Quyết. Đi gặp Diêm Vương đi.”

Mũi tên... thế như cuồng phong, nhanh như chớp giết.

Mũi tên thoáng qua con người dờ dẫm của Ân Sùng Quyết, phản chiếu trong đôi mắt hạnh hoảng sợ của Nhạc Hoành, Nhạc Hoành nức nở gào lên nhưng trong không gian rộng lớn càng thêm vô lực, “Sài Chiêu...”

Ngực Sài Chiêu nặng xuống, chợt thấy trái tim đau đớn, y muốn giơ tay ôm lấy Nhạc Hoành, nhưng mũi tên này đâm quá sâu, bờ sông Hoài bùn cát trơn trượt, Sài Chiêu vô lực chống đỡ, thân thể mệt mỏi rơi xuống lòng sông.

“Sài Chiêu!”

“Vương gia...” Ân Sùng Quyết ngơ ngác nhìn Sài Chiêu bị mũi tên đâm vào ngực, “Vương gia...”

Nhạc Hoành chống kiếm đứng dậy, tập tễnh chạy về phía Sài Chiêu rơi xuống, bọt nước dính đầy mặt khuôn mặt ướt át của Nhạc Hoành, nàng ngửa mặt lên trời kêu rên, rồi thả người nhảy xuống sông Hoài theo Sài Chiêu...

“A Hoành! A Hoành...” Ân Sùng Quyết tê dại quỳ rạp xuống bờ sông Hoài, thấy áo choàng màu vàng của Nhạc Hoành và áo choàng màu đen của Sài Chiêu quấn vào nhau theo dòng nước trôi càng lúc càng xa, “A Hoành... Muội về đi... muội về đi!”

“Đại nhân, Sài gia quân đến rồi!” Tử sĩ nhìn ra xa nói: “Chạy mau!”

Vô Sương lạnh lùng liếc Ân Sùng Quyết mặt xám như tro tàn, nói: “Sài Chiêu chết rồi, Ân Sùng Quyết có sống cũng làm tạm bợ, chúng ta đi!”

Trên lưng ngựa Ngô Hữu nghe được tiếng bước chân từ trong rừng rậm, lòng thảm than không ổn, nhìn bờ sông Hoài đầy xác mặc đồ đen, sợ đến mức mặt cắt không còn máu vội vàng nhảy xuống ngựa, “Vương gia! Vương gia đâu?”

Ngô Hữu thúc vai Ân Sùng Quyết, run rẩy hỏi, “Vương gia đâu? Vương gia đâu rồi?”

Ân Sùng Quyết hung hăng nhìn Ngô Hữu đang hoảng loạn, “Sao bây giờ người mới đến! Bây giờ đến thì được tích sự gì... có tích sự gì... Vương gia trúng tên rơi xuống sông, ngay cả A Hoành...” Lòng ngực Ân Sùng Quyết co thắt như muốn nứt ra, “Ngay cả A Hoành... cũng đi theo vương gia...”

Ngô Hữu cúi người nhìn lòng sông Hoài cuộn sóng, nhìn mãi cũng không thấy bóng dáng Sài Chiêu và Nhạc Hoành, sợ run chỉ vào lòng sông khóc nức nở nói, “Vương gia... Vương phi...” Nổi lên quỳ xuống bờ sông đầy bùn đất: “Rơi xuống sông...”

Lý Trọng Nguyên nghe tin mang theo quân sĩ trấn thành chạy tới bên bờ sông Hoài, sai hộ vệ đi dọc bờ sông Hoài tìm từng tác đất, còn mượn cả lái đò, thuyền đánh cá để đi tìm Sài Chiêu.

“Trọng Nguyên đại ca...” Ngô Hữu như là gặp được tâm phúc, “Vương gia... sợ là...”

Lý Trọng Nguyên mặc Ngô Hữu khóc nức nở, đến trước mặt Ân Sùng Quyết nói: “Chuyện lúc đó, người thuật lại cho ta nghe từng câu từng chữ một! Vương gia, Vương phi... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ân Sùng Quyết sững người không quay đầu lại, dờ dẩn nói, “Cần nói ta đều nói với Ngô Hữu rồi, người hỏi hẩn.”

“Sự tình do người mà ra, ta chỉ muốn hỏi người.” Lý Trọng Nguyên túm chặt cổ áo Ân Sùng Quyết lớn tiếng quát, “Người nói cho ta nghe! Vương gia có phải là đã chết, Vương phi có phải là cũng đi theo!”

Ân Sùng Quyết cười lạnh nói: “Người rõ ràng đều biết, còn hỏi ta làm cái gì?”

Lý Trọng Nguyên phẫn nộ buông tay hướng về phía quân sĩ đang định xuống thuyền cao giọng nói: “Sông Hoài chảy thẳng về phương Bắc, có khi đến hơn ngàn dặm, các người tìm kiếm gì? Lúc này lại là mùa mưa, dòng nước chảy xiết, chỉ mười dặm bên ngoài đã có nhánh sông, các người sao biết được vương gia và vương phi trôi đến đâu? Chẳng qua đều là vô ích mà thôi!”

“Ý của phò mã gia là cứ để như vậy sao?” Ân Sùng Quyết đứng lên nói, “Sống không thấy người, chết... Cũng không thấy xác?”

Ngực Ngô Hữu nặng trĩu, sợ hãi nhìn Lý Trọng Nguyên không dám lên tiếng. Lý Trọng Nguyên bình tĩnh nói, “Ta và vương gia hơn chục năm tình nghĩa, vương gia không còn, so với người ta đây còn đau lòng hơn. Ân nhị thiếu thông minh hơn người nhất định hiểu đây là tìm kim đáy bể, nhưng nếu người muốn tìm ta cũng không ngăn trở.” Xong liền chỉ vào quân sĩ nói, “Xuống nước, nhất định phải tìm được Vương gia cùng Vương phi!”

Thấy Ân Sùng Quyết mặt đen tối, khoé mắt đỏ hoe, Lý Trọng Nguyên đương nhiên biết hẩn đau long vì Nhạc Hoành, nhìn hẩn như vậy long Lý Trọng Nguyên bắt ngờ dâng lên thoải mãn, vuốt cằm nói: “Ân nhị thiếu, sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn như thế...”

Ân Sùng Quyết không có sức tranh cãi với hẩn, con người thần thần men theo nước Hoài cuộn cuộn mà ướt át, hẩn cũng cũng thật không ngờ, Nhạc Hoành sẽ không chút do dự mà theo Sài Chiêu nhảy xuống sông Hoài, chỉ là một cái chớp mắt, chẳng qua chỉ chớp mắt một cái, hẩn một lần để mất nàng, chính là mãi mãi mất đi...

Màn đêm buông xuống, hai bên bờ sông Hoài không có một ánh đèn dầu, quân sĩ Sài gia quân không ai dám tin là Sài Chiêu đã chết, đội quân không ngừng tìm từng tác từng tác dòng sông cuộn cuộn, nhưng cũng không thu được gì.

“Không thấy...” Ngô Hữu khóc ròng nói, “Không thấy vương gia... Trọng Nguyên đại ca, vương gia và vương phi... Không tìm về được rồi!”

Về mặt hi vọng khó dò của Lý Trọng Nguyên không có vẻ bi ai, hẩn trầm mặc nhìn vào quân sĩ Sài gia đang im lặng không lên tiếng, trấn định nói: “Nếu không có ai từ bỏ thì cứ tiếp tục tìm tiếp, miễn cho có người bảo ta không quan tâm đến sự sống còn của vương gia và vương phi, cho người bên ngoài khỏi lấy cớ. Tìm! Tiếp tục tìm!”

Ân Sùng Quyết đã không còn nghe rõ tiếng nói bên tai nữa, hai đầu gối từ từ quỳ xuống bùn đất, hai tay nắm lên một nắm cát, long bàn tay khê xoa xoa, “A Hoành... Ta... A Hoành...”

“Mẹ, A Chiêu không đi!”

Trong Sài vương phủ trống rỗng chỉ còn lại cô nhi quả phụ, vị nhất phẩm phu nhân không ai sánh được lúc này đã tiêu tụy vì lo nghĩ, không còn nửa phần phong thái của Sài vương phi. Đứa bé bên cạnh đôi mắt sáng ngời đỏ bừng, siết tay mẫu thân khóc ròng nói: “Mẹ, A Chiêu sẽ không đi đâu cả, chỉ ở lại bên cạnh người, ở lại đây!”

“Làm phiền nhị thúc chăm sóc A Chiêu.” Mẫu thân như là không nghe thấy tiếng khóc của nhi tử, rung rung hai mắt chịu đựng bi thương bình tĩnh nói: “Đại ca thúc và ta chỉ có một mình A Chiêu là con, theo ta chỉ sợ cũng không sống được bao lâu nữa, có thúc che chở, ta cũng có thể nhắm mắt.”

“Đại tẩu yên tâm” Sài Dật buông tiếng thở dài, kéo tay Sài Chiêu, “A Chiêu là cốt nhục Sài gia, đệ có bỏ mạng cũng sẽ bảo vệ nó an toàn.”

“A Chiêu phải ở bên mẫu thân.” Đứa bé đẩy tay quật cường nói, “Mẫu thân không đi, con cũng không đi!”

“Con trai ngọc.” Mẩu thân y bị ai mỉm cười, “Rời đi là để có ngày trở về, cuối cùng sẽ có một ngày, A Chiêu có thể trở về Vân Đô, trở về vương phủ.”

Sài Dật cảnh giác nhìn cửa phủ bên ngoài một chút rồi ra sức kéo Sài Chiêu nói: “Không thể chậm trễ nữa, nếu là thánh ý đã quyết, tức khắc sẽ có người tới bắt mẹ con tâu cũng không chừng. Đại tâu, tâu bảo trọng... Ta mang A Chiêu đi..”

“Đi đi thôi.” Mẩu thân buồn bã xoa người nói, “Để nó đi càng xa càng tốt, rồi xa hiểm họa, đi xa đi!”

“Mẹ... mẹ!” Tiếng khóc của đứa bé dần dần xa đi, cũng không còn quanh quẩn bên tai mẩu thân nữa.

“Rời đi là vì có ngày trở về, trở lại Vân Đô, trở lại vương phủ.”

Trong cơn mê man hồi tưởng mẩu thân, Sài Chiêu giờ tay mình lên, như là có gì đó níu kéo y, đưa y từ đau đớn hít thở không thông kéo lên, gió lạnh thổi lướt qua khuôn mặt ướt át của y, có người ấn ngực y, lần này lại lần khác...

Y ra sức mở mắt, ho dữ dội phun ra nước xen lẫn bùn đất của sông Hoài, thở hổn hển nói: “Còn có người! A Hoành vẫn ở trong nước! A Hoành vẫn ở trong nước!”

“Là một phu nhân mang thai sao?” Khuôn mặt một ông lão từ từ rõ ràng, “Người là phu quân của nàng ta sao?”

“A Hoành, A Hoành ở đâu?” Sài Chiêu đau đớn hoảng loạn, nhìn bốn phía kéo tay ông lão, “Là thê tử của ta, nàng ở đâu?”

Trong khoang thuyền, tiếng nữ nhân đau khóc tiếng sau lớn hơn tiếng trước, Sài Chiêu nghe ra là tiếng của Nhạc Hoành, nâng người muốn đi qua, nhưng ngâm nước đã lâu chân tay cứng đờ khó có thể đứng vững, ông lão đỡ lấy y, trấn an nói, “Thê tử của lão đang ở bên trong, người cũng bị thương không nhẹ, đợi chút rồi đi nhìn phu nhân người đi.”

“A Hoành sắp sinh sao?” Sài Chiêu thờ phỉ phò, ngón tay nắm chặt tay ông lão hỏi, “Nàng có khỏe không?”

“Nàng được chúng ta cứu lên trước người, chỉ uống chút nước không đáng ngại. Thê tử của lão cũng thường xuyên đỡ đẻ cho người dân, người cứ yên tâm đi.” Ông lão thấy Sài Chiêu bị trúng mũi tên ở ngực, cau mày nói: “Người nơi nào mà muốn dồn phu phụ người vào chỗ chết như vậy, ngay cả mọi thai phụ cũng không buông tha sao?”

Sài Chiêu cúi đầu nhìn về phía ngực mình, y cũng cảm thấy lạ là vì sao một mũi tên như vậy mà y vẫn có thể sống được, vết thương tuy là đau đớn, nhưng lại chỉ giống là thương phần mềm. Sài Chiêu cắn răng rút mũi tên ra, không có máu bắn ra như dự liệu, mà là tiếng kim loại vang lên khiến Sài Chiêu chột tính ngộ.

“Trúng tên sâu như người mà có thể không việc gì sao?” Ông lão vuốt râu cả kinh nói.

Sài Chiêu quẳng mũi tên vừa rút ra xuống đất, tay lần vào trong ngực ấm áp, Sài Chiêu chậm rãi lấy ra thứ gì đó đưa đến trước mặt ông lão, ngửa đầu nói: “Bảo vệ tính mạng của ta, chính là cái này...”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100

Sài chiêu lấy ra, chính là chiếc khóa vàng lấy ra từ tay Nhạc Hoành, chữ “Đồng” chính giữa bị đâm thủng, sớm đã không còn nhận ra là chữ gì, hoa văn dây leo lại vẫn bền bỉ không thay đổi, tựa như linh hồn Nhạc gia.

“Thực sự là ông trời phù hộ!” Ông lão sợ hãi than, “Đại nạn không chết, tất có phúc về sau, tất có phúc về sau!”

“Đau quá! Đau quá!” Nhạc Hoành gào khóc thảm thiết.

Sài Chiêu sải bước chạy ào vào buồng nhỏ trên thuyền, đang định xóc màn che lên đã nghe thôn phụ trong phòng nói: “Nữ nhân sinh nở, nam tử vào đây làm gì? Cần thận đỉnh xui xẻo, đi ra ngoài đi ra ngoài, cách xa mới tốt.”

“Sài Chiêu...” Nhạc Hoành lên tiếng gọi: “Phu quân của ta... chàng đang ở bên ngoài.”

“Cũng may cô nói dưới sông còn có người, không thì ta và ông già đã sớm chèo thuyền đi rồi.” Thôn phụ gối đầu cho Nhạc Hoành, “Dùng sức đi. Mau sinh đứa bé ra thôi.”

Mùi máu tươi tanh nồng phả vào mặt, Sài Chiêu dừng bước chân, rồi lại vén rèm lên đi vào, Nhạc Hoành quay đầu nhìn thấy Sài Chiêu, mới mở mắt nước mắt tuôn trào, nước nở khẽ gọi: “Sài Chiêu...”

Thôn phụ bắt đắc dĩ lờm Sài Chiêu, gặng nói: “Ngươi không kiêng kị ta cũng không ngăn ngươi. Dừng sức, dừng sức đi.”

“Kiêng kị?” Sài Chiêu lạnh nhạt nói, “A Hoành có thể theo ta chịu chết, ta thì sợ gì chứ? Từ nay phu thê ta sông chết có nhau, không bao giờ xa nữa.”

Khoé môi Nhạc Hoành nở nụ cười, gờ bàn tay đầy mồ hôi về phía Sài Chiêu, Sài Chiêu nắm chặt đôi bàn tay đầm mồ hôi của nàng, đưa lên má yêu thương vuốt ve, “A Hoành, ta ở đây...”

Nhạc Hoành dùng sức xiết chặt bàn tay thô ráp của Sài Chiêu, mồ hôi đầm đìa trên trán, hoà cùng nước mắt chảy xuống chân trái giường, tay nổi gân xanh khiến Sài Chiêu đau lòng, y khẽ nâng đầu Nhạc Hoành lên đặt trên đùi mình, dùng tay áo lau mồ hôi không ngừng tuôn ra trên trán nàng, miệng khẽ trấn an.

Nhạc Hoành đau đón nước nở rặn một hơi, tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên, “Sinh rồi, sinh rồi.” Thôn phụ dùng chiếc áo cũ đặt bên giường bao lấy đứa bé, ghé sát vào mặt nhìn một chút vui vẻ nói: “Là một tiểu tử! Mẹ con bình an!”

Nhạc Hoành dựa vào Sài Chiêu thở dốc, yếu ớt không nói ra lời, móng tay bám chặt vào tay y khó có thể chia lìa, hai người mười ngón đan chặt tựa như không nghe thấy tiếng thôn phụ hân hoan.

“Là một tiểu tử a!” Thôn phụ lại hô lên.

Sài Chiêu cười yếu ớt, kéo Nhạc Hoành vào sát người hơn, vừa nói vừa cười nói: “Làm phiền bà rồi, con trai hay con gái cũng không quan trọng, chỉ cần A Hoành của ta mạnh khoẻ không việc gì chính là món quà trời ban rồi.”

Thôn phụ ôm đứa bé từ chậu nước đi đến, vừa ôm vừa lẩm bẩm: “Ta cũng đỡ đẻ hơn chục người rồi, mà phu quân ôm lấy thê tử không buông, ngay cả con trai hay con gái cũng không quan tâm đúng là chỉ có mình ngươi...”

Nhạc Hoành chậm rãi mở mắt chứa đầy lệ nóng nhìn Sài Chiêu, miệng khẽ nói: “Là... con trai?”

“Ừm.” Sài Chiêu cúi người hôn cái trán nhễ nhại của nàng, “Là con trai.”

Sài Chiêu cố dùng sức khiến cho vết thương trước ngực nứt ra rỉ máu rơi xuống má Nhạc Hoành rồi trượt xuống khoé môi nàng. Đầu lưỡi Nhạc Hoành nếm phải vị tanh nồng, tay gờ lên lau đi, thấy đầu ngón tay đỏ sẫm, nước mắt mới ngừng lại tuôn trào.

“Vết thương có nặng lắm không?” Nhạc Hoành vô lực khóc.

“Không được khóc.” Sài Chiêu dùng tay áo dè lại khoé mắt Nhạc Hoành cố chấp nói: “Phụ nữ mới sinh hài tử không được khóc. Không phải ta vẫn đang ở trước mặt nàng sao, ta, nàng và hài nhi đều khoẻ cả, đều còn sống.”

Nhạc Hoành cố nén nước mắt gạt đầu, trên khuôn mặt tái nhợt mỉm cười sau tai nạn, “A Hoành không khóc...”

Thôn phụ ôm lấy đứa bé mới tắm rửa xong, nhìn thật kỹ nói: “Là một tiểu tử trắng trẻo mập mạp, mặt mũi cũng rất đẹp.” Vừa nói vừa quay đầu nhìn một chút Sài Chiêu và Nhạc Hoành đang lưu luyến, thấy hai người này tuy gặp nạn trông chật vật nhưng về mặt cùng khí thế bất phàm khiến người khác không thể khinh thường, cảm thán nói: “Cha mẹ đều tuân tứ xinh đẹp thảo nào đứa trẻ sinh ra dễ nhìn như vậy.”

Thôn phụ đem đứa trẻ đặt vào tay Sài Chiêu, dặn dò nói: “Khế chút, đừng có làm cho tiểu tử nhà ngươi khóc đó.”

Ngực trái Sài Chiêu còn chảy máu, cánh tay phải thận trọng ôm lấy con trai, thôn phụ sợ y mới làm cha còn ngốc nghếch, vội vàng gờ hai tay đỡ phía dưới.

Sài Chiêu nhìn đứa trẻ quần tã đang ngủ yên bình, ghé sát vào Nhạc Hoành thấp giọng nói: “A Hoành mau nhìn, con trai của chúng ta...”

Nhạc Hoành nâng vành mắt đỏ ửng nhìn lại, đứa bé vẫn nhắm mắt lúc này liền mở ra, con ngươi đen láy lúng liếng nhìn chằm chằm đôi mắt rung lệ của mẫu thân, há miệng ô ô mấy tiếng.

Nhạc Hoành cười phì nói: “Sài Chiêu, con đang nói cái gì? Đang gọi mẫu thân sao?”

“Ngốc a!” Thôn phụ vội la lên, “Đứa bé mới sinh thì nói được gì. Chẳng qua là ô ô mấy tiếng mà thôi.”

Sài Chiêu nâng thân thể yếu ớt của Nhạc Hoành dựa vào vai mình, nhìn trái nhìn phải một lúc liền nhìn thôn phụ cười nói: “Ngài xem coi, ta có vợ có con, không phải là rất tốt sao?”

Thôn phụ nhú mày nhìn, nhưng chớp lát sau cũng cười khách khí nói: “Rất tốt, rất tốt, cả nhà ngươi rất may mắn.”

“Đề đại nương chê cười rồi.” Nhạc Hoành xấu hổ nói, cúi chỏ đẩy đẩy Sài Chiêu nói, “Nhìn chàng vui mừng kia...”

Thôn phụ vén rèm lên đi đến mạn thuyền, “Mẹ con bình an. Xem ra bọn họ một lăm rồi, ông à ông còn không nấu chút đồ ăn đi.”

Thấy phu quân đang nấu bếp, thôn phụ liền vội nói: “Nhớ làm thịt con cá chuối nấu canh, thả chút hành thái.”

Sài Chiêu và Nhạc Hoành chơi cùng con trai một lúc, thấy nó lại chớp chớp mắt to, a a mà không khóc nháo, Nhạc Hoành vui mừng nói: “Xem nó hiểu chuyện chưa kìa, biết cha mẹ chưa có kinh nghiệm, cho nên không khóc nháo...”

“Ai nói?” Sài Chiêu cố ý buồn bực nói, “Coi như là mới làm cha mẹ, nhưng ta thân là phụ vương chẳng lẽ không chăm sóc tốt cho con mình sao...”

“Xuyt...” Nhạc Hoành cảnh giác che miệng Sài Chiêu, “Nhỏ giọng một chút.”

Sài Chiêu hiểu ý phủ tay Nhạc Hoành, gật đầu nói: “Ta biết, tuy rằng đây là người đã cứu chúng ta, nhưng coi như là vì sự bình an của bọn họ, chúng ta vẫn nên cẩn thận mới được, không thể gây phiền hà cho họ.”

“Ừ.” Nhạc Hoành khẽ chạm vào cái cằm béo mập của con trai, ghé môi hôn lấy hôn để, lòng vẫn còn sợ hãi nói, “Thực sự là làm ta sợ muốn chết. Là mẫu thân không tốt, mẫu thân lỗ mãng... chút nữa là hại chết hai người...”

“Bây giờ không phải đều tốt sao?” Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành trấn an, “Người khác phí tâm tư muốn hại chết chúng ta, dù có tránh được lúc này bọn chúng cũng sẽ không buông tay. Ông trời có mắt, mệnh chúng ta không tuyệt, như vậy cũng tốt, để cho Sài Chiêu ta xem coi, rốt cuộc là kẻ nào vội vàng muốn lấy mạng của ta, xem là kẻ nào...” Sài Chiêu dừng một chút buồn bã nói, “Xem kẻ nào nư ông đắc lợi làm ra chuyện ngoài dự đoán của mọi người...”

Nhạc Hoành buông con trai, chống người ngồi thẳng dậy, lau vết máu trên người Sài Chiêu, “Để ta xem vết thương của chàng nào.”

Sài Chiêu thuận theo cõng áo khoác, áo trong... Vết thương trên ngực trái mặc dù không tính là trí mạng, nhưng cũng sâu gần một tấc, vết máu chảy đã lâu kết thành khối, vừa nhìn đã ghê mình. Sắc mặt Sài Chiêu nghiêm nghị không hề có nửa tia đau đớn, thấy Nhạc Hoành đau lòng, khẽ cười tự nhiên nói: “Nhanh hết đau thôi, ta da dày thịt béo, có bị thương cũng không cần băng bó. A Hoành còn khổ cực hơn ta gấp trăm lần, ta phải yêu thương chăm sóc nàng thật tốt mới được.”

Nhạc Hoành hít mũi một cái, thấy trong khoang thuyền đơn sơ cũng không có đồ gì có thể chữa trị, cắn răng xé rách chéo áo, băng bó lên vết thương của trượng phu.

“Mũi tên kia...” Nhạc Hoành nhớ lại nói, “Có lực xuyên tim, sao lại... sao lại thế này?”

Sài Chiêu lấy chiếc khóa vàng của Nhạc Đồng ra nhét vào tay Nhạc Hoành, “Chính là đồ của tiểu đệ nàng đã cứu mạng ta.”

Chiếc khóa trước mắt đã bị mũi tên xuyên thủng biến dạng, chữ “Đồng” đã sớm không nhận rõ. Nhìn thấy khóa vàng cứu một mạng phu quân mình, Nhạc Hoành nghẹn ngào nói không ra lời.

“Đồng Nhi trên trời linh thiêng.” Sài Chiêu an ủi thể tử đang đau lòng, “Nó biết tỷ tỷ chưa bao giờ quên nó, Đồng Nhi ở trên trời cũng chiếu cố chúng ta, chiếu cố tỷ tỷ, tỷ phu...”

Vừa nói, Sài Chiêu vừa vuốt lỗ thủng trên chiếc khóa vàng, liếc nhìn đứa trẻ đang ngủ say: “A Hoành, hay là tên của con chúng ta cũng gọi là Đồng, được không?”

“Đồng...?” Nhạc Hoành lẩm bẩm, “Sài Đồng... Sài Đồng.”

“Đặt là Sài Đồng đi!” Sài Chiêu dựa vào bờ vai Nhạc Hoành.

“Đồng.” Nhạc Hoành rung rung gật đầu, “Gọi là Sài Đồng.”

Thôn phụ bưng com canh chậm rãi đi vào, Nhạc Hoành ngửi thấy hương thơm, ánh mắt ướt át của nàng sáng lên, “Đa tạ đại nương.”

“Cứ mở miệng là gọi đại nương.” Thôn phụ ngắt lời nói: “Gọi một tiếng Phong tẩu, còn ông già bên ngoài kia gọi là Phong bá.”

“Phong tẩu.” Sài Chiêu đứng dậy cung kính nói: “Ân tình Phong bá Phong tẩu cứu hai vợ chồng ta, tại hạ suốt đời khó quên, sau này chắc chắn hậu tạ!”

Phong tẩu nhìn từ trên xuống dưới dáng người anh tuấn, khí thế hiên ngang của Sài Chiêu, cũng âm thầm tán thưởng y có dáng dấp bất phàm, bưng com nước nói: “Các người gây ra chuyện gì? Sao lại bị người ta biến thành như vậy?”

Sài Chiêu trấn định nói: “Tại hạ A Chiêu, thê tử A Hoành, vốn là thương gia buôn bán khắp nơi, thê tử sắp lâm bồn liền thu dọn ngừng buôn bán dự định hồi hương, ai ngờ trên đường gặp kẻ cướp, đoạt hết tiền bạc của chúng ta còn muốn lấy mạng, cho nên...”

“Thực sự là nghiệp chướng!” Phong tẩu nhíu mày cả giận nói, “Chu – Lương khai chiến, vùng này kẻ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đích thật sự không ít, cướp của liền thôi, còn muốn dồn người ta vào chỗ chết nữa chứ.”

Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu nói dối trôi chảy, ngừng cười nói tránh đi, “Phong tẩu chuẩn bị món gì, thơm quá a!”

Phong tẩu ngừng mắng, múc canh cá chuối đã gần như đưa tới tay Nhạc Hoành, yêu thương nhìn nàng nói: “Phu thê hai người cũng là mạng lớn, ngày

mai cháu gái của ta sinh nhật nói muốn ăn chút thực phẩm tươi, cho nên chúng ta mới xuống sông đánh bắt... Cứu các người không tỉnh, đồ ngon như vậy, cũng rơi vào bụng của hai người... Mau mau uống lúc còn nóng, nữ nhân ở cử phải ăn uống đầy đủ mới có sữa được.”

Thấy Nhạc Hoành hăng hái uống từng ngụm, Sài Chiêu cúi đầu thờ dài ra một hơi thở, khẽ gạt đầu với Phong tẩu, bình tĩnh nhặt đĩa lên.

Phong tẩu thấy hai người ăn ngon lành, liền biết đều lui ra ngoài.

“Sao rồi?” Phong bá ghé sát vào hỏi, “Có hỏi thăm được gì không?”

Phong tẩu cười cười nói: “Nói là thương nhân, bị kẻ cướp đuổi giết...”

“Thật sao?” Phong bá bán tín bán nghi nói.

“Ta không tin.” Phong tẩu quay đầu lại liếc nhìn mảnh che khép chặt nói, “Tuy nói rất lưu loát, nhưng vẫn bị ta liếc mắt xem thấu...”

“Ồ.” Phong bá hiểu kỳ nói, “Sao bà nhìn ra được?”

Phong tẩu đắc ý nói: “Là người thường, vừa mệt vừa đói, nhìn thấy đồ ăn ngon chẳng phải như sói đói nhào tới sao?” Nhưng đôi phu thê này, nữ e thẹn, nam lại khí thế bất phàm, ăn uống rất từ tốn... cũng không giống người bình thường chúng ta, nên...” Phong tẩu thấp giọng nói, “Chắc là có lai lịch lớn...”

Gia Nghiệp Quan

Năm ngày sau, không chờ Ân Sùng Húc và Vân Tu chinh tề binh mã hướng Lương Đô thẳng tiến, một phong thư cấp bách từ Ung Thành đưa tới, tất cả vui mừng hoá thành bi ai.

“Thiếu chủ... Thiếu phu nhân mất rồi?” Vân Tu vo chặt lá thư trong tay, “Ta không tin! Đánh chết ta cũng không tin!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

“Ta cũng không tin!” Ngô Tá run rẩy nắm chặt tay, dầm mạnh vào tường, “Vương gia đại sự chưa thành, sao người có thể dễ dàng chết được! Tuyệt đối không thể, Ung Thành, Ung Thành bất khả xâm phạm, kẻ nào có thể lấy được tính mệnh của vương gia, vương phi ở Ung Thành? Ta không tin!”

Người đưa tin từ Ung Thành dập đầu khóc không ngừng, “Những lời trong thư đều không giả... Quân sĩ Ung Thành tìm dọc bờ sông Hoài ba ngày cũng không tìm được gì... Vương gia cùng Vương phi... Thật là... đã mất... Phò mã gia lệnh cho quân tướng quay về Ung Thành... tập trung chuẩn bị đánh Lương...”

Nghe tin Nhạc Hoành đã chết, bên tai Ân Sùng Húc một trận ong ong, đầu nghe được gì nữa, hai tay nắm tay vịn ghế khẽ run, “A Hoành... mất...”

“Ta không trở về Ung thành!” Mất Vân Tu quát lên nói: “Ung Thành không có thiếu chủ, ta trở về làm gì? Tự ta đi tìm thiếu chủ, ta tin thiếu chủ và thiếu phu nhân tuyệt đối không có việc gì!”

Vân tướng quân...” Người mang tin tức lại dập đầu mấy cái, “Trong thư phò mã gia đã nói rõ ràng, lệnh cho Ân đô thống, Ngô tướng quân cùng ngài ba người trở về Ung Thành... Nếu ngài không về... sợ rằng phò mã gia sẽ nổi giận...”

“Lý Trọng Nguyên?” Vân Tu cười lạnh nói, “Ta mà sợ hắn sao? Sài gia quân từ lúc nào đến lượt hắn định đoạt? Ông nội Vân đây nói cho người rõ lần cuối... thiếu chủ tuyệt đối không sao cả, Vân Tu ta chỉ đi theo thiếu chủ, những người còn lại, bắt quá chỉ là cái rắm. Lý Trọng Nguyên không đủ tư cách ra lệnh cho Vân Tu ta. Những gì ta vừa nói, người thay ta truyền lại từng chữ cho Lý Trọng Nguyên, ta nhất định sẽ đưa thiếu chủ, thiếu phu nhân tìm về.”

“Vân Tu...” Ngô Tá túm tay áo hắn nói, “Không được vô lễ...”

Vân Tu hất tay Ngô Tá cả giận nói: “Thiếu chủ bị kẻ gian hãm hại sống chết còn không rõ, quay về Ung Thành để làm gì? May thay Vân Tu ta vốn chẳng bao giờ lãnh binh đánh trận, hôm nay ta nói là đi, không kẻ nào có thể ngăn được.”

Ân Sùng Húc rầu rĩ nhìn người đưa tin đến nói: “Đội ta sắp xếp cẩn thận chuyện phòng thủ Gia Nghiệp Quan, sáng sớm ngày mai cùng Ngô tướng quân quay về Ung Thành, người lui xuống trước đi.”

Người đưa tin lui ra ngoài, trong đại sảnh rơi vào vẻ vắng lặng chết chóc.

“Ân Sùng Húc.” Vân Tu phá vỡ thế im lặng cao giọng nói: “Người thực sự muốn quay về Ung Thành? Đến Ung Thành rồi đợi Lý Trọng Nguyên định đoạt sao?”

Ân Sùng Húc che mặt không mở miệng, Vân Tu lại tiến lên nói: “Người không phải cũng cho rằng... phu thể thiếu chủ thực sự đã mất?”

Ân Sùng Húc ngẩng đầu nhìn ánh mắt sáng quắc của Vân Tu, chần chờ cup mi nói: “Chết không thấy xác, bật vô âm tín! A Hoành có thể chạy thoát một lần, tất có thể có lần thứ hai...”

“Vậy người về Ung Thành làm gì hả?” Vân Tu đấm mạnh xuống bàn như là muốn bùng nổ.

“Nhưng cũng phải về xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Ân Sùng Húc để lại cái bàn đang không ngừng lay động nhủ mày nói: “Vân tướng quân, ta với người không giống nhau... Đệ đệ ta... Sùng Quyết còn ở Ung Thành...”

Vân Tu cười khinh bỉ, đảo qua vẻ mặt do dự của Ngô Tá, như để lại Ân Sùng Húc lòng đầy tâm sự, “Ân Sùng Húc, chớ trách người không giữ được nàng.”

Lời vừa nói ra như sét đánh ngang tai Ân Sùng Húc, không đợi Ngô Tá kịp phản ứng, Vân Tu đã quay đầu đi thẳng ra ngoài sảnh, đi về phía chuồng ngựa.”

“Vân Tu, Vân Tu!” Ngô Tá lấy lại tin thần muốn đuổi theo hắn.

“Thôi đi! Vân Tu muốn làm cái gì thì cứ mặc hắn đi.”

Ngô Tá ngồi cứng đờ trên ghế, sừng sốt hồi lâu tuyệt vọng nói: “Ân đô thống... Nếu... Nếu là Vương gia thực sự đã mất... Sài gia quân nên đi hay ở? Cẩm tú sơn hà đang ở trước mắt... Dễ như trở bàn tay... Lại sẽ dễ dàng dâng đến tay người khác sao? Ngô Tá bất tài, xem không hiểu, cũng không dám hiểu...”

Phía sau Gia Nghiệp Quan là nửa bên giang sơn Lương Quốc Kỳ thị còn sót lại. Ân Sùng Húc đương nhiên biết, nếu như mình chỉ huy tiếp tục tiến lên, nửa bên thiên hạ kia sẽ nằm dưới chân, Kỳ Minh mặc dù chưa chết, nhưng tàn dư Lương quân đã không đáng lo lắng, lúc này quay về Ung Thành, thực sự quá đáng tiếc.

Thấy ánh mắt chất phác sáng ngời của Ân Sùng Húc không che giấu được rung động, Ngô Tá đè nén run rẩy nói: “Ân đô thống... Đệ đệ của ta... cũng ở Ung Thành.”

Hai đôi mắt sọ run yên tĩnh nhìn nhau, Ân Sùng Húc thờ dài cup mắt xuống.

“Vương gia mưu tính sâu xa...” Ngô Tá khỏ sở nói, “Ân đô thống cùng ta từ khi lĩnh binh một đường hát vang khúc khải hoàn, nhưng cũng không thể quay đầu về.”

Ân Sùng Húc ra hiệu cho Ngô Tá không cần nói thêm nữa, cuộn bản đồ da dê đã bày trên bàn nhiều ngày nói: “Ta và người còn ràng buộc, lại chịu trọng ân của vương gia, cho nên có ý nghĩ gì trong đầu chớ. Đi hay ở về đến Ung Thành bàn lại đi.”

Ngô Tá há miệng, khề đáp ứng, nghe tiếng vó ngựa Vân Tu chạy bên ngoài, chợt nảy ra suy nghĩ, “Từ nhỏ ta và đệ đệ đều nghĩ Vân Tu tứ cố vô thân thật là đáng thương. Lúc này lại thấy Vân Tu cô độc tự tại như gió, ngược lại huynh đệ chúng ta... Thế nào cũng không sánh bằng hắn.”

“Ân Sùng Húc chẳng trách người không giữ được nàng!”

Ân Sùng Húc vo chặt bản đồ da dê trong tay, trước mắt hiện lên khuôn mặt tú lệ của Nhạc Hoành, trong lòng đau xót sắp không thở nổi.

Trên thuyền đánh cá ở sông Hoài.

Trên thuyền Sài Chiêu nhìn bờ sông càng lúc càng gần, chỉ tay hỏi: “Phong tẩu, đằng trước là nơi nào?”

Phong tẩu gác mái chèo lau mồ hôi nói, “Là thôn Hoài của chúng ta.”

“Thôn Hoài?” Sài Chiêu lắc đầu nói: “Giáp với nơi nào, thuộc địa phận nào?”

Phong tẩu suy nghĩ một chút nói: “Thôn nghèo không ai quản cả, cách Ung Thành 50 dặm, như vậy có tính là địa phận của Ung Thành không?”

Ước chừng Sài Chiêu đã biết chỗ mình hiện tại, cười nhạt với Phong tẩu nói: “Hóng mát dưới bóng cây to, là vùng đất tốt của Ung Thành.”

Thuyền đánh cá cập bờ, Sài Chiêu xốc liêm trưởng lên, đến gần Nhạc Hoành, cởi áo khoác khoác ở trên vai nàng, khăn khăn nói: “Tới bờ, bên ngoài gió lớn, cẩn thận thân thể.”

Nhạc Hoành kéo chặt cổ áo, trườu mền nhìn Sài Đồng trong tã lót, thấy dáng vẻ gù say của nó, ôm tới trước mặt Sài Chiêu nói: “Chàng nhìn con trai chàng đi, tình là ăn, ăn xong liền ngủ, đúng là đáng ghét quá, khi còn bé chàng cũng thế này sao?”

Sài Chiêu khẽ chạm vào khuôn mặt béo mập của Sài Đồng, ôm vai Nhạc Hoành nói: “Ta từ nhỏ đã hiểu chuyện, Đồng Nhi cũng giống ta, không phải rất tốt sao?”

Đang nói một cô nương mặc y phục màu tím chạy tới bên bờ, vẫy tay hô lớn: “Sao giờ mới về vậy? Bích Nhi đợi một đêm rồi!”

Nhạc Hoành thấy cô gái kia còn nhỏ tuổi, chắc cũng tầm mười bốn mười lăm, mỹ lệ xinh đẹp, mắt ngọc mành ngài đáng đáp nhanh nhẹn, biết nhất định là cháu gái cưng mà Phong tâu kể, từ xa khẽ gật đầu với nàng. Bích Nhi thấy đầu thuyền đứng một đôi nam nữ xa lạ, ngoái đầu nhìn nhìn, chân chờ dừng bước không dám tiến lên.

“Bà nội.” Bích Nhi đẩy đẩy Phong tâu thấp giọng nói, “Bình hoang mã loạn, sao giờ ông bà nội lại dẫn theo ai về thế?”

“Là quý nhân!” Phong tâu nựng cảm cháu gái, cười nhẹ nói, “Tin bà đi, tuyệt sẽ không sai đâu.”

Bích Nhi đi theo Nhạc Hoành mấy bước, muốn liếc nhìn em bé trong lòng nàng, mới giương mắt lại có chút không dám, chậm bước chân yên lặng đi theo.

“Bà nội đi câu cá chuối đây sao?” Bích Nhi thấy trong giỏ cá chỉ có mấy con tôm cá bình thường, nhú đôi mày thanh tú có chút không vui.

Vừa dứt lời, Sài Chiêu lấy ra một nén bạc ném cho Bích Nhi, Bích Nhi tay mất lạnh lẽ tiếp được, ghé sát vào mắt sáng như sao ra sức nhìn, vui vẻ nói: “Bà nội, là bạc a! Thực sự luôn!”

Phong bá Phong tâu nhìn nhau một cái, Phong tâu kéo qua Bích Nhi đang vui vẻ, thấp giọng nói: “Đã nói là quý nhân, trách cứ gì chứ. Cầm lấy bạc rồi thì mau đi mua chút thịt về đi, phu nhân mới sinh cần tâm bổ, còn không đi mau?”

“Ồ...” Bích Nhi lại tò mò nhìn Sài Chiêu và Nhạc Hoành mấy lần mới vội vàng chạy vào trong thôn.

Sài Chiêu nhìn quanh thôn Hoài, thấy tuy là làng chài cũ nát nhưng dân chúng thuần phác, Phong gia tuy nghèo nhưng cũng có thể chăm sóc cho Nhạc Hoành đang ở cử.

Nhạc Hoành nhìn ra suy nghĩ của Sài Chiêu, kéo góc áo y nói: “Chúng ta không nghĩ cách nhanh chóng quay về Ung Thành sao?”

Sài Chiêu dè dặt tay Nhạc Hoành nói: “A Hoành lần này sinh nở không dễ dàng, thực sự không chịu nổi khổ nhọc nữa. Nơi này cách Ung Thành khá xa, ở lại đây ta còn có thời gian dưỡng thương, chúng ta bàn bạc kỹ lại thì hơn.”

“Nhưng nếu không có chàng...” Nhạc Hoành lộ thâm ý nói, “Người có thể đứng ra chèo chống... ở Ung Thành chỉ còn một.”

Sài Chiêu thân nhiên nói: “Người nọ là trung hay gian, rất nhanh sẽ thấy được kết quả cuối cùng. A Hoành không cảm thấy, ta và nàng mượn cơ hội này rời khỏi Ung Thành vừa vặn là chuyện tốt sao?”

Nhạc Hoành không nói thêm gì nữa, hơi mệt mỏi dựa vào vai Sài Chiêu, Sài Chiêu ôm Đồng Nhi, tay còn lại kéo Nhạc Hoành lại gần, hạ giọng trấn an, “Nhớ kỹ lời ta đã nói sao? Ta sẽ không rời nàng nửa bước, còn có Đồng Nhi của chúng ta nữa.”

Ngoài Ung Thành.

Bên bờ sông Hoài, Sài gia quân tìm mấy ngày không có kết quả đã dần dần tán đi, chỉ có thuyền đánh cá lẻ tẻ phiêu lãng trên sông, tràn đầy hoang vắng.

Nhìn không tới bờ bên kia, Ân Sùng Quyết túm chặt dây cương Hắc Phong nghỉ một lúc lâu, gió thổi lạnh thấu xương, tiếng gió rít gào không dứt, Ân Sùng Quyết thân mặc y phục mỏng manh nhưng không cảm nhận được mùa đông đến gần, nét mặt tràn ngập bi ai.

“Hắc Phong, quỳ xuống!” Ân Sùng Quyết vỗ vỗ Hắc Phong, Hắc Phong thuận theo gập hai chân trước, nhìn bầu trời tiếng sấm rền rĩ, mắt Hắc Phong tựa hồ cũng ngẩn lệ.

Ân Sùng Quyết gạt giỏ trúc trên lưng Hắc Phong xuống, bên trong từng bó lớn cành khô quấn lại một chỗ, lưu lại cánh hoa Mạn Đà khô, như trái tim không còn sức sống của hắn.

Ân Sùng Quyết quỳ rạp xuống bùn cát, lộ ra đầu ngón tay khô nứt, chặt vật tách cánh hoa Mạn Đà khô, lần lượt thả vào trong hồ cát, xong lại lấp cát lên. Làm như vậy hồi lâu, đầu ngón tay bị đất cát cành khô mài chảy máu, nhưng hắn không cảm thấy đau, vẫn cứng đờ lặp lại động tác.

Khi chôn xong hạt hoa Mạn Đà cuối cùng, nước mắt nghẹn hồi lâu cuối cùng cũng tuôn rơi, nhìn sông Hoài trắng xoá cao giọng rống, một tiếng lại một tiếng.

“A Hoành! A Hoành! Muội đáp lại nhị ca một tiếng, đáp lại nhị ca một tiếng đi!”

Sông Hoài tĩnh lặng, trời cao không tiếng động...

“Ta là Nhạc Hoành, huynh tên là gì?”

“Ta là... Ân Sùng Quyết.”

Đến chết Ân Sùng Quyết cũng không quên được khuôn mặt thanh lệ của nàng, rồi cuộc nàng từ đầu đến mà lúc bị thương cũng xinh đẹp như vậy.

“A Hoành, muội trốn không thoát đâu. Kiếp này Ân Sùng Quyết ta không phải muội không cưới. Đợi đại ca thành thân xong, sẽ đến lượt ta.”

“Không phải ta đã trốn thoát sao? Ân nhị thiếu.”

Tiếng cười trong trẻo của Nhạc Hoành ở bên tai quanh quẩn không thôi, từ đó nữ nhân này đã khắc sâu trong lòng hắn.

“A Hoành...” Ân Sùng Quyết dùng bàn tay đầy máu bết đất cát bên bờ ném xuống lòng sông Hoài, “Nhị ca không nên buông tay!” Ân Sùng Quyết ngẩng đầu nhìn trời cao ai oán không ngừng, “Nhị ca hồi hận... Nhị ca hồi hận! Muội trở về... Trở về bên nhị ca đi... Chúng ta ở lại Ân Gia Bảo, không bao giờ ra ngoài nữa... A Hoành, có được không! Muội trả lời nhị ca một tiếng!!”

Tiếng gió rít gào không dứt, trời cao vẫn không đáp lại.

“Chung quy là thời gian không thể đảo lưu, nhị ca, huynh nói có đúng không?”

“Thâm tình chôn kín của Ân nhị thiếu với Nhạc Hoành, khiến người khác thán phục.”

Một thân ảnh chậm rãi bước đến sau Ân Sùng Quyết đang lòng như tro tàn, tiếng nhẹ như tơ.

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Ân Sùng Quyết nghe ra tiếng của người kia, lạnh lùng không xoay người lại, ngừng rơi nước mắt nói: “Người tới đây làm gì?”

Lý Trọng Nguyên phát cảnh hoa Mạn Đà đung đưa trong gió, “Mạn Đà yếu ớt, dòi đi khó mà sống, Ân nhị thiếu sao phải khổ như vậy? Người trong lòng người nếu biết nhị ca của nàng cuồng dại như vậy, chắc chắn cũng không trở về bên cạnh người. Sống là vậy... chết cũng thế.”

“Im miệng!” Ân Sùng Quyết cắn giận đứng dậy, dè chuôi kiếm đang đung đưa nói.

“Ân nhị thiếu chó nóng vội rồi đi.” Lý Trọng Nguyên gọi hắn dừng bước, “Chẳng mấy khi ở đây chỉ có hai chúng ta, tuy rằng hai ta chưa từng nhìn thuận mắt nhau, nhưng dưới chân Ân nhị thiếu chính là non sông vạn dặm, từng bước lên mây, Ân nhị thiếu cũng không có gì nói với ta sao?”

Ân Sùng Quyết dừng bước, nghiêng người nhìn về mặt cười như không cười của Lý Trọng Nguyên, con ngươi u ám chuyển sang khinh thường, “Phò mã gia, người quá sốt ruột rồi.”

“Sốt ruột?” Lý Trọng Nguyên cười khê nói: “Vương gia chết, hoàng thượng ở kinh sư nhất định mặt rồng bi thống, Trọng Nguyên vì hoàng thượng mà phân ưu, vì con dân mà cầu phúc, chuyện cần phải làm còn nhiều lắm... người nói ta sốt ruột, chỉ sợ ta còn chưa đủ vội thôi.”

“Vương gia và A Hoành sinh tử chưa biết, ai có thể khẳng định bọn họ thực sự đã không còn trên nhân thế?” Ân Sùng Quyết ý vị thâm trường nhìn chăm chú vào ánh mắt không che giấu được dục niệm của Lý Trọng Nguyên, “Phò mã gia, đừng trách ta không nhắc nhở người, bước chân quá nhanh, dễ gặp chuyện không may.”

Lý Trọng Nguyên đảo qua mấy cảnh hoa Mạn Đà kéo dài mấy trăm thước, buồn bã nói: “Chẳng phải mọi chuyện Ân nhị thiếu đều tận mắt chứng kiến sao, vương gia và vương phi có còn khả năng sống hay không chẳng lẽ người không biết. Chôn hoa gửi niềm đau... Ân nhị thiếu cũng biết giai nhân đã qua đời, khó có thể trở lại được.”

“Chuyện của ta không cần người quan tâm!” Ân Sùng Quyết phất tay áo cả giận nói: “Quản tốt chính người đi.”

“Ân nhị thiếu!” Lý Trọng Nguyên mỉm cười, “Ân gia là công thần đánh bại quân Lương, Ân Sùng Quyết người là người đoạt Ung Thành đầu tiên, công lao sớm đã truyền tới hoàng thượng ở kinh đô, vì Ân gia, nên suy nghĩ.”

Ân Sùng Quyết đứng thẳng lưng không nhìn Lý Trọng Nguyên, Lý Trọng Nguyên lại tiếp tục nói, “Nhưng vương gia người nắm thiên quân vạn mã của Đại Chu đã không ở đây, thử hỏi Sài gia Đại Chu còn có thể dùng người phương nào?” Lý Trọng Nguyên đặt câu hỏi như vậy, mắt nhìn chăm chăm Ân Sùng Quyết đứng sừng sững, thấy khuôn mặt hắn lạnh lùng nghiêm nghị, không chút hỉ nộ phụ họa.

“Phò mã gia nói quanh co nhiều quá.” Ân Sùng Quyết cười lạnh một tiếng, “Không phải là muốn nói với ta sau này Sài gia quân sẽ về hết dưới trướng

của người, Sài gia không có con nối dõi, có thể trông cậy vào cũng chỉ có một mình con rể là người thôi sao?”

Đổi thành trước đây, những lời Ân Sùng Quyết vừa nói nhất định sẽ chọc vào chỗ đau của Lý Trọng Nguyên, nhưng hôm nay nghe tới, Lý Trọng Nguyên lại không thấy chói tai mà ngược lại có chút đắc ý, “Ân nhị thiếu là một người thông minh, thảo nào vương gia coi trọng huynh đệ người như thế. Trọng Nguyên còn nhớ khi cùng vương gia vào Tuy Thành, vương gia rất kỳ vọng Ân gia, phụ tử các người quả thật cũng không để cho vương gia và hoàng thượng thất vọng. Con mắt của vương gia hơn người, Lý Trọng Nguyên ta...” Lý Trọng Nguyên bước đến gần Ân Sùng Quyết, “Cũng yêu quý người tài, không quản hiềm khích trước đây...”

“Hiềm khích trước đây?” Ân Sùng Quyết bước tránh người ta cười nói: “Phò mã gia nói quá lời rồi. Thuở nào mà Sùng Quyết lại sinh hiềm khích với người?”

Lý Trọng Nguyên nhất thời không hiểu rõ lời Ân Sùng Quyết nói, hòa theo cười mấy tiếng, lại chấp tay sau lưng nhìn dòng sông Hoài cuộn cuộn, “Sùng Quyết, đợi đại ca người và đám Ngô Tả trở về, người nói cho ta nghe xem tình thế thiên hạ, Lương Quốc đánh hay không, người cũng nói cho ta nghe xem coi.”

Ân Sùng Quyết nhặt một hòn đá nhỏ ném xuống lòng sông, nước sông cuộn cuộn trong chớp mắt đã nuốt chửng hòn đá, Ân Sùng Quyết vỗ tay một cái trầm ngâm: “Thiên hạ lúc này như nước sông Hoài trước mắt, cuộn cuộn không ngừng, sóng lớn khó lường, ta và người đều giống nhau như hòn đá này, cực kỳ bé nhỏ so với thiên hạ, làm thế nào mà khống chế? Phò mã gia cất nhắc Ân Sùng Quyết taa rồi. Nếu muốn thay đổi càn khôn, trước mắt phải thay đổi thế đứng của mình. Sùng Quyết bắt tài, người quá kỳ vọng rồi.”

“Người...” Mặt Lý Trọng Nguyên tỏ vẻ lúng túng, “Đường rộng thênh thang người không đi lại muốn đổi nghịch với ta. Vương gia hùng tài thao thực thì thế nào? Không phải cũng chết rồi? Nghiệp đế vương đã tiêu thành mây khói, nhường cơ hội vào tay ta, lại mới bắt đầu...”

“Chưa chắc đâu, chưa chắc đâu.” Ân Sùng Quyết quơ quơ ngón trỏ nói: “Không biết phò mã gia còn nhớ hay không, cha ta từng nói với vương gia, Ân Gia Bảo ta quy thuận không phải Đại Chu, không phải Nam Cung gia... mà chỉ là... Sài thiếu chủ.”

Con người Lý Trọng Nguyên khẽ động, chăm chú quan sát vẻ mặt khó dò của Ân Sùng Quyết.

“Ta khuyên phò mã gia hãy thu hồi ý niệm trong đầu đi.” Ân Sùng Quyết lưu luyến nhìn Mạn Đà, “Cho dù vương gia không còn, thiên hạ cũng không phải người bình thường có thể nắm được, mưu sự khó như lên trời, chết dễ như trở bàn tay. Phò mã giá thân phận cao quý, nên yên bình mà hưởng vinh hoa thì hơn.”

“Ân Sùng Quyết.” Lý Trọng Nguyên không cam lòng, hét lại nói: “Ta có gì không bằng Sài Chiêu?”

“Hắc Phong, chúng ta về thành thôi.” Ân Sùng Quyết kéo cương ngựa bước đi, “Nếu như nhìn thấy Bạch Long, chúng ta nhất định phải chiếu cố nó thay A Hoành.”

“Ân Sùng Quyết.”

Hắc phong vừa đi vừa lăm lét nhìn trái nhìn phải, như là đang tìm vết tích của bạn cũ Bạch Long, nhưng ánh mắt hoang dã nhìn không sót thứ gì, Hắc Phong liền cúi đầu uể oải thổi phù phù đất trên móng ngựa, hí vang một trận.

“Hắc Phong.” Ân Sùng Quyết vuốt vuốt bờm ngựa rậm rạp lăm lăm, “Mày có biết vì sao ta từ chối Lý Trọng Nguyên không?”

Hắc Phong kêu mấy tiếng xong thờ hồn hèn.

“Lý Trọng Nguyên không làm nên chuyện.” Ân Sùng Quyết thả dây cương sáng giọng, “Cho dù Sài gia không có người nối dõi, tuyệt đối cũng không đến phiên hần ngòi lên long ý ở Trạch Thiên đại điện kia.”

Hắc Phong cọ cọ cánh tay Ân Sùng Quyết như là hiểu được lời hần nói.

“Nếu không phải bọn họ bước vào Tuy thành...” Mặt Ân Sùng Quyết lại ngập tràn bi ai, “Sài Chiêu cũng sẽ không gặp lại A Hoành, cũng sẽ không mang A Hoành rời khỏi ta. Ta và A Hoành... chắc là sớm đã thành thân, sung sướng hưởng thụ cuộc sống ở Ân Gia Bảo... người sinh con đường cái cùng A Hoành nên là ta, sao lại đến phiên Sài Chiêu chứ?”

Hắc Phong ngửa đầu gào thét, như là bất bình thay chủ nhân bên cạnh.

“Sài Chiêu chết, A Hoành cũng đi theo...” Ân Sùng Quyết nhịn lệ nóng sắp tuôn trào, bàn tay túm chặt cương ngựa như khứa vào da thịt, “Ta còn phải bán mạng cho người khác. Cẩm tú son hà ai không muốn. Lý Trọng Nguyên, ông trời không chỉ cho cơ một mình người, đối với ta mà nói, sao không phải?”

Ân Sùng Quyết xoay người nhảy lên Hắc Phong, giật mạnh cương ngựa hướng Ung Thành mà đi. Tư thế oai hùng giữa trời đất.

Thành Thương Châu, Tỉnh quốc công phủ.

Đã nhiều ngày Thương Châu mây đen u ám, Thôi Văn vừa làm vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trời cao, động tác trong tay cũng chậm lại.

Cộc cộc tiếng vó ngựa chạy càng lúc càng gần, Thôi Văn lau mồ hôi đứng dậy, đẩy cổng lớn ra nhìn xung quanh...

“Bạch Long!?”

Bạch Long gào thét chạy đến gần Thôi Văn, đầu cọ cọ vào người ông, đem vết thương đến trước mắt ông.

Bờm ngựa trắng tuyết sớm đã bị máu chảy đông kết thành màu đen, trải qua mấy ngày dài gió dầm mưa, vết thương trên cổ nó càng khủng khiếp hơn, Thôi Văn giật mình kêu không xong rồi, kéo Bạch Long vào phủ Tĩnh Quốc Công, gọi hạ nhân ra phân phó: “Mau đi tìm người đưa tin Ung Thành bên kia xem có chuyện gì lạ không...”

Hạ nhân vội vàng nhanh chân chạy đi, Thôi Văn tìm thảo dược trị thương, lau sạch vết máu trên cổ Bạch Long, Bạch Long đau đớn hí không ngừng, mắt tràn ngập bi thống, tựa như có rất nhiều điều muốn nói với Thôi Văn.

Thôi Văn an ủi Bạch Long, thấp giọng nói: “Mấy chạy vạy dặm xa xôi về Thương Châu, có phải A Hoành xảy ra chuyện rồi không?”

Bạch Long hiểu tiếng người liền gật đầu, vừa hừ hừ mấy tiếng quỳ gối xuống mặt đất.

Thôi Văn giật mình, “Sao lại thế được? A Hoành ở bên cạnh Sài Chiêu... chẳng lẽ Sài Chiêu cũng gặp bất trắc?”

Bạch Long chớp mắt to, nước mắt to như hạt đậu đột nhiên chảy xuống, nằm cả người xuống nền đá lạnh lẽo.

Mới xử lý vết thương cho Bạch Long xong, hạ nhân đi dò la tin tức đã ngã nhào chạy vào trong phủ, khóc nói: “Thôi thúc... Người đưa tin mới nhận được tin... Kỳ Vương điện hạ... Còn có tiểu thư nhà ta bị quân Lương mai phục, rơi xuống sông Hoài, tìm không thấy xác.”

Bạch Long chống đỡ một mệt mỏi thân thể đứng thẳng lên, giọng cao móng trước nhằm hướng người kia định đập, thờ dốc tràn ngập giận dữ. Thôi Văn kéo chặt cương ngựa, “Trúng mai phục! Sài Chiêu đã là Vương gia, người bên ngoài không có việc gì, sao hân và A Hoành lại gặp nạn? Rơi xuống sông Hoài, không tìm thấy xác? Nếu vẫn chưa có tìm được, ai dám nói bọn họ nhất định là đã chết?”

“Trong thư của phò mã Lý Trọng Nguyên nói như vậy...” Hạ nhân nơm nớp lo sợ nói.

“Vậy phải hỏi vị phò mã gia này một chút xem có đi tìm phu thê vương gia xung quanh đó hay không.” Con người Thôi Văn sắc lạnh bức người.

Thôi Văn từ từ bình ổn hơi thở, nhìn Bạch Long đang nức nở, vỗ về đầu nói từ ái nói: “Bạch Long vẫn có thể chạy được sao?”

Bạch Long cúi đầu hít hít móng ngựa, lại đứng tại chỗ đá móng mấy cái lấy lại tinh thần. Thôi Văn hài lòng gật đầu, “A Hoành không có thương lắm mà, có thể tìm về A Hoành và phu quân của con bé hay không cũng phải nhờ vào Bạch Long này đó.”

Bạch Long cúi đầu ăn chút cỏ khô trong sân, xong liền vung móng lên ý bảo mang theo Thôi Văn đi ra ngoài phủ, Thôi Văn đem cương ngựa đưa cho hạ nhân dẫn dắt, “Mang Bạch Long về chuồng trước đã, gọi người đóng lại móng ngựa và cho nó ăn no chút.”

“Thôi thúc, ngài là muốn...”

Thôi Văn cởi áo khoác làm việc nhà ra, thả xuống bên chân nói: “Bọn người Lý Trọng Nguyên bỏ mặc sống chết của vương gia và A Hoành, ta không tin. Bạch Long hiểu tính người, từ nhỏ đã được A Hoành nuôi lớn, cứ theo Bạch Long nhất định sẽ tìm được A Hoành.”

Thôn Hoài.

Bích Nhi cùng Phong tẩu làm xong đồ ăn cho Nhạc Hoành liền đi lấy khăn ướt rửa mặt, xong ngồi xuống đồng trục khô bên bếp lò, cầm búa định bỏ củi.

Sài Chiêu bước tới gần cười nói, “Người tuổi còn nhỏ mà việc nặng như vậy cũng làm được sao?” Vừa nói vừa xấn tay áo: “Để ta giúp.”

Bích Nhi cả kinh thiếu chút nữa ngã nhào khỏi ghế, không ngừng xoa tay nói: “Không được, bà nội nói các ngài là đại quý nhân, đình bạc ngài cho ta mua rất nhiều đồ vẫn chưa xài hết... nghe bà nội nói, ngài vẫn bị thương...”

Sài Chiêu rút búa trong tay nàng ta ra, tự nhiên ngồi xếp bằng xuống nền sân, một búa hạ xuống, Bích Nhi liền trợn mắt kinh ngạc nói: “Ồ nhà quý nhân cũng chẻ củi sao?”

Sài Chiêu cũng không đáp lại nàng, cười khê chọn cành cây thích hợp.

Trong phòng Phong tẩu ló đầu nhìn một chút, đang muốn dạy bảo cháu gái mấy câu, Nhạc Hoành đã cười vui vẻ nói: “Phong tẩu, sáng nay tẩu đi chợ về, bên ngoài thôn Hoài có gì lạ không?”

Phong tẩu không hiểu nói: “Rất bình thường.”

Nhạc Hoành nghĩ một chút nói, “Phu thê chúng ta gặp họa ngoài Ung Thành, chết không ít người, động tĩnh không nhỏ... Binh lính Ung Thành không có kiểm tra bắt người xung quanh sao? Một chút động tĩnh cũng không có sao?”

Phong tẩu lắc đầu nói: “Ta cũng cảm thấy bức mình... Thời buổi loạn lạc thì để mặc mạng sống của bách tính sao? May mà hai người còn bảo toàn cái mạng là tốt rồi, một cho Sài gia quân tự cho mình là từ ái, cũng không được hơn gì cả.”

Phong thả lại tùy ý hàn huyên cùng Nhạc Hoành mấy câu liền lui ra ngoài, Sài Chiêu thấy trong phòng chỉ còn Nhạc Hoành, phúi vụn gỗ trên tay đi vào, đang định bế con trai đã bị Nhạc Hoành kéo tay.

“Sài Chiêu...” Nhạc Hoành buông tiếng thở dài nói: “Thôn Hoài cách Ung Thành có hơn chục dặm. ... Lý Trọng Nguyên thực sự không quan đến sống chết của chúng ta rồi.”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

“Lý Trọng Nguyên...” Sài Chiêu đỡ con trai từ tay Nhạc Hoành, cọ cọ cái cằm lún phún râu vào hai gò má non mềm của đứa bé. “Ta đã ngờ tới hán sẽ như vậy. Từ ngày ta được thúc phụ mạng về thì đã là chương ngại vật trong mắt hán, ngày thường hán tỏ ra tôn kính với ta, nói gì nghe lấy, nhưng trong lòng... cũng không biết là ghen ghét đến cỡ nào.”

Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu rất bình tĩnh đùa với con trai, vẻ mặt cũng không có kinh ngạc, thử dò xét nói: “Chẳng lẽ... chàng đã có đối sách?”

“Ta chỉ muốn cùng A Hoành ở đây hưởng mấy ngày yên tĩnh thanh nhàn thôi.” Sài Chiêu dựa vào Nhạc Hoành ngồi xuống, “Cả Đồng Nhi của chúng ta nữa. Những chuyện còn lại ta không quan được nhiều lắm.”

Nhạc Hoành biết Sài Chiêu không muốn mình phải lo nghĩ những chuyện này khi còn trong tháng, thấy khuôn mặt non nớt của Đồng Nhi bị râu của Sài Chiêu cọ đỏ bừng, đau lòng nói: “Làm cha mà không biết nặng nhẹ, chàng đành lòng sao hả?”

“Con trai thô ráp chút cũng không sao.” Sài Chiêu cười khẽ ngắm đôi mắt lúng liếng đen tròn của nhi tử. Sài Đồng đã được mấy ngày tuổi, mở đôi mắt đen láy tròn như mắt bồ câu, Sài Chiêu càng nhìn càng thích, tay nắm chặt Nhạc Hoành nói: “Ta phải tạ ơn A Hoành như thế nào mới được đây?”

Nhạc Hoành đoạt lấy Sài Đồng, bé thật cẩn thận, ảo não nhìn cái cằm lún phún râu của y, vuốt ve thấy hơi cộm “Đừng nhúc nhích, để ta giúp chàng.”

Sài Chiêu kéo vạt áo ngồi ngay ngắn lại, nhìn Nhạc Hoành cười không nói, tùy ý cho nàng loay hoay. Nhạc Hoành lấy đoản đao trong tay áo ra, dùng ống tay áo lau lau, đến gần cằm Sài Chiêu cạo cạo mấy cái, thấy Sài Chiêu vẫn không có nhúc nhích, chợt cảm thấy không vui, hừ một tiếng rồi bắt đầu động tác.

Những sợi râu nhỏ vụn rơi trên khăn, Nhạc Hoành cẩn thận chăm chú nhìn con dao trong tay, thận trọng cạo, ngón tay không quên sờ sờ, hài lòng nói: “Như vậy mới phải.”

Nhạc Hoành đang định thu dao vào tay áo, lưỡi dao mỏng như cánh ve đã bị Sài Chiêu kẹp lấy.

“Ta vẫn còn nhớ...” Sài Chiêu vuốt ve lưỡi dao sắc bén cười tươi, “Có người từng nói, con dao này sẽ mọc mắt ta... A Hoành có còn nhớ là ai nói hay không?”

Nhạc Hoành đột nhiên buông tay ra, trừng mắt nhìn y nói: “Không nhớ.”

“A Hoành không nhớ, vậy ta nhớ thay nàng.” Sài Chiêu nhướn mày đem thanh đao giắt vào tay áo Nhạc Hoành, “Đây chính là bí mật giữa chúng ta, không cho phép nói cho ai hết.”

Mới nói như vậy, Sài Đồng đang ngủ say chợt khóc lớn, a a như là muốn nói ra suy nghĩ của mình. Nhạc Hoành buồn cười, xoay người đi dỗ con trai, “Con chàng cũng đã nghe thấy rồi, sau này đây chính là bí mật giữa ba chúng ta.”

Sài Chiêu thấy khuôn mặt tươi cười thỏa mãn hạnh phúc của thê tử, trong căn phòng nghèo nàn, con người Nhạc Hoành vẫn sáng long lánh như trước. Sài Chiêu biết... giả sử cả đời này y phải ở đây, nữ nhân này cũng sẽ không rời xa mình, sinh tử không rời.

“Thiếu chủ, trong mắt huynh đã bao giờ để nữ nhân vào mắt? Sao đi Liêu Châu về ngay cả hôn sự cũng định rồi?” Vân Tu giảo hoạt chớp chớp mắt, chọc chọc Sài Chiêu thấp giọng nói, “Huynh mau nói cho ta biết, cô nương họ Nhạc kia có phải là tiên nữ, mà không, so với tiên nữ trên trời còn đẹp hơn không?”

“Cũng rất đẹp, nhưng sao Vân Tu người lại nghĩ phóng đại lên thế chứ?” Sài Tịnh thấy Sài Chiêu không nói, liếc mắt nhìn y cười hi hi nói, “Chẳng qua là một thiếu nữ 14, 15 tuổi, sợ là còn chưa trưởng thành nữa, đại ca, huynh nói xem đúng vậy không?”

“Cô nương chưa trưởng thành mà thiếu chủ cũng để mắt tới sao?” Vân Tu đứng dậy, tay chỉ vào Sài Chiêu không có ý tốt lắc lắc nói: “Oh... Ta biết rồi! Hay cho thiếu chủ, còn tưởng rằng là nhất kiến chung tình với vị Nhạc tiểu thư kia, thì ra... thì ra là... bị ép cưới.”

Thấy Sài Tịnh ôm bụng cười không ngừng, Sài Chiêu trở mình nhảy xuống khỏi cây đại thụ trong hậu viện, cất mũi tên vàng đã nắm trong tay từ lâu xong, đôi mắt xám nhìn khiến Vân Tu có chút phát hoảng, Vân Tu vội vàng ngừng cười, “Thiếu chủ chớ trách, ta nói lung tung thôi, không có ý hạ thấp danh dự của thiếu phu nhân.”

“Nhìn xem huynh ấy coi trọng mũi tên này như thế.” Sài Tịnh chỉ mũi tên lộ ra khỏi vạt áo. “Đó là tín vật người ta đưa cho huynh ấy, mũi tên như người, chờ sang năm Nhạc tiểu thư xuất giá đến đây, không biết thiếu chủ nhà người sẽ chiều thành cái gì đây.”

Sài Chiêu cười xa xôi, khàn khàn nói: “Là thê tử của ta, ta muốn cung chiều thế nào thì sẽ thế ấy. Vân Tu người nếu không phục, thì lấy một nữ nhân khác mà xem, xem coi có so được với A Hoành của ta không?”

“Ha ha!” Vân Tu cười đau cả bụng, “A Hoành của ta... quận chúa cô nghe coi, buồn cười chết mất...”

Từ biệt ở Liễu Châu, mỗi tối ở Thương Sơn Sài Chiêu đều nhớ tới đôi mắt sáng như sao kia, vì sao chỉ một cái liếc mắt, y đã nhận định vị tiểu thư Nhạc gia kia, Thương Châu – Nhạc Hoành.”

Yên lặng chờ thời mấy năm, nếm đủ mọi gian khó, nụ cười không chút âu lo ấy khiến y say đắm. Về non nót nhưng bộc trực trước mặt Vũ Đế, sự mạnh mẽ khi phách khi thi đấu với Kỷ Minh, ba mũi tên kinh động, như xé toang bầu trời, thứ mà nàng bắn hạ đầu chỉ là ba chú chim nhỏ nhỏ. Thân còn chưa động, tim đã động lòng trước, trái tim tịch mạch bao năm của Sài Chiêu đã bị thiếu nữ cười ngửa Bạch Long công phá.

Từ đó, cũng chỉ có nàng.

“Nhạc tiểu thư, chưa đầy một năm, ta sẽ đến Thương Châu đón nàng.”

Nhìn nàng không nguyện ý, nhưng nàng không có cự tuyệt. Sài Chiêu biết, nữ tử ngang bướng này không có ghét mình, nhất định nàng sẽ theo mình trở lại Thương Sơn, cả cuộc đời.

“Nghĩ gì thế?” Nhạc Hoành thấy Sài Chiêu không chớp mắt nhìn mình, giơ tay xoa xoa mặt nghi ngờ nói: “Trên mặt ta dính gì sao?”

“Không phải.” Sài Chiêu cảm bàn tay ấm áp của Nhạc Hoành từ từ dán vào ngực mình, thấp giọng nói: “A Hoành, nếu như... nếu như ta bỏ thiên hạ, không để ý tới đánh giết phân tranh... nàng có cho rằng ta không giữ lời hứa không?”

“Chàng dùng tính mạng bảo vệ ta, chàng muốn làm gì, ta đều theo chàng.” Nhạc Hoành không biết trượng phu nghĩ gì, nhưng mắt sao sáng lấp lánh nhấn mạnh từng chữ.

“Đối với những gì đã hứa với nàng.” Nhịp tim trầm ổn Sài Chiêu nói: “Thành gia với ta, ta thay nàng phục quốc, cảm tử son hà nàng muốn, ta hứa cho nàng. Nước nhà chưa phục, thù chưa báo, son hà ai là chủ cũng khó lường, những chuyện hứa với nàng ta đều chưa có thực hiện...”

Nhạc Hoành bật cười, rút tay khỏi ngực y, nhẹ nhàng ôm cổ y, dán vào tai y khẽ nói: “Có nước mà không có nhà thì sao? Son hà cảm tử cũng không bằng năm tháng bình yên, Sài thiếu chủ ngài nghĩ nhiều rồi.”

Sài Chiêu khoát ý cười to, khẽ vuốt vuốt búi tóc Nhạc Hoành, kéo nàng vào trong ngực. gió lạnh nhẹ thổi qua mái nhà thùng lỗ chỗ, nhưng trong phòng lại tràn ngập nhu tình ấm áp.

Bên ngoài Ung Thành.

Vân Tu ra sức thúc ngựa, cưỡi ngựa chạy nhanh, chỉ ba ngày đã đến bên bờ sông Hoài nơi Sài Chiêu và Nhạc Hoành gặp chuyện không may. Vân Tu còn nhớ, khi suất quân cũng dọc theo bờ sông mà đi, nhưng hôm nay trở về bờ sông trống rỗng đã trồng nửa dặm hoa mạn đà.

“Hoa Mạn Đà?” vừa nhảy khỏi lưng ngựa, cảnh cây Mạn Đà khô héo nhìn một lúc, “Là Mạn Đà...”

“A Hoành thích nhất là Hoa Mạn Đà...”

“Người làm chuyện này chỉ có Ân Sùng Quyết.” Vân Tu hừ một tiếng khinh thường ném cành khô khỏi tay, “Có công phong hoa tuyết nguyệt sao không đi tìm nàng trở về, ta khinh.”

Vân Tu sửa soạn chuẩn bị rồi đi, nhưng nhớ tới gì đó lại ngừng bước chân, đến gần cành cây Mạn Đà gãy gập trong gió, cúi đầu nhìn nhụy hoa đã héo khô.

Vân Tu chỉ chần chờ trong chốc lát, lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay, xé nhụy lấy hạt hoa cẩn thận cất vào, gói gọn lại cất vào trong ngực áo.

“Thiếu phu nhân cũng nói Hoa Mạn Đà khó sống, mang về Đại Chu thì có ích lợi gì?” Vân Tu ảo não tự nói, “Mấy thực sự là kẻ ngu ngốc nhất thiên hạ...” Nhưng khi định ném ra, Vân Tu lại có chút luyến tiếc, không ngừng buông tiếng thở dài ngừng động tác, “Mà thôi mà thôi, mang về cũng được, không thể ra tay kiến công lập nghiệp, cũng có thể mang chút gì đó về cho quận chúa... Biết đâu... nó sẽ nở hoa.” Vân Tu chần chờ, lại sờ gói hạt hoa Mạn Đà trong ngực, lo lắng nhìn Ung Thành oai hùng khó hạ, không quay đầu lại dọc theo bờ sông Hoài mà đi.

Chợ thôn Hoài.

“Nhà lão Phong đánh được cá lớn sao?” Chủ sạp đưa vớ Bích Nhi, nói, “Cách mấy ngày lại mua đồ tốt như vậy về, bà nội cháu muốn đem Bích Nhi cháu nuôi béo trắng để sớm gả cho người tốt sao?”

Bích Nhi nhũn cặp mày thanh tú, chu miệng nói: “Không nói cho thím biết.” Nói xong đem miếng thịt heo đùm vào lá sen, đặt vào giỏ trúc sau lưng, lại đi tìm hoa quả tươi.

“Người ta nói đày sông Hoài có cát kho báu, không phải bị lão Phong bắt được chứ?” Có người khe khẽ nói.

Bích Nhi liếc mắt căn nhắc khẽ, hừ một tiếng rồi bước đi.

Cách đó không xa, một nam tử mặc đồ đen yên lặng nhìn chòng chọc Bích Nhi hồi lâu, thấy tiểu cô nương này như con vẹt hoang chạy ở trong đám người huyền ảo, khoé miệng hần khẽ cong lên, đi theo bước chân vui vẻ của nàng ta.

Đi tới chỗ không người yên lặng, Bích Nhi đột nhiên dừng lại quay phắt một cái trừng mắt nhìn người ở phía sau nói: “Theo ta hồi lâu, muốn đánh cướp bà cô ta sao?”

Vân Tu cúi đầu cười, ho khan một tiếng nói, “Tại hạ đi ngang qua mà thôi, nào có theo bà cô đây? Áo giặc, là áo giặc thôi.”

Bích Nhi chống hông nói: “Thôn Hoài lớn như vậy, người nào mà ta không biết! Ngươi rõ ràng là người lạ, theo Phong Bích Nhi ta, muốn làm cái gì?”

Vân Tu nghe thấy ‘người lạ’ ngừng cười tiến lên mấy bước, Bích Nhi nhìn mạnh mẽ, nhưng trong lòng vẫn khiếp đảm, lùi về sau mấy bước, cảnh giác nhìn Vân Tu không chớp mắt.

“Ngươi vừa nói người lạ...” Vân Tu thấp giọng chậm rãi nói, “Bích Nhi cô nương ngoại trừ tại hạ, có còn thấy người lạ nào ở thôn Hoài không?” Vân Tu thấy mặt Bích Nhi đỏ lên ánh mắt lộ ra, lại thấp giọng nói, “Một nam, một nữ. Nữ... sắp lâm bồn.”

Bích Nhi thấy bên hông Vân Tu giắt trường kiếm, con ngươi đen lấp lánh khiến người ta không dám nhìn gần, sợ hãi run rẩy nói: “Không có... Chưa từng thấy qua.”

“Tiểu cô nương nói dối là không tốt.” Vân Tu vẫn không nao núng, “Nén bạc ngươi mới lấy ở chợ...”

Bích Nhi nghe “Nén bạc”, lòng bàn tay không tự chủ được sờ về phía túi tiền bên hông, nuốt nước bọt không dám động dấy. Vân Tu nhìn chăm chăm vẫn không vội vàng nói: “Một nén bạc, bằng với nhà đồ ở thôn Hoài chèo thuyền 10 ngày không ngừng, chẳng lẽ... Phong gia thực sự là mò được kho báu dưới sông Hoài sao? Hay chính là...” con ngươi Vân Tu khẽ động dừng trên khuôn mặt tái nhợt của Bích Nhi, “Hay là lão Phong nhà ngươi cướp của, lấy bạc của người ta.”

“Không phải!” Bích Nhi hoảng loạn cuống quýt khoát tay, “Là bạc ngài ấy cho bà nội, bảo ta mua đồ ăn cho phu nhân ngài ấy ở cũ. Là bọn cướp cướp của họ, không liên quan đến nhà ta, tiểu tử nhà ngài ấy, là bà nội ta đỡ đẻ.”

Đầu tiên Vân Tu sững sờ, lập tức cười lớn, “Ồ cũ? Tiểu tử? Thiếu phu nhân sinh... con trai sao?” Vân Tu vỗ mạnh tay một cái, dậm chân vui vẻ nói, “Thật tốt quá! Thật tốt quá!”

Bích Nhi thấy Vân Tu vừa nãy vẫn còn đe dọa mình mà giờ phút này đã hoa chân múa tay vui sướng như vậy vừa muốn nhắc nhở hần, chợt ôm miệng kêu lên, “Chết rồi, nói hết rồi, về nhà nhất định bị bà nội và nát cái miệng này...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104

Vân Tu chỉ vào đằng trước, nói: “Nhanh lên, dẫn ta đi gặp hai người mà ngươi nói kia, mau.”

Bích Nhi về mặt đưa đám nói: “Ta không nên làm khó ta, lỡ mắng nhất thời dẫn ngươi về, ta sẽ bị phạt.”

Vân Tu rút thanh kiếm chưa rút ra khỏi vỏ, quơ quơ trước mặt, nghiêm túc nhìn Bích Nhi nói: “Có ta ở đây bà nội ngươi sẽ không dám vả miệng ngươi. Ông nội Vân đây từ trước giờ chỉ cứu người không hại người.”

Đôi mắt tinh ranh của Bích Nhi nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt, tuy là tay cầm kiếm nhưng không có dọa người, tựa như là một hiệp sĩ gặp chuyện bất bình xả thân vì nghĩa, Bích Nhi liếm liếm môi, ngơ ngác nhìn Vân Tu nhẹ giọng nói: “Phu nhân mới sinh con, ngươi cũng không được dọa cô ấy, cả phu quân một tác không rời của cô ấy nữa...”

Vân Tu thấy bộ dáng ngốc nghếch của nàng ta, thu kiếm giấu sau người, đi về trước mấy bước nói: “Ngày xưa đều là ta bị vị phu nhân kia dọa sợ, lúc nào đến phiên ta dọa cô ấy? Bích Nhi cô nương thực sự là... thú vị...”

Hai người một trước một sau đi tới, Bích Nhi thường thường quay đầu lại nhìn, Vân Tu vẫn duy trì cách nằng nứa thướt, mỉm cười không nói.

Sân nhà họ không lớn, lẽ lẽ trồng chút cây rau, căn phòng mơ hồ truyền đến tiếng trẻ con khóc, Vân Tu vui vẻ biết Nhạc Hoành và Sài Chiêu ở phía trước, bước chân càng nhanh hơn.

Trong phòng, Sài Chiêu ôm con trai nhẹ nhàng đưa, dỗ dành: “Đồng Nhi ăn no, thế nào còn khóc chứ? Ngày thường đều rất ngoan... có phải là lại đói bụng?”

“Thiếu chủ! Thiếu phu nhân!”

Vừa mới chớp mắt, Nhạc Hoành không vui mở mắt, buồn bực nói: “Biết nguyên nhân chưa? Bước chân Vân Tu như cuồng phong, con trai bảo bối của chàng sao chịu được sát khí của hắn chứ?”

“Thiếu chủ! Thiếu phu nhân!”

Đang đứng bên giếng nước nghe tiếng gọi Phong tẩu liền ngừng đầu, thấy cháu gái mình dẫn một nam tử xa lạ về thiếu chút nữa thì sái cả quai hàm, chỉ vào Vân Tu vội la lên: “Ngươi... Ngươi là người phương nào?”

Vân Tu vội vàng cúi chào Phong tẩu một cái, bước chân lại không có dừng lại, cổ dài giọng gọi to, “Thiếu chủ, ngài ở bên trong sao?”

“Ngươi hét to lên chút nữa, cho cả thôn Hoài nghe thấy hết đi, xong truyền tới Ung Thành, được chưa?”

Trong buồng truyền đến tiếng hắt xì một cái, Sài Chiêu ngạo nghễ đẩy cửa ra, môi khẽ mỉm cười, mắt xám sáng láng, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy y phục mới giặt trong tay Phong tẩu rơi xuống đất từ khi nào mà không biết.

“Vân Tu ra mắt thiếu chủ.” Vân Tu ngoan ngoãn quỳ xuống, giọng nói khẽ run không che giấu được vui mừng.

Sài Chiêu khẽ giơ tay, khàn giọng nói, “Ồ nhà người ta, ngươi làm thế này sẽ hù dọa ân nhân của ta và A Hoành đó.”

Vân Tu liếc mắt nhìn Phong tẩu đang sững sờ, đứng dậy đi đến gần, quỳ xuống tay ôm kiếm cung kính nói: “Trên đường đi cũng nghe tôn nữ của ngài – Bích Nhi cô nương nói mạng của thiếu chủ và thiếu phu nhân là do vợ chồng ngài cứu, thiếu phu nhân cũng được ngài đỡ đẻ... Ân tình này Vân Tu trọn đời không quên, xin nhận một lạy của Vân Tu.”

Phong tẩu vẫn ngây ngốc nhìn Vân Tu, ngay cả lời khách khí cũng quên nói, miệng lẩm bầm mấy câu cho qua, tay âm ỉ ướt cứ túm chặt áo cũng không biết đường thả ra.

Tiếng trẻ con khóc lại vang lên từ buồng trong, Vân Tu đứng bật dậy chạy đến gần cửa buồng, ho khan thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân ở bên trong sao? Là Vân Tu đây, tôi có thể đi vào nhìn một cái không?”

“Sài Chiêu, đừng cho hắn đi vào.” Nhạc Hoành vỗ nhẹ Sài Đồng cổ ý nói: “Đồng nhi khóc nỉ non không ngừng, chính là chuyện tốt mà Vân Tu làm ra đó, đừng có cho hắn đi vào.”

Về mặt Vân Tu không khỏi có chút ủy khuất, phần nộ rũ cánh tay đang định đẩy cửa xuống, đang định xoay người đi thì Sài Chiêu đã đến phía sau, vỗ vai hắn nói: “Đi vào xem nhi tử của ta và A Hoành.”

“Nhưng Thiếu phu nhân vừa...” Vân Tu đỏ mặt cúi đầu nói.

“Ngươi mới biết A Hoành ngày một ngày hai sao?” Sài Chiêu đẩy Vân Tu. “Còn không mau đi vào.”

Vân Tu đẩy cửa phòng ra, sợ hãi bước tiến lên, thấy Nhạc Hoành mặc váy vai thô tuy không phấn son nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, ánh mắt đang giả vờ giận dữ nhưng nhìn Vân Tu có chút lạt đã tươi như trắng rằm, cười giòn tan nói: “Vân Tu càng ngày càng to gan, lời của ta cũng dám không nghe.”

Vân Tu xấu hổ cúi đầu, dừng một lúc mới dám đến gần Nhạc Hoành, thử ngó Sài Đồng trong tã lót, đứa bé vừa mới khóc nức nỏ, thấy Vân Tu to lớn đi tới gần, lại dần ngừng khóc, vươn cánh tay nhỏ bé ra khỏi tã, đầu ngón tay non mềm như muốn chạm vào hắn.

Vân Tu nào dám chạm vào em bé mới sinh còn mềm yếu như vậy, tựa như bị kim đâm mau tránh ra nói: “Thiếu phu nhân... Chuyện này...”

“Vân Tu rong ruổi sa trường mặt không đổi sắc, thế nào lại sợ đứa bé mới sinh hơn 10 ngày chứ?” Nhạc Hoành cổ ý nói.

“Ai sợ!” Vân Tu run người, mở cánh tay nói: “Bé, bé tiểu thiếu chủ, cũng không sao.” Vừa nói, Vân Tu kinh ngạc nhìn Sài Đồng mồm mím trong lòng Nhạc Hoành, lẩm bầm nói: “Đáng yêu quá, giống thiếu chủ... cũng giống thiếu phu nhân mấy phần... Thực sự là ông trời có mắt, nếu như không may gặp bất trắc, ta cũng không biết phải làm gì mới được...”

Sài Chiêu đề tay Vân Tu xuống, tùy ý ngồi ở bên cạnh mẹ con Nhạc Hoành, cầm chén trà lên nhấp một ngụm nói: “Ngươi cũng khá lắm, thế mà cũng tìm được ta và A Hoành, xem ra ta hơi sợ...”

“Không phải vậy...” Vân Tu khoát tay nói, “Thôn Hoài là nơi cực bí ẩn yên ổn, là tiểu nha đầu kia chỉ tiêu rộng rãi khiến ta sinh nghi...”

“Phong gia đã làm rất khá.” Sài Chiêu yêu thương nhìn về phía Nhạc Hoàn, “Phần ân tình này, ta và A Hoàn sẽ ghi tạc trong lòng.” Sài Chiêu như là nhớ ra chuyện gì, một bên trêu đùa với con trai, một bên tùy ý hỏi, “Gia Nghiệp quan bên kia... Lý Trọng Nguyên ra lệnh cho ba người các người trở về Ung Thành?”

“Thiếu chủ thực sự là liệu sự như thần!” Vân Tu gật đầu khâm phục nói, “Ngài nói không sai, hai người mới gặp chuyện không may, Lý Trọng Nguyên đã vội vàng ra lệnh cho Ân Sùng Húc để ngăn người trấn thủ ở Gia Nghiệp quan, còn lại đều mau trở về Ung Thành, nói là thiếu chủ không còn, cần bàn lại chuyện công Lương...”

“Lý Trọng Nguyên quá nóng vội.” Nhạc Hoàn từ từ nói, “Tâm nhìn hạn hẹp, khó làm chuyện lớn.”

“Vân Tu... không hiểu rõ lắm” Vân Tu nghi hoặc nói.

“Lý Trọng Nguyên muốn ta phải chết.” Sài Chiêu tiếp lời, “Hắn sợ người và Ân Sùng Húc cùng Ngô Tá đi xa, ngoài tầm tay với... Hắn tự biết bản thân khó có thể khống chế Ân gia huynh đệ, cũng sợ người kiêu căng khó quy phục hắn, khi nào các người nằm trong tầm mắt hắn, hắn mới có thể yên ổn được.”

Vân Tu tỉnh ngộ nói, “Quả là tên một sách không có tiền đồ, thật không hiểu sao công chúa lại coi trọng hắn...”

Nghe hai chữ “công chúa” Nhạc Hoàn dịu dàng liếc nhìn Vân Tu, Vân Tu biết mình nói lỡ, vội vàng cần môi không dám nói nữa.

“Lý Trọng Nguyên quá mức ích kỷ, Gia Nghiệp Quan sắp chiếm được, Lương Quốc Ký thị căn bản chống đỡ không được bao lâu, lúc này vì củng cố địa vị của mình mà bỏ lỡ thiên hạ... Thực sự quá ngu!” Sài Chiêu nhấn mạnh từng chữ, nhưng về mặt vẫn tự nhiên, như là không muốn kinh động đến nhi tử mới sinh, hoặc như là trong lòng đã có đối sách, vẫn chưa để chuyện Lý Trọng Nguyên suất quân thoái nhượng để vào mắt.

“Thiếu chủ có dự định gì?” Vân Tu không nhịn được hỏi, “Nếu cùng ta quay về Ung Thành, Lý Trọng Nguyên thấy ngài còn sống, sợ là sẽ tức giận đến thổ huyết ra.”

“Nhất định sẽ trở lại.” Sài Chiêu không chút nghĩ ngợi nói, “Nhưng không phải là hiện tại.”

“Hả?”

“Người còn không biết đâu.” Nhạc Hoàn nhìn Vân Tu đang tỏ vẻ khó hiểu thấp giọng nói, “Thẩm Khấp Nguyệt... và Lý Trọng Nguyên bí mật tư thông... đã có con với hắn rồi.”

“Lý Trọng Nguyên giỏi lắm.” Vân Tu cả kinh phấn nộ quát, “Công chúa hận không thể móc tim ra trao cho hắn, hắn lại làm ra chuyện như vậy? Thế nhưng hắn dám làm công chúa thất vọng?”

Sài Chiêu nhìn Vân Tu tràn ngập phấn uất thay Sài Tĩnh, tiếp tục nói: “Chuyện Thẩm Khấp Nguyệt là mật thám ta và A Hoàn đã sớm dự liệu, chỉ là chúng ta đã coi thường cô ta... Cô ta án binh bất động trong Sài gia quân lâu ngày, muốn dò thám không phải là quân tình, mà là... lấy lòng người.”

Vân Tu đâu nghe lọt thêm chữ nào, không ngừng thờ dốc, kiếm đeo bên hông tựa như muốn thoát khỏi bao.

“Kẻ muốn lấy mạng ta bên bờ sông Hoài...” Sài Chiêu nhớ tới cặp mắt hung hãn quỷ dị kia, chiếc nõ giường lên, mũi tên ác liệt muốn lấy mạng người, ngoan độc thâm hiểm, “Kẻ đó dùng nõ, nhất định là sát thủ giang hồ, Thẩm Khấp Nguyệt đẩy về phong trần, nhất định cũng là kẻ tâm cơ khó dò, Thẩm Khấp Nguyệt và kẻ bịt mặt kia, nhất định là giống nhau.”

Nhạc Hoàn đỡ Sài Đồng ngồi, nắm lấy tay Sài Chiêu nói, “Cho dù rằng giết chàng, nhưng trong quân chúng ta không phải không người, mười vạn Sài gia quân còn đang ở ngoài tiền gần đến hoàng cung Lương quốc. Huy Thành bên kia, hoàng thượng cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua nhất thống thiên hạ trong tầm tay. Nhưng vì sao còn muốn giết Sài Chiêu chàng? Dụng ý trong đó... đâu quá khó hiểu.”

Vân Tu nghe như hiểu ra điều gì, hoặc như chẳng quan tâm, gãi đầu một cái nói: “Vân Tu ngu ngốc, mong rằng thiếu chủ và thiếu phu nhân nói rõ hơn chút.”

Thấy Sài Chiêu suy nghĩ sâu xa không nói, Nhạc Hoàn ngồi thẳng người nói, “Bọn họ phí hết tâm tư... Là vì quân cờ Lý Trọng Nguyên...”

Sài Chiêu nắm tay Nhạc Hoàn, “A Hoàn đều nghĩ giống như ta. Nàng nói không sai, đại thắng sắp tới, cho dù Sài Chiêu ta có chết trước trận chiến thì sĩ khí của Sài gia quân cũng không đổi, trong quân mỗi đại tướng đều mang trọng trách, san bằng Lương quốc dễ như chơi. Nhưng nếu...” Sài Chiêu tỏ vẻ thất vọng, “Nếu là Lý phò mã không muốn tiếp tục chiến đấu... người cầm đầu không có, lại ai dám trái lời phò mã gia?”

“Tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận.” Nhạc Hoàn đầy ẩn ý nhìn Vân Tu, “Hoàng thượng chỉ còn một đứa con gái là công chúa, phò mã gia nắm đại quân hồi triều, hoàng thượng cho dù bất mãn không cam lòng, thì có thể làm gì? Vân Tu người nói xem có đúng không?”

“Thì ra là thế, thì ra là thế!” Vân Tu giậm chân nói: “Đã sớm nhìn ra Lý Trọng Nguyên không tốt đẹp gì. Hắn phụ công chúa, còn muốn phụ Sài gia Đại Chu sao?”

“Người nhỏ giọng chút.” Nhạc Hoàn nhìn ngoài phòng nói.

Vân Tu càng nghĩ càng giận, cũng không kịp nhìn Nhạc Hoành, vội la lên: “Thiếu chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Chỉ cần ngài phân phó một tiếng, ta sẽ phi ngựa về Ung Thành trời Lý Trọng Nguyên lại.”

“Không cần làm gì cả.” Sài Chiêu thân nhiên nói, “Chờ!”

“Chờ?” Vân Tu càng không hiểu ra sao, “Cứ như vậy... Chờ?”

“Vân Tu đã xem qua đạo mưu binh chưa?” Nhạc Hoành cong khoé miệng nói.

“Nó biết ta, ta lại không thêm quen nó.” Vân Tu khinh thường nói, “Ta có kiếm của ta, còn cần gì mưu với kẻ?”

“Sách này khá hay đó.” Nhạc Hoành cầm trái cây bên giường lên cắn, từ tốn nhai nuốt, Sài Chiêu nhìn thê tử xinh đẹp không thay đổi, chờ nàng nói xong, “Hai quân đối chọi, một bên tính toán mưu kế nhất định sẽ chiếm được thế thượng phong...”

“Cứ đánh cho toi bời là xong hết mà.” Vân Tu bẻ ngón tay, nói.

Nhạc Hoành cười ha ha, trừng mắt nhìn Vân Tu, “Đã biết tính toán của bọn chúng, vậy vẫn liều mạng làm gì? Sao không để bọn chúng suất hết chiêu thức, đi bất biến, ứng vạn biến. Còn đây là thượng sách binh pháp từ thời xưa Vân Tu ngu ngốc, rảnh rỗi thì đọc chút sách đi, động não thêm chút. Nữ nhân... không thích đàn ông nỗ lực...”

Khuôn mặt tuần tú của Vân Tu đỏ lên, né tránh ánh mắt thâm sâu của Nhạc Hoành, chợt giường mất nói, “Nếu như ta đọc thêm sách, hiểu được nhiều...”

Lời còn chưa dứt, Sài Chiêu đã nghe ra gì đó, nhìn hai người một lúc, “Vân Tu, trong lòng ngươi đang giấu người nào?”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Vân Tu cầu cứu nhìn A Hoành, miệng ấp úng nói: “Thiếu chủ nghĩ đi đâu rồi, ta chỉ nói lung tung thôi... Thấy thiếu phu nhân là nữ tử mà văn võ song toàn, thì hận bản thân chỉ là kẻ lỗ mãng chém chém giết giết, không thể phân ưu cùng thiếu chủ...”

Nhạc Hoành kéo kéo tay áo Sài Chiêu, “Cửa tình của Vân Tu còn chưa mở thì trong lòng có thể chứa ai chứ?”

Mặc dù Sài Chiêu vẫn cảm thấy khác thường, nhưng thấy Nhạc Hoành lấp liếm cho Vân Tu nên cũng không có hỏi tới, phát phát tay nói: “Ngươi lui ra đi, A Hoành nói chuyện với ngươi lâu vậy cũng cần phải nghỉ ngơi rồi.”

Vân Tu thuận theo đang muốn xoay người rời khỏi, Nhạc Hoành bỗng nhiên kêu: “Vân Tu, người ở Ung Thành đều cho rằng ta và Sài Chiêu đã chết, sao ngươi lại cảm nhận chúng ta vẫn còn sống?”

Vân Tu xoay người nhìn Sài Chiêu khẽ cong khoé môi, cup mi nói: “Ta và thiếu chủ vào sinh ra từ thoát nhiều kiếp nạn như vậy, mạng nhất định rất lớn không thể dễ dàng chết được, thiếu phu nhân cũng giống vậy.”

Mành cửa khép lại, Nhạc Hoành như có gì suy nghĩ nói, “Sài Chiêu chàng rất ít tin nhiệm người nào đó, Vân Tu là huynh đệ trung can nghĩa đảm, chàng nhìn không có nhầm.”

Sài Chiêu khẽ vỗ vai Nhạc Hoành, nghịch tóc nàng thấp giọng nói: “Thiên hạ nữ tử nhiều không kể xiết, trong mắt ta chỉ có một mình A Hoành, loạn thế anh hùng khắp nơi mọc lên, ta có thể tin được, chỉ một mình Vân Tu mà thôi.”

Ung Thành

Hăng hái rời khỏi, bi thương buồn bã trở về. Ân Sùng Húc ngẩng đầu nhìn cửa Ung Thành nguy nga tang thương, nhin không được buông tiếng thở dài. Sắc mặt Ngô Tá âm đạm, vô lực thúc vào bụng ngựa nói: “Ân đô thống, thời gian không còn sớm, mau vào thành thôi.”

Ân Sùng Húc nhìn không chớp mắt nói: “Ngô tướng quân, ta và huynh sát cánh trên sa trường, ta nghĩ, không biết huynh có nhận ta là huynh đệ vào sinh ra từ không?”

Ngô Tá không ngờ hần lại đột nhiên hỏi như vậy, ngần người nói: “Đương nhiên nhận. Ân đô thống tuy là thiếu gia nhà giàu, nhưng anh hùng khí khái không thua bất kỳ tướng sĩ nào trong quân, bày mưu tính kế nêu gương cho binh sĩ, khiến Ngô Tá khâm phục từ đáy lòng. Nếu là nói trước khi đồng

hành còn có chút nghi ngờ, trải qua trận này, đối với Ân đô thống Ngô Tá tâm phục khẩu phục.”

Ân Sùng Húc cười thoải mái, thúc ngựa chạy thẳng vào Ung Thành.

Soái phủ.

Soái phủ bị thương khiến lòng ngực Ân Sùng Quyết từng trận đau đớn xé rách, hai áo quan gối lăm ở chính sảnh đã phủ khăn áo nhiều ngày, hương nến quanh quần, tụng kinh không dứt, Lý Trọng Nguyên quỳ gối ngồi bên cạnh áo quan, thân mặc quần áo tang thất đại, khuôn mặt tĩnh lặng thản nhiên không hề có chút đau buồn.

Nghe động tĩnh từ bên ngoài phủ, Ân Sùng Quyết đứng dậy đi ra xem xét, huynh đệ xa cách mấy tháng giờ gặp lại trong hoàn cảnh này, mắt cũng ửng hồng.

“Đại ca!” Ân Sùng Quyết mới nói đã nghẹn ngào, “Vương gia và A Hoành... Đã...”

Ân Sùng Húc nhảy xuống ngựa, vung tay ý bảo đệ đệ không phải nói nữa, đi nhanh đến vỗ vỗ bờ vai run rẩy của hắn, lầm bầm nói: “Đại ca đã biết chuyện gì xảy ra, trên đường về cũng nghĩ xong dự tính cho chúng ta, nếu thời gian không chờ Ân gia chúng ta, từ đầu tới đây, liền trở về nơi đó.”

“Đại ca?”

Ân Sùng Quyết đang muốn mở miệng, Lý Trọng Nguyên vốn đang quỳ dưới đất đã lo lắng đứng dậy, phủ tay áo tỏ ý đón tiếp Ân Sùng Húc và Ngô Tá, “Gia Nghiệp quan cách Ung Thành chỉ 5 ngày đường, các người lại đi tới 7 ngày... Xem ra thực sự là nghe tin dữ về phu thê vương gia, bị thương đến mức đi cũng chậm lại a...”

Lời kia vừa thốt ra, không đợi Ân Sùng Quyết thay đại ca nổi giận, Ngô Tá vốn luôn khiêm thuận cũng có chút kinh hoàng không giải thích được, cúi đầu với Lý Trọng Nguyên nói: “Trọng Nguyên đại ca, vừa nhận được thư đệ và Ân đô thống đã thúc ngựa quay về, thời tiết không tốt, nửa đường gặp mưa gió, thực sự không dễ đi, cho nên mới về trễ hai ngày.”

“Chẳng qua phò mã gia chỉ nói có mấy câu, Ngô tướng quân không cần nóng vội giải thích đến vậy.” Ngoài sảnh vang lên tiếng nữ nhân yêu kiều, đôi mắt như sao nhìn chăm chú vào hai người, “Ân đô thống, Ngô tướng quân, đã lâu không gặp.”

“Thẩm cô nương...” Ngô Tá có chút kinh ngạc nhìn Thẩm Khấp Nguyệt mạo muội lên tiếng, thấy nàng ta ngày xưa khiêm tốn, giờ đây lại thay đổi dám chen lời nói vào, trong lòng cũng có chút nghi ngờ.

Ngô Hữu vội vàng nháy mắt với đại ca, kéo Ngô Tá nói: “Trọng Nguyên đại ca chỉ tùy tiện hỏi thôi, các huynh đều đã trở về, nhất định là đều khỏe mạnh.”

Ân Sùng Húc cũng không muốn nhiều lời với Lý Trọng Nguyên, mặc kệ áo giáp vẫn mặc trên người quỳ gối xuống trước áo quan trống rỗng của Nhạc Hoành và Sài Chiêu, mắt sâu đắm lệ, thâm tình nói... “A Hoành... đại ca về thăm muội...” câu này chỉ có Ân Sùng Húc mới có thể nghe được.

Cứ quỳ vậy hồi lâu, Ân Sùng Húc chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào Lý Trọng Nguyên nói, “Hải cốt không còn, liền dùng y quan thay thế? Lý phò mã dự định khiêng hai cỗ áo quan trống không này đi gặp hoàng thượng, gặp công chúa sao?”

“Còn có thể làm sao?” Thẩm Khấp Nguyệt giả vờ giật mình cướp lời, “Mấy nghìn quân sĩ tìm ba ngày không ngừng, đâu có thấy chút bóng dáng nào của vương gia và vương phi? Còn có, đệ đệ người tận mắt nhìn thấy vương gia bị người ta bắn một mũi tên xuyên tim, nhất định là chết, kẻ bắn tên chính là kẻ suýt lấy mạng đệ đệ người, hắn lợi hại ra sao đệ đệ người so rõ ràng hơn bất kỳ ai, trừ phi...” mắt Thẩm Khấp Nguyệt khẽ nhúc nhích tỏ vẻ khiêu khích, “Trừ khi vương gia giống như đệ đệ người... trời sinh khác người, bằng không, nhất định là phải chết!”

Thẩm Khấp Nguyệt yếu đuối khi xưa lúc này lại có thể nói ra những lời này, từng chữ rõ ràng sắc bén, Ân Sùng Húc thuần lương cũng không ngốc, liếc mắt cũng thấy nữ nhân này mấy tháng nay dựa vào Lý Trọng Nguyên mà leo lên, lạnh lùng nói: “Vốn là những lời nên do phò mã gia nói, thế nào lại bị Thẩm cô nương đoạt hết rồi?”

Ngô Hữu tỏ vẻ xấu hổ, thấy Lý Trọng Nguyên âm trầm không nói được lời nào, đành lừa dối nói, “Thẩm cô nương nói... cũng không sai. Phu thê vương gia bị tai họa bất ngờ, Sài gia quân có ai không đau lòng? Bên phía sông Hoài đã tìm mấy ngày, quả thực... không tìm thấy tung tích...” Thấy Ân Sùng Húc không thêm liếc mắt nhìn mình, Ngô Hữu chỉ vào Ân Sùng Quyết nói, “Ân đô thống, hôm Ung Thành xảy ra chuyện, tận mắt đệ đệ người chứng kiến tất cả, nếu không tui, hãy hỏi hắn đi.”

“Được rồi!” Lý Trọng Nguyên cao giọng nói, “Việc đã đến nước này, cũng là số mệnh của mọi người. Sài gia quân còn có hơn trăm ngàn tướng sĩ, đi con đường nào, không thể ở đây đầu vô mồm mà định đoạt được. Ân đô thống không phụ vương gia lúc sinh thời tín nhiệm, một đường hát vang khúc khải hoàn tiến thẳng vào Gia Nghiệp quan của Lương Quốc... Ta muốn nghe một chút... ý tứ của Ân đô thống.”

Ánh mắt chúng tướng đều dừng ở Ân Sùng Húc, Ân Sùng Húc tựa như đã sớm ngờ tới, trấn định móc ra đô thống phủ ấn đưa cao hơn đầu, nói: “Phù ấn vương gia khâm ban cho ta lĩnh quân ở đây, Ân Sùng Húc nguyện trả lại cho chủ sự của Sài gia.”

“Ân đô thống!” “Đại ca!” Ngô Tá và Ân Sùng Quyết vội la lên.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Khấp Nguyệt xẹt qua tia thỏa mãn, giờ khăn lụa che khoé môi cười vui vẻ lùi về sau nửa bước, nhìn về chân thành của Ân Sùng Húc còn có sự giận dữ bất bình của Ân Sùng Quyết.

“Ân đô thống đại công trác việt.” Lý Trọng Nguyên vừa nói, bàn tay đã không chút khách khí đưa về phía phủ ấn Ân Sùng Húc giờ cao, ”Phủ ấn vương gia khâm ban cho lĩnh binh, ngươi cũng nguyện ý giao ra đây?”

Ân Sùng Húc cũng không nửa phần lưu luyến, nhìn bài vị của Nhạc Hoành cổ nén bi ai nói, “Huynh đệ chúng ta chịu ơn tri ngộ của vương gia, vương gia gặp bất trắc, Ân gia có tấm máu cũng báo đáp toàn bộ ân tình của vương gia, không cần hồi báo. Sùng Húc đã sớm không quan tâm đến công danh, thăm mong sớm quay về Ân Gia Bảo, làm bạn với cha và thê nhi, mong phò mã gia thông cảm”

“Đã sớm nghe nói Ân đại thiếu gia là người khiêm tốn, hôm nay nhìn thấy...” Lý Trọng Nguyên thu hồi phủ ấn hài lòng nói, “Suy nghĩ chu đáo, hơn hẳn đệ đệ không hiểu chuyện của ngươi... Thực sự khiến ta bớt lo nhiều lắm...”

Hơi thở tức giận của Ân Sùng Quyết mọi người đều nghe được, Thảm Khấp Nguyệt càng thấy vui vẻ, cũng cảm thấy vạn phần thống khoái khi giải được hận.

“Chẳng biết huynh đệ hai người sau này có tính toán gì không?” Lý Trọng Nguyên tiếp tục nói, “Sùng Quyết, lần trước nghe ý của ngươi, cũng là không muốn ở lại Sài gia quân? Có phải đã sớm nghĩ kỹ, muốn quay về Ân Gia Bảo ở Tuy Thành giống đại ca ngươi?”

“Phò mã gia.” Ân Sùng Quyết thu hồi tức giận cười nhạt nói: “Chắc là... ngươi hiểu lầm ý ta rồi.”

“Ồ?”

“Bên bờ sông Hoài...” Ân Sùng Quyết đứng thẳng thân hình như tuyết từng đón gió ngạo nghễ nói: “Ta là cự tuyệt ý đề bạt của phò mã gia. Một câu nói kia, Sùng Quyết nghe xong cũng nhớ rất kỹ.... Công lao chiếm được Ung Thành đã truyền đến hoàng cung, đưa tới trước mặt hoàng thượng? Đúng hay không?”

Lý Trọng Nguyên thấy Ân Sùng Quyết nhắc tới chuyện mật đàm bên bờ sông Hoài đã chút không vui, thấy hắn lại nói tới câu nói của Sài Dật ở Huy Thành, lại càng phần hận hấn cuồng vọng, khề hừ một tiếng nhưng cũng không có cách nào ngắt lời.

Ân Sùng Quyết lại nói: “Ân Sùng Quyết ta không phải kẻ không màng danh lợi giống đại ca ta, đại ca ta đã có thê tử, lại mới thành phụ thân, cời giáp nhớ nhà cũng là chuyện thường tình. Ta đi theo vương gia chính là vì muốn lập chí lớn, chí lớn chưa đạt, làm sao có thể lui bước? Ta cũng muốn biết, hoàng thượng sẽ phong thưởng cho ta cái gì, hay chỉ là khen ngợi khoa trương mấy câu...” Ân Sùng Quyết khề cười khinh bỉ, “Chắc cũng không nhỏ đâu.”

“Ngươi muốn cùng ta hồi kinh?” Ngô Hữu trợn mắt vội la lên.

“Ân gia, có một người ở nhà tận hiếu là đủ rồi.” Ân Sùng Quyết lảng tránh ánh mắt khuyên răn của ca ca, “Trời đất bao la, ta còn chưa có ngắm hết, cứ vậy trở về thật sự quá đáng tiếc. Ta nguyện theo các ngươi hồi kinh, gặp hoàng thượng.”

Thảm Khấp Nguyệt vuốt khăn lụa khề lên tiếng: “Ân nhị thiếu không nhìn xa như đại ca ngươi a, son hà hay anh hùng, nhìn vương gia thì biết, đường này khó đi, sóng gió khó mà tránh được. Ân nhị thiếu không muốn già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, thì cũng không nên phân cao thấp với sóng gió làm gì? Ngươi cảm thấy bản lĩnh của mình còn hơn vương gia... hay là không can tâm Ân Gia Bảo đã xuất đi nhân vật lực mà không công hy sinh?”

Ân Sùng Quyết nhìn thẳng đôi mắt khó dò của Thảm Khấp Nguyệt, đến gần nói: “Trước mắt Sùng Quyết rồi rầm không nhìn rõ được gì, mỗi lời Thảm cô nương vừa nói cũng có thể thấy Thảm cô nương tâm như gương sáng... Đã như vậy Vì sao Thảm cô nương không nghĩ cách rời xa hoàng triều cuộn trào sóng ngầm, mà cứ trăm phương ngàn kế leo lên giường của phò mã gia? Thảm cô nương là cảm thấy địa vị của mình trong lòng phò mã gia có thể cao hơn công chúa... hay là không can tâm bản thân hầu nữ không công?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

Ân Sùng Quyết nhìn thẳng đôi mắt khó dò của Thảm Khấp Nguyệt, đến gần nói: “Trước mắt Sùng Quyết rồi rầm không nhìn rõ được gì, mỗi lời Thảm cô nương vừa nói cũng có thể thấy Thảm cô nương tâm như gương sáng... Đã như vậy Vì sao Thảm cô nương không nghĩ cách rời xa hoàng triều cuộn trào sóng ngầm, mà cứ trăm phương ngàn kế leo lên giường của phò mã gia? Thảm cô nương là cảm thấy địa vị của mình trong lòng phò mã gia có thể cao hơn công chúa... hay là không can tâm bản thân hầu nữ không công?”

“Làm càn!” Lý Trọng Nguyên lớn tiếng quát bảo Ân Sùng Quyết ngừng lại, “Sài gia quân đã không còn ai có thể che chở cho ngươi, Ân Sùng Húc, coi chừng đệ đệ bảo bối của ngươi, hấn nếu như không có kết cục tốt chẳng qua cũng vì hấn gheo gió gặp bão mà thôi.”

Ngô Tả nghe xong há miệng thở dốc, chết lặng nhìn Thảm Khấp Nguyệt hây hây gò má nói: “Chuyện này... Thảm cô nương... cùng Trọng Nguyên ca...”

“Đại ca đừng nói nữa!” Ngô Hữu khề giậm chân gọi đại ca, “Đừng nói nữa.”

Ngô Tá khó nén vẻ thất vọng, lắc đầu nói: “Công chúa tình sâu nghĩa nặng với Trọng Nguyên ca, Trọng Nguyên ca muốn đưa Thẩm cô nương cùng đi Huy Thành sao? Công chúa sẽ đau lòng đến cỡ nào...”

Lý Trọng Nguyên kéo Thẩm Khấp Nguyệt ra phía sau, đầy thâm ý nhìn Ngô Tá nói: “Bây giờ người cũng lên án ta phải không?”

“Ý của đại ca không phải vậy.” Ngô Hữu cướp lời, “Đại ca từ trước đến nay không nói móc ai...”

Ân Sùng Quyết khẽ cười nói, “Thực ra không có ai mù cả. Phò mã gia, đường hồi kinh của người cũng không quang đãng lắm, ha ha, ta vốn nghe nói công chúa là người rộng lượng, nhưng có thể rộng lượng đến mức chấp nhận người bên cạnh người hay không thì khó mà nói được... Thẩm cô nương, con đường phía trước của Ân Sùng Quyết ta khó lường, vậy cô cũng không tốt hơn ta là bao, tạm thời cứ tự cầu phúc đi.”

Thẩm Khấp Nguyệt ôm bụng, cố ý buông tiếng thở dài nói: “Chuyện mà ngày ngày Khấp Nguyệt lo lắng cũng chính là vậy, chỉ mong công chúa nhân từ, nương tay với ta và cốt nhục nhà họ Lý trong bụng ta, còn lại... Khấp Nguyệt cũng không dám cầu mong xa vời gì.”

Ngô Tá khó mà tin nổi nhìn chòng chọc bụng Thẩm Khấp Nguyệt, khuôn mặt tuần tú tái đi, chậm rãi ngược mắt nhìn khuôn mặt thản nhiên của Lý Trọng Nguyên, lùi ra phía sau nói: Từ Vân Đô đến Thương Sơn, công chúa chưa từng thay lòng với huynh, ai trong chúng ta cũng có thể thấy được, hai người khó khăn bao nhiêu mới có thể cùng một chỗ... Hôm nay vì nữ nhân không rõ lai lịch nhặt trên đường về, Trọng Nguyên ca...” Ngô Tá rung giọng nói: “Huynh khiến công chúa thương tâm cả đời rồi.”

“Vậy đệ mau dạy ta nên làm thế nào mới phải?” Lý Trọng Nguyên tròn mắt lên tiếng hỏi.

Ngô Tá nhất thời ngây người, xoay người hung hăng phất tay áo, “Huynh hỏi đệ làm gì? Trọng Nguyên ca chỉ cần tự hỏi lòng mình xem có thẹn với công chúa và hoàng thượng không.”

Ngô Tá sải bước rời đi, chúng tướng trong đại sảnh bốn mắt nhìn nhau, không ai dám tùy tiện lên tiếng.

Tuy rằng Ân Sùng Húc chỉ gặp Sài Tịnh mấy lần chưa tính là quen biết, nhưng vẫn nhớ rất rõ tư thế oai hùng của Sài Tịnh khi ở Vân Đô, đối nhân xử thế khéo léo, không hổ là thiên kim của vương phủ. Hôm nay thấy Lý Trọng Nguyên bạc tình, Ân Sùng Húc tuy đã quyết định trả giáp trở về nhà, nhưng cũng có chút thương thay cho Sài Tịnh. Biết mình là người ngoài nên cũng không tiện nhiều lời, Ân Sùng Húc kéo áo đệ đệ, lắc đầu ý bảo hấn đừng nói nữa.

Ân Sùng Quyết đã đạt được mục đích cũng lười dính vào, con người đen quét một vòng qua vẻ mặt tức giận của Ngô Hữu, khẽ nhếch mày kiểm.

Lý Trọng Nguyên thấy không có ai dám lên tiếng, ho khan một cái cao giọng nói: “Nếu Ân Sùng Húc và Ngô Tá đều đã về, đại quân áp tải quan tài của vương gia và vương phi về kinh cũng là cấp bách. Truyền lệnh của ta... binh sĩ đang đánh thành trì Lương quốc án binh bất động, đại quân còn lại, theo ta hộ tống vương gia, vương phi hồi kinh gặp thánh thượng.”

Hồi kinh, gặp thánh thượng!

Bờ sông Hoài bên ngoài Ung Thành.

“Sùng Quyết, đệ còn theo Sài gia quân làm gì?” Ân Sùng Húc nhìn lòng sông Hoài cuộn cuộn sóng nghiêm nghị nói: “Bây giờ quay đầu còn kịp, cùng đại ca quay về Ân Gia Bảo!”

“Đại ca.” Ân Sùng Quyết hơi thất thần nhìn dây hoa Mạn Đà kéo dài mình trông, khổ sở nói: “Là đệ thuyết phục cha và đại ca đi theo Sài Chiêu, hôm nay Sài Chiêu đã chết, muốn đệ thành kẻ vô tích sự trở về Ân Gia Bảo? Cha sẽ nhìn đệ thế nào, người Tuy Thành nhìn đệ thế nào, đại tẩu sẽ nhìn đệ ra sao?”

Ân Sùng Húc xoay người nhìn về phía đệ đệ, gơ tay túm chặt vai hấn nói: “Đệ nghĩ những điều này để làm gì? Đệ là đứa con mà cha yêu nhất, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đệ vẫn là họ Ân, là người một nhà với đại ca, mãi mãi không thay đổi. Kiến công lập nghiệp cũng tốt, tầm thường suốt đời cũng được, người một nhà có thể khoẻ mạnh sống bên nhau, sẽ không có ai oán giận gì. Ý của đại ca, đệ hiểu mà.”

“Đệ muốn vào kinh gặp thánh thượng.” Ân Sùng Quyết hít một hơi thật sâu đẩy tay Ân Sùng Húc ra, “Đại ca không cần khuyên đệ nữa, Sùng Quyết ý đã quyết, sẽ không thay đổi.”

“Sùng Quyết.” Ân Sùng Húc vội la lên, “Trong lòng Lý Trọng Nguyên nghĩ thế nào huynh đệ chúng ta đều hiểu rõ. Vương gia đã không còn, Sài gia lại không có con nối dõi, Sài Tịnh là công chúa duy nhất, cũng sẽ là người dựa vào của Sài gia Đại Chu, Lý Trọng Nguyên ngay cả thiên hạ thống nhất trong tầm tay cũng không để ý, là vì điều gì?” Ân Sùng Húc kéo đệ đệ qua thấp giọng nói: “Hồi kinh cũng cố ngôi vị phò mã, mà đọi mưu cầu... vị trí thái tử sau này! Sùng Quyết đệ thông minh hơn đại ca, đại ca còn có thể nhìn ra, sao đệ lại không chứ?”

“Sùng Quyết hiểu rõ.” Ân Sùng Quyết hững hờ nói, “Cũng là vì sự thực phơi bày quá rõ, Sùng Quyết biết nên làm gì. Trên đường đánh Lương quốc của Sài gia quân, không nói đến lương thảo tiền của Ân Gia Bảo bỏ ra, tráng sĩ Tuy Thành cũng từ thương không ít đại ca đều biết. Ân Sùng Quyết đệ không giúp Ân gia lấy lại được những thứ đó, thực sự không mặt mũi nào trở về, cũng không dám đối diện với những trung hồn tráng sĩ Tuy Thành đã hy sinh.”

“Lý Trọng Nguyên vốn ngựa mất ta và đệ, trước đây có vương gia che chở, từ nay về sau đệ phải thế nào?” Ân Sùng Húc nhắm chặt hai mắt, “Đại ca biết đệ hùng tâm tráng chí, có thể hoàng thượng sẽ ban cho đệ chức quan để phong thưởng, nhưng triều đình hung hiểm, đệ sớm đã kết thù với Lý Trọng Nguyên, hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Dù đệ có bản lĩnh đến mấy cũng không đầu lại được phò mã đương triều, hấn và hoàng thượng cùng công chúa mới là người một nhà, Ân gia, chỉ là ngoại tộc... Sùng Quyết cùng đại ca trở về đi...”

“Đệ sẽ không quay về Ân Gia Bảo.” Ân Sùng Quyết cúi người phất qua cành hoa Mạn Đà chấp chôn trong gió rét, lá cây khô giòn, vỡ vụn rơi xuống đất, Ân Sùng Quyết nâng lên cành Hoa Mạn Đà khô lá tã, đưa đến trước mắt nhìn, “Đại ca, từ nay về sau, Sùng Quyết chỉ có một mình, vĩnh viễn đều chỉ là một mình... A Hoành cũng không trở lại nữa.”

Gió thu thổi, trăng lên, sao sáng.

“A Hoành...” Bóng đêm trải dài, Ân Sùng Quyết nhìn không rõ khuôn mặt sầu bi của đại ca bên cạnh, Ân Sùng Húc đi men theo mạn sông, “A Hoành đã rời xa từ lâu rồi. Ở khu rừng tại Tuy Thành, khi vương gia lần đầu tiên nhìn thấy muội ấy... A Hoành đã không trở về rồi. A Hoành tựa như mũi tên vàng chẳng biết từ đâu bay lạc vào Ân Gia Bảo...” Tiếng Ân Sùng Húc càng lúc càng thấp, thấp đến mức chỉ mình hắn nghe được, “Từ khi vương gia nhận ra mũi tên là đã không bao giờ bỏ lại muội ấy, muội ấy cũng sẽ không rời xa vương gia... đường đời, vĩnh viễn không chia cách.”

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết chưa chưa chớp mắt, dựa vào đại ca ngây ngốc hỏi, “Đại ca nói xem, nếu lúc đầu đệ nắm chặt tay A Hoành, nói với Sài Chiêu, nói với cha, nói với mọi người, đệ không để cho bất luận kẻ nào mang A Hoành đi, A Hoành có ở lại Ân Gia Bảo, ở lại bên cạnh đệ”

Ân Sùng Húc trầm mặc hồi lâu, nhìn về mặt đau buồn của đệ đệ, chỉ vào dòng nước sông Hoài, “Vương gia trúng tên ngã xuống sông, A Hoành đuổi theo... Trên đời này nào có nhiều nếu như vậy? Nếu có thể, đại ca chỉ hy vọng A Hoành chưa từng bước vào Ân Gia Bảo.”

Ân Sùng Quyết dùng sức, cành Mạn Đà trong tay đã nát vụn, bay theo hàn phong. Ân Sùng Quyết phóng người lên ngựa, dưới màn đêm quất ngựa rong ruổi, đón gió đuổi trăng.

Ân Sùng Húc không có đuổi theo đệ đệ, ánh mắt ưu thương lệ nóng vòng quanh, mới nháy mắt, nước mắt đã rơi xuống bờ cát sông Hoài, hoà vào dưới gốc cây Mạn Đà.

Ân Sùng Húc lấy sáo trúc trong người ra, nặng nề đưa lên môi thổi, dựa vào dây Dạ Đà sau lưng khoanh chân ngồi xuống, “A Hoành, trước khi đi đại ca thổi cho muội nghe một khúc nhạc.”

Tiếng sáo vang lên, lẻ loi cô tịch, ánh trăng buồn thương lẫn vào trong mây, ánh trăng lạnh lẽo như băng, trong trẻo nhưng lạnh lẽo phủ trên khuôn mặt sầu bi của người đàn ông.

Ân Sùng Húc nhìn nửa mặt trăng lạnh lẽo, dường như chiếu sáng hình bóng ẩn sâu trong lòng hắn... mắt hạnh long lanh mỉm cười.

“Nhạc Hoành? Nhạc cô nương?”

“Đúng vậy, ta chính là Nhạc cô nương!”

“A Hoành...” Ân Sùng Húc nhớ lại lúc mới gặp A Hoành lần đầu, ngừng thổi sáo, buồn bã cười.

“Cả nhà đều đã mất, chỉ còn một mình ta, chẳng qua là sống tạm mà thôi.”

“Không phải cố sống, hy vọng sống, Nhạc cô nương nhất định phải sống thật tốt.”

“Đại ca không giữ được đệ, cũng không bảo vệ được muội.” Ân Sùng Húc chợt ném mạnh sáo trúc trong tay xuống chân mà đập, “Chỉ biết thổi sáo cho muội nghe thì được tích sự gì? Từ nay đại ca sẽ không vô dụng như vậy nữa.”

Tiếng sáo ngừng, trời đất chỉ còn tiếng gió lạnh gào thét, Ân Sùng Húc đứng dậy, lấy khoá vàng cất trong người ra, đầu ngón tay vuốt ve hai chữ “Yên vui”

“Yên vui yên vui...” Ân Sùng Húc lẩm bẩm nói, “Yên vui thế nào... yên vui thế nào.”

Ân Sùng Húc nhìn dây Hoa Mạn Đà lan tràn trên bờ sông, “Đại ca nguyện ý trồng hoa Mạn Đà nửa sơn hà, chỉ cầu A Hoành có thể nhìn đại ca một lần nữa...”

Khoá vàng trong tay ấm áp, Ân Sùng Húc yêu quý nhét vào ngực áo, như người yêu dấu chôn trong đáy lòng không muốn người khác biết.

Thôn Hoài.

Trăng sáng trên đầu, Nhạc Hoành đỡ Đồng Nhi ngủ xong thấy Sài Chiêu đang hâm rượu bên bếp lò cười nói: “Chúng ta lưu lạc đến tận đây, ngay cả việc này Sài thiếu chủ cũng phải tự tay làm sao?”

Sài Chiêu đẩy bếp lò đến cạnh Nhạc Hoành, kéo tay Nhạc Hoành qua hơ lên lửa, lại cúi đầu thổi hơi nóng, “Lạnh không? Ở lại đây đã làm mẹ con nàng phải chịu vất vả rồi.”

Nhạc Hoành đang định mở miệng, từ sau vường lại vang tới tiếng sáo uyển chuyển, Nhạc Hoành cau mày nói, “Lại là Vân Tu, qua giờ Tuất rồi, hắn không định cho già trẻ Phong gia nghỉ ngơi sao?”

Sài Chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, cười nói: “Hắn cũng là buồn bức quá thôi, kệ hắn đi, A Hoành nói chuyện với ta một chút, uống hết bầu rượu này, đêm cũng ngủ ngon hơn.”

Nhạc Hoành nhắc bầu rượu lên, đem rượu nóng rót vào trong chén, ghé sát vào mũi người nói, “Thơm quá, thực sự là muốn nhấp một ngụm.”

“Nếu nàng nhấp vào, nhất định Đồng Nhi cũng say.” Sài Chiêu đoạt lấy chén rượu, “Không cho uống.”

Trong phòng nùng tình mật ý, Vân Tu ngồi dưới gốc hoè già sững sờ, gió lạnh thổi qua, Vân Tu chớp mắt cũng không thấy lạnh, ngậy người nhìn lá cây úa vàng trong tay, mơ màng nói: “Kỳ lạ, rõ ràng Ân Sùng Húc cũng thổi như vậy, thế nào đến miệng ta, lại khó nghe như tiếng gào khóc vậy? Không được, phải thử lần nữa.”

Tiếng sáo lại vang lên, cửa phòng kẹt một tiếng, lộ ra bóng người gầy nhỏ, Phong Bích Nhi lách người đi về phía cây hoè già chỗ Vân Tu hung tợn nói: “Bà đây mặc kệ người là Vân ông nội hay Vân đại gia, quấy nhiễu giấc ngủ của ta chính là kẻ đáng đánh. Không biết thổi thì đừng có thổi nữa, đừng trách bà cô đây không nhắc nhở người.”

“Này.” Vân Tu dừng người nói: “Con nhỏ không biết phép tắc này, người dám?”

Bích Nhi đắc ý nói: “Trong thôn Hoài có ai mà không biết thổi thứ này chứ, để bà cô nhà người trở tài cho xem.”

Vừa nói, Phong Bích Nhi đã nhặt lá cây lá tả trên mặt đất lên, nón tay khê vuốt, đưa đến gần môi khê thổi lên thanh âm mê người.

Trong phòng Nhạc Hoành hứng thú nghe cuộc đấu võ miệng bên ngoài, nghe tiếng sáo, khoé môi mỉm cười an ủi.

“Thiếu chút nữa là quên mất.” Sài Chiêu kéo tay Nhạc Hoành vào lòng, “A Hoành cũng thích nghe tiếng sáo.”

“Xuyt...” Nhạc Hoành giờ ngón trở lên, “Rất lâu không có nghe rồi, Bích Nhi thổi không tồi.”

Phong Bích Nhi thổi xong một khúc, ném lá cây kiêu ngạo nhìn Vân Tu nói: “thế nào? Mau gọi bà cô đi.”

Vân Tu dụi tai, sờ gốc cây hoè nói: “Đúng là như vậy, người kia cũng thổi giống cô, dạy ta đi, Bích Nhi cô nương dạy ta được không?”

Bích Nhi thấy hấn như thế, nhảy ra xa mấy bước, quần bách nói, “Đại nam nhân vung đao múa kiếm như người thì học thổi kèn lá làm gì chứ?”

“Ta muốn...” mặt Vân Tu đỏ lên, phát phát tay áo ý bảo Bích Nhi đi đến góc sân, thấp giọng e thẹn nói: “Không chỉ là nam nhân thô lỗ...”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Bích Nhi khom người cười khúc khích, chỉ vào Vân Tu đang mặt đỏ tới mang tai nói: “Lỗ mãng là trời sinh, không phải học thổi kèn trúc sẽ thay đổi được, thực sự là... buồn cười chết mất.”

Vân Tu ngắt một chiếc lá vội la lên, “Tiểu nha đầu này, ở đâu đến phiên người nhiều lời vậy chứ, mau dạy ta đi.”

Bích Nhi nhìn về mặt nhũ mây khổ luyện của Vân Tu, cắn chặt môi mới không bật cười, chỉnh tay của hấn nói: “Như vậy mới đúng...”

Sài Chiêu khê mở cửa sổ nhìn một chút, lại khép lại cửa sổ nói: “Vân Tu thế nào? A Hoành biết rõ sao cũng gạt ta?”

Nhạc Hoành ôm chần khê đảo hướng đầu giường, che lại mặt nói: “Ta nào biết đâu có chuyện gì?”

Sài Chiêu mỉm cười, vén chăn lên tiến thẳng vào, lẩm bẩm: “Coi như là không có gì đi, đợi chúng ta trở về kinh thành, toàn thành thiếu nữ nhiều như mây, ta sẽ chọn một người thích hợp nhất cho hấn.”

Nhạc Hoành biết Sài Chiêu có ý nói cho mình nghe, cười khan khách nói, “Đây là chính chàng nói đó, đến khi đó đừng có mà quên.”

“Láu cá.” Sài Chiêu khê néo một cái vào tay Nhạc Hoành, ôm hông nàng chộp mất ngủ.

Tiếng đùa giỡn trong sân dần dừng lại, thay vào đó là tiếng kèn lá dần dần cao lên, ước chừng nửa canh giờ, Vân Tu đã có thể thổi một khúc nhạc, nghe cũng có chút động lòng người. Nhạc Hoành thích thú nghe, mỉm cười chìm vào giấc ngủ.

“Làm phiền Bích Nhi cô nương rồi.” Vân Tu hài lòng đem lá cây thu vào trong lòng, “Có thể kiên nhẫn dạy cho thanh gổ mục như ta.”

Bích Nhi ngập một cái, đang muốn xoay người trở về nhà, tựa như nhớ tới chuyện gì dừng lại bước chân, ngẩng đầu nhìn cây hoè già trong vườn, “Nhà của ta tuy nghèo tuy nhỏ, nhưng phòng chứa củi cũng có thể nằm được, người không đi tránh rét? Sẽ bị lạnh chết đó.”

Vân Tu cắn cắn mu bàn tay, hoàn toàn không để ý: “Cô xem thường ta quá rồi.” Nói xong liền hít sâu, nhảy lên cành hoè cao chừng nửa trượng, ngồi ở cành cây to nhất cười đắc ý với Bích Nhi: “Vân ông nội ta làm gì có chuyện không ngủ, hang hùm miệng cọp, thâm sơn cùng cốc.... Không sợ lạnh chết.”

Bích Nhi còn muốn trêu mấy câu, Vân Tu đã nhắm nghiền hai mắt, nhìn đáng vẻ rất khoan khoái, Bích Nhi hừ một tiếng cũng không để ý đến hấn nữa, nhặt một cục đá ném vào Vân Tu, xong đi thẳng về phòng.

Nghe tiếng bước chân Phong Bích Nhi xa dần, Vân Tu mờ mắt ra phui bụi bặm trên quần áo, từ trong lòng ngực móc ra túi nhỏ đựng hạt Hoa Mạn Đà, lá cây mới cắt đi cũng bỏ vào trong đó, nhếch miệng cười lại nhét vào trong lòng.

“Đẹp nhất là Hoa Mạn Đà, êm tai nhất là tiếng kèn lá.” Vân Tu cười ngớ ngẩn lắm bả, “Bây giờ có phải nhìn ta với cặp mắt khác xưa rồi chứ.”

Nửa đêm vắng vẻ không tiếng động, cũng chỉ có thời khắc này ở thôn Hoài mới may mắn có được sự an bình khó cầu.

Ngoài Tuy Thành.

“Sùng Quyết, đệ thực sự không trở về cùng đại ca sao?” Ân Sùng Húc kéo Ân Sùng Quyết đã đuổi kịp vó ngựa Sài gia quân, “Đại ca khuyên đệ một lần nữa, Ân Gia Bảo ở ngay phía trước, theo đại ca trở về gặp cha!”

“Không trở về.” Ân Sùng Quyết kéo chặt cương ngựa thân nhiên nói, “Không ai có thể hiểu lòng Sùng Quyết hơn cha. Đại ca trở về sớm đi, con trai huynh đã đẩy thẳng từ lâu, còn không nhanh trở về nhìn một cái. Đại ca nhớ kỹ nói với cháu ngoan của ta, chờ Nhị thúc công thành danh toại, nhất định trở về đền cho hấn đại tiệc trăm ngày.

“Sùng Quyết.” Ân Sùng Húc kêu to, Ân Sùng Quyết đã phi ngựa vút đi, phía sau là hơn trăm tráng sĩ Ân gia cam nguyện đi theo, bóng lưng quả quyết, cũng không quay đầu nhìn lại đại ca một lần.

“Sùng Quyết, bảo trọng.”

Ân Sùng Quyết giơ cao tay quá đầu, “Đại ca tự bảo trọng.”

Ân Gia Bảo

“Đại thiếu gia đã trở về!”

“Sùng Húc! Sùng Húc!” Mục Dung đẩy cửa phòng chạy vội ra, “Thật sự là Sùng Húc đã trở về!?”

Ân Sùng Húc giao ngựa cho người chăn ngựa, mới ngược mắt đã thấy thê tử một năm xa cách chạy nhanh về phía mình, cửu biệt gặp lại động tình không thôi, Ân Sùng Húc ôm Mục Dung đang mừng như điên, vỗ vỗ bờ lưng rung rẩy của nàng nói: “Ta trở về là chuyện tốt, thế nào lại khóc? Đừng khóc nữa để ta ngắm nàng nào.”

Chẳng qua chỉ trong chớp mắt, vai Ân Sùng Húc đã ướt nhẹp một mảng, Mục Dung ngẩng mặt lên, xoa khoé mắt khóc lóc: “Đi lâu như vậy mà trước khi trở về cũng không thèm viết lấy một phong thư, ta và cha sẽ ra ngoài thành đón chàng.”

“Trở về vốn là suy nghĩ nhất thời.” Ân Sùng Húc lau khoé mắt ướt át của Mục Dung, “Cha đâu?”

“Cha vừa trở lại...” Mục Dung chợt cười nói, “Chàng muốn gặp cha... thế nào không vội nhìn con trai chàng một cái?”

Ân Sùng Húc lấy lại tinh thần, khó nén sự vui vẻ: “Rời khỏi lâu như vậy, trở về đều đã làm cha trẻ con... Nàng khổ cực rồi, mau dẫn ta đi thăm con trai.”

Đứa bé nằm trong nôi đang ngủ say, mặt mày sáng sủa cực giống Ân Sùng Húc, Ân Sùng Húc nhìn vui vẻ, sờ khuôn mặt non nớt của con trai, “Cha đã đặt tên cho cháu nội chưa? Trong thư chưa từng nhắc đến.”

“Thật ra cha có nhắc.” Mục Dung lại khẽ chớp mắt mấy cái cười nói, “Ta không muốn, con của ta và chàng, tất nhiên là Sùng Húc chàng đặt rồi? Chàng nói xem con trai gọi tên gì thì được?”

“Ta đặt tên?” Ân Sùng Húc ngẩn người, thấy Mục Dung tràn đầy chờ mong, Ân Sùng Húc hơi suy tư nói, “Loạn thế nhưng cầu một chút yên vui, ta đây làm cha cũng không cầu con kiến công lập nghiệp danh dương thiên hạ, chỉ cầu con bình an lớn lên vui vẻ suốt đời... Hay là, gọi là An, được không?”

“Không được!”

Tiếng nói mạnh mẽ của Ân Khôn từ ngoài phòng truyền đến, khiến cho Ân Sùng Húc đang cúi đầu giặt mình đứng thẳng người, xoay người cung kính chào: “Cha!”

Ân Khôn nhìn thấy trường tử xa cách hơn một năm mà vẻ mặt không chút vui vẻ, vuốt râu chậm rãi đi vào trong phòng, nhìn cháu trai đang ngủ say nói: “Con trai con nội mấy tháng mà chỉ có một chữ An thôi sao?”

“Yên vui không dễ, Sùng Húc nghĩ thử thấy rất hay.” Ân Sùng Húc nhu thuận nhưng vẫn mang theo chút kiên trì, “Cha...”

“Ta nói không được!” Ân Khôn cao giọng nói, “Cha cho con một chữ Húc, là ngóng trông con như mặt trời mới mọc lên ở phương đông, sức sống mãnh liệt, đệ đệ con gọi là Sùng Quyết, cha mong nó quả quyết cứng cỏi... Đợi đến lúc này mà thấy, đúng là Sùng Quyết thoả mãn tâm nguyện của cha, nó kiên trì không thay đổi, mưu cầu danh vọng... Ngược lại Sùng Húc con...” Ân Khôn bắt mắt nhìn con trưởng sương gió bụi bặm, “Không chút phong thái, vô công vô tích. Con còn chút dáng vẻ của Ân đô thống cầm quân đánh vào Gia Nghiệp quan sao?”

“Cha.” Mục Dung thấy Ân Khôn nói phu quân của mình như vậy, không vui nói, “Sùng Húc mới trở về nhà, cha không thể nói chuyện vui về gì sao? Sùng Húc ngay cả một hớp nước cũng chưa kịp uống.”

Ân Sùng Húc do dự nhìn cha, buồn rầu nói: “Hắn là cha cũng biết chuyện ở Ung Thành... Sài Chiêu chết... A Hoành... Cũng đi theo hắn?”

“Nhạc Hoành chết rồi?” Mục Dung há lớn miệng kinh ngạc nói.

“Có cái gì mà cha không biết?” Ân Khôn đi tới bên ghế gỗ lim chậm rãi ngồi xuống, “Con biết, cha biết; con không biết, cha nhiều ít cũng biết. Sài Chiêu sắp thành nghiệp lớn lại chết ở sông Hoài, hài cốt không còn... Ý trời như vậy, cũng là vận số của hắn đã tận. A Hoành...” Ân Khôn im lặng thở trà nóng, lắc đầu nói, “Nha đầu cứng cổ đúng là ngang bướng, đi theo làm gì chứ?”

Về bị ai trên mặt Ân Sùng Húc bị Mục Dung thấy hết, chưa vào cửa Ân gia Mục Dung đã thấy Ân Sùng Húc đối xử khác thường với Nhạc Hoành, từ đó đã không thích Nhạc Hoành, nhưng hôm nay nghe Nhạc Hoành đã chết, trong lòng cũng không đổ kị với kẻ đã hết nữa, thấy phu quân như vậy cũng không lên tiếng, cúi đầu im lặng nhìn bàn chân.

Ân Khôn là người khôn khéo, nhìn trưởng tử không giấu nổi buồn thương, ho khan nói: “Nói thế nào đi nữa thì A Hoành và huynh đệ các con cũng đã có mấy năm giao tình, trong lòng khổ sở cũng là bình thường, người ta luôn luôn hướng về phía trước, tựa như Sùng Quyết đệ đệ con vậy...”

“Sùng Quyết nó...” Ân Sùng Húc thu hồi đau thương nói: “Theo bọn Lý Trọng Nguyên...”

“Cha đều biết hết.” Ân Khôn nhìn Ân Sùng Húc nói: “Từ lúc cha biết chuyện ở Ung Thành, đã đoán được Sài gia quân sẽ thoái lui, cũng biết con nhất định sẽ trở về, mà Sùng Quyết, nhất định không về cùng.” Ân Khôn nhìn khuôn mặt thật thà chất phác của trưởng tử, buông tiếng thở dài nói, “Nếu con cũng được như Sùng Quyết thì Ân Gia Bảo ta có chuyện gì mà không làm được. Mà thôi, chuyện gì con không thích làm, cha cũng không ép. Nếu về rồi, thì ở bên cạnh chăm sóc Mục Dung và con trai đi.”

Thấy Ân Khôn đứng dậy muốn rời đi, Ân Sùng Húc vội hỏi: “Nói nhiều.. như vậy, nếu cha không muốn con đặt tên cho cháu, vậy mời cha đặt đi.”

Ân Khôn dừng chân, một chân đá mạnh cánh cửa, gật đầu u ám nói: “Con đánh được Gia Nghiệp quan coi như là có chút danh tiếng, con của con, gọi là Ân Nghiệp Thành đi.”

“Ân Nghiệp Thành...” Mục Dung hướng về phía bóng lưng Ân Khôn bĩu môi, lầm bầm nói, “Ân Nghiệp Thành, ta lại thấy không dễ nghe lắm, còn không bằng An nhi gọi thuận miệng hơn... Cha chàng chính là như vậy, trong lòng chỉ có đệ đệ bảo bối của chàng thôi, Ân Sùng Quyết nói cái gì làm cái gì đều là tốt, vô luận chàng có làm gì cũng không tốt, cái gì đều là thác, đúng là ông trời bất công, vậy cũng đủ rồi...”

“Đừng nói nữa.” Ân Sùng Húc để lại tay Mục Dung nói: “Ân Nghiệp Thành... Thành... Chính là Thành Nhi.”

Huy Thành, kinh đô Đại Chu.

Ngự thư phòng

“Phụ hoàng.” Sài Tịnh mới vừa mở miệng đã nghẹn ngào, chuỗi dài nước mắt trào rơi, làm nhòe vết mực trên giấy đặt trên bàn.

Khuôn mặt vàng như nến của Sài Dật động lại về chết lặng, ngồi im lặng trên ghế vàng hồi lâu không nhúc nhích.

“Phụ hoàng phải coi chừng thân thể.” Sài Tịnh cố nén tiếng khóc nói, “Từ lúc biết được tin dữ của đại ca và A Hoành, phụ hoàng đã ba ngày không uống một ngụm nước. Thái y cũng nói, bị thống quá độ, đối với long thể của người thật sự là tổn hao, đơn thuốc đã thay đổi mấy bản, phụ hoàng nhất định phải tốt, đừng để chuyện của đại ca làm tổn hại long thể.”

“Là trời xanh đổ kị Sài gia sao?” Gân xanh nổi trên trán Sài Dật, tràn ngập bi thương, “Ông trời nếu đã cho trầm ngồi lên long ý ở Trạch Thiên đại điện, sao còn đoạt đi đứa con trai duy nhất của Sài gia, Thái tử Đại Chu trầm định ngự khám! Vì sao, vì sao lại như vậy!”

Vừa dứt lời, con ho dữ dội kéo đến khiến sắc mặt vàng vọt của Sài Dật đen lại, Sài Tịnh vội vàng đưa khăn ướp long lão lên, Sài Dật bịt mũi lại, nhưng chỉ trong chớp lát, cái khăn trắng noãn đã dính đầy vết máu đỏ kinh hồn, Sài Dật im lặng nhìn máu tươi mới ho ra, mặt mũi nói: “Tịnh Nhi thấy chưa, quả nhiên là ông trời muốn đoạt tất cả những gì Sài gia có, cướp đi tất cả...”

“Phụ hoàng!” Sài Tịnh đoạt lấy khăn dính máu nhét vào tay áo mình, đưa chén thuốc vào tay Sài Dật, mắt nhòe lệ nói: “Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không sao, uống thuốc thái y kê, phụ hoàng nhất định sẽ tốt lên.”

Sài Dật dè dặt tay lạnh lẽo của Sài Tịnh thấp giọng nói: “Mọi người đều nói A Chiêu chết rồi, nhưng một ngày chưa thấy xác, trẫm sẽ không tin. Tịnh Nhi, giang sơn Đại Chu không thể thiếu A Chiêu, con nhất định, nhất định phải tìm đại ca con về.”

Mắt Sài Tịnh đỏ ngầu, đầm nước, nặng nề gập đầu, “Tịnh Nhi rõ, Tịnh Nhi cũng không tin đại ca thực sự không còn trên nhân thế, một ngày chưa tìm thấy thì chưa dừng, con sẽ phải đi những âm vệ đặc lực nhất của Sài gia, cho dù phá nát Sông Hoài cũng nhất định phải tìm được đại ca và A Hoàn.”

“Trọng Nguyên trở về...” Sài Dật gõ ngón tay lên đầu chuông, ý vị thâm trường nhìn Sài Tịnh.

“Trọng Nguyên...” Đôi mắt sáng như sao của Sài Tịnh chợt tối lại, “Tịnh Nhi không đoán ra dự định lúc này khi hồi kinh của chàng... Hay là chàng tự biết bản thân không không chế được 10 vạn Sài gia quân, không dám mạo hiểm đánh vào Lương Đô, cho nên về trước thương nghị với phụ hoàng... rồi định đoạt tiếp...”

“Con thực sự nghĩ phụ quân của mình như vậy?” Sài Dật nỗ lực bình ổn hơi thở, “Tịnh Nhi, nó đầu gối tay ấp với con... tính tình của nó... Con rõ ràng hơn ai hết.”

“Trọng Nguyên...” Sài Tịnh lời đã tới miệng lại nuốt xuống, “Phụ hoàng yên tâm, đợi Trọng Nguyên trở về, có mấy lời con sẽ nói với chàng, để chàng... Chớ suy nghĩ nhiều.”

“Nó cho rằng A Chiêu chết rồi, còn có thể không nghĩ nhiều sao?” Sài Dật nhắm đôi mắt già nua sâu thẳm, “Trước giờ trăm dùng người đều chỉ xem tài năng khi phách, chưa bao giờ thiên vị ai. Tịnh Nhi nhớ nhắc nhở phụ quân của con... để nó nhớ kỹ nó chỉ là phò mã Đại Chu, tương lai cũng chỉ là phò mã của Vĩnh Lạc công chúa thôi.”

“Phụ hoàng yên tâm, Tịnh Nhi biết nên làm như thế nào.”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Ba ngày sau, ngoại thành Huy Thành kinh đô Chu Quốc.

“Trận tuyết lớn quá...” Ngô Hữu vuốt bông tuyết trên mặt, chỉ Huy Thành như ẩn như hiện cách đó không xa nói: “Ngay phía trước rồi.”

Thẩm Khấp Nguyệt trên lưng ngựa kéo chặt áo khoác lông cừu, lông mi cong dài có dính chút tuyết, chớp mắt một cái bụi tuyết rơi xuống, khiến cho dung nhan tuyệt mỹ của nàng ta càng trở lên lung linh, Ngô Hữu lén nhìn Thẩm Khấp Nguyệt, nhất thời có chút hoảng hốt.

Ngô Tá bên cạnh ho nhẹ, khẽ thấp giọng nói: “Hồng nhan họa thủy, đệ muốn chết sao hả?”

Ngô Hữu giật mình nói: “Đại ca, huynh nói gì thế?”

“Ta nói... hồng nhan họa thủy!” Ngô Tá lạnh lùng nói, “Trọng Nguyên ca đã như vậy, đệ tuyệt đối không được giẫm vào vết xe đổ của huynh ấy.”

Ngô Hữu còn muốn thanh minh mấy lời cho mình, Ngô Tá đã đá bụng ngựa chạy bỏ đi, Ngô Hữu khó cảm lòng mà liếc nhìn Thẩm Khấp Nguyệt, chỉ thấy Lý Trọng Nguyên chậm bước đi tới bên Thẩm Khấp Nguyệt, thấy trên áo khoá lông cừu của nàng ta dính đầy tuyết, hai má như ngọc cũng vì lạnh mà đỏ ửng lên, thương tiếc nói: “Đã bảo chuẩn bị xe ngựa cho mà nàng không chịu, Chu Quốc đã vào đông, lạnh không chịu được phải không?”

“Không lạnh.” Thẩm Khấp Nguyệt khẽ cười nói: “Mọi người đều cười ngựa, một mình ta đi xe ngựa sẽ bị người tra chỉ trích, khiến chàng khó xử...”

Lý Trọng Nguyên cười trấn an, tâm sự đến cửa miệng đều bị Thẩm Khấp Nguyệt thấy rõ, Thẩm Khấp Nguyệt khẽ cắn môi nói: “Huy Thành đã ở trước mắt, nhanh sẽ gặp được ông chúa... Trên đường chàng đều nhớ mong công chúa ngày đêm, phu thê cừu biệt gặp lại...”

“Đừng nói nữa.” Lý Trọng Nguyên ngắt lời nói, “Tịnh Nhi... Là ta không phải với nàng ấy...”

Thẩm Khấp Nguyệt chưa từng gặp Sài Tịnh, nhưng nàng cũng nghe nói, quận chúa Vân Đô, mây liễu không thua mây râu, bản lĩnh chẳng kém nam nhi. Quận chúa rộng lượng nhân từ, Vân Đô, thậm chí là bách tính Thương Sơn đại thể đều nhận được ân huệ của Sài gia, trong đó công lao của quận chúa Sài Tịnh không thể thiếu được, nàng thay Sài gia tạo được không ít danh tiếng.

Sài quận chúa dung nhan tú lệ, khí thế oai hùng hào sảng, sinh ra ở Sài gia cũng là bậc cảnh vàng lá ngọc hoàng thân quốc thích, nhưng từ nhỏ nàng không thích chơi bởi như đám dòng dõi hoàng thân quốc thích, hết lần này tới lần khác được ca ngợi là người nhân hậu con nhà tướng, Sài gia ẩn cư ở Thương Sơn liền gả cho Lý Trọng Nguyên, khiến cho bậc quý nữ Chu Quốc cười chê không ngừng.

Nếu là sớm biết có hôm nay... Thẩm Khấp Nguyệt nhìn vẻ mặt ôn nhu của Lý Trọng Nguyên, Sài Tịnh nhất định rất hối hận khi đã chọn một phụ quân như vậy. Nếu nam nhân trên thế gian này đều là kẻ bạc tình, chỉ bằng tìm vương hầu thế gia để giữ thể diện. Còn đàn ông xuất thân hàn vi, có lẽ ẩn giấu càng nhiều dục vọng.

Thẩm Khấp Nguyệt tham lam muốn dò xem đáy lòng Lý Trọng Nguyên, hần luôn miệng nói nhớ thương Sài Tĩnh, nhưng liệu chẳng nằng ta có thực sự đi vào lòng nam tử này.

“Đi.” Lý Trọng Nguyên khẽ giọng thúc giục, “Tuyệt càng rơi xuống càng lớn, nên vào thành sớm thì hơn.”

“Ừm.” Thẩm Khấp Nguyệt ôn nhu đáp lời, nhu thuận đi theo phía sau Lý Trọng Nguyên.

Cửa thành nặng nề chậm mở, mi mắt Lý Trọng Nguyên tựa như treo ngàn cân nâng lên, cửa thành mở ra, Sài Tĩnh một thân y phục màu xanh, cổ khoác khăn lông màu trắng, cánh môi cong lên, tóc búi gọn sau đầu, xinh đẹp tuyệt trần, tuy đã là công chúa cao quý, nhưng vẫn ăn vận giản dị như ngày xưa, trên búi tóc đen bóng không có trang sức rườm rà quý giá, chỉ có một cây trâm ngọc đã cài từ khi còn ở Vân Đô, cùng với dung nhan xinh đẹp của nàng càng lộ vẻ thoát tục.

Hai mắt Lý Trọng Nguyên hoàn toàn mờ hồ, đáy mắt long lanh lệ, thê tử đang ở trước mắt, rồi lại như xa tận chân trời, hần thấy được, nhưng không dám động vào.

Sài Tĩnh mất hạnh rung rung, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tuần tú hao gầy của trượng phu, chợt giơ tay về phía hần, môi đỏ mọng khẽ nhếch nói: “Trọng Nguyên...”

Lý Trọng Nguyên định giơ tay bắt lấy tay Sài Tĩnh, nhưng hần không dám, hần đột nhiên cảm thấy bản thân mình vô cùng dơ bẩn, hần không dám, cũng không xứng chạm vào nữ nhân thanh khiết như ngọc cao cao tại thượng của mình.

Sài Tĩnh thấy Trọng Nguyên nhìn mình si ngốc không nhúc nhích, mím môi ngừng một chút nói: “Cũng không phải lần đầu xuất chinh trở về, sao hôm nay lại choáng váng thế chứ, Trọng Nguyên, chẳng qua đây.”

Ngô Tá không đành lòng nhìn thấy Sài Tĩnh như vậy, yên lặng quay đầu ngựa đi về phía sau, Ân Sùng Quyết ngồi trên ngựa bình tĩnh nhìn, khoé môi khẽ cong lên cười nhạo.

Ngô Hữu ho khan thấp giọng nói: “Trọng Nguyên ca, công chúa gọi huynh qua kia.”

Lý Trọng Nguyên như cái xác không hồn chậm rãi đi về phía Sài Tĩnh, chạm vào đầu ngón tay đã vron ra từ lâu của nàng, bàn tay mềm mại ấm áp của nàng không sưởi ấm được hàn quang quanh thân hần, Lý Trọng Nguyên không dám nhìn thẳng vào mắt hạnh thâm tình của Sài Tĩnh, tránh né khẽ nói: “Không đưa vương gia và vương phi bình an trở về được, là lỗi của ta...”

Sài Tĩnh lần theo ngón tay kéo cổ tay hần, hai mày liễu như xoắn lại một chỗ, Sài Tĩnh cup mi nói: “Không phải lỗi của chàng, ta không tin đại ca và A Hoành có thể dễ dàng đi như vậy. Có nhiều chuyện, phu thê ta trở về từ từ nói.”

Sài Tĩnh thấy đáng vẻ hoảng hốt thất thần của Lý Trọng Nguyên, cho rằng hần đang tự trách không thể bảo vệ Sài Chiêu và Nhạc Hoành, kéo tay hần nói: “Phía sau còn nhiều người, chúng ta không vào thành, mấy vạn tướng sĩ đều phải đứng ở cửa thành sao? Đi thôi!”

Thấy Ngô Tá nhú chặt mày liếc qua phía mình, Ân Sùng Quyết che miệng khẽ ho khan, Ngô Tá nghe tiếng hần nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau đầy thấu hiểu.

Ân Sùng Quyết chỉ vào bóng lưng Lý Trọng Nguyên nói: “Người như vậy, há bị được một nửa của vương gia? Hần có thể phụ bạc công chúa như vậy, cuối cùng có một ngày sẽ coi huynh đệ như cỏ rác. Ngô tướng quân chắc là thất vọng vô cùng với phò mã gia rồi.”

Ngô Tá làm như không nghe thấy lời Ân Sùng Quyết, khẽ gạt đầu đi thẳng.

“Trọng Nguyên đại ca không rời bỏ công chúa.” Ngô Hữu như là lẩm bẩm, hoặc như là đang nói với Thẩm Khấp Nguyệt bên cạnh, “Bất luận kẻ nào, đều không thay thế được vị trí của công chúa trong lòng huynh ấy.”

“Khấp Nguyệt biết.” Mắt Thẩm Khấp Nguyệt long lanh khiêm thuận, “Đa tạ Ngô tướng quân chi điểm.”

Sài Tĩnh và Lý Trọng Nguyên sống vai đi một đoạn, nhớ ra chuyện gì liền quay đầu nhìn lại, thấy bên cạnh Ngô Hữu có cô gái trẻ tuổi, nắm lấy tay Lý Trọng Nguyên thăm nói: “Vị cô nương bên cạnh Ngô Hữu là ai? Chắc là cô nương mà hần thích trên đường gặp được. Trông... xinh đẹp quá.”

Thẩm Khấp Nguyệt thấy Sài Tĩnh nhìn mình, liền cup mắt xuống tỏ vẻ nhu thuận, hai má ửng hồng e lệ.

Sài Tĩnh quay lại nhìn nàng ta mấy lần, thất Lý Trọng Nguyên trầm mặc không nói, liền kéo kéo tay hần, “Ta đang hỏi chàng đó, cô nương kia là ai? Trong thư chàng chưa từng nhắc với ta, chẳng lẽ lại có chuyện vui bất ngờ?”

“Tĩnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên không nói nên lời.

“Chuyện đáng lo lúc này tuy không thiếu.” Sài Tĩnh tiếp tục nói, “Nhưng Ngô gia cũng là gia tướng đi theo phụ hoàng nhiều năm, chuyện đại sự của huynh đệ họ Ngô cũng không thể chậm trễ, chàng nên nói sớm với ta mới phải.”

“Tĩnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên cắt lời Sài Tĩnh, “Nàng hãy nghe ta nói.”

“Chàng nói đi.” Sài Tĩnh cố gắng buông lỏng mặt cười, “Ta nghe.”

Lý Trọng Nguyên nắm chặt tay Sài Tĩnh, Sài Tĩnh vui mừng cúi thấp mặt.

“Người kia...” Lý Trọng Nguyên nuốt cổ họng khô khốc, khó khăn phun ra từng chữ, “Có mạng của của ta...”

Cánh tay Sài Tĩnh bỗng khựng lại, “Chàng nói... Cái gì?”

“Người kia.” Lý Trọng Nguyên thả bàn tay ướt mồ hôi khỏi tay Sài Tĩnh, vô lực cúi đầu, “Có mạng con của ta...”

“Con... của chàng...”

Đáy mắt linh động của Sài Tĩnh tối sầm, gió chợt nổi lên, thổi bay mấy sợi tóc vén bên tai của nàng, xẹt qua nụ cười cứng đờ của nàng, lạnh tới xương tủy.

Lý Trọng Nguyên muốn nắm tay Sài Tĩnh, nhưng Sài Tĩnh giục ngựa chạy xa hắn, bão cát đập vào mắt, hắn hình như cũng không thấy rõ Sài Tĩnh nữa, “Tĩnh nhi! Tĩnh...”

Khuôn mặt thon gầy của Sài Tĩnh tái nhợt, bông tuyết đậu trên mặt từ từ hoà tan, không biết là nước tuyết tan hay là nước mắt.

“Tĩnh Nhi.”

Sài Tĩnh dùng roi ngựa quất vào gương mặt kính hoàng thất thổ của Lý Trọng Nguyên, “Bồn cung là Vĩnh Lạc công chúa đương triều, khuê danh của ta có thể cho người gọi bừa sao? Lý Trọng Nguyên, bồn cung không muốn mất mặt trước mặt chúng tướng, bồn cung cũng không muốn làm mất mặt phò mã nhà ngươi, chớ vào cung gặp hoàng thượng rồi hãy nói.”

“Đi.” Sài Tĩnh thúc ngựa nhắm cửa cung mà chạy, y phục màu xanh phấp phới, tung bay trong gió.

Lý Trọng Nguyên hung hăng vượt nước tuyết trên mặt, bông tuyết bay múa đầy trời khiến hai mắt hắn nhoè đi, chẳng qua chỉ nháy mắt, Sài Tĩnh đã biết mất, tất cả tựa như một giấc mộng xa hoa, mộng tỉnh, tỉnh xa vời, người khó cầu.

Hoàng cung

Chủ sự Thái Y viện Diệp Huân run tay dâng lên chén thuốc cho Sài Dật, thấy Sài Dật nhặt thìa lên tự nhiên khảy đều, từng giọt mồ hôi chảy ròng trên trán, Hoàng thượng...”

“Thái y không cần nói thêm gì với trẫm nữa.” Sài Dật ngắt lời nói, “Thuốc này công hiệu mạnh, người đã nói với trẫm nhiều lần, trẫm biết rõ.”

Thái y Diệp Huân run rẩy trong lòng cắn răng nói, “Hoàng thượng, thuốc này có thất tâm liên, tuy là có thể nhanh chóng trị bệnh phổi của ngài, có thể giúp hoàng thượng trông có vẻ khoẻ mạnh hơn, tinh thần thanh tỉnh... nhưng lại hao tổn lớn đến long thể, nếu không phải là bắt đắc dĩ...”

Sài Dật nhấp một ngụm hết chén thuốc, ngày thường ngay cả trà cam lộ cũng không nguyên uống nhưng hôm nay thuốc đắng như tâm sen, nhưng lại tựa như quỳnh tương với Sài Dật, Sài Dật uống một hơi cạn sạch, thoải mái nói: “Diệp thái y đã từng nói với trẫm, long thể của trẫm càng ngày càng sa sút, thời gian còn lại cũng không nhiều lắm”

Diệp Huân hất vạt áo quỳ xuống khấn thiết nói: “Hoàng thượng là vua của một nước, chuyện quan trọng phải lo nghĩ nhiều, cho nên mọi chuyện đều cần phải biết rõ, không thể giấu diếm nửa phần. Nhưng chỉ cần hoàng thượng an tâm điều trị, không hao tâm lao lực vào việc nước hỗn loạn, muốn kéo dài hơn năm nữa cũng không khó.”

“Hơn năm?” Sài Dật vuốt râu cười to nói, “Thời gian một năm như vậy, không giúp được trẫm, cũng không giúp được Đại Chu, quá ngắn, thực sự quá ngắn! So với việc hơn năm vô tri vô giác ốm yếu, sao không tập trung cao độ, làm những chuyện hữu ích?”

Diệp Huân sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt ửng hồng đầy khí sắc của Sài Dật, biết thuốc ông vừa uống đã công hiệu, mắt thấy khuôn mặt già nua trước mặt, thâm tâm cũng có chút không đành lòng.

“Việc này có cần phải cho công chúa biết không?” Diệp Huân thận trọng nói

“Chớ để công chúa biết!” Sài Dật quả quyết nói, “Phò mã suất quân vinh quy, công chúa không thanh nhân, trẫm thân là phụ hoàng, cũng có nhiều chuyện cần nó chia sẻ với trẫm...”

Diệp Huân đang muốn lui ta, nội thị ngoài phòng đã hô lớn: “Khởi bẩm hoàng thượng, phò mã và mọi người đã về tới bên ngoài điện Trạch Thiên, hoàng thượng có triệu kiến hay không?”

“Toàn là công thần bậc nhất, sao trẫm không gặp được?” Sài Dật phui long bào thêu kim tuyến lạnh lùng nói: “Tuyệt!”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tìm Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Kẻ gây tai hoạ

Bên ngoài hoàng cung.

Tuyết trắng bay tán loạn, Thảm Khấp Nguyệt khoác áo lông cừu đã đứng lặng bên ngoài, môi đỏ mọng khẽ cong lên, trong mắt chứa đầy ý cười.... Chỉ cần bước qua bức tường cao này, nàng ta sẽ không còn là món đồ chơi để người khác chơi đùa trên tay như ngày xưa nữa, không còn là nữ tử yếu đuối lang bạc kỳ hồ kia nữa, Thảm Khấp Nguyệt khẽ vỗ vỗ cái bụng đã hơi nhô ra, “Hài nhi ngoan, nếu con là con trai, mẫu thân sẽ được nhờ nhiều hơn.”

“Gió lớn tuyết lạnh, Khấp Nguyệt của ca ca quả nhiên không khiến người ta thất vọng. Ca ca nghĩ muội chỉ làm được ba phần, nhưng Khấp Nguyệt lại làm xong mười phần. Vương gia và ca ca rất vui.”

Bông tuyết trên đầu bỗng dừng bị ô ngăn lại, Vô Sương không biết từ đâu đến ngay phía sau, tay cầm ô giấy cười ghê sợ.

Thảm Khấp Nguyệt không có quay đầu lại nhìn, bước đi ra khỏi chiếc ô, nhưng người nọ đi sau như bóng với hình, cười khanh khách nói: “Khấp Nguyệt đã mang bầu, không thể chịu gió tuyết mà bị cảm lạnh, cái thai trong bụng muội không chỉ một mình muội trông cậy vào, ca ca... cũng muốn dựa vào hài nhi tốt trong bụng muội đó.”

“Đại quân Sài gia đã rút về Huy Thành, cánh quân bao vây Lương Đô yếu ớt, với bản lĩnh của vương gia, đoạt lại Gia Nghiệp Quan ổn định phía Bắc không phải là chuyện khó. Sài Chiêu đã chết, Lý Trọng Nguyên không có lòng muốn nhất thống thiên hạ, Sài Dật gần đất xa trời, Sài Tĩnh thân là nữ nhi... ca ca còn đi theo Khấp Nguyệt làm gì? Vinh hoa phú quý của vương gia vẫn đang chờ huynh đó.” Thảm Khấp Nguyệt đi đến mái hiên bên đường tránh tuyết, Nghiêng mặt đi không muốn nhìn Vô Sương.

“Khấp Nguyệt nói mỗi một câu đều không có sai.” Đầu ngón tay lạnh như băng của Vô Sương đâm vào quai hàm nàng ta, “Cũng mấy hôm không gặp, Khấp Nguyệt không nhớ ca ca sao?”

Khấp Nguyệt chán ghét né người đi, thỉnh thoảng cảnh giác nhìn về phía cửa cung.

Vô Sương men theo ánh mắt nàng nhìn lại, cười nói: “Muội không cần phải lo, hoàng thượng triệu kiến sẽ mất một lúc, Lý Trọng Nguyên của muội không xuất cung đón muội nhanh vậy đâu. Đương nhiên, chắc chắn hắn cũng sẽ không bỏ mặc muội... hài tử trong bụng muội, cũng là hy vọng của hắn đó...”

Thảm Khấp Nguyệt chột chuyết ánh mắt, mềm mại nói: “Ca ca tìm Khấp Nguyệt không đơn giản chỉ vì mấy chuyện con con này chứ. Hay là vương gia... lại có chuyện gì ra lệnh cho Khấp Nguyệt?”

“Thường nói nữ nhân xinh đẹp thì ngu ngốc, nhưng Khấp Nguyệt vì sao vừa xinh đẹp lại vừa thông minh?” Vô Sương tham lam xoa nắn gò má tròn bóng của Thảm Khấp Nguyệt, “Như tiên nữ thế này, lại vì Lý Trọng Nguyên mà sinh con dưỡng cái sao. Đáng tiếc, ca ca thấy quá đáng tiếc. Khi vào Huy Thành, ca ca cũng đã nhìn thấy.” Vô Sương thu tay về âm lãnh nói, “Sài Tĩnh bỏ rơi Lý Trọng Nguyên một mình thúc ngựa hồi cung... chắc là đã biết chuyện bữa bãi của hai người rồi. Sài Tĩnh là Vĩnh Lạc công chúa của Đại Chu, là con gái duy nhất của Sài Dật. Muội cướp phò mã của nàng ta... Khấp Nguyệt, muội dự tính thế nào, nói cho ca ca biết. Sài Tĩnh vốn có tiếng là nhân từ, nhưng sao có thể nhân từ đến mức tiếp nhận phu quân có nữ nhân bên ngoài được, ca ca cảm thấy lo lắng thay muội đó.”

Thảm Khấp Nguyệt khẽ vỗ về cái bụng nhỏ, nhìn hoàng cung nước Chu đẹp như tranh vẽ dưới trời tuyết nói: “Vĩnh Lạc công chúa, phong hào thực hay, Vĩnh Lạc, Vĩnh Lạc, trọn đời yên vui... Nhưng có một chuyện không đạt, cuộc đời này của Sài Tĩnh đều là không được yên vui...”

“Chuyện gì?”

“Sài Tĩnh tuy là vạn sự đều được như ý, nhưng không có cách nào... làm mẹ.” Thảm Khấp Nguyệt cười khó lường, buông tiếng thở dài nói, “Nàng và Lý Trọng Nguyên là tình duyên thanh mai trúc mã, lại có tiếng là nhân từ... Sài Tĩnh cũng sẽ không tuyệt đường nối dõi của Lý Trọng Nguyên...”

Vô Sương tỉnh ngộ nói: “Thì ra là thế... Khó trách phu thê nhà hắn thành thân mãi mà chưa có con, đúng là Sài Tĩnh không thể có con. Khấp Nguyệt, ngay cả ông trời cũng đang giúp muội... Không phải, là đang giúp huynh muội chúng ta. Nếu Lý Trọng Nguyên có thể trở thành thái tử Đại Chu, tự nhiên Khấp Nguyệt sẽ cao quý không ai bằng. Ca ca đi Huy Thành chuyện này với muội quả thực không sai.

Thảm Khấp Nguyệt cau mày nói: “Ca ca đến Huy Thành, không phải là ý tứ của vương gia sao?”

“Đĩ nhiên không phải.” Vô Sương cười giả dối, “Vương gia như ngọn núi lớn bị dịch đồ, ta đây suy nghĩ sâu xa, vẫn là đi theo Khấp Nguyệt tốt của ta là hay nhất. Muội nói xem đúng không?”

Thảm Khấp Nguyệt oán giận nhắm hai mắt lại, móng tay bấm vào lòng bàn tay, “Ca ca muốn làm gì, Khấp Nguyệt cũng không thể ngăn cản, chỉ là muội mới tới Huy Thành, nên đi con đường nào vẫn là chưa biết, không biết công chúa sẽ đối xử ra sao, lòng cũng lo không ngớt, chỉ sợ không có cách nào mà gặp lại ca ca...”

“Ta biết ý tứ của muội.” Vô Sương bình tĩnh trả lời nhưng lại khiến người ta kinh hãi, “Lúc nên gặp ca ca, muội không nên trốn mới tốt. Khấp Nguyệt muội không thoát khỏi ca ca đâu. Chúng ta gần bó sinh tồn hơn 10 năm, mệnh số đã sớm không thể tách rời, hai chúng ta... Chung một mạng.”

“Kháp Nguyệt cũng không dám quên.” Thảm Kháp Nguyệt vươn tay hứng bông tuyết, thổi đến trước mặt Vô Sương nói: “Ca ca nhìn xem, màu trắng thật đẹp.”

Vô Sương gom lại một đống đưa đến bên môi, cái lưỡi linh hoạt mập mờ liếm bông tuyết trên đầu ngón tay, chép miệng nói: “Không chỉ đẹp, còn rất ngon miệng... làm cho đã nếm thử thì khó mà quên được.”

Thảm Kháp Nguyệt cố nở nụ cười, mắt nhìn hoàng cung Chu Quốc kéo dài hơn 10 dặm. Theo tầm mắt nàng ta, cung điện lộng lẫy hùng vĩ, xa hoa hơn hẳn phủ Sở vương Lương Quốc. Giờ khắc này ở Trạch Thiên đại điện nam nhân đang được Sài Dật triệu kiến cũng như bên đồ cuối cùng của nàng, chỗ dựa vững chắc nhất của nàng.

Thôn Hoài.

“Từ đâu ra con ngựa trắng thế này?” Phong Bích Nhi lưng đeo giỏ trúc quay đầu nhìn phía sau, “Theo ta suốt quãng đường, đi đi... Chớ có theo ta a!”

Con ngựa trắng dịu ngoan đi theo sau Phong Bích Nhi, đi vài bước liền dừng lại gặm vài cây cỏ khô, lại ngửi mũi chăm chú theo đuôi Bích Nhi đang hốt hoảng không ngừng.

Bích Nhi chạy thẳng một mạch về nhà, chạm mặt Vân Tu đang định đi ra ngoài, thờ không ra hơi chỉ phía sau nói, “Có... có thứ gì đó đi theo ta...”

Vân Tu cười khẽ mấy tiếng cười chế nhạo Bích Nhi, hoàn toàn không quan tâm: “Có ông nội Vân ở đây, sợ cái gì? Để ta nhìn coi.”

Con ngựa trắng nhìn thấy Vân Tu liền cất hai chân trước lên hí không ngừng, vui vẻ chạy về phía hắn, Vân Tu dụi mắt, nửa nhếch miệng cả kinh nói: “Chuyện này... Bạch Long! Là Bạch Long!!”

“Là tiếng của Bạch Long!” Trong phòng Nhạc Hoành ngồi dậy đẩy cửa sổ ra, “Sài Chiêu, Bạch Long tìm tới đây rồi.”

Sài Chiêu dè dặt Nhạc Hoành, âm áp nói, “Nữ nhân đang ở cữ không được ra gió, nàng đợi đi, để ta ra ngoài nhìn một cái.”

“Bạch Long, a Bạch Long.” Vân Tu kích động vỗ về bòm Bạch Long, “Thiếu phu nhân nhắc tới mấy lần, cũng không biết mày chạy đi đâu, mày đúng là thần thú, ở đây mày cũng có thể tìm ra...”

“Bạch Long không phải là thần thú, người chủ của nó mới là cao thủ.” Sài Chiêu chấp tay sau lưng đi ra khỏi cửa Phong gia, cười nói, “Thôi thúc, có phải thúc không?”

“Thôi thúc tới?” Vân Tu vui vẻ nói, “Người đâu? Thôi thúc đâu?”

“Sài thiếu chủ quả nhiên lợi hại.” Thôi Văn từ rừng hoè ven đường hiện thân, ôm quyền gật đầu nói, “Ngay cả Thôi Văn đến cũng đoán được, so với Vân Tu lỗ mãng thì quả là mạnh hơn nhiều.”

“Thôi thúc!” Vân Tu vui mừng tận trời đâu biết mình bị người khác chê cười, chạy lên ôm vai Thôi Văn, “Từ biệt ở Thương Châu cũng đã mấy tháng không gặp thúc, thúc khoẻ chứ?”

Thôi Văn cũng không vội mà trả lời Vân Tu, nhìn Sài Chiêu một thân áo đen khí thế oai hùng trước mắt, nhìn về anh tuấn góc cạnh, mắt xám tràn ngập vui vẻ, bước thong thả nói: “Trên đường Thôi mỗ đến đây, mọi người đều nói, Sài Chiêu rơi xuống sông Hoài chết không thấy xác, nhưng ta nửa chữ cũng không tin, mắt thấy Sài Chiêu bình an đứng trước mắt ta, A Hoành nhất định cũng khoẻ mạnh có phải không?”

“Cho dù ta có chết cũng sẽ bảo vệ A Hoành chu toàn, nếu Thôi thúc không tin ta, sao có thể đem A Hoành giao cho ta chứ.” Sài Chiêu đẩy cửa ra nói, “Thôi thúc, để ta dẫn thúc đi thăm A Hoành, còn có... con trai của chúng ta nữa.”

“Là con trai!” Thôi Văn vui vẻ gật đầu, “Sài gia có người nối dõi, thúc phụ của con nếu có thấy được, nhất định sẽ rất vui mừng. Đi, đi xem mẹ con A Hoành nào.”

Phong Bích Nhi dựa vào tường nhà lại thấy một người xa lạ đi vào, hít mũi nói, “Bà nội... chúng ta thu nhận nhiều người vậy sao... Còn có... một con ngựa...”

Tay Phong tẩu giật quần áo không có dừng động tác, vắt quần áo nói: “Đều đã như vậy, nhiều hơn nữa đến mấy người, bà nội cũng coi như không nhìn thấy. Quý nhân bận rộn, chúng ta a, xem là tốt rồi, xem là tốt rồi.”

Buồng trong

“Thôi thúc xem, Đồng Nhi có giống thiếu chủ không?” Vân Tu chỉ vào đôi mắt to tròn màu xám của Sài Đồng đặc ý nói: “Nhìn cặp mắt mà coi, giống thiếu chủ như đúc.”

“Mắt như thiếu chủ nhà ngươi, nhưng cái mũi, cái miệng này đều giống A Hoành cả.” Thôi thúc ngắm Sài Đồng thật kỹ nói, “Đồng Nhi... A Hoành, thấy đứa bé, ta lại nhớ tới tiểu đệ của con...”

Sài Chiêu ôm vai Nhạc Hoành, khàn khàn nói: “Nếu không có khoá vàng của tiểu đệ A Hoành bảo vệ, thực sự ta cũng bỏ mạng ở sông Hoài rồi.”

“Là ý trời, là ông trời coi trọng tính mệnh của Sài thiếu chủ.” Thôi Văn đưa lưng về phía Nhạc Hoành nhìn bên ngoài cửa sổ, “Trên đường ta nghe nói... Lý phò mã lệnh cho quân binh trở về Huy Thành, anh em nhà họ Ân ở Tuy Thành mỗi người đi một ngà, Ân Sùng Húc cỡi giáp về quê, Ân Sùng Quyết... đi kinh thành.”

“Trải qua sinh tử, nhị ca vẫn là cố chấp như vậy.” Nhạc Hoành lắc đầu bất đắc dĩ nói, “Vật hán muốn, nhất định phải đạt được, Ân Gia Bảo chi ra nhân vật lực rất nhiều, nếu hán và đại ca tay trắng trở về, nhị ca nhất định là không cam lòng. Triều đình hung hiểm, một mình hán có thể đối phó thế nào? Coi như là công thần, nhưng hai tay khó địch tứ phương, Ân gia ở trong triều không có căn cơ, hán làm sao mà bắt bại được!”

“Triều đình hung hiểm không giả, Ân nhị thiếu thông minh hơn người nhất định sẽ ứng biến được; không có căn cơ cũng không làm khó được nhị ca của nàng, hán tuổi còn trẻ tuấn kiệt hơn người, vẫn có rất nhiều cơ hội.” Sài Chiêu ý vị thâm trường nói.

Nhạc Hoành tự cười nhạo nói: “Chàng nói những lời này cũng rất đúng, ngược lại là ta lo nghĩ nhiều.”

“Khi nào các con quay về Huy Thành?” Thôi Văn ân cần nhìn Sài Chiêu, “Thiếu chủ trùng tên, đã lãnh hán chưa?”

Sài Chiêu khẽ đầm ngực nói, “Đã không có gì đáng ngại. A Hoành còn mấy ngày có thể đầy cữ, tuy là đau lòng nàng phải theo ta bốn ba, nhưng không có A Hoành bên cạnh được, ta cũng khó có thể an lòng. Chỉ là...” Sài Chiêu tỏ vẻ khó xử nhìn nhị tử đang ngủ, “Đường dài khó khăn, Đồng Nhi...”

“Còn có nơi nào tốt hơn Phong gia sao?” Vân Tu nhìn Phong tẩu đang giặt quần áo ngoài sân nói, “Thôi thúc cũng đến đây rồi, Đồng Nhi lo gì không có ai chăm sóc chứ?”

Thôi Văn thương tiếc nhìn Đồng Nhi chép chép cái miệng nhỏ nhắn, bàn tay thô ráp cũng không đành lòng chạm vào khuôn mặt nhỏ xinh phần điều ngọc mài kia.

Sài Chiêu ôm nhị tử áp vào ngực, hôn lên khôn mặt non nớt của nó, “Nếu là nhị tử của Sài Chiêu ta, từ nhỏ gian khổ chút cũng không phải chuyện xấu gì. Đợi ta hồi kinh thu xếp ổn thoả, Đồng Nhi cũng có thể sớm trở về bên cạnh ta và A Hoành.”

Nhạc Hoành bấm tay tính toán, lo lắng nói: “Tính qua chúng ta đã bị chậm khá lâu, Lý Trọng Nguyên sắp vào kinh, hán sốt ruột như vậy, ta lo lắng... Hán sẽ bị người giết giây, gây bất lợi cho thúc phụ. Hay là ngày mai chúng ta khởi hành đi Huy Thành ngay đi?”

“Thân thể của nàng...” Sài Chiêu lắc đầu nói, “Chờ đầy tháng rồi hãy nói.”

“Ta đâu có yếu ớt như vậy chứ?” Nhạc Hoành đứng thẳng lắc lắc tay y, “Chàng quên Nhạc Hoành ta là con nhà hồ tướng, thiên kim thánh thượng trước đây cũng nói ra rất khoẻ mạnh sao?”

Sài Chiêu thương xót kéo Nhạc Hoành vào ngực nói: “Ta rất muốn cùng nàng ở đây thật lâu, cho dù com ray đưa tằm thường suốt đời cũng không sao, có nàng ở đây, thế nào cũng tốt cả.”

“Phu quân của ta chỉ tại thiên hạ, chàng ở đâu, Nhạc Hoành ở đó.”

Sài Chiêu vuốt ve mái tóc mượt mà của ái thể, mắt nhắm nhìn ra toà thành phía xa ngoài cửa sổ, “Giang sơn và bình an, chúng ta sẽ có cả hai.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110

Đại điện Trạch Thiên, hoàng cung, Huy Thành, Chu Quốc.

Người hầu phát nhẹ cây phát trần, Sài Dật một thân hoàng bào đang rảo bước tiến vào đại điện Trạch Thiên, khuôn mặt hồng hào rạng rỡ, chúng thần trong đại điện đều quỳ xuống, một tiếng “Vạn tuế” hô lên như xuyên tận trời cao.

Lý Trọng Nguyên đắm chiêu, cho dù là như vậy, khí thế lúc Sài Dật đi qua, vẫn làm hán kiềm chế không dám thờ ơ, cái gọi là khí chất người hoàng tộc, chính là như vậy.

10 tháng trước, lúc Sài gia rời khỏi Chu Quốc vẫn chỉ là một thần tử của nhà Nam Cung, chưa đầy một năm, Sài Dật khi bước sang tuổi 60

đã có thể khoác trên mình long bào, còn ngồi trên ngai rồng trong đại điện Trạch Thiên. Lý Trọng Nguyên cắn môi, hàng lông mi dài cũng không ngừng dao động, hán vẫn chưa từng được đặt chân vào chính điện của hoàng cung Chu Quốc, cho dù nhiều năm trước may mắn được cùng Sài Dật vào kinh, Sài Dật cũng chưa từng để cho hán cùng nhập cung diện kiến thánh thượng.

Lý Trọng Nguyên nhớ rõ, bản thân lúc đó, phải ở lại dịch quán ngoài cung, nóng lòng nhìn về những mái ngói đỏ vô tận phía trước, hán nghĩ rất nhiều,

ngồi thật khó để có thể bước qua được cửa cung, để nhìn thấy hoàng thất Đại Chu đã không còn được vinh quang.

Sài Dật được gia tộc Nam Cung nhường ngôi đăng cơ, nhạc phụ của hắn đã ngồi trên ngai vàng cao nhất Đại Chu, nhưng ở bên cạnh, lại là vị Sài thiếu chủ đó, còn người con rể này lại chỉ có thể trần trọc phiêu bạt cả đêm mưa bên ngoài Ung Thành.

Từ đầu đến cuối trong lòng ông ta chỉ có mỗi vị cháu trai bảo bối đó. Lý Trọng Nguyên ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Sài Dật đang đi lên ngai vàng trong chính điện, bóng lưng già nua đó, đang bước từng bước thật ổn định và mạnh mẽ, chứ không phải là yếu đuối loạng choạng như trong dự kiến của hắn trước đó.

“Chúng khanh bình thân.” Sài Chiêu phất chắn vung áo long bào rồi ngồi xuống ngai vàng một cách thông thả. Tay vịn trong lòng bàn tay được mô phỏng theo dạng hình đầu rồng đang vươn lên, quần thần đều đứng dậy, duy chỉ có Lý Trọng Nguyên vẫn không hề động dậy, Sài Dật nhìn thẳng vào Lý Trọng Nguyên đang quỳ bên dưới, nói: “Trọng Nguyên, đứng lên nói chuyện.”

“Thần... Không dám.” Lý Trọng Nguyên áp chế hơi thở, nói: “Thần, có tội.”

“Phò mã có tội gì?” Sài Dật nhẹ nhàng nhấc bàn tay, ôn tồn nói: “Đứng lên nói chuyện. Trọng Nguyên là người con rể tốt, là cánh tay đắc lực của trẫm, nên xưng một tiếng nhi thần mới phải.”

“Nhi thần...” Lý Trọng Nguyên đứng lên lăm bắm một mình. “Nhi thần... Không bảo vệ được Kỳ vương và Kỳ vương phi, nhi thần tội đáng muôn chết.”

“Con người đều có số mệnh.” Sài Dật nói chậm rãi mà mạnh mẽ: “Chuyện của vợ chồng Kỳ vương.. Trẫm cũng đã nghe qua, người mất cũng đã mất rồi, cho dù người còn sống vẫn hối tiếc sâu sắc, vậy có thể làm được gì chứ? Trẫm nghe nói Trọng Nguyên đã phái người tìm kiếm quanh sông Hoài mấy ngày không ngừng, con cũng đã tận lực rồi, Trẫm không hề trách con.”

Lý Trọng Nguyên vẫn cúi đầu quỳ gối nói: “Bề trên gặp nạn, thuộc hạ lại còn sống, trong lòng khó yên! Trọng Nguyên can tâm tình nguyện để hoàng thượng trách phạt, tuyệt đối không oán trách.”

Thái úy Tô Thụy Thuyên và thái phó Lạc Tân nhảy mắt nhau, hai con hồ ly giáo quyết khẽ mỉm cười gật đầu, thái phó Lạc Tân tiến lên trước một bước, nói: “Phò mã và Kỳ vương đã có tình nghĩa nhiều năm, Kỳ vương mất, không ai có thể đau lòng hơn chính phò mã, vẫn xin hoàng thượng khai ân, không trách phạt phò mã.”

Chúng thần trong đại điện đều quay đầu nghị luận sôi nổi, dòn dập phụ họa theo: “Phò mã vô tội, không thể trách phạt phò mã được.”

“Chúng thần đều nói con không có tội, phò mã vẫn còn quỳ làm gì?” Sài Dật nhẹ nhàng ra lệnh: “Đứng lên đi, để phụ hoàng nhìn con thật kĩ.”

Lý Trọng Nguyên ngấp ngừng đứng dậy, nhẹ nhàng ngẩng khuôn mặt tuấn dật như xưa, Sài Dật neho mắt nhìn theo, nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo khôi ngô ngày nào đã nhuộm không ít bụi trần, tựa đáy lòng cũng than nhẹ một tiếng: “Trọng Nguyên vất vả rồi, các tướng sĩ, cũng vất vả rồi.”

“Hoàng thượng quá lời, mặt tướng hoàng sợ.” Những trọng tướng công Lương trong điện đều đồng loạt quỳ xuống lớn tiếng nói.

“Ân nhĩ thiếu – người đã chiếm lĩnh được Ung Thành có phải đang ở trong đám tướng sĩ đã quay về?” Sài Dật tỉ mỉ quan sát tìm kiếm: “Ân Sùng Quyết đâu?”

Ân Sùng Quyết đứng ở cuối cùng nghe thấy Sài Dật gọi đến tên mình, nhưng lại không lập tức tiến lên phía trước, rù mắt nhìn xuống dưới ngón chân, nhẹ nhàng thờ ra một hơi.

Huynh đệ Ân gia có lẽ đã ở trên điện rồi. Sài Dật ngẩng cao lên tiếng: “Tiến lên phía trước để trẫm nhìn xem nào.”

Thấy Ân Sùng Quyết giống như là không nghe thấy, Ngô Tá ho một tiếng: “Hoàng Thượng gọi ngài kìa, còn không nhanh nhanh tiến lên trước.”

Ân Sùng Quyết dùng mua bàn tay ấn nhẹ chóp mũi bị gió lạnh thổi ửng đỏ, bình tĩnh tiến lên phía trước quỳ một gối cung kính: “Ân Sùng Quyết khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Người anh hùng trẻ, khiến trẫm vô cùng xúc động.” Sài Dật nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen nháy sắc nhọn mà bướng bỉnh của Ân Sùng Quyết. “Kỳ vương hết lòng khen ngợi người ưu tú, nghe nói trong đêm mưa gió sấm chớp người đã dẫn đầu chưa đầy ngàn người tiến vào Ung Thành, đại phá hàng vạn tinh binh quân Lương, làm tăng khí chiến đấu của quân sĩ Sài gia, là dẫn đầu dành được công lớn trong lần đánh Lương này.”

Hừm, nhìn vẻ mặt thôi đó của Ân Sùng Quyết, Ngô Hữu thấp giọng hừ: “Thật muốn rút giày đập cho hắn mấy cái.”

“Im miệng!” Ngô Tá nghiêm nghị lên tiếng: “Đứng trước mặt hoàng thượng, còn không thôi hỗn xược!”

Lý Trọng Nguyên vẫn kính cẩn nhìn theo Sài Dật đang hết lòng khen ngợi, những lo lắng tích tụ nơi khóe miệng cũng dần dần được gỡ bỏ, sống lưng khom trong một thời gian dài cũng không chịu được duỗi ra một chút.

Người Ân gia đã tình nguyện gia nhập làm tướng soái của Sài gia, vì đại chu vì Sài gia mà trả giá bằng cả mạng sống, Ân Sùng Quyết đồng ý: “Sùng Quyết chính là như vậy, đại ca của thần cũng như thế, mỗi một tướng sĩ của Tuy Thành, đều can tâm tình nguyện đổ máu, tuyệt không bao giờ do dự.”

“Nói rất hay!” Sài Dật vỗ mạnh vào đầu rồng ở ghế, nói: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, A Chiêu lúc còn sống cũng nhận nhiệm vụ nguy cấp, dẫn

quân trấn thủ Vân Đô, thà chết không chịu lùi nửa bước, Ân Sùng Quyết, khanh biết không, khanh rất giống a Chiêu của trẫm, Sài thiếu chủ của Đại Chu.”

Ân Sùng Quyết hơi nhíu mày, khiêm tốn cúi đầu nói: “Sùng Quyết chỉ là một bụi cỏ hoang dại, nào dám được so sánh với Kỳ vương điện hạ, hoàng thượng đề cao Sùng Quyết rồi.”

“Tô thái úy tiến lên trước xem nào.” Sài Dật liếc đến Tô Thụy Thuyền đã trầm mặc nửa ngày: “Nhìn vị Sài nhị thiếu này xem, có phải có mấy phần khí phách anh hùng của Sài thiếu chủ năm đó?”

Tô Thụy Thuyền đã lăn lộn trong triều đường hàng chục năm, có thể tồn tại qua hai triều đại hẳn sớm đã trở thành kẻ khôn khéo trong những người khôn khéo, hàm ý sâu xa của Sài Dật như vậy còn không nghe ra hay sao? Tô Thụy Thuyền thuận ý vâng theo, đôi mắt giảo trá hơi quét qua Ân Sùng Quyết, hạ mắt cúi đầu nói: “Khí phách của Sài thiếu chủ khắp thiên hạ không ai có thể bì kịp, Ân nhị thiếu gia mặc dù còn trẻ tuổi, nhưng chỉ cần rèn luyện mãi nữa thêm, ắt sẽ là trụ cột của đại Chu, người có thể giao phó trọng trách lớn.”

Loạt lời lẽ trời trải như vậy khiến cho Ân Sùng Quyết không kịp được phải nhìn Tô Thụy Thuyền mấy lần, con mắt thâm sâu khó lường của Tô Thụy Thuyền sớm đã thu hồi ánh mắt, dung nhập vào hàng văn võ mẫn triều.

Ngô Hữu lại càng phần nộ, không nhìn được lên nhìn về mặt của Lý Trọng Nguyên, nhưng trên mặt Lý Trọng Nguyên không lộ ra một chút vui mừng hay giận giữ, lắng đọng như mặt hồ, trong veo nhưng thâm sâu khó chạm tới.

“Tô thái úy đã từng trải qua ba triều đại, gặp qua vô số người, khanh ấy cũng nói khanh nhất định sẽ là trụ cột của đại Chu, thì khanh nhất định có thể.” Sài Dật cười nói ôn hòa: “Nói lâu như vậy, sao không thấy bóng dáng đại ca của khanh, Ân Sùng Húc trực tiếp dẫn quân chiếm đóng Giai Nghiệp, cũng là có công lao lớn.”

“Đại ca, huynh ấy...” Ân Sùng Quyết khó khăn mở lời: “Đại quân đi qua Tuy Thành, đại ca lại không muốn tiến lên phía trước... Đại tẩu lâm bồn không lâu, thay Sài gia hạ sinh một trưởng tôn, đại ca xuất chinh không lâu, vẫn chưa được nhìn mặt con trai mình, đại ca không về Huy Thành.”

“Như vậy...” Sài Dật vừa vuốt bộ râu hoa râm vừa biểu lộ một chút nuối tiếc, nói: “Trẫm vẫn còn nhớ Ân Sùng Húc, tính cách trầm ổn, phẩm hạnh thuần lương, mặc dù không có tài cán xuất chúng, nhưng lại là người chính trực ngay thẳng biết kiềm chế, Ân Gia Bảo Ân bảo chủ thật là có phúc khí, hai đứa con một năng động một điềm tĩnh, mỗi người một sở trường... Thật sự... khiến người trong thiên hạ ngưỡng mộ.”

Quần thần ngỡ ngàng đưa mắt nhìn nhau, Sài Dật lại tự chọc vào nỗi đau bản thân mình không có con trai, khiến mọi người không biết nên làm sao để tiếp lời. Tuy nhiên, im lặng cũng không được bao lâu, Lý Trọng Nguyên đột nhiên ngắt đầu nói: “Phụ Hoàng, con rể cũng gần giống như con trai, nhi thần mặc dù không văn thao võ lược như Kỳ Vương, cũng không văn võ song toàn như huynh đệ Sài gia, nhưng nhi thần nhất định sẽ cùng với công chúa, hết lòng hết sức thay phụ hoàng phân ưu, vì con dân Đại Chu mà cầu phúc.”

Ánh mắt Sài Dật lộ ra nét vui vẻ yên tâm, gật đầu nói Lý Trọng Nguyên: “Có được người con rể như vậy, trẫm cũng rất được an ủi. Trọng Nguyên vốn đã là mưu sĩ đứng đầu quân đội Sài gia, mà nay lại là phò mã của đại Chu, vẫn còn cơ hội phát huy bản lĩnh.”

Sau khi bãi triều, Lý Trọng Nguyên tiến lên trước đỡ lấy Sài Dật đã ngồi ngay ngắn rất lâu, Sài Dật thông thả gạt cổ tay của mình ra, ho một tiếng nói: “Đã gặp Tịnh Nhi chưa? Con bé nhớ con rất lâu rồi. Vợ chồng cửu biệt trùng phùng, sẽ có nhiều điều muốn nói.”

“Tịnh Nhi...” Trong lòng Lý Trọng Nguyên có chút hồi hộp, bật cười: “Đột nhiên tuyệt lớn, Tịnh Nhi ở ngoài cửa thành cũng lâu rồi, thật là làm khó nàng ấy rồi, đợi đưa phụ hoàng về nghỉ ngơi, nhi thần lập tức tới gặp Tịnh Nhi.”

“Tịnh Nhi thay trẫm tìm không ít danh y với thuốc hiếm, thân thể của trẫm cũng ngày một tốt hơn, tấm lòng hiếu thảo của phu thê các con, trong lòng trẫm hiểu rất rõ.” Sài Dật khua tay nói: “Không cần ở bên cạnh trẫm, mau đi tìm Tịnh Nhi, tuy miệng nó không nói, nhưng trong lòng không giờ phút nào là không nhớ đến người phu quân này của nó.”

Từng từ của Sài Dật như xuyên thấu tim, trong lòng Lý Trọng Nguyên càng cảm thấy nặng nề, sắc mặt càng khó coi, nói: “Nhi thần, sẽ đi ngay.”

Thấy Lý Trọng Nguyên quay người rời đi, Sài Dật liếc nhìn cận vệ ở bên cạnh, người cận vệ dẫn đầu lập tức tiến lên, tiến gần Sài Dật.

“Diệp Du, trăm triệu kiến công thần tướng sĩ, có vì sao không thấy bóng dáng công chúa? Theo như phò mã nói, công chúa ở ngoài cửa thành đón nó tiến vào Huy Thành, vì có gì mà phu thê hai đứa nó lại không cùng nhau vào cung.”

Trên mặt thủ lĩnh cận vệ Diệp Du lộ vẻ lúng túng, cúi thấp nhỏ giọng nói: “Hồi bẩm hoàng thượng... Công chúa xác thực có đi nghênh đón phò mã gia... Nhưng... Không ngờ phò mã gia...”

“Tiếp tục nói.” Thần sắc Sài Dật nghiêm nghị.

“Chúng thuộc hạ tận mắt chứng kiến...” Diệp Du thật trọng nói: “Phò mã... Mang về một cô gái tương mạo xinh đẹp, thuộc hạ đã lặng lẽ dò hỏi... Cô gái này... trên đường tùy quân, đã cùng với phò mã gia... phát sinh chút chuyện.”

“Phát sinh chuyện gì?” Sắc mặt Sài Dật càng trở nên khó coi, khóe môi hơi giật giật, nói: “Nói... Tiếp tục nói.”

“Người phụ nữ này, đang mang thai... Là cốt nhục của phò mã gia...” Mây kiếm của Diệp Du nhíu chặt, quỳ xuống đất.

“Vô liêm sỉ, đồ vô liêm sỉ.” Sắc mặt Sài Dật tái mét phần nộ quát: “Lý Trọng Nguyên... Lại dám cùng người khác phát sinh quan hệ bất chính như vậy, lại còn dám đem người về kinh! Nó ăn gan hùm rồi hay sao. Vẫn là trăm mờ mắt mới không nhìn ra những gì nó làm.”

Diệp Du thấy sắc mặt già nua của Sài Dật tái nhợt, cơ thể cũng có chút đứng không vững, vội vàng run rẩy nói: “Hoàng Thượng, cẩn thận long thể, không nên tức giận làm tổn hại cơ thể.”

Sài Dật cảm thấy trước mắt tối sầm, người hầu bên cạnh nhanh chóng đỡ lấy cơ thể không ngừng loạng choạng của hắn: “Hoàng Thượng, bảo trọng long thể.”

Sài Dật hít thở sâu cố kiềm chế cơn tức giận sắp bộc phát. Run rẩy nói: “Công chúa đang ở đâu?”

Khuôn mặt Diệp Du lộ vẻ ngập ngừng, nhỏ giọng nói: “Công chúa vẫn chưa hồi cung, cười ngựa bỏ mặc hộ vệ. Xin hoàng thượng thứ tội.”

Ánh mắt Sài Dật đột nhiên biến sắc, run rẩy quay sang dặn dò: “Thay Trẫm điều tra rõ ràng lại lịch của cái người phụ nữ kia, không được để Lý Trọng Nguyên đưa ả ta tiến vào hoàng cung nửa bước.”

“Ti chức tuân lệnh!”

Tuyết rơi nửa ngày vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, phiến đá xanh trên đường của Huy Thành đã sớm phủ đầy một tầng lớp tuyết dày, toàn thành được bao phủ bởi một lớp tuyết trông rất đẹp, màu trắng óng ánh trước mặt đã làm nhòa khước mắt Trầm Khấp Nguyệt. Nàng ta ở dưới mái hiên đang thử bước đi từng bước một, dẫm lên nền tuyết trắng xóa, nhìn dấu chân của mình nở nụ cười.

“Mầu tuyết trắng tinh khiết, người lại từng bước dẫm lên, hồng mất cảnh sắc của thành, thực là đáng tiếc.”

Trầm Khấp Nguyệt nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Sài Tĩnh trong bộ áo lông chồn màu xanh ngọc đang từ từ tiến về phía mình, vội vàng thu hồi bước chân tránh về dưới hiên, rú đôi mắt đẹp không dám nhìn đến.

“Người đã gặp ta.” Sài Tĩnh từng bước tiến đến gần nàng ta: “Vì sao không dám nhìn thẳng vào ta?”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

“Dân nữ xin bái kiến công chúa...” Thẩm Khấp Nguyệt hơi khụy gối xuống nói.

Sài Tĩnh hừ một tiếng: “Dáng vẻ xinh đẹp nhưng lại làm chuyện không có thể diện. Trong quân không cho nữ quyền đi theo, người có thể khiến cho Lý Trọng Nguyên giữ người ở lại, cũng là người có bản lĩnh hơn người...”

Thẩm Khấp Nguyệt im lặng quỳ rạp xuống nền tuyết, yếu ớt nói: “Phò mã một lòng yêu công chúa, tất cả đều là sai lầm của dân nữ, công chúa không nên trách phò mã...”

“Đủ rồi.” Sài Tĩnh khẽ phẩy tay áo quay lưng lại, “Bỏn cung làm việc quang minh chính đại, người làm thế này là muốn người bên ngoài nói bỏn cung đồ kị người, gây khó dễ cho người và nghiệt chủng trong bụng người sao?”

“Dân nữ không dám!” Bằng tuyết lạnh thấu xương, đầu gối Thẩm Khấp Nguyệt quỳ xuống nền tuyết lạnh giá đau nhức, thấy Sài Tĩnh không có ý cho mình đứng dậy, Thẩm Khấp Nguyệt run rẩy mang theo tiếng khóc nói: “Là dân nữ có lỗi với công chúa, đợi đứa bé trong bụng dân nữ sinh ra, nhất định dân nữ sẽ đi thật xa, sẽ không bước vào Huy Thành dù chỉ nửa bước nữa.”

“Bỏn cung đã gặp không ít kẻ tâm địa hiểm ác đáng sợ.” Sài Tĩnh nhìn mái hiên Phi Dương cung nói: “Cứ tưởng người bên gối kia trong sạch như băng tuyết trên hồ Thương Sơn, nhưng chưa từng nghĩ đến, đáy hồ băng lắng nhiều bùn cát như vậy, đá cuội cũng bị bụi bẩn.”

Thẩm Khấp Nguyệt tưởng tượng ra vô số cảnh Sài Tĩnh gặp mình: là nổi giận đùng đùng, ăn nói ác độc, hay là hung dữ bạt tai mình... Thanh mai trúc mã hơn chục năm tình ý thâm sâu, làm sao có thể tha thứ cho chuyện một nữ nhân không rõ trên đường đem về làm ố bẩn? Nhưng Sài Tĩnh trước mắt, tuy rằng lòng đầy oán hận, hai mắt trong veo như ngọc châu đáy biển, sắc mặt bình thản không hề nhiều lời, khiến nàng thương tích đầy mình.

Thẩm Khấp Nguyệt biết, bản thân mình không bao giờ có thể sánh bằng Sài Tĩnh.

“Hắn hứa với người điều gì?” Giọng Sài Tĩnh cô đơn nhưng không mất đi vẻ bình tĩnh.

“Chàng...” Thẩm Khấp Nguyệt gục đầu xuống, “Không có hứa hẹn gì cả.”

Sài Tịnh cười lạnh nói, “Hắn hứa không được ý chứ. Nếu ngươi cho rằng mình đã leo lên mình rồng mình phượng thì ngươi hoàn toàn sai rồi. Lý Trọng Nguyên là con rể ở rể Sài gia, tất cả những gì hắn có đều có dấu ấn của Sài gia, cuộc đời này không xoá sạch được.”

Thẩm Khấp Nguyệt chợt thấy bụng co thắt, ôm bụng nói không ra lời.

“Huy Thành lớn như vậy, sẽ không tiết đường sống của một đứa bé.” Sài Tịnh chán ghét liếc nhìn Thẩm Khấp Nguyệt, “Nhưng của cung chật hẹp, không chứa nổi tiện nhân qua cửa.” Thấy vẻ mặt Thẩm Khấp Nguyệt nhăn nhó đau đớn không ngừng, Sài Tịnh tiếp tục nói, “Cánh cửa này, không nói gì ngươi, Lý Trọng Nguyên cũng không được tiến vào nửa bước.”

Trái tim Thẩm Khấp Nguyệt nhưng bị dẫm nát dưới đất, Sài Tịnh chậm rãi bước đi, dư âm lượn lờ, “Ngươi nguyện ý sinh con cho hắn, chắc là cũng động lòng rồi. Bồn cung tò mò nếu Lý Trọng Nguyên không còn là phò mã, chỉ là một thứ dân bình thường ở Huy Thành của Đại Chu, thì giai nhân tuyệt sắc như ngươi có cam tâm cùng hắn chịu nổi khổ nhân gian hay không? Huy Thành mùa đông lạnh giá, ngươi qua được một mùa, mấy chục năm băng hàn, ngươi một lòng cuồng si, nhất định là có thể sống qua cả đời...”

Tiếng thở dốc hoảng hốt phía sau cho thấy tâm trạng bàng hoàng của Thẩm Khấp Nguyệt, khoé môi Sài Tịnh khẽ cong lên, mắt hạnh nhìn thẳng mái ngói thâm cung nói: “Thiên hạ Đại Chu mang họ Sài, bây giờ họ Sài, tương lai cũng vậy.”

Lồng ngực Thẩm Khấp Nguyệt co thắt đau đớn, hai bàn tay siết chặt bị hoa tuyết đâm như dao cắt, “Sài Tịnh... Sài Tịnh...”

Tiếng bước chân Sài Tịnh vang lại kéo dài, Thẩm Khấp Nguyệt muốn đuổi theo nhưng cũng không có sức bò dậy, như một con thú lâm vào tuyệt cảnh, trong lòng cho dù căm giận cũng không có sức chống đỡ.

Thôn Hoài.

“Các ngài phải đi rồi sao?” Phong tẩu xoa xoa cánh tay áo ẩm ướt nói, “Phụ nhân còn chưa hết cử, làm sao có thể đi xa chứ? Ở lại nghỉ ngơi mấy ngày nữa mới được.”

Nhạc Hoành khởi động gân cốt cười nói: “Phong tẩu nhìn xem, ta mạnh khỏe hơn những phụ nữ khác nhiều, sớm mấy ngày cũng không sao.”

Phong Bích Nhi thấy Vân Tu lưng đeo trường kiếm tay dắt ngựa, bữu môi nói: “Phụ nhân đi rồi, Đồng Nhi phải làm sao bây giờ, em bé còn nhỏ như vậy...”

Vân Tu quay mạnh người lại, chỉ vào chóp mũi Phong Bích Nhi cười ha ha nói: “Đang chờ Bích Nhi cô nương nói mấy lời này đây. Tiểu chủ nhân nhà ta còn chưa đầy tháng, tất nhiên là không theo chúng ta chịu khổ cực được. Hay là để lại cho cô nương nuôi được không?”

“Xùy xùy...” Bích Nhi nói với Vân Tu: “Ta là hoàng hoa khuê nữ, dựa vào đâu mà phải nuôi con họ người khác. Nếu là truyền ra ngoài, ta còn có thể lập gia đình sao?”

Thấy cháu gái giậm chân, Phong tẩu liền ôm lấy Sài Đồng trêu mếu, khản thiết nói: “Phụ nhân đã tin tưởng Phong gia, tiểu thiếu chủ Đồng Nhi ở lại đây thì sao chứ? Thôn Hoài này ta quen không ít người, cũng có mấy người mới sinh, sẽ không lo tiểu thiếu chủ bị đói đâu.”

Hai mắt Nhạc Hoành long lanh ửng hồng, cảm kích nói: “Phong tẩu không mở lời thì A Hoành cũng muốn nhờ chuyện này. Chúng ta còn có chuyện quan trọng cần làm, Thôi thúc và Đồng Nhi còn ở đây quấy rầy thêm một thời gian... Có nhiều chỗ bất tiện, mong Phong bá Phong tẩu thông cảm.”

“Bà nội.” Phong Bích Nhi vội la lên, “Cháu sẽ không đi xin sữa cho Đồng Nhi đâu, mắc cỡ muốn chết.”

“Ngốc à.” Phong tẩu liếc mắt nhìn Vân Tu rồi nháy mắt với Bích Nhi: “Tiểu thiếu gia Đồng Nhi ở đây, bọn họ nhất định sẽ trở về có phải không? Đúng là nha đầu chết tiết ngu ngốc, đầu chứa toàn bùn đất...”

Phong Bích Nhi đỏ bừng hai tai, mắt to không ngừng chớp chớp, như ngộ ra điều gì liền giậm chân thảm nói: “Đúng vậy... thế nào mình lại không nghĩ tới chứ...”

Sài Chiêu thấy bộ dáng thiếu nữ ngây thơ pha trò của Bích Nhi, buồn cười nói, “Nếu ở thôn Hoài Bích Nhi không tìm được người vừa ý, thiên hạ rộng lớn lo gì không có nam nhân tốt, Vân Tu ngươi nói xem có đúng không?”

Vân Tu sừng sờ một chút, nắm cương ngựa, nói, “Tiểu chủ nói gì cũng đúng cả. Nam nhân tốt nhiều không kể xiết, nhưng đáng tiếc Vân Tu ta đây mệnh số cô độc, không xứng được với Bích Nhi cô nương đây...”

Nói xong lời kéo cương ngựa cũng không quay đầu lại đi ra khỏi Phong gia, khoé miệng cong lên ý cười cương quyết.

Sài Chiêu nhìn Nhạc Hoành đầy ẩn ý, Nhạc Hoành tránh ánh mắt y, kéo Bích Nhi đang ngây ngốc, nắm tay nàng khẽ nói, “A Hoành tỷ tỷ cảm ơn mọi người, còn nhiều thời gian, tâm ý này ta và Sài Chiêu nhất định sẽ không quên.”

Thôi Văn vỗ đầu Bạch Long, đem cương ngựa nhét vào tay Nhạc Hoành, thấp giọng nói: “Thời gian không còn sớm, sớm đi sớm trở lại, cứ yên tâm để Đồng Nhi ở đây.”

Nhạc Hoành thấy sống mũi cay cay, không dám nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của Sài Đồng, hít một hơi thật sâu nói: “Đi thôi!”

Sài Chiêu khẽ gật đầu với vợ chồng Phong gia, bước dài, dáng người lẫm liệt.

“Thôi thúc.” Phong Bích Nhi nháy mắt nói, “A Hoàn tỷ tỷ bọn họ... Rốt cuộc là ai a?”

Không đợi Thôi Văn mở miệng, Phong tẩu đã nắm mạnh tay cháu gái nó, “Nhạc Hoàn đầu chết tiết lắm lời này, chuyện của quý nhân chớ có hỏi, còn không mau đi cửa tây xin chút sữa về cho tiểu thiếu chủ đi, nhanh lên.”

Bích Nhi mở miệng la oai oái, Thôi Văn cười lắc đầu, nhìn bóng lưng Sài Chiêu và Nhạc Hoàn rời đi, một lúc lâu không có rời bước.

Sài Chiêu nóng ruột sợ trong triều có chuyện xấu, thúc ngựa bay nhanh không có trễ nải, thấy Nhạc Hoàn theo sát phía sau mình, cũng thương xót nàng, túm chặt cương ngựa dừng bước nói, “Nghỉ một chút lại đi!”

Nhạc Hoàn cười xinh đẹp, đá bụng Bạch Long nói: “Bạch Long của ta ngày có thể chạy hơn trăm dặm, chàng coi thường Bạch Long sao?”

Sài Chiêu thấy ái tề nói vậy đang vung roi định thúc ngựa đi trước thì thấy cách đó không xa có một đội người ngựa đang đến gần, cánh tay đang giơ cao liền dừng lại nói, “Chờ một chút lại đi.”

Vân Tu “Ồ” một tiếng dừng lại, móng ngựa cắm sâu xuống nền đất tung không ít bụi, “Thiếu chủ, làm sao vậy?”

“Nhìn trang phục của đội người kia có phải rất quen không?” Sài Chiêu giơ roi ngựa nhắm thẳng phía trước nói.

Vân Tu neho mắt nhìn lại, dụi mắt vừa mừng vừa sợ: “Thiếu chủ, là người của chúng ta! Thị vệ thân tín của Sài vương phủ.”

Nhạc Hoàn giơ tay che ánh nắng ban trưa chiếu thẳng vào mắt, thấy đám người tới gần thực sự là thị vệ của Sài vương phủ, đáy lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nhìn kìa. Là thiếu chủ, là thiếu chủ cùng Thiếu phu nhân!” Tướng lĩnh đi đầu chỉ vào mấy người Sài Chiêu hô cao giọng, “Thiếu chủ còn sống!!”

Vân Tu buông cương ngựa ra nói, “Lúc này còn có người tìm chúng ta? Vân ông nội ta không tin là Lý Trọng Nguyên phái tới... Chắc là...”

Đám người mặc đồ đen đều nhảy xuống lưng ngựa, ước chừng hơn mười người, quỳ xuống trước ngựa của Sài Chiêu, thủ lĩnh ôm quyền cúi đầu cung kính nói: “Thuộc hạ tới chậm, mong rằng thiếu chủ thứ tội!”

Sài Chiêu khẽ phát tay, đám thị vệ đứng dậy nhìn chăm chú vào Sài Chiêu và Nhạc Hoàn đại nạn không chết, vẻ mặt tràn đầy kinh hi.

“Ta và A Hoàn mất tích gần một tháng.” Sài Chiêu xoay người xuống ngựa, đến gần Bạch Long giơ tay đỡ Nhạc Hoàn, Nhạc Hoàn dựa tay y khẽ nhảy xuống khỏi lưng Bạch Long, Sài Chiêu nắm gò má ửng đỏ của nàng, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán nàng, “Trong gần 1 tháng này, đều không có người tìm tới.” Sài Chiêu nhìn đám thị vệ hỏi: “Là ai sai các người đi tìm chúng ta.”

“Là công chúa...” Mất Tống Khả lộ ra sự tôn kính nói: “Công chúa cho gọi huynh đệ chúng thần, dặn dò dọc theo bờ sông Hoài tìm từng tác đất, nhất định phải tìm về thiếu chủ và thiếu phu nhân.”

“Công chúa... cũng chỉ có công chúa...” Vân Tu dờ người, vẻ mặt lạnh lùng hồi lâu lộ ra tia nhu hoà, nhất thời có chút luống cuống hoảng loạn, “Công chúa có khoẻ không?”

Tống Khả tiếp lời nói, “Hoàng thượng và công chúa nghe tin hai người mất tích dưới sông, vô cùng bi ai, hoàng thượng ba ngày không ăn uống chút gì, công chúa... cũng gầy ốm đi nhiều. Nếu là biết mọi người bình yên vô sự, nhất định hoàng thượng sẽ mặt rồng vui vẻ.”

Đang nói, thị vệ bên cạnh Tống Khả đã đưa lên tín hàm, Tống Khả thận trọng đem thư hàm gấp gọn lại mắc vào ống treo trên chân chim bồ câu mang theo bên mình, vuốt ve chim rồi tung lên trời.

Chim bồ câu tung cánh, nhắm thẳng hướng Huy Thành mà bay.

Tống Khả vỗ tay một cái nói nhỏ, “Trước khi đi công chúa có lệnh, có tin tức của thiếu chủ liền cho bồ câu báo tin về ngay cho công chúa và hoàng thượng, không được trễ nải. Tin thiếu chủ và thiếu phu nhân còn sống là tin tốt, phải cho công chúa biết ngay.”

Nhạc Hoàn kéo tay Sài Chiêu nói: “Chàng nhớ nhà đi như tên bay, hoàng thượng cũng ngóng trông chàng trở lại, chúng ta mau lên đường thôi.”

Sài Chiêu nhìn theo hướng chim bồ câu bay, thu hồi tầm mắt đáp, “Đi thôi.”

Huy Thành, hoàng cung

Lý Trọng Nguyên nặng nề bước về phía Trường Nhạc cung của Sài Tĩnh, đợi một hồi cũng không thấy Sài Tĩnh trở về, chợt nghe từ trên trời truyền đến tiếng chim tước kêu to, liếc mắt liền nhận ra là con chim bồ câu do mình và Sài Tĩnh nuôi từ bé.

“Chim bồ câu đưa thư... Tĩnh Nhi thả bồ câu đưa thư làm gì chứ?” Lý Trọng Nguyên nhủ chặt mày kiếm, đầu ngón tay đưa lên môi, hút một tiếng.

Chim bồ câu nhận ra là Lý Trọng Nguyên, thấy có người gọi cũng vui mừng bay đến trên tay Lý Trọng Nguyên. Lý Trọng Nguyên thấy trên chân chim có ống thư, tò mò mở ra xem.

Chỉ một cái liếc mắt, khuôn mặt của hắn đã tối sầm lại... “Sài Chiêu... Chưa chết.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112

“Công chúa đã trở về.”

Nghe tiếng động ngoài cửa cung, Lý Trọng Nguyên cuống quýt vung tay thả chim bồ câu ra, đem thư vò lại nhét vào trong tay áo, phúi tay một cái đi ra cửa cung.

“Tĩnh Nhi...”

Tay Sài Tĩnh đang định cởi áo khoác lông cừu liền ngừng động tác, mắt hạnh lạnh lùng nhìn về mặt đầy mong đợi của Lý Trọng Nguyên, liếc mắt nhìn cung nhân bên cạnh nói: “Từ sau, không cho người này bước vào Trường Nhạc cung dù chỉ nửa bước.”

“Tĩnh Nhi!” Lý Trọng Nguyên bước nhanh lại kéo tay Sài Tĩnh, “Nàng làm gì thế? Phu thê có chuyện gì mà không thể nói chuyện chứ...”

“Buông tay.” Sài Tĩnh trợn mắt lạnh lùng nói.

“Tĩnh Nhi!” Tay Lý Trọng Nguyên dùng thêm sức.

“Ngoài cửa thành... Lý Trọng Nguyên người không nghe rõ những lời bản cung nói sao?” Sài Tĩnh rút cánh tay bị Lý Trọng Nguyên nắm lại, quay lưng nói: “Không được gọi tên bản cung.”

Lý Trọng Nguyên không cam lòng buông tay, thờ gấp nói: “Ta vì Sài gia, vì công chúa làm bao nhiêu chuyện như vậy, phạm một sai lầm nhất thời, nàng lại hận ta cả đời sao? Là ta làm công chúa tổn thương, nhưng trong lòng ta... Trước giờ chỉ có Vĩnh Lạc công chúa nàng mà thôi.”

Sài Tĩnh không đổi sắc mặt, cup mắt xuống, cười: “Người tự hỏi lòng mình xem, những gì người làm có mấy phần vì Sài gia, còn mấy phần là vì chính bản thân người? Ở rể Sài gia...” Sài Tĩnh tự giễu lắc đầu, “Ta từng thực sự cho rằng người vì ta, vì phụ hoàng...”

Lý Trọng Nguyên nhất thời ngây người, nhưng chỉ trầm mặc trong chốc lát lại ôm vai Sài Tĩnh, kề vào trán nàng, cúi đầu khẽ nói: “Tĩnh Nhi, nếu không thật là vì nàng và phụ hoàng, họ Lý chỉ có một mình ta là con nối dõi duy nhất, vì sao ta lại phải ở rể Sài gia để thiên hạ chê cười? Nàng nói cho ta biết, ta vì cái gì phải làm như vậy?”

Sài Tĩnh dùng sức đẩy Lý Trọng Nguyên ra, giờ tay hung hăng tát một cái gion vang, năm đầu ngón tay in trên má Lý Trọng Nguyên.

“Làm càn!”

“Công chúa...” Lý Trọng Nguyên kinh ngạc lùi ra sau mấy bước.

Mắt hạnh ngập nước, mây đen kéo tới, trận tuyết mới dừng lại không lâu lúc này đã lại đổ xuống, gió bắc rét thấu xương thổi qua, người hầu trong cung kinh hãi nhìn nhau, không dám nhúc nhích.

Từng bông tuyết lớn đậu trên áo khoác lông cừu của Sài Tĩnh, trên tóc, trên mặt cũng rải rác bông tuyết, tuyết tan thành những giọt nước lạnh như băng, nuốt chửng sự ấm áp của Sài Tĩnh.

Sài Tĩnh mở lòng bàn tay, đón lấy từng bông tuyết, tựa như nhớ tới năm tháng còn ở Thương Sơn giá lạnh đã qua.

Lý Trọng Nguyên từ ánh mắt ngập nước của Sài Tĩnh nhận thấy của nàng một chút không nở, thử thăm dò chạm vào tay Sài Tĩnh, miệng khẽ nói: “Nàng còn nhớ không... khi Sài vương phủ ở Vân Đô gặp sóng gió, ta đã từng nói với Tĩnh Nhi, nàng ở đầu Trọng Nguyên cũng theo nàng đi nơi đó, hang hùm miệng cọp, núi cao vực sâu, Lý Trọng Nguyên chỉ biết đi theo Sài gia, đi theo nàng.”

Sài Tĩnh cố nén nước mắt tràn mi, mũi hít vào tiếng nghẹn ngào. Lý Trọng Nguyên nắm chặt tay Sài Tĩnh, chậm rãi đến gần nữ nhân hoàn mỹ này, dán vào mái tóc ướt đẫm của nàng, vuốt ve trầm ngọc nổi nà, hơi thở ấm áp quấn quanh tai Sài Tĩnh, lại lên tiếng: “Thương Sơn lạnh giá, Tĩnh Nhi nói, chỉ cần cả nhà ở cùng nhau, băng tuyết thì có gì đáng sợ? Quân Lương đột kích, thiếu chủ suất quân trấn thủ Vân Đô, khi xuất quân tiếp tế, Tĩnh Nhi nói với ta, ta như tảng đá, nàng như dây leo, hai thứ này quấn quýt lấy nhau không rời, phu thê chúng ta cả đời cũng không rời xa... Tĩnh Nhi, Tĩnh...” Lý Trọng Nguyên yếu ớt gọi tên Sài Tĩnh.

“Vậy người có còn nhớ...” Sài Tịnh hai tay gạt nước mắt, “Người từng hỏi ta, ta là quận chúa cao quý, tại sao lại thích một đứa con của gia tướng như người?”

Lý Trọng Nguyên ngửa mặt đón bông tuyết tung bay, bàn tay nắm tay Sài Tịnh trượt xuống vô vọng.

“Đoan vương phủ cũng cho người tới cầu thân với Sài gia, vì sao... vì sao quận chúa và vương gia dứt khoát từ chối? Đoan vương phủ là hoàng thân quốc thích thân tín của hoàng thượng...”

“Hoàng thân quốc thích thì sao?” Sài Tịnh cười khanh khách xoay cái đầu đang cúi gằm của Lý Trọng Nguyên lại, “Nhà hân là vương hầu, Sài gia ta cũng là vương hầu, công lao tiền của của Sài gia ăn mấy đời còn không hết, quận chúa ta cần phải thấy người sang bắt quàng làm họ sao, thật là quá buồn cười!”

Mặt Lý Trọng Nguyên đỏ lên, ngượng ngập nói: “Nhưng Lý gia nghèo hèn, không có cho được quận chúa thứ gì...”

Mắt Sài Tịnh nổi lên tia đắc ý, giả vờ suy tư nói: “Sài gia cái gì cũng không thiếu, cần Lý Trọng Nguyên người cho cái gì? Không đúng không đúng, ta quyết rồi... Quyết định cả đời này của người chỉ có thể có ta, thiên hạ nhiều hoa thơm cỏ ngọt, nhưng người phải yêu cảnh hoa đại Sài Tịnh ta!”

Lý Trọng Nguyên bật cười ra tiếng, “Hay cho đoá hoa đại mạnh mẽ... Lý Trọng Nguyên ta hứa với nàng, thiên hạ bao nhiêu hoa đẹp, nhưng trong mắt ta, lòng ta chỉ có một mình Sài Tịnh. Nếu làm trái lời thề này...” Lý Trọng Nguyên ngừng lại, nhú mày nhìn về phía khuôn mặt dịu dàng tươi cười của Sài Tịnh, ảo não nói: “Ta phải thề độc, nàng cũng nỡ lòng sao?”

Mắt Sài Tịnh vụt sáng, nhếch miệng cười như hoa nói: “Trong lòng chàng, trong mắt chàng chỉ có một mình ta, vậy thề độc thì sao chứ? Chàng khẳng định chuyện mà chàng sẽ không bao giờ làm, lẽ nào chàng không tin mình có thể làm được sao?”

Lý Trọng Nguyên hừ một tiếng, gơ hai ngón tay chỉ trời xanh gần từng chữ, “Nếu làm trái lời thề này, trời tru đất diệt!”

Nếu làm trái lời thề này... Trời tru đất diệt...

“Tịnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên run giọng nói, “Là ta có lỗi với nàng...”

Sài Tịnh cười khinh thường, khẽ phui đi bông tuyết trên vai, run giọng nói: “Người đâu, đưa Lý Trọng Nguyên rời khỏi đây, từ nay về sau không được bước vào Trường Nhạc cung nửa bước.”

“Tịnh Nhi!!”

Sài Tịnh cời áo khoác đưa cho cung nhân, đi vài bước thì ngừng lại nói: “Chuyện của bản cung và phò mã, bản cung sẽ sớm nói với phụ hoàng, đợi phụ hoàng cho phép...”

“Ta sẽ không hoà ly với công chúa.” Lý Trọng Nguyên vội la lên.

Sài Tịnh rút cây trâm trên búi tóc yêu quý vuốt ve không nói gì, chợt buông lỏng đầu ngón tay, trâm ngọc rơi xuống nền đá, gãy nát thành mấy đoạn vang lên tiếng giòn tan.

“Thà làm ngọc vỡ, còn hơn ngói lành.” Sài Tịnh tuyệt tình nói, “Nếu người không muốn hoà ly... Bản cung, cũng chỉ nghĩ ra được một cách đó là viết hưu thư...”

Lý Trọng Nguyên như rơi xuống vực thẳm, khuôn mặt anh tuấn trắng bệch, “Hưu thư...”

“Nếu là người không muốn hoà ly... Bản cung, cũng chỉ nghĩ ra được một cách đó là viết hưu thư...” Bên tai Lý Trọng Nguyên không ngừng ong ong.

Dịch quán tại Huy Thành.

Màn đêm đã hạ xuống, tuyết trắng lại rơi, Thảm Kháp Nguyệt ngồi dựa vào bệ cửa sổ nhìn con đường bên ngoài bầu trời đen kịt, mặt đầy vẻ thất thõm.

Ngô Hữu dọn dẹp đồ đạc, thấy Thảm Kháp Nguyệt có vẻ hoảng hốt thất thần, nghĩ rằng nàng lo lắng Lý Trọng Nguyên bỏ rơi mình, trấn an nói, “Trọng Nguyên ca nhất định sẽ tới đón cô, nói gì đi nữa cô cũng đang mang thai con của huynh ấy, huynh ấy lại ngóng trông được làm cha, cũng mấy năm nay rồi.”

Thảm Kháp Nguyệt cúi đầu xuống buồn bã nói: “Hoàng cung sâu như biển, nếu người bên trong không muốn ta đi vào, Kháp Nguyệt còn có thể làm sao? Phò mã gia có thể làm gì...”

Nụ cười cứng đờ trên mặt Ngô Hữu, xong lại cười ha ha nói, “Công chúa, chỉ cần có chút thời gian sẽ tha thứ cho Trọng Nguyên ca thôi... Mà thôi mà thôi, cũng không phải chuyện ta có thể nói lung tung được...”

Ngô Hữu mới ra khỏi cửa phòng, đã thấy dưới trời tuyết, Lý Trọng Nguyên âm thầm đứng ở ngoài cửa dịch quán, như đã đứng hồi lâu.

“Trọng Nguyên ca...” Ngô Hữu gọi, “Bên ngoài lạnh như vậy, thế nào không vào nhà? Thảm cô nương đợi huynh lâu lắm rồi đó.”

Lý Trọng Nguyên lấy lại tinh thần, nhàn nhạt liếc mắt nhìn về mặt ân cần của Ngô Hữu, “Đệ đi nghỉ đi.”

“Bên phía công chúa...” Ngô Hữu muốn hỏi lại dừng, ấp úng nói: “Đệ... đi nghỉ đây.”

Buồng trong

Thẩm Khấp Nguyệt thấy Lý Trọng Nguyên nặng nề trở về, cảm giác chẳng lành dâng lên, lời đến miệng muốn hỏi lại nuốt xuống.

Lý Trọng Nguyên nhũn chặt mày, kéo bức thư vo vụn trong tay áo ra, run run đưa đến trước mặt Thẩm Khấp Nguyệt nói: “Sài Chiêu... và Nhạc Hoành chưa chết.”

Thẩm Khấp Nguyệt chợt thấy vạn tiễn xuyên tâm, mặt mũi tối sầm lại xụi lơ trên ghế.

Tiếng thờ dóc của Lý Trọng Nguyên vào tai Thẩm Khấp Nguyệt không giấu được hoảng sợ, một khắc kia, Thẩm Khấp Nguyệt bỗng nhiên hiểu được những lời Sài Tĩnh nói với mình dưới trời tuyết...

“Bồn cung tò mò, nếu Lý Trọng Nguyên không còn là phò mã mà chỉ là một thứ dân bình thường ở Huy Thành Đại Chu, thì tuyệt sắc giai nhân như ngươi có cam tâm tình nguyện cùng hắn chịu nỗi khổ nhân gian hay không? Huy Thành mùa đông lạnh giá, ngươi qua được một mùa, mấy chục năm băng giá, ngươi cuồng dại vì hắn, nhất định có thể sống qua cả đời...”

“Có phải là công chúa nói muốn... hoà ly với chàng...” Thẩm Khấp Nguyệt thử thăm dò hỏi.

“Sài Chiêu chưa chết...” Lý Trọng Nguyên như không nghe thấy tiếng người bên cạnh nói, lẩm bẩm đập đầu mình, “Sài Chiêu còn sống... còn sống...”

Thấy Lý Trọng Nguyên biết Sài Chiêu chưa chết đã kinh hoàng như vậy, Thẩm Khấp Nguyệt chợt dâng lên nỗi tuyệt vọng, “Sài Chiêu sống thì sao chứ? Hắn là Kỳ vương, chàng cũng là phò mã đương triều, chàng có gì thua hắn?”

Lý Trọng Nguyên khó khăn nuốt nước bọt nói, “Hắn họ Sài, ta họ Lý, làm sao có thể giống nhau. Nếu như công chúa lại viết hưu thư... Lý Trọng Nguyên ta lại chẳng là cái thá gì... chẳng là cái thá gì...” Hai mắt Lý Trọng Nguyên đỏ như máu, như con thú vừa bị ép tới đường cùng, “Khấp Nguyệt, Khấp Nguyệt...” Lý Trọng Nguyên như cầu xin nhìn về phía Thẩm Khấp Nguyệt, “Nếu Sài Chiêu không còn ở trên đời, ta tay nắm trọng binh, thì cho dù công chúa không chịu tha thứ cho ta, phụ hoàng không có ai để trông cậy, thì vì đại cục cũng sẽ khuyên bảo công chúa tha thứ cho ta. Thế nhưng... Sài Chiêu...”

Lý Trọng Nguyên chợt thở hắt ra, “Sài Chiêu không chết. Hắn sao có thể còn sống chứ. Một tiễn xuyên tim rơi xuống sông Hoài, Ân Sùng Quyết tận mắt nhìn thấy, hắn chắc chắn là phải chết... Không có khả năng, không có khả năng a! Sài Chiêu nếu không chết, phụ hoàng có cháu trai đắc lực ở bên, làm gì còn chứa chấp ta kẻ làm đau lòng nữ nhi của mình nữa chứ. Lý Trọng Nguyên ta không làm được phò mã của Vĩnh Lạc công chúa, thì Lý Trọng Nguyên ta có thể làm cái gì... Chẳng là cái thá gì...”

“Thiên hạ Đại Chu họ Sài, bây giờ, tương lai vẫn họ Sài.”

“Lý phò mã thế nhưng cả đời đều dựa vào cha con họ Sài...” Trước mắt Thẩm Khấp Nguyệt hiện lên ánh mắt khinh bỉ nhìn mình của Sài Tĩnh, đầy ghen ghét, Thẩm Khấp Nguyệt vén gọn mấy sợi tóc ra sau vành tai, môi đỏ mọng trong màn đêm càng thêm kinh diễm, “Mạng của chàng do chàng chứ không phải do trời, phò mã gia đã phải nhìn sắc mặt người khác đủ lâu, đủ lâu rồi...”

“Sài Chiêu chưa chết...” Lý Trọng Nguyên gất gao nắm chặt cổ tay gầy yếu của Thẩm Khấp Nguyệt, hận không thể bóp nát da thịt non mềm của nàng, “Nàng có nghe ta nói hay không, có nghe thấy không... Sài Chiêu chưa chết đâu.”

“Cả thành vẫn đầy vẻ tang thương, tin Sài Chiêu chưa chết nhất định hoàng thượng vẫn chưa biết...” Thẩm Khấp Nguyệt buồn bã nói.

Lý Trọng Nguyên bỗng chấn động, con ngươi đen kịt bỗng đầy sợ hãi, “Tĩnh Nhi... hắn cũng chưa biết chuyện đường huynh của nàng vẫn còn sống...”

Thẩm Khấp Nguyệt kéo vạt áo Lý Trọng Nguyên, hai tay mềm mại nâng mặt nam nhân đang đờ đẫn trước mắt lên, “Một người nếu bị đồn là đã chết, dù chưa chết thì cũng có thể sẽ phải chết... đúng không?”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113

“Nàng đang nói gì?” Lý Trọng Nguyên chợt đẩy thân thể nhu nhược không xương của Thẩm Khấp Nguyệt ra, “Sài Chiêu... Ta làm sao dám... Đó là Sài

Chiều, Sài thiếu chủ!”

“Thế nhưng chàng mới vừa nói.” Thảm Khấp Nguyệt đặt hai tay lên bờ vai đang run rẩy của Lý Trọng Nguyên, “Nếu hần không chết, phụ hoàng chàng có cháu trai đắc lực ở bên, thì làm gì chấp nhận vị phò mã đã làm tổn thương con mình như chàng. Nếu chàng không làm được phò mã của Vĩnh Lạc công chúa, Lý Trọng Nguyên sẽ là gì... chẳng là gì cả...”

Thấy Lý Trọng Nguyên cứng đờ người, toàn thân lạnh lẽo như tuyết bên ngoài trời, Thảm Khấp Nguyệt kéo tay hần đặt lên bụng mình, dịu dàng nói, “Nó đang đập... phải không?”

Lý Trọng Nguyên định rút tay ra, nhưng Thảm Khấp Nguyệt xiết chặt tay không cho hần động đây, mắt long lanh đối diện với ánh mắt đen láy do dự, môi đỏ mọng cạ lên cái cằm thô ráp, “Trọng Nguyên, chàng không chỉ một mình. Cho dù không có công chúa, chàng vẫn có ta, vẫn có con của chúng ta. Nếu chàng không là gì cả... con của chúng ta cũng không là gì hết.”

“Trọng Nguyên có thân thiết thì cũng chỉ là con rể của Sài gia, máu trên người cũng không phải của Sài gia... A Chiều, thúc phụ từng nói, con vẫn không hiểu sao?”

Lời nói của Sài Dật và Sài Chiều ở bên ngoài thư phòng ở Vân Đô vẫn quanh quẩn không ngừng bên tai Lý Trọng Nguyên, Lý Trọng Nguyên lảo lảo đứng dậy đẩy cửa sổ đang đóng chặt ra, gió lạnh thấu xương ủa vào, Thảm Khấp Nguyệt ăn mặc phong phanh nhìn không được ôm chặt vai gầy run rẩy. Lý Trọng Nguyên nhìn màn đêm trước mắt, lòng bàn tay xiết chặt, nghiêng răng ken kết.

“Cho dù ta có bán mạng cho Sài gia, Lý Trọng Nguyên ta cũng không chảy được dòng máu của Sài gia. Sài Chiều hiểu rõ ý tứ của thúc phụ hần, ta cũng hiểu được thâm ý của nhạc phụ.” Lý Trọng Nguyên đâm một quyền lên bệ cửa, từng mảng tuyết lớn rơi la tả. “Ta biết mình phải làm gì.”

Thảm Khấp Nguyệt mỉm cười nhìn nam nhân thức tỉnh trước mắt, kéo chăn qua đắp lên người mình, co ro thân thể nhưng hai mắt sáng bừng như ánh trăng được như ý.

“Chàng định an bài người nào làm chuyện này?” Thảm Khấp Nguyệt thấp giọng hỏi: “Tuy Ngô Hữu giao hảo với chàng, nhưng nếu hần biết Sài Chiều còn sống tất nhiên sẽ vui mừng không thôi. Sài Chiều thân phận tôn quý, huynh đệ họ Ngô thực thà không dám làm trái.”

“Ta sẽ không chọn Ngô Hữu làm việc này.” Lý Trọng Nguyên xoay người nhìn Thảm Khấp Nguyệt đang suy nghĩ, “Nhiều ngày nay ta đã có không ít trù tính, nài nỉ chăm sóc tốt chính mình, cần gì cứ nói với Ngô Hữu.”

Thảm Khấp Nguyệt trừng mắt nhìn, gật đầu nói: “Chàng không cần lo lắng cho ta, Thảm Khấp Nguyệt ta sẽ không nhìn lầm người, Lý Trọng Nguyên là nam nhân tốt nhất trong thiên hạ, bất kỳ ai cũng không sánh được với chàng.”

Lý Trọng Nguyên không nhìn thấu đôi mắt sáng ngời kia, hần cũng không muốn nhìn rõ nữa. Lý Trọng Nguyên đang muốn xoay người rời đi, lại dừng lại nhìn cái bụng nhô ra của Thảm Khấp Nguyệt, nắm chặt tay quay đầu bước đi, chìm vào màn đêm đầy tuyết.

Giờ Tý đã qua, người trong dịch quán cũng đã chìm vào mộng đẹp, Thảm Khấp Nguyệt khoác áo đứng dậy, nhặt lên áo khoác lông màu hồng nhạt bên giường phủ kín thân thể gầy yếu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng cẩn thận bước dưới màn đêm tuyết lớn.

Từ quán bán thân đêm không nghỉ, có mấy người qua đường say mèm nằm ngổn ngang, trong góc phòng, một người mặc đồ đen ngồi lo lắng, mân mê chén rượu đã vơi, nhưng không có ý định uống một hơi cạn sạch.

Chén rượu phản chiếu bóng người ngày một gần, bước chân nhẹ như tơ khê khằng bước tới.

“Ta biết sớm muộn gì Khấp Nguyệt cũng đến tìm ta, chỉ là không ngờ tới mới đêm nay đã tới.”

Vô Sương cười, buông chén rượu xuống, vung ống tay áo nói, “Bên ngoài trời lạnh tuyết dày, còn không mau ngồi xuống uống chén rượu cho ấm người. Khấp Nguyệt đang mang thai, cũng không thể không quý trọng bản thân mình được.”

Thảm Khấp Nguyệt kéo kín hai vạt áo choàng, quay lưng với cửa quán rượu chậm rãi ngồi xuống, mặc Vô Sương rót rượu cho mình, nhưng không có giờ tay đón.

“Nửa đêm tới gặp ta, tất là có đại sự.” Vô Sương uống cạn rượu trong chén nói, “Nói cho ca ca nghe đi.”

Thảm Khấp Nguyệt cắn chặt môi đến tím đi, hung hăng nói, “Sài Chiều và Nhạc Hoành chưa... chết...”

Vô Sương giật mình, chén rượu trong tay rơi xuống đất, mấy người say rượu bị tiếng động làm cho tỉnh giấc, miệng lảm bảm mấy câu lại vùi đầu xoay người ngủ tiếp.

“Tuyệt đối không thể!” Vô Sương cắn răng nói, “Sài Chiều bị ta bắn một tiễn xuyên tim, làm sao có thể sống được? Không có khả năng!”

“Ân Sùng Quyết có thể sống, tại sao Sài Chiều nhất định sẽ chết? Trên đời này làm gì có chuyện gì tuyệt đối không thể?” Thảm Khấp Nguyệt cười lạnh nói, “Nỗ tiền của ca ca tuy lợi hại, nhưng Sài Chiều cũng không phải người thường, Sài thiếu chủ tung hoành thiên hạ, nhất định là người không bình thường. Hôm nay hần vẫn thị sát trong nhân gian, ca ca ngấm lại xem nên làm thế nào đi.”

“Nhất định là Khấp Nguyệt đã lấy được tin từ phía Lý Trọng Nguyên.” Vô Sương đè nén lửa giận nói, “Hần dự định làm gì? Là chuẩn bị cung nghênh

Kỷ Vương trở về, hay là... Hoặc là không làm, đã làm thì phải làm tới cùng...” Con người Vô Sương phản chiếu ánh nến yếu ớt, “Nếu như ta không có đoán sai, Lý Trọng Nguyên của muội đang dự định làm cách nào đó để tiêu diệt Sài Chiêu chủ đang trên đường trở về căn bước chân của hắn...”

“Ca ca giúp bọn muội, cũng chính là đang giúp mình.” Thẩm Khấp Nguyệt thu hồi nụ cười lại bày ra dáng vẻ kiêu mị như ngày thường, “Sài Chiêu mạnh khỏe trở lại Huy Thành, Lý Trọng Nguyên sẽ mất tất cả, ca ca cũng không thể trông cậy vào bọn muội nữa... Thì sao có thể còn sống mà đi gặp Sở vương điện hạ... Trời đất bao la, chẳng lẽ ca ca lại muốn lưu lạc nửa cuộc đời còn lại sao?”

Con người Vô Sương ngưng tụ tia tức giận không cam lòng, thở gấp nói, “Muội là vì không tin Lý Trọng Nguyên có khả năng tiêu diệt Sài Chiêu, hắn nhu nhược, không có sức mạng xoay chuyển cho nên lúc này muội mới tìm ta để xin tương trợ... Cũng được thôi, ai bảo ca ca và muội cùng chung một mạng... Trời đông tuyết trắng giá rét, ca ca thực sự là không muốn liều chết mà đấu với hung hiểm, nhưng Khấp Nguyệt đã mở miệng, ca ca sao có thể bỏ mặc được? Phân tình nghĩa này của ca ca, nhất định Khấp Nguyệt phải nhớ cho kỹ trong lòng.”

“Đó là đương nhiên.” Thẩm Khấp Nguyệt dịu dàng cầm chén rượu trước mặt đặt vào tay Vô Sương, cử chỉ vô cùng kiêu mị.

Ngoài thành Kinh Châu.

“Qua Kinh Châu, là đã về tới địa bàn thực sự của chúng ta rồi.” Vân Tu lau mồ hôi trên trán vui vẻ nói, “Ta vẫn còn nhớ cái đêm thiếu phu nhân dẫn ta cùng đi khuyên tướng thủ thành Kinh Châu đầu hàng, bản lĩnh vô cùng, khiến Vân Tu mở rộng tầm mắt, tâm phục khẩu phục.”

Nhạc Hoành đón lấy túi nước Sài Chiêu đưa qua, uống mấy hớp cười nói, “Theo ta cũng không ít ngày rồi, thế đã học được gì chứ?”

Vân Tu hoa chân múa tay bày ra tư thế giương cung, nhắm vào không trung chớp mắt mấy cái, “Có phải kéo như vậy không?”

“Vân Tu đúng là Vân Tu, hai mươi mấy tuổi đầu mà bộ dáng vẫn như con nít vậy.” Sài Chiêu thu túi nước nói, “Ta sao lại cảm thấy, càng gần Huy Thành, Vân Tu lại càng chờ mong vui vẻ thế nhỉ? Huy Thành không có rượu ngon như Vân Đổ, lại không bình yên bằng Thương Sơn, người vui vẻ là vì gì chứ?”

Vân Tu thu hồi dáng vẻ tùy ý, cúi đầu lẩm bẩm, “Vui là vì... sẽ sớm được gặp hoàng thượng...”

“Không xa Kinh Châu chính là Ân Gia Bảo của Tuy Thành.” Nhạc Hoành cắt lời nói, “Nếu không có vội, thực sự muốn ghé qua thăm con trai mới sinh của đại ca...”

“Còn nhiều thời gian, nhất định sẽ có cơ hội gặp cả nhà Ân Sùng Húc.” Sài Chiêu ôn nhu nói, “Trên đường vội vã, nàng có chịu được không?”

Nhạc Hoành vỗ về bõm Bạch Long nói, “Ta chín tuổi đã cưỡi ngựa, nào có chuyện chịu không nổi chứ? Sài thiếu chủ chớ có coi thường phu nhân của mình.” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Vân Tu, “Vân Tu, mau lại đây chúng ta tỷ thí một chút!”

“Được rồi!” Vân Tu như là túm được cành cỏ cứu mạng, quát mạnh roi ngựa cao giọng nói, Tài bắn cung không sánh bằng Thiếu phu nhân, cưỡi ngựa thua nữa thì còn gì mặt mũi mà nhìn người khác, đi thôi.”

Ngọc Tiêu Dao của Vân Tu hí dài một tiếng chạy vụt đi, Bạch Long thấy Ngọc Tiêu Dao đắc ý như vậy, không đợi Nhạc Hoành phát lệnh, Bạch Long đã đuổi theo Ngọc Tiêu Dao, hai con tuần mã mảy chạy tảo đuổi, cảnh mặt trời xuống núi vô cùng náo nhiệt.

Sài Chiêu ôm vai trầm tĩnh nhìn chiếc áo vàng của Nhạc Hoành trên lưng Bạch Long tung bay, tựa như nhớ lại ngày mới gặp nàng, thiếu nữ 15 tuổi nghịch ngợm cùng đại ca quất ngựa thi tài, tiếng cười vô tư không buồn lo.

“Nhạc gia có nữ nhi, tên là A Hoành, con nhà võ tướng, ba tuổi biết đọc chữ, sáu tuổi biết ngâm thơ, chín tuổi cưỡi ngựa, mười hai tuổi cưỡi ngựa bắn cung... mười lăm tuổi được nhập kinh diện kiến thánh thượng.”

“Mười tám tuổi...” Sài Chiêu nhẹ nhàng cup mi cười, “Là thế tử của Sài Chiêu ta.”

Tổng Khai thấy Sài Chiêu cười xuất thần, ho khan nói: “Thiếu chủ, sắc trời không còn sớm, chúng ta phải cố đi nhanh thì mới có thể tìm được nơi che mưa tránh gió đêm nay.”

Sài Chiêu lấy lại tinh thần, gật đầu nói: “Đi!”

Bóng đêm bao trùm, Tổng Khai chậm bước chân đưa cho hộ vệ sau lưng, thấp giọng nói: “Dùng bò câu đưa tin cho công chúa cũng đã được mấy ngày, hộ vệ khác nhất định cũng đã biết chuyện chúng ta đang trên đường trở về kinh, thế nào... không thấy người công chúa sai đến tiếp ứng chúng ta?”

Hộ vệ lắc đầu nghi ngờ nói: “Thuộc hạ cũng khó hiểu mấy ngày hôm nay, Kinh Châu đã qua, lẽ ra phải có người đến tiếp ứng chúng ta mới phải... Chẳng lẽ, là chúng ta đi quá nhanh...?”

Bạch Long còn đang muốn phân cao thấp với Ngọc Tiêu Dao của Vân Tu, Sài Chiêu kéo lại cương ngựa của Nhạc Hoành, cảnh giác nói, “Mặt trời đã xuống núi, A Hoành đi chậm một chút, đừng có xa ta.”

“Thiếu chủ, hơn mười dặm trước mặt chính là trạm dịch, trước khi trời tối hẳn chúng ta còn kịp đến chỗ nghỉ.” Tổng Khai nói.

“Buổi đêm trời đông giá rét, A Hoành cũng cần nghỉ ngơi một đêm cho tốt.” Sài Chiêu có chút suy tư nói, “Đi thôi.”

Đường mòn trong rừng, đoàn người ngựa chỉnh tề tiến bước, đến đoạn đường phân nhánh, Sài Chiêu chợt ghì lại cương ngựa dừng lại phía trước, “Chờ đã.”

Nhạc Hoành khẽ chớp mắt, “Có chuyện gì vậy?”

“Trạm dịch ngay ở phía trước.” Tổng Khai chỉ cách đó không xa nói, “Chắc cũng chừng một nén nhanh nữa là đến...”

Sài Chiêu trầm mặc không có phát ra tiếng động, mọi người nhìn nhau cũng không dám lên tiếng, hơi thở dồn dập tạo ra cảm giác lạnh lạnh.

“Vân Tu.” Sài Chiêu chợt nói, “Đại Chu băng lãnh, mùa này chim di trú hết, ở Đại Chu tầm này nhất định là không còn chim chóc.”

Vân Tu lắc lắc roi ngựa không cần nghĩ ngợi liền nói: “Tất nhiên là vậy, mới gần cuối thu, phương Bắc đâu còn bóng dáng chim tước, chẳng phải đều như ong vỡ tổ bay về phương Nam tránh đông sao... thiếu chủ đang yên nhắc tới chuyện này để làm gì?”

Nhạc Hoành nhất thời hiểu ra, ghé sát vào thân hình uy nghi trấn định của Sài Chiêu, nhẹ giọng nói, “Nơi này vẫn là phía Nam, tuy lãnh thổ thành Kinh Châu phần nhiều là rừng rậm, cũng có thể là nơi nghỉ tạm của chim di trú qua mùa đông... Nhưng từ khi ta và chàng vào rừng, đều chưa từng thấy qua một con chim nào.”

“Chim chóc?” Vân Tu tròn to hai mắt, “Đi đâu hết rồi...”

Tổng Khai chắn trước người Sài Chiêu run giọng nói, “Chim chóc trong rừng đều bị người dọa sợ chạy đi hết rồi... Là ai?”

“Vân Tu, đưa kiếm của ngươi cho A Hoành.” Sài Chiêu chậm rãi nắm chặt trường kiếm bên hông, “Âm thầm làm việc tránh không gặp chúng ta, tuyệt đối không phải kẻ qua đường tầm thường, trạm dịch phía trước, chỉ sợ cũng không đi được...”

Vân Tu vội tháo trường kiếm nhét vào tay Nhạc Hoành, rút đoản kiếm giấu trong giày ra, nhìn sắc trời càng lúc càng tối xung quanh, ánh mắt lợi hại bức người.

“Quay đầu ngựa.” Sài Chiêu bình tĩnh ra lệnh, “Đi hướng Tuy Thành.”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114

Nhạc Hoành nhìn về phía trạm dịch, ánh mắt loé lên tia lạnh lẽo, “Là kẻ nào có ý đồ với chúng ta? Kỳ Minh vẫn trốn ở Lương Đô, không thể nào là người của hắn. Lẽ nào... là hắn ta?”

Sài Chiêu chậm rãi khép đôi mắt xám, “Ta cũng không muốn tin là hắn, nhưng... cũng chỉ có thể là hắn...”

Tổng Khai giữ trọng trách bảo vệ phu thê Kỳ vương, thấy con đường phía trước khó lường lòng cũng có chút kinh hoàng, thỉnh thoảng cảnh giác nhìn xung quanh, không dám thở mạnh.

Chẳng qua mới đi được hơn một dặm, thị vệ đi đầu đã ngã khỏi lưng ngựa, con ngựa hí một tiếng cũng ngã xuống đất, móng ngựa bị dị vật cắm vào, máu bắn tung toé, khiến nó rú lên hồi phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

“Có mai phục!” Vân Tu rút đoản đao ngậm trong miệng ra, hét lớn một tiếng, “Bảo hộ thiếu chủ và thiếu phu nhân!” Lời vừa xong, ngón tay Vân Tu đã nắm chắc đoản đao, tựa như tia chớp trong nháy mắt đã phóng vào rừng rậm, từ trên cây cao trong rừng vang lên tiếng kêu thảm thiết của thích khách bị chặt, ngực lộ ra nửa đoạn chuỗi đao.

Vân Tu rút đoản kiếm từ trong tay áo ra, tay kia kéo dây cương Nhạc Hoành, “Theo sát ta.”

Chỉ trong chớp lát, tiếng mũi tên vọt qua liên hồi bay tới, thị vệ đã có chuẩn bị rút binh khí cản tên, vây xung quanh Sài Chiêu và Nhạc Hoành bảo vệ hai người.

Tiếng bước chân âm rầm rập dần dần tới gần mấy người Sài Chiêu, tiếng gió thổi cùng với tiếng bước chân, nhất thời Vân Tu cũng không xác định được là có bao nhiêu người, mày kiếm nhíu chặt nhìn về phía Sài Chiêu, “Thiếu chủ, xông lên?”

Sài Chiêu nhìn hướng mũi tên rơi dưới chân, Nhạc Hoành hít vào một ngụm khí lạnh, “Là đám người hại chúng ta ở bờ sông Hoài.”

“Là bọn hán?” Sài Chiêu khẽ nhíu mày, “Hay là... không chỉ có đám người này... Xong ra.”

Đoàn ngựa nhanh như tên bắn, bụi đất cuộn cuộn dâng lên, lần tiên bay tới càng thêm hung mãnh, vài thân vệ trên lưng ngựa tránh không kịp, mấy người trúng tên ngã xuống đất, Tống Khai cũng không quản đến đám quân sĩ đã chết, thúc ngựa đến bảo vệ Sài Chiêu.

Mắt Vân Tu như hùng ưng thoảng liếc đám thích khách đang giương cung trong bụi rậm, đầu ngón chân đạp một cái nhảy khỏi lưng ngựa, đoàn kiếm loé lên đã khiến thích khách ôm cổ đầy máu ngã xuống đất. Vân Tu dùng sức bay lên đại thụ, túm tóc kẻ bị mặt ở trên, liều mạng đề hán xuống dưới, khi đầu gối vừa chạm đất đã hung hăng rút đoản kiếm ra rồi bay nhanh đuổi theo ngựa của mình, ôm cổ ngựa khéo léo nhảy lên lưng, một tay còn không quên lau đi vết máu bắn trên mặt, chán ghét nhỏ một ngụm nước bọt.

Đoàn người ngựa đã dần dần xa tầm ngắm của cung tiễn, ẩn trong rừng sâu Vô Sương âm lãnh lộ thân, kéo khăn che mặt ra nói, “Đuổi theo.”

Tiếng đao kiếm kinh động đến đám người ngựa trốn trong dịch trạm, mười mấy tên ám vệ của Lý Trọng Nguyên theo tiếng đao kiếm mà đi.

Vô Sương cũng không lo đám người Sài Chiêu thoát đi, hán đã thất thủ một lần, sẽ không cho phép có lần thứ hai. Mây đen che khuất trăng, đêm đen buông xuống, trước mắt Nhạc Hoành xẹt qua tia sáng của ánh khí cắm vào chân ngựa lúc ở trong rừng, nằng tùm chặt giây cương Bạch Long hoảng hốt hô, “Cẩn thận dưới chân!”

Thị vệ đi đầu không kịp dừng ngựa, móng ngựa đầy máu, người trên lưng ngựa bị hất xuống đất, còn chưa kịp kêu lên thì từ trên cây đã nhảy xuống mấy người mặc đồ đen, một kiếm xuyên tim lấy mạng của họ.

Ngọc Tiêu Dao của Vân Tu chợt bị túm lấy cần cổ, kinh sợ chồm hai móng trước lên không ngừng hí vang, Vân Tu liêu chết lùi về sau... “Lại còn nữa? Ông nội người không giết hết các người thì ta không phải Vân Tu.”

“A Hoành, xong ra.” Sài Chiêu đưa tay lên miệng huyết sáo gọi ngựa, ngựa của y và Bạch Long của Nhạc Hoành đều đạp lên bùn đất, hí vang một tiếng rồi giờ vó lên cao, cất vó phóng lên cao, nhảy qua sợi chỉ bạc giăng ngang dưới chân ngựa.

Vân Tu giờ kiếm chặt đứt sợi chỉ bạc, nhìn về phía Tống Khai đang kinh hoàng hét: “Tống Khai, còn không đi mau. Đám thích khách này, sợ là tin tức bỏ câu người gửi cho công chúa đã rơi xuống tay kẻ khác rồi...”

Tống Khai mới phi về phía trước, tiếng nổ tiễn đã giòn giã vang lên, thân thể Tống Khai cứng đờ, kinh ngạc cúi đầu nhìn xuống, ngực đã cắm một mũi tên, máu đỏ lan tràn...

Vân Tu gạt mình, há miệng nhìn lại phía sau... hắc y nhân cầm đầu cong khoe miệng khiêu khích, đôi mắt tà mị ác độc, thối thối nổ tiễn trên tay, lại giương lên chỉ vào Vân Tu cười nói: “Ung Thành đêm mưa, ta đã thấy người. Người tận mắt thấy Ân Sùng Quyết bị trúng tên của ta, có phải rất lợi hại không?”

Vân Tu tránh cũng không thể tránh, mũi tên lập tức bay ra, Vân Tu ngựa mất dính sát lưng ngựa, nổ tiễn quả nhiên xẹt qua tai Vân Tu đâm thẳng vào thân cây lay động không ngừng, Vân Tu đầu dám đầu với Vô Sương, đạp nhanh bụng ngựa đuổi theo Sài Chiêu.

“Vân Tu.” Nhạc Hoành nghe tiếng động quay đầu lại tìm Vân Tu.

“Không chết được.” Vân Tu thờ dõc đáp, “Tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, hừ chết Vân ông nội...”

“Ân Gia Bảo còn cách đây xa không?” Sài Chiêu nghiêm nghị nói, “Người này thế tới hung hăng, nếu là cùng bọn với đám người ở trạm dịch...”

Nhạc Hoành thờ hồn hèn nói: “Không xa lắm... chạy...”

Mắt thấy đám người Vô Sương đuổi sát theo, Nhạc Hoành cúi người lấy cung vàng giấu dưới bụng Bạch Long ra, lấy hộp tên bên người, nghiêng người vươn tay kéo cung, mũi tên bay đi, thẳng tiến đến thích khách sắp đuổi sát Vân Tu, Vân Tu thấy người nọ gục dưới chân mình, kinh sợ mồ hôi lạnh chảy ướt đầm cả người.

“Nhạc Hoành! Giới cho Nhạc Hoành người!” Vô Sương tức giận rút chiếc nỏ ra, tàn độc nhắm thẳng hướng Nhạc Hoành đang kéo dây cung.

Hai mũi tên đụng nhau, tiếng va chạm toé lửa tạo lên tiếng vang kinh người, không đợi Vô Sương rút tiễn, trong chớp mắt Nhạc Hoành đã lấp tiễn lên cung, ngón tay khẽ buông lỏng, mũi tên sượt qua gò má Vân Tu nhắm thẳng cổ họng Vô Sương.

Vô Sương không kịp tránh, vội vã kéo thị vệ đang trọn mắt há miệng bên cạnh ra che trước người. Mũi tên này của Nhạc Hoành dùng sức lớn, tên đâm thủng cổ họng người nọ, đâm vào cần cổ của Vô Sương. Vô Sương cứng ngắc nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy cần cổ đau nhức ươn ớt, giờ tay chạm vào, thấy cổ mình bị tên đâm rách sâu cả phân.

“Nhạc Hoành... Nhạc Hoành...” Vô Sương nghiêng răng ken két gào thét kinh khủng, “Ta phải giết người, giết người.”

Nhạc Hoành còn muốn lên cung, nhưng hộp tên đã trống rỗng không còn một mũi tên dư thừa, Nhạc Hoành ảo não cất cung, “Hôm nay coi như người mạng lớn, món nợ này chúng ta tính sau.”

Tiếng vó ngựa sau lưng ào ào mà đến, ba người rạp sát vào lưng ngựa, bay như mũi tên trong màn đêm.

Phương Đông dần sáng, trăng tàn, chưa bao giờ Nhạc Hoành nghĩ một đêm lại dài và hung hiểm như vậy. Bạch Long rong ruổi suốt đêm, cho dù có tài bay trăm dặm cũng chịu không nổi ngày đêm không nghỉ. Bước chân Bạch Long dần chậm lại, lỗ mũi phát ra tiếng thở dốc ồ ồ một hồi, bước chân cũng dần mềm nhũn.

Ngọc Tiêu Giao của Vân Tu lao đảo một cái quỳ rạp xuống đất, Vân Tu ngã xuống đất lăn mấy vòng nhờ có đoàn kiếm cầm chặt xuống mặt đất mới miễn cưỡng ổn định thân thể, thấy Ngọc Tiêu Dao của mình đã sùi bọt mép thét gào không ngừng, bò cũng không bò nổi.

Sài Chiêu thấy thế liền ghì lại cương ngựa, giơ tay gọi Vân Tu, “Lên ngựa.”

“Không đi được!” Vân Tu xoa bùn đất trên mặt, “Thiếu chủ, hai người mau đi đi, đằng trước chính là địa giới của Ân Gia Bảo, bọn chúng không dám đuổi theo đâu, ta ở lại cản bước thay hai người, hai người mau đi đi.”

Nhạc Hoành cúi người dán sát vào tai Bạch Long, thì thầm trấn an nói, “Chạy một đoạn nữa, Bạch Long sẽ có thể yên tĩnh nghỉ ngơi, có cỏ non, có nước mát, Bạch Long, nhất định phải chống đỡ.”

Truy binh đuổi theo càng gần, nghe qua cũng phải tới trăm người, con ngựa Vân Tu đằng đằng sát khí, lau chùi mũi kiếm sắc bén, “Thiếu chủ, có Vân Tu ta ở đây chắc chắn sẽ không có kẻ nào có thể tổn thương hai người. Hai người mau đi đi.”

Nét mặt Sài Chiêu không chút sợ hãi, nhảy xuống lưng ngựa, cup mi cười khê nói: “Huynh đệ ta đã từng cùng tranh mồi của sói kiếm cái ăn, thoát khỏi miệng hổ, chưa từng bỏ lại người kia, hôm nay ngươi tính bỏ lại chúng ta sao? Ta cũng hiếu kì muốn biết rốt cuộc là người phương nào muốn đuổi cùng giết tận Sài Chiêu ta, không nhìn rõ hình dáng của hắn, ta chết cũng không cam.”

“Thiếu chủ...” Vân Tu nghẹn ngào nhìn về phía Nhạc Hoành đang đợi Sài Chiêu, “Đừng quên, người còn có thiếu phu nhân ở đây...”

Sài Chiêu không xoay người nhìn Nhạc Hoành, đầu ngón tay đưa lên môi, tiếng huýt sáo điều khiển ngựa vang lên, Bạch Long cất vó đưa Nhạc Hoành bay nhanh về trước.

“Bạch Long! Dừng lại!” Nhạc Hoành cố chết cản hướng của Bạch Long vội la lên, “Dừng lại!”

Bạch Long như bị kích thích bước chân càng nhanh hướng Ân Gia Bảo quen thuộc chạy như điên.

Sài Chiêu cười nói: “Như vậy có phải không còn gì ngăn trở không?”

Vân Tu cười ha ha một tiếng, tay cầm chắc kiếm lắc lắc với Sài Chiêu chớp mắt mấy cái nói: “Không phải vậy, nhìn xem, càng lo lắng hơn mới phải.”

“Ồ?” Sài Chiêu lộ ra vẻ không hiểu, “Ngươi nói cho ta biết, như thế nào là càng lo lắng hơn?”

Trong lúc nói cười, thích khách đuổi theo đã bao vây quanh Sài Chiêu và Vân Tu, binh khí nhắm thẳng vào vẻ mặt thoải mái của hai người.

“Nếu là hai ta có thể còn sống qua được một kiếp này...” Vân Tu hít hít mũi dán sát vào lưng Sài Chiêu, “Vân Tu sẽ nói cho thiếu chủ biết.”

“Các ngươi không tránh được lần này đâu.” Tiếng cười âm hàn của Vô Strong quanh quần bên tai, âm lãnh đến mức rừng cây đều phát ra tiếng sợ hãi run rẩy.

Vô Strong mang theo thích khách đã bị tên bắn toại mạng, phía sau còn có hơn 10 người, quần áo khác hẳn với đám người dùng nỗ, khăn đen che mặt chỉ lộ hai con mắt loé sáng, Sài Chiêu nhìn đám người chưa xuất hiện trong màn đêm kia, trong lòng cũng có đáp án.

Cả đám nhìn thấy Sài Chiêu khó nén được nỗi sợ hãi, nhìn nhau không dám xông lên trước, chân Vân Tu khê quét một cái, đất đá bay về phía mấy người, khăn che mặt bị đá đánh rớt, người nọ không kịp che mặt, khuôn mặt lộ giữa ban ngày. “Quả thật là...” Vân Tu cười lạnh nói, “Thần tín của Lý phò mã.”

Người lộ mặt thật thất kinh, giơ kiếm nhắm vào Vân Tu vùng tới, Vân Tu nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, trở tay một cái đã đâm thủng bụng hắn.

“Bọn chúng lợi hại hơn nữa, cũng không địch nổi nhiều người như chúng ta. Tiến lên, giết chúng.”

Người đầu tiên xông tới cũng không xuống ngựa, tựa như trong miệng đang chửi gì đó, không nhiều lời rút kiếm chìa thẳng vào hai người Sài Chiêu. Địch đông ta ít, Sài Chiêu nhìn đám nhân mã phía sau người nọ, ước chừng 40 – 50 người, nếu là đánh thẳng, không thể thắng được. Vùng trường kiếm lên, Sài Chiêu đánh về phía người kia, binh khí chạm nhau, phát ra tiếng động vang dội. Người nọ ra chiêu tàn nhẫn, tay kia cầm cương điều khiển đầu ngựa, trường kiếm như gió, nhắm thẳng cô hòng Sài Chiêu, Sài Chiêu dưới ngựa, không có thể công, nhưng không có hoảng loạn, một kiếm đâm thẳng chân trước con ngựa, con ngựa chân kinh, hét lên một tiếng, điên cuồng hất người trên lưng xuống đất, Sài Chiêu vùng một kiếm chém đứt cổ, máu nhuộm lá khô.

Người từ sau xông tới càng lúc càng nhiều, Vân Tu chém được mấy tên thở gấp nói, “Còn phải giết đến lúc nào? Một chết ông nội Vân ta.”

Vô Strong thấy Vân Tu như là sắp không chịu được, cười lạnh một tiếng sờ chiếc nỗ trong ngực, miệng khê huýt một tiếng đánh lạc hướng Vân Tu, tên đã lên cung, chỉ cần một giây, tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc. Vô Strong hét nhắm về phía Vân Tu lại nhắm về phía Sài Chiêu, cúi đầu làm ra bộ dáng do dự, “Ha ha, nếu có thể một mũi tên chết hai con nhạn thì tốt biết bao...”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115

Tuy Thành, bờ rừng ngoài Ân Gia Bảo.

“Đại thiếu gia.” Máy người hầu của Ân Gia Bảo nhìn mặt trời ban mai nói: “Trời mới vừa sáng, sao cậu lại dậy sớm vậy chứ?”

Ân Sùng Húc chậm rãi đến gần ngôi mộ máy người này mới đáp xong, đôi mắt trầm tĩnh khó nén nỗi bi thương, bàn tay gơ ra chạm vào bia mộ, vuốt ve chữ khắc trên đó.

Người đứng đầu nhóm người hầu cung kính nói: “Xây mộ mấy ngày cuối cùng cũng xong, mong rằng đại thiếu gia không chê xấu xí. Hoa Mạn Đà cũng đã trồng ở trong vườn, mùa xuân năm sau, Nhất định là sẽ nở hoa.”

“Rất tốt rồi.” Ân Sùng Húc phát phát tay nói, “Quay về Ân Gia Bảo nghỉ ngơi đi.”

Người hầu đi cách mấy bước liền quay đầu lại nhìn Ân Sùng Húc rồi dần dần biến mất trong rừng rậm.

“Muội muội... Nhạc Hoành chi mộ...” Ân Sùng Húc dựa vào tấm bia đá mới lập, ngồi bệt xuống đất, “A Hoành... muội ở trên trời có phải đang nhìn đại ca...” Ân Sùng Húc buồn bã cười nói, “Muội và Sài thiếu chủ cùng một chỗ, chắc cũng sẽ không bao giờ nhớ đến huynh đâu...”

“Bạch Long! Chạy mau! Đằng trước chính là Ân Gia Bảo! Nhìn thấy đại ca cùng Ân bá bá là sẽ được cứu rồi!”

Ân Sùng Húc ngửa mặt dán chặt vào tấm bia đá lạnh băng, bật tai nói, “Đại ca phải làm sao đây? A Hoành... A Hoành...”

Mái ngói uy nghi kéo dài của Ân Gia Bảo chìm trong sương mờ, Nhạc Hoành giục ngựa gơ roi cao giọng nói: “Bạch Long, mày hãy chờ đợi, bọn họ có thể sống được hay không đều nhờ vào Ân gia cả.”

“...A Hoành!” Ân Sùng Húc đột nhiên đứng lên, men theo tiếng động xen lẫn tiếng gió thổi nhìn ra xa, “A Hoành... có phải là muội không?”

Tiếng móng ngựa đập lên lá khô càng lúc càng gần, tiếng lộc cộc như giẫm lên trái tim Ân Sùng Húc, trong tầm mắt, thân ảnh mặc áo vàng kia tựa như từ trong mộng giáng xuống, giống như trước đây.

... “Ân đại ca cứ gọi muội là A Hoành đi.”

“A Hoành...”

Sương mù tan ra, bóng người càng thêm rõ ràng, trên lưng con ngựa trắng ánh mắt Nhạc Hoành cứng cỏi, vẫn thanh lệ như xưa, đợi đến khi Ân Sùng Húc có thể thấy rõ khuôn mặt khắc cốt ghi tâm kia, mặt hắn đã lệ nóng tuôn trào.

“A Hoành.” Ân Sùng Húc chạy qua ngôi mộ mới xây hướng phía Bạch Long cao giọng gọi, “Là muội phải không, A Hoành?”

Tiếng gọi vang vọng khiến bước chân Bạch Long càng nhanh hơn, Nhạc Hoành thấy người tới là Ân Sùng Húc, đôi mắt long lanh lệ nóng tràn mi. Ân Sùng Húc chạy nhanh lên trước ôm lấy đầu Bạch Long, bàn tay nắm chặt tay Nhạc Hoành, nghẹn ngào nói không ra lời.

“Đại ca...” Nhạc Hoành che miệng gần như tuyệt vọng nghẹn ngào khóc lớn: “Cứu Sài Chiêu, cứu bọn muội với.”

Ở bên bờ sông Hoài, Ân Sùng Húc vô số lần mơ gặp Nhạc Hoành, hắn tự nói với mình, cuộc đời này, nếu là có thể gặp Nhạc Hoành một lần nữa, phải mất tất cả hắn cũng can tâm tình nguyện. Ân Sùng Húc chỉ hy vọng, bàn tay đang nắm chặt này sẽ không bao giờ trượt khỏi tay mình nữa, nữ nhân trên lưng ngựa này, kiếp này không bao giờ... biến mất trước mắt mình nữa...

“Đại ca, hãy giúp bọn muội.” Nhạc Hoành bầm chặt đầu ngón tay vào da thịt Ân Sùng Húc, lắc lắc tay hắn nói, “Sài Chiêu và Vân Tu ở trong rừng... Có người, có người muốn giết bọn muội!”

Trong lúc hoảng hốt, Ân Sùng Húc đột nhiên muốn đưa Nhạc Hoành đi, đưa nàng rời khỏi nơi trần thế hỗn loạn không thôi tranh chấp này, nhưng Ân Sùng Húc vẫn chỉ có thể nắm lấy mười ngón tay lạnh lẽo của Nhạc Hoành, cố sức trấn an: “Có đại ca ở đây, không ai có thể tổn thương đến muội.” Vừa dứt lời, đầu ngón tay đã đưa lên môi, hiệu lệnh cầu cứu đoàn ngựa thồ Ân gia đã vang lên, dọa cho đám chim chóc trong rừng bay tan tác, đuổi theo ánh mặt trời đi xa.

Trong rừng.

“Là hiệu lệnh của đoàn ngựa thồ Ân gia!” Sài Chiêu hồn hên nhẹ nhõm nói: “Nhất định là A Hoành đã bình an đến được Ân Gia Bảo.”

Vô Sương cũng biết hiệu lệnh cầu cứu của đoàn ngựa thồ giang hồ, tức giận rút tiền ra nhắm thẳng ngực Sài Chiêu bắn đi, Sài Chiêu vung trường kiếm chặt đứt mũi tên bay đến, mảnh mũi tên bay sang một bên trúng vào cổ họng tên thích khách.

Một cước tung ra Sài Chiêu giẫm đoạn tên còn lại vào vũng bùn, từng bước tới gần Vô Sương âm ngoan bất định, mắt xám không hề nao núng đầu trí cùng với ánh mắt thâm sâu của hắn, “Sài gia tuân theo mệnh trời, bất luận người thay kẻ nào làm việc đều chỉ có một con đường là chết.”

Vô Sương hung hăng ném loan nỏ đã mất tên không thể làm gì trong tay xuống đất, rút đoản kiếm muốn đâm thẳng vào Sài Chiêu, chợt nghe tiếng vó ngựa âm âm lại gần, cắn răng không cam lòng nói: “Chạy mau!”

Đám người Vô Sương đều có thân thủ nhanh nhẹn, Vô Sương vừa dứt lệnh thì đều đã chạy trốn vào rừng không thấy tăm hơi. Đám người ngựa mai phục ở trạm dịch bốn mắt nhìn nhau không biết nên đi hay ở, chỉ có thể kinh hoàng đứng yên tại chỗ, trong chốc lát đã bị đám ngựa thồ của Ân Gia Bảo vây quanh, tráng sĩ Ân gia đều oai hùng đứng trước gió, tuấn mã dưới thân thờ hồn hên tựa như muốn chạy lên giẫm nát đám áp nhân trước mắt.

Người cầm đầu thấy chạy cũng vô vọng, bàn tay mềm nhũn buông binh khí xuống, quỳ rạp trên mặt đất trước người Sài Chiêu, vẻ mặt run sợ nói, “Thiếu chủ... Tha mạng!”

Những người còn lại cũng là ném đao kiếm trong tay, quỳ theo ở phía sau, kêu khóc nói: “Xin thiếu chủ tha mạng!”

Sài Chiêu lạnh lùng quay lưng lại, để lại vai Vân Tu nói: “Đám người này cho người xử trí.”

“Vân Tu tuân mệnh.”

Vân Tu mới thu lại đoản kiếm dính máu, đoàn ngựa thồ Ân gia đã đồng loạt tránh đường, Ân Sùng Húc chậm rãi bước tới gần, “Còn không mau thay Kỳ Vương điện hạ cùng Vân tướng quân trói đám nghịch tặc này lại, mang về Ân Gia Bảo thẩm vấn, không cho phép chạy thoát.”

“Sài Chiêu!” Nhạc Hoành nhảy khỏi lưng Bạch Long, hai mắt sung đỏ mang theo tiếng khóc nức nở, “Sài Chiêu!”

Khuôn mặt âm trầm bỗng nhiên lộ vẻ dịu dàng, cũng không quản trước mắt nhiều người, Sài Chiêu đem thê tử âu yếm ôm chặt vào lòng, hung hăng hôn lên tóc nàng không muốn buông ra, “Không sao... Chúng ta đều không sao cả.”

Màn thâm tình này như đâm vào mắt Ân Sùng Húc, hắn muốn giải toả nỗi lòng, lồng ngực lại tràn ngập cay đắng, hắn muốn đi lên kéo Nhạc Hoành ra, nhưng bàn tay nặng tựa ngàn cân, cho dù có năm mớ cũng không bao giờ... nguyện ý buông tay nữ nhân này ra nữa, nhưng hắn mãi mãi đều không làm được...

Ân Sùng Húc im lặng hít sâu một hơi, hất vạt áo ra quỳ một chân xuống nói: “Suýt chút nữa Sùng Húc đã đến muộn, khiến vương gia lâm vào hiểm cảnh, mong vương gia thứ tội.”

“Sùng Húc nói gì vậy.” Sài Chiêu chặt vật buồng cánh tay đang ôm Nhạc Hoành ra, đến gần chỗ Ân Sùng Húc đang quỳ, cúi người nắm tay hắn cố bình tĩnh nói: “Bản vương vẫn mạnh khỏe đứng trước mặt người, Sùng Húc không có tới trễ, Ân Gia Bảo tương trợ bản vương, công lớn như vậy, bản vương luôn khắc ghi trong lòng, không bao giờ quên.”

Ân Sùng Húc đứng dậy, sợ hãi ngẩng đầu nhìn Sài Chiêu – người tưởng rằng đã không còn trên nhân thế này nữa, thấy y thần thái sáng láng vẫn như xưa, ánh mắt mới nhìn mình tràn ngập tinh quang, Ân Sùng Húc vội cup mi xuống, kính cẩn thuận theo nói: “Vương gia mới lâm vào hiểm cảnh, bây giờ nên về Ân Gia Bảo nhanh cùng Sùng Húc để nghỉ ngơi dưỡng sức, mọi chuyện để tính sau được không?”

“Bản vương sẽ không khách khí gì với Ân Gia Bảo đâu.” Sài Chiêu mỉm cười nói, “Đem qua thật kinh hồn, quả thực ngàn cân treo sợi tóc, tìm được đường sống trong chỗ chết quả là trời xanh phù hộ. Đã đến cửa Ân Gia Bảo rồi, sao có đạo lý không đi vào chào Ân bảo chủ chứ? Ngồi lại một chút rồi đi cũng không sao.”

“Vương gia, xin mời.” Ân Sùng Húc cung kính mời.

“A Hoành sao rồi?” Sài Chiêu quay lại nhìn Nhạc Hoành, thấy nàng vẫn chưa lấy lại tinh thần hít hít mũi, cười khẽ đưa tay ra với nàng, “A Hoành, đi theo ta nào.”

Nhạc Hoành dịu ngoan gượng tay ra, Sài Chiêu nắm lấy bàn tay ướt nhẹp của nàng, vỗ vỗ vai Ân Sùng Húc tự nhiên bước đi.

Ân Sùng Húc chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào bóng lưng hai người này một lúc lâu không nhúc nhích, mím chặt hai môi, tựa như hắn không dám tin là Sài Chiêu và Nhạc Hoành vẫn còn sống mạnh khỏe.

“Còn lo lắng gì chứ?” Vân Tu thấy Ân Sùng Húc ngây dại nhìn Nhạc Hoành, cúi tay thúc mạnh vào hắn vội la lên, “Thiếu chủ đã đi rồi, huynh còn ngây ra đó làm gì?”

“Ừm...” Ân Sùng Húc lấy lại tinh thần, “Đi thôi.”

Ân Gia Bảo.

Ngoài cửa Ân Gia Bảo, Ân Khôn, Mục Phổ và cả một đám người đã sớm chờ ở cửa lớn, thấy Sài Chiêu bình an không sao thì lòng cũng nhẹ hẳn đi, vuốt vuốt chòm râu gật đầu lia lịa. Thông gia Mục Phổ ghé sát vào Ân Khôn nói nhỏ: “Như vậy mà Sài Chiêu vẫn có thể sống, đúng là không nghịch được ý trời, không nghịch được ý trời.”

“Gọi là Kỳ vương.” Ân Khôn ho khan nhắc nhở, “Kỳ vương điện hạ!”

Đoàn người cúi đầu, cuối cùng Mục Dung cũng khó nhịn được mà nhón chân lên nhìn, nàng không muốn thấy người kia đi đến Ân gia, tuy bây giờ người đó đã có sứ giả hộ hoa, về mặt yêu thương khó kìm nén của Ân Sùng Húc vẫn bị người bên gối nhìn thấu.

“Ân Khôn/ Mục Phổ, khấu kiến Kỳ vương điện hạ!”

Đám người phía sau cũng vội quỳ gối xuống trước mặt Sài Chiêu, Mục Dung thấy đám người họ Ân đều đồng loạt quỳ xuống, hốt hoảng lùi lại mấy bước, không biết nên né tránh tới chỗ nào mới tốt.

Nhạc Hoành thoáng nhìn thấy vẻ luống cuống của Mục Dung, mỉm cười gật đầu với nàng, Mục Dung thấy nàng như vậy càng luống cuống lác mình nấp vào sau cây đa, khẽ ôm ngực thở dốc không dám nhìn nàng.

“Ân bảo chủ, Mục đô úy, mau mau đứng lên.” Sài Chiêu đi lên trước tự mình nâng hai người này dậy, cười nói, “Bản vương gặp rủi ro đến tận đây, nhị vị vẫn khách khí như vậy, không cần giữ lễ tiết với bản vương, mau đứng lên.”

Ân Khôn cùng Mục Phổ nhìn nhau chậm rãi đứng dậy, quần áo Sài Chiêu và Vân Tu dính đầy máu tươi, biết vừa rồi trong rừng nhất định đã xảy ra một phen ác chiến, Ân Khôn mời Sài Chiêu đi vào công lớn, gọi Ân Sùng Húc phân phó nói: “Mau sai người chuẩn bị nước nóng cho Vương gia cùng Vân tướng quân tắm rửa thay y phục, buổi trưa thiết yến khoản đãi.”

Ân Sùng Húc gật đầu nói: “Sùng Húc đã sai người đi chuẩn bị, cha cứ yên tâm.”

Đi được mấy bước Ân Sùng Húc liền dừng bước, nghiêng người nhìn Nhạc Hoành, nhìn nàng một lượt nói: “A Hoành... chuyện muối mang thai?”

Nhạc Hoành cười tủm tỉm nói, “Đại ca, A Hoành đã là mẹ rồi. Là con trai.”

“Thật sao?” Ân Sùng Húc vừa mừng vừa sợ, “Đứa bé ở đâu?” Lời còn chưa dứt Ân Sùng Húc đã nhũn chặt mày, “Muội mới sinh không lâu, cần phải nghỉ ngơi nhiều...”

“Đại ca!” Nhạc Hoành ngắt lời nói, “Đồng Nhi ở một nơi rất an toàn, có Thôi thúc chiếu cố, chờ chúng ta hồi kinh dẹp loạn xong, sẽ đi đón Đồng Nhi về.”

“Đồng...” Ân Sùng Húc gật đầu cười, “Tên rất hay...”

Vân Tu thấy hai người này vừa nói vừa cười, vội đi lên ôm vai Ân Sùng Húc, thấp giọng nói: “Đã lâu không gặp, huynh không nhớ ta sao? Ân đại thiếu thật là biết hưởng phúc, cảm tử tiền đồ không muốn, lại cam nguyện ở lại Ân Gia Bảo vui vẻ cùng thê nhi, Vân Tu có không phục cũng không được.”

Ân Sùng Húc loạng choạng bước đi, cúi đầu không nói thêm gì nữa, Sài Chiêu xoay người liếc nhìn, mỉm cười.

“Là kẻ nào mà lại lớn mặt như vậy, cả gan lấy tính mệnh của phu phụ Kỳ vương?” Ân Khôn nghe Sài Chiêu kể xong tức giận nói.

Sài Chiêu cúi đầu nhìn hắc y dính đầy máu trên người, thản nhiên nói: “Kẻ muốn lấy tính mệnh bản vương cũng không ít. Lần nào cũng thất bại nhưng rồi vẫn kéo đến, quả là kiên trì.”

Ân Khôn có chút suy tư nói, “Ân Gia Bảo hùng cứ Tuy Thành, nơi này rất an toàn, vương gia và vương phi cứ ở Ân gia mấy ngày nghỉ ngơi hồi phục, lão phu sẽ sai người hộ tống các vị hồi kinh an toàn.”

Sài Chiêu liếc mắt nhìn Vân Tu vẫn đang thờ dốc, lại thấy vẻ mặt Nhạc Hoành cũng mệt mỏi, thương tiếc nói: “Người ngựa đều mệt mỏi, lại tổn hao nhiều thị vệ như vậy... Nhưng chuyện hồi kinh là cấp bách... làm phiền Ân bảo chủ đãi ngựa cho Vân Tu, sáng ngày mai chúng ta liền lên đường.”

“Sáng ngày mai lên đường?” Ân Sùng Húc vội thất thanh la lên, chợt thấy bản thân mình thất thố, bình ổn thấp giọng nói, “Thân thể mấy vị đều không chịu nổi... Hay là ở đây thêm mấy ngày, Sùng Húc sẽ tự mình dẫn người hộ tống các vị về Huy Thành, được không?”

Ân Sùng Húc nhìn Nhạc Hoành, Nhạc Hoành uống một hớp nước nói,

“Đại ca, chuyện lớn trước mắt không thể dờ dằng. Hôm nay kẻ gian thất thủ, người ở Huy Thành chẳng mấy chốc sẽ nhận được tin... Hoàng thượng và công chúa... Vẫn ở trong cung không hề hay biết... Chúng ta ở lâu một ngày, bọn họ sẽ gặp thêm hung hiểm.”

Ân Sùng Húc thất vọng nói: “Đã như vậy... Ngày mai trời sáng, ta dẫn người bảo vệ mấy người muội lên đường.”

Mục Dung ôm con trai mới sinh đứng chờ ở bên ngoài phòng khách, Thành Nhi còn nhỏ khẽ oa một tiếng khóc lên...

Chia sẻ: Có liên quan

Chương 116

“Mới về nhà được mấy ngày chàng đã định đi tiếp?” Vành mắt Mục Dung đỏ hoe, nghẹn ngào nói.

“Mục Dung...” Ân Sùng Húc đứng dậy đang định đến an ủi thì từ, lại bị ánh mắt Ân Khôn cảnh cáo.

“Mục Dung,” Ân Khôn tăng hắng “Nam nhi chí ở bốn phương, ngày ngày ru rú ở nhà làm gì? Chẳng mấy khi Sùng Húc nguyện ý rút kiếm tương trợ vương gia, đây là chuyện tốt, Mục đô úy, ông nói xem có đúng không?”

Mục Phổ gật đầu phụ họa nói: “Ân bảo chủ nói không sai, Sùng Húc là bậc đại anh hùng văn võ song toàn, ở lại Tuy Thành thật sự là quá đáng tiếc. Mục Dung, con phải vui vẻ thay phụ quân mình mới đúng, làm sao có thể can chí lớn của nó chứ!”

“Cha...” Mục Dung thấy cha đề mình cũng nói giúp người ngoài, nước mắt như mưa chảy xuống. Thành Nhi trong lòng thấy mẫu thân rơi lệ, tiếng khóc cũng to hơn, “Sùng Húc là phụ quân của con, con không cần chàng kiến công lập nghiệp vang danh thiên hạ, chỉ cầu chàng bình an ở bên cạnh con và Thành Nhi. Sùng Húc... Chàng đừng đi...” Mục Dung khản cầu.

“Thành Nhi khóc như vậy còn không đưa thiếu phu nhân về phòng?” Ân Khôn nhìn vú em bên cạnh quát.

Nhạc Hoành vội đứng dậy đến gần Mục Dung đang nước mắt đầm đìa, ôm Thành Nhi trong tay nâng ta yêu thương dỗ dành, “Thành Nhi ngoan, đừng khóc, đừng khóc, nếu con còn khóc, mẹ con càng thương tâm hơn.”

Mục Dung thấy đầy người như vậy nhưng không ai tán thành ý của mình, dụi mắt xoay người chạy đi, Ân Sùng Húc muốn đuổi theo nàng, Ân Khôn đã ho khan đánh động, ánh mắt hà khắc liếc Sài Chiêu vẫn đang yên lặng thưởng trà ở bên cạnh. Ân Sùng Húc mơ hồ buông tiếng thở dài ngồi xuống, không dám nhìn thẳng vào Ân Khôn.

“Thành Nhi thực đáng yêu, khuôn mặt rất giống đại ca.” Nhạc Hoành đưa Ân Nghiệp Thành cẩn thận trả lại cho vú em phía sau.

Ân Khôn cười nói: “Nghe nói Kỳ Vương phi cũng đã làm mẫu thân, thời gian như trôi đi, nhaoáng lên một cái đám thiếu niên năm đó giờ đây đã là bậc cha mẹ. Hôm nay A Hoành đã là Kỳ vương phi, lại vẫn gọi Sùng Húc nhà ta một tiếng đại ca sao?”

“Đại ca chính là đại ca.” Nhạc Hoành liếc nhìn Ân Sùng Húc nói: “A Hoành là thợ săn cũng vậy, Kỳ vương phi cũng thế, mãi mãi sẽ không thay đổi.”

Ân Khôn lộ ra vẻ được an ủi, có chút đắc ý nhìn Mục Phổ nói: “Mục đô úy thấy chưa, con nhà trung lương là thế, cũng không uổng Sùng Húc luôn coi A Hoành là muối muối ruột mà đối xử.”

Mấy người lại nói vài câu, liền có người đến mời Sài Chiêu đi tắm rửa thay y phục. Nhạc Hoành chậm rãi bước khỏi chính sảnh Ân gia, nhìn cây cối quen thuộc trong viện một cái, thoải mái thở dài một hơi.

Ân Sùng Húc đứng đối diện với Nhạc Hoành, thấp giọng nói: “Nếu bây giờ là mùa xuân, thì Hoa Mạn Đà cũng đã nở rồi.”

Nhạc Hoành có chút trầm mặc, ngẩng đầu nhìn sừng mặt Ân Sùng Húc nói: “Đại ca, huynh không cần hộ tống bọn muội... Đại tẩu nói không sai, bình an mới tốt, khó khăn lắm huynh mới rút về được, cần gì lại phải bước vào chốn hoàng cung thâm hiểm...”

Ân Sùng Húc cúi đầu khổ sở nói: “Vốn là dự định cùng Sùng Quyết đi theo vương gia, chỉ vì nghĩ đến muội đã mất mới sinh lòng thoái chí... Hôm nay vương gia cần tương trợ, ta đương nhiên phải tiếp tục đi theo vương gia. Ân gia lựa chọn con đường này, phải bước tiếp...”

“Đại ca...”

Nhạc Hoành vẫn còn muốn nói nữa, ánh mắt Ân Sùng Húc đã nhìn khuôn mặt gầy gò của nàng, vội vã ngắt lời: “Muội gầy đi rất nhiều...”

Nhạc Hoành ôm hai bên má quay người đi nói, “Lần này có chút không thuận lợi, nhưng vẫn không gian khổ gì...”

Ân Sùng Húc hít sâu một hơi đi về phía hậu viện, “Sớm tương trợ vương gia thành nghiệp lớn, A Hoành cũng có thể sớm được yên ổn. Đây cũng là chuyện duy nhất đại ca có thể làm cho muội.”

Nhìn chăm chú bóng lưng bước đi nặng nề của Ân Sùng Húc, Nhạc Hoành khẽ nhếch khóe môi muốn nói lại thôi, sau bóng lưng kia, ẩn chứa nhiều bí mật không muốn người biết, Nhạc Hoành cảm thụ được thâm tình, nhưng nguyện cả đời này đều không đánh vỡ.

Hoàng hôn mới lên, trong thư phòng của Ân Gia Bảo, Sài Chiêu, Ân Khôn và Mục Phổ đang cầm chén thảo luận gì đó, Nhạc Hoành thấy Văn Tu không

vào nhà sưởi ấm mà nhảy lên thân cây cổ thụ trong hậu viện Ân gia ngậy ngốc ngắm gì đó, nhặt lên một viên đá ném vào hán, “Vân Tu, bên ngoài lạnh thế ngươi ngồi ở đó làm gì?” Không lạnh chết hả?”

Vân Tu thấy là Nhạc Hoành cười hắc hắc nhảy xuống, đang định cắt thứ gì đó vào ngực đã bị Nhạc Hoành giơ tay ra, ghé đầu qua nói, “Lấy ra ta xem”

Vân Tu cũng không chối cãi, giơ tay lấy gói hạt hoa trong ngực cẩn thận mở ra, Nhạc Hoành nhìn qua, thấy là một gói hạt hoa, nhíu mày nói, “Đây là cái gì? Ngươi một đại nam nhân, muốn cời bỏ mũ giáp về Huy Thành trồng hoa nuôi cỏ hay sao?”

Vân Tu thần bí ghé sát Nhạc Hoành, ngáp ngừng nói: “Thiếu phu nhân đừng chê cười ta, đây là... hạt hoa Mạn Đà...”

“Hoa Mạn Đà?” Nhạc Hoành nhớ tới khi ở soái phủ Ung Thành Vân Tu nhìn Hoa Mạn Đà điểm lệ ngây người liến tỉnh ngộ nói, “Vân Tu, Mạn Đà ưa ẩm áp, ngươi ngàn dặm mang về Huy Thành, cũng không nở được hoa đâu...”

Vân Tu hừ một tiếng thu hồi hạt hoa nhét vào trong ngực, quay đầu buồn bực nói: “Cô chưa thử sao khẳng định nó sẽ không ra hoa? Tuy ta là kẻ thô lỗ, nhưng ta đã quyết định rồi, nhất định chuyện này sẽ được như mong muốn.”

Nhạc Hoành thấy Vân Tu hiếm khi nghiêm túc như vậy, cười hi hi nói: “Ồ, đừng có dùng, cứ tiếp tục đi.”

Vân Tu thấy Nhạc Hoành pha trò, đỏ mặt nói: “Coi như ta sai rồi được chưa, thiếu phu nhân chớ có giễu cợt ta... Tạm thời để ta thử xem, thử một lần cũng không vấn đề gì...”

Gió thổi lạnh run người, Vân Tu thấy Nhạc Hoành hơi run rẩy, vội cời áo khoác ngoài ra nhét vào tay Nhạc Hoành, bước đi mấy bước liến nhìn bầu trời đầy sao, không để ý tới ánh mắt dò xét của Nhạc Hoành.

Nhạc Hoành cũng không ngại ngừng, trực tiếp khoá vào, kéo chặt cổ áo nói: “Lần này Lý Trọng Nguyên làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy... chờ Sài Chiêu hồi kinh gặp mặt thánh thượng... Sợ là ai cũng không giữ được vị phò mã gia này...”

Ánh mắt Vân Tu vụt sáng, nhìn ánh sao cô đơn cuối chân trời, lộ vẻ thông dong nói: “Nếu thật là như vậy... Công chúa sẽ thương tâm muốn chết.”

Giờ phút này Vân Tu lộ vẻ sầu bi khiến Nhạc Hoành thương tiếc, Nhạc Hoành e dè thử dò hỏi: “Phò mã nếu thực sự không giữ được... bên cạnh công chúa, sẽ không còn ai...”

Vân Tu cẩn mồi nhìn Nhạc Hoành, khuôn mặt sắc nét lộ vẻ rầu rĩ, “Thiếu phu nhân, có lẽ, cô sẽ cho rằng ta đang nói dối, Vân Tu sẽ không mong rằng công chúa sẽ bên cạnh mình, bên cạnh nàng là ai, chỉ cần nàng thực sự thích, ta đều không ý kiến. Nàng vui vẻ, ta cũng vui, nàng buồn, ta càng đau hơn. Cuộc đời này chỉ cần công chúa yên vui, Vân Tu ta, không còn cầu mong gì nữa.”

Nhạc Hoành có chút chua xót, xoay người không muốn cho Vân Tu nhìn thấy ánh mắt ướt át của mình, Vân Tu thoải mái cười nói, “Thiếu phu nhân không cần thấy bất bình thay ta. Thế gian này làm gì còn có người được ông trời tác hợp như cô và thiếu chủ, cả đời có thể tìm được người mình thực sự yêu, đã là ông trời thương xót rồi.”

Nhạc Hoành cắn môi hung hăng nói, “Nếu như ta có muội muội, ta nhất định sẽ gả nó cho Vân Tu ngươi.”

Vân Tu ngây ngô cả kinh, lấy lại tinh thần cười ha ha nói: “Thiếu phu nhân đang dỗ ta cười sao? Ta có tài đức gì, mà được cô ưu ái như vậy, ngay cả muội muội ruột cũng gả cho ta.”

Nhạc Hoành đứng dậy đi vào phòng, cổ nén nức nở nói: “Chính là đùa ngươi, ngươi cũng biết, ta nào có muội muội nào...”

Vân Tu dựa vào thân cây ngắm mặt nhìn trời, thấy ngôi sao đã biến mất, lòng cũng dâng lên nỗi cô đơn... Lý Trọng Nguyên không thể giữ được... Sài Tĩnh Lại nên làm thế nào cho phải...

Vân Tu suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng loạn, gãi gãi đầu lại bay lên cây, lấy lá cây trong lòng ra, đưa lên mũi khế thổi, mới vang lên Vân Tu đã vội ngừng, liềm liềm mũi, nhắm mắt ngủ không động đậy nữa.

Tới gần giờ Tý, Sài Chiêu chờ mọi người đi về mới đi ra khỏi thư phòng của Ân Khôn, Nhạc Hoành cũng không biết bọn họ bàn gì, thấy Sài Chiêu trở về về mặt đầy căng thẳng, trong lòng cũng biết y đang nghĩ chuyện hồi kinh.

“Trời sáng chúng ta sẽ lên đường ngay, sao nàng còn chưa nghỉ đi?” Sài Chiêu thương tiếc kéo Nhạc Hoành vào lòng, cọ cọ mũi lên mái tóc dài của nàng dịu dàng nói: “Là lâu quá không được ngủ cái giường nào ấm áp như thế này, nên nàng không quen sao?”

Nhạc Hoành ôm Sài Chiêu, chợt thấy lòng vững chãi. Sài Chiêu thấy nàng ôm mình liến cúi đầu hôn lên trán nàng, hai người ôm nhau thật chặt, một lúc lâu không rời buông tay ra.

Cánh tay mềm mại tỉ mỉ cời đai áo bên hông thượng phụ, xong nhẹ nhàng cời áo khoác cho y, nhìn cái cổ để trần của y, dán hai gò má lên làm bầm, “Trong rừng, sao chàng lại đẩy ta đi? Sống chết mãi không chia lìa... Chàng quên rồi sao?”

Sài Chiêu cảm nhận được tình cảm của nàng, ôm chặt lấy lưng nàng, mắt xám buồn xuống tràn ngập thâm tình, “Ta cả đời này cũng sẽ không quên. Nếu nàng có chuyện gì ta sẽ không thể sống nổi. Ta đã mất nàng một lần, cho nên không bao giờ muốn nên trái nữa... Có thể ta chết, ta cũng sẽ bảo vệ nàng, nếu chỉ 1 người được sống, người đó sẽ là A Hoành.”

Sài Chiêu nhìn thẳng vào ánh mắt mọng nước của Nhạc Hoành, duỗi thẳng người ghé sát vào nàng nói, “Đại nạn không chết, tất có hạnh phúc về sau, A Hoành nói xem có đúng không?”

“Không nói giỡn với chàng nữa.” Nhạc Hoành đẩy Sài Chiêu ra, kéo chăn vây kín người mình.

Sài Chiêu cười khê còi trung y, nằm bên cạnh Nhạc Hoành, giờ tay giật cửa màn buông xuống. Thân thể nóng bỏng ôm chặt Nhạc Hoành, dán bên bờ vai mềm mại khê cọt, râu trên cằm tua tủa đâm vào da thịt non mịn của Nhạc Hoành, Nhạc Hoành khê run người, xoay người dán chặt vào Sài Chiêu.

“A Hoành...” Sài Chiêu động tình, hừng hực lửa nóng muốn dán vào thân thể mê người hồi lâu chưa chạm vào, “Có được không... có được không?”

Hai má Nhạc Hoành ửng hồng cho thấy nàng cũng muốn, đón lấy động tác của trượng phu không ngừng thờ dốc, hai người gấn bó thăm dò đối phương, hận không thể hoà tan người đó vào chính mình, mãi mãi không rời xa.

Bên trong rèm cửa ngập về động tình đã lâu không thấy, Nhạc Hoành nhắm mắt đợi trượng phu tiến vào, trán Sài Chiêu đầm mồ hôi, đang muốn động thân bỗng nhiên dừng lại, chớp mắt chạm vào khuôn mặt ửng hồng của Nhạc Hoành khó nhọc nói: “Có phải là... Vẫn chưa tới thời gian...”

“Ừm...?” Nhạc Hoành lau mồ hôi trên trán Sài Chiêu, thờ dốc nói, “Chắc là... không có gì đáng ngại đâu.”

Sài Chiêu nhìn về ngay ngực của Nhạc Hoành, bật cười hung hăng hôn lên mặt nàng mấy cái, bình ổn động tình nói: “Vẫn không phải lúc... mấy ngày nữa nàng mới đầy cữ... ta nhịn lâu rồi... hôm nay thật sự muốn nhiều, nàng chắc chắn không chịu nổi... Thôi, cũng chẳng còn mấy ngày nữa, đợi thân thể A Hoành bình phục thật tốt đã...”

Nhạc Hoành thấy y nghĩ một đằng nói một nẻo, trong lòng cũng buồn cười, há miệng cười nhìn Sài Chiêu, vén tóc qua tai, khê gãi ngực y nói: “Chàng không vội thì ta gấp cái gì? Tất cả nghe theo lời vương gia là được rồi.”

Sài Chiêu hít hơi thật sâu cầm lấy tay Nhạc Hoành, nói: “Món nợ hôm nay, bản vương sẽ ghi trong lòng, còn nhiều thời gian, nàng đừng có hối hận đêm nay đã khiêu khích bản vương.”

Nhạc Hoành cuộn chăn lằm bằm lẫn đến cuối giường, Sài Chiêu sợ mình nháo loạn với nàng sẽ không khống chế được, cười kễ khép lại hai mắt đã mệt mỏi từ lâu, chỉ trong chớp lát tiếng thờ đã đều đều.

Nhạc Hoành lặng lẽ bò đến gần y, tìm tay y nắm thật chặt, như là lại sợ y sẽ bỏ rơi mình, cho dù là để mình sống, Nhạc Hoành cũng không muốn bị y bỏ rơi.

Nước Chu, hoàng cung Huy Thành, trạm dịch.

Mùa đông buông xuống, Huy Thành đã tuyết lớn mấy ngày, trước mắt đều một màu trắng, một bước chân khi đã đặt xuống thì khó mà rút lên được, đúng là gian khổ.

Lý Trọng Nguyên đã uống hết mấy bình rượu mạnh, một mình ngồi trong tiểu đình ở hậu viện rất lâu, về mặt tối tăm, lo sợ bất an.

“Đại ca.” Ngô Hữu nhìn Lý Trọng Nguyên phía xa, hỏi đại ca Ngô Tá, “Công chúa vẫn không muốn gặp Trọng Nguyên ca sao?”

Ngô Tá lạnh lùng nhìn Lý Trọng Nguyên trong tiểu đình đang ôm bầu rượu, “Giao gió ắt gặp bão, công chúa muốn hoà ly với hần, không có sai.”

“Sao đại ca có thể nói như vậy?” Ngô Hữu vội la lên, “Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Trọng Nguyên ca có thể thành hôn với công chúa là chuyện không dễ dàng gì, chúng ta nên tìm cơ hội khuyên nhủ công chúa mới phải... hai người nếu mà hoà ly, sau này Trọng Nguyên ca sao còn mặt mũi gặp người khác?”

(Chả hiểu sao cái thằng cha Ngô Hữu này nó điên thế không biết, ngu đến mức chả biết phải trái, không biết Lý Trọng Nguyên cho hần ăn cái gì nữa, làm truyện mà cứ gắp cha này là tôi điên hết cả ruột)

“Đệ cũng biết là hần thành hôn được với công chúa là chuyện không dễ dàng hả?” Ngô Tá xoay người sang chỗ khác, “Vậy sao còn không biết quý trọng, là công chúa cuồng dại, nhìn lầm hần rồi.”

Ngô Hữu còn muốn cãi cho Lý Trọng Nguyên mấy câu, chợt thấy bên ngoài có một bóng người vội vã chạy vào đình đến bên Lý Trọng Nguyên, tuyết trắng phủ người nọ còn có hai con mắt, trần ngập kinh hoàng.

“Đó không phải là...” Ngô Hữu dụi dụi mắt nói, “Phiêu Kị tướng quân Bùi Hiên? Đêm khuya đến trạm dịch gặp Trọng Nguyên ca làm cái gì? Lễ nào trề như thế còn có quân tình cấp báo?”

Ngô Tá bỏ đi nói: “Ta về đây, nếu đệ muốn ở đây cùng phò mã thì mặc kệ đệ.”

“Đại ca...” Ngô Hữu biết huynh trưởng cũng là người cương quyết, lắc đầu thu hồi bước chân, nhìn chăm chú Lý Trọng Nguyên và Bùi Hiên trong đình, tò mò đi đến gần.

“Thất bại!” Bùi Hiên như muốn khóc nói: “Người chúng ta phải đi... người chết, người bị thương... thất bại.”

Lý Trọng Nguyên cứng đờ người dề ly rượu trong tay xuống, hai mắt đỏ ngầu co giật, “Thất bại.”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117

Bùi Hiền quỳ xuống nói: “Phò mã gia, qua Tuy Thành, suốt dọc đường về kinh thành là đường lớn, nhất định Ân gia sẽ cử trọng binh hộ tống phu thê thiếu chủ, chúng ta không có khả năng ra tay được nữa. Đợi thiếu chủ quay về hoàng cung, gặp được hoàng thượng...” Tiếng nói của Bùi Hiền càng lúc càng thấp, khuôn mặt trắng bệch như bông tuyết dưới mặt đất.

Thấy Lý Trọng Nguyên run rẩy không nói, Bùi Hiền lại bị ai nói: “Phong cách làm việc của thiếu chủ mọi người đều biết, có công tất trọng thưởng, có tội sẽ phạt nặng... Lần này chúng ta đâu phải sai lầm đơn giản đâu, sai người ám sát phu thê thiếu chủ... nhất định là phải chết rồi.”

“Sẽ không...” Lý Trọng Nguyên lắc đầu lẩm bẩm nói, “Sẽ không, sẽ không chết, thiên mệnh mới về tay ta, sao nhanh như vậy đã bị cướp mất rồi? Chắc chắn là không, chắc chắn là không?”

“Phò mã gia có tính toán gì không?” Bùi Hiền tiến lên một bước la lên: “Chúng thần đã đánh cược tính mệnh bản thân và gia đình cho ngài, giờ trắng tay, không còn đường về, tất cả... chỉ có kiên trì đến cùng.”

“Có tính toán gì không...” Lý Trọng Nguyên chột lì về sau mấy bước, bàn tay bóp chặt đến mức khớp tay kêu rôm rốp, “Còn có thể làm gì nữa? Người của chúng ta ở trong cung có tin tức gì không?” Thân thể hoàng thượng rốt cuộc thế nào rồi?”

Bùi Hiền thấp giọng nói: “Phò mã gia nói không sai, thân thể hoàng thượng sớm đã suy nhược. Người của chúng ta tìm chút bã thuốc hoàng thượng dùng dùng mang ra khỏi cung đưa cho danh y trong thành kiểm tra, trong thuốc của hoàng thượng có thất tâm liên. Thuốc này được tính cao, có thể làm cho người ta khôi phục tinh thần sáng láng, nhưng kì thực... tổn thương đến thân thể rất nhiều. Từ khi chúng ta xuất binh công Lương, thân thể hoàng thượng ngày càng sa sút, chẳng qua là cố chống chọi để uy hiếp chúng thần trong triều mà thôi...”

“Thất tâm liên?” Lý Trọng Nguyên như là buông tiếng thở dài, “Phụ hoàng sao lại phải như vậy, không biết trân trọng thân thể của mình, là vì sợ khi người đi rồi không có ai chăm lo cho giang sơn Đại Chu thay người sao? Nếu Sài Chiêu thực sự chết rồi, trong lòng phụ hoàng dự tính chọn ai làm thái tử đây... Bùi Hiền người nói xem, trên dưới Đại Chu còn có ai có khả năng tiếp nhận trách nhiệm từ phụ hoàng chứ?”

Bùi Hiền cẩn thận nhìn về mặt khó dò của Lý Trọng Nguyên, phụ họa theo nói: “Theo như thuộc hạ thấy, chỉ có phò mã gia là có đủ khả năng để đảm nhận trọng trách này.”

“Nhưng phụ hoàng lại do dự, không có dự tính này.” Lý Trọng Nguyên thở dài không ngớt nói, “Người nói xem, ta có nên giục người bên cạnh phụ hoàng chỉ điểm... để ông già một xương đó đưa ra quyết định càng nhanh mới tốt.”

Bùi Hiền khẽ nhủ mảy, run giọng nói: “Nếu thật là có thể khuyên bảo hoàng thượng đưa ra quyết định, tất nhiên là hay nhất...”

“Thiếu chủ chưa chết...” bên ngoài đình nhỏ, Ngô Hữu khó có thể tin được khẽ lẩm bẩm, “Thiếu chủ còn sống!”

“Ai?” Bùi Hiền cảnh giác hô, “Kẻ nào đang trốn bên ngoài?”

Ngô Hữu giật mình hiện người ra, ánh mắt tràn ngập sự kinh hoàng, “Trọng Nguyên đại ca... Huynh đã biết chuyện thiếu chủ chưa chết từ sớm rồi đúng không? Vì sao không bẩm báo hoàng thượng, vì sao... lại sai người đi giết thiếu chủ?”

“Ngô tướng quân...” Bùi Hiền chỉ vào Ngô Hữu cả kinh nói, “Huynh nói bậy bạ gì đó! Huynh nghe lầm rồi...”

Lý Trọng Nguyên ngăn cản Bùi Hiền, chấp hai tay sau lưng chậm chậm đi đến cạnh Ngô Hữu đang trừng mắt vì kinh ngạc, tìm Ngô Hữu như muốn rút khỏi lồng ngực, “Trọng Nguyên ca, huynh nói cho đệ biết... huynh mau nói cho đệ biết.”

“Đúng là Sài Chiêu còn sống!” Lý Trọng Nguyên gần từng chữ, “Ngô Hữu, ta là Trọng Nguyên đại ca mà đệ gọi hơn chục năm nay, đại ca gặp nạn, đệ có thể ngồi yên không để ý không?”

Ngô Hữu hiểu được thâm ý trong lời Lý Trọng Nguyên. Lý Trọng Nguyên trước mặt khí thế kinh người mà hắn chưa từng thấy, Ngô Hữu sợ hãi mà cắn chặt môi đến xanh tím, nuốt yết hầu không nói lên lời.

Lý Trọng Nguyên dề mạnh bờ vai đang muốn né tránh của Ngô Hữu, nhìn chăm chú vào ánh mắt hốt hoảng của hắn nói: “Ngô Hữu, đệ nghĩ kỹ coi, đệ muốn nhìn thấy ta chết sao?”

“Trọng Nguyên đại ca...” Ngô Hữu vội vàng lắc đầu nói, “Hay là... huynh đi nói với hoàng thượng, xem huynh vì Sài gia lập được nhiều công lao như vậy... Hoàng thượng nhất định là sẽ bỏ qua. Vô luận như thế nào, thiếu chủ vẫn còn sống...”

“Không thể nào!” Lý Trọng Nguyên phát tay áo phẫn nộ quát, “Hoàng thượng trong mắt chẳng bao giờ chân chính có ta, sao có thể tha cho ta được! Trong mắt ông ta chỉ có đứa cháu bảo bối kia, chưa từng chứa người bên ngoài! Hoàng thượng nếu biết, ta cũng chắc chắn phải chết!”

“Sẽ không!” Ngô Hữu kêu gào nói, “Lúc này, hoàng thượng sẽ không tuyệt tình như vậy, Trọng Nguyên ca, huynh không thể mắc thêm lỗi lầm nữa.”

“Nếu là trước đây...” Lý Trọng Nguyên tỏ vẻ âm ngoan, “Hoàng thượng có thể sẽ tha cho ta, nhưng nay ta phụ Tịnh Nhi... Ngô Hữu, đệ nghĩ ta còn có thể sống? Cho dù may mắn miễn tội chết, tuổi già chỉ sợ cũng là chết trong thiên lao, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời. Ta và đệ cùng nhau lớn lên, đệ nhân tâm thấy như ta vậy? Ngô Hữu... Đệ thực sự muốn thấy ta như vậy sao?”

(Đùa chứ, đang lúc ôm đau mệt mỏi mà làm đúng cái chap hai tên cầu nhân này, chả có hứng tý nào ☺)

Ngô Hữu lùi bước, tuyết lạnh tron trượt, Ngô Hữu lao đảo suýt nữa là té xuống đất, Bùi Hiền thấy Ngô Hữu không nghe theo, bàn tay lặng lẽ cầm chặt kiếm bên hông, nhìn Lý Trọng Nguyên ra điều hỏi ý kiến, Lý Trọng Nguyên ý bảo Bùi Hiền không nên hành động thiếu suy nghĩ, vẫn nhìn Ngô Hữu đe dọa, ánh mắt lạnh buốt.

“Ngô Hữu.” Lý Trọng Nguyên nhếch miệng nói: “Lý gia và Ngô gia đều là gia tướng của Sài vương phủ, núi đao biển lửa thấy chết không lùi, đến bây giờ, Ngô gia thế nào, còn Lý gia thì sao?”

Bàn tay Ngô Hữu nắm chặt bông tuyết lạnh như băng, lăm lăm nói: “Hoàng thượng cùng thiếu chủ đối xử tử tế với hai nhà chúng ta, chúng ta đều phải cảm thấy thoải mái mà chịu ơn...”

Lý Trọng Nguyên đi từng bước đến gần, “Thoả mãn? Ngô Hữu đệ nhìn Ân gia đi... Huynh đệ nhà họ Ân đi theo Sài Chiêu bao lâu? Chẳng qua mới chỉ hơn 1 năm, Ân Sùng Húc đã là đô thống nắm trong tay mấy vạn đại quân, Ân Sùng Quyết a dua nịnh hót, cũng khiến cho hoàng thượng có cái nhìn khác trước, trước mặt vẫn vỗ bả quan khen ngợi không ngừng... Huynh đệ bọn họ sớm đã vượt qua đệ. Ngô Hữu, đệ anh dũng nhiệt tình, có gì mà không bằng anh em bọn họ. Đệ và đại ca đệ, chịu cả đời bị bọn họ dẫm dưới chân sao?”

Mắt Ngô Hữu lấp lánh, lộ ra lệ nóng của nam nhi, nước nờ cười chống đỡ, “Trọng Nguyên đại ca cũng từng nói, Ân Gia Bảo xuất ra nhân lực vật lực, cho nên mới được như vậy...”

“Ngô tướng quân!” Bùi Hiền tiến lên một vội nói, “Đã là lúc nào rồi, lúc này không đứng dậy còn đợi bao thuở! Phiêu Kị quân trên dưới đã là không có đường lui, nếu huynh cũng nguyện ý trợ giúp phò mã gia một tay, phần thắng của chúng ta càng nhiều hơn mấy phần, Ngô tướng quân! Ta đây đâm máu bao năm như vậy, chắc huynh cũng không muốn nhìn thấy Bùi Hiền này mất mạng đi!”

“Các người định làm gì!” Sắc mặt Ngô Hữu trắng bệch nói.

Bùi Hiền nhìn về phía Lý Trọng Nguyên, Lý Trọng Nguyên thông thả bước đi nhìn màn đêm tràn ngập tuyết rơi: “Nếu đệ đã ở đây, ta cũng không muốn đối đệ nữa, Sài Chiêu và Nhạc Hoành đã trên đường lên kinh, đoạn đường này người của Ân Gia Bảo chắc chắn nghiêm ngặt bảo vệ phu thê họ... Trước khi Sài Chiêu vào kinh gặp hoàng thượng, ta chỉ có một con đường có thể đi.”

Bùi Hiền nhìn chăm chăm Lý Trọng Nguyên, ánh mắt Ngô Hữu như bị băng tuyết bao phủ, sợ hãi nhìn người quen thuộc mà trở lên xa lạ này.

Lý Trọng Nguyên vươn tay, chỉ trong chốc lát bàn tay đã đầy tuyết, “Trước khi Sài Chiêu gặp hoàng thượng, khiến hoàng thượng lập ta là thái tử... Đẳng cơ để vị.”

Ngô Hữu há hốc miệng, toàn thân lạnh cóng, “Đẳng cơ... Huynh điên rồi sao? Trong mấy ngày làm gì có chuyện hoàng thượng sẽ ra chiếu lập thái tử, để cho huynh lập tức đẳng cơ để vị... Huynh điên rồi, điên rồi.” Ngô Hữu chợt dừng lời, nhìn ánh mắt trong vắt trong màn đêm của Lý Trọng Nguyên, “Huynh... huynh muốn...”

“Xuyt...” Lý Trọng Nguyên giơ ngón tay trở lên môi thấp giọng nói: “Ngô Hữu đã biết bí mật của Trọng Nguyên ca, còn không muốn giúp ta sao?”

Ngô Hữu muốn bò dậy, nhưng hai chân sớm đã bị tuyết phủ lạnh cóng, xụi lơ khó mà đứng dậy, hẳn muốn hét lên, nhưng màn đêm tuyết trắng, có thể gọi tới ai chứ...

“Thiếu chủ...” Ngô hữu gần như là khóc nói, “Chúng ta không đầu lại... Từ nhỏ ta và huynh đều đi theo thiếu chủ, làm sao có thể nghịch ý thiếu chủ... Không đầu lại, Trọng Nguyên đại ca, quên đi, quên đi...”

Lý Trọng Nguyên bước nhanh về phía trước túm gáy Ngô Hữu hung hăng bịt miệng hắn, tức giận nói: “Ngay cả đệ cũng thấy ta không bằng hắn? Đệ và hoàng thượng cùng mọi người đều giống nhau, đều nghĩ giang sơn Đại Chu này là của Sài Chiêu, tất cả đều để lại cho Sài Chiêu. Cho dù Sài Chiêu rơi xuống sông Hoài chết rồi, giang sơn này cũng không đến tay Lý Trọng Nguyên ta, phải không?”

Ngô Hữu hoảng sợ nhìn khuôn mặt nhăn nhó dữ tợn của Lý Trọng Nguyên, run giọng nói, “Không phải vậy... không phải vậy.”

Lý Trọng Nguyên đẩy Ngô Hữu, rút kiếm bên hông nhắm thẳng tim hắn nói: “Lúc này ta có thể một kiếm giết ngươi. Ngô Hữu nếu không nể tình cảm từ nhỏ của chúng ta, ta đã sớm không để cho ngươi nghe được nhiều lời tâm huyết như vậy. Ta không đành lòng nhìn ngươi đi tìm cái chết, ngươi hẳn

tâm... Để ta không được sống? Ngô Hữu, ta hỏi ngươi lần cuối cùng, ngươi có ủng hộ ta không?”

“Trọng Nguyên đại ca...” Ngô Hữu cúi đầu quỳ trước mặt Lý Trọng Nguyên, “Đệ có thể giúp được huynh gì chứ? Hoàng thượng đối với Ngô gia không tệ, nếu cha biết đệ làm ra chuyện gì mưu hại thánh thượng... nhất định cũng giết đệ. Ngô Hữu không đủ sức hại thiếu chủ, cũng không có cách mưu tính với hoàng thượng... Ngô Hữu không làm được gì cả...”

Lý Trọng Nguyên chậm rãi buông trường kiếm trong tay xuống, tay đề lên bờ vai run rẩy của Ngô Hữu, hạ giọng nói: “Đệ gọi ta một tiếng Trọng Nguyên đại ca, ta sẽ là đại ca của đệ. Sài gia có thể cho huynh đệ hai người thứ gì, ta sẽ có thể cho gấp trăm gấp ngàn lần... Đợi ta quân lâm thiên hạ, tất nhiên cũng phải thống nhất sơn hà, đến lúc đó...” Lý Trọng Nguyên mơ ước nói, “Chức đại soái công Lương giao cho đệ được không? Huynh đệ họ Ngô nhất định sẽ không khiến ta thất vọng. Ngô Hữu, nếu không có nắm chắc, ta sao lại khuyên nhủ đệ? Đệ phải tin ta.”

“Tin huynh...” Tiếng Ngô Hữu mong manh như tơ nhện, nhìn Lý Trọng Nguyên buông kiếm xuống, “Đệ tin.”

Bùi Hiền thấy Lý Trọng Nguyên đã trấn an được Ngô Hữu, cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm, “Phò mã gia, chúng ta không còn nhiều thời gian, phải sắp xếp ổn thoả mới được.”

“Ta biết.” Lý Trọng Nguyên vội tra kiếm vào vỏ, “Đêm nay đã muộn quá rồi, vào cung cũng không gặp được hoàng thượng, chỉ sợ sẽ khiến Tịnh Nhi và nội thị sinh nghi... Ngày mai ta sẽ có nhiều chuyện muốn nói với nhạc phụ đại nhân, chỉ mong thân thể ông ấy khoẻ chút, có thể nghe những lời ta đã tích góp trong lòng từ lâu, cũng có thể đặt đứa con rể này vào trong mắt.”

“Ngô Hữu.” Lý Trọng Nguyên lạnh lùng nói.

“Có!” Ngô Hữu run run vội vàng lên tiếng trả lời.

“Đêm nay...” Lý Trọng Nguyên nhìn đáng vẻ run rẩy của hắn, “Đệ ở trạm dịch đi, bên ngoài gió lớn tuyết lớn, đường rất khó đi.”

“Ngô Hữu tuân theo Trọng Nguyên ca phân phó.” Ngô Hữu dựa vào thân cây tập tễnh đứng dậy, lòng bàn chân tê rần, suýt chút nữa thì trượt ngã.

Lý Trọng Nguyên xoa hai bàn tay đỏ lên vì đông lạnh, cụp mắt nói, “Tịnh Nhi muốn hoà ly với ta, chuyện Vĩnh Lạc công chúa hoà ly, chắc không phải là chuyện nhỏ rồi. Phò mã ta đây, nếu không được lòng phụ hoàng, thì cũng nên đi khóc lóc sám hối một phen. các ngươi nói xem có đúng không?”

“Phò mã gia anh minh!” Bùi Hiền vỗ tay hoan nghênh nói, “Nói đến chuyện hoà ly, hoàng thượng thế nào cũng gặp ngại.”

“Ngô Hữu, đệ nói xem?” Lý Trọng Nguyên nhìn Ngô Hữu nói.

Ngô Hữu chật vật mở miệng nói: “Quả thực có khả năng. Công chúa cho dù biết, cũng sẽ không hoà nghị...”

“Đệ cũng nói là có khả năng, vậy thực sự có khả năng.” Lý Trọng Nguyên cười nói “Thiên mệnh gần ngay gang tấc, trời xanh cho ta một con đường, nếu đã không có đường lui, vậy ta bỏ ra tất cả đánh một trận. Trước đây liều chết cố thủ ở Vân Đô đến cùng, Sài gia không phải là đánh cược số mệnh sao? Hắn có thể, ta cũng có thể.”

Hoàng cung

Giờ Tý đã tới, thấy ngự thư phòng ánh đèn sáng rực, Sài Tịnh bụng chén thuốc nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, thấp giọng nói: “Phụ hoàng, uống thêm một chén thuốc đi.”

Sài Dật ngửa mặt nhìn khuôn mặt tiêu tụy của nữ nhi, đau lòng nói: “Sao con còn chưa đi nghỉ? Cũng không nhìn coi mình biến thành cái dạng gì rồi, mấy ngày gần đây trông thấy, đâu còn dáng vẻ công chúa Vĩnh Lạc tôn quý của Đại Chu? Khác gì đám nữ nhân bị phu quân ruồng bỏ trên phố chứ!”

“Phụ hoàng.” Sài Tịnh buông chén thuốc cười trừ nói, “Tịnh Nhi chẳng qua mấy ngày nay ăn uống không tốt cho nên mới gầy đi chút thôi.”

Sài Dật đang muốn mở miệng, một trận ho kịch liệt kéo tới, một lúc lâu mới có thể thoáng bình phục, tay vừa chạm đến chén thuốc đang bốc khói liên tục lại, “Phối phụ hoàng mấy ngày nay đã tốt hơn chút rồi, thuốc này cũng không cần uống nhiều.”

“Tịnh Nhi nghe nói...” Sài Tịnh nhìn khuôn mặt ngày càng già yếu của phụ thân nói, “Ngài sai thái y thay đổi đơn thuốc? Không biết... thuốc gì mã hữu hiệu như vậy?”

“Có thể chữa được bệnh của phụ hoàng thì chính là thuốc tốt.” Sài Dật đề tay nữ nhi lại nói, “Phụ hoàng biết thân thể của mình, con không phải lo lắng. Nói cho phụ hoàng biết, đám thị vệ đi dò tìm ở sông Hoài có tin của A Chiêu không?”

Sài Tịnh buồn bã lắc đầu nói, “Cũng không có tin gì của đại ca và A Hoành... Nhưng kỳ quái là, Tống Khải phái đi chỉ đưa tin cho con ba ngày đầu, còn hơn mười ngày nay không có tin gì.”

“Tống Khải?” Sài Dật vuốt râu suy nghĩ sâu xa nói, “Tống Khải ở Sài vương phủ nhiều năm, thực sự đắc lực, là một người suy nghĩ chu toàn. Bất luận có tin tức của A Chiêu hay không, nhất định cũng sẽ báo tin cho con.”

“Cho nên con mới thấy lạ.” Sài Tịnh cau mày nói, “Tống Khải cũng không phải người không biết nặng nhẹ, chẳng lẽ... gặp phải chuyện gì...”

Sài Dật buông tiếng thở dài nói: “Trẫm luôn cảm thấy A Chiêu sẽ không dễ dàng chết như vậy. Ngày mai con lại phải người đi, trẫm muốn sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118

“Tĩnh Nhi biết.” Sài Tĩnh nhẹ nhàng đám lưng cho Sài Dật, “Phụ hoàng không nên suy nghĩ việc này quá nhiều, an tâm tĩnh dưỡng long thể. Người còn, Đại Chu mới còn.”

Sài Dật hít một hơi thật sâu, nhìn đồng tử chương cao hơn 1 thước nói: “Trẫm luôn nghĩ, làm đế vương rồi cuộc có gì tốt? Ban đêm, dân chúng tầm thường sớm đã yên ổn nghỉ ngơi trên giường ấm, điều lo lắng chẳng qua là chén cơm ngày mai, trẫm vẫn canh gác bên đèn không được yên giấc, lo lắng là cuộc sống của con dân Đại Chu... Thứ trẫm ăn cũng chỉ là một chén cơm, một miếng nước, ngủ cũng chỉ là một cái giường... Ngày không sánh bằng bách tính muôn dân, ngủ trái tim cũng chẳng được nghỉ ngơi. Tĩnh Nhi, long ý hiền hách, lại như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, cũng không phải là chuyện tốt gì.”

“Tĩnh nhi biết.” Sài TÍNH vẫn không ngừng động tác trên tay, “Phụ hoàng ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, là vì sự an vui của con dân thiên hạ, không phải vì yên vui của bản thân, đương nhiên sẽ khổ hơn rất nhiều. Đáng tiếc nhiều người không biết long ý trên Trạch Thiên đại điện quá gian khổ...”

Sài Dật cảm thấy sứ khuấy đều nước thuốc đen trong chén, đôi mắt già nua dừng lại nói: “Lý Trọng Nguyên... Tĩnh nhi thực sự quyết định hoà ly với nó?”

Sài Tĩnh dừng tay, trầm mặc một lúc nói: “Tĩnh Nhi đã nghĩ rất kỹ, nếu hấn không đồng ý, chỉ nhờ phụ hoàng cho nữ nhi một phong hưu thư đưa cho hấn...”

“Ba năm phu thê, con thật sự cam lòng?” Sài Dật nói sâu xa: “Hay là con còn có dụng ý khác...”

Sài Tĩnh khỏ sở nói: “Phu quân này là do con gái lựa chọn, ngọt bùi đắng cay con gái là người rõ ràng nhất. Không nói đến chuyện lần này Lý Trọng Nguyên có mang nữ nhân tên Thẩm Khấp Nguyệt lai lịch bất minh kia về hay không... Cho dù một mình hấn quay về, cũng không còn là Lý Trọng Nguyên khi xưa nữa.”

Sài Dật vỗ vỗ bàn tay lạnh như băng của con gái, gân xanh nổi đầy thái dương lại nặng nề ho khan mấy tiếng, nét mặt tái đi, cố gắng nói: “Phụ hoàng xưng đế gấp gáp, tuổi tác cũng không tha người, không có nhi tử nối dõi để trấn áp bao người... Tĩnh Nhi, trẫm có thể sống thêm một ngày, sẽ lo nghĩ cho Đại Chu thêm một ngày, nếu...” Khuôn mặt Sài Dật già nua, tang thương, “Nếu có một ngày trẫm ra đi...”

“Phụ hoàng!” Sài Tĩnh ngắt lời nói, “Đừng nói nữa.”

Sài Dật cố gắng cười nói: “Ai có thể sống mãi không chết? Nếu trẫm ra đi, để vị này, nên để cho ai ngồi lên?”

Sài Tĩnh lau khoé mắt nói, “Phụ hoàng được Nam Cung gia nhường ngôi xưng đế, nếu thực sự không tìm về được đại ca, để vị này phải người thực sự có tài mới ngồi lên được. Phụ hoàng nhất định phải bảo trọng yêu quý long thể, thay bách tính Đại Chu tìm một vị minh quân.”

Sài Dật thương tiếc nhìn Sài Tĩnh, tuy là nữ nhi mà không thua kém nam nhi, bàn tay có sức nắm lấy cổ tay gầy yếu của nàng, “Người đó, chắc chắn sẽ không phải Lý Trọng Nguyên...”

“Tĩnh Nhi biết.” Sài Tĩnh thoải mái nói, “Hai chúng con hoà ly xong, hấn sẽ không có cơ hội ngồi vào đế vị Đại Chu nữa, giấc mộng không thành này, hấn cũng nên sớm tỉnh đi...”

Tuy Thành, Ân Gia Bảo.

Mục Dung ôm Thành Nhi, nhìn chăm chú vào Ân Sùng Húc đang chuẩn bị rời đi, mắt hạnh rung rung, cố nén không rơi lệ. Ân Sùng Húc sửa sang xong hành trang trên lưng ngựa, xoay người đi vào chỗ hai mẹ con Mục Dung, nhẹ nhàng chạm vào gò má nhi tử đang ngủ say, khẽ nói: “Nàng chăm sóc cho Thành Nhi tốt như vậy, bậc phụ quân là ta thua thiệt nàng nhiều lắm. Đội trợ giúp vương gia xong lần này, ta nhất định sẽ không rời xa mẹ con nàng nữa.”

Nước mắt liền chảy xuống, Mục Dung nức nở nói: “Sùng Húc, chàng đừng quên những lời đã nói hôm nay.”

“Sẽ không quên.” Vuốt ve khuôn mặt Mục Dung, nhìn nàng khẳng định nói: “Tuyệt đối sẽ không quên.”

“Sùng Húc.” Ân Khôn ho khan nói, “Vương gia đang chờ con đó.”

Ân Sùng Húc lưu luyến nhìn Thành Nhi trong tay Mục Dung, hít sâu một hơi xoay người lên ngựa, “Đi!”

Đoàn ngựa thò như bay về phía mặt trời mọc, Mục Dung chạy vội gọi theo, “Sùng Húc, đi sớm về sớm.” Ân Nghiệp Thành trong lòng bị mẩu thân đánh thức, cũng cảm giác được phụ thân rời đi, oa một tiếng khóc lớn không thôi.

Ân Khôn thông thả đến bên Mục Dung đang rơi lệ, ý vị thâm trường nói: “Hai nhi tử của Ân gia, ai cũng có sở trường riêng, song kiếm hợp bích, mọi việc đều thuận lợi. Mục Dung, cho dù là vì lý do gì mà Sùng Húc lần thứ hai rút kiếm, con đều phải vì đại cục mà suy nghĩ, chớ vì cái nhìn hạn hẹp của nữ nhân mà cản bước cơ hội của Ân gia ta.”

“Cha.” Mục Dung quật cường nhìn khuôn mặt cay nghiệt của Ân Khôn nói: “Cha cũng nhìn ra được, người trong lòng Sùng Húc...”

Ân Khôn quảng cho Mục Dung ánh mắt cảnh cáo, dù sao Mục Dung cũng có chút sợ ông, nuốt lại lời không dám nói tiếp. Ân Khôn nhìn đoàn ngựa thò nhanh chóng mất bóng, uy nghiêm nói: “Con chỉ cần biết con là người bên gối của nó, trong lòng nó có ai, cả đời này đều tuyệt đối không thể.”

Ân Khôn đột ngột xoay người bước nhanh hướng Ân Gia Bảo, Mục Dung chớp mắt một cái, chuỗi dài nước mắt lăn xuống, trọn mắt nhìn xa chỉ còn lại bụi đất đoàn ngựa thò để lại, ánh mắt mông lung không còn thấy gì nữa.

Hoàng cung Đại Chu.

Trong ngự thư phòng, thái y Diệp Huân giúp Sài Dật uống chén thuốc có thất tâm liên, nước không thể tả, Sài Dật uống xong một hơi đã nôn mấy tiếng, bình ổn một lúc mới thoải mái hơn.

“Trẫm đã nhiều ngày cảm thấy...” Sài Dật cau mày nói, “Thân thể tựa hồ không được có tinh thần, có lúc vẫn cảm thấy thở gấp gấp tim đập nhanh, Diệp thái y, đây là vì sao?”

Diệp Huân như đã dự liệu trước, buông tiếng thở dài nói: “Bẩm hoàng thượng, thuốc có công dụng mạnh đều có tác dụng phụ như vậy, mới dùng thấy hiệu quả rất tốt, nhưng càng về sau lại càng yếu đi... Theo như ty chức thấy, thuốc này hoàng thượng vẫn nên ngừng đi.”

“Không thể.” Sài Dật quả quyết, “Trẫm vẫn chậm trễ, còn có quá nhiều chuyện dự định chưa làm được, thuốc này, trẫm tuyệt đối không ngừng được.”

“Nhưng mà!” Diệp Huân lấy hết dũng khí nói, “Hoàng thượng đã có dấu hiệu tim đập nhanh, tim loạn nhịp sẽ hao tổn mạch máu, tuổi cao không tha người, cứ kéo dài như vậy, long thể nhất định sẽ không chịu được được tính của thất tâm liên, mong hoàng thượng nghĩ lại.”

Sài Dật phát phát tay ý bảo Diệp Huân đi ra ngoài, Diệp Huân muốn nói lại thôi, lắc đầu đành phải thuận theo rồi khỏi.

Thấy Diệp thái y đi ra, thị vệ bên ngoài ngự thư phòng liền đi vào nói: “Hoàng thượng, phò mã cầu kiến.”

“Lý Trọng Nguyên?” Sắc mặt Sài Dật có chút khó coi, “Nó tới đây làm gì? Nó còn có mặt mũi đến gặp trẫm? Đuổi đi.”

Thị vệ tỏ vẻ khó xử nói: “Phò mã nói... Muốn gặp hoàng thượng để bàn về chuyện hoà ly với công chúa...”

“Hoà ly?” Nếp nhăn trên mặt Sài Dật sâu như đao khắc, tức giận nói: “Tĩnh Nhi đã nói với nó mấy lần, nó đều lảng tránh, cuối cùng nhịn không được định tới cầu xin trẫm sao... Cũng được, cho truyền.”

Diệp Huân dừng bước, suy nghĩ một chút xoay người dặn dò: “Hoàng thượng, người nhất thiết không được nổi giận.” Diệp Huân chỉ chỉ tim mình, “Long thể là quan trọng.”

Sài Dật khẽ gật đầu, ngồi ngay ngắn trên ghế sau bàn, cầm bút lông sói lên lật xem một quyển tấu chương.

“Nhi thần, khấu kiến phụ hoàng!”

Lý Trọng Nguyên đi vào ngự thư phòng, quỳ gối xuống cung kính nói.

Sài Dật phê duyệt tấu chương, không ngẩng đầu lên nói: “Tiếng phụ hoàng này, Trọng Nguyên mới gọi mấy ngày, cũng không biết về sau có còn cơ hội kéo dài duyên phận này không.”

Lý Trọng Nguyên thấy Sài Dật vẫn chưa cho mình bình thân, cũng không dám động đây, nhu thuận nói: “Nhi thần có lỗi, hết thảy đều là lỗi của nhi thần, mong rằng phụ hoàng nể tình nhi thần thay Sài gia cúc cung tận tụy, tha thứ cho nhi thần lúc này!”

“Tha thứ?” Sài Dật thả bút lông sói xuống cười cười nói: “Ngươi xin trẫm tha thứ chuyện gì? Người người có lỗi không phải là trẫm, là công chúa Vĩnh Lạc của trẫm. Trẫm không có ý định trách phạt gì ngươi cả, chỉ tiếc...” Sài Dật lắc đầu nói, “Trẫm chỉ có một đứa con là Vĩnh Lạc công chúa, nó là bảo bối trong tim trẫm, người khác có thể làm tổn thương trẫm, nhưng nếu là tổn thương con gái trẫm... trẫm vĩnh viễn không bao giờ tha thứ!”

Bên ngoài ngự thư phòng.

Ngô Tá dẫn theo mấy người lo lắng đi qua, thấy cửa thư phòng đóng chặt, thị vệ cũng rút xa vài bước, cảnh giác nhìn bốn phía.

“Ngô tướng quân sao lại rảnh rỗi vào cung thế này?” Thủ lĩnh đám thị vệ Mạc Uyên cúi đầu hỏi, “Hay là có việc cần cầu kiến hoàng thượng...”

“Không phải.” Về mặt Ngô Tá thoáng bối rối, “Chỉ là vô tình đi ngang qua mà thôi.” Ngô Tá giả vờ tự nhiên đi đến gần ngự thư phòng, nhìn qua đám thị vệ thân tín của Sài Dật.

Mạc Uyên đến gần cười hàn huyền nói: “Ngô tướng quân chiến thắng trở về, hoàng thượng vẫn đặc biệt lệnh cho ngài kiêm quản cấm vệ quân của hoàng cung, trọng trách thực sự rất nặng, nhân rồi cũng phải tiến cung tuần tra một lượt.”

“Chuyện hoàng thượng phó thác, làm sao dám lơ là?” Ngô Tá tỏ vẻ khiêm tốn nói: “Hôm nay chỉ có mấy người các người canh giữ ngoài ngự thư phòng sao?”

Mạc Uyên gật đầu nói: “Khi hoàng thượng phê duyệt tấu chương cũng không cần dùng nhiều người, vẫn là mấy người thuộc hạ do chính Ngô tướng quân đích thân lựa chọn.”

“Ừm...” Ngô Tá khẽ đáp, “Vừa rồi ta đi qua phòng nghỉ của thị vệ, thấy đám người của người đang bàn cãi gì đó, người đi qua xem thế nào đi, đều là người của người, ta là cấp trên của người, nếu đứng ra phân xử thì có vẻ không tốt lắm...”

Mặt Mạc Uyên biến sắc, vội nói: “Đa tạ Ngô tướng quân dạy bảo, thuộc hạ đi xem ngay... Cái cọ trong cung, để hoàng thượng biết được sẽ phạt rất nặng... Chỉ là...” Mạc Uyên tỏ vẻ khó xử, “Phía ngự thư phòng bên này...”

Ngô Tá cười nói: “Mạc thủ lĩnh không phải lo lắng bên này, ta tạm thời thay người canh gác là được.”

“Vậy đa tạ Ngô tướng quân, thuộc hạ đi một lát sẽ trở lại.” Mạc Uyên hành lễ một cái vội vàng hướng hậu viện chạy đi.

Ngô Tá vỗ vỗ vai thị vệ còn lại, nói: “Mấy huynh đệ các người đều là người nóng tính, Mạc thủ lĩnh cũng vậy, người vẫn nên đi xem mọi chuyện thế nào thì hơn.”

Người nọ vội nói, “Đa tạ Ngô tướng quân chỉ điểm, thuộc hạ đi ngay!”

Ngô Tá nhìn chằm chằm theo bóng lưng một trước một sau của hai người này, dùng tay áo xoa mồ hôi trên trán. Phiêu Kị Bùi Hiến cải trang cùng đám hộ vệ phía sau nhìn về mặt Ngô Tá thấp giọng nhắc nhở, “Ngô Hữu tướng quân, ngài vừa lau mồ hôi, nốt ruồi đen trên trán cũng bị lau đi rồi...”

Ngô Hữu cúi đầu nhìn lòng bàn tay có vết mực đen, hung hăng nói, “Lúc nào rồi còn để ý mấy chuyện vặt vãnh? Cùng cầu trời cho mọi chuyện nhanh chóng kết thúc đi.”

Trong ngự thư phòng

“Vĩnh viễn không bao giờ tha thứ...” Lý Trọng Nguyên thấp giọng thì thầm, “Vĩnh viễn không bao giờ tha thứ... Phụ hoàng, Trọng Nguyên từ nhỏ lớn lên ở Sài vương phủ, không dám nói lập được bao nhiêu công lao, nhưng cũng chưa từng hèn nhất lui bước. Kỳ Vương diện hạ có công lớn là sự thật, nhi thần không có công lao cũng có khổ lao, phụ hoàng lại không để chút nào trong lòng... Một câu vĩnh viễn không bao giờ tha thứ... Là muốn phủ đi tất cả bao năm gian khổ của nhi thần sao!?”

“Người nghĩ nhiều rồi.” Sài Dật ho khan vài tiếng nói, “Chuyện người và công chúa hoà ly là chuyện của hai vợ chồng người, trẫm không thể quyết định thay công chúa. Người biết từ nhỏ công chúa đã coi trọng người, không phải người thì không gả đi, vậy mà người vẫn làm ra chuyện như vậy. Người không làm được con rể của trẫm, không làm được phò mã của Vĩnh Lạc công chúa... nhưng trẫm vẫn coi người là thần tử Đại Chu, chẳng qua không còn là phò mã Lý Trọng Nguyên mà thôi, cũng có thể vì con dân Đại Chu, vì trẫm mà tận lực.”

“Phụ hoàng...” Lý Trọng Nguyên cao giọng

“Đừng gọi trẫm là phụ hoàng nữa.” Sài Dật sắc bén nói: “Hoà ly là chuyện đã định, người sớm đi gặp công chúa chấm dứt việc này sớm ngày nào là giải thoát ngay đó.”

“Phụ... Hoàng thượng...” Lý Trọng Nguyên không cam lòng đứng lên nói, “Người ta nói con rể cũng như một nửa con trai, Lý Trọng Nguyên ta đã ở rể Sài gia, nhưng hoàng thượng có coi ta thực sự là con không...”

“Con?” Đôi mắt thâm sâu của Sài Dật nhìn chăm chú nam nhân trẻ tuổi quen thuộc mà có chút xa lạ trước mắt, “Người biết mình là con rể thì tốt rồi.”

Ấn đường Lý Trọng Nguyên khẽ nhăn lại, đè nén thờ gấp nói: “Nhưng Trọng Nguyên chưa bao giờ là đứa con mà hoàng thượng mong đợi, cho dù ta bán mạng cho Sài gia, cũng không được hoàng thượng ưu ái.”

“Có Tịnh Nhi ưu ái người, người còn vọng tưởng xa vời cái gì?” giọng nói Sài Dật đã đè nén lửa giận, “Con người ta sống trên đời khó được như ý muốn, Trọng Nguyên người nên cảm thấy thỏa mãn đi.”

Về mặt Lý Trọng Nguyên ngưng trọng, khẽ nhếch môi lẩm bẩm, “Trọng Nguyên đã hiểu... Trọng Nguyên đã hiểu...” Lý Trọng Nguyên chậm rãi nhắm mắt lại, run giọng nói: “Cũng bởi vì Tịnh Nhi chung tình với ta, cho nên Trọng Nguyên ta mới không được hoàng thượng ưu ái, không đảm nhiệm được trọng trách thống nhất thiên hạ của Sài gia... Tất cả... đơn giản là vì ta đã lấy Tịnh Nhi.” Lý Trọng Nguyên mở mắt ra, khoé môi cong lên băng lãnh, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm sâu của Sài Dật nói: “Hoàng thượng, đến bây giờ Trọng Nguyên mới hiểu được... Từ ngày ta cưới Tịnh Nhi, ta chính là tự tay cắt đứt tiền đồ của mình.”

Sài Dật vuốt chòm râu hoa râm trầm mặc không nói, cúi đầu nhặt bút lông sói lên, cầm lấy 1 quyển tấu chương tùy ý lật mở nói: “Trẫm còn nhiều tấu chương phải phê, người lui ra đi.”

Lý Trọng Nguyên đứng chờ người không có ý tứ rời đi, Sài Dật nhìn Lý Trọng Nguyên đứng bất động, thở dài nói: “Người cứ coi như tình thâm duyên cạn đi, phu thê có chuyện không như ý nguyện cũng là thường tình. Trẫm sẽ cho người thu xếp ổn thỏa chuyện người và công chúa hoà ly, cũng là nể mặt phò mã...”

“Hoàng thượng!” Lý Trọng Nguyên tiến lên dứt khoát nói, “Như vậy có phải là, ta không còn là phò mã của Vĩnh Lạc công chúa thì có thể bước cao con đường tiền đồ của chính mình?”

Sài Dật giật mình sững sờ một lúc nói: “Trẫm không hiểu ý người nói.”

“Hoàng thượng cơ trí vô song, làm sao không hiểu được ý của Trọng Nguyên?” Về mặt thư sinh bỗng nhiên tràn ngập đắc ý, “Ý của ta là... Nếu ta đã không còn là phò mã, Lý Trọng Nguyên ta đây có thể tranh giành nhiều hơn không?”

“Làm càn!” Sài Dật chỉ tay vào Lý Trọng Nguyên nói: “Cút ra ngoài!”

Lý Trọng Nguyên nhìn sắc mặt Sài Dật chuyển sang xanh tím, thấp giọng khuyên nhủ: “Hoàng thượng chó nổi giận, thất tâm liên tụy công hiệu nhưng sẽ tổn hao thân thể rất lớn, đặc biệt là nhịp tim của hoàng thượng...”

“Lý Trọng Nguyên... Người...” Sài Dật ho dữ dội không nói ra lời, quơ lấy chiếc khăn có tẩm thuốc bịt mũi lại thở hổn hển. Lý Trọng Nguyên thấy chiếc khăn trắng tinh từ từ nhuộm màu đỏ thì môi nhếch lên rất đắc ý.

“Trọng Nguyên lo lắng long thể của hoàng thượng cho nên mới bí mật điều tra và biết được.” Lý Trọng Nguyên thông thả bước đến bên cạnh bàn phê duyệt tấu chương, nhử mày nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Sài Dật, ánh mắt dừng ở đồng tấu chương cao trên bàn, “Long thể hoàng thượng đang bệnh, không thể làm việc tổn hao sức lực như vậy, hẳn là nên sớm chọn người thay mình phân ưu mới phải...”

“Cút ra ngoài!” Sài Dật vung tay đẩy Lý Trọng Nguyên nói, “Người đâu! Đem Lý Trọng Nguyên đuổi ra ngoài! Người đâu!”

“Người đâu!!!”

Bên ngoài ngự thư phòng, không có ai trả lời.... Qua đèn trên cây ở phía sau kêu lên mấy tiếng khàn khàn, tiếng kêu quanh quẩn đáng sợ...

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Sài Dật trầm nghĩ không ổn rồi, run rẩy chống bàn đứng dậy, muốn đi ra ngoài cửa thư phòng. Lý Trọng Nguyên đi nhanh lên đỡ lấy cánh tay Sài Dật, thấp giọng nói: “Hoàng thượng không khỏe, cần ngồi xuống nghỉ ngơi cho tốt, bên ngoài gió tuyết không ngừng, thực sự không tốt cho thân thể người. Hoàng thượng ngồi xuống rồi nói.”

Sài Dật bị Lý Trọng Nguyên ép ngồi xuống ghế, khuôn mặt nhăn nhó khó nhọc nói thành lời, “To gan! Trẫm muốn gặp... công chúa!”

“Trọng Nguyên sao lại không muốn gặp công chúa chứ?” Hai cánh tay Lý Trọng Nguyên đè chặt thân thể không ngừng run rẩy của Sài Dật, “Hoàng thượng chỉ cần làm theo những gì ta nói, là có thể gặp được công chúa, Tịnh Nhi của ngài rồi.”

Hai mắt Sài Dật tràn ngập phẫn nộ, gờ tay run rẩy chỉ Lý Trọng Nguyên “Người... đi ra... cút mau...”

Lý Trọng Nguyên tìm được chiếu thư chưa viết, từ từ mở ra trước mặt Sài Dật, cầm bút lông nhét vào tay Sài Dật, lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng chỉ cần như lời Trọng Nguyên nói mà lập chiếu thư...”

Sài Dật tức giận đến mức cả người thâm đen lại, máu từ khoe môi chảy ra, Sài Dật dùng toàn sức ném bút lông sói, vung chiếu thư đi tức giận nói: “Đại nghịch bất đạo! Tội đáng xử tử! Trẫm, phải giết người!”

Sài Dật muốn đi ra ngoài, nhưng mới đứng dậy đã lão đảo ngã xuống đất, lồng ngực đau đớn, thở dốc từng ngum lớn.

Lý Trọng Nguyên nhìn ông già bất lực trước mặt, lắc đầu nói: “Trọng Nguyên từ nhỏ lớn lên bên ngài, cũng đã gọi ngài là phụ vương bao năm, hôm nay ta thấy ngài như vậy lòng cũng đau đớn. Hoàng thượng... nếu có thể tiếp tục gọi ngài một tiếng phụ hoàng, tiếp tục làm nhi thần của ngài thì tốt biết bao. Đáng tiếc ngài lại quăng ta đi không thêm để ý, Trọng Nguyên cũng là nam nhi lòng ôm chí lớn, thực sự không thể không trừ tính cho bản thân, cho dù có lỗi với hoàng thượng, ngài cứ nhìn xem, Lý Trọng Nguyên ta đây cũng có thể thống nhất thiên hạ, mang lại an vui cho bách tính. Đừng hận hành vi đại

ngịch hôm nay của ta.”

Sài Dật nghe vào tai, cổ họng mẫn chất, nôn ra máu đỏ tươi, ho không ngừng.

Lý Trọng Nguyên cũng không vội đỡ ông dậy, bình tĩnh nhặt bút lông sói và chiếu thư dưới đất lên, đặt lên bàn yêu quý mà vuốt ve, tự mình ngồi xuống ghế của Sài Dật, khẽ thở dài nói: “Nếu hoàng thượng không có sức để cầm bút, vậy chỉ có thể để Trọng Nguyên tự mình ra tay. Hoàng thượng có còn nhớ không, năm đó ở Thương Sơn, ngài đã nhiều lần bảo Trọng Nguyên thay người viết thư... nét chữ của hoàng thượng, Trọng Nguyên sớm đã quen thuộc, có thể giả mạo...”

Cổ họng Sài Dật tràn ra tiếng rên rỉ, định bò dậy giật lấy đồ trong tay Lý Trọng Nguyên, nhưng không có sức cũng không thể cầm được nét bút bay múa của hắn.

“Trẫm được Nam Cung gia nhường ngôi, cảm nhận sâu sắc tài đức sáng suốt của bậc quân vương, nhưng dưới gối không có con nối dõi chia sầu, trăm tuổi tác đã cao, long thể bất an, nước không thể không có thái tử quán xuyến, nguyện theo luật nhường ngôi, chọn mình quân kế vị trẫm. Phò mã Lý Trọng Nguyên, chín chắn có thừa, chiến công hiển hách, là con rể của trẫm, lập thành thái tử Đại Chu...”

Từng câu từng chữ được Lý Trọng Nguyên bình tĩnh viết xuống, cúi người nhìn Sài Dật yếu ớt nói: “Viết như vậy ngài thoả mãn chưa?”

Sài Dật bỗng tròn to mắt, bóp cổ Lý Trọng Nguyên nói, “Đáng chết, ngươi đáng chết.”

Sài Dật cho dù là cố sức nhưng đối với Lý Trọng Nguyên, đây chỉ là ông già gần đất xa trời còn chút hơi tàn cho nên hắn chỉ cần khẽ đẩy, Sài Dật đã ngã dúi dụi xuống đất khó mà đứng dậy được, không ngừng nôn ra máu, kêu rên một tiếng bất tỉnh nhân sự.

Lý Trọng Nguyên cầm lấy ngọc tỷ, đóng thật mạnh, nhìn nét chữ giống y hệt Sài Dật khẽ mỉm cười.

Bên ngoài ngự thư phòng, Ngô Hữu mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân Mạc Uyên trở về, vội vàng ghé đầu vào ngự thư phòng ho khan vài tiếng. Lý Trọng Nguyên buông nghiêng mực trên bàn xuống, nâng Sài Dật dậy hô lớn, “Phụ hoàng! Phụ hoàng, ngài làm sao vậy!!”

Ngô Hữu đẩy cửa phòng ta, thấy mặt Sài Dật đã đen thui, trên y phục dính đầy máu tươi, giật mình loạng choạng đỡ lấy khung cửa, “Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng làm sao vậy!?” Mạc Uyên chạy vọt vào, thấy cảnh tượng này kinh sợ mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, “Thái y... Nhanh đi tuyên thái y!”

Ngô Hữu xoay người chạy nhanh về phía thái y viện, mấy người phía sau cũng yên lặng tản đi.

Sài Tĩnh nghe được tin đến nơi thì Sài Dật đã nằm trên giường bất tỉnh nhân sự, môi khô nứt máu đã thâm đen hơi hé ra, như là có rất nhiều lời muốn nói với nữ nhi.

“Phụ hoàng...” Sài Tĩnh quỳ rạp xuống bên giường Sài Dật, lay lay cổ tay lạnh cứng gầy khô của Sài Dật, “Phụ hoàng...”

Diệp Huân bên giường run rẩy, ngẩng đầu nhìn về mặt tối tăm khó dò của Lý Trọng Nguyên, rồi lại vội vàng cúi đầu xuống.

“Diệp thái y!” Sài Tĩnh cau khô khoé mắt nhìn Diệp Huân nói: “Bệnh của phụ hoàng vẫn do người điều trị, tại sao bỗng nhiên lại như vậy?”

Diệp Huân vội quỳ xuống nói: “Bẩm công chúa, thân thể hoàng thượng ngày càng suy nhược, ngày ngày đều dựa vào thất tâm liên để kéo dài tính mạng, tập trung tinh thần. Thuốc này công hiệu mạnh, thân đã nói với hoàng thượng nhiều lần, nhưng hoàng thượng vẫn cố chấp dùng... Vừa rồi thuộc hạ bắt mạch cho hoàng thượng, đúng như những gì thuộc hạ đã nói, tâm mạch hoàng thượng đã hư hao... không cứu được lâu nữa.”

“Không cứu được lâu nữa...” Sài Tĩnh thì thào lùi bước, “Đêm qua bản cung gặp phụ hoàng, phụ hoàng vẫn khoẻ mạnh, nhưng chỉ một ngày, đã không thể qua được. Diệp thái y, người làm thái y hơn 10 năm, long thể của hoàng thượng ảnh hưởng đến thiên hạ, lẽ nào không thể đoán được hoàng thượng còn có được đến lúc nào? Nói không lâu nữa... tóm lại phụ hoàng bây giờ là vì bệnh tình ra như vậy hay là kẻ khác gây ra?”

Chân Diệp Huân mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch không dám lên tiếng. Lý Trọng Nguyên thấy Sài Tĩnh đau lòng bi ai, đến gần nàng dịu dàng nói: “Tĩnh Nhi...”

“Lý Trọng Nguyên...” Sài Tĩnh cất lời hắt, “Khi phụ hoàng gặp chuyện... Người cũng ở ngự thư phòng phải không...”

Lý Trọng Nguyên gật đầu nói, “Ta ở ngự thư phòng cùng hoàng thượng nói về chuyện nàng muốn hoà ly, hoàng thượng vẫn bình thường, đột nhiên... đột nhiên ngã xuống đất, nôn ra máu... Lúc Diệp thái y chạy đến thì đã như vậy... Diệp thái y cũng nói thất tâm liên sẽ tổn hao tâm mạch, hoàng thượng dùng thuốc này đã lâu... sợ là đã ảnh hưởng nhiều, cho nên lúc này mới...”

Sài Tĩnh lạnh lùng đẩy cánh tay Lý Trọng Nguyên gang ra, ngồi xuống cạnh giường Sài Dật, cầm khăn ẩm lau mồ hôi cho phụ thân, ghé sát tay ông nói: “Phụ hoàng, người mở mắt nhìn Tĩnh Nhi đi, đại sự chưa xong, phụ hoàng sao có thể bỏ Tĩnh Nhi, bỏ Đại Chu đi được. Phụ hoàng người tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi.”

Sài Dật rên lên mấy tiếng, bàn tay gầy nổi đầy gân xanh muốn chạm vào nữ nhi bên cạnh, Sài Tĩnh nắm chặt tay phụ thân, nước mắt như mưa rơi xuống tay Sài Dật.

Lý Trọng Nguyên thử đi lên đỡ lấy bờ vai run rẩy của Sài Tịnh, thấp giọng khuyên: “Phụ hoàng như vậy, ta cũng đau lòng. Máy ngày nay nàng gầy đi nhiều, vạn lần cũng phải bảo trọng thân thể mới được.”

Sài Tịnh im lặng trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn xung quanh tâm cung nói, “Khi Lý Trọng Nguyên gặp hoàng thượng, ai canh giữ ngoài ngự thư phòng?”

Mạc Uyên vội vàng quỳ xuống nói, “Bẩm công chúa, là thuộc hạ.”

“Mạc thủ lĩnh...” Sài Tịnh hồ nghi nhìn Mạc Uyên: “Người vẫn canh gác ngoài cửa không đi đâu sao?”

Ban đầu Mạc Uyên gật đầu liên tục xong chợt lắc đầu nói: “Khi thuộc hạ đổi ca, Ngô Tá tướng quân có đi tuần tra đến ngự thư phòng nói với thuộc hạ, bên phòng nghỉ của thị vệ xảy ra tranh chấp, bảo thuộc hạ nhanh qua nhìn xem. Sau đó chính Ngô tướng quân thay thuộc hạ canh gác. Khi thuộc hạ chạy về, hoàng thượng đã...” Giọng Mạc Uyên càng lúc càng thấp, sợ hãi nhìn về mặt Lý Trọng Nguyên, ánh mắt hắn đang nhìn chăm chăm mình.

“Ngô Tá?!” Sài Tịnh chậm rãi nhắm mắt, “Phải người đi gọi Ngô Tá tướng quân, bản cung có lời muốn hỏi hắn.”

Vân Đô cách Huy Thành 200 dặm.

“Thiếu chủ, tuyết càng rơi càng lớn, sợ là không đi được.” Vân Tu nhìn khắp bầu trời tuyết trắng nôn nóng nói, “Thực sự là đáng ghét, năm nay tuyết thế nào tới nhanh như vậy chứ!”

Sài Chiêu ngẩng đầu nhìn bông tuyết lớn như lông ngỗng, nhíu mày không nói. Nhạc Hoành trên lưng Bạch Long kéo chặt áo khoác, thổi bông tuyết đang bay trước mặt, nhìn Sài Chiêu im lặng bên cạnh.

“Đã đến Vân Đô.” Ân Sùng Húc nhìn mái ngói trong thành Vân Đô phủ đầy tuyết trắng nói: “Có cần chờ thêm một ngày đợi tuyết ngừng rồi lại đi không?”

“Không thể chậm trễ nữa.” Sài Chiêu lắc đầu nói, “Lòng người hiểm ác đáng sợ, hắn nếu là muốn tự bảo vệ mình, thì chỉ còn một con đường để đi. Hồ phủ tuy vẫn còn trong tay bản vương, nhưng thúc phụ và công chúa vẫn ở thâm cung. Trong tay Lý Trọng Nguyên có mấy nghìn quân của Phiêu Kị tướng quân, một khi bị dồn vào đường cùng sẽ hoá liễu, bức vua thoái vị là chuyện hoàn toàn có thể... Đến lúc đó, chúng ta lại càng khó khăn.”

Vân Tu kẹp chặt bụng ngựa, vung roi, vội la lên, “Vây còn chờ gì, nhanh lên thôi! Đi không được cũng phải đi, tên Lý Trọng Nguyên kia điên rồi, nếu đem hắn ép đến đường cùng, hắn cái gì cũng có thể làm được!”

Sài Chiêu xoay người nhìn Nhạc Hoành không chút oán giận, tay khẽ vuốt bông tuyết lạnh giá trên má nàng, khẽ giọng nói, “Ta và Ân Sùng Húc cùng mấy người thúc ngựa về Huy Thành trước, Vân Tu cùng nàng cứ từ từ mà đi... có được không? Từ Vân Đô lên phía Bắc là lãnh địa cũ của Sài gia, tuyết đối sẽ không có chuyện gì cả.”

Nhạc Hoành gật đầu cười nói, “Chuyện của thúc phụ và công chúa quan trọng hơn, chàng không cần lo lắng cho ta.”

Sài Chiêu cười trấn an, mắt xám nhìn chăm chú về mặt Vân Tu, “A Hoành để người che chở, nếu nàng thiếu một cọng tóc...”

Vân Tu giơ tay lên cổ mình làm bộ cắt một cái, cương quyết nói: “Mang đầu Vân Tu tới gặp thiếu chủ.”

“Được!” Sài Chiêu túm chặt cương ngựa vung roi lên, “Ân Sùng Húc, chúng ta nhanh lên, trong vòng 1 ngày nhất định đến Huy Thành.”

Dưới màn tuyết cuộn cuộn tung bay, Nhạc Hoành khẽ vuốt bờm ngựa đẩy bông tuyết của Bạch Long, nhìn Vân Tu nói: “Người lo lắng cho công chúa, có phải cũng muốn cùng Sài Chiêu sớm hồi kinh, đã như vậy vừa rồi sao không lên tiếng?”

Vân Tu cup mắt thấy móng ngựa đang chà chà lên tuyết thấp giọng nói: “Lý Trọng Nguyên phạm trọng tội sợ là phải chết, ta lại căm hận hắn, nhưng không muốn tận mắt thấy hắn chết. Hắn dù sao cũng có nghĩa phụ thế với công chúa, công chúa đau lòng, ta không lỡ nhìn... Theo thiếu phụ nhân chậm một chút trở về cũng tốt, đợi công chúa trải qua cơn sốt lòng thì còn có ta ở phía sau đợi cô ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120

Huy Thành, kinh đô Đại Chu.

Đêm tuyết dài đằng đằng, Ân Sùng Quyết ngồi bên lò sưởi hâm nóng rượu, thỉnh thoảng ghé sát tay vào sưởi ấm. Lớn lên ở phía Nam cho nên hắn chưa từng thấy đầu mùa đông lạnh giá như thế này bao giờ, còn chưa tới chính đông, nhưng thân thể hắn đã lạnh thấu xương, tựa như khó có thể ấm lên được.

Thấy bình rượu bốc hơi nóng nhe nhe, Ân Sùng Quyết nhấc lên rót cho mình một chén, đưa sát lên mũi ngửi thử, như vậy mới ngửi được một chút mùi

ấm, môi còn chưa nếm rượu ngon của phòng đã bị lực mạnh từ bên ngoài đẩy ra, Ân Sùng Quyết nhú mồm muốn quát người tới mấy câu, người kia đã kinh hoàng nói: “Nhị thiếu gia, trong cung có tin, hoàng thượng... hoàng thượng sợ là không xong rồi!”

Ân Sùng Quyết có chút giật mình, đứng dậy nói: “Từ từ nói cho rõ ràng, trong cung xảy ra chuyện gì rồi?”

Người kia thở dốc nói: “Hoàng thượng và Lý phò mã bàn chuyện, sau đó người ngất đi, giờ đã hấp hối... sợ là có thể quy thiên bất cứ lúc nào...”

“Phát bệnh ngất đi, Lý phò mã...?” Ân Sùng Quyết khẽ lẩm bầm, “Hoàng thượng đã nhiều ngày không cho gọi Lý Trọng Nguyên, vì sao hôm nay lại gặp hân? Có nhiều chuyện hết lần này đến lần khác quá trùng hợp, đáng nghi... Hiện tại bên cạnh hoàng thượng có ai, trong quân...” Ân Sùng Quyết hít một hơi khí lạnh nhìn về mặt luồng cuống của người kia hỏi: “Trong quân có gì lạ không?”

“Công chúa đang ở bên cạnh hoàng thượng, nghe nói có cho gọi Ngô Tá vào cung hỏi chuyện...” Người kia nhắm mắt suy nghĩ một lát, chợt biến sắc nói, “Nhị thiếu gia nhắc thì thuộc hạ mới đột nhiên nhớ ra, đầu giờ chiều đội quân Phiêu Kị tập kết quân...”

“Đội quân Phiêu Kị?” Ân Sùng Quyết nắm chặt tay, chén rượu trong tay nát ra, rượu nóng chảy xuống đất, “Đó là thủ hạ thân tín của Lý Trọng Nguyên... Lúc này tập kết không rõ nguyên nhân... lòng dạ khó lường. Có phải sau khi tập kết bọn chúng tiến thẳng vào cung?”

Người kia gật đầu nói: “Đúng như nhị thiếu gia đoán, Bùi Hiền dẫn theo quân Phiêu Kị đi vào hoàng cung, đội quân Phiêu Kị chỉ có mấy ngàn quân sĩ, phân thành tiểu đội trăm người một lạng lẻ ẩn nấp, bởi vậy nếu cậu không nhắc tới, thì các tướng quân khác trong quân cũng không để ý, thuộc hạ...” Nhìn thấy nhưng cũng không để ý...”

Ân Sùng Quyết siết chặt bàn tay ướt nhẹp, mắt âm trầm nói: “Lòng dạ Lý Trọng Nguyên quả là độc ác, xem ra ta đã đánh giá thấp hân rồi... hân vội vàng hạ thủ với hoàng thượng như vậy... hai chữ Phụ Hoàng mới kêu được mấy ngày... thực sự là bị chuyện công chúa muốn hoà ly với hân bức vào đường cùng sao?”

Người kia há miệng thở dốc nói: “Ý của nhị thiếu gia là... Trong cung... có biến sao?”

“Không chắc...” Ân Sùng Quyết lắc đầu suy nghĩ sâu xa nói: “Cho dù phu thê họ hoà ly, Lý Trọng Nguyên vẫn là công thần bậc nhất của Đại Chu, Sài Chiêu chết rồi, Sài Dật không còn ai có thể trông cậy, cho dù không còn là con rể, cũng sẽ lấy vị thế là công thần lương tướng để nâng đỡ, thực sự sẽ không đẩy Lý Trọng Nguyên đến vực sâu... vậy vì sao Lý Trọng Nguyên phải vội vã bí quá hoá liều như vậy... Hồi kinh chưa được 10 ngày đã bình biến đoạt vị? Vì sao... vì sao?” Ân Sùng Quyết nhú chặt mồm, đột nhiên giật mình nói: Lẽ nào... Lẽ nào... Không thể nào... ở sông Hoài ta tận mắt thấy Sài Chiêu bị trúng tên ngã xuống sông, mũi tên kia đâm thẳng vào tim, chắc chắn là chết... chắc chắn là chết!”

“Nhị thiếu gia lần cậu bị trúng tên, thuộc hạ cũng cho rằng cậu không sống nổi...” Người kia khiếp sợ nói, “Nhưng ông trời thương xót, cậu gặp dữ hoá lành...”

“Không sai!” Ân Sùng Quyết vỗ tay nói: “Ta trời sinh khác người cho nên giữ được tính mạng, vậy Sài Chiêu tại sao không thể... Chẳng lẽ... hân thực sự chưa chết... đang trên đường hồi kinh?”

“Nếu Sài Chiêu thực sự còn sống...” Khuôn mặt trắng bệch của Ân Sùng Quyết có chút hồng hào, “Vấn này, Ân Sùng Quyết ta có thể đánh một canh bạc lớn rồi.”

“Nhị thiếu gia có tính toán gì không?”

“Tập kết người của Ân gia.” Ân Sùng Quyết quyết đoán nói: “Tiến vào cung ngay trong đêm”

“Nhị thiếu gia!” Người kia vội la lên, “Đừng nói đến Sài gia quân hơn mấy vạn binh mã, chỉ đội quân Phiêu Kị cũng đã ba ngàn người, người của Ân gia cho dù lợi hại hơn nữa, nếu thực sự có binh biến, hơn trăm người chúng ta cũng không thể cứu vãn gì... mong nhị thiếu gia nghĩ lại.”

Ân Sùng Quyết nhặt khăn trên bàn lau khô tay, nhìn chăm chú mảnh vỡ của chén rượu dưới chân, thấp giọng nói: “Ân Gia Bảo lập nghiệp từ đoàn ngựa thồ ở biên giới Tuy Thành, nếu không có loạn thế, huynh đệ chúng ta cũng chỉ có thể coi chừng mảnh rừng mây chục thước, dựa vào đâu mà có thể kiến công lập nghiệp tranh đua thiên hạ? Lấy nhỏ thắng lớn chính là dựa vào cơ hội như thế này, không đánh cược một lần sẽ mãi mãi không thành nghiệp lớn.”

“Thế nhưng!” Người kia khuyên nhủ, “Hoàng thượng dưới gối không có con, nếu thật là lập tức quy tiên, Lý Trọng Nguyên chiếm lấy hoàng cung thuận thế đương cơ là chuyện hoàn toàn có thể, thấy Ân gia dẫn người vào hoàng cung, chúng ta sẽ trở thành loạn thần tặc tử của Đại Chu, đến lúc đó sẽ mượn cơ này để tiêu diệt chúng ta... hành động lần này quá nguy hiểm, theo như thuộc hạ thấy, chúng ta nên án binh bất động... yên lặng theo dõi biến chuyển mới tốt.”

“Yên lặng theo dõi biến chuyển chỉ có thể bo bo tìm đường lui cho chính mình, nhưng chính là đánh mất cơ hội ngàn năm” Ân Sùng Quyết phui áo giáp nói: “Ta đã đã nói với cha và đại ca đưa người của Ân Gia Bảo đi theo Sài gia chính là đánh một canh bạc, hôm nay đến nước này, có gì mà không theo nổi, coi như là tan xương nát thịt ta cũng sẽ không hối hận.”

Vừa nói Ân Sùng Quyết đã bước vào màn đêm tuyết lớn, thổi hiệu lệnh tập kết của Ân Gia Bảo, dưới màn đèn đầy tuyết, hiệu lệnh vang vọng không dứt, Ân Sùng Quyết cup mi xuống buồn rầu lẩm bầm nói: “Nếu Sài Chiêu thực sự còn sống, A Hoàn... nhất định muội cũng sẽ không sao cả!”

Huy Thành, đại viện Ngô gia.

“Sao tự xưng hoàng thượng lại có chuyện?” Ngô Tá khoá áo lông vôi la lên, “Hôm qua trên triều tình thần vẫn rất tốt. công chúa gọi ta tiến cung, sợ là có chuyện không ổn rồi... Ngô Hữu, đệ còn chờ ra đó làm gì, còn không mau cùng đại ca tiến cung xem sao?”

Ngô Hữu dờ dẫm nhìn trời đất tối đen ngoài cửa sổ, nhìn sắc mặt của đại ca nói: “Đại ca, nếu như đệ có làm sai chuyện gì, huynh có trách đệ không?”

Ngô Tá sừng sốt nói: “Từ nhỏ đến lớn đệ đâu khiến đại ca yên lòng, ta đây thay đệ gánh không ít... không phải vì đệ là đệ đệ của ta sao? Không nhiều lời với đệ nữa, mau vào cung thôi.”

Thấy Ngô Hữu vẫn không có ý định nhúc nhích, Ngô Tá vội đẩy hấn la lên, “Lúc nào rồi hả? Nếu hoàng thượng thực sự gặp bất trắc, triều đình còn không biết có biến gì đâu, chúng ta ở bên cạnh công chúa, công chúa sẽ yên tâm hơn.”

“Có Trọng Nguyên đại ca ở đó, đại ca không cần lo.” Ngô Hữu vô lực nói.

“Hấn ta?” Ngô Tá hừ một tiếng nói, “Có hấn ở ta mới càng không yên lòng, công chúa sớm đã không muốn thấy hấn, hấn ở đó, sẽ chỉ làm hoàng thượng cùng công chúa càng thêm bức bối hơn.”

Ngô Tá mới bước đi, Ngô Hữu đã đột nhiên giơ tay đánh một chưởng sau gáy đại ca, Ngô Tá khẽ rên một tiếng, ngã đi ngã xuống đất... Hai mắt Ngô Hữu đỏ hoe, mi mắt run rẩy như muốn tràn lệ, “Đại ca... Đừng trách đệ... Qua đêm nay... Qua đêm nay... Sẽ chẳng có chuyện gì...” Ngô Hữu khóc nức nở cời áo khoác của Ngô Tá ra khoác lên trên người mình, vói bút lông soi bên bàn chằm một nốt ruồi trên trán mình, “Hoàng thượng không có con nối dõi, Trọng Nguyên đại ca cũng là văn thao võ lược, có huynh ấy ở đó, cũng được... Đại ca xem đệ nói có đúng hay không? Qua đêm nay... Chỉ chờ qua đêm nay thôi!”

Huy Thành, hoàng cung

“Ngô tướng quân đến!”

“Mặt tướng kháu kiến công chúa!” Ngô Tá quỳ một chân trên đất nói.

“Ngô Tá đứng lên đi.” Sài Tịnh cổ nén đau thương nói: “Bản cung có chuyện hỏi người.”

Ngô Tá liếc mắt nhìn Lý Trọng Nguyên đang đứng bất động, đứng dậy nhìn thẳng vào mắt Sài Tịnh.

“Khi hoàng thượng và Lý Trọng Nguyên ở trong thư phòng, có phải người canh giữ bên ngoài không?” Sài Tịnh rành rọt hỏi rùng rợn, “Trong phòng có động tĩnh gì lạ không? Có phải Lý Trọng Nguyên xảy ra tranh chấp với hoàng thượng... Vì sao lại tranh chấp? Bản cung muốn người nói rõ cho bản cung từng chữ một, nếu người có nửa câu nói dối, người tự biết hậu quả đó.”

Ngô Tá cắn chặt môi dưới đến xanh tím, nuốt cổ họng khô khốc khó khăn nói: “Hồi bẩm công chúa, mặt tướng quả thực canh giữ ở bên ngoài thư phòng nửa bước cũng chưa rời khỏi, Lý Trọng Nguyên và hoàng thượng nghị sự ở bên trong, mặt tướng cũng không nghe được gì, hoàng thượng vẫn không có gì bất thường. Bỗng nhiên bên trong có tiếng động lạ, Lý Trọng Nguyên chợt hô lớn hoàng thượng đã xảy ra chuyện... Sai mặt tướng nhanh đi tuyên thái y... Mặt tướng nói tất cả đều là thật, không dám lừa gạt công chúa.”

“Có thật không gian dối dù chỉ nửa câu?” Sài Tịnh chậm rãi đến gần Ngô Tá, con ngươi chăm chú nhìn vào hấn nói: “Ngô Tá, hoàng thượng ra lệnh cho người thống lĩnh hộ vệ hoàng cung cho thấy người có thừa tin tưởng với người, lúc này... Sài Tịnh giơ tay chỉ Sài Dật đang thoi thóp trên giường nói: “Lúc này phụ hoàng của ta đang ở bên bờ sinh tử, người biết rõ trong thư phòng có xảy ra chuyện, cũng giấu diếm thay kẻ khác sao?”

“Mặt tướng không dám!” Ngô Tá quỳ xuống đất cúi đầu nói, “Mặt tướng nghe được gì, thấy cái gì, đều nói sự thật, không dám có chút gian dối nào với công chúa, xin công chúa minh giám!”

“Bệnh tình hoàng thượng vô cùng nguy hiểm, vì sao không thấy Ngô Hữu đệ đệ người tiến cung cùng?” Mắt hấn nhìn thẳng vào nốt ruồi đen trên trán Ngô Tá buồn bã nói: “Mọi chuyện Ngô Hữu đều nghe theo đại ca, sao lúc này lại không thấy hấn?”

Ánh mắt Ngô Tá loé lên, vô thức nhìn về phía Lý Trọng Nguyên, mới liếc mắt qua, đã thấy Lý Trọng Nguyên hốt hoảng tránh đi ánh mắt mình, đi đến bên giường của Sài Dật.

“Ngô Hữu...” Ngô Tá ổn định hơi thở nói, “Ngô Hữu cũng gấp muốn vào cung, nhưng đêm qua đệ ấy tuần doanh dưới trời tuyết nên bị nhiễm cảm lạnh, nên đang ở nhà nghỉ tạm... Mong rằng công chúa thứ tội.”

“Bị cảm lạnh?” Sài Tịnh cười lạnh một tiếng nói, “Những năm ở Thương Sơn so với Huy Thành lạnh hơn gấp mấy lần, thân thể hấn lại vô cùng khoẻ mạnh, thế nào mới hưởng phúc được mấy ngày, đã yếu đuối ngã bệnh vậy sao?”

Ngô Tá lạnh sống lưng, kinh hoàng nói: “Công chúa thứ tội! Ngô Hữu, thực sự là bị bệnh...”

“Người đâu.” Sài Tịnh xoay người không nhìn tới Ngô Tá đã sợ đến luống cuống chân tay, “Hiện tại đi Ngô gia, mời vị Ngô tướng quân khác tiến cung, mang theo người của thái y viện cùng đi, nếu là khó có thể hành tẩu, thì chuẩn bị sẵn xe ngựa đưa hấn vào cung.”

“Công chúa...” Ngô Tá còn muốn nói gì đó, đã bị ánh mắt Lý Trọng Nguyên ngăn cản.

“Tịnh Nhi.” Lý Trọng Nguyên chấp hai tay nhìn khuôn mặt già nua yếu ớt của Sài Dật, “Hoàng thượng hiện giờ cũng không biết chống đỡ được đến khi

nào, chúng ta có nhiều chuyện quan trọng cần lo lắng, chuyện huynh đệ nhà họ Ngô... để bàn sau đi.”

“Lúc này có chuyện gì quan trọng hơn chuyện điều tra nguyên nhân phụ hoàng bất tỉnh sao?” Sài Tĩnh ý vị thâm trường nhìn Lý Trọng Nguyên, “Hay theo ý của ngươi, hoàng thượng sống chết sớm đã không còn quan trọng. Quan trọng là... đại sự sau khi hoàng thượng băng hà sao?”

“Tĩnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên cao giọng nói, “Hoàng thượng lúc này muốn nghe nhất chính là tương lai triều đường Đại Chu ngày mai, không phải là cái nhìn phiến diện của nữ nhân đi soi mói chuyện huynh đệ nhà họ Ngô không tha. Bên trọng bên khinh, Vĩnh Lạc công chúa hẳn là hiểu rất rõ.”

“Ta không rõ lắm!” Sài Tĩnh lớn tiếng quát, khiến Ngô Tá sợ hãi không dám nhìn thẳng tránh ra mấy bước, “Chúng ta sẽ hoà ly, ngươi có tư cách gì khoa chân múa tay ở trước mặt phụ hoàng của ta? Nơi này, còn chưa tới phiên ngươi lên tiếng.”

“Sẽ hoà ly, chứ chưa có hoà ly.” Lý Trọng Nguyên yếu ớt lên tiếng, “Hoàng thượng cũng là phụ hoàng của ta, phụ hoàng bệnh nặng, Phò mã ở bên thì có gì không đúng? Phụ hoàng không con nối dõi, con rể như con, sao Phò mã không thể thay phụ hoàng mà trừ tính, thay công chúa phân ưu?”

“Con rể? Con rể?” Sài Tĩnh cười lạnh nói, “Lý Trọng Nguyên ngươi quả là không biết tự lượng sức mình. Bản cung là Vĩnh Lạc công chúa của Đại Chu, nếu ngươi không muốn hoà ly, bản cung tức khắc sẽ ban hưu thư cho ngươi, từ nay về sau, không bao giờ... còn là phò mã tự cao nữa. Người đâu, mau mang giấy bút đến.”

Cung nhân khiếp sợ đang muốn bước đi, Lý Trọng Nguyên đã vung tay, cao giọng nói: “Công chúa muốn hưu phu, phò mã tự nhiên không thể vấn hồi, nhưng nếu là...” Lý Trọng Nguyên nhìn quyết qua một lượt về mặt thấp thòm của mọi người trong phòng, lấy chiếu thư từ trong tay áo ra... “Nếu phò mã là thái tử Đại Chu, công chúa khó mà viết hưu thư được...”

“Thái tử!?”

Ánh mắt đầy kiên nhẫn của Sài Tĩnh bùng bùng phần nộ, thờ gấp nói: “Thái tử? Phụ hoàng làm sao có thể lập ngươi làm thái tử!? Tuyệt đối không thể!”

“Công chúa cứ nhìn thật kỹ là biết ngay.” Lý Trọng Nguyên mở chiếu thư ra đưa đến trước mặt Sài Tĩnh, “Từng chữ đều đích thân do hoàng thượng viết.”

Thế nhưng Sài Tĩnh không thềm liếc mắt, gạt tay Lý Trọng Nguyên đi nói: “Ngươi không cần cho ta nhìn gì hết, đêm qua phụ hoàng mới nói với bản cung, tuyệt đối không bao giờ lập ngươi làm thái tử. Chiếu thư... bản cung không muốn truy cứu xem ngươi dùng mưu gì mà có được, bản cung chỉ biết.” mặt hạnh đo hoe Sài Tĩnh nhìn về phía Sài Dật vẫn nhắm nghiền mắt, “Long ý của Đại Chu, chắc chắn không đến phiên ngươi ngồi lên.”

Lý Trọng Nguyên ghé sát vào tai Sài Tĩnh nói: “Tĩnh Nhi, chiếu thư là hoàng thượng tự tay viết, long ấn ở đây thì giải thích thế nào? Sau này, trước mặt văn võ bá quan cũng không thể chối cãi. Tĩnh Nhi, nàng đau khổ chấp nhất... chúng ta dù sao cũng đã là vợ chồng, lòng của ta với nàng, cho tới bây giờ đều chưa từng thay đổi. Cho dù nàng kiên trì muốn hoà ly với ta, sau này ta đăng cơ, ngôi vị hoàng hậu cũng chỉ có thể là của nàng, Tĩnh Nhi...” Lý Trọng Nguyên đề lên bờ vai gầy yếu của Sài Tĩnh, “Tĩnh Nhi...”

Sài Tĩnh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, phát tay nói, “Người đâu, bắt Lý Trọng Nguyên lại.”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121

Cửa phòng đẩy ra, mấy thị vệ mặc áo giáp đang định rào bước tiến lên, Ngô Tá vội vàng chặn lại nói: “Công chúa, không được đâu. Phò mã có chiếu thư truyền ngôi trong tay, công chúa hãy nghĩ lại đi.”

Mấy thị vệ nghe “Chiếu thư truyền ngôi” thì giật mình, đưa mắt nhìn nhau không biết tiến hay lui, Diệp Du cảm đầu bối rối nhìn Sài Tĩnh, xong lại chần chờ không dám tiến thêm một bước.

“Chiếu thư truyền ngôi?” Ánh mắt Sài Tĩnh lạnh buốt nhìn chằm chằm khuôn mặt khó có thể quên của trượng phu, “Lý Trọng Nguyên từ nhỏ lớn lên ở Sài vương phủ, thông minh uyên bác, khiêm tốn cho nên được phụ hoàng coi trọng, 15 tuổi đã có thể mại mực cho phụ hoàng, mười bảy tuổi đã học được bút tích chữ Khải của phụ hoàng. Chiếu thư truyền ngôi rốt cuộc là người phương nào viết, long ấn do ai tự tay đóng lên? Lý Trọng Nguyên, ngươi to gan lớn mật, âm mưu soán vị, ngươi muốn chết sao?”

“Âm mưu soán vị?” Lý Trọng Nguyên ra bộ kinh ngạc nói, “Tĩnh Nhi nàng nói bậy gì đó? Vừa rồi nàng cũng nói, từ nhỏ ta đã đi theo hoàng thượng, do đích thân hoàng thượng dạy bảo, diu dặt nâng đỡ, hoàng thượng còn đem nữ nhi duy nhất của mình gả cho ta... Lý Trọng Nguyên ta có tài đức gì, nếu không phải hoàng thượng nhận thấy tài thao lược hơn người của ta sao lại để ta cưới nàng. Hoàng thượng suy nghĩ sâu xa, vì sao chỉ có nàng không hiểu rõ?” Lý Trọng Nguyên thờ dài lắc đầu nói, “Ta vì phạm vào sai lầm lớn mà Tĩnh Nhi không thể tha thứ... Nhưng dù sao cũng chỉ là chuyện phu thê chúng ta, hôm nay là chuyện liên quan đến vận mệnh Đại Chu, Tĩnh Nhi sao có thể đem hành vi sai lầm của vi phu nói thành là hành vi nghịch lại ý trời. Ta

có mấy cái mạng cũng không dám làm chuyện như vậy.”

“Các ngươi còn sợ gì chứ?” Sài Tĩnh tức giận quát đám thị vệ, “Các ngươi là thị vệ của Sài gia, ngay cả bản cung nói cũng không nghe sao? Người đầu mau bắt Lý Trọng Nguyên, giải vào thiên lao, chờ xét xử.”

Diệp Du đẩy Ngô Tá ra, dẫn theo đám thị vệ phía sau đi thẳng đến bên Lý Trọng Nguyên, thấp giọng nói: “Phò mã gia, lệnh của công chúa không thể kháng, xin đắc tội.”

“Ai dám?” Lý Trọng Nguyên ngẩng đầu nói, “Lệnh công chúa không thể kháng, lệnh của hoàng thượng có thể nghịch sao?”

“Thị vệ chỉ nghe lệnh của Sài gia.” Sài Tĩnh lạnh lùng nói, “Ngươi họ Sài sao? Lý Trọng Nguyên? Bắt lại.”

“Tĩnh Nhi.” Ánh mắt Lý Trọng Nguyên tràn ngập đau đớn, “Ba năm phu thê, nàng thực sự ra tay với ta sao?”

Sài Tĩnh xoay người đi nói, “On 10 năm dạy dỗ, ngươi trả lại cho phụ hoàng ta thứ gì?” Sài Tĩnh chớp mắt một cái, nước mắt nhịn từ lâu chảy xuống không ngừng, Sài Tĩnh ngồi xuống bên giường Sài Dật, nắm lấy bàn tay lạnh như băng, đưa lên bên má mình, đau buồn nói, “Phụ hoàng cố nhịn ồm đau là gì cái gì? Phụ hoàng đâu có lỗi với ngươi, nhưng ngươi lại làm tổn thương người như vậy?”

Bên ngoài cửa cung

Khi Ân Sùng Quyết tập hợp người chạy đến, cửa cung đều bị đội quân Phiêu Kị canh giữ, Ân Sùng Quyết biết mình đoán không sai, sợ rằng trong cung đã xảy ra biến cố.

“Nhị thiếu gia, chúng ta phải làm thế nào?” Tráng sĩ Ân gia xoa xoa tay nói, “Chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, mọi người sẽ lập tức đánh vào, bảo vệ hoàng thượng và công chúa.”

Trong gió tuyết, khuôn mặt Ân Sùng Quyết sắc bén như dao, Ân Sùng Quyết trầm mặc nhìn chằm chằm đám người đang canh giữ ngoài cửa cung, môi dưới khô nứt ra. Chặng qua chi nghỉ trong chốc lát, Ân Sùng Quyết đã đánh thép nói: “Địch nhiều ta ít, quyết không thể liều mạng. Ngoài thành mặc dù có mấy vạn Sài gia quân, nhưng vẫn chưa biết xảy ra biến cố trong cung. Ngày mai nếu thực sự để vị đổi chủ, hủ phù không có, tướng sĩ cũng chỉ có thể nghe theo hiệu lệnh tân đế. Đến lúc đó... Bất luận làm cái gì cũng không thể xoay chuyển nổi trời đất. Cho dù Sài Chiêu thực sự còn sống mà trở về, để vị đã vào tay người khác, Sài Chiêu không chấp nhận cũng phải sống chết một trận...”

Ân Sùng Quyết liếm bông tuyết đậu trên môi, bàn tay từ từ tìm trường kiếm ở thắt lưng, hỏi: “Chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người?”

Người cầm đầu kia nhìn lại phía sau nói: “Bẩm Nhị thiếu gia, tổng cộng là 120 người.”

“Mọi người cùng nhau rời Ân Gia Bảo, các ngươi nếu đã đồng ý tiếp tục đi theo ta tức là đã tin tưởng ta có thể làm nên việc lớn, đúng không?” Ân Sùng Quyết lau thanh liếm sáng loáng, trầm giọng nói.

“Nhị thiếu gia nói sống là sống, chết là chết, tất cả sẽ không chút do dự.” có người không chút do dự cao giọng nói, “Mạng đều đã giao cho nhị thiếu gia, còn nói gì tin hay không tin?”

Ân Sùng Quyết ngao nghể cong khoe môi nói: “Ân Sùng Quyết ta nguyện chết dưới đao kiếm, cũng không muốn chết trên giường ẩm ướt êm. Nghe theo hiệu lệnh của ta, cứ 30 người chia thành một đội, thừa dịp đêm tuyết tấn công bốn cửa cung, tuyệt đối không giao chiến với quân phiêu Kị, chỉ cần...” Ân Sùng Quyết cười quỷ dị nói: “Gây rối trận thế, càng huyền ảo càng tốt, khiến cho người trong cung không biết được bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, lại không biết có bao nhiêu Sài gia quân nghe tin đến đây cứu giá... sợ hãi không dám ép công chúa, còn có...”

Ân Sùng Quyết thôi cười xoay người nhìn về cửa Nam cửa Huy Thành mong đợi nói: “Còn có, Sài Chiêu có phải thực sự như ta suy nghĩ... vẫn còn sống.”

Trong hoàng cung

Thấy vẻ tuyệt tình muốn cắt đứt tình cảm với mình của Sài Tĩnh, Lý Trọng Nguyên chợt hást tách trà trên bàn xuống, tiếng vỡ giòn tan, trong hoa viên truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Kê nào?” Thị vệ nghe thấy tiếng động là vội hô lên, “Đêm khuya quân sĩ sao có thể vào cung...?” Lời còn chưa dứt, tiếng va chạm của binh khí đã vang lên.

“Bức vua thoát vị?” Sài Tĩnh dựa mép giường đứng thẳng dậy, chỉ tay vào Lý Trọng Nguyên nói: “Xem ra, tính mạng phụ hoàng ngàn cân treo sợi tóc là do ngươi mưu hại. Chiêu thư cũng là do chính ngươi viết.” Sài Tĩnh đau lòng nhìn Sài Dật, nước nớc khó nói thành lời, rút trường kiếm trên đầu giường nhắm thẳng vào cổ Lý Trọng Nguyên, “Loạn thần tặc tử, tội đáng chém.”

“Là do tất cả các người ép ta.” Lý Trọng Nguyên giờ tay chỉ vào Sài Tĩnh, không chút kinh sợ đối với mũi kiếm đang chĩa vào mình, “Phụ hoàng nàng có bao giờ thực lòng dạy dỗ ta, ông ta lúc nào cũng nghĩ cả đời này ta chỉ có thể là phu quân của Sài Tĩnh nàng, cho nên cần gì hao hết tâm lực đối với ta? Trong mắt, trong lòng ông ta chỉ có Sài Chiêu, ông ta cho rằng chỉ có Sài thiếu chủ mới làm lên nghiệp lớn. Các người không một ai thực lòng với ta, vậy có gì đòi hỏi ta phải khuất phục trước Sài gia? Chúng ta ba năm không có con nối dõi, Thẩm Khắc Nguyệt mang thai con ta, tại sao ta không thể giữ nàng ấy bên cạnh? Ta chỉ phạm phải lỗi này nàng đã đòi hoà ly với ta? Bản thân nàng mang bệnh không thể có con cái, vậy nàng có tội hay không?”

Ngô Tá hít mũi cúi đầu, hoà giải nói: “Trọng Nguyên ca, đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

Trên giường, Sài Dật phát ra tiếng động yếu ớt, mắt sâu tràn lện nóng, cổ họng vang ra tiếng rên yếu ớt như đang cố gào thét, mu bàn tay gân xanh gồng lên như muốn vỡ ra.

Sài Tịnh thê lương nhắm mắt, tay cầm bảo kiếm từng bước tới gần Lý Trọng Nguyên, Lý Trọng Nguyên bình tĩnh di chuyển, thấp giọng nói: “Ta không muốn động đến nàng và hoàng thượng, chỉ cần Vĩnh Lạc công chúa chấp nhận chiếu thư truyền ngôi trong tay ta... Hoàng thượng có thể kéo dài tính mạng hay không... Công chúa, nàng là thê tử của ta ta chưa từng nghĩ tới sẽ hoà ly với nàng, tình sâu ý nặng, ai cũng không thể dễ dàng buông tay như vậy... Nhưng nếu công chúa nhất mực khẳng khái muốn kháng lại ta, trong hoàng cung lúc này đều là quân sĩ Phiêu Kị của ta, nhanh chóng sẽ giết đến đây không chừa một mống. Trong cung phần lớn thị vệ là tướng sĩ cũ của vương phủ, ta cũng không thấy mọi người máu thịt tương tàn... Chuyện có thể thương thảo, tội gì phải động đến đao kiếm?”

“Thả làm ngọc vỡ, không làm ngôi lành.” Sài Tịnh nhẹ giọng cứng cỏi nói, “Sài gia sẽ không ai cấu kết với người làm việc xấu, cho dù ta là nữ nhân, cũng không cần dựa vào người mà sống.” Sài Tịnh nhìn về phía Diệp Du nói, “Sài gia thân vệ nghe lệnh, nghịch tặc tối nay xông vào hoàng cung, mưu đồ phạm thượng, tội đáng chém, không chừa một người!”

“Thuộc hạ... Tuân mệnh!”

Diệp Du vung cánh tay lên một cái, nội vệ đã cùng xông lên giao chiến với quân Phiêu Kị, nghe tiếng đao kiếm va chạm kịch liệt bên ngoài, Ngô Tá không nhìn được hô lớn: “Trọng Nguyên đại ca, đều là người một nhà, đều là người một nhà mà!”

“Ngô Tá? Hay là Ngô Hữu?” Sài Tịnh nhìn chăm chăm vào nốt ruồi đen trên trán Ngô Tá đang dần nhạt đi vô chấy mồ hôi, mặt mũi tái nhợt tràn ngập bi ai, “Ngô gia cả nhà trung lương, Ngô Hữu, người lại thế này!?”

“Công chúa!!” Ngô Hữu thấy bị Sài Tịnh nhận ra, bấp chần mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, “Ngô Hữu không nghĩ tới, Ngô Hữu không nghĩ tới! Trọng Nguyên đại ca...” Ngô Hữu túm góc áo Lý Trọng Nguyên nói, “Bỏ đi, bỏ đi! Vương gia sớm muộn cũng trở về Huy Thành, không đầu lại, huynh không đầu lại đâu! Bỏ đi, bỏ đi, chuyện tối nay đừng ở đây đi, đừng ở đây có được không! Trọng Nguyên đại ca đừng cương trước bờ vực, Vương gia sẽ không lấy tính mạng của huynh... Trọng Nguyên đại ca!”

“Đại ca... Còn sống...” Mắt hạnh Sài Tịnh chợt loé lên, “Phụ hoàng, đại ca vẫn còn sống!” Sài Tịnh ném bảo kiếm xuống bước nhanh chạy về phía bên giường Sài Dật, lay lay tay Sài Dật khóc lên.

Sài Dật sớm đã không thể nói ra tiếng, cổ họng vang đến mấy tiếng rên khê như là đáp lời, cố gắng chống đỡ hơi tàn.

Lý Trọng Nguyên thờ dốc, đoạt lấy kiếm của thị vệ bên cạnh phần nộ chỉ vào Ngô Hữu nói: “Vốn bọn họ không phải chết, nhưng người vừa nói ra, bọn họ nhất định phải chết. Người cũng vậy.”

Vừa dứt lời, kiếm sắc bén đã đâm vào ngực Ngô Hữu, Ngô Hữu đâu nghĩ tới Trọng Nguyên đại ca mà mình đã gọi hơn chục năm nay thực sự ra tay với mình, mới hồi phục tinh thần lồng ngực đã đau nát ra, cứng đờ nhìn xuống, dưới mũi kiếm máu của mình đã chảy đầm đìa...

“Trọng Nguyên... đại ca...” Ngô Hữu nuốt yết hầu thê thảm nói: “Huynh... huynh...”

“Là tại người quá ngu.” Tay cầm kiếm của Lý Trọng Nguyên vững như bàn thạch, “Phá hồng đại sự của ta, người cũng không thể sống.” Lý Trọng Nguyên rút kiếm ra, máu tươi dâng trào nhuộm đầm cam y.

Ngô Hữu thảm thiết đỡ lấy miệng vết thương máu đang không ngừng tuôn trào, quỵ ngã trên mặt đất lạnh như băng, con người liếc về phía Sài Tịnh đang sững sờ, hơi thở mỏng mang nói: “Công chúa... Ngô Hữu... biết sai rồi...”

Ngô Hữu gục xuống, đôi mắt dần mất đi linh hoạt, dần dần mờ đi, không can lòng dừng ở khuôn mặt phần nộ méo mó của Lý Trọng Nguyên.

“Ngô Hữu...” Sài Tịnh cũng không ngờ Lý Trọng Nguyên có thể ra tay độc ác với huynh đệ lớn lên từ bé cùng mình, mắt hạnh căm tức nhìn bàn tay cầm kiếm của Lý Trọng Nguyên: “Người đã... Giết hần...”

“Việc đã đến nước này ta đã không có lựa chọn khác.” Máu tươi lan tràn trên nền nhà nội cung, Lý Trọng Nguyên cầm trường kiếm đi đến bên cửa phòng, quay người đi lạnh lùng nói: “Tối nay kẻ nào can ta đều phải chết. Tịnh Nhi, ta hỏi nàng một lần cuối cùng, nàng có nguyện ý theo ta hay không? Cho dù trong mắt nàng ta là tội đồ không thể tha thứ nhưng nàng vẫn mãi là nữ nhân trong lòng ta, chưa bao giờ thay đổi.”

Tiếng giao tranh ngoài điện vô cùng ác liệt, máu liên tiếp bắn lên cửa sổ ngấm vào giấy che, nhìn mà giật mình. Diệp Du nhìn thấy trong phòng chỉ vền vền hơn mười thị vệ thân tín của Sài Dật, liền rút kiếm đứng chắn trước mặt Sài Tịnh nói: “Bảo vệ hoàng thượng và công chúa. Loạn thần tặc tử, tuyệt đối không thể buông tha!”

Lý Trọng Nguyên cười khinh thường nói: “Quân Phiêu Kị chỉ có mấy nghìn người, nhưng đợi đến mai tay ta cầm chiếu thư của hoàng thượng, để vị Đại Chu liên là của ta, Sài gia quân hơn 10 vạn người cũng chắc chắn nghe theo hiệu lệnh của tân đế. Khi đó, cho dù đường huynh Sài Chiêu của nàng trở về, để vị đã định hần cũng không thể tránh được, nếu hần phản ta, chính là âm mưu oán vị. Thiên mệnh... nằm trong tay ta!” Lý Trọng Nguyên chỉ chỉ ngực mình nói: “Nếu Vĩnh Lạc công chúa không muốn cùng ta nối tiếp tình cảm phu thê...” Lý Trọng Nguyên nhắm mắt lại, một chân bước ra bên ngoài cửa: “Hoàng thượng đi đâu... nàng liền ở đó đó chờ ta đi... Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại...”

Trong lúc nói, một cánh cửa sổ đột nhiên bị chém vỡ, một thị vệ mặc áo giáp người bê bê máu chạy vào trong phòng, Lý Trọng Nguyên hờ hững đảo

qua thị vệ trẻ tuổi quen mặt của vương phủ, cup mắt nhìn mũi giày không nói.

“Ta phải giết ngươi!”

Sài Tịnh rút kiếm đâm về phía Lý Trọng Nguyên, chợt có người nghiêng ngả chạy tới, sắc mặt kinh hoàng thở gấp nói: “Không ổn rồi, không ổn rồi.”

“Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?” Lý Trọng Nguyên phẫn nộ quát, “Ồ đâu mà có chuyện gì không ổn, đồ hỗn hào.”

Người kia quỳ xuống nói: “Ngoài cung, ngoài cung có rất nhiều người. Có người của Ân Gia Bảo, còn có... còn có tướng sĩ dựng trại ngoài thành... cũng ở trong đó.”

“Ân Sùng Quyết.” Lý Trọng Nguyên nghiêng rặng kèn kẹt không cam lòng nói: “Ân Sùng Quyết đúng là âm hồn bất tán. Hắn và đám người Ân Gia Bảo hoàn toàn không có ý chí của hoàng thượng, lại không có hồ phù trong tay, làm sao có thể điều động tướng sĩ Sài gia? Không thể nào... Ân Sùng Quyết chỉ có hơn trăm người, mau giết sạch bọn chúng.”

Người kia bi ai cầu xin: “Bốn cửa Đông Nam Tây Bắc vào hoàng cung đều có, nhìn qua cũng đã hơn vạn người. Thị vệ canh giữ đều hoang mang. Bù tướng quân cũng lo sợ... Phò mã gia...”

Thấy vẻ mặt khó nén trấn định của Lý Trọng Nguyên, Sài Tịnh khẽ cong khoe môi tái nhợt nói: “Ân Sùng Quyết chỉ cần mấy trăm tráng sĩ Ân Gia Bảo đã đoạt được Ung Thành... Ung Thành do mấy vạn binh sĩ của Sở vương Kỷ Minh trấn giữ cũng tan tác sau 1 đêm... Chính ngươi mất thấy Ung Thành thất thủ, còn có thể hoài nghi khả năng của vị Ân nhị thiếu kia sao? Cho dù ngoài cung Ân Sùng Quyết chỉ có hơn trăm người, ngươi tự tin 3 ngàn quân Phiêu Kị của ngươi có thể ngăn trở hắn sao? Lý Trọng Nguyên, ngươi có biết vì sao phụ hoàng không để ngươi đảm đương trọng trách không? Cũng không phải vì ngươi là phụ quân của bản cung...”

Sài Tịnh khẽ cười một tiếng khinh bỉ nhìn chăm chú vào khuôn mặt dữ tợn của Lý Trọng Nguyên, u oán nói: “Ngươi chỉ là kẻ tầm thường, không thành nghiệp lớn được. Ngươi kết thúc rồi, không hơn được đâu, nhất định thất bại.”

“Câm miệng! Câm miệng!” Lý Trọng Nguyên cầm kiếm chỉ vào Sài Tịnh nói, “Không được nói nữa, không được nói nữa!”

Người kia sợ hãi thử thăm dò nói: “Ngoài cung làm sao bây giờ? Chỉ sợ là không thủ được...”

“Ngươi đi nói cho Bùi Hiền biết.” Lý Trọng Nguyên lạc giọng nói: “Đã đến bước này, không theo cũng phải chết, hắn phải theo thôi...”

Người kia tái mặt, chạy nhanh ra ngoài. Sắp đến giờ Tý, tuyết càng lúc càng xuống nhiều, dưới màn tuyết trắng xoá toát lên khuôn mặt tái nhợt không chút máu của Lý Trọng Nguyên, tái nhợt tựa như chiếu thư trong ngực hắn.

“Có công chúa và hoàng thượng ở đây, dù thế nào ta cũng sẽ không phải thất bại thảm hại được.” con ngươi Lý Trọng Nguyên xẹt qua ý nghĩ cầu sinh, liếc nhìn Sài Tịnh và Sài Dật đang nằm cấn rặng nói, “Sài Chiêu trọng tình trọng nghĩa, nhất định sẽ không bỏ mặc đến tính mạng của các ngươi ý, có phải không?”

Sài Tịnh cup mắt cúi đầu cười chế nhạo, đẩy Diệp Du đang chắn trước bảo vệ mình ra, không hề sợ hãi nhìn quân sĩ Phiêu Kị bên ngoài đang tới gần mình, mọi người thấy ánh mắt Sài Tịnh rặng ngời rực rỡ, hoàn toàn không có chút sợ hãi trước vực thăm nào, bốn mắt nhìn nhau nhất thời không người nào dám tùy tiện tiến lên một bước.

“Công chúa hãy cẩn thận.” Diệp Du thấp giọng nói.

Sài Tịnh buông lỏng lòng bàn tay, thanh kiếm trên tay cắm xuống đất, “Sài thiếu chủ vẫn còn ở nhân gian, đang trên đường trở về Huy Thành. Binh sĩ ngoài thành nhất định là nhận được tin mới tập kết bên ngoài của cung, thử hỏi ngoại trừ thủ dụ của hoàng thượng, còn ai có thể ra lệnh cho mấy vạn tướng sĩ Sài gia?”

Về mặt quân sĩ tràn ngập bối rối, kẻ nhất gan tay cầm binh khí đã bắt đầu run rẩy.

“Sài Chiêu có cừu tất báo!” Lý Trọng Nguyên thất thanh vội la lên, “Đã đến bước này, không ai có thể lùi bước cả, chỉ có được ăn cả ngã về không mới có hi vọng! Vẫn còn lo lắng gì hả!”

Mất hạnh long lanh, Sài Tịnh uy nghi nói: “Không riêng gì Sài thiếu chủ, Sài gia luôn luôn là thưởng phạt phân minh! Các ngươi theo Lý Trọng Nguyên làm phản là tội không thể tha thứ... Nhưng... Nếu là lúc này dừng cương trước bờ vực, bản cung cùng các tướng sĩ ở đây đảm bảo, sẽ không truy cứu sai lầm tối nay, bản cung cùng Sài thiếu chủ đều có thể bỏ qua, không những không phải chết, mà mỗi người đều được trọng thưởng!”

“Đừng tin nàng ta.” Lý Trọng Nguyên tuyệt vọng gào thét: “Bọn họ sẽ không bỏ qua cho các ngươi! Bắt... Bắt bọn họ!”

Sài Tịnh ung dung nhìn đám người đã dao động, mất hạnh khẽ cong lên nói: “Lựa chọn trên bờ vực sinh tử, các ngươi thả tin một kẻ tiểu nhân hèn hạ hành thích vua hại thế tử, hay là đi theo Sài thiếu chủ chí tình chí nghĩa, tuân theo mệnh trời?”

Chỉ trong chốc lát, tiếng buông binh khí đã đồng loạt vang lên...

Chia sẻ: Có liên quan

Chương 122

Lý Trọng Nguyên chợt cảm thấy đầu vầng mắt hoa, vung kiếm lên chỉ vào đám người phản chiến tức giận nói: “Mau nhặt binh khí lên! Nhặt lên!”

Giận dữ quát lớn nhưng không có người làm theo, ai ai cũng cúi đầu lui ra khỏi phòng Sài Dật, chỉ còn một mình Lý Trọng Nguyên thất thần tuyệt vọng vung thanh kiếm trong tay... tựa như thú dữ bị dồn đến bên bờ vực thẳm.

Bên ngoài Huy Thành.

“Chạy!”

Vó ngựa tung bay mặc gió lạnh mưa tuyết, đoàn người ngựa hơn 10 người gấp gấp chạy về phía doanh trại Sài gia đóng ngoài Huy Thành.

Tướng lĩnh tuần tra neho mắt nhìn thật kỹ, chỉ thấy đoàn người ngựa cả người trắng toát do tuyết phủ, khăn đen bịt kín không nhìn thấy mặt mũi. Một quân sĩ phía sau tinh mắt chỉ vào người cầm đầu kinh sợ nói: “Tướng quân, người kia... Trông rất giống... rất giống...” Quân sĩ ngạc nhiên không dám nói tiếp.

Tướng lĩnh dụi mắt, trong chớp mắt, đoàn ngựa thò đã đến trước mặt. Trên khăn đen che nửa mặt, lộ ra ánh mắt cương nghị lợi hại, vẫn nghiêm túc nhìn Sài gia quân trầm mặc không nói.

Ân Sùng Húc từ từ kéo khăn che mặt xuống, cười nhạt nói: “Mấy vị tướng quân canh gác, đã lâu không gặp.”

“Ân đại thiếu gia? Ngài tại sao lại trở về Huy Thành?”

Ân Sùng Húc hít một hơi khí lạnh, xoay người nhìn người cầm đầu nói: “Ân gia phò tá Kỳ vương, đại nghiệp chưa thành, làm sao có thể ẩn cư ở Tuy Thành? Vương gia, ngài nói có phải không?”

Sài Chiêu giờ tay gạt khăn che mặt xuống, mắt xám bình tĩnh nhìn chăm chú đám quân sĩ tuần tra sớm đã chờ người vì kinh sợ, khề cong khoé môi nói: “Muốn thành đại nghiệp, trước tiên phải trừ kẻ gian, gian thần ở trong cung, còn không mau theo bản vương tiến cung hộ giá!”

“Vương gia... Thực sự là Vương gia!” Mọi người kinh hãi như điên đồng loạt quỳ rạp xuống đất, “Vương gia ngài vẫn còn sống!”

“Triệu tập nhân mã, cấp tốc tiến cung!” Sài Chiêu ra lệnh một tiếng, roi ngựa phát lên trực tiếp hướng hoàng cung chạy đi, Ân Sùng Húc không dám trễ nải, theo sát phía sau Sài Chiêu.

“Triệu tập người, ngựa... Triệu tập người ngựa!” Tướng lĩnh đứng dậy, hai tay nắm chặt, vung lên dùng hết khí lực cao giọng hô, “Vương gia vẫn còn sống!!! Sài gia quân lập tức nghe lệnh!...”

Ngoài cung.

Người ngựa Ân Gia Bảo ra sức đạp tuyết tung lên, gây hoang mang tâm lý quân sĩ Phiêu Kị, khiến họ không biết được mình có bao nhiêu người. Bùi Hiền mấy lần định phá vòng vây đánh ra ngoài thăm dò, nhưng lại không biết được ý chỉ bên kia của Lý Trọng Nguyên, do dự không dám tự tiện xuất cung.

“Nhị thiếu gia.” Có người nói, “Chờ hừng đông tuyết ngừng, người trong cung sẽ nhìn ra chỉ có mấy người chúng ta... thế này, vẫn phải nghĩ cách mới được.”

Ân Sùng Quyết lắc đầu nói: “Ta cá là trận này, chỉ cần trời sáng đã phân định thắng thua... Ta tin mình sẽ không thua...”

Ân Sùng Quyết mơ hồ nghe được tiếng vó ngựa từ phía sau truyền lại, có chút hoảng hốt không dám xoay người nhìn, chợt có người hô lớn, “Đại thiếu gia, là đại thiếu gia a!”

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết tròn mắt xoay người về sau, “Đại ca!”

“Sùng Quyết vẫn khỏe chứ?” không đợi Ân Sùng Húc lên tiếng trả lời, Sài Chiêu đã thúc ngựa đến bên Ân Sùng Quyết.

“Vương... Gia...” Ân Sùng Quyết thấy rõ người tới là Sài Chiêu, xoay người xuống ngựa trịnh trọng quỳ gối dưới trời tuyết, “Trời xanh có mắt, Vương gia vẫn còn sống! Sùng Quyết đoán không sai, ngài nhất định còn sống!”

Sài Chiêu nhảy xuống ngựa, nâng Ân Sùng Quyết dậy, phôi bông tuyết trên vai hắn, mắt xám nhìn chăm chú nói: “Anh em nhà họ Ân trung can nghĩa

đám, ta không có nhìn lầm người. Tồi nay trong cung có biến, có thể thấy rõ huyền cơ, đám ra tay cũng chỉ có các người.”

Ân Sùng Quyết chỉ về phía hoàng cung vội la lên: “Hoàng thượng bệnh nặng, Lý Trọng Nguyên tập trung quân Phiêu Kị bao vây hoàng cung, bên trong không biết thế nào... Vương gia!”

“Thúc phụ...” Tim Sài Chiêu đập dồn dập, hất tà áo choàng đi thẳng về phía quân sĩ đang canh gác cửa cung.

Ân Sùng Quyết đang muốn đi lên phía trước, chợt xoay người tìm gì đó, không thấy người trong lòng mình vẫn lo nghĩ, cong khoé môi muốn nói lại thôi.

Ân Sùng Húc nhìn thấy ý muốn hỏi nhưng không dám trong mắt đê đê, thở dài nhẹ giọng nói: “A Hoành không có sao, mẹ con đều bình an!”

“A Hoành...” Ân Sùng Quyết thoải mái nhắm mắt lại, “Vây là tốt rồi...”

Bên cửa lớn vào hoàng cung.

“Vương gia... Là... Vương gia!!!”

Trong đêm tuyết hoang vắng mờ mịt, Sài Chiêu mặc áo khoác màu đen, cổ áo mở rộng lộ ra cần cổ cương nghị, khuôn mặt góc cạnh sắc bén như chạm khắc, mắt xám nhìn đội quân Phiêu Kị kinh hoàng thất thố, nhanh đi đến gần.

Bùi Hiền lùi ra phía sau, run rẩy không tin được nói: “Vương gia... Vương gia... Người... Còn sống!?”

Sài Chiêu mới chỉ liếc mắt nhìn một cái, hai chân Bùi Hiền đã mềm nhũn tê liệt ngã xuống đất, không ngừng đập đầu nói: “Vương gia tha tội... Bùi Hiền biết sai, Bùi Hiền biết sai rồi, mong vương gia tha mạng.”

Sài Chiêu không thèm liếc mắt nhìn hấn thêm lần nữa, quân sĩ sau lưng Bùi Hiền đồng loạt hạ binh khí, quỳ xuống van xin nói: “Vương gia tha mạng!”

Sài Chiêu không nói gì, cỡi áo khoác lông, ném xuống, màu đen nổi bật trên nền tuyết trắng. Bộ quần áo đen bó sát tôn lên dáng người cao to của y. Thấy Sài Chiêu từng bước đến gần, quân sĩ đều quỳ dạt ra mở lối, trán đập sát đất, không dám nhúc nhích.

Quân sĩ giữ cửa không đợi Sài Chiêu đến gần đã ầm ầm mở cửa cung, hoàng cung Đại Chu nguy nga thâm trầm trong đêm tuyết, Sài Chiêu bước đi vững vàng trên nền tuyết, mỗi một bước đều nặng tựa ngàn cân.

Ân Sùng Húc đến bên cạnh Bùi Hiền đang run rẩy, lạnh lùng nói: “Mai phục ám sát vương gia, vương phi ở ngoài Tuy Thành... là người của Bùi tướng quân phải không?”

“Mặt tướng... Biết sai, mặt tướng có tội!” Bùi Hiền không ngừng đập đầu xuống nền tuyết, khi ngẩng lên khuôn mặt dính tuyết loang lổ, Bùi Hiền kéo lấy góc áo Ân Sùng Húc kêu khóc, “Ân đô thống, Bùi Hiền bị phò mã dụ dỗ mới làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, Bùi Hiền bị bức, đó không phải ý của ta. Cầu Ân đô thống xin vương gia tha mạng cho Bùi Hiền”

Ân Sùng Húc kéo áo đi theo Sài Chiêu nói: “Trùng phạt tội của Bùi tướng quân như thế nào, qua đêm nay vương gia sẽ xử lý. Bắt lấy Bùi Hiền, chờ vương gia xử lý sau.”

“Tha mạng! Ân đô thống cứu ta!”

Ân Sùng Quyết bước đi chậm rãi đến gần Bùi Hiền đã như vũng bùn nhão, mắt sâu khể đánh giá hấn nói: “Bùi Hiền, thống lĩnh đội quân Phiêu Kị người chưa bao giờ để mất đến anh em họ Ân nhà ta phải không? Hôm nay chết đến nơi lại cầu xin đại ca ta cứu người? Chỉ sợ thần tiên cũng không cứu được người nữa đâu!”

Ân Sùng Quyết rút kiếm trong bao, mũi kiếm sắc lạnh nhẹ nhàng xẹt qua cổ Bùi Hiền, đôi mắt thâm trầm khép lại, “Xẹt” một tiếng, nền tuyết trắng noãn tung toé màu máu đỏ.

Bùi Hiền còn chưa kịp lên tiếng, đã ôm cái cổ đầy máu ngã xuống mặt đất.

Ân Sùng Quyết nhìn bảo kiếm dính đầy máu chán ghét cau mày nói: “Thật sự làm bẩn kiếm của ta.”

“Đệ giết hấn làm gì hả?” Ân Sùng Húc thấy đệ một kiếm giết chết Bùi Hiền, kinh sợ nói: “Hấn phạm vào tội lớn, sống hay chết cũng là do Vương gia định đoạt... Thế nào đi nữa cũng là tướng lĩnh đổ máu trên sa trường của Đại Chu...”

“Đại ca!” Ân Sùng Quyết bức mình ngắt lời nói, “Kẻ này đáng chết! Dám giằng bầy ám sát Vương gia và A Hoành! Chết tiệt! Vương gia cũng không có trách đệ, đại ca nhân từ quá rồi.”

Ân Sùng Húc xoay người nhìn lại, Sài Chiêu vẫn lăm lăm liệ hướng hoàng cung mà đi, Bùi Hiền chết tựa như là chuyện Ân Sùng Quyết tiện tay giết con kiến vậy, căn bản không khiến Sài Chiêu liếc mắt một cái.

Lại nhìn về phía khuôn mặt trẻ tuổi đầy vẻ đắc ý của Ân Sùng Quyết, Ân Sùng Húc buông tiếng thở dài nói: “Thôi, tùy đệ vậy.”

Ân Sùng Quyết đi theo phía sau Sài Chiêu, nhìn không chớp mắt nói: “Đại ca, tồi nay đại thắng, tính là công của huynh hay của đệ?”

Ân Sùng Húc cup mi ung dung nói: “Trận địa tối nay, thắng là người phía trước kia. Chúng ta chẳng qua là bề tôi, không tính là người thắng.”

“Cái gì không tính?” Ân Sùng Quyết giả vờ ngạc nhiên nói: “Vốn tưởng rằng đại ca không ham danh lợi, không ngờ...” Ân Sùng Quyết cup mi cười nói: “Đối với chuyện thắng thua... e rằng đại ca mong đợi nhiều hơn.”

“Im miệng!” hiềm khi Ân Sùng Húc tức giận với đệ đệ, “Đêm nay còn dài, cup cái đuôi của đệ lại.”

Ân Sùng Quyết cong cong khoe miệng, ngẩng đầu đón tuyết trắng, tự lẩm bẩm: “Huy Thành không lạnh chút nào, tuyết ở đây... rất ấm.”

Dịch quán ở Huy Thành.

Thẩm Khấp Nguyệt chưa bao giờ thấy đêm nào dài như đêm nay, nàng mới chợp mắt, bỗng giật mình tỉnh giấc, tim đập thình thịch, thấy mới qua giờ Tý, nhưng bản thân đã không còn buồn ngủ nữa, đành ngồi dậy nửa nằm nửa ngồi dựa vào cạnh giường, nghiêng người nhìn màn tuyết qua giấy dán cửa sổ, lòng thấy giá lạnh.

“Thành bại trong đêm nay.” Thẩm Khấp Nguyệt quán chân, cắn chặt môi, “Đừng để ta thất vọng vì nhìn nhầm người.”

“Ai đó?” thị vệ canh giữ dịch quán mới lên tiếng thì lồng ngực đã trúng mũi tên, ôm ngực tê liệt ngã xuống.

Thẩm Khấp Nguyệt vội vàng đẩy cửa sổ... Vô Sương phui bông tuyết trên mặt, chán ghét liếc mắt nhìn xác người ngổn ngang ở trong sân, thấy mắt Thẩm Khấp Nguyệt tràn ngập oán niệm, trợn mắt nói: “Ca ca sẽ không bao giờ bỏ mặc muội.”

“Huynh còn tới làm gì? Còn giết nhiều người như vậy nữa?” Thẩm Khấp Nguyệt vo chặt khăn cả giận nói: “Tối nay đại sự quan trọng, huynh không nên gây sự.”

“Gây sự?” Vô Sương cười nhạo nói, “Lý Trọng Nguyên mà muội tâm tâm nguyện nguyện làm được đại sự tày trời gì?”

Thẩm Khấp Nguyệt khinh thường ngửa dài, xoay người nói: “Bây giờ chàng đang ở trong cung, trời sáng...” Thẩm Khấp Nguyệt lộ vẻ mơ ước, “Đại Chu... sẽ đổi họ rồi...”

“Muội có biết ca ca thích muội ở cái gì không?” Vô Sương xoa xoa bờ vai thon gầy của Thẩm Khấp Nguyệt, không nỡ buông tay nói: “Cho dù ngã xuống vực sâu không thấy mặt trời, muội vẫn kiên cường, không mất đi vẻ đẹp trời sinh... chỉ cần Khấp Nguyệt vẫn như vậy, cả đời này ca ca còn được nhờ nhiều.”

“Muội không biết huynh đang nói cái gì!” Thẩm Khấp Nguyệt định xoay vai đi, không muốn tiếp nhận vuốt ve của Vô Sương nhưng nàng không tránh thoát, “Ca ca đi nhanh lên đi, trời sáng, ca ca sẽ trở thành trọng phạm sát hại nhiều thủ vệ ở dịch quán...”

“Chuyện này, Lý Trọng Nguyên sẽ quy vào trọng tội?” Vô Sương cười ha ha nói: “Khấp Nguyệt, ca ca nói cho muội biết, Sài Chiêu chưa chết...”

Thân thể gầy yếu chợt cứng đờ, khuôn mặt tươi cười bỗng trắng bệch.

Vô Sương thấy nàng ngần ngại, cười lạnh nói: “Thiên mệnh trong tay, muội cầu xin ta giúp Lý Trọng Nguyên cũng là vô ích, Sài Chiêu và Nhạc Hoành được người của Ân Gia Bảo cứu, bảo hộ về kinh thành, vừa vào Huy Thành. Ca ca cũng là đường cùng, không thể ở lại nước Chu. Nếu không phải nghĩ tới tình cảm bao năm của chúng ta, ca ca lúc này mới mạo hiểm quay về tìm muội...”

“Sao lại thế... Sao lại thế...” Thẩm Khấp Nguyệt tuyệt vọng lẩm bẩm, “Lý Trọng Nguyên điều đi binh mã tinh nhuệ, còn có ca ca là thích khách như thần... lại không thể giết được Sài Chiêu... Không giết được hân?”

Vô Sương xoay người đi vào phòng, nhìn căn phòng trống tuếch nói: “Sài Chiêu nhanh chóng vào cung, Lý Trọng Nguyên nhất định không sống nổi, mau đi theo ta.”

Thẩm Khấp Nguyệt loạng choạng lùi bước lắc đầu nói: “Đi? Đi đi nơi nào?” vừa nói vừa cup mi nhìn cái bụng nhô cao của mình, nói: “Ca ca nguyện ý mang theo đứa bé này?”

Vô Sương phản hận liếc mắt nhìn bụng nàng, ác độc nói: “Đợi chúng ta rời khỏi Huy Thành, đến nơi an toàn, thì bỏ nó đi!”

Tiếng nói kinh người âm trầm vang lên trong phòng, dung nhan động lòng người của Thẩm Khấp Nguyệt tái nhợt khiến người ta động lòng, Vô Sương nhìn khuôn mặt khuyếch thành không chệ vào đâu được tặc lưỡi nói: “Đến lúc đó Khấp Nguyệt vẫn là tuyệt sắc giai nhân, tới đâu cũng có người tranh nhau yêu chiều muội...” thấy Thẩm Khấp Nguyệt mở mắt dựa vào cửa sổ, Vô Sương túm lấy tay nàng nói: “Không thể chậm trễ nữa, mau rời khỏi đây thôi.”

Thẩm Khấp Nguyệt trùm áo choàng, người cứng ngắc như con rối bị giật dây, theo bước chân xen lẫn vết máu trên tuyết rời đi, thời khắc bước ra khỏi dịch quán, Thẩm Khấp Nguyệt bỗng khóc lên: “Ca ca, mất hết rồi. Tất cả đều đã mất rồi.”

Hoàng cung, phòng Sài Dật.

Yên tĩnh như tờ.

Diệp Du cùng đám đệ Lý Trọng Nguyên quỳ xuống. Lý Trọng Nguyên cúi đầu nhìn tới nhìn lui, hai mắt dán chặt vào Ngô Hữu đã chết dưới kiếm của mình. Ngô Hữu chảy nhiều máu, hai mắt đã trợn ngược, hình ảnh trước khi chết là khuôn mặt tràn ngập hối hận của hắn, hắn chết không nhắm mắt, Lý Trọng Nguyên như nhớ lại ngày thơ bé, hắn nhìn thấy mấy thiếu niên cười ngửa đầu nhay, nhìn thấy Thương Sơn mênh mông, tiếng thiếu niên tập võ độc sách, tiếng cười vui vẻ, nhìn thấy Ngô Hữu còn sống đến gần chính mình, nhếch miệng cười hi hi nói: “Trọng Nguyên đại ca, Trọng Nguyên đại ca? Trọng Nguyên đại ca...?”

Lý Trọng Nguyên không dám nghĩ nhưng không thể điều khiển bản thân không nhìn vào mắt Ngô Hữu, chợt thét lên: “Đừng nhìn ta, đừng nhìn ta. Đừng gọi ta.”

Diệp Du cùng đám người thấy khó hiểu nhìn Lý Trọng Nguyên hờ hết không thôi, bốn mắt nhìn nhau không hiểu hắn bị sao cả.

“Trọng Nguyên đại ca?” Ngô Hữu kinh ngạc chỉ vào hắn nói, “Huynh chính là Trọng Nguyên đại ca của đệ? Vì sao không thể gọi huynh? Trọng Nguyên đại ca... Vì sao huynh không đáp lời đệ?”

Lý Trọng Nguyên run rẩy, hắn muốn nhìn thấu ánh mắt Ngô Hữu, xem có phải hắn vẫn còn sống đứng trước mặt mình... đôi mắt trong vắt như đáy hồ ở Thương Sơn, đáy hồ dần dần hiện lên một thân ảnh, một người mặc đồ đen, vóc người cao lớn. Hắn bò lại gần hơn. Gắng sức muốn nhìn rõ người kia, nhìn rõ đôi mắt ấy...

Lý Trọng Nguyên bỗng kinh hoàng giật bắn người, ngã ngửa vào đồng máu bên cạnh Ngô Hữu, máu tanh như nhóp dính đầy áo hắn. Hắn muốn chạy trốn nhưng không biết chạy đâu...

Hắn đã thấy rõ, càng ngày càng gần, một đôi mắt xám âm u...

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123

“Sài Chiêu...” Lý Trọng Nguyên nhìn chằm chằm người từ bên ngoài phòng đang đi đến gần mình kia, “Sài Chiêu.”

“Đại ca!” Sài Tịnh bật khóc, “Đại ca!”

Sài Chiêu nhìn thi thể Ngô Hữu đã cứng đờ, đôi mắt xám tràn ngập đau thương, lạnh lùng đảo qua khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ của Lý Trọng Nguyên, bước nhanh đến bên giường Sài Dật, quỳ xuống bên người ông.

“Thúc phụ... A Chiêu đã trở về.” Sài Chiêu cầm bàn tay lạnh băng của Sài Dật, “Thúc phụ.”

Sài Dật dùng hết khí lực mở đôi mắt hờn sâu, con ngươi vô thần nhìn chằm chằm khuôn mặt trẻ tuổi sắc bén của cháu mình, khoe môi khô nứt cố gắng hé mở, trong cổ họng thoát ra tiếng thở dốc, lại không nói được lời nào.

“Thúc phụ, A Chiêu đều hiểu cả.” Sài Chiêu nắm bàn tay gầy khô như qua củi dán lên mặt mình, buồn bã lên tiếng. “A Chiêu biết thúc phụ muốn nói gì với con, gian thần không thể dung tha, những chuyện hắn đã làm với thúc phụ, con sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm lần; hắn làm công chúa thương tâm, con sẽ moi tim của hắn...”

Sài Tịnh dùng cánh tay áo đã ướt lau lệ khoe mi, tuy Sài Dật không nói được, nhưng đôi mắt hờn sâu nước mắt không ngừng, Sài Dật ấn đầu ngón tay vào lòng bàn tay Sài Chiêu, hờn hờn thở dốc chút khí lực cuối cùng.

Ân Sùng Húc và Ân Sùng Quyết sánh vai đứng bên cửa, thấy Ngô Hữu chết cũng ngạc nhiên, lại thấy Lý Trọng Nguyên như chó nhà có tang nằm rạp trên mặt đất, phò mã gia mấy ngày trước còn khí thế hiên ngang, mà giờ rơi vào tình cảnh này, lòng cũng có chút thương xót. Hai huynh đệ nhìn nhau, ánh mắt vụn vỡ muốn nói.

“Những lời phụ hoàng muốn nói với Kỳ vương, bản cung thay phụ hoàng nói.” Sài Tịnh đứng lên, quỳ xuống bên giường Sài Dật, cúi xuống đau buồn nói, “Kỳ vương Sài Chiêu, cháu ruột hoàng thượng, văn thao võ lược, công cao ngang trời, tình nghĩa chu toàn, là rồng trong chốn người, được hoàng thượng chọn làm thái tử kế vị Đại Chu... Phụ hoàng, có phải những lời Tịnh Nhi nói là ý người muốn nói không...”

Sài Dật giãn ấn đường nhú chặt, khuôn mặt nhăn nhó thống khổ chậm rãi buông lỏng, tay nắm chặt cổ tay Sài Tịnh, cầm khê gật gật,

Ân Sùng Quyết trấn định nghe từng chữ từng chữ trong di chiếu của Sài Dật mà Sài Tịnh vừa nói, khẽ nhếch môi nói: “Cuối cùng Sài thiếu chủ cũng đã ngồi lên long ý của Trạch Thiên đại điện...”

“Số trời đã định, không thể đảo ngược.” Ân Sùng Húc không chút thay đổi trầm giọng nói: “Bằng không sẽ có kết cục thể thảm như Lý phò mã Lý Trọng Nguyên trước mắt đây.”

“Phụ hoàng.” Nước mắt Sài Tịnh lăn xuống trượt trên mu bàn tay đầy gân xanh của Sài Dật, Sài Dật muốn lau đi nước mắt bi thống của nữ nhi, nhưng mới gơ tay lên lại bất lực rũ xuống, “Phụ hoàng đừng bỏ Tịnh Nhi!”

Khoé môi Sài Dật khó khăn nhúc nhích, tựa hồ còn có lời muốn hỏi Sài Chiêu, Sài Chiêu nghe lời nói không rõ từ miệng Sài Dật, ghé sát vào miệng ông, nghẹn ngào nói: “Thúc phụ, A Hoàn vẫn còn sống, mẫu tử đều bình an. A Chiêu có con trai, gọi là Sài Đồng, Sài Đồng... Thúc phụ, Đồng Nhi rất đáng yêu, giống như nam nhân Sài gia, có một đôi mắt màu xám...”

Đôi mắt cổ chống đỡ của Sài Dật lộ ra tia trần an thoả mãn, khe thở hắt ra một hơi cuối cùng, cần cổ mềm nhũn gục xuống...

“Phụ hoàng!! Phụ hoàng đừng bỏ Tịnh Nhi!!!”

“Thúc phụ...”

Sài Chiêu cúi đầu xuống, mắt xám tuôn trào lệ nóng nam nhi.

“Hoàng thượng!”

Trong phòng, ngoài phòng thị vệ quân sĩ đều đau buồn khê gọi, đồng loạt cúi đầu quỳ xuống đất, “Hoàng thượng!”

Huynh đệ nhà họ Ân cũng quỳ xuống trước giường Sài Dật, Ân Sùng Quyết nhịn không được nhìn trộm về mặt cuối đời của vị quân vương Đại Chu. Sài Dật ra đi mặc dù đau đớn, nhưng lúc lâm chung có thể nhìn thấy cháu trai Sài Chiêu về đến, cũng thoả mãn, về mặt khi ra đi rất an tường, không còn nuôi tiếc. Sài Tịnh nắm chặt hai bàn tay khô héo của cha mình, bất luận nữ nhi không chịu buông tay, ông cũng không bao giờ mở được đôi mắt cơ trí thâm sâu kia nữa...

Sài Chiêu không đứng dậy, bên trong bên ngoài tấm phòng cũng không ai dám động. Sài Chiêu quỳ hồi lâu, dùng tay áo lau khoé mắt, đứng thẳng người dậy, đôi mắt ngạo nghễ nhìn đám người quỳ dưới đất.

Ân Sùng Quyết liếc nhìn Sài Chiêu đứng dậy... Hắn chưa bao giờ thấy đáng vẻ bi ai của người đàn ông này, từ lúc hắn gặp vị Sài thiếu chủ trong truyền thuyết ở ngoài bia rừng Tuy Thành, Sài Chiêu luôn là đáng vẻ bình tĩnh tự tại, vô hi vô bi. Nguy hiểm thấy chết không sờn, thúc phụ bị giam trong cung vẫn trấn định, bên bờ sông Hoài giờ khắc sinh tử cận kề vẫn tĩnh sâu như biển...

Sài Chiêu lúc này, mắt xám đỏ hoe, khoé mắt vẫn còn vết lệ ẩm ướt, nhưng ánh mắt vẫn cứng cỏi không thay đổi, toát lên khí chất vương giả bẩm sinh.

Sài Chiêu đề bờ vai không ngừng run rẩy của Sài Tịnh, Sài Tịnh nhịn xuống nước mắt, xoa đi viên lệ gât đầu với Sài Chiêu.

“Hoàng cung có biến, nhiều máu như vậy.” Sài Chiêu nhìn xác người ngổn ngang trong ngoài phòng thấy vết máu trên áo giáp của thị vệ, cũng biết đêm nay đã giao chiến ác liệt thế nào, lại nhìn đôi mắt không thể nhắm của Ngô hữu, Sài Chiêu nắm chặt bàn tay, đốt ngón tay răng rắc kêu, chỉ vào Lý Trọng Nguyên lạnh lùng nói: “Thúc phụ đối với người như thế nào? Công chúa thì sao? Sài Chiêu ta có lỗi gì với người?”

Lý Trọng Nguyên cười sầu thảm, nhìn Sài Tịnh, cúi đầu nói: “Lý Trọng Nguyên chỉ mong được chết, mong công chúa thành toàn.”

“Chết?” Sài Chiêu lạnh lùng nói, “Người cầu công chúa làm gì, người người cần xin không phải là bản vương sao?”

Lý Trọng Nguyên ngẩng đầu, cười nhạt nhìn máu tươi dính đầy người nói: “Được làm vua thua làm giặc, ta quyết định ra tay cũng đã liệu đến kết cục này, chết có gì đáng sợ? Vậy... Cầu Kỳ Vương điện hạ thành toàn?”

“Lớn mật!” Ân Sùng Quyết cao giọng nói, “Không phải là Kỳ vương, là... Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng?” Lý Trọng Nguyên lăm lăm cười nói: “Phải... là hoàng thượng.”

Ân Sùng Quyết còn muốn lên mặt với hắn vài câu, Ân Sùng Húc đã ho khan kéo áo đệ đệ, Ân Sùng Quyết căm giận dừng lại, nhìn Lý Trọng Nguyên khề hừ một tiếng.

“Anh em nhà họ Ngô thuở nhỏ theo người, là người giết Ngô Hữu.” Sài Chiêu đau lòng nói.

“Là thuở nhỏ theo hoàng thượng.” Lý Trọng Nguyên nhắm mắt lại nói, “Không phải ta.”

Thấy trong phòng không ai lên tiếng, Lý Trọng Nguyên thân nhiên nói: “Lý Trọng Nguyên cầu xin được chết nhanh, không ai có thể ra tay sao?” Lý Trọng Nguyên mở mắt nhìn Sài Tịnh, ánh mắt tràn ngập mong đợi nói: “Tịnh Nhi, chết ở trên tay nàng, cũng là phúc khí của ta, nàng giết ta đi, giết đi.”

Sài Tịnh như là không nghe thấy lời cầu xin của hắn, ôm thân thể dần mất đi ảm áp của Sài Dật, nắm tay ông dán vào má mình, thấp giọng nói: “Phụ hoàng đã không còn, Tịnh Nhi biết mình phải làm gì, phụ hoàng không cần lo lắng cho Tịnh Nhi.”

Thấy Sài Tịnh không đáp lời, Lý Trọng Nguyên gào thét nói: “Tịnh Nhi, là ta giả viết chiếu thư, là ta chọc giận hoàng thượng hại người như vậy... giết ta đi, giết đi.”

Thế nhưng Sài Tịnh không liếc mắt nhìn hắn, ôm tay phụ hoàng nói: “Phụ hoàng, từ nay trong lòng Tịnh Nhi, chỉ có Đại Chu...”

Lý Trọng Nguyên vội vàng nhìn Sài Chiêu, mắt lộ ra tia hung ác nói: “Là ta sai người ám sát ngươi và Nhạc Hoành, ngươi còn sống thì ta chết, ngươi đã ngồi lên ngôi vị hoàng đế, nhất định sẽ muốn ta chết, giết ta đi, giết đi.”

Mắt xám lạnh lùng đầy vẻ khinh thường, Sài Chiêu nói: “Ngươi còn sống, ngôi vị của ta vẫn vững như Thái Sơn, hay là cứ giữ lại mạng của ngươi, chúng ta lại cuộc một ván, ngươi thấy sao?” Sài Chiêu thông thả bước đến cạnh Lý Trọng Nguyên đã điên loạn, cúi người ghé sát vào ta hắn nói: “Ta sẽ khiến ngươi... sống không bằng chết.”

Sài Chiêu đang định rời đi, chợt có một người chạy lại bẩm báo: “Khởi bẩm vương gia, dịch quán trong thành bị sát thủ tắm máu, thủ vệ đều đã chết.”

“Dịch quán?” Ân Sùng Quyết chợt sững sốt, “Thẩm Khấp Nguyệt ở đó.”

Mặt Lý Trọng Nguyên đại biến, “Đều chết hết... Đều chết hết sao... Thẩm Khấp Nguyệt... Còn cốt nhục của ta... Đều chết hết sao?”

Người kia lắc đầu nói: “Người chết đều là thủ vệ của dịch quán, không có bóng dáng nữ quyến...”

Sài Chiêu chấp tay nhìn khuôn mặt thốc loạn kinh hoàng của Lý Trọng Nguyên, hỏi người đến nói: “Thủ vệ của dịch quán không ít, làm sao lại bị sát hại hết? Nguyên nhân cái chết là gì?”

Người kia nói: “Đều là... bị cung nỏ xuyên tim mà chết.”

“Là hắn...!” Ân Sùng Quyết thất thanh hô lên, “Sông Hoài, kẻ giết chúng ta!”

“Ngoài Tuy Thành, ám sát vương gia, cũng có đám người này.” Ân Sùng Húc nói: “Ân Sùng Húc nói, “Cung nỏ... đêm đó ở Ung Thành, suýt chút nữa thì lấy mạng Sùng Quyết... Cũng là hắn...”

Lý Trọng Nguyên tối sầm mặt, mi tâm nhú chặt rên lên: “Khấp Nguyệt... Sao lại thế... Sao lại thế...”

“Thẩm Khấp Nguyệt của ngươi...” Sài Chiêu thấp giọng nói, “Đã bị đồng đảng mang đi... Từ đầu tới cuối, nàng ta là một quân cờ do người bên ngoài cài cắm bên cạnh ngươi, người kia muốn mượn nàng phá hủy đại nghiệp của ta, lại mưu hại ngươi...”

“Không...” Lý Trọng Nguyên lắc đầu nói, “Nàng có hài tử của ta, làm sao theo người khác đi được. Nàng đã nói, sẽ không rời khỏi ta, không ai như nàng, chỉ có nàng thật lòng, thật tâm cho ta.”

“Lời thề tựa như hoa tuyết.” Sài Tịnh yếu ớt lên tiếng, “Màn đêm đầy sao lấp lánh, chỉ cần mặt trời lên sẽ hoá thành hư không. Ngươi tự cho rằng mình thông minh nửa đời, còn có thể sai lời thề...”

“Nàng mang hài tử của ta đi đâu...” Lý Trọng Nguyên ôm đầu lẩm bẩm nói: “Người kia, người kia rốt cuộc là ai, ngươi dẫn theo vài người đắc lực, truy tìm những con đường trọng yếu của Huy Thành.” Sài Chiêu thấp giọng nói, “Hắn mang theo một nữ nhân có thai, nhất định là đi không nhanh được, nhất định phải bắt được hai người kia ở lãnh thổ Đại Chu, để bọn chúng thoát khỏi Đại Chu gặp kẻ chủ mưu, tất thành họa lớn!”

“Sùng Quyết biết.” Ân Sùng Quyết gật đầu đáp. “Thần đi ngay.”

Sài Chiêu đứng trong tầm cung, ngẩng đầu nhìn mái ngói liên miên cùng tường cao trải dài, nhìn xác thị vệ thân mang áo giáp cao giọng nói: “Thị vệ tối nay hộ giá, đều là binh sĩ trung dũng của Đại Chu, ai cũng được trọng thưởng. Đội quân Phiêu Kị theo Lý Trọng Nguyên làm phản, dừng cương trước vực bỏ gian tà theo chính nghĩa, bản vương cũng bỏ qua.”

Chỉ trong chốc lát, tiếng đồng thanh hô lớn đã vang lên tận trời xanh, “Hoàng thượng thánh minh.”

Một góc đường trong Huy Thành.

“Muội không đi được nữa.” Thẩm Khấp Nguyệt dựa tường thờ dốc, “Nghỉ thôi, đến sáng lại đi.”

“Ngày mai?” mặt Vô Sương ngoan tuyệt, “Tối nay không đi, ngày mai nhất định không đi được! Tối nay trong cung đại loạn, Sài Chiêu nhất định sẽ tính sổ với Lý Trọng Nguyên, nên chưa tính đến chúng ta. Ngày mai mặt trời mọc, hắn sẽ nhớ đến nhân tình tốt đẹp của Lý Trọng Nguyên, huống chi...” Vô Sương quét qua bụng Thẩm Khấp Nguyệt, “Muội mang thứ nghiệt chủng này, Sài Chiêu làm việc dứt khoát, sẽ không giữ lại tai họa này.”

“Nhưng mà.” Thẩm Khấp Nguyệt lắc đầu yếu ớt nói: “Lạnh quá... Muội thực sự đi không nổi nữa... Ca ca...”

“Ai bảo muội mang theo thứ nghiệt chủng này!” Vô Sương giận không có chỗ phát tiết chỉ vào nàng nói, “Đi nhanh!”

Nước mắt mới từ khóe mắt Thẩm Khấp Nguyệt chảy ra đã đông lại thành băng trên mặt, đành phải đỡ tường chặt vật đi mấy bước, bắt chân mềm nhũn tê liệt ngã xuống nền tuyết, khóc nói: “Ca ca, muội thực sự không đi được...”

Vô Sương tức giận còn muốn dọa nạt mấy câu với nàng ta, chợt phát hiện từ xa có tiếng động, lắc người che miệng Thẩm Khấp Nguyệt đang khóc, cảnh giác nhìn phía xa... chỉ thấy cách đó không xa ánh đuốc trải rộng, cùng tiếng bước chân dồn dập đồng loạt.

“Sài gia quân vào thành?” Vô Sương lẩm bẩm, “Hành động nhanh như vậy... Xem ra tối nay cũng không ra được...” Vô Sương một quyền đánh ờ trên vách tường, “Để ta suy nghĩ thật kỹ... Suy nghĩ thật kỹ...”

Thẩm Khấp Nguyệt nhìn xung quanh, chỉ vào một cái miếu hoang rách nát sợ hãi thử dò xét nói: “Ca ca, trước tiên đi đến đó nghỉ một lát, có được không?”

Vô Sương thấy tiếng bước chân Sài gia quân đang tới gần, kéo Thẩm Khấp Nguyệt nói: “Đi trước rồi nói!”

Trong miếu hoang,

Lạnh đến buốt xương, mái ngói dột nát thỉnh thoảng lại rơi xuống vài tảng băng tuyết, Thẩm Khấp Nguyệt cuộn chặt áo khoác, nhưng vẫn cảm thấy lạnh giá không gì sánh nổi, răng va vào nhau run cầm cập.

Vô Sương lấy đá đánh lửa trong túi ra, mới đánh một cái đã nhớ ra gì đó liền ném xuống đất, cảnh giác nhìn bên ngoài một chút, đem chiếc nỏ đặt sang một bên, lúc đó mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Ca ca... Khấp Nguyệt lạnh quá...” Thẩm Khấp Nguyệt run giọng nói, “Chúng ta phải sẽ chết ở đây không?”

“Sẽ không chết!” Vô Sương cắn răng nói, “Vinh hoa phú quý ta còn không có được, sao sẽ chết nhanh vậy được? Sài Chiêu hại chúng ta như vậy, đợi chúng ta trở lại bên cạnh Sở Vương... Ta sẽ quay lại tự tay giết hắn! Giết hắn!”

“Sở vương... về bên Sở Vương?” Thẩm Khấp Nguyệt cả kinh nói, “Ca ca vẫn muốn đi về Lương Quốc? Đem Khấp Nguyệt mang về cho Sở Vương?”

“Không về đó chúng ta còn có thể đi đâu?” Vô Sương lạnh lùng nói, “Thiên hạ tuy lớn, nhưng có quyền thế có thể cho chúng ta vinh hoa chỉ có Sài gia cùng Kỷ thị, Sài gia không tha cho chúng ta, chỉ có... Trở lại bên cạnh Sở Vương...”

“Khấp Nguyệt đã là thân tàn hoa dại...” Thẩm Khấp Nguyệt nhẹ giọng nói, “Vương gia sẽ không giữ muội lại... Ca ca, chúng ta đi nơi khác đi... Ca ca không thích hài tử trong bụng Khấp Nguyệt, Khấp Nguyệt bỏ nó đi là được... Chúng ta tùy tiện tìm nơi nào đó...”

“Nói xằng nói bậy.” Vô Sương cả giận nói, “Ca ca đi đâu, muội phải theo đó.”

Thẩm Khấp Nguyệt co thân thể yếu đuối, không dám chọc giận Vô Sương nữa, Vô Sương móc ra túi rượu bên hông, rút nắp hộp mấy hộp, thấy Thẩm Khấp Nguyệt lạnh run bần bật, đem túi rượu đưa tới nói: “Muội cũng không được chết, nếu muốn chết ca ca đi gặp Sở vương thế nào... Nhanh, uống mấy hộp cho ấm người,”

Thẩm Khấp Nguyệt tiếp nhận túi rượu, mới đưa đến bên môi đã ngửi thấy hơi rượu mạnh muốn buồn nôn, cố nén xuống nuốt một ngụm, khoé mắt đã lệ nóng đầm đìa.

Trong màn đêm, Vô Sương chớp mắt nghỉ ngơi chốc lát, Thẩm Khấp Nguyệt thấy hắn như là buồn ngủ, bàn tay lạnh cóng chần chờ men tới lọ sứ giấu kỹ trong người, tìm đập liên hồi.

Thẩm Khấp Nguyệt thận trọng đẩy nắp lọ ra, ngón tay mảnh khảnh chấm vào chút bột bên trong, xoa vào miệng túi rượu của Vô Sương, lại khẽ lắc lắc...

“Không uống?” Vô Sương híp mắt ngáp một cái, “Cho ta.”

Thẩm Khấp Nguyệt vội vàng đem túi rượu đưa cho Vô Sương, xong ôm hai chân dịch vào trong góc. Vô Sương ngửa đầu trút xuống mấy ngụm lớn, trợn mắt nói: “Trời sáng, ta đi thăm dò một chút động tĩnh, xem ra chúng ta phải cải trang mới có thể ra khỏi Huy Thành...”

“Tất cả, đều theo ca ca nói mà làm.” Thẩm Khấp Nguyệt ngoan ngoãn nghe theo nói.

Vô Sương thấy nàng có chút nghe lời, cũng cảm thấy thoải mái, thu túi rượu nói: “Muội cũng nghỉ tạm một lát đi, ngày mai... sẽ mệt đó. Đợi chúng ta đến Lương Đô, gặp được Sở Vương...” Vô Sương chợt sững sờ, hai tay gắt gao bóp lấy cổ họng của mình, trợn to hai mắt nói: “... Trong rượu... Có độc!...”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124

——“Tất cả, đều theo ca ca nói mà làm” Thẩm Khấp Nguyệt ngoan ngoãn nghe theo nói.

Vô Sương thấy nàng nghe lời, cũng cảm thấy thoải mái, thu túi rượu nói: “Muội cũng nghỉ tạm một lát đi, ngày mai... sẽ mệt đó. Đợi chúng ta đến Lương Quốc, gặp được Sở vương...” Vô Sương chợt sững sờ, hai tay gắt gao bóp lấy cổ họng của mình, trợn to hai mắt nói: “... Trong rượu... Có độc!...”

Thẩm Khấp Nguyệt đứng dậy chạy trốn ra phía sau miếu, bối rối nhìn Vô Sương đã bị độc phát tác, “Khấp Nguyệt không muốn quay về Lương Quốc, không muốn gặp lại Sở vương... Ca ca... Khấp Nguyệt không muốn tiếp tục làm một quân cờ, không bao giờ... muốn nữa!”

“Không làm quân cờ... Làm cái gì!” Vô Sương nôn ra một ngụm máu đen, “Ngu! Ngu xuẩn... Ca ca nuôi ngươi, yêu ngươi... Thương ngươi... Ngươi... Lại muốn ta chết...” Vô Sương muốn đi đến chặn lại Thẩm Khấp Nguyệt, mới đứng dậy đã ngã nhào trên đất, lại cũng không có sức bò dậy, “Ta chết... Ngươi làm sao bây giờ... Thế gian khôn lường, lòng người hiểm ác đáng sợ... Ngươi sẽ chỉ có... một mình...” Vô Sương hướng phía Thẩm Khấp Nguyệt trôn ra sức bò đến, trong miệng nghẹn ngào nói, “Cứu ta... Cứu ca ca! Ta không thể chết được... Không thể chết được!”

Thẩm Khấp Nguyệt quay người đi không muốn nhìn người đã điều khiển mình nhiều năm nay, ngẩng đầu gần sát phía sau bàn thờ lạnh như băng.

“Cứu ta...” Lòng ngực Vô Sương đau đớn, từng ngụm máu đen phun ra, mười ngón bầu chặt mặt đất, đau đớn cầu xin: “Khấp Nguyệt... Cứu ca ca! Sương Nguyệt son trang... muội có còn nhớ không... Sương Nguyệt son trang... chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau... vinh hoa phú quý trên đời, chúng ta cùng chung... Khấp Nguyệt!!!” Vô Sương cảm loạn nổ bên người hướng phía Thẩm Khấp Nguyệt đang chạy trốn, nhưng cả người xụi lơ không còn nửa phần khí lực, “Cứu ta!”

Thẩm Khấp Nguyệt nhìn bàn thờ Phật trong miếu, nhìn vào đôi mắt thâm sâu khó lường của người, rừ mắt xuống khẽ nói: “Khấp Nguyệt đã từng có giấc mơ rất đẹp... Sương Nguyệt son trang... bạc đầu không rời... Cả đời này yên vui... Nhưng không có chuyện gì có thể thực hiện... ông trời hận ta, Phật Tổ không thương ta... nguyện ước trên hoa đăng... là tan vào hư vô... Ca ca hại cuộc đời ta, vậy đừng trách ta.”

“Khấp... Nguyệt...” Vô Sương gọi lên hai chữ cuối cùng, lòng bàn tay buông lỏng loạn nổ rơi xuống đất, thân thể xụi lơ trên nền đất bẩn thỉu, khóe miệng tràn đầy máu đen tanh hôi, kết thúc cuộc đời.

Thẩm Khấp Nguyệt không có liếc mắt nhìn thi thể Vô Sương, đầu ngón tay cứng ngắc chạm vào bàn thờ Phật, thành kính nói: “Phật Tổ ở trên cao, mong người chỉ điểm cho tín nữ một con đường có thể đi.”

Trong miếu không người lên tiếng trả lời, khuôn mặt tái nhợt bỗng tuyệt vọng căm giận, chợt vung tay đẩy bàn thờ Phật quật: “Cầu người thì có ích lợi gì! Nếu thật sự có thần linh phù hộ, thì nguyện ước trên đèn hoa đăng ở Kinh Châu, vì sao không có thực hiện được! nửa đời Khấp Nguyệt sống tạm bợ, giờ đã không có hy vọng... Không còn hy vọng...”

Mặt trời ngày đông mới chiếu vài tia sáng yếu ớt, tuyết lớn rơi cả đêm cuối cùng cũng ngừng, che đi những dấu chân phức tạp ở Huy Thành đêm qua, khắp nơi đều là một màu tuyết trắng.

Thẩm Khấp Nguyệt bình tĩnh cởi áo choàng lông trắng ra, khom lưng cởi áo choàng màu đen trên người Vô Sương, cẩn thận đem Vô Sương kéo về phía sau miếu hoang, tìm rất nhiều cỏ khô và tạp vật phủ lên thi thể Vô Sương và áo khoác của mình, nhìn qua cũng không thấy có gì khả nghi, thờ dốc đi về phía sau.

Nhờ ánh mặt trời yếu ớt đầu ngày Thẩm Khấp Nguyệt quan sát bốn phía xung quang, trên đường Huy Thành đã mờ hồ có tiếng người bán hàng rong, một đội lính canh hơn mười người đang cảnh giác dò xét ở phố lớn ngõ nhỏ, qua một đêm thức dậy thấy tình cảnh này dân chúng Huy Thành cũng có chút kinh ngạc, ba bốn người túm lại khe khẽ bàn luận suy đoán gì đó.

Thẩm Khấp Nguyệt biết nơi đây không thích hợp ở lâu, thoáng suy nghĩ một chút, trùm áo khoác đen của Vô Sương lên người, lại tháo búi tóc xinh đẹp như trăng rằm của mình xuống, dựa theo kiểu búi tóc của nữ tử trong Huy Thành mà búi lên, lại dùng chút bùn đất xoa xoa lên khuôn mặt xinh đẹp của mình, hít một hơi thật sâu cẩn thận bước lên nền tuyết, giả vờ trần định chậm rãi bước đi thong thả trên đường Huy Thành.

——“Nghe nói Kỳ vương đã trở về!” Có người nhỏ giọng nói.

——“Cái gì?” Có người cả kinh nói, “Kỳ vương không phải đã gặp nạn ở ngoài Ung Thành sao? Đã trở về rồi?”

——“Xuyt!” Người nọ che miệng nói, “Huynh đệ nhà ta làm người hầu ở trong cung, hừng đông hôm nay mới vội vã trở về, đêm qua trong cung... Xảy ra chuyện lớn!”

Thẩm Khấp Nguyệt tùy ý đến gần hai người đang xì xào bàn tán, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh trong cung truyền ra.

——“Đại sự gì?”

——“Phò mã làm phản, hoàng thượng băng hà rồi!”

——Người kia sợ đến mức con ngươi muốn rớt ra ngoài nói: “Vậy Phò mã sắp xưng đế?”

——“Ta phi nhỏ vào! Phò mã khiến hoàng thượng tức chết, nghe nói còn dẫn theo một tiện nhân trở về phụ lòng Vĩnh Lạc công chúa, người như vậy có thể làm hoàng đế Đại Chu được không! Kỳ vương đại nạn không chết trở lại kinh thành, bắt kẻ đại nghịch bắt đạo Lý phò mã.” Người nọ vui vẻ nói, “Tất nhiên là Kỳ vương kế thừa đại nghiệp thống nhất thiên hạ mới phải.”

——” Phò mã thế nào rồi?” Người nọ lại hỏi.

——“Huynh đệ không nói cho ta biết. Nhưng ta đoán... chắc phải chết rồi... Người như vậy, chết chưa cũng hết tội!”

Thảm Khấp Nguyệt nghe mà run sợ, vội vàng hướng phía cửa cung nhìn lại, âm thầm suy nghĩ cách ra khỏi thành.

Phủ Thái úy.

Tô Tinh Trúc vừa thức giấc, nha hoàn thân tín Thúy Trúc đã hoang mang chạy về đẩy cửa phòng ra, há miệng thở dốc nói: “Tiểu thư mau dậy đi, lão gia ở đại sảnh rồi, gọi cô nhanh qua đó.”

“Xảy ra chuyện gì sao?” Tô Tinh Trúc không vui nói.

“Nô tỳ cũng không biết... Nghe nói...” Thúy Trúc hoảng hốt nói, ”Trong cung... có biến.”

Chính sảnh

Tô Thụy Thuyền nhìn nữ nhi quyến rũ mê người đi đến gần, nuốt ngụm trà nói vội: “Đêm qua trong cung có chuyện xấu, Lý Trọng Nguyên chọc hoàng thượng tức chết... Giã tạo... chiếu thư truyền ngôi...”

Tiếng cười Tô Tinh Trúc như chuông bạc chột vang lên, dịu dàng khinh thường nói: “Lý Trọng Nguyên? Hấn sao? Hấn bị ép quá lại làm ra chuyện ngu xuẩn này?”

Tô Thụy Thuyền nhìn nữ nhi đầy dò xét, không nhanh không chậm nói: “Lý Trọng Nguyên quả là trù tính không chu toàn, cha mới nói với con mấy câu, sao con có thể khẳng định Lý Trọng Nguyên không làm lên chuyện? Con cũng đừng quên, hoàng thượng... không có con nôi dôi.”

Tô Tinh Trúc tràn đầy tự tin nói: “Không có con nôi dôi quả không sai, nhưng Vĩnh Lạc công chúa của chúng ta không thua kém bậc mày râu, Lý Trọng Nguyên phụ bạc nàng, công chúa cũng sẽ không để cái kẻ phụ lòng người được như mong muốn. Cha cũng đừng quên...” Tô Tinh Trúc thấp giọng nói, “Tung tích Sài Chiêu không rõ, trong tay Lý Trọng Nguyên cũng không có hồ phù, mười vạn Sài gia quân không nhất định sẽ nghe hiệu lệnh của Phò mã điều khiển, còn có.. Ân nhị thiếu được cha khen ngợi... Cũng ở trong quân... theo dõi hẩn chăm chăm!”

Tô Thụy Thuyền hài lòng nhìn nữ nhi bảo bối có con mắt nhìn đời, vỗ tay một cái nói: “Điều cha muốn nói cho con biết đó là... Sài Chiêu... Không có chết.”

Tô Tinh Trúc kinh sợ đến mức sững sờ ở tại chỗ, mắt sao tràn ngập kinh sợ, miệng lắp bắp nói: “Sài Chiêu... Không chết...”

“Không sai!” Tô Thụy Thuyền đề lên tay vịn ghế cao giọng nói, “Đêm qua giờ Tý, Sài Chiêu vào Huy Thành! Thăng đến hoàng cung, trừ nghịch hộ giá, đại công cáo thành!”

“Quanh đi quẩn lại... vẫn là hẩn...” Tô Tinh Trúc cô đơn ngồi dựa hẩn vào ghế, “Đúng là ý trời, giang sơn Đại Chu... Vẫn là thuộc về Sài Chiêu, Sài thiếu chủ.”

“Kẻ thức thời mới là anh hùng!” Tô Thụy Thuyền ho khan nói, “Đêm qua hộ giá đệ nhất công thần, con đoán xem là ai?”

Môi đỏ mọng khẽ nhếch Tô Tinh Trúc nói: “Nhìn chung toàn cục, người có thể ra tay giúp đỡ Sài Chiêu cùng Sài Tịnh lúc này, cũng chỉ có... Vĩ Ân nhị thiếu kia...”

Tô Thụy Thuyền gõ tay vào bàn trà, con mắt sâu nhấp nháy nói: “Cha con ta là dân cờ bạc, Ân gia cũng vậy, những trắc trở cha con ta từng bước qua, Ân gia cuộc vào Sài gia vẩn này, trắc trở khó lường mà vinh quang. Đây mới thật sự là có bản lĩnh, có bản lĩnh a!”

Tô Thụy Thuyền thấy vẻ mặt nữ nhi không chút thay đổi, lại uống một hớp trà đứng lên nói: “Cha phải thượng triều, hoàng thượng quy thiên, Kỳ vương vinh quang trở về... Hôm nay trong triều, nhất định là... Đặc sắc vạn phần!”

“Cha nếu không có cơ hội đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.” Tô Tinh Trúc ôn nhu cười nói, “Vậy phải thêu hoa trên gấm thật tốt đó.”

Tô Tinh Trúc nhìn phụ thân xuất phủ, nhìn bên ngoài tuyết trắng phủ kín, bằng phẳng như tiền đồ vinh quang của Sài Chiêu.

Hoàng cung, Trạch Thiên đại điện.

Người đầu tiên đến cửa Trạch Thiên đại điện diện kiến chính là thái phó Lạc Tân, Lạc Tân dụi dụi mắt đã mờ, thấy trong đại điện một thân ảnh mặc đồ đen uy nghi đứng sừng sững, trầm tĩnh đánh giá từng góc trong điện, đưa lưng về phía ngoài điện ... nhìn thẳng kim vân long ý rực rỡ ở giữa điện.

Lạc Tân vừa dụi dụi con mắt, ông đoán người kia chính là Sài Chiêu mới chạy về Huy Thành đêm qua, nhưng chính mắt thấy được Sài Chiêu tái hiện trên nhân gian thì e sợ không dám đi lên gọi một tiếng, nhìn y chăm chăm không dám động dấy

—— “Kỳ vương...!” Phía sau dần dần tụ tập vẩn thần võ tướng chỉ vào bóng Sài Chiêu nói, “Thực sự là Kỳ vương a!”

Lạc Tân thấy Tô Thụy Thuyền chậm rãi bước đến gần, vội vàng tiến lên trước thấp giọng nói: “Tô Thái úy nghe chưa, đêm qua, trong cung có đại sự xảy

ra...”

“Đúng là đại sự.” Tô Thụy Thuyền không có chút rung động nói, “Kỳ vương hồi kinh, tiêu diệt nghịch tặc bức vua thoái vị, chẳng qua chỉ mấy canh giờ như vậy, Lạc thái phó nhìn xem, trong cung ngoài cung cũng rất bình thường, nào có chuyện gì?”

“Đúng đúng đúng!” Lạc Tân không ngừng gật đầu nói, “Tô Thái úy nói rất đúng, nào có chuyện gì, mọi chuyện sau này, đều là thuận lý thành chương, thuận lý thành chương cả.”

Khi đang nói chuyện, Ân Sùng Húc và Ân Sùng Quyết mặc áo giáp đi vào, nghiêng người trò chuyện với quần thần đi đến, mọi người thấy huynh đệ hai người này khí thế hiên ngang đầy vẻ đắc chí, lòng biết rõ hào quang sau này của hai người họ, vội vàng dẹp đường, ánh mắt khiêm tốn.

“Đại ca huynh nhìn đi.” Ân Sùng Quyết cười cười nói, “Con người ấy mà, không gì hơn cái này, thấy chúng ta tối hôm qua lập được đại công, cho nên giờ mới tỏ vẻ mặt vậy đó.”

Ân Sùng Húc thờ ơ nói: “Người người đều giống nhau, năm mươi bước cười một trăm bước mà thôi.”

Tô Thụy Thuyền nhìn vẻ mặt thoải mái của Ân Sùng Quyết, khẽ gật đầu, từ khi nhập kinh diện thánh gặp Tô thái úy Ân Sùng Quyết cũng được ông ta khen ngợi trước mặt hoàng thượng mấy câu cho nên cũng khẽ gật đầu đáp lại, sau lại lập tức ngừng đầu đầy kiêu ngạo, nhìn Sài Chiêu đứng bất động hồi lâu trong đại điện.

Đã đến giờ thượng triều, chúng thần xếp thành hàng một mực cung kính rào bước tiếng vào trong điện Trạch Thiên, Sài Chiêu vẫn đứng ngạo nghễ trên điện, chưa có nửa phần chớp mắt.

Quần thần hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm gì, Sài Chiêu cũng không lên tiếng như đang nghĩ chuyện gì.

Nhưng chỉ một lát sau, Tô Thụy Thuyền đã kéo vạt áo triều phục, quỳ xuống đất, Ân Sùng Quyết thấy thế cũng quỳ theo, Ân Sùng Húc cũng vậy.

Thấy ba người này như vậy, Lạc Tân vội vàng nháy mắt với quần thần, nhất thời toàn văn võ trong triều đều đồng loạt quỳ xuống.

Lúc này Sài Chiêu mới chậm rãi xoay người, nhìn thật kỹ vẻ mặt quần thần trong triều, đại thần ở đây phần lớn chứng kiến Sài gia thăng trầm —— huynh đệ họ Sài anh hùng quét sạch bốn phương, khi Sài Tuyên gặp biến cố thế nhĩ tiêu tán, Sài Dật từ chức quy ẩn ở Thương Sơn băng tuyết, Lương Quốc xâm chiếm Sài gia nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy rút kiếm hộ quốc, liều chết giữ vững Vân Đô bảo vệ Nam Cung hoàng tộc...

Từng khuôn mặt ở đây Sài Chiêu đều quen thuộc, có kẻ từng nịnh nọt Sài gia, ủng hộ, coi thường, lánh tránh... Thế sự khó lường, có ai từng ngờ đến, thế tử Sài vương đã phải lần trốn khi xưa, hôm nay có thể ngạo nghễ đứng nhìn quần thần bên dưới, sẽ là người chiến thắng ngồi lên long ý kia!

Sài Chiêu yên lặng không nói, bình tĩnh nhìn kim văn long ý trong đại điện, nhìn chăm chú vào hoa văng Rồng bay trên ghế, Sài Chiêu nhớ lại ngày đó, tiếp nhận hồ phỉ từ tay Nam Cung Thần, một khắc bước chân qua cánh cửa kia, y vô thức quay đầu lại nhìn —— mặt trời đỏ trên cao, ngôi lưu ly trên đại điện phản chiếu ánh mặt trời chói mắt, đại điện không có một bóng người, kim văn long ý giữa đại điện như đang đợi chủ nhân của nó, đầu rồng nhìn thẳng vào người đang quay đầu nhìn nó như mời gọi.

Sài Chiêu vươn tay, vuốt ve đầu rồng trên ghế, chợt xoay người, mắt nhìn xuống quần thần trên triều, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt sáng quắc, toàn bộ đại điện nhất thời hàn khí bức người, ngay cả tiếng hít thở cũng nhỏ đi rất nhiều.

—— “Chúc mừng tân hoàng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!!!” Ân Sùng Quyết mở đầu cao giọng hô.

—— “Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!!!!” tiếng chúc mừng tân hoàng tiếng sau cao hơn tiếng trước vọng khắp hoàng cung.

—— “Đại ca....” Sài Tĩnh tức trực bên áo quan Sài Dật thấp giọng nói, “Phụ hoàng, người cứ yên tâm ra đi. Có đại ca ở đây, Đại Chu ta nhất định trường tồn muôn đời!”

Trong đại lao tối đen không một tia sáng, Lý Trọng Nguyên cũng mơ hồ nghe được tiếng chúc mừng ở Trạch Thiên điện vọng vào.

—— “Hoàng thượng...” Lý Trọng Nguyên lộ vẻ sầu thảm ngồi xếp bằng nói, “Hoàng thượng... vạn tuế? Vạn tuế? Vạn vạn tuế? Ha ha ha ha ha ha....” Lý Trọng Nguyên chợt cười lớn, “Muôn năm? Nếu thật có thể vạn năm không chết, Nam Cung Thần sao lại chết? Sài Dật sao vẫn chết? Muôn năm? Nực cười... Thực sự là nực cười! Sài Chiêu... Sài Chiêu! Sài Chiêu!!!”

Lý Trọng Nguyên nhìn chăm chăm xiềng xích trói tay chân, gờ đầu hô lớn: “Long ý như đứng trên đồng lửa như ngồi trên đồng than, người ngồi không vững, ta không lật người, tự có người bên ngoài lật đổ người, Sài Chiêu! Người ngồi không vững!!!”

Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Nguyệt khóc như máu

Điện Trạch Thiên.

Sài Chiêu khẽ vươn tay ý bảo quần thần đứng dậy, bản thân vẫn đứng ở trước long ý, cũng chưa có ý định ngồi xuống. Sài Chiêu nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của Ngô Tá lẫn trong đám người, khẽ nói: “Ngô tướng quân...”

Ngô Tá ngẩn người, bước lên phía trước quỳ một chân trên đất, còn chưa kịp mở miệng đã nghẹn ngào, hai mắt đỏ ửng.

Sài Chiêu thở dài nói: “Đêm qua xảy ra chuyện khó có thể dự liệu, bản vương sẽ không trách Ngô gia, lại càng không phạt Ngô tướng quân người.”

“Vương gia...” Ngô Tá lã chã rơi lệ nói, “Chuyện đêm qua mặt tướng đã biết Chỉ hận Ngô Hữu ngu xuẩn bị kẻ khác dụ hoặc, phạm vào sai lầm khó mà tha thứ... Càng hận mặt tướng thân là huynh trưởng mà không phát hiện ra hành động đại nghịch của nó... không bảo vệ được hoàng thượng, cũng khiến đệ đệ mình mất mạng.. Vương gia dù có thể tha thứ cho mặt tướng, mặt tướng cũng không thể tha thứ cho chính.”

Sài Chiêu thông thả bước đến gần Ngô Tá, dè lên bờ vai run rẩy của hắn, thấp giọng nói: “Bản vương chỉ biết, trước khi chết, Ngô Hữu đã sám hối với công chúa về lỗi lầm của mình, hắn có lỗi, nhưng hắn đã nộp mạng cho hoàng thượng, đã không còn tội gì tính lên huynh trưởng, cùng người nhà họ Ngô nữa, mau đứng dậy.”

Ngô Tá nước mắt tràn mi, đứng dậy nức nở nói, “Đa tạ vương gia, đa tạ vương gia!”

Ân Sùng Quyết không chớp mắt theo dõi lời nói cử chỉ của Sài Chiêu, trong lòng cũng không ngừng khen ngợi khí chất để vương bầm sinh của y, thấy Sài Chiêu vẫn chưa ngồi lên long ý, càng tò mò ngó hoa văn hình rồng trên đó, mắt đen phản chiếu tràn ngập sắc vàng.

“Đêm qua hoàng cung ... có biến.” Sài Chiêu lạnh lùng nói, “Bản vương đã xử lý kẻ có tội, những người còn lại đều không truy cứu, sau này không có vương lệnh, trong triều không ai được dị nghị xa gần. Lý Trọng Nguyên đại nghịch bất đạo ... cũng không ai được nhắc lại nữa câu.”

—— “Chúng thần tuân mệnh!”

Tô Thụy Thuyền tiến lên kính cẩn nghe theo nói: “Hoàng thượng đột nhiên băng hà, may mắn vương gia trở về đúng lúc, mới không khiến kẻ gian thực hiện được ý đồ. Hoàng thượng sinh tiền nhiều lần đề cập cùng lão thần và Lạc thái phó, Kỳ vương điện hạ là thái tử người đã chọn, vương gia bình an vô sự, quả thật là phúc khí của Đại Chu, hiện giờ chúng ta nên bàn kỹ về việc tân đế đăng cơ...”

—— “Đúng vậy! Tô Thái úy nói không sai!” Quần thần phụ họa nói.

Sài Chiêu ung dung nhìn Tô Thụy Thuyền nói: “Theo như Tô thái úy vừa nói, ... là cảm thấy thái tử vị của bản vương chỉ là suy nghĩ trong lòng của hoàng thượng? Vẫn chưa có chiếu cáo thế nhân?”

Tô Thụy Thuyền toát mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống kính hoàng nói: “Vương gia thứ tội, lão thần hồ đồ lỡ lời, ý của lão thần không phải có ý này...”

Sài Chiêu cười ha ha, cup mắt xám xuống nói: “Bản vương chỉ nói đùa mấy câu với Tô thái úy, Thái úy sao đã hoảng sợ như vậy rồi, mau đứng lên.”

Tô Thụy Thuyền run rẩy cúi thấp đầu không dám nhúc nhích.

Sài Chiêu tiếp tục nói: “Ngôi vị thái tử của bản vương, do hoàng thượng định ra, đêm qua lúc hoàng thượng lâm chung, do đích thân Vĩnh Lạc công chúa thay hoàng thượng đọc di chiếu, không ai có thể dị nghị.”

Ân Sùng Quyết cẩn mõi chăm chú nhìn vẻ mặt Sài Chiêu lạnh như băng, y uy vũ hiên ngang khiến hắn cực kỳ hâm mộ, hắn thầm nghĩ đuổi kịp theo người này, nhưng càng theo y lại càng xa không với tới, khí chất vương giả bầm sinh này, cho dù Ân gia khổ cực đuổi theo mấy đời cũng không kịp.

“Nước không thể một ngày không vua.” Sài Chiêu nhìn Lạc Tân nói: “Về chuyện này ... làm phiền Lạc thái phó ra tay, mau chóng xử lý. Tiên đế vừa băng hà, chuyện của tiên đế cấp thiết hơn chuyện của bản vương, đại lễ đăng cơ giản lược hết, không được phô trương.”

Lạc Tân thấy mình được giao cho trọng trách, có chút được sủng mà sợ, chặn lại nói: “Kỳ vương thánh minh! Lão thần nhất định trừ bị mọi chuyện đều thỏa đáng.” Lạc Tân chợt nhớ tra chuyện gì nói: “Không biết Kỳ vương phi bao giờ trở lại kinh thành?”

“A Hoàn ...” Nhịp tim Ân Sùng Quyết đập nhanh hơn.

Sài Chiêu nhắm mắt lại buồn bã nói: “Đại tuyết mới ngừng, chắc cũng phải một, hai ngày nữa...”

Mười dặm bên ngoài Huy Thành.

Mỗi bước Nhạc Hoàn đi Vân Tu bên cạnh đều tụt về phía sau. Nhạc Hoàn nhìn không được ngoái đầu về sau hô, “Vân Tu, người thực sự không muốn quay về phải không, vậy quay đầu đi, đi đâu cũng được, hay là ... quay về thôn Hoài đi.”

Vân Tu lắc lắc đầu nói: “Không phải là không muốn trở lại, nhưng cũng không biết thế nào... Không thể cất bước được...”

“Còn tồn thời gian gì hà, tuyệt mới ngừng còn không đi mau?” Nhạc Hoành buồn bực nói, “Ngươi còn cố ý chậm chạp, có tin ta phạt ngươi hay không?”

“Tin...” Vân Tu hữu khí vô lực phần nộ đáp, kẹp chặt bụng ngựa đuổi theo Nhạc Hoành.

Vân Tu hỏi dò: “Thiếu phu nhân, cô nói xem... Chúng ta đến Huy Thành.. Lý Trọng Nguyên có phải là đã chết rồi không?”

“Tóm lại ngươi muốn hấn chết..” Nhạc Hoành nhìn chằm chằm khuôn mặt tuần tú của hấn nói: “Hay là muốn hấn sống hà?”

“Ta...” Vân Tu yên lặng không nói gì, sừng sốt một hồi mới nói: “Tình nghĩa nhiều năm quen biết.. sao mà thực sự muốn hấn chết được.. nhưng hấn phạm phải tội lớn như vậy ... ai cũng không cứu được hấn cả...”

Nhạc Hoành lắc đầu nói: “Ta lại không thấy vậy, Sài Chiêu sẽ không giết Lý Trọng Nguyên.”

“Vi sao!?” Vân Tu không hiểu hỏi.

Nhạc Hoành muốn nói lại thôi, thấy đáng đáp Vân Tu ngây thơ chân chất, cần môi thấp giọng nói: “Chết... Đối với Lý Trọng Nguyên lúc này mà nói, mới là ban ơn. Sống, mới là thống khổ cả đời. Lý Trọng Nguyên muốn giết phu thê ta, còn muốn đoạt đế vị của thúc phụ, Sài Chiêu chắc chắn sẽ không để hấn chết... sẽ khiến hấn sống không bằng chết..”

Nhạc Hoành lăm nhăm nói rất nhiều, nhìn bộ dáng ngây ngốc của Vân Tu, như là căn bản không hiểu mình đang nói gì, Nhạc Hoành vừa bực mình vừa buồn cười nói: “Suy đi tính lại, ngươi phiền lòng cũng là vì công chúa, chuyện khác, Vân Tu chắc cũng lười quản.”

Ngoài cửa Huy Thành.

Quân sĩ gác thành theo yêu cầu của Ân Sùng Quyết nghiêm ngặt kiểm tra bách tính, nửa ngày đã qua nhưng vẫn không thấy nam tử mang theo một nữ tử xinh đẹp đang mang thai ra khỏi thành, Ân Sùng Quyết nghi hoặc hỏi: “Hai người bọn họ không có khả năng ở lại Huy Thành, chẳng lẽ là tách nhau ra khỏi thành?”

Quân sĩ lắc đầu nói: “Không thể. Chúng thuộc hạ đều kiểm tra rất kỹ, hôm nay tuyệt ngừng, ra khỏi thành không ít người, thế nhưng cũng không có cô gái xinh đẹp nào ra vào, phần nhiều ra khỏi thành là đàn ông đi làm việc... Đại thể đều là người quen mặt ở đây... hai người Ân tướng quân nói kia, quả thực chưa từng xuất hiện.”

Ân Sùng Quyết chỉ cần nhớ tới kẻ ám sát mình kia, vết thương trên ngực đã mơ hồ đau, Ân Sùng Quyết hít một hơi thật sâu nói: “Nhất định phải bắt bằng được hai người này, không được lơ là, nếu không giữ được còn sống, thì lấy xác cũng có phần thưởng. Kỳ vương sắp đăng cơ để vị, các ngươi biết mình phải làm gì.”

—— “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Ân Sùng Quyết đang muốn xoay người rời đi, bỗng có hai người của mình vội chạy đến, miệng hô lớn, “Nhị thiếu gia, người của chúng ta phát hiện... ở sau miếu hoang góc đường lớn có một thể, bên cạnh thi thể có loan nữ! Áo khoác lông trên người Thẩm Khấp Nguyệt, cũng ở trong miếu.”

“Là hấn!” Ân Sùng Quyết nắm chặt bàn tay, “Có thấy bóng dáng Thẩm Khấp Nguyệt không?”

“Không có!” Người kia khẳng định, “Người nọ là bị trúng độc bỏ mạng... Nhìn qua...”

“Thẩm Khấp Nguyệt đầu độc đồng minh của mình ... được lắm Thẩm Khấp Nguyệt...” Ân Sùng Quyết nhìn quân sĩ gác thành, “Có nữ nhân nào một mình ra khỏi thành không? Nàng ta đang có mang, nếu như một mình ra khỏi thành, nhất định các ngươi đã gặp.”

“Quả thực không có...” Thủ lĩnh nhớ lại nói, chợt ngừng đầu lên, “Nhưng thật ra... Có người mang theo thể tử bị bệnh nặng, nói là đi về Thương Sơn cho gia mẫu gặp mặt lần cuối... Nhưng nữ nhân kia khuôn mặt xấu xí, cũng không phải người đang mang thai...”

“Thẩm Khấp Nguyệt ...” Ân Sùng Quyết nghiêng răng kèn kẹt nói: “Nhất định là ả, người đầu, mau theo ta ra khỏi thành, đi về Thương Sơn.”

Năm dặm ngoài Huy Thành.

“Đưa đến đây thôi.” Thẩm Khấp Nguyệt từ trong áo khoác màu đen nặng nề nhô đầu ra. “Ngươi về đi, nhớ kỹ chó có đi con đường ban nãy, đi cửa Tây mà về.” Vừa nói Thẩm Khấp Nguyệt lấy nén bạc trong ngực ra đưa cho phu xe, “Làm phiền rồi.”

Phu ngựa cầm nén bạc, vui vẻ nói: “Không cần chờ cô nương đi Thương Sơn sao? Nén bạc này để kiếm quá.”

Thẩm Khấp Nguyệt ho khan tiếng nói: “Sớm đi trở về đi, ta có người nhà sẽ tới đây đón ta đi Thương Sơn.”

Nhìn thấy phu ngựa khuất bóng, lúc này Thẩm Khấp Nguyệt mới thở hắt ra một hơi, nhìn Huy Thành đã không còn bóng dáng, dựa vào bên cây cúi đầu thờ dốc.

Thẩm Khấp Nguyệt nhìn cái bụng bị mình quấn thật chặt, trùm áo khoác lên cũng không ai nhận ra mình là phụ nữ mang thai năm sáu tháng, bụng đau âm ỷ cũng không khiến nàng mở dải lụa buộc bụng ra, Thẩm Khấp Nguyệt biết, mình đi khỏi Huy Thành, mình còn có con đường phải đi.

“Vô Sương chết rồi...” Thảm Khấp Nguyệt nhìn về hướng Huy Thành lẩm bẩm, “Kẻ cầm loan nỗ muốn lấy mạng các người là hán Ta thay các người lấy mạng của hán, Thảm Khấp Nguyệt ta một nữ nhân trời gả không chết, các người để lại cho ta một con đường sống đi.”

Thảm Khấp Nguyệt không chút do dự chuyển hướng đi về Vân Đô, bước thấp bước cao chậm rãi đi về phía Tây Nam ... nàng biết, không ai ngờ tới nàng còn dám đi về nơi phồn hoa náo nhiệt, người suýt chết như nàng, cũng chỉ có thể tìm nơi nào đó hoang vắng mà ẩn nấp mưu cầu sự sống, nhưng nàng không phải bọn họ, nàng muốn sống, còn muốn sống sung sướng, nàng muốn đi thành trì phồn hoa, bước lên vinh hoa phú quý, Thảm Khấp Nguyệt sờ khuôn mặt lạnh như băng của mình, tuyệt sắc dung nhan như nàng, làm sao có thể chịu sống ở nơi rừng núi hoang dã?”

Cũng không biết đi bao lâu, bụng đau không chịu nổi, Thảm Khấp Nguyệt mềm nhũn chân, dựa vào thân cây ven đường mới không có ngã xuống nền tuyết.

“Người muốn ta phải chết sao?” Thảm Khấp Nguyệt cắn răng ôm bụng nói: “Ta nhìn lầm Lý Trọng Nguyên, người là oan nghiệt đến để đòi nợ ta sao?”

Thảm Khấp Nguyệt không dám chậm trễ, nghỉ ngơi một chốc đã đứng dậy đi, nhưng thấy dưới chân từng đoá hoa máu rơi xuống ... loang nỗ dưới nền tuyết trắng.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Tựa như giấc mộng

Thảm Khấp Nguyệt kinh sợ ngừng bước, cảm thấy giữa hai chân có một chốt lỏng ấm nóng chảy xuống, tràn xuống nền tuyết trắng, Thảm Khấp Nguyệt cứng đờ người không dám cúi xem thế nào, dựa vào thân cây đau đớn kêu khóc: “Đau quá, đau quá...”

Tiếng gió ù ù thổi qua tai, nhưng không có ai đáp lại.

Một cơn đau xé rách từ bụng nan ra toàn thân, vết máu chảy thành dòng, nhìn thấy mà giật mình.

—— “A... cứu mạng a...” Thảm Khấp Nguyệt quỳ gối xuống thống khổ hô, “Có ai không... Người đâu... Cứu ta...”

—— “Cứu ta với...”

Huy Thành cách ngay đó không xa, thấy thời gian mới quá Ngọ, Nhạc Hoàn cũng không lại giục Vân Tu chạy nhanh nữa, nhẹ nhàng đá đá vào bụng Bạch Long thông thả bước đi, quay đầu nhìn sườn mặt khô ngô tĩnh lặng của Vân Tu, muốn nói lại thôi.

—— “Cứu... Mạng...”

“Vân Tu nghe xem!” Nhạc Hoàn chợt vênh tai nói: “Vân Tu mau nghe xem.”

“Gi ...” Vân Tu lấy lại tinh thần, nhìn xung quanh, “Là tiếng nữ nhân.”

“Mau đi xem xem thế nào.” Nhạc Hoàn men theo hướng tiếng kêu cứu đi về phía đường mòn, tuyết trắng mênh mông, xa xa bóng người đơn bạc, mặc áo choàng đen ẩn hiện sau thân cây, cuộn mình co quắp.

“Thiếu phu nhân cẩn thận chút.” Vân Tu không dám khinh thường, thoáng chốc thu hồi về mắt tập trung, khuôn mặt lợi hại y như xưa, kéo dây cương Bạch Long đem Nhạc Hoàn kéo về phía sau mình, cảnh giác hướng phía bóng người đi đến, “Đề Vân Tu đi trước xem sao, cẩn thận bị kẻ gian lừa gạt!”

Thảm Khấp Nguyệt nhắm chặt hai mắt không dám nhìn máu tươi đang chảy dưới người, hơi lạnh từ bụng truyền đến toàn thân, đau đớn kịch liệt khiến nàng ta khóc ra tiếng, khẽ nhếch cánh môi trắng bệch nức nở rên: “Đau Đau quá...”

Vân Tu thấy nền tuyết trước mắt đỏ sẫm một mảng, cũng sợ đờ người, trượt đoan đao từ trong tay áo ra cầm trên tay, khẽ đẩy áo khoác màu đen của Thảm Khấp Nguyệt ra, “Này ... có sao không?”

Thảm Khấp Nguyệt chợt mở mắt ra, mồ hôi to như hạt đậu trên trán lăn xuống môi nàng ta, ý nghĩ cầu sinh khiến mắt nàng ta sáng bừng lên, xoay người vội kéo lấy vạt áo Vân Tu: “Thiếu hiệp cứu ta với!”

Vừa quay người lại khiến cả hai người đều sững sờ.

“Thảm ... Khấp Nguyệt! Là cô?” Vân Tu nhảy lùi về sau chỉ nàng ta nói: “Là cô?”

—— “Vân...” Thảm Khấp Nguyệt ôm lấy thân cây bên cạnh bò dậy, mới co chân lên đã bắt lực ngã xuống tuyết, “Ta không biết gì hết ... thả ta đi ... Không cần lo cho ta... Thả ta đi! Ta chỉ là một nữ nhân... đừng làm khó ta. Không cần lo cho ta!”

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu ngạc nhiên nhìn về phía Nhạc Hoàn đang chậm rãi đi đến, chỉ vào khoảng tuyết đầm máu dưới chân Thẩm Khấp Nguyệt nói, “Thẩm Khấp Nguyệt nàng ta...”

Nghe tên Nhạc Hoàn, Thẩm Khấp Nguyệt tối sầm mắt, ngo ngậy người định bước đi, miệng yếu ớt lắm lắm, “Nhạc Hoàn ... Nhạc Hoàn... các người không thấy ta, coi như không thấy ta. Mặc ta tự sinh tự diệt là được rồi, không cần lo cho ta... van cầu các người, van cầu các người...”

Nhạc Hoàn cúi người xuống, thấy hai chân Thẩm Khấp Nguyệt đã đỏ au, còn máu dính xung quanh, lại nhìn cái bụng hơi nhô lên của nàng ta, buông tiếng thở dài nói: “Thẩm Khấp Nguyệt, sợ rằng người sinh non rồi...”

“Đẻ non...” Thẩm Khấp Nguyệt cứng đờ người, ngo ngậy nhìn cái bụng bị vải lụa trắng rít chặt,, “Đẻ non...” Thẩm Khấp Nguyệt bỗng nhiên bật cười, “Thật là một hài tử hiểu chuyện, biết mẫu thân không thể giữ lại người, cho nên tự động rời khỏi mẫu thân sao.. hài tử ngoan, đứng là hài tử có hiếu..”

Nhạc Hoàn thấy mặt nàng ta đã tái nhợt như bông tuyết trên đường, cắn môi nói: “Người không phải là sắp thai lúc sơ kì, bây giờ sắp thai có thể sẽ chết.”

“Chết...” Thẩm Khấp Nguyệt nắm chặt bàn tay lác đầu nói, “Ta làm sao mà chết được, vinh hoa trên thế gian ta còn chưa có hưởng đủ, còn bao nhiêu người chờ cung chiều ta, thương ta,... Ta không thể chết được... Phải chết cũng là chết ở trên giường ấm, thế nào... Thế nào lại là ở chỗ này...” Thẩm Khấp Nguyệt thê lương quay đầu nhìn về mặt thương cảm của Nhạc Hoàn hung hăng quát, “Người cút đi, các người đi đi. Hài tử của Lý Trọng Nguyên không thể giữ được, ta chỉ là nữ nhân, còn có thể làm ra chuyện gì được? Thả ta đi được không?” Thẩm Khấp Nguyệt cup mắt đáng thương, “Kỳ vương phi có đường lớn phải đi, mà ta ... Đã không có hy vọng...”

Vân Tu nhủ mảy nhìn Nhạc Hoàn nói: “Thiếu phu nhân, đem nàng ta mang về? Ở tại chỗ này nàng cũng chính là phải chết.”

Nhạc Hoàn làm mẹ, cũng không nhẫn tâm nhìn thấy một nữ nhân mang thai lần đầu chịu thống khổ cúi người nói: “Đưa nàng ta lên ngựa, mau quay về Huy Thành rồi tính.”

“Ta không đi...” Thẩm Khấp Nguyệt hoảng sợ ôm bụng hét, “Ta không đi đâu cả, ta không muốn về Huy Thành!”

Vân Tu đến gần nàng ta chén ghét nói: “Cô tưởng là ta muốn mang cô đi theo ả à? Là thiếu phu nhân nhân từ, không đành lòng để mặc cô chết lạnh nơi băng tuyết này. Nếu cô thực sự muốn chết thì cũng không ai cản đâu, trời lại Huy Thành ông nội Vân đây sẽ thành toàn cho cô.”

Thẩm Khấp Nguyệt muốn đẩy Vân Tu ra, nhưng mất máu quá nhiều khiến nàng ta đuối sức không làm gì được, Vân Tu hơi dùng sức nhắc thân thể mỏng như tờ giấy của nàng ta lên ngựa, thấy máu dính vào yên ngựa, Vân Tu không khỏi nhíu mày một cái.

“Tình hình này rất nguy hiểm” Nhạc Hoàn nhìn qua Thẩm Khấp Nguyệt nói, “Bộ dáng nàng ta thế này, sợ là không chịu nổi...”

Vân Tu nhìn Huy Thành thấp thoáng trước mắt, ngồi lên lưng ngựa nói: “Vậy để Vân Tu thúc ngựa thật nhanh.”

“Khấp Nguyệt không muốn đi đâu hết...” Thẩm Khấp Nguyệt ngóc cái đầu nặng trĩu dậy, nàng ta cảm thấy thân thể mình tựa như một con lông chim, khẽ thở một cái là có thể bay đi, phiêu đảng theo làn gió, nhưng không thể điều khiển chính mình, rốt cuộc nàng ta khóc lên, nhưng tiếng khóc này vào tai Vân Tu lại như là tiếng thở dốc chút hơi tàn, thân thể trên lưng ngựa càng lúc càng nhẹ, nơi mà móng ngựa đi qua đều in lại vết máu, giống như những đoá hoa mai đỏ còn sót lại dưới trời đông giá rét ở Huy Thành.

Huy Thành nguy nga càng lúc càng gần, như một bức tường chỉ chực đổ lên người Thẩm Khấp Nguyệt, nàng ta muốn trốn đi, không muốn nhà lao trong toà thành to lớn kia vây khốn chính mình, Thẩm Khấp Nguyệt chậm rãi nhắm mắt, bỗng nhiên cảm thấy cả người đau nhức, bụng cũng đau đi nhiều đã không còn những cơn đau thất tim nữa. Mặt nàng ta tràn ra nụ cười giễu cợt, chưa bao giờ thấy vui vẻ như lúc này, cuối cùng ... đã không còn phải lo nghĩ gì nữa.

“Ca ca nói sẽ mang Khấp Nguyệt đi đến một nơi non xanh nước biếc, xây cho Khấp Nguyệt một toà Sương Nguyệt son trang đẹp nhất trên đời, sao lại ... đi tới Lương Đô?” Thẩm Khấp Nguyệt mở lớn đôi mắt lấp lánh không hiểu gì hỏi.

“Ngốc quá...” Vô Sương ngẩng đầu nhìn mái hiên chót vót nói: “Chúng ta hai bàn tay trắng, lấy cái gì để xây Sương Nguyệt son trang? Người ở trong thành này, mới là máu chó của Sương Nguyệt son trang chúng ta muốn xây, có ngài ấy mới có vinh hoa bất tận, mới có ...” Vô Sương lưu luyến nhìn khuôn mặt đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nữ nhân trước mắt, nuốt nước bọt nói: “Mới có ca ca và tương lai của muội.”

“Người kia...” Thẩm Khấp Nguyệt tròn lớn con ngươi, “Người kia sẽ yêu thương muội giống như ca ca sao?”

“Còn hơn ca ca ngàn lần, vạn lần.” Vô Sương ôm bờ vai mềm mại không xương của Thẩm Khấp Nguyệt, “Ca ca cũng sẽ không rời khỏi muội, hai người chúng ta, cùng một mạng.”

“Ca ca...” trước mắt Thẩm Khấp Nguyệt mơ màng.

Nàng thấy mặt Vô Sương xanh tím đứng trong sân giờ tay về phía mình cười nói: “Khấp Nguyệt, đến bên cạnh ca ca, chúng ta cùng một mạng, cả đời này sẽ không xa nhau.”

Đôi tay kia lạnh thấu xương, vừa chạm vào khiến Thẩm Khấp Nguyệt không ngừng run rẩy.

“Chạy...”

Trong bóng tối, trong hồ một chiếc đèn hoa đăng trôi về phía Thảm Khấp Nguyệt, dưới ánh nến hiện lên dòng chữ mờ ảo.

... Trọng Nguyên đã nhập vào tương tư của ta, làm sao có thể chối bỏ.

“Hoa đăng trôi ngược về bờ, nhìn không rõ ...” Thảm Khấp Nguyệt khóc nói, “Các người hận ta.. rất hận ta..”

“Nếu ... thực sự cô là mật thám ... có thể bỏ mặc một nữ nhân gầy yếu vô lực như cô ở trong lòng địch, hẳn nhất định chưa bao giờ quan tâm đến cô. Thảm cô nương đã có thể thoát đi, tại sao còn phải bán mạng thay kẻ đó? Thảm cô nương, cô xem ta nói đúng không?”

Khuôn mặt tuấn tú của Lý Trọng Nguyên xẹt qua mắt nàng, giống như ảo ảnh khó mà nắm bắt, đêm đó dịu dàng khắc cốt ghi tâm, nhưng miệng hắn chỉ gọi tên một nữ nhân khác. “Tĩnh nhi... Tĩnh nhi...”

Thảm Khấp Nguyệt rũ người xuống, ngất trên lưng ngựa, hai tay túm lấy bờm ngựa phát phơ trong gió, chạm vào lông ngựa nàng cảm thấy như mình đang nằm trên mây, bay bổng như tiên.

—— “Kỳ Vương phi vào thành! Vân tướng quân vào thành!”

Thủ vệ Sài gia quân thấy Nhạc Hoàn và Vân Tu ngựa chạy tới, vui mừng hô lên. Bên cạnh miếu hoang trong phố Ân Sùng Húc đang kiểm tra thi thể Vô Sương nghe thấy liền đi ra, chỉ thấy Nhạc Hoàn vung roi ngựa, Bạch Long mang theo chủ nhân của mình chạy chồm qua Ân Sùng Húc, thân ảnh trên lưng ngựa mặc hoàng sam tư thế oai hùng, hướng cửa cung chạy đến, như là không có nhìn thấy hắn.

—— “Đại thiếu gia...” Tùy tùng thấy ánh mắt Ân Sùng Húc đuổi theo Nhạc Hoàn đã đi xa, hắng giọng nói: “Đồ bên thi thể kia chúng ta có cần mang vào cung cho Kỳ vương điện hạ xem qua không?”

“Ồ...” Ân Sùng Húc thu hồi tầm mắt lên tiếng đáp lại, “Dọn dẹp một chút rồi mang vào cung, đừng làm bẩn mắt của điện hạ.”

Hoàng cung

“Ồ...” Nhạc Hoàn siết chặt giây cương của Bạch Long dừng lại, đang muốn thở phào một hơi, ngẩng đầu thấy hoàng cung toàn bộ màu trắng cùng đen, lòng thầm kêu không tốt rồi.

“Chẳng lẽ là...” lời đến cửa miệng Vân Tu không dám nói nữa, kinh hoàng nhìn Nhạc Hoàn nói, “Chẳng lẽ là hoàng thượng...”

Một đội thị vệ mặc áo giáp thấy Nhạc Hoàn và Vân Tu liền chạy tới quỳ xuống cung kính nói: “Thuộc hạ cung nghênh Vương phi, Vân tướng quân hồi triều!”

“Những ... thứ này ... là ... là...” Nhạc Hoàn chỉ vào tấm biển trên điện Trạch Thiên ưu thương nói: “Là ...”

Hộ vệ đứng đầu bị ai nói: “Hồi bẩm Vương phi, hoàng thượng... Bể hà...”

Vân Tu sững sờ, vội quỳ xuống nền tuyết lạnh băng, hướng về điện Trạch Thiên dập đầu, “Hoàng thượng... Vân Tu về muộn, không thể đưa người đến đoạn đường cuối cùng...”

“Nữ nhân trên lưng ngựa...” hộ vệ chỉ vào Thảm Khấp Nguyệt ngất trên đó nói: “Là ... Thảm Khấp Nguyệt ở dịch quán mà chúng ta không tìm thấy sao?”

Nhạc Hoàn nhắm mắt nói: “Hải tử trong bụng nàng ta sợ là không giữ được, mau mang đưa đi thái y viện xem thể nào, chớ để nàng ta chết, ta và Kỳ vương còn muốn giữ nàng ta lại để thẩm vấn.”

—— “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Nhạc Hoàn tiến lên đề bờ ai Vân Tu đang run rẩy, thấp giọng khuyên nhủ: “Hoàng thượng biết tấm lòng kiên trung của ngươi, nhất định sẽ tha thứ cho ngươi, đứng lên, chúng ta đi gặp Sài Chiêu.”

—— “A Hoàn!”

Nhạc Hoàn mới nói xong, ngoài cửa điện Trạch Thiên đã hiện lên bóng người quen thuộc, y ngao nghể đứng đó, nhưng khuôn mặt tràn ngập nhu tình, nhìn chăm chú vào Nhạc Hoàn dưới trời tuyết, vươn tay thấp giọng hỏi, “A Hoàn, mau đến đây với ta.”

Tuy hai người mới chia cách 2 ngày, nhưng thời gian từ biệt ngắn ngủi này, lại vượt xa hai năm nghiêng trời lệch đất, người đứng trước điện Trạch Thiên kia, đã nằm trong tay nửa thiên hạ, tay cầm hoàng quyền Đại Chu, sắp đăng cơ.

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoàn giật mình không cất bước nổi, cup mi đi xuống nói: “A Hoàn là tức giận mà giả vờ ngơ ngẩn sao? Hay là điện Trạch Thiên khiến nàng choáng ngợp, ngay cả phu quân của mình cũng không nhận ra?”

Thái Dương buổi trưa ẩn trong tầng mây dày đặc, ngôi lưu ly tựa hồ toả sáng, trước hình ảnh trọng phụ uy nghi cao ngất, Nhạc Hoàn dừng ở đôi mắt màu xám kia, trong con ngươi y là một nữ tử cầm Kim Lưu cung, một mũi tên bắn về phía chuông Lưu Ly treo trên mái đình cao vút, bình tĩnh giương

cung quay lưng lại...

Sài Chiêu đến gần thê tử ngày đêm nhớ mong, nâng hai gò má tựa như ngọc thô chưa mài dũa của nàng, dán vào cái trán lạnh buốt, thấp giọng nói: “A Hoành, Đại Chu là của ta, thiên hạ cũng là của ta, Nhạc Hoành... Cũng là của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127

Nhạc Hoành ôm lấy thân hình kiên cố, vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn của y, Sài Chiêu cảm nhận được nhịp tim của thê tử, cũng dùng sức ôm lấy nàng, đập lên nền tuyết mềm mại, cúi đầu cánh môi mềm mại đồ mọng của Nhạc Hoành.

—— “Cầm Tú Sơn Hà, chỉ có A Hoành mới có thể cùng hưởng với ta!”

Sâu trong hoàng cung, áo quan của Sài Dật đã khâm niệm hai ngày, Sài Tịnh mặc đồ tang màu trắng quỳ gối bên cạnh quan tài phụ thân, đầu đội khăn trắng, vẻ mặt tiêu tụy, ngơ ngác đốt tiền giấy trong tay, miệng thì thảo tâm sự gì đó với phụ thân.

Nhạc Hoành thay quần áo tang do dự đi vào bên trong, “Công chúa...”

Sài Tịnh hơi dừng tay, tiền giấy trong tay vô lực rơi vào chậu than, nghe rõ tiếng người đến, ngẩng đầu lên thấy Nhạc Hoành, “A Hoành ... là A Hoành đã trở về...”

Nhạc Hoành thấy đáng về Sài Tịnh mà chưa xót, chớp mắt một cái hai hàng nước mắt đã chảy xuống, tiến lên nắm chặt lấy bàn tay lạnh giá của nàng, nức nở nói, “A Hoành về quá muộn Công chúa hãy nén bi thương.”

Nước mắt Sài Tịnh vốn đã nhịn xuống giờ lại tuôn trào, thút thút nói: “Bình an trở về là tốt rồi, lúc phụ hoàng lâm chung còn hỏi tâu và Đồng Nhi có mạnh khỏe không, trời xanh phù hộ hai người đều không sao, phụ hoàng cũng có thể nhắm mắt.”

Chỉ mấy lời ít ỏi đã khiến Nhạc Hoành khóc không thành tiếng, cùng Sài Tịnh quỳ xuống bên cạnh áo quan của Sài Dật, nhặt một xấp tiền vàng lên thả vào trong chậu lửa.

Ngoài phòng, Vân Tu mặt đầy bi thương dựa vào hành lang, đau lòng nhìn nữ nhân rất xa trong lòng kia, ánh mắt nam nhi ngao ngễ ẩm ướt.

“Sao không đi vào cúng tế hoàng thượng?” Sài Chiêu đến gần Vân Tu nói, “Ngươi tuy là hạ nhân của Sài gia, hoàng thượng đối xử với ngươi thế nào, trong lòng ngươi tự hiểu, đi vào bái tế hoàng thượng mấy cái, người nhất định sẽ thấy vui mừng.”

Vân Tu ngẩng đầu lên lắc đầu nói: “Vân Tu vốn là kẻ thấp hèn, sao có thể đứng cúng tế hoàng thượng cùng công chúa và thiếu phu nhân được ...” Vân Tu sợ Sài Chiêu nhận ra đau buồn khó nén trong lòng mình, cường ngạnh xoay người đi nói, “Ngày đưa tang hoàng thượng, Vân Tu ... sẽ tiễn hoàng thượng một đoạn đường ...”

Sài Chiêu quay đầu nhìn đôi mắt sưng đỏ của Sài Tịnh, lại nhìn vẻ trốn tránh của Vân Tu, tựa như nhận ra điều gì đó.

“Ta và Vân Tu mang Thảm Khắp Nguyệt về.” Nhạc Hoành khẽ nói: “Nàng ta kinh sợ quá độ, lại không chịu được thời tiết Huy Thành lạnh giá, cái thai trong bụng ... đã mất...”

Về mặt Sài Tịnh không biến đổi, lau khoé mắt nói: “Hiện tại nàng ta đang ở đâu?”

“Thái y viện.” Nhạc Hoành đáp, “Thiếu chút nữa là mất mạng... Nhưng ta còn có chuyện muốn hỏi nàng... Thái y viện có trọng binh canh chừng, nàng ta sẽ không thoát khỏi nơi này... Công chúa...”

Sài Tịnh chậm rãi đứng lên, thân thể đơn bạc yếu ớt nhìn ánh sao lạnh lẽo trên bầu trời đêm, thấp giọng nói: “Làm sao có thể để cho nàng ta chết dễ dàng vậy? Chết là ban ơn, bọn họ ai cũng không xứng được nhận ơn huệ đó, ta muốn nàng sống, muốn nàng ta và Lý Trọng Nguyên đều còn sống!”

Trong màn đêm, mắt hạnh hiện lên tia lạnh lợi ngăn ngừ như ngày xưa, bàn tay nắm chặt thanh gỗ chấn của sổ, cắn chặt môi dưới nỗ lực chống đỡ thân thể. Nhạc Hoành vội vàng đứng dậy đỡ lấy Sài Tịnh đang run rẩy, ân cần nói: “Nghe nói đã mấy ngày công chúa chưa chợp mắt, nên đi nghỉ một chút đi.”

Sài Tịnh như là không nghe thấy lời Nhạc Hoành, đẩy tay Nhạc Hoành khóc rờn nói: “A Hoành, hai kẻ đó không được chết. Có phải ta nên tống Lý Trọng Nguyên vào thiên lao vạn năm không thấy mặt trời không? Hắn ép chết phụ hoàng, ám sát tâu và đại ca. Hắn đáng chết! Đáng chết!”

Nhạc Hoành ôm lấy thân thể tê liệt chực ngã xuống của Sài Tịnh, khẽ vỗ lưng nàng nói: “Hắn đáng chết, nhưng nếu ta là công chúa, cũng sẽ không giết hắn. Sống mới là hình phạt nặng nhất. Hắn phải nhìn thấy công chúa đứng dậy, nhìn Đại Chu phát triển không ngừng, nhất thống thiên hạ, hắn sao có thể

chết vội vã được chứ? Tội lỗi mà Lý Trọng Nguyên phạm phải, phải chuộc bằng cả cuộc đời.

Sài Tịnh cúi đầu khóc ra tiếng, mềm yếu dựa vào vai Nhạc Hoành, Nhạc Hoành sắp không chống đỡ được lùi về sau mấy bước, phía sau đã có một cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy, một đôi bàn tay thô ráp đã dịu dàng đỡ lấy người đang dựa trên vai nàng ...

...“Vân Tu?”

Vân Tu không đáp lại Nhạc Hoành, ôm lấy Sài Tịnh hờn nhược, dựa vào ánh nền chập chờn nhìn khuôn mặt gầy gò tái nhợt của nàng, Sài Tịnh dựa vào ngực Vân Tu, dán vào lồng ngực kiên định này mà thiếp đi. Vân Tu ôm nàng chặt hơn một chút, cúi người dùng cảm thụ nhiệt độ trên trán Sài Tịnh, thấp giọng nói: “Vân Tu đưa công chúa đi.”

Dưới trời tuyết, Vân Tu bước từng bước trầm ổn, ngoài nhịp tim của hai người, chỉ còn tiếng tuyết trắng bị dẫm lên lạo xạo, Sài Tịnh rũ tay xuống, chạm vào khiến thân cây khô rụng lá tả xuống nền tuyết, khẽ rên lên mấy tiếng, nước mắt từ khoé mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, nhanh chóng bị đóng băng đọng trên mắt, khiến người khác đau lòng.

Vân Tu khẽ dùng ngón tay chậm rãi lau khoé mắt Sài Tịnh, mới chạm thối băng lệ đã tan thành nước, dính trên đầu ngón tay hần không đành lòng rơi xuống. Vân Tu đem ngón tay thấm đẫm nước mắt của nàng đưa lên miệng, nuốt đi những giọt nước mắt mặn chát, nhưng lại tựa mặt ngọt

“Vân Tu, không được một mình chạy lên núi nữa...”

“Vân Tu ta, kiếp này sẽ không bao giờ rời xa Sài Tịnh nữa.”

Nhạc Hoành nhìn bóng lưng thấp thoáng của hai người, hồi lâu mới chịu xoay người, ở hành lang Sài Chiêu đã từ từ tới gần.

“Từ lâu nàng đã biết người trong lòng của Vân Tu, là công chúa?” Sài Chiêu bình tĩnh nói.

“Ta và hần đã từng nói.” Nhạc Hoành thẳng thắn nói, “Nhưng trước khi Lý Trọng Nguyên chưa có chuyện, Vân Tu chưa từng có ý định không an phận với công chúa. Tấm lòng của Vân Tu làm cho ông trời cảm động.”

“Thiên hạ này không có ai đáng để Sài gia tin tưởng hơn Vân Tu, đương nhiên ta cũng tin hần.” Sài Chiêu ôm vai Nhạc Hoành, “Nhiều năm như vậy, ta đây vốn là huynh đệ thân tín, nhưng không có nhìn ra tâm tư của hần ... giấu sâu như thế, không giống với kẻ lỗ mãng vô lo vô nghĩ như Vân Tu.”

“Yêu quá tha thiết, không hề hay biết.” Nhạc Hoành khẽ cắn môi nói, “Lúc này Lý Trọng Nguyên khiến công chúa tan nát cõi lòng, ngược lại ta thực sự mong Vân Tu có thể ở bên công chúa nhiều hơn, hần chân chất ngốc nghếch, cũng có thể làm cho công chúa vui đi quãng thời gian cùng Lý Trọng Nguyên.”

“Mọi người ở bên nhau nhiều năm...” Sài Chiêu thâm thúy nói: “Nơi có Lý Trọng Nguyên ở, thì đều có bóng dáng của tất cả mọi người, công chúa thấy Vân Tu, tự nhiên cũng nhớ tới Lý Trọng Nguyên ... Nỗi đau này, là không thể xoá sạch...”

Nhạc Hoành vội phản đối, “Ta lại không nghĩ vậy ...”

Lời còn chưa nói hết, bàn tay thô ráp của Sài Chiêu đã bưng kín miệng nàng, kéo nàng quỳ xuống bên cạnh áo quan Sài Dật, Nhạc Hoành vội thu hồi về mặt háo sác, cúi đầu nhu thuận.

“Thúc phụ.” Sài Chiêu nhìn quan tài Sài Dật, bàn tay to hữu lực đè lên một góc quan tài, rành rọt nói từng lời, “Đợi ngày mai thúc phụ hạ táng xong cháu sẽ dâng cơ để vị...”

Tại Nhạc Hoành chợt ơng ơng, ngừng thờ không dám động cựa, ngoài thành Liêu Châu, khi nàng lần đầu tiên nhìn thấy Sài Chiêu, chỉ nghĩ rằng người thị vệ này không phải vật tầm thường trong ao, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, nam nhân khổ tận cam lai này, lại thực sự mang giang sơn đến trước mắt nàng, phồn hoa như giấc, chợt như mộng.

Sài Chiêu đập đầu trước quan tài, Nhạc Hoành cũng vội vàng làm theo, Nhạc Hoành và Sài Dật không ở chung nhiều, nhưng có thể nhận ra sự cơ trí hơn người của ông, đối với mình cùng yêu thương có thừa, từ lâu nàng đã coi ông như người thân ruột thịt, thấy mình không thể gặp ông lần cuối, lòng cũng đầy tiếc nuối.

Sài Chiêu đập đầu lạy ba cái, Nhạc Hoành lại nặng nề lạy hơn mấy lần, nâng cái trán hồng thấu lên, bắt đắ dĩ nói: “Thúc phụ người xem, A Hoành cũng sắp là mẫu nghi thiên hạ, có phải vẫn trẻ con như ngày gặp chúng ta ở ngoài thành Liêu Châu không?”

Nhạc Hoành xoa xoa cái trán, ngay thẳng nói, “Thúc phụ trên trời có linh thiêng, A Hoành nhất đĩnh ẽ chăm sóc Sài Chiêu thật tốt, trông coi thật kỹ Đại Chu, còn... chăm sóc công chúa...”

Từ đáy lòng Sài Chiêu được an ủi thấy đèn cây bên bài vị Sài Dật sắp tàn, ánh nền chập chờn loé ra ngọn lửa diêm lệ, không ngừng phát sáng.

Cung Trường Nhạc.

Tỳ nữ thấy Vân Tu ôm Sài Tịnh đã ngủ quay về, vội vàng hầu hạ nàng đi ngủ, Vân Tu nhìn chăm chú Sài Tịnh mê man nằm trên giường, ánh mắt ngao ngễ cả đời cũng dịu dàng xuống, cả đời này, dù chỉ có thể yên lặng nhìn nàng, cũng rất tốt rồi.

“Đa tạ Vân tướng quân đưa công chúa trở về.” Tỳ nữ thân tín của Sài Tĩnh cung kính nói, “Vân tướng quân khổ cực rồi.”

“Chỉ là tiện tay mà thôi.” Vân Tu tùy ý đáp, ánh mắt vẫn nhìn Sài Tĩnh chăm chú không có rời đi.

—— “Vân tướng quân.” Tỳ nữ gác cửa sợ hãi nhìn nhau ngượng ngùng nói, “Vân tướng quân...”

Vân Tu có chút sững sờ, ngốc nghếch hỏi, “Các người gọi ta làm gì?”

Tỳ nữ đứng đầu liếc nhìn Sài Tĩnh đã ngủ say, “Vân tướng quân, công chúa... Đã đi ngủ, chúng ta... Cũng nên...” Vừa nói, vừa quét mắt ra cửa phòng rộng mở.

Vân Tu chợt tỉnh ngộ, khuôn mặt tuấn tú hồng thắm, vội vàng căn lời xoay người nói, “Vân Tu thất lễ... đã làm phiền mấy cô nương rồi.”

Vân Tu bắt đầu đi rời khỏi phòng Sài Tĩnh, định quay đầu lại nhìn một chút, nhưng lại thấy phía sau nhiều người như vậy có vẻ không hay lắm, liền tự giấu cán tay, vung vạt áo đứng trước thềm đá dưới trời tuyết.

“Vân tướng quân?” Tỳ nữ nghi hoặc nói, “Ngài... Không quay về nghỉ ngơi sao?”

“Các cô nương không cần quản ta, coi như không thấy ta là tốt rồi.” Vân Tu phát phát tay nói, “Đã nhiều ngày quả thực mệt mỏi, ta lúc này đi đâu cũng không muốn đi, ở Trường Nhạc cung nghỉ một lát rồi sẽ trở về.”

Tỳ nữ cũng không dám đuổi Vân Tu đi, bốn mắt nhìn nhau rồi rời đi, trong phòng trống rỗng, Vân Tu ngồi ở thềm đá bên ngoài phòng Sài Tĩnh, lồng ngực vẫn luôn thấp thòm.

Đã lâu lắm rồi hắn không gần Sài Tĩnh như vậy, cần đến mức chỉ cách một cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra có thể đem nàng ôm vào trong ngực;

Cho tới bây giờ Vân Tu không ngờ rằng mình cách Sài Tĩnh xa đến vậy, xa đến mức nàng khoá sâu trong tim hắn, hắn chỉ có thể xuyên qua khe hở mà mình nàng, không chạm tới tâm hồn đã nát tan của nàng ...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Dịu dàng thắm thiết

Mặt trời lên cao ngang đầu người, kèm theo tiếng hất xi là cửa phòng đẩy ra, Sài Tĩnh bọc áo khoác lông màu xanh bước một chân ra ngoài, liền thấy trong viện tuyết đọng chưa tan, một thân ảnh quen thuộc dựa vào bụi cây đang cúi đầu nhìn gì đó.

Thân ảnh kia nghe thấy tiếng động liền xoay người, nhìn thấy Sài Tĩnh ở bên cửa thì có chút khản trương, dừng một chút mới chặt vật chào hỏi: “... Công chúa đã tỉnh rồi?”

Sài Tĩnh ừ đáp lại, tầm mắt vô thức nhìn mây trên trời, như là buông tiếng thở dài, chậm rãi đi về phía Vân Tu.

Vân Tu thấy Sài Tĩnh đang đi gần đến, vội vàng cúi đầu vuốt khuôn mặt đầy bông tuyết, thấp giọng nói: “Hôm qua thuộc hạ và Thiếu phu nhân cùng trở về, trong lĩnh đường... Vân Tu thân là kẻ hèn mọn, cho nên không dám vào bái kiến hoàng thượng và công chúa...”

“Không có gì đáng ngại.” Sài Tĩnh thoải mái nói, “Trở về là tốt rồi, đường đi hung hiểm, nhờ có người che chở đại ca và A Hoành. Công Lương đại chiến, nghe nói... Người cũng lập được rất nhiều công lao.”

Mặt Vân Tu đỏ lên, ngập ngừng nói: “Đều là thiếu chủ đề mắt đến thuộc hạ, Vân Tu là kẻ lỗ mãng... Không thành được đại sự...”

“Vân Tu một lòng hiệp nghĩa, lại có bản lĩnh tốt như vậy, làm sao không thành đại sự được?” Sài Tĩnh nâng đôi mắt sung đỏ như quả hạnh, “Đại đại ca đáng cơ... Sẽ trọng dụng người.”

Vân Tu nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào, thấy Sài Tĩnh nhìn chăm chăm bàn tay mình đang nắm chặt, vội vàng rút tay về phía sau.

” Trong tay đang cầm cái gì?” Sài Tĩnh chỉ vào tay hắn nói, “Lấy ra cho ta nhìn xem.”

“Cái này không có gì đẹp mắt.” Vân sửa né tránh nói, “Còn phải trải qua một thời gian rất lâu, mới có thể xem được.”

“Lấy ra đây.” Sài Tĩnh hướng hắn đưa tay ra, giọng nói tuy là bình thản, nhưng nghe vào tai Vân Tu lại có ma lực khó có thể kháng cự.

Vân Tu ngoan ngoãn duỗi bàn tay ra trước mặt Sài Tĩnh, “Đây...”

Trong lòng bàn tay Vân Tu, là hạt hoa Mạn Đà hần đã cất từ lâu, từ khi ở Ung Thành, chẳng bao giờ rời khỏi người, mang theo nhiệt độ cơ thể nóng bỏng, toả ra ấm áp dịu dàng.

Sài Tịnh nhìn một nắm màu đen, cau mày nói: “Đây là cái gì?”

Vân Tu chậm chạp khép lòng bàn tay lại, liếm liếm môi nói: “Hạt hoa Mạn Đà hoa, thuộc hạ mang về từ Ung Thành cho công chúa.”

—— “Hoa Mạn Đà?” Sài Tịnh yếu ớt nghi hoặc hỏi, “Ta chưa bao giờ từng thấy Hoa Mạn Đà... nghe phụ hoàng nói, phía Nam cảnh xuân tươi đẹp, xuân hạ phồn hoa như gấm, đẹp như ánh bình minh... Chỉ tiếc, ta chưa từng được nhìn thấy...”

“Mạn Đà hoa, thực sự rất đẹp.” Vân Tu tưởng tượng ra những đoá hoa Mạn Đà nhiều màu sắc dưới nắng ở Ung Thành, “Thiếu phụ nhân cũng rất thích hoa này, thuộc hạ nghĩ... Công chúa nhất định cũng rất thích... Nên...” Vân Tu gạt gạt khóe môi, thấp giọng nói, “Nên mang về một ít cho công chúa.”

Sài Tịnh khẽ nhếch miệng, con ngươi như lại giật giật, hoặc như là không có phản ứng, lắc đầu nói: “Mang về cũng vô dụng thôi, thứ xinh đẹp gì đó ở miền Nam, thế nào chịu được lạnh giá của Đại Chu? Ý tốt của người ta xin nhận...”

“Sống được!” Vân Tu thất thanh vội la lên, “Nhất định, sẽ sống được.”

Sài Tịnh nhìn chăm chú vào ánh sáng lấp lánh trong mắt Vân Tu, cánh môi tái nhợt cũng có chút sắc đỏ, “Không cần phải phí tâm tư, không ai có thể bỏ sức mà chăm sóc Mạn Đà này, cho dù ngày hôm nay người gieo, mùa xuân năm sau, cũng sẽ không thấy tung tích. Vân Tu con đường rộng mở phía trước, hà tất phí công ở trên đám Hoa Mạn Đà này.”

Lòng Vân Tu chưa xót mắt mắt, nhưng vẫn cố chấp cầm nắm Hoa Mạn Đà gieo xuống nền đất đầy tuyết mình mới đào lên, lại quỳ xuống đắp đất phủ lên hạt tuyết đi, trong miệng vẫn khẳng định: “Đại Chu đất tuyết nuôi người, Hoa Mạn Đà nhất định sẽ mọc lên được!”

“Cả đêm người đều canh giữ ở Trường Nhạc cung?” Sài Tịnh cũng không tiếp tục khuyên Vân Tu nữa, xoay người hỏi.

“Thuộc hạ...” Vân Tu nuốt nước bọt, “Vân Tu mới vào cung, cũng không biết nên đi chỗ nào nghỉ tạm, vốn bản tính lang thang, cho nên mượn thêm đá ngoài phòng công chúa nằm một đêm... Công chúa, chớ trách...”

“Sắp tới...” Sài Tịnh nhìn thêm đá khô ráo nói, “Thiếu chủ nhà người sẽ ban cho người một toà phủ lớn, Vân Tu là thần tử trung thành tận tâm, cũng không thể để mất thể diện bậc công thần được. Sau này...” Sài Tịnh túm chặt áo lông cừu, “Vân Tu còn phải thành gia lập thất...”

“Thuộc hạ không muốn thành thân!” Vân Tu cắt đứt lời Sài Tịnh nói, thấy Sài Tịnh kinh ngạc nhìn mình, Vân Tu quay người đi nói, “Không cần nhà, không cưới vợ, sẽ ở lại trong cung, giống như thời gian ở vương phủ, cũng không đi đâu cả!”

“Người thích là tốt rồi.” Sài Tịnh nhàn nhạt thu hồi ánh mắt kinh ngạc nói, “Phụ hoàng hôm nay đưa tang, Bản cung vẫn có rất nhiều chuyện phải làm, người thích đợi ở đâu thì đợi.”

“Thuộc hạ thích đợi ở chỗ này...” Vân Tu đá tuyết dưới chân nhỏ giọng thảm nói, “Ta sẽ đợi ở chỗ này.”

Đại Chu năm thứ 64 Sài Dật mất, lập hiệu là Văn Nhân đế, Sài Chiêu phụng theo di chiếu do Vĩnh Lạc công chúa đọc tiến hành đăng cơ, truy lập kỳ phụ Sài Tuyên là Võ Khang, kỳ mẫu là Hiếu Từ hoàng hậu.

Sắc phong Nhạc Hoành là hoàng hậu, phong Vĩnh Lạc công chúa Sài Tịnh là Vĩnh Lạc trưởng công chúa.

Ân Sùng Húc phong làm Định Quốc hầu, Ân Sùng Quyết là Trung Nghĩa hầu, Ân Khôn mặc dù còn đang ở Tuy Thành Ân Gia Bảo, cũng được Sài Chiêu phong làm đô đốc Tuy Thành, bậc quan nhất phẩm

Vân Tu phong lên hàng tam phẩm Ngự Tiền võ quan, được mang binh khí vào triều, ra vào cung, tỏ rõ vị thế thân tín vang thiên hạ.

“Phong hầu bá tước.” Ân Sùng Quyết vuốt ve một thân triều phục trên người, vui mừng nhìn Ân Sùng Húc nói, “Đại ca, có phải là câu này đúng với nhà chúng ta không?”

“Đẹp mặt đệ rồi.” Tuy Ân Sùng Húc nói như vậy nhưng cũng không che giấu được vui vẻ trong đáy lòng, “Ân gia một nhà tam phong, văn thần võ tướng đều nhìn ở trong mắt, huynh đệ ta càng phải cẩn thận làm việc, chớ có làm vướng mắt người ngoài.”

“Đại ca đúng là nhút nhát.” Ân Sùng Quyết hoàn toàn thất vọng, “Ân gia một nhà tam phong, cũng có vận mệnh tiền đồ khác rồi! Hoàng thượng thành đại sự, chúng ta mới được như vậy, nếu là...” Ân Sùng Quyết thấp giọng nói, “Nếu là đại sự không thành... Ân Gia Bảo sẽ bị liên lụy trăm nghìn tính mệnh, còn có cơ nghiệp hơn mười năm cha khổ cực kinh doanh. Người bên ngoài chỉ nhìn thấy chúng ta hôm nay đắc chí, đâu có nhìn thấy máu thịt chúng ta đổ ra.” Ân Sùng Quyết chỉ vào ngực trái mình, “Suýt chút nữa thì Sùng Quyết đi đời vì một mũi tên, đại ca đã quên sao?”

“Sẽ không quên.” Ân Sùng Húc nói, “Đệ cũng phải nhớ kỹ, nếu muốn giữ được mình và tính mệnh tiền đồ Ân gia, thì không nên suy nghĩ nhiều.”

Ân Sùng Quyết nhất thời có chút không vui, hướng ngoài cửa cung đi ra bỏ mặc đại ca phía sau.

Ân Sùng Húc không thể tránh được lắc đầu, đang muốn đuổi theo đệ đệ, thái úy Tô Thụy Thuyền đã không nhanh không chậm bước đến bên cạnh hắn, ra vẻ khen ngợi nói: “Ân gia một nhà tam phong, lão phu chúc mừng hầu gia!”

“Không dám nhận...” Ân Sùng Húc khiêm tốn đáp lễ nói, “Cái lễ này của Thái úy có chút nặng, Sùng Húc không nhận nổi.”

“Nhận được chứ.” Tô Thụy Thuyền vuốt râu cười nói, “Định Quốc hầu, Trung Nghĩa hầu... chỉ cần nghe tên hiệu cũng đủ thấy hoàng thượng coi trọng hai vị Hầu gia đến cỡ nào, Ân gia cao quý không ánh nổi, cao quý không sánh nổi a!”

Ân Sùng Húc khẽ cười, thấp giọng nói: “Hoàng ân mệnh mông như biển, Ân gia cũng là thụ sủng nhược kinh, sẽ vì hoàng thượng cúc cung tận tụy, muôn lần chết không chối từ.”

“Nói hay!” Tô Thụy Thuyền cao giọng khen, “Thời thế tạo anh hùng, chính là nói Ân gia các vị, tiền đề cùng hoàng thượng có con mắt biết chọn người, Ân Gia Bảo là cánh tay đắc lực của Đại Chu, sau này còn phải trông cậy nhiều.”

Ân Sùng Húc biết cha con Tô gia thâm sâu khó dò, cười cười không nhiều lời nữa, khẽ cúi đầu với Tô Thụy Thuyền rồi vội đuổi theo bước chân Ân Sùng Quyết.

Lạc Tân đến gần Tô Thụy Thuyền vuốt râu không nói, ghệt sát vào bên tai ông ta nói: “Đôi huynh đệ này, quả thực bất phàm, quả thực bất phàm a. Đáng tiếc... đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?” Tô Thụy Thuyền đứng thẳng không chút nao núng hỏi.

Thái phó Lạc Tân ngượng ngùng cười, thấp giọng nói: “Định Quốc hầu Ân Sùng Húc oai hùng tuấn lãng, tính tình cũng trầm ổn kiên định, nhưng đáng tiếc đã lập chính thê, nghe nói đã sinh được con nói dối, thực sự là có phúc lớn; Trung Nghĩa hầu Ân Sùng Quyết...” Lạc Tân cố ý dừng một chút, thấy Tô Thụy Thuyền vẫn bất động, tiếp tục nói, “Trung Nghĩa hầu Ân Sùng Quyết, tuấn mỹ không tầm thường, tính tình ngạo nghễ, nhìn qua cũng thấy tiền đồ rộng rãi... Đáng tiếc... Niên thiếu tình thâm khó quên... Trung Nghĩa đặt lên hàng đầu, vẫn là nhớ mãi không quên mối tình khi xưa?”

“Có gì đáng tiếc?” Tô Thụy Thuyền trấn định hỏi ngược lại.

Lạc Tân chỉ vào Tô Thụy Thuyền cười ha ha nói: “Tô Thái úy, nữ nhi khuynh thành nhà ông, lòng cao hơn trời chưa từng để ý quý tộc công tử nhà ai ở Huy Thành đúng không? Tô tiểu thư cũng đã gần hai mươi, có thể coi là gái già ở Huy Thành, nếu lúc này thật muốn cho Tô gia thêm một vị hiền tể tốt... Nhìn chung giờ này triều đường Đại Chu, cũng chỉ có... Ân Sùng Quyết mà thôi... Không phải đáng tiếc sao?”

Tô Thụy Thuyền có chút tức giận, nghiêng răng lạnh lùng nói: “Lạc thái phó chuẩn bị thoả đáng lễ dâng cơ của hoàng thượng, chắc được hoàng thượng khen ngợi không ít đi... chuyện Lạc thái phó cần lo lắng, chắc cũng nhiều hơn đó.”

Lạc Tân gạt đầu cười, hướng Tô Thụy Thuyền ôm quyền nói: “Lão phu cũng là vì Thái úy phủ mà lo lắng, cTrường Giang sóng sau xô sóng trước, công lao sánh ngang trời, kẻ vô công nên sớm lo liệu mới tốt.”

Tô Thụy Thuyền thấy Lạc Tân mỉm cười rồi khỏi, nhìn bóng lưng ông ta bất mãn hừ một tiếng. Mới đi ra được vài bước, chợt nhớ tới ngày Sài Dật bị giam lỏng ở trong cung lúc trước, Sài Chiêu và Sài Tịnh thần không biết quỷ không hay lên vào mình Thái úy phủ, dọa cho mình và nữ nhi hồn phi phách tán... Sài Chiêu tuy là giữ lời hứa, thành sự xong vẫn chưa động đến Tô gia, nhưng cặp mắt xám thâm tàng bất lộ kia, hôm nay quyền khuynh thiên hạ, một Thái úy phủ nhỏ nhỏ vình nhệch cũng ở trong lòng bàn tay Sài Chiêu... Tô Thụy Thuyền càng nghĩ càng hoảng, sống lưng cũng toát một tầng mồ hôi lạnh.

Cung Càn Khôn

Nhạc Hoành nhìn mình trong gương một thân y phục thêu chim Phượng, kinh ngạc lắc đầu theo đó là tiếng trầm Phượng trên đầu lạo xạo, Nhạc Hoành khẽ giơ tay chạm vào trầm ngọc trên đầu thờ phi phò.

Dừng một chút, cuối cùng Nhạc Hoành không nhịn được nhìn bà vú phía sau lưng nói: “Lễ sắc phong đã xong, mấy thứ này, tháo xuống cũng sẽ không phải là chuyện xấu phải không...”

Lão ma ma thấy tân hoàng hậu hỏi thành thực như vậy, cung kính đáp: “Bẩm nương nương, nếu người mệt mỏi, lúc này cũng có thể tháo xuống... Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Nhạc Hoành mở to mắt nói, “Còn có chuyện khác phải chú ý sao?”

—— “Chỉ là các đời hoàng hậu trước đây, người nào mà không dùng trầm phượng châu ngọc, phượng bào Cẩm Tú.” Ngoài phòng, Sài Chiêu cười nói, “A Hoành không thích những ... thứ này, định làm hoàng hậu áo vải sao?”

“Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng” ma ma và tỳ nữ trong phòng đều quỳ xuống.

Nhạc Hoành thấy Long Bảo chói mắt trên người Sài Chiêu, hằng ngày thường thấy y mặc y phục màu đen trầm ổn, khi mặc màu vàng cũng anh tuấn vô cùng, khiến cho khuôn mặt càng cao ngạo. Nhạc Hoành đỡ người nhìn Sài Chiêu, nhất thời cũng quên mất tầng tầng lớp lớp trầm phượng trên đầu, vội vã đứng dậy nghênh đón, mới vừa nghiêng người, tua rua trên trầm đã không ngừng đập vào má mình.

Nhạc Hoành ôm hai gò má ửng đỏ, uly khuất hô.

Sài Chiêu buồn cười, tiến lên tháo hai tay Nhạc Hoành xuống, thổi thổi lên gương mặt đỏ hồng của nàng, đau lòng nói: “Mang không quen thì tháo xuống,

trầm biết rõ hình dáng ngày thường của A Hoành, trong cung cũng không có người bên ngoài, ngay cả một nữ nhân để tranh giành với nàng đều không có, ăn mặc diêm đúa làm gì... mấy thứ này, hết thầy đều tháo được.”

“Trầm...” Nhạc hành cười khúc khích ra tiếng, chợt nhớ tới Sài Chiêu đã là ngôi cửu ngũ chí tôn, vội vàng ôm miệng quay lưng lại, tua ngọc trên đầu “ Xoảng” một tiếng đánh vào khuôn mặt không kịp tránh của Sài Chiêu.

Ma ma và mấy tỷ nữ đều giắt mình, Sài Chiêu ôm vai kéo Nhạc Hoành lại, giờ tay lần lượt tháo từng câu trâm từ trên đầu nàng xuống, mái tóc đen như mực tựa thác nước buông xuống.

Lão ma ma nháy mắt với mấy tỷ nữ, tất cả mọi người biết điều lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

Nhạc Hoành vuốt ve mái tóc, mặc cho Sài Chiêu chải tóc cho mình vẫn trầm mặc không nói, Sài Chiêu ôn nhu tỉ mỉ chải từng sợi tóc của nàng, ghé sát vào tai nàng nói: “Trầm búi tóc cho A Hoành được không?”

—— “Nô tỳ... Không dám...” đôi mắt Nhạc Hoành lúng lểng, đang muốn xoay người không để ý đến y, nhưng vai bị y ôn nhu đè lại, thế nào cũng không tránh thoát.

“Hoàng thượng nói cũng không nghe?” Sài Chiêu vẫn chải tóc cho nàng, “A Hoành là muốn kháng chỉ không tuân theo sao?”

—— “Nô tì, không dám”

Sài Chiêu cười khê cuộn tóc Nhạc Hoành lên, dựa theo kiểu búi tóc sau khi thành hôn của nàng mà chải, đôi mắt xám quét qua bản trang điểm, liếc mắt chọn một chiếc trâm ngọc khắc hoa văn phượng hoàng, cài lên mái tóc mới cộn lại, trái phải nhìn thật kỹ, hài lòng nói: “Như vậy mới phải, không dính phong trần, nhìn rất đẹp.”

Nhạc Hoành vuốt ve mái tóc Sài Chiêu chải cho mình, bữu mỗi bán tín bán nghi nói: “Cái bàn tay thô của chàng thì chải ra được gì chứ, để ta nhìn xem mới được.”

Mái tóc của nữ nhân trong gương được Sài Chiêu búi rất vừa vặn, ngọc trâm sau tai, nửa ẩn nửa hiện càng lộ ra vẻ xinh đẹp thoát tục động lòng người, Nhạc Hoành khê nhếch môi, nhất thời không nói ra lời.

Sài Chiêu khê ôm bờ vai nàng, lo lắng cười nói: “Không nói được lời nào, có phải thấy trầm nói rất đúng không?”

Nhạc Hoành không muốn lấy lòng để y được thể khoe mẽ, vội nói sang chuyện khác: “Thôn Hoài, Thôi thúc và Đồng nhi, cũng nên...”

Sài Chiêu hôn lên gáy nàng nói: “Hai ngày trước cũng đã sắp xếp người đi đón bọn họ, là thị vệ thân tín đặc lực nhất Sài vương phủ, sức của họ chắc không lâu nữa chúng ta sẽ gặp được Đồng nhi.”

Nhạc Hoành vừa mừng vừa sợ, ôm cổ Sài Chiêu hoan hô nói: “Hai ngày trước cũng đã đi đón!? Ta lại tưởng chàng lo chuyện thúc phụ... Cho nên cũng không dám nhắc tới...”

Sài Chiêu dán lên trán Nhạc Hoành, hôn một cái nói: ” Ngốc quá, việc này sao lại để lỡ được. Trầm biết nàng nhớ thương Đồng nhi, mấy ngày nay tuy nhiều việc quan trọng, nhưng bớt chút thời gian vẫn được...”

Nhạc Hoành mắt sáng như sao lấp lánh, nhìn chăm chú trượng phu trước mắt, nhịn không được khê hôn lên môi y một cái rồi lướt đi, ngượng ngừng mới tránh ra đã bị Sài Chiêu ôm lấy...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

“Trầm muốn nàng hôn một cách nghiêm túc.” Sài Chiêu làm bộ Long nhan giận dữ nói: “Làm lại.”

Nhạc Hoành ngang bướng quay mặt đi không để ý đến y, hai gò má đỏ ửng khiến lòng Sài Chiêu rung động không ngừng, Sài Chiêu cũng không bỏ mặc thế tử được, thấy Nhạc Hoành không để ý đến mình, đành phải dán mặt vào, dịu dàng hôn lên cánh môi mềm mại đỏ mọng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt len lỏi vào giữa hai cánh môi, lướt qua lại hàm răng như bạch ngọc.

Sài Chiêu động tình mút lấy hương vị ngọt ngào, tiếng hít thở cũng càng thêm nặng nề. Nhạc Hoành cũng đã lâu chưa có thân mật như vậy, tuy trong lòng quật cường, nhưng thân thể lại sớm đã đầu hàng, dần dần tan chảy trong vòng tay của trượng phu, nhắm mắt lại hòa theo y.

Đối với phản ứng của nàng Sài Chiêu rất hài lòng, bàn tay lần đến phượng bào, nhìn Nhạc Hoành thần trí đã mơ hồ, thở hỏn hển nói: “A Hoành mặc y phục màu vàng rất đẹp, màu đỏ cũng tú lệ ... bây giờ mặc phượng bào cũng thế ... tóm lại là đều rất đẹp.”

Nhạc Hoành nâng tầm mắt nhìn cửa phòng đã đóng chặt, thấy bên ngoài vẫn có vài bóng người, kéo kéo tay Sài Chiêu thấp giọng nói: “Bên ngoài còn có người, mắc cỡ chết đi được...”

Sài Chiêu không có xoay người nhìn đã hắng giọng nói: “Ở đây không có việc gì nữa, các người lui ra đi!”

—— “Nô tỳ tuân mệnh!”

“Bây giờ không sao rồi.” Sài Chiêu dán chặt vào người nàng nói: “Có nhớ lần trước trẫm đã nói gì với nàng không?”

Nhạc Hoành mắt sáng như sao, ăn gian nói: “Không nhớ.”

“Vậy để trẫm nhắc lại cho nàng nhớ.” Sài Chiêu bế Nhạc Hoành hướng phía giường lớn mà đi, không có ý tốt nhắc nhở, “Đêm đó nàng khiêu khích trẫm, bây giờ trẫm phải đòi lại cả gốc lẫn lá, A Hoành trốn không thoát rồi.”

Từ bàn trang điểm đến giường khoảng cách không có xa, Sài Chiêu đi mấy bước đã cởi xong phượng bào trên người Nhạc Hoành, chỉ còn lại trung y màu vàng nhạt, tôn lên dáng người mạo diệu khiến y lạc hồn thất phách.

Sài Chiêu đem người trong ngực cẩn thận đặt xuống giường lớn, mình lại ngồi xuống chăm chú ngắm nàng một lúc, ngón tay lần vào trong cổ áo Nhạc Hoành, vuốt ve xương quai xanh, chậm rãi trượt xuống bên dưới, thành thực cởi ra trung y của nàng, mắt không chớp nhìn thêm ngực nõn nà, không nhịn được nuốt yết hầu.

Nhạc Hoành len lén hé mở mắt, thấy hai mắt Sài Chiêu như muốn toé lửa, then thùng định xoay người đi, Sài Chiêu cảm nhận được nàng muốn trốn, cúi người đè lại tay nàng thấp giọng ra lệnh: “Không được động.”

Nữ nhân sau khi sinh nở thân thể sẽ đầy đặn xinh đẹp hơn, Sài Chiêu than thở vui đầu vào nơi mềm mại mát hờn kia, ngậm lấy nơi ngập tràn mùi sữa ... không muốn rời đi...

Thấy bản thân mình quần áo sớm đã xộc xệch mà Sài Chiêu vẫn một thân chỉnh tề, Nhạc Hoành ảo não định đẩy y ra, sáng giọng, “Chàng cố ý trêu chọc ta phải không ...”

Sài Chiêu lưu luyến ngẩng đầu, thấy Nhạc Hoành dưới thân đỏ mặt cười, ánh mắt lại ướt át, thừa dịp nàng không để ý, bàn tay đã đi tới hoa viên bí mật của nàng, nơi đó sớm đã ướt át ...

Nhạc Hoành vô thức nghẹn ngào rên lên, siết chặt tay Sài Chiêu, thân thể run rẩy, “Sài Chiêu... Sài Chiêu...”

“Ta đây.” Sài Chiêu đáp lời, động tác trên tay không có ngừng lại, cảm thụ được hơi thở dồn dập của thê tử, hoà theo nàng “Ta ở đây...”

Nhạc Hoành không ngừng run rẩy, cố gắng đè nén khoái cảm đang dâng lên, tiếng rên rỉ cũng càng lúc càng lớn, Nhạc Hoành không muốn rên lên tiếng, nhưng thân thể tựa như đã không thuộc về mình nữa mà đã sớm ... thuộc về nam tử nàng yêu tha thiết này.

Giữa hai chân từng dòng chất lỏng tuôn ra, giờ khắc này Nhạc Hoành đã sớm quên đi xấu hổ, dán môi hôn lấy Sài Chiêu, tựa như con thú nhỏ hân hoan nhiệt tình.

Bàn tay mềm mại đi đến bên hông Sài Chiêu, khẽ dùng lực liên kéo được đai lưng xuống, Sài Chiêu đứng dậy, vài ba cái đã cởi ra long bào, sau đó lập tức dán thân thể nóng hừng hực lên người Nhạc Hoành.

Sài Chiêu sớm đã sắp bùng nổ, dồn dập nói: “Lúc này làm sẽ không sao chứ ...”

Nhạc Hoành thấy y tuy đã khát vọng nhưng vẫn do dự thân thể của mình, khẽ vỗ lưng y nói: “Chắc là không sao đâu Chẳng lẽ chàng vẫn có thể dừng lại không làm sao?”

Sài Chiêu thờ dốt, “Vậy ... để ta nhẹ một chút ... cố ...” chữ “gắng” phía sau còn chưa nói ra, nơi cực nóng đã chôn sâu vào nơi ấm áp của Nhạc Hoành, cả hai người đều thoả mãn hô lên.

Người ta vẫn nói nữ nhân ôn nhu như nước, Nhạc Hoành dưới thân lúc này lại như làn nước ấm, Sài Chiêu vừa vào đã không thể kiềm chế, vừa rồi còn nói cố gắng nhẹ hơn, nhưng lúc này đã không thể khống chế được mà dùng sức, từng chút một hoà cùng tiếng rên rỉ ngày càng cao của nàng, hận không thể mãi mãi chìm sâu trong nàng.

Hai người đã lâu không ân ái, giờ phút này lại vô cùng ăn ý, Nhạc Hoành nghênh đón Sài Chiêu hồi lâu, cuối cùng cũng mở hơi đầm đìa, tay túm chặt đệm chăn dưới người, Sài Chiêu đan tay cùng nàng, hai người đều cảm nhận được nhịp đập dồn dập của đối phương, cũng nhanh chóng lên đỉnh.

“A Hoành, nhìn ta.” Sài Chiêu hôn lên cánh môi ướt át ra lệnh, “Nhìn ... ta...”

Nhạc Hoành mê ly mở đôi mắt sớm đã nhuốm đầy dục cảm, Sài Chiêu thấy thế nên càng thoả mãn, thân thể càng mạnh mẽ hơn, Nhạc Hoành cong người, ôm lấy cổ Sài Chiêu, Sài Chiêu bị nàng ôm chặt lấy, khàn khàn rống lên một tiếng, phun dòng nhiệt ấm áp vào cơ thể nàng, Nhạc Hoành mềm yếu quần quýt cùng y, Long -Phụng gắn bó, khó mà rời xa.

Hai người sổng vai nằm trên giường, trước mắt đều là vàng son gấm vóc, thêu hoa văn Long – Phượng tinh xảo, choáng ngợp ánh mắt Nhạc Hoàng.

Nhạc Hoàng nheo mắt, chỉ vào hoa văn kim tuyến hình rồng nói: “Chàng nhìn xem...”

Sài Chiêu theo hướng tay nàng chỉ mà nhìn, sau đó gơ tay kéo tay nàng lại thấp giọng nói: “Có phải A Hoàng vẫn nghĩ mình đang nằm mơ không?”

“Từ khi gặp chàng lần đầu tiên đã như là...” Nhạc Hoàng khẽ cắn vai Sài Chiêu, “Giống như là ... một giấc mộngkhông bao giờ tỉnh...”

“Nếu như mộng đẹp, cũng đừng tỉnh lại.” Sài Chiêu xoay người một cái đã lại đặt Nhạc Hoàng dưới thân, “Trẫm đưa nàng quay lại giấc mộng...”

Không đợi Nhạc Hoàng phát ra tiếng, Sài Chiêu đã bá đạo chiếm lấy nàng, ngang ngược khó môi nàng, kéo dài động tác dưới thân không bao giờ ngừng lại.

Long sản vững chắc vang lên những tiếng động khiến người khác đỏ mặt, rèm che không ngừng lay động, Nhạc Hoàng có chút tức giận nhìn về phần khích của Sài Chiêu, nhưng khoái cảm lại vậy hãm khiến nàng không thể đẩy ra, chỉ đàn thuận theo ôm lấy eo y, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh thoả mãn.

Từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán Sài Chiêu dọc theo thái dương chảy xuống nơi mềm mại của Nhạc Hoàng, hội tụ lại thành dòng suối nhỏ chảy qua khe rãnh mê người, lấp lánh như sương mai, cùng với tiếng gầm nhẹ của nam nhân, dòng suối ngưng thành hồ nước, đưa hai người lên đỉnh tinh hoa ân ái...

Nhạc Hoàng chỉ nhớ, khi kéo rèm ra phía bên ngoài trời vẫn sáng, lúc này Sài Chiêu cuối cùng cũng đã mệt mỏi nằm xuống thiếp đi, đèn lồng bên ngoài đều đã tắt sáng.

Nhạc Hoàng xoay người định dậy mặc y phục vào, mới xoay người cánh tay đã bị Sài Chiêu kéo lấy. “Đừng dậy, nằm cùng trẫm một lát.”

Thấy y không có ngủ, Nhạc Hoàng chợt có chút sợ, gắng sức nói: “Có hơi khát, ta đi uống ngụm nước đã.”

Sài Chiêu cong khoé miệng, kéo Nhạc Hoàng ôm vào ngực, cười nói: “A Hoàng sợ trẫm sao? Trẫm hứa với nàng, đêm nay đừng ở đây, ai bảo nàng lần trước dám khiêu khích trẫm?”

Nhạc Hoàng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cứng miệng giận dữ nói: “Khát thật đó, cũng không biết giờ gì rồi, bữa tối còn chưa có ăn...”

Sài Chiêu bật cười lớn, lật người đứng dậy nhặt quần áo xung quanh mặc lại, quay đầu nhìn bụi tóc toán loạn và gò má ửng hồng của nàng, nhặt lược gỗ lên nói: “Đầu mới chải xong đã rối tung rồi, để trẫm chải giúp nàng.”

Nhạc Hoàng cũng không nói gì, ngược mắt nhìn vạt áo chưa kéo kín của Sài Chiêu, bên trong còn có vết sẹo bị trúng tên không mất đi, đứng dậy đến gần Sài Chiêu, ngón tay khẽ vuốt, đau lòng nói: “Bây giờ nhớ lại, thực sự là đáng sợ, nếu sâu hơn nữa thốn...”

Nửa thốn: nửa đốt ngón tay

Sài Chiêu nắm tay Nhạc Hoàng đặt trên ngực trần an nói: “Không phải bây giờ trẫm vẫn rất ổn đứng trước mắt nàng sao?”

Nhạc Hoàng nhớ ra điều gì đó, nhìn chăm chú vào tròng mắt xám của y, “Chàng có còn nhớ mình vẫn còn nợ ta một lời hứa thứ ba không?”

Đầu tiên Sài Chiêu có chút sững sốt, lập tức bật cười gật đầu nói: “Đương nhiên còn nhớ, trong rừng ở Tuy Thành, khi trẫm muốn mang nàng đi, đã phải hứa với nàng ba điều, trẫm cũng đã từng nói là ba điều, 30 điều hay 300 điều trẫm đều đáp ứng hết. Sao rồi ... A Hoàng nghĩ ra điều thứ ba rồi sao? Nói cho trẫm nghe xem, bất luận là chuyện gì, trẫm cũng hứa với nàng.”

Nhạc Hoàng ôm chặt lấy Sài Chiêu, nhón chân lên ghé vào bên tai y, gần từng chữ nói: “Ta muốn chàng hứa với ta, sau này tuyệt đối không được nỡ giả thân chính nữa.”

Sài Chiêu bất động, vỗ nhẹ lưng Nhạc Hoàng, dịu dàng nói, “Trẫm còn tưởng rằng là đại sự gì, không thể nỡ giả thân chính? Không bằng, A Hoàng nghĩ lại điều kiện khác đi?”

“Đây là chuyện thứ ba!” Nhạc Hoàng ngồi dậy cố chấp nói, “Đao kiếm không có mắt, lòng người khó dò, chàng tuyệt đối không thể lại tự mình lâm trận nữa.”

Sài Chiêu cúi đầu cài cúc áo, sau đó bẻ lại cổ áo cho Nhạc Hoàng, yêu thương nói: “A Hoàng của trẫm mãi mãi vẫn bước bình như vậy, không được nhú mày, trẫm ... hứa với nàng được chưa?”

“Có thật không!” Nhạc Hoàng vui vẻ nói.

“Vua không nói chơi.” Sài Chiêu điểm vào trán Nhạc Hoàng nghiêm túc nói.

Ánh sáng đèn lồng đỏ bên ngoài, chiếu tình cảm ấm áp trong phòng, khoá lại lưu luyến của hai người bên trong.

Bên ngoài Thái Y viện.

Thẩm Khấp Nguyệt mới đẩy nửa cánh cửa ra, mặt trời chiếu trên nền tuyết trắng, phản quang chói mắt, Thẩm Khấp Nguyệt nằm ở trong căn phòng mờ tối mấy ngày, mới mở cửa ra đã bị chói ngợp vội đóng chặt cửa, lùi lại mấy bước không muốn đi về phía trước.

“Đi.” Thị vệ không nhìn được nói, “Còn muốn nương nhờ Thái Y viện sao? Đi mau!”

“Đi đâu?” Thẩm Khấp Nguyệt buông tầm mắt xuống, “Pháp trường, hay là...”

“Thật sự muốn lấy mạng của người thì việc gì phải hao tiền tốn sức cho người ở Thái Y viện mấy ngày nay?” Ân Sùng Quyết phất tay đi đến gần Thẩm Khấp Nguyệt, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng ta nói: “Đi, đi đến nơi người sẽ ở đó nửa cuộc đời còn lại.”

Mất hạnh chột có chút thần sắc, xong Thẩm Khấp Nguyệt lại tuyệt vọng lắc đầu, “Ta không đi, ta không đi đại lao, ta thà chết, cũng không muốn bị giam ở nơi đó... Ta muốn chết! Cầu Ân tướng quân thành toàn, cầu Ân tướng quân thành toàn!”

Người đi sau Ân Sùng Quyết cười ha ha nói, “Không phải là Ân tướng quân, Nhị thiếu gia nhà chúng ta, đã được hoàng thượng phong là Trung Nghĩa hầu, nên —— gọi là Ân hầu gia!”

“... Ân hầu gia...” Thẩm Khấp Nguyệt lẩm bẩm chê cười, “Ân hầu gia... Được làm vua thua làm giặc, quả là thế, một kẻ ở trong tử lao sống không bằng chết, một kẻ khác đã là ngôi cửu ngũ chí tôn của Đại Chu... Ta cược một ván, liền cũng là thua suốt đời sao..”

Ân Sùng Quyết chấp tay thấp giọng cười nói: “Người nói không sai, chúng ta đều là dân đánh bạc, chỉ là bản hầu gia có ánh mắt tốt hơn người nhiều, người đâu, đưa Thẩm Khấp Nguyệt đi.”

Bên ngoài thiên lao, Sài Tĩnh dựa vào cột ngoài hiên đã đứng hồi lâu, bầu trời bỗng dưng đổ tuyết, từng bông tuyết nối đuôi nhau rơi xuống, gió lạnh lại thổi, khiến cho mấy người đứng sau cũng phải dậm chân sửa ẩm.

“Công chúa, tuyết rơi rồi.” Vân Tu vươn tay đón bông tuyết nói.

Sài Tĩnh trầm mặc nhìn hướng Thái Y viện, không có đáp lại lời Vân Tu. Vân Tu nhận lấy ô giấy từ người hầu đưa đến, bung lên đứng che cho Sài Tĩnh, còn người mình lại nhô ra ngoài, chẳng qua chỉ chốc lát, cả người đã đầy tuyết trắng.

Thẩm Khấp Nguyệt ngẩng đầu, bầu trời âm u mây đen dày đặc, càng ngày bông tuyết càng nhiều càng lớn, như muốn bao phủ lấy nàng ta, trên má, trên mũi, trên lông mày ...

Ân Sùng Quyết liếc mắt nhìn nàng ta, thần nhiên nói: “Đại Chu nhiều tuyết, nghe nói ngày đông dài dằng dặc, trăm ngày đều chìm trong tuyết trắng, tiếc là, kiếp này của Thẩm cô nương sợ là đây là lần cuối nhìn thấy tuyết của Đại Chu...”

Thẩm Khấp Nguyệt ngẩng khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, chống thân thể vô lực gian nan chậm rãi bước đi.

Thẩm Khấp Nguyệt thấy bóng Sài Tĩnh dần dần hiện rõ trước mắt, vẫn là y phục màu xanh, tĩnh lặng như một pho tượng, ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình, nhưng không có hận ý như nàng ta nghĩ, dường như hồ hững nhìn một người xa lạ, thoáng qua rồi quên.

Hai người cách màn tuyết dày đặc nhìn nhau, Thẩm Khấp Nguyệt chìm trong biển tuyết tựa như đã bị đánh bại, nhưng vẫn ngoan cố đứng thẳng người, nhìn Sài Tĩnh cười khê nói: “Công chúa, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Sài Tĩnh cup mắt nhìn y phục bằng vải thô trên người Thẩm Khấp Nguyệt, “Người tựa như đoá cúc vàng, còn chịu đựng được không?”

“Đa tạ công chúa quan tâm.” Thẩm Khấp Nguyệt hơi khụy gối xuống nói, “Vào cửa thiên lao sau lưng công chúa, còn có cái gì mà không chịu được, chẳng qua cũng là nhắm mắt cho hết đời ... chỉ cầu thời gian như thoi đưa, sớm kết thúc tính mạng này.”

Sài Tĩnh vỗ vào tường nhà lao cười cười nói: “Tường dày chắc chắn, bên trong ấm áp vô cùng, có ăn có mặc cũng không lo chết đói, lo bị lạnh chết Thời gian như gió thoảng, người nhất định có thể sống thật lâu, thật lâu ...”

Ánh mắt Thẩm Khấp Nguyệt tràn ngập hận ý, cắn răng run rẩy nói: “Người hận ta, hận ta đoạt phu quân của người, nếu hận ta thấu xương, hãy giết ta, giết ta đi! Nhạc Hoành đã nói với ta rồi, theo luật pháp Đại Chu, mật thám nhất định phải chết, ngũ mã phanh thây cũng được, lăng trì xử tử cũng được, giết ta đi, giết ta đi!”

“Thứ người muốn giành, sẽ là của người.” Sài Tĩnh không chút gợn sóng nói: “Cả đời này, đều là của người.” Sài Tĩnh thong thả bước đi cao quý, nhường lối vào thiên lao, chỉ vào bên trong nói, “Lý Trọng Nguyên của người đang ở bên trong chờ người. Đời này kiếp này, các người cũng sẽ không phải xa nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130-1: Cảnh xuân tươi đẹp – Thương

Hoa tuyết lạnh thấu xương bao phủ khuôn mặt Thẩm Khấp Nguyệt lạnh băng, nàng ta run rẩy nhìn thiên lao sâu không thấy cuối, đột nhiên thê lương gào khóc lớn.

—— “Đi vào!”

Thủ vệ đẩy Thẩm Khấp Nguyệt chạy vào thiên lao tối đen, lạnh giá đến tận cốt tủy ngưng lại trên khuôn mặt Thẩm Khấp Nguyệt, trên vách tường ánh nền lấp loè ra những tia sáng quý dị chiếu lên khuôn mặt hai thị vệ hung hãn, tựa như la sát.

Cuối thiên lao, Lý Trọng Nguyên ngồi xếp bằng ngơ ngác nhìn bóng người đang chậm rãi đến gần, tiếng xích chân va chạm càng lúc càng gần, ánh nền phản chiếu lên khuôn mặt nữ nhân xinh đẹp kia, hoảng hốt như nửa đêm ở nghĩa địa u linh.

Lý Trọng Nguyên nhìn rõ người tới, chợt đứng lên lao đến cửa phòng giam, tròn to hai mắt nhìn thật kỹ. Thẩm Khấp Nguyệt cũng nhìn thấy Lý Trọng Nguyên, trên vai mái tóc ngày thường gọn gàng tỉ mỉ giờ phút này rối tung bơ phờ, trên khuôn mặt vàng kệch không còn vẻ tuấn tú, ngấp vẻ nghèo hèn xấu xí.

Lý Trọng Nguyên vươn tay, miệng gào thét đau đớn: “Tĩnh ... Tĩnh nhi!”

“Tĩnh nhi?” Thẩm Khấp Nguyệt thất vọng lắm lắm, “Người nghèo hèn đến vậy, trong lòng suy nghĩ, lại vẫn là Sài Tĩnh..”

“Tĩnh nhi!” Lý Trọng Nguyên khóc nức nở gọi tên Sài Tĩnh, “Thà ta, thà ta ra!”

Sài Tĩnh làm như không nghe thấy tiếng Lý Trọng Nguyên gào khóc, nhẹ giọng nói với Thẩm Khấp Nguyệt, “Hắn ở phía trước, đi tìm hắn đi.”

Thẩm Khấp Nguyệt xoay người quỳ gối dưới chân Sài Tĩnh, dập đầu đầu nói: “Công chúa, Khấp Nguyệt biết sai rồi, Khấp Nguyệt chỉ là một cô gái yếu đuối, kiếp này cũng sẽ không còn tương lai gì, tiểu nữ nguyện ý tự hủy dung mạo, đi Thương Sơn cũng được, am ni cô cũng tốt... Đi đâu cũng được, cầu xin công chúa đừng giam tiểu nữ ở đây, tiểu nữ không muốn... Không muốn cùng một chỗ với nam nhân kia!”

Lý Trọng Nguyên kinh ngạc dừng kêu khóc, trầm mặc trong chốc lát lại lớn tiếng hét, “Thẩm Khấp Nguyệt, hài tử, hài tử của ta đâu?”

“Hài tử?” Thẩm Khấp Nguyệt cúi đầu hừ nói, “Ta sao lại sinh hài tử của người... Hài tử đã không còn... Từ ngày người gặp chuyện, đã không còn hài tử... Đã không có.”

“Hài tử của ta... Hài tử...” Lý ngã xuống mặt đất ngồi bất động, “Đã không còn... Cái gì cũng không có... Không có hi vọng...”

“Sớm đã không có hi vọng rồi!” Ân Sùng Quyết nhìn chăm chăm Lý Trọng Nguyên như con kiến hôi nói: “Người vốn không nên hi vọng gì.”

Tuy chán ghét Lý Trọng Nguyên nhưng Vân Tu không đành lòng nhìn hắn bị lăng mạ, cản Ân Sùng Quyết nói: “Đừng nói nữa, quên đi.”

Ân Sùng Quyết còn muốn xả giận, Vân Tu có chút bức mình kéo hắn một cái, nâng cao giọng nói: “Ta bảo người đừng nói nữa cơ mà.”

“Công chúa!” Thẩm Khấp Nguyệt kéo góc áo Sài Tĩnh khóc lóc nói: “Tiểu nữ không muốn ở đây, không muốn cùng một chỗ với hắn, công chúa...”

Từ trong tay áo Sài Tĩnh lấy ra một tờ chiếu chỉ, lạnh lùng ném xuống chân Lý Trọng Nguyên, quay người đi nói: “Hoàng thượng ân chuẩn cho bản cung hưu phu, chiếu thư này cho người.. từ nay ... bản cung và người không còn bất kỳ quan hệ gì ...”

“Tĩnh... Tĩnh nhi...” Lý Trọng Nguyên nhặt chiếu chỉ lên, chưa nhìn đã xé rách thành mảnh nhỏ, tung cao lên nói, “Ta không tiếp, ta không tiếp hưu thư gì cả! Tĩnh cảm bao năm của chúng ta, ta không tin, ta không tin nàng có thể mặc kệ ta, ta không tin!”

“Bản cung không có giận người.” Sài Tĩnh chậm rãi đi ra phía ngoài cửa, “Là người ... quên ta...”

“Đ dẫn Thẩm Khấp Nguyệt vào đi.” Ân Sùng Quyết chỉ vào phòng giam đối diện Lý Trọng Nguyên nói.

Thủ vệ đẩy mạnh Thẩm Khấp Nguyệt vào trong phòng giam, Thẩm Khấp Nguyệt ngã xuống đất, ôm chặt cửa sắt cao giọng hô, “Công chúa, công chúa thả tiểu nữ ra. Thả ra! Công chúa ...”

—— “Tĩnh nhi... Tĩnh nhi...”

Sài Tĩnh bước từng bước rời khỏi thiên lao, không quay đầu lại nữa.

Vân Tu vội vàng muốn đuổi theo Sài Tĩnh rồi đi, thấy Ân Sùng Quyết xách đến một chậu thép đã nung chảy, đặt ở trước cửa phòng giam Lý Trọng Nguyên. Vân Tu khiếp sợ nhìn Ân Sùng Quyết nói: “Người ... người muốn ...”

Ân Sùng Quyết giơ hai tay lên, từng gáo nước thép nóng chảy tưới lên khoá trên cửa sắt, trong không gian yên tĩnh, vang lên tiếng xèo xèo kinh người.

Lý Trọng Nguyên nhìn chăm chăm, ngửa đầu điên cuồng gào thét ...

“Ai cho ngươi làm vậy?” Vân Tu tức giận nói, “Công chúa hay là hoàng thượng?”

“Không phải là công chúa, cũng không phải hoàng thượng.” Ân Sùng Quyết cười lạnh nhìn khuôn mặt dữ tợn của Lý Trọng Nguyên, “Là ý của bản hầu gia.”

“Không ai hạ lệnh, ngươi lại dám tự ý làm nóng chảy khoá sắt.” Vân Tu chỉ vào Ân Sùng Quyết tức giận nói: “Ngươi thật to gan!”

“Vân tướng quân cho rằng Lý Trọng Nguyên còn có ngày được thả ra sao?” Ân Sùng Quyết giả vờ kinh ngạc nói, “Hắn chỉ có thể chết già ở đây, khoá sắt có hỏng hay không, có gì khác nhau chứ?”

“Nhưng mà...” Vân Tu muốn nói lại thôi.

“Vừa rồi công chúa cũng nói như vậy.” Ân Sùng Quyết ngạo nghễ nói: “Cho dù Vân tướng quân bảo đảm với hoàng thượng, người cũng tuyệt đối không trách tội ta.”

Vân Tu nửa nhếch miệng nói không ra lời, giận dữ liếc nhìn Ân Sùng Quyết xoay người nói: “Ngươi, tự giải quyết cho tốt đi!”

Thấy Vân Tu rời khỏi, Ân Sùng Quyết hướng người phía sau phất tay một cái, mọi người thuận theo đi ra khỏi thiên lao, trong thiên lao rộng lớn chỉ còn ánh mắt lợi hại của Ân Sùng Quyết dọa Lý Trọng Nguyên đã sắp nổi điên.

Lý Trọng Nguyên ngừng gào thét, đầu mắt với Ân Sùng Quyết không chớp nói: “Chuyện ta làm chưa thành, Ân gia sẽ dẫn vào con đường của ta ... có phải không?”

“Người bên ngoài nói ngươi sắp điên rồi, bản hầu gia lại nhìn rất rõ.” Ân Sùng Quyết tới gần hắn cười nói: “Lý Trọng Nguyên sao mà điên được, ngươi a, so với bất kỳ ai đều tỉnh táo hơn.”

“Ngươi đầu không lại hắn.” hai mắt Lý Trọng Nguyên hiện ra âm ngoan, “Ta ở đây chờ ngươi, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ đợi được ngươi! Chỉ là không biết, khi đó, sẽ là ai... Dùng nước thép phá chảy khoá của ngươi! Ngươi nói, xem có phải là Sài Chiêu, Sài Chiêu hay không, ha ha ha ha!”

Ân Sùng Quyết chấp hai tay sau lưng nhìn Lý Trọng Nguyên cười điên loạn, chớp mắt nói: “Cho dù có chết, bản hầu gia cũng không để mình rơi vào tình cảnh của ngươi. Ngươi đợi không được ta đâu. Bản hầu gia hứa với ngươi.” Ân Sùng Quyết thấp giọng nói: “Nếu ta thành đại nghiệp, ta sẽ trở lại thăm ngươi, được không?”

Lý Trọng Nguyên chột nác nắm chặt cửa sắt, dùng hết khí lực nói, “Ngươi nhất định phải đến thăm ta. Ta muốn ngươi chính miệng mình nói cho ta biết, Sài Chiêu chết như thế nào. Không đúng ...” Lý Trọng Nguyên lắc đầu nói: “Hắn không thể chết ... hắn không được chết ... ta muốn ... ta muốn ngươi bắt hắn giam cùng ta ... ở trong thiên lao, có hắn cùng sẽ vui vẻ đến cỡ nào.

Ân Sùng Quyết liếc Lý Trọng Nguyên điên loạn lần cuối, cười lớn xoay người rời đi.

“Đời người như cuộc chơi, công danh lợi lộc là hư vô, chung quy là đùa giỡn hoang đường vô lý ...” Thẩm Khấp Nguyệt co lại trong góc nhà lao, khẽ ngâm nga khúc ca Giang Nam, “Thanh y thay đổi, nửa đời cô lập, thời gian thoáng qua, ...”

“Đừng hát nữa, đừng hát nữa!” Lý Trọng Nguyên bịt lỗ tai phần nộ quát, “Câm miệng, câm miệng! Đều do ngươi, đều do ngươi, ngươi hại ta, hại ta... Đều là ngươi! Câm miệng a!”

—— “Đào kép phong lưu, nhạc không tư buồn, hồng nhan đầu bạc, trắng tàn phiêu lưu...” Thẩm Khấp Nguyệt ôm đầu gối khẽ lắc bả, “Ca ca, huynh tới mạng Khấp Nguyệt đi thôi...”

Thẩm Khấp Nguyệt bò đến gần Lý Trọng Nguyên, mắt sao đau khổ nhìn hắn nói: “Ngươi có giúp ta hay không?”

—— “Cút!” Lý Trọng Nguyên cả giận nói, “Cút a!”

Thẩm Khấp Nguyệt lại ngượng ngừng bò về góc phòng, khẽ lắc bả, “Ca ca, hắn không muốn giúp muội. Ca ca, huynh giúp muội, giúp muội đi.”

Thẩm Khấp Nguyệt chột cười nũng nịu, hân hoan nói, “Ca ca và Khấp Nguyệt cùng chung một mạng, huynh nhất định sẽ giúp muội.”

Thẩm Khấp Nguyệt rút dây buộc tóc ra, mái tóc dài đến mắt cá chân bung xuống, Thẩm Khấp Nguyệt yêu thương vuốt ve mái tóc mình, miệng vẫn hát. Cứ vậy hồi lâu, Thẩm Khấp Nguyệt nâng mấy lọn tóc lên, ghé sát vào chớp mũi tham lam hít ngửi.

Lý Trọng Nguyên hồ hững nhìn động tác quái dị của nàng ta, lạnh lùng xoay người sang chỗ khác không nhìn nữa.

Thẩm Khấp Nguyệt đem tóc dài quấn quanh ở cái cổ mảnh mai của mình, tựa như tấm vải đen ngòm. Thẩm Khấp Nguyệt quấn chặt mái tóc, chậm rãi nhắm mắt nói: “Ca ca nói không sai, chúng ta cùng một mạng, ai chết rồi, còn lại người kia, cũng là không sống nổi...”

Tiếng rên càng lúc càng thảm thiết, mơ hồ có thể nghe được tiếng nước nỏ, Lý Trọng Nguyên nhìn không được quay đầu, một màn trước mắt khiến hắn kinh sợ ngã xuống đất, Thẩm Khấp Nguyệt dùng tóc quấn chặt cổ mình, hai tay ra cứ kéo ở hai đầu, hai mắt trợn ngược tựa muốn nổ tung, gương mặt

đen thui, trong miệng ô ô khó mà thở được.

Thấy Lý Trọng Nguyên nhìn mình, Thẩm Khấp Nguyệt cố nặn ra nụ cười khó lường cuối cùng, khoe miệng lệch đi, ánh mắt lúc hấp hối dừng lại trên khuôn mặt sợ hãi của Lý Trọng Nguyên...

Trong thiên lao, tiếng sau cao hơn tiếng trước tuyệt vọng vắng vắng nơi góc tường.

“Có người chết ... có người chết ... có người chết..”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130-2: Cảnh xuân tươi đẹp – Hạ

Cung Trường Nhạc

Nhũ mầu cung Trường Nhạc mấy ngày nay đều thấy Vân Tu lượn qua lượn lại dăm ba bận không ngừng, mắt thấy Vân Tu hông đeo trường kiếm hăng hái chạy tới, mấy nha đầu lăm lăm cúi đầu lại ngó khuôn mặt hồng hào của Vân Tu mà bàn tán. Vân Tu ngượng ngùng liếc nhìn mấy lần, lại vội đầu chạy đi.

——“Công chúa.” Vân Tu gặp Sài Tịnh đang xem sách, thấy mình tới mà đầu cũng không ngẩng lên.

“Ừm.” Sài Tịnh cúi đầu tùy ý đáp.

Vân Tu chần chờ bước đến bên cửa, dừng lại nói: “Khởi bẩm công chúa, từ thiên lao truyền tới tin ... Thẩm Khấp Nguyệt đã chết.”

Sài Tịnh không có ngạc nhiên lắm, chậm rãi ngẩng đầu nói: “Đã chết... Sao lại chết?”

“Thất cô tự tử.” Vân Tu hồi đáp, “Thẩm Khấp Nguyệt cũng là một lòng muốn chết, lại dùng chính mái tóc dài của bản thân mà tự tử... Người bình thường, sợ là khó có thể làm được.”

“Bản cung đã sớm đoán được nàng ta sẽ không chịu sống cơ cực ở thiên lao đâu mà.” Sài Tịnh nhìn khung cảnh trắng xóa ngoài cửa sổ nói: “Nữ tử kia kiêu ngạo, tự nhận tươi đẹp như hoa, hưởng hết vẻ đẹp của nhân gian, Thẩm Khấp Nguyệt tình nguyện tự tử cũng không nguyện sống cuộc sống như con kiến hôi. Nàng ta tự kết liễu, cũng là chuyện tốt.”

Vân Tu thấy Sài Tịnh không nói thêm gì nữa, ngập ngừng chốc lát lại nói: “Lý Trọng Nguyên ... chính mắt nhìn thấy Thẩm Khấp Nguyệt chết trước mắt ... vậy nên ... hình như là điên rồi ...”

Sài Tịnh bùng tách trà lên, bình tĩnh đưa đến bên môi, nhấp một ngụm nuốt xuống, nhìn nước trà xanh biếc, trầm mặc không nói gì.

Vân Tu lại đứng thêm một lúc, thấy Sài Tịnh không có ý kiến gì với mình, ôm ngực dựa vào tường, cup mắt nhìn chân mình, cũng không lên tiếng nữa.

Tỳ nữ mang trà bánh cười trộm nhìn Vân Tu đã đứng không nổi nữa liếc miệng nói: “Công chúa, Vân tướng quân ngày tới lui Trường Nhạc cùng chúng ta dăm ba bận, hay là ... để cho ngài ấy làm chân gác cửa cho Trường Nhạc cung có được hay không?”

——“Ý kiến hay!” Vân Tu vỗ mạnh tay một cái nói, “Được!”

Vân Tu cười hề hề mấy tiếng, thấy không có ai đáp lại lời mình, Sài Tịnh vẫn thờ ơ trả, càng không có liếc mắt nhìn, liền lúng túng cắn tay nói: “Ta ... ta hồ đồ nói lung tung ... công chúa đừng trách.”

“Công chúa.” Bên ngoài cửa cung, một nội thụ vội vã chạy tới cấp báo, “Hoàng tử Sài Đồng đã trở về, hoàng thượng và hoàng hậu mời công chúa qua chơi.”

“Đồng nhi đã về sao?” Sài Tịnh tỏ rõ vui mừng, đứng dậy nói: “Đi mau thôi.”

Thấy Sài Tịnh vội vàng bước đi bỏ rơi chính mình, Vân Tu tức giận đánh vào gáy mình, miệng lẩm bẩm, “Tiểu tử ngốc, ăn nói vụng về, chẳng làm công chúa để mắt tới, không ai cứu được mày.”

Cung Càn Khôn.

Nhạc Hoành ôm Sài Đồng đã hơn tháng trời không gặp, vui mừng ghé sát vào Sài Chiêu nói: “Chàng xem, em bé đúng là lớn rất nhanh, mới ít ngày không gặp, đã lớn đến vậy rồi, ôm ... cũng nặng hơn nhiều.”

Sài Chiêu yêu thương nhìn nhi tử, giọng ra nói: “Cho phụ hoàng ôm một cái, xem coi lớn được nhiều không?”

Phong Bích Nhi ngốc nghếch đứng trước điện đồ mặt nói: “A Hoành tỷ tỷ ... không phải ... không phải ... Hoàng hậu... Nương nương...”

Nhạc Hoành khúc khích cười nói: “Bích Nhi vốn nhanh mồm nhanh miệng, sao bây giờ lại nói không lên lời thế này? Còn chưa nhận ra A Hoành tỷ tỷ sao?”

Bích Nhi như là muốn khóc lên, lấp bắp nói: “Rất nhiều người đến thôn Hoài, ông nội bà nội còn tưởng là người xấu đến bắt bọn muội.. ai ngờ ... ai ngờ được bọn họ thấy cả nhà muội liền đồng loạt quỳ xuống, dập đầu hành lễ ... bà nội từng nói mấy người tỷ nhất định là quý nhân, nhưng sao mà ngờ đến, lại sẽ là ...hoàng thượng và nương nương...” Bích Nhi càng nói càng thấp, bắp chân mềm nhũn quỳ xuống, “Bích Nhi khấu kiến hoàng thượng và nương nương...”

Nhạc Hoành vội vàng nâng cô bé dậy, dùng tay áo lau đi lệ nóng của Bích Nhi.

Thôi Văn đứng một bên cười ha ha nói: “Bích Nhi thấy bọn thúc đều là đàn ông, sợ trên đường không biết chăm sóc Đồng hoàng tử, cho nên mới đi theo, may mà trên đường có tiểu cô nương này chăm sóc, A Hoành phải thưởng lớn cho con bé mới được.” Thôi Văn ngăn người, lại nói, “À, là nương nương...”

“Thôi thúc!” Nhạc Hoành nhú mày vội la lên, “Ngay cả thúc cũng cười A Hoành sao? A Hoành chính là A Hoành, thúc gọi con một tiếng nương nương, con rất không thích.”

Thôi Văn cười nói: “Đều đã là hoàng hậu, nương nương chính là nương nương, Thôi thúc cũng phải gọi con thế chứ.”

Nhạc Hoành đồ mặt, ghé sát vào Sài Chiêu trêu đùa Đồng nhi, Sài Chiêu âu yếm ôm nhi tử không muốn buông tay, thấy Đồng nhi đáng yêu i a, liền bật cười lớn.

Ân Sùng Húc và Ân Sùng Quyết nghe thấy hoàng tử hồi cung, cũng vội chạy đến xem, ngoài điện, Ân Sùng Húc đã bước nhanh lên trước, Ân Sùng Quyết vẫn có chút do dự, một hồi sau mới chậm rãi đi vào.

“Đại ca.” Nhạc Hoành thấy Ân Sùng Húc tới, cười vui vẻ nói: “Đại ca vẫn chưa gặp Đồng nhi đúng không, mau qua đây nhìn đi.”

Ân Sùng Húc nhìn khuôn mặt phấn điêu ngọc mài của Sài Đồng, bàn tay khẽ vươn ra chạm vào, Sài Đồng cũng không sợ người lạ, thấy Ân Sùng Húc oai hùng nhìn mình, mắt lúng liếng mờ to nhìn hấn chăm chăm một lúc rồi nhếch miệng cười.

“Thực là đáng yêu.” Ân Sùng Húc nói: “Nhất định sau này sẽ giống hoàng thượng y như đức.”

Ân Sùng Quyết không có đi tới, đứng xa xa nhìn Nhạc Hoành miệng cười như hoa, vẻ mặt bình tĩnh.

Sài Chiêu đem nhi tử cho Nhạc Hoành ôm, đứng dậy đi đến bên Ân Sùng Quyết, mắt xám uy nghi nhìn hấn nói: “Nơi này mọi người đều đang vui vẻ, Trung Nghĩa hầu cùng trăm đi ra bên ngoài nói chuyện đi.”

Ân Sùng Quyết cung kính vội vàng đi theo Sài Chiêu, Ân Sùng Húc nghi ngờ liếc nhìn đệ đệ, thấy hai người một trước một sau đi ra ngoài điện, chậm rãi thu hồi tầm mắt.

“Hoàng thượng là có lời muốn hỏi Sùng Quyết sao?” Ân Sùng Quyết cúi đầu nói.

Sài Chiêu nhìn về hướng thiên lao, buồn bã nói: “Trẫm nghe nói... Khanh dùng nước thép phá huỷ khoá sắt phòng giam Lý Trọng Nguyên phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Ân Sùng Quyết khẽ nhúc nhích mi tâm, cúi người nói: “Chuyện này quả là thật.”

“Khanh nghĩ rằng ...” đột nhiên Sài Chiêu nhìn chăm chăm con người loé sáng của Ân Sùng Quyết, “Nghĩ rằng trẫm sẽ không tha hấn ra? Đoán ý của trẫm ...Khanh nắm chắc được bao nhiêu phần?”

Ân Sùng Quyết nhìn ánh mắt không rõ hàm ý bên trong của Sài Chiêu, trong lòng cũng có chút bối rối, “Mặt tướng... Hoàng thượng, Lý Trọng Nguyên phạm vào tội tày trời, tuyệt đối không thể tha khỏi thiên lao. Mặt tướng lăm như vậy, thật sự là suy đoán thánh ý ... nhưng ... chẳng qua là vì hoàng thượng, vì Đại Chu mà lo lắng, mong hoàng thượng thứ tội.”

Sài Chiêu ý vị thâm trường nói: “Khanh làm vậy không tính là có lỗi, thế nhưng...” Sài Chiêu liếc mắt nhìn Sài Tĩnh và Vân Tu thấp thoáng vội vã đi đến Càn Khôn cung, chấp tay sau lưng thông thả bước mấy bước, “Mọi người sống ở Sài vương phủ lâu năm tình nghĩa sâu đậm, hành động này quá tuyệt

ình, chỉ sợ, công chúa và người ngoài sẽ nói là trẫm ra chỉ thị cho khanh làm vậy ...”

Ân Sùng Quyết căng thẳng, quỳ xuống nói: “Mặt tướng biết sai, xin hoàng thượng thứ tội!”

Sài Chiêu nhìn khuôn mặt trẻ tuổi ngao khí của Ân Sùng Quyết, khẽ vỗ vai hắn nói: “Trung Nghĩa hầu tước còn trẻ nhưng lập được đại công, tiền đồ rộng mở, chỉ là bước chân nên chậm một chút, nên như đại ca của khanh mới tốt.”

“Mặt tướng... xin nghe theo giáo huấn của hoàng thượng!” Ân Sùng Quyết động cũng là không dám động, ngừng thờ khiêm tốn đáp.

Sài Chiêu thấy dáng vẻ khiêm thuận của Ân Sùng Quyết, thấp giọng nói: “Đồng nhi đã về bên cạnh trẫm và A Hoành, khanh thân là thúc thúc, sao không đi xem coi dáng vẻ thẳng bé thế nào?”

“Mặt tướng không dám” Ân Sùng Quyết nói, “Đồng hoàng tử cũng là chủ thượng của mặt tướng, mặt tướng làm sao dám tự xưng là thúc thúc của tiểu điện hạ...”

Sài Chiêu cười khẽ không đồng ý với hắn, đón Sài Tịnh và Vân Tu đi vào.

Ân Sùng Quyết thở phào một hơi, nhìn bóng lưng thẳng tắp của Sài Chiêu, mới phát hiện lưng áo mình đã ướt đẫm một mảng.

—— “Bích Nhi?!” Vân Tu chỉ vào Bích Nhi đang cuống quýt, cười nói: “Sao cô cũng tới đây?”

Bích Nhi nhìn dáng vẻ oai hùng của Vân Tu hai mắt liền sáng lên, đỏ mặt reo mừng nói: “Thôi thúc muốn ta chăm sóc Đồng hoàng tử, cho nên giờ ở đây ...”

Sài Tịnh không có bất chuyện với người ngoài, bước nhanh đến bên cạnh Sài Đồng, mới nhìn qua vành mắt đã đỏ hoe, nước nỡ nói: “Huyết mạch Sài gia đơn bạc, ta vốn đã không thể trông cậy, may nhờ có đại ca và A Hoành...”

Vân Tu có chút đau lòng, nhanh miệng nói: “Công chúa, ai cũng có phúc phận của mình, công chúa còn có hồng phúc về sau ... vẫn có thể trông cậy được chứ.”

Vừa dứt lời Vân Tu thấy không ai hưởng ứng với mình, gãi đầu 挠 nói: “Vân Tu ăn nói vụng về, có phải lại nói sai gì rồi không?”

Nhạc Hoành vừa bực mình vừa buồn cười ngẩng đầu lên giot tay chỉ đầu của chính mình, làm ra bộ dáng thờ dài xoay người không nhìn hắn.

Trong Càn Khôn cung, vì Sài Đồng trở về mà vô cùng vui vẻ, Ân Sùng Quyết thức thời đứng một bên, tựa như cách xa với sự vui vẻ nơi đây, tất cả đặc y đều thuộc về nam nhân Sài Chiêu bên cạnh Nhạc Hoành kia.

Chợ Huy Thành.

Sắc trời đã muộn, anh em họ Ân mới rời hoàng cung, thấy trăng mới lên, ánh đèn chợ đêm rã rời, Ân Sùng Húc vừa đi vừa nhìn xung quanh, về mặt đều mang ý cười, thấy đệ đệ như có tâm sự, Ân Sùng Húc vỗ vai hắn nói: “Đại cục đã định, thấy A Hoành cuối cùng cũng an ổn, đệ nên vui vẻ cho muội ấy mới phải. Ân Gia Bảo cũng nhận đại ân của hoàng thượng, một nhà tam phong coi như đáng giá, ngẫm lại đều là chuyện tốt, đại ca cho tới bây giờ đều chưa từng vui như vậy.”

Ân Sùng Quyết cười có lệ, thấy đèn lồng sáng lạng đầy đường, bấm ngón tay nói: “Thời gian như trôi đưa, nhaoáng cái đã đến năm mới rồi...”

Ân Sùng Húc gật đầu nói: “Qua năm nay Sùng Quyết cũng đã 21 tuổi. Bây giờ mọi chuyện cho đều được như ý, điều duy nhất còn vướn bận chính là chung thân đại sự của Sùng Quyết, trong thư đều đã nhắc với huynh chuyện này. Đã là hầu gia, việc này cũng nên tiến hành nhanh chóng.”

Ân Sùng Quyết bất mãn nhìn trái nhìn phải, nhân nhả nhìn bách tính Huy Thành về đêm, ngẫu nhiên có mấy cô nương xinh đẹp liếc nhìn hắn, thiếu nữ nhìn thấy hầu gia tuấn mỹ như vậy, hai gò má đều đỏ bừng, ánh mắt không ngừng xoay quanh anh em nhà họ Ân.

Ân Sùng Quyết lại không thèm để vào mắt, tiện tay nhặt chong chóng giấy của quây hàng ven đường lên, hai tay xoay xoay cán chong chóng nói: “Hoa cỏ trong thiên hạ xinh đẹp nhiều như vậy, nhìn đến là hoa mắt, nhưng cũng không tìm được một người. Nếu cha lại viết thư giục dă, đại ca cứ coi như không biết là được.”

“Sùng Quyết.” Ân Sùng Húc khuyên nhủ, “Đại ca biết trong lòng đệ vẫn không buông được A Hoành...”

“Đại ca suy nghĩ nhiều rồi.” Ân Sùng Quyết ngắt lời nói, “Người ta bây giờ là hoàng hậu Đại Chu, bậc mẫu nghi thiên hạ, bậc thần tử như đệ sao dám để trong lòng nữ tử như vậy? Nếu ngay cả đại ca ruột thịt của đệ cũng nghĩ như vậy, Ân Sùng Quyết đệ sao có thể đứng vững trong triều được?”

“Đệ biết là tốt rồi.” Ân Sùng Húc quả quyết nói, “Cứ coi như đệ có thể đứng vững trong triều, để hoàng thượng thực sự an tâm với đệ ... đệ phải ... sớm chọn hôn sự đi. Ý tứ của cha và đại ca đều là vậy, đệ vốn thông minh hơn người, không phải không biết gần vua như gần hổ.”

Ân Sùng Quyết khẽ động lòng bàn tay, chong chóng đã bay khỏi, phiêu đăng lên mấy thước ... liền rớt xuống, Ân Sùng Quyết tức giận giậm chân một cái, bước tới khom lưng định nhặt chong chóng lên. Mới cúi người xuống, một bàn tay trắng nõn đã chạm đến chong chóng, đầu ngón tay xinh đẹp vuốt qua cánh chong chóng rồi mới đưa đến trước mặt Ân Sùng Quyết.

“Là đồ của Trung Nghĩa hầu sao?”

Ân Sùng Quyết nghe giọng nói như chuông bạc này đứng thẳng người nhìn lại ... dưới ánh đèn mờ ảo, hé ra khuôn mặt tươi đẹp như ánh bình minh, ánh mắt cười cong cong như trăng rằm, mũi thẳng như đỉnh núi xa, da trắng như tuyết, môi đỏ mọng tựa chu sa, cánh môi khẽ cong lên lộ ra hàm răng trắng như ngọc, liếc mắt đưa tình.

Tuy là cô gái có dung nhan xinh đẹp, nhưng trên người lại mặc áo sa tanh con nhà thế gia, khoác áo bào trắng, thêu hoa văn tối màu, toát lên khí thế oai hùng.

Ân Sùng Quyết nhìn khuôn mặt có chút quen quen của cô gái này, đầu mày giật giật, tựa như không nhớ nổi nàng ta là ai.

“Trung Nghĩa hầu không nhớ tiểu nữ sao?” Nữ tử lắc tay nói, “Xem ra cũng chỉ là kẻ phàm tục, còn tưởng rằng người người nhìn thấy ta đều khó quên, nhưng không ngờ ... ai ai nhìn xong cũng đều ném sau lưng, thực sự là đau lòng mà.”

Ân Sùng Quyết nhìn khuôn mặt quen quen này nói: “Ta vẫn nhớ cô nương, cô là con gái của Tô thái úy, đã gặp cô trong Thái úy phủ rồi.”

Ánh mắt Tô Tinh Trúc tỏ vẻ vui mừng, “Ngài vẫn nhớ tiểu nữ? Trung Nghĩa hầu quả là tinh tường hơn người, rõ ràng có người nhớ rõ nhưng lại làm vẻ như không nhớ.”

Ân Sùng Quyết cũng biết người mà Tô Tinh Trúc ám chỉ là ai, cười khẽ muốn xoa người rồi đi, lại bị Tô Tinh Trúc gọi lại.

“Quốc thái dân an, Hầu gia không thể chậm một chút rồi lại đi sao?” Tô Tinh Trúc dịu dàng nói, “Chợ đêm Huy Thành nổi danh náo nhiệt, Hầu gia hẳn là nên đi khảo sát dân tình nhiều hơn mới phải.”

“Ngày khác đi.” Ân Sùng Quyết xoa người nói, “Đại ca vẫn đang chờ ta.”

Tô Tinh Trúc nhìn bóng lưng oai hùng của Ân Sùng Quyết, khẽ mỉm cười gật đầu, Ân Sùng Húc nhận ra Tô gia nữ nhi cải trang thành nam, kéo đệ đệ qua thấp giọng nói: “Đừng có mà lăng nhăng với Tô gia, chúng ta đi thôi.”

“Hồ nước phủ Thái úy này quá sâu, đệ biết.” Ân Sùng Quyết đi mấy bước mới nhớ ra chong chóng còn chưa có lấy về, không tự chủ được quay đầu nhìn lại, trên con đường dài người qua lại không ngừng, Tô Tinh Trúc đang cụp mi xoay xoay chong chóng trong tay, tựa như cảm giác được có người nhìn mình, nâng lên ánh mắt quyền rũ đáp lại, giờ chong chóng hướng hẳn, khoe môi tràn ngập ý cười.

“Tô Tinh Trúc quả là xinh đẹp.” Ân Sùng Húc nói, “Nhưng nữ nhân quá đẹp, lòng dạ lại càng khó lường, đệ cứ nhìn Thẩm Khấp Nguyệt là biết. Nam tử thành thân là chọn vợ hiền, đại ca biết cô nương làm đệ vừa lòng rất khó, nhưng như vậy sẽ tốt cho Ân gia.”

Ân Sùng Quyết quay đầu nhìn Ân Sùng Húc cười hi hi nói: “Đại ca, cưới vợ là phải cưới vợ hiền? Mục Dung của huynh hiền lắm sao?”

“Đệ ...” Ân Sùng Húc tức cười nói: “Dám chế giễu đại ca hả?”

“Ha ha ha ha...” Ân Sùng Quyết cười ra tiếng nói, “Chính là cười đại ca đó...”

Trên đường lớn, anh em nhà họ Ân truyện trò cười đùa không ngừng, lúc này đây khiến Ân Sùng Húc chợt nhớ lại thuở thiếu thời cùng với đệ đệ, hai nam đồng vui đùa âm ỉ đuổi nhau trên đường lớn Tuy Thành ... cũng chỉ chớp mắt, đệ đệ của hắn đã muốn tránh thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, nó chạy nhanh như vậy, nhanh đến mức bản thân hắn cũng đuổi không kịp ...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 132

Ngày hôm sau. Điện Trạch Thiên.

Sài Chiêu ngồi ngay ngắn trên long ý quết mắt nhìn chúng thần trên điện, mắt xám dừng trên khuôn mặt Ân Sùng Húc, nhàn nhả nói: “Biệt viện trăm ban cho Định Quốc hầu và Trung Nghĩa hầu, hai khanh có hài lòng không?”

Ân Sùng Húc tiến lên một bước cung kính nói: “Long ân của hoàng thượng, huynh đệ mạt tướng quả là thụ sủng nhược kinh.”

Sài Chiêu cười nói: “Huynh đệ nhà họ Ân có công lớn, có ban thưởng thế nào cũng không đủ, không cần đa tạ trăm. Biệt viện này coi như là đã vừa ý, chọn ngày tháng tốt để Ân bảo chủ và thê tử của khanh dọn đến Huy Thành thôi.”

Lời này vừa nói ra, Ân Sùng Húc chưa kịp phản ứng, lòng Ân Sùng Quyết đã có chút hồi hộp, gương mặt lặng lẽ nhìn dáng vẻ bất động của Sài Chiêu, lại chậm rãi cúi đầu.

“Cha thần và Mục Dung...” Ân Sùng Húc cúi đầu nói: “Bọn họ đã quen sống ở Tuy Thành – Ân Gia Bảo, sợ là không chịu được giá lạnh ở Huy Thành, tuổi của cha thần cũng đã lớn...”

“Tuy nói là vậy.” Sài Chiêu ngắt lời nói, “Thôi thì Ân bảo chủ có nhiều bất tiện, nhưng thế tử Mục Dung của khanh vốn không muốn rời xa khanh, lần trước từ biệt ở Tuy Thành, Định Quốc hầu đã hứa với thế tử, là sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa. Tình cảnh này, trăm cũng cảm động, sao có thể bắt phụ phụ khanh phải chia lìa nữa? Việc này không nên chậm trễ, hôm nay bãi triều, trăm sẽ phái binh mã đặc lực, đưa thế nhi của khanh về Huy Thành.”

“Hoàng thượng...” Ân Sùng Quyết quỳ xuống nói, “Trời giá rét đất đông lạnh, cũng không nên nóng lòng nhất thời... Hay là, chờ mùa xuân năm sau, Sùng Quyết sẽ tự mình đi đón mẹ con đại tấu, hoàng thượng xem có được không...?”

Sài Chiêu nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Sắp đến tết rồi, không phải là tốt sao? Cứ quyết định vậy đi, sau Tết, hội hoa đăng Nguyên Tiêu là sinh nhật hoàng hậu, hoàng hậu cũng nhớ gia quyến của Định Quốc hầu, Định Quốc hầu cứ an tâm chờ gia đình đoàn tụ, năm nay, nhất định là đoàn viên mỹ mãn.”

—— “Đa tạ... Hoàng thượng.” Ân Sùng Húc ý bảo đệ đệ không nên nhiều lời nữa, cúi đầu tạ ân.

Sài Chiêu tỏ vẻ hài lòng, ngừng một chút nói: “Nghe nói... Gia nghiệp quan đã bị Lương Quốc đoạt đi?”

Ngô Tá vội vàng đáp: “Hồi bẩm hoàng thượng, Sở vương Kỳ Minh biết tiền trận Huy Thành xảy ra chút chuyện, tháng trước liền bắt ngờ đánh úp đoạt lại Gia Nghiệp quan... Nhưng hoàng thượng cứ yên tâm, ngày sau mặt tướng sẽ xuất quân đoạt lại Gia Nghiệp quan, đánh thẳng vào Lương đô!”

“Trăm cũng có ý đó.” Sài Chiêu vung mở vạt áo nói, “Hôm nay chuyện trăm muốn bàn cũng chính là tính chuyện đánh vào Lương đô.”

“Mặt tướng nguyện ý lĩnh binh!” Ân Sùng Quyết ôm quyền nói, “Đoạt lại Gia Nghiệp quan, thay hoàng thượng diệt Lương binh định thiên hạ.”

“Trung Nghĩa hầu anh dũng thiện chiến quả là phúc của Đại Chu.” Sài Chiêu thờ dài nói, “Gia Nghiệp quan là do đại ca khanh và Ngô tướng quân đoạt được, cho nên trăm mong rằng chính tay họ đoạt lại cho trăm, vừa rồi Ngô tướng quân cũng đã có nhã ý, không biết Định Quốc hầu... có ý như thế nào?”

“Đại ca đã có vợ con.” Ân Sùng Quyết liếc nhìn Ân Sùng Húc nói, “Mặt tướng cô độc không lo sinh tử, hay là để mặt tướng thay thế đại ca...”

“Trăm muốn hỏi Định Quốc hầu.” Sài Chiêu quét mắt nhìn Ân Sùng Quyết nói: “Chuyện của Ân gia là do đệ đệ định đoạt sao?”

Về mặt Sài Chiêu tuy không có vẻ tức giận nhưng mọi người nghe được đều thấy uy quyền, Ân Sùng Quyết chặn lại nói, “Mặt tướng không dám.”

Ân Sùng Quyết quỳ một chân xuống đất kính cẩn nghe theo nói: “Mặt tướng nguyện ý cùng Ngô tướng quân sống vai ra trận, vì hoàng thượng mở mang bờ cõi, bình định thiên hạ.”

“Nói rất hay.” Sài Chiêu vỗ tay hoan nghênh nói, “Ân bảo chủ vốn có ơn với trăm, hai người con trai tuyệt đối không thể cùng ra trận, Trung Nghĩa hầu ở lại Huy Thành phụ tá triều đình là tốt rồi, chuyện chông gai cứ giao cho Định Quốc hầu đi. Đợi năm sau mùa xuân hoa nở, chính là lúc Đại Chu khởi binh diệt Lương.”

Cung Càn Khôn.

Sài Chiêu dựa vào giường nhỏ, thong thả nhìn Nhạc Hoành và Phong Bích Nhi dỗ Đồng Nhi, vui vẻ nâng lên chén trà thưởng thức. Thấy Đồng Nhi đã ngủ, Nhạc Hoành liếc mắt bảo Bích Nhi và bà vú đem nhi tử ôm ra khỏi phòng, chậm rãi đến gần Sài Chiêu, dựa vào vai y, ôm cổ y.

Sài Chiêu ôm lấy Nhạc Hoành, kéo vào lòng trêu mến hôn nàng, thấp giọng hỏi: “Có lời muốn hỏi ta?”

Nhạc Hoành nhìn ánh mắt tinh thông vạn dặm của trượng phu, mở miệng nói: “Nghe nói... chàng cho người đón Mục Dung và Thành nhi đến Huy Thành? Còn... mùa xuân năm sau sẽ lệnh cho đại ca lĩnh binh công Lương?”

“Tin tức trên triều truyền đi nhanh thật.” Sài Chiêu buông chén trà xuống nói, “Hầu phủ lớn như vậy, trăm mong muốn gia đình Ân Sùng Húc đoàn viên, chắc chuyện này không sai chứ? Gia Nghiệp quan vốn và do Ân Sùng Húc và Ngô Tá đoạt được, giờ cho hai người họ chiếm lại cũng là hợp tình hợp lý mà... A Hoành?”

Nhạc Hoành cup mắt xuống nói, “Đúng, gia đình đoàn viên, chàng làm việc gì cũng suy trước tính sau, không sai gì cả.”

“Trăm sẽ đối xử tử tế với Ân gia.” Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành nói, “Trăm hứa với nàng, chỉ cần Ân gia trung tâm như một với trăm, trăm tự nhiên sẽ tuân thủ lời hứa cho Ân gia vinh quang. Ân Sùng Húc chân chất, nhưng nhị ca Ân Sùng Quyết của nàng...” Sài Chiêu nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa búi tóc của Nhạc Hoành, ngừng một chút nói, “Tâm tư thâm sâu, phải phòng.”

Trước mắt Nhạc Hoành hiện lên ánh mắt đen láy sáng quắc của Ân Sùng Quyết, dán vào ngực Sài Chiêu không có nói tiếp.

“A Hoành có biết không?” Sài Chiêu tiếp tục nói, “Ân Sùng Quyết tự ý dùng nước thép phá hổng khoá phòng giam của Lý Trọng Nguyên... Lý Trọng Nguyên bức chết thúc phụ âm mưu đoạt ngôi, trăm không có ý định sẽ tha hắn ra, nhưng Ân Sùng Quyết vì muốn thể hiện trung tâm với trăm mà làm ra hành động tuyệt tình như vậy, đây là chuyện người thường không làm được. Ân Sùng Quyết là nhân tài hiếm có...” Sài Chiêu bình tĩnh vuốt ve lưng Nhạc Hoành nói: “Người này bây giờ có thể trọng dụng, nhưng... sau này không thể dùng. Hơi bất cần một chút, trăm chính là đùa với hổ, sẽ có ngày bại dưới

tay hần.”

“Nhị ca ...” Nhạc Hoành định ngẩng đầu lên nói thân thể đã bị Sài Chiêu ôm chặt lấy đè xuống.

“Nàng nghe trăm nói xong đã.” Sài Chiêu trong vẻ ôn hoà mang theo kiên định muốn tỏ bày, “Trăm không phải là bạo quân, cho dù trăm có quên ơn Ân Gia Bảo đã ra tay giúp trăm và thúc phụ lúc khó khăn ... cũng sẽ không quên ơn bọn họ trong thời thế loạn lạc đã che chở nàng và Thôi thúc. Dù cho phần tình nghĩa này Ân Khôn không tính với A Hoành, trăm cũng thay A Hoành nhớ tới. Chỉ cần Ân gia phụ tử không dẫm vào vết xe đổ của Lý Trọng Nguyên, trăm tuyệt đối không động vào Ân gia.”

Nhạc Hoành nắm chặt đầu ngón tay Sài Chiêu, dán vào gò má mình nói: “Nhị ca có chí lớn, nếu chàng cứng rắn áp chế không cho thi triển, cũng không phải là chuyện tốt.”

“Trăm chắc chắn.” Sài Chiêu vuốt ve mặt nàng nói: “Ân Sùng Quyết là đại công thần, trăm tự có việc dùng đến hần. Trăm mong muốn, nếu có một ngày phải động đến Ân gia ... A Hoành sẽ không trách trăm ...”

“Chàng là phu quân của ta.” Nhạc Hoành nhìn sâu vào đôi mắt xám của y, “Chàng làm gì cũng đều vì ta và Đồng nhi. Lòng ta cũng chỉ hướng về một mình chàng.”

Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành an ủi.

Tiết Đại Hàn, Mục Dung mang theo nhi tử Ân Nghiệp Thành đến Huy Thành, cùng đoàn tụ với trượng phu Ân Sùng Húc.

Dưới cửa thành, Mục Dung thân mặc áo bào trắng nhìn thấy Ân Sùng Húc ra khỏi thành đón mình, lệ nóng tuôn trào, chưa chảy tới bên môi đã đông lạnh ngưng ở trên má.

Trong khung cảnh ngập tuyết trắng, mỗi một bước Mục Dung đi đều rất khó khăn, mỗi một bước đều phải ngẩng đầu nhìn Ân Sùng Húc, như rất sợ hần đột nhiên biến mất vậy.

“Sao thế?” Ân Sùng Húc đỡ lấy Mục Dung cười nói: “Còn chưa nhận ra ta sao? Nhìn nàng thật là ngốc nghếch.” Thấy Mục Dung nhìn mình không nói lời nào, Ân Sùng Húc yêu thương phải đi bông tuyết trên người nàng, dịu giọng nói: “Đại Chu giá rét, nàng đã ở Tuy Thành lâu năm, sợ là không chịu được đông lạnh. Mặc ít quá, trong phủ ta đã đặt cho nàng không ít áo khoác lông, về phủ nàng thử xem.”

Mục Dung đón bông tuyết lạnh thấu xương nói: “Ta chưa từng sợ gì cả. Có thể cùng đoàn tụ với phu quân của mình, cho dù đông cứng ta cũng chịu được. Ta chỉ mong chàng nhớ kỹ lời đã hứa với ta là tốt rồi.”

Ân Sùng Húc bình tĩnh vững vàng cất bước, chỉ vào toà nhà lớn cuối con đường nói: “Nhìn đi, đó là phủ Định Quốc hầu hoàng thượng ban cho. Có phải oai phong như nàng và cha từng nghĩ không?”

“Cha mong chàng cùng đệ đệ kiến công lập nghiệp, ta vì nhớ chàng mà chưa nghĩ tới.” Mục Dung làm như không để ý đến toà nhà trước mắt nói, “Ta chỉ mong chàng có thể bình an sống bên cạnh ta và Thành nhi cả đời.”

Trên khuôn mặt đậm bạc của Ân Sùng Húc trắng bệch như bông tuyết trên đường, đem Mục Dung ôm sát lại gật đầu nói: “Quốc nhà ổn định, chúng ta nhất định sẽ bình an đời đời kiếp kiếp.”

Một tháng sau, Nguyên Tiêu, hội hoa đăng.

Đây là hội hoa đăng đầu tiên kể từ khi Sài Chiêu đăng cơ, lại là sinh nhật 20 tuổi của Nhạc Hoành, cho nên trong cung trung bày vô số đèn hoa đăng, cho phép quần thần dân theo gia quyền tiến cung thưởng thức, khắp chốn mừng vui.

Trong ngự hoa viên, đèn đuốc sáng lạn, các loại đèn hoa đăng đa sắc màu trải rộng, chói ngợp tầm mắt mọi người. Cho dù Nhạc Hoành sinh ra ở miền nam là nơi sản sinh ra đèn hoa đăng nhưng cũng chưa từng thấy nhiều loại đèn như vậy hội tụ. Những người khác đều há miệng nhìn trân trân, không ngớt lời ngợi khen.

Mục Dung nhìn bầu trời đêm sáng như mặt trời ban trưa, nhớ lại dáng dấp nghèo khổ của Nhạc Hoành khi đến Ân Gia Bảo, ngực càng dâng lên cảm giác ghen tuông khó chịu, kéo góc áo Ân Sùng Húc, ghé vào tai hần nói vài câu, muốn quay về sớm.

Ân Sùng Húc nhỏ giọng khuyên nhủ Mục Dung, chợt thấy Nhạc Hoành và Sài Chiêu đến gần, vội vàng kéo Mục Dung chạy qua hành lễ, trong lòng Mục Dung tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn thuận theo quỳ xuống, khuôn mặt cố nặn ra vẻ tươi cười.”

“Đại tẩu còn nhớ tết hoa đăng ở Tuy Thành không?” Nhạc Hoành chỉ vào ngọn đèn rồng sáng nhất cười nói: “Khi đó ta chỉ cảm thấy, hội đèn ở Tuy Thành so với Thương Châu đã náo nhiệt hơn nhiều, A Hoành đi theo sau mấy người, mắt đều bị thu hút.”

“Vật đổi sao dời.” Mục Dung thân nhiên nói, “Đèn lồng tối nay so với đêm đó ở Tuy Thành không chỉ gấp 10 lần, hoàng thượng yêu thương nung nung như vậy, khiến dân phụ cực kỳ hâm mộ.”

Nhạc Hoành biết rõ bản tính của Mục Dung, cho nên thân thiết nói: “Đại tẩu đến Huy Thành cũng được hơn tháng rồi, đã quen chưa? Qua được mùa đông sẽ tốt hơn rất nhiều, đến lúc đó ...”

“Đến lúc đó...” Mục Dung yếu ớt cắt lời Nhạc Hoàn nói: “Sùng Húc lại lĩnh binh ra trận đánh Lương, phủ Định Quốc lớn như vậy cũng chỉ còn có ta và Thành nhi, so với mùa đông lạnh lẽo thế lương thì cũng giống nhau thôi.”

“Mục Dung!” Ân Sùng Húc không vui kéo kéo vạt áo thế tử, “Hoàng thượng hoàng hậu ở đây, sao nàng có thể nói chuyện như vậy? Còn không mau nhận tội với Hoàng thượng và hoàng hậu!”

“Đại ca.” Nhạc Hoàn khuyên nhủ, “Tính tình đại tẩu thẳng thắn, trước giờ đều là có sao nói vậy, không sao cả.”

Sài Chiêu nhìn vẻ mặt có chút rầu rĩ của Ân Sùng Húc, thấp giọng nói: “Có thể thì ở bên, Định Quốc hầu cảm thấy chuyện công Lương sắp tới quá nặng nề sao?”

“Mặt tướng không dám!” Ân Sùng Húc vội vàng lên tiếng, “Có thể được hoàng thượng tin tưởng, mặt tướng nên cảm thấy may mắn mới đúng.”

Mục Dung còn định nói gì đó, từ nơi xa xa trong hoàng cung đã có từng đợt pháo hoa bay lên, pháo hoa như là mũi tên xẹt qua bầu trời đêm, xa hoa, khiến người ta không ngừng hò hét.

“Pháo hoa đẹp quá.” Nhạc Hoàn ngẩng đầu vui vẻ nói.

Sài Chiêu tự nhiên ôm vai Nhạc Hoàn, nhìn bầu trời sáng lạng khẽ cười nói, “Cầu cho trăm và A Hoàn năm nào cũng được như năm nay, ngày nào cũng như ngày này. Sau này mỗi dịp sinh nhật nàng, đều có trăm ở bên cạnh nàng.”

Mục Dung đảo mắt nhìn Ân Sùng Húc trầm mặc, không can lòng xoay người rời khỏi.

“E là trên đời này sẽ không có ai được như hoàng thượng đối với hoàng hậu cả.”

Một thân ảnh lặng lẽ vọt đến bên cạnh Ân Sùng Quyết đang đứng trong góc phòng. Ân Sùng Quyết mới vừa nâng tầm mắt đã nhìn thấy một cái chong chóng quay tít trước mắt mình, sau chong chóng là một khuôn mặt diễm lệ như nắng mai.

“Đồ của Trung Nghĩa hầu.” Tô Tinh Trúc cười khanh khách nói, “Tinh Trúc cảm hộ cho ngài, đồ của người khác cũng không được rơi vào tay ta.”

Ân Sùng Quyết không có giờ tay ra đón, nhìn đèn hoa đăng bên cạnh nói: “Tô cô nương thật là có tâm, hoàng thượng mời đến hội hoa đăng mà vẫn còn nhớ cái chong chóng này sao? Bàn hầu gia lại sớm đã quên rồi.”

Tô Tinh Trúc thấy Ân Sùng Quyết không có nhận lấy cái chong chóng trong tay mình, ngược lại cũng không cảm thấy xấu hổ, vui vẻ đưa đến sát mặt mình mà thôi, bước đi thong thả bên cạnh Ân Sùng Quyết nói: “Hoàng thượng mới thật sự là có tình, Tinh Trúc ở kinh thành từ nhỏ, Huy Thành rộng lớn như vậy nhưng chưa từng có hội hoa đăng nào hoành tráng thế này, lại còn có pháo hoa chúc mừng sinh nhật hoàng hậu. Hoàng thượng vì đồ dành hoàng hậu vui vẻ mà tốn không ít tâm tư.”

“Hoàng hậu và hoàng thượng đã từng đồng sinh cộng tử, chút tình ý này cô không hiểu được đâu.” Ân Sùng Quyết lạnh lùng nói, “Tô cô nương thấy vui vẻ là tốt rồi, chớ tùy ý phỏng đoán tâm tư người khác.”

“Tinh Trúc chỉ là ước ao.” Tô Tinh Trúc lộ ra vẻ mơ ước, “Cũng không biết trên đời này, có nam nhân nào có thể đối xử với ta như vậy không...”

Ân Sùng Quyết cảnh giác nhìn nữ nhi Tô gia vốn nổi tiếng một nụ cười có thể mê hoặc chúng sinh này, cười nhạt một cái nói: “Sợ là sẽ không có. Trong thiên hạ có thể làm được như vậy cũng chỉ có hoàng thượng của chúng ta, trong mắt trong tim hoàng thượng chỉ có một mình hoàng hậu... Tô cô nương... Vẫn đừng có nghĩ nhiều thì hơn.”

Tô Tinh Trúc phóng tầm mắt đẹp nhìn xung quanh, thấy xung quanh không có ai, lại đến gần Ân Sùng Quyết ày một tiếng nói: “Tinh Trúc nghe cha nói, Trung Nghĩa hầu tự ý dùng nước sắt phá khoá phòng giam Lý Trọng Nguyên, khiến cho hoàng thượng có chút mất hứng phải không?”

“Hoàng thượng không hề không vui.” Ân Sùng Quyết bất mãn nói, “Bên ngoài đều đồn bậy bạ như vậy sao?”

“Ha ha ...” Tô Tinh Trúc che miệng cười nói, “Từ lúc ta ở Thái úy phủ lần đầu tiên nhìn thấy Trung Nghĩa hầu, đã biết ngài không phải là vật trong ao, ngài liệu mình lập công lớn đoạt được Ung Thành, chứng minh Tô Tinh Trúc ta nhìn không có sai. Chỉ là...” Tô Tinh Trúc cúi đầu buông tiếng thở dài nói, “Sau trận ở Ung Thành, khó có thể thấy Trung Nghĩa hầu lập công trên sa trường nữa, người được lựa chọn lĩnh binh công Lương cuối tháng này cũng không có bóng dáng ngài, thực sự là đáng tiếc mà.”

“Người cầm đầu công Lương là đại ca của ta.” Ân Sùng Quyết trấn định nói: “Đều là công lao của nhà họ Ân, ta ở lại kinh thành, cũng là chuyện tốt.”

“Ngài thực sự nghĩ như vậy?” Tô Tinh Trúc hỏi tới, “Trung Nghĩa hầu chí lớn vang thiên hạ, sao có thể chịu thu ở đây ao không thể trở mình. Con mắt ta nhìn người sẽ không sai. Tựa như ta đã có liệu định từ sớm...” Tô Tinh Trúc cười quỷ dị nói: “Lý Trọng Nguyên không có làm nên chuyện lớn.”

“Hắn là gieo gió gặt bão.” Ân Sùng Quyết lạnh lùng nói, “Hoàng thượng tuân theo ý trời cho nên không thể đảo ngược, kè chống lại, tất vong!”

“Gần vua như gần hổ, Tinh Trúc cảm thấy lo lắng thay cho Trung Nghĩa hầu.” Tô Tinh Trúc dừng ở khuôn mặt tuấn mỹ của Ân Sùng Quyết nói: “Hoàng thượng phong đại ca ngài là Định Quốc hầu, Định Quốc – ổn định quốc gia, dụng ý chính là dựa vào đại ca ngài mà bình định thiên hạ; Trung Nghĩa hầu hai chữ trung nghĩa, dụng ý lại càng rõ ràng.”

Tô Tinh Trúc thấp giọng nói: “Hoàng thượng chờ mong ngài ... không cần mở mang bờ cõi, chỉ là trung tâm, nghĩa khí... Huyền cơ trong đó...” Tô Tinh Trúc liếc mắt nhìn khuôn mặt Nhạc Hoành tươi cười như hoa cạnh Sài Chiêu cách đó không xa, khẽ nói, “Huyền cơ trong đó, chính là Hoàng hậu nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Nghĩ một đằng nói một nẻo

Ân Sùng Quyết khẽ động con ngươi trấn định, cup mắt nói, “Bản hầu không rõ ý tứ của cô nương.”

“Trung Nghĩa hầu thông minh tuyệt đỉnh, làm sao mà không hiểu chứ?” Tô Tinh Trúc cười khanh khách nói, “Tuổi trẻ tình yêu sâu nặng, trong chốc lát cũng khó có thể buông tay, Tinh Trúc hiểu, hoàng thượng... Nói vậy cũng hiểu...”

“Bản hầu và hoàng hậu ngày xưa chẳng qua chỉ là tình cảm huynh muội, hôm nay hoàng hậu là bậc tôn quý, phần tình cảm đó bản hầu rất ít nhắc lại, cô nương hỏi như vậy, đúng là bụng dạ khó lường!” Ân Sùng Quyết chỉ vào Tô Tinh Trúc cả giận nói, “Lập tức biến khỏi tầm mắt bản hầu, ta coi như hôm nay chưa nghe thấy gì hết! Nếu truyền tới tai hoàng thượng...”

“Nếu thực sự truyền đến tai hoàng thượng!” Tô Tinh Trúc mỉm cười nhẹ nhõm ngắt lời Ân Sùng Quyết, “Trung Nghĩa hầu thử đoán coi là Tinh Trúc xui xẻo hay là ngài chứ?”

“Cô!” Ân Sùng Quyết lửa giận đầy bụng, liếc mắt nhìn cô gái ngoan cố trước mặt.

“Tinh Trúc yêu nhân tài.” Đôi mắt đẹp của Tô Tinh Trúc nhìn chằm chằm Ân Sùng Quyết nói, “Cũng không muốn nhìn thấy Trung Nghĩa hầu bị kìm hãm tài năng, nếu ngài muốn có được lòng tin của hoàng thượng, điều đầu tiên cần làm là ...” Tô Tinh Trúc cup mi cười nói, “Sớm ngày thành gia lập thất, để hoàng thượng tin ngài không còn tình cảm với hoàng hậu. Những lời tiểu nữ nói ngài nhất định không muốn nghe, nhưng đều là lời từ đáy lòng, kẻ sách có lợi.”

Ân Sùng Quyết chấp tay sau lưng quay người đi chỗ khác, nhìn pháo hoa loé trên bầu trời trầm mặc không nói gì.

“Không chiếm được, lại càng muốn.” Tô Tinh Trúc nhìn bầu trời đêm rực rỡ theo tầm mắt Ân Sùng Quyết, “Nếu bản thân mình muốn thứ không tầm thường, thì nhất định phải hy sinh một chút. Ân nhị thiếu gia là rồng trong chốn người, đạo lý đó ngài chắc là hiểu, cũng không nguyên ý làm.”

“Đừng nói nữa.” Ân Sùng Quyết hất tay ngắt lời Tô Tinh Trúc, “Bản hầu gia muốn gì tự mình biết, không phiền Tô cô nương nhọc lòng.”

Tô Tinh Trúc nhếch miệng cười, cố chấp đưa chong chóng tới tay Ân Sùng Quyết, dịu dàng nói, “Trung Nghĩa hầu, đồ của ngài thì nên lấy về phải không? Dù sao cũng là Tinh Trúc nhặt được, cố ý giữ lại ... cũng không hay lắm.”

Ân Sùng Quyết trầm tư nhìn ánh mắt khó lường của Tô Tinh Trúc, từ khuôn mặt ngẩng cao của nàng ta nhìn xuống, cuối cùng dừng ở chong chóng trên tay nàng ta, gờ tay lấy về.

Gió lạnh kéo tới, chong chóng xoay tít mù, Ân Sùng Quyết nhìn chằm chằm hồ nước mê người trong hoa viên, con người mơ hồ có vẻ si mê.

Trầm mặc chỉ chốc lát, Ân Sùng Quyết nhìn Tô Tinh Trúc nói: “Nếu Tô cô nương đã nhặt được, vậy chong chóng này coi như là lễ vật bản hầu tặng cho Tô cô nương đi. Cô cứ giữ lại cũng được.”

Khoé mắt Tô Tinh Trúc tỏ vẻ vui mừng, mỉm cười cúi đầu nói: “Vậy Tinh Trúc không khách khí với Trung Nghĩa hầu nữa, nhất định sẽ trân trọng món đồ mà ngài tặng, coi như bảo bối.”

Giờ Tuất đã qua, thần tử trong cung tới thường tiệc cũng dần dần cáo lui. Đi qua cửa cung qua mấy chỗ ngoặt, trên đường lớn lát đá xanh cũng chỉ còn hai anh em nhà họ Ân và một đám người trong phủ.

Mục Dung kéo chặt áo lông ngồi trong xe ngựa, anh em nhà họ Ân cười ngựa đi trước, móng ngựa gõ lên nền đá cộc cộc vang vọng không ngừng trên đường vắng.

Hai anh em trên suốt đường đi đều không nói gì, Ân Sùng Quyết như muốn mở lời lại nuốt vào, nhìn ánh đèn cửa cung lơ mờ phía sau, cúi đầu buông tiếng thở dài.

“Tối nay vừa là tết Nguyên Tiêu vừa là sinh nhật A Hoành, sao đệ im lặng vậy?” Ân Sùng Húc mở lời, nhìn vẻ mặt nặng nề tâm sự của Ân Sùng Quyết thu hồi tầm mắt nói, “Sùng Quyết, có phải đệ có chuyện muốn nói với đại ca không?”

Ân Sùng Quyết bỗng ngừng thở, nhìn con đường dài không thấy cuối nói, “Đệ còn nhớ đại ca nói với đệ ... Huynh và cha, đều mong muốn đệ sớm thành gia phải không?”

Ân Sùng Húc khẽ nhủ mảy, thúc ngựa đi không có đáp lại.

Đôi mắt đen rạng rỡ của Ân Sùng Quyết trong màn đêm sáng như sao băng, mỗi lời nói ra tuy là nhẹ nhàng nhưng có vẻ như đã suy nghĩ rất kỹ, thấy Ân Sùng Húc làm như không nghe thấy, lại gọi khẽ, “Đại ca.”

“Đệ nói đi.” Ân Sùng Húc trầm ổn nói, “Đại ca đang nghe.”

“Người mình yêu thương đã không giữ được ...” Ân Sùng Quyết thông thả nói, “Vậy người bên gối là ai đều không quan trọng.”

“Người kia phải thật tâm với đệ, có thể cùng đệ đến hết đời.” Ân Sùng Húc xoay người nhìn Mục Dung trong xe ngựa, thấp giọng nói, “Tuy tình cảm không sâu nặng, nhưng có thể gần nhau. Tình cảm bồi đắp dần dần, cũng có thể coi là tình yêu khó mà dứt bỏ phải không?”

Ân Sùng Quyết tự giấu cúi đầu nhìn bước chân ngựa, nhẹ giọng nói: “Đại ca, có phải ở Tuy Thành huynh đã từng để ý đến cô nương nhà ai không? Chúng ta là huynh đệ, từ nhỏ đã thấy huynh bị Mục Dung cưỡng yêu, thân là đệ đệ mà còn không biết người trong lòng của đại ca là ai? Huynh cứ nói nhỏ với đệ, đệ tuyệt đối sẽ không nói cho ...” Ân Sùng Quyết quay đầu cười nói, “Tuyệt sẽ không nói cho đại tẩu biết.”

Tầm mắt Ân Sùng Húc vẫn trấn định nhìn mái Hâu phủ cách đó không xa, dáng người vẫn ổn nói: “Đại ca chưa từng ái mộ cô nương nhà ai cả, từ nhỏ đại ca chỉ biết điều gì nên làm, điều gì không nên. Sùng Quyết, đệ cũng lớn rồi, cho dù đệ có quyết định thế nào, đều phải nhớ kỹ, sau lưng đệ là cả Ân Gia Bảo.”

Ân Sùng Quyết hít một hơi thật sâu chậm rãi nói: “Đệ và cha luôn cùng quan điểm, người mà đệ chọn cha nhất định không phản đối.”

“Đệ nhìn trúng cô nương nhà ai rồi?” Ân Sùng Húc cứng đờ mặt, trong đầu nhớ lại mấy quý nữ trong hội đèn lồng, “Đừng có bảo là ... cô ta đó?” Ân Sùng Húc nghiêng đầu nhìn đệ đệ đầy cảnh giác, “Đệ và Tô Tinh Trúc hàn huyên hồi lâu, không phải là ... cô ta chứ?”

Ân Sùng Quyết đá bụng ngựa, cười tùy ý nói, “Đại ca nghĩ xa rồi, quý nữ ở Huy Thành có nhà nào không muốn gả cho Trung Nghĩa hầu đệ? Và lại đệ đệ huynh trời sinh tính tình thích tự do, còn không muốn đón dâu sớm vậy đâu.”

Ân Sùng Húc thấy Ân Sùng Quyết lên đi lên trước, buông tiếng thở dài theo hần chậm rãi đi tới.

Nửa tháng sau, Sài Chiêu phong Ân Sùng Húc làm Đô Thống, hạ chỉ ban hồ phù, Ngô Tá là phó Đô Thống, dẫn 10 vạn đại binh đánh Lương.

Ngày xuất chinh, Sài Chiêu tự mình tiền quân sĩ ra khỏi Huy Thành xa mấy dặm, trên lưng ngựa Ân Sùng Húc quay đầu lại nói, “Hoàng thượng, mặt tướng nhất định không phụ sự phó thác của người, đợi ngày mặt tướng hồi triều chính là ngày hoàng thượng nhất thống thiên hạ.”

Sài Chiêu nhìn đại quân Sài gia dài hơn 10 dặm, đáy lòng cũng dậy sóng, gật đầu với Ân Sùng Húc, không đưa tiễn nữa. Thấy bọn càn đi càng xa, Vân Tu nhướng mày nói: “Hoàng thượng năng chinh thiện chiến, lúc này sao lại không ngự giá thân chinh? Tần đế thân chinh, Sài gia quân sĩ khí sẽ càng tăng vọt vạn phần, tên Kỷ Minh hèn hạ kia, sẽ sợ đến mức ngủ cũng không ngon giấc.”

“Ngự giá thân chinh?” Sài Chiêu liếc mắt lờm Vân Tu, “Trẫm thực sự cũng muốn thay A Hoành báo thù rửa hận ... nhưng trẫm đã hứa với A Hoành, sẽ không đích thân ra trận nữa, một khi đã hứa là phải thực hiện.”

“Vì sao hoàng hậu lại muốn hoàng thượng hứa điều này?” Vân Tu không hiểu hỏi.

“Lần trúng tên ở sông Hoài đã dọa đến nàng ấy.” Sài Chiêu cười nói, “Tìm được đường sống trong cõi chết không phải dễ mà gặp được. trải qua tai nạn đó, ngay cả ở cử A Hoành cũng không được tốt, mỗi lần nhớ lại trẫm đều đau lòng không thôi. Nếu nàng không muốn trẫm lại đâm máu sa trường, vậy liền theo ý nàng đi, trẫm cũng muốn ở bên cạnh nàng và Đông Nhi nhiều hơn. Đông Nhi càng lớn càng đáng yêu, thực sự rất vui.”

Vân Tu lại nói: “Tuy thần không có con mắt nhìn người như hoàng thượng, Ngô Tá tuy có trung tâm, nhưng bản lĩnh cũng thường thường, hần theo Ân Sùng Húc...”

Sài Chiêu cong khoé môi nói, “Phủ Định Quốc hầu còn có thể nhai ngày đêm ngóng trông, Ân Sùng Húc nhất định sẽ hết lòng hết sức đánh bại quân Lương, chiến thắng trở về. Vân Tu, khanh nói xem có phải không?”

Vân Tu hiểu ra há miệng không ngừng gật đầu nói: “Hoàng thượng anh minh! Trách không được vội vã đem mẹ con Mục Dung đến Huy Thành... Thì ra là thế.”

Trong lòng Sài Chiêu càng nhớ Nhạc Hoành, cho nên thúc ngựa càng nhanh, hướng thẳng Huy Thành chạy về.

Phủ Định Quốc hầu.

Mục Dung khẽ đứng đưa cái nôi của Thành Nhi, miệng khe khẽ hát ru, chợt nghe bên ngoài phòng có tiếng bước chân, ngừng hát nói: “Đệ không đi ra ngoài thành tiễn đại ca đệ sao, sao giờ này còn có tinh thần đến thăm đại đầu cùng chất nhi của mình chứ?”

Ân Sùng Quyết đi thẳng vào nhìn Thành Nhi, thấy thằng bé ngủ say định giơ tay chạm vào má nó, còn chưa chạm được Mục Dung đã lạnh lùng ngăn lại, “Cháu đệ vừa mới ngủ thôi, đệ đừng quấy nó thức dậy sẽ khóc nháo đó, có chuyện gì chúng ta ra ngoài nói.”

Ân Sùng Quyết khẽ đẩy tay Mục Dung ra, bàn tay thô ráp yêu thương vuốt ve khuôn mặt mập mạp đáng yêu, thấp giọng nói, “Con cháu Ân gia đều giống nhau như đúc, nhìn Thành Nhi không phải là bóng dáng của đại ca sao? Thảo nào đại ca ngày càng thương tàu, trước khi đi cũng không ngừng dặn đệ phải chăm sóc thật tốt mẹ con tàu.”

“Trong phủ nhiều hạ nhân như vậy, trong cung còn có hoàng thượng hoàng hậu nhớ thương, cũng không nhọc đến tiểu thúc bận tâm.” Mục Dung quay người không nhìn Ân Sùng Quyết, “Đại tẩu ta đây thấy chẳng mấy khi Sùng Quyết đệ được thanh nhàn như hôm nay, còn nhớ lúc ở Tuy Thành, ngày ngày đệ đều đảo quanh cha mình, lấy lòng cha, sau lại cùng đám người Ân Gia Bảo đến bên hoàng thượng, đệ càng âm mưu trù tính nhiều hơn Thế nhưng Sùng Húc lại bình định thiên hạ, còn đệ thì ngược lại, chẳng có cơ hội đại chiến lập công, ngày ngày đều ở trong phủ đi tới đi lui, trở thành người rảnh rỗi rồi sao?”

“Đại tẩu.” về mặt Ân Sùng Quyết không chút tức giận, bình tĩnh nói, “Lần này đại ca công Lương, tàu nghĩ coi có mấy phần chắc thắng?”

Mục Dung sững sốt, tuy tiện nói: “Sùng Húc là người thao lược, nhất định sẽ chiến thắng trở về? Sao nào, đệ không muốn đại ca mình thắng trận trở về sao?”

“Ân gia một khi đã vinh phải vinh quang nhất, một khi đã tàn là tàn lụi, sao đệ lại không muốn đại ca thắng trận chứ?” Ân Sùng Quyết cau mày nói, “Đại tẩu mang theo Thành Nhi đến Huy Thành, trước khi lên đường cha có dặn tàu gì không?”

Mục Dung tròn lớn mắt, suy nghĩ một lúc nói: “Cha có nói với ta mấy câu, cha nói ... đến Huy Thành rồi, tất cả đều phải cẩn thận, phạm là ... phạm là ...” Mục Dung chợt nhìn về mặt trần định của Ân Sùng Quyết, run rẩy nói, “Mọi chuyện theo đệ nói mà làm ...”

Khoé miệng Ân Sùng Quyết cong lên ý cười, thu hồi bàn tay đang đùa nghịch Ân Nghiệp Thành chấp sau lưng, xoay người nhìn bên ngoài viện nói: “Cha vẫn là biết nhìn xa trông rộng, khi để mẹ con tàu rời Tuy Thành nhất định đã dự liệu có ngày hôm nay.”

“Dự liệu gì?” Mục Dung đoán ra được mấy phần, nhưng không dám nghĩ, “Cha muốn đệ làm cái gì?”

“Cha sớm dự liệu được.” Ân Sùng Quyết nói: “Nhìn qua như hoàng thượng có ý tốt đưa thể nhi của Định Quốc hầu nhập kinh để đoàn tụ, kỳ thực là dùng làm con tin, chuyện công Lương cũng chỉ có một người Ân gia đi, còn Còn lại đều giống mẹ con tàu bây giờ, nửa bước khó đi.”

“Con tin.” Mục Dung kinh sợ nhìn Thành Nhi, lập tức bình tĩnh lại cố gắng trấn định nói: “Sùng Húc một lòng trung thành với hoàng thượng với Đại Chu, đệ bảo con tin gì đó thì sao chứ? Sùng Húc không có dị tâm, ta và Thành Nhi ở đây lòng dạ cũng thoải mái thanh thản, không cần lo lắng gì cả. Từ nhỏ đệ đã thích dọa người, nhưng ta không có sợ đệ đâu.”

Ân Sùng Quyết mỉm cười nhìn về mặt khinh thường của Mục Dung với mình, khẽ đầu ngón tay bên môi, thấp giọng nói: “Rất nhiều chuyện ta không muốn nói với cô, ai bảo từ nhỏ chúng ta đã xung khắc. Nhưng cô thân là con dâu Ân gia, lại sinh ra cháu đích tôn cho Ân gia, ta có không thích cô, cũng không thể bỏ mặc mẹ con cô được.”

Thấy về mặt Mục Dung vô cùng hoảng loạn, Ân Sùng Quyết chỉ thấy buồn cười, “Đại ca không có dị tâm là chuyện không giả, nhưng ta và cha ... từ khi mới bắt đầu, đã dự tính cho Ân gia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Nóng lòng

“Dự định mà ngươi muốn nói tới là gì?” Mục Dung thấy Ân Sùng Quyết cố ý không nói thêm gì nữa vội vã hỏi: “Mau nói đi.”

Ân Sùng Quyết nhìn cảnh sắc xa hoa không kém gì vương phủ của phủ Định Quốc hầu, xoay người nhìn về phía cửa cung bên ngoài tường cao, theo mắt lại nói: “Nếu có cơ hội, đại tẩu có muốn vượt qua cửa cung ...”

“Ân Sùng Quyết ngươi thật to gan!” Mục Dung phần nộ cắt ngang lời hấn, “Mỗi một chữ ngươi vừa nói, đều đưa ngươi vào vết xe đổ của Lý phò mã trước đây.”

“Lý Trọng Nguyên không biết lượng sức, lấy cái gì đấu với Sài Chiêu?” Ân Sùng Quyết khinh thường nói, “Sài gia hùng cứ phương Bắc, quyền lực không có hấn lấy cái gì không chế Sài gia quân? Cho dù là đêm đó hấn may mắn thành công, chỉ cần Sài Chiêu không chết, Đại Chu vẫn là của Sài gia, không tới phiên người khác mơ ước.”

“Vậy ngươi vừa rồi mưu tính cái gì?” Mục Dung hung hăng lườm Ân Sùng Quyết nói, “Ngươi muốn chết, ta không ngăn cản ngươi, ngươi chó liên lụy đến già trẻ lớn bé của Ân Gia Bảo là được.”

“Đại tẩu tiếc mệnh, ta cũng sợ chết.” Ân Sùng Quyết càng thấy thú vị khi thú vị khi Mục Dung sợ hãi không kiềm chế được, từ từ nói, “Phương bắc phải không, vậy Ân gia liền đi về phía Nam là được! Chia sẻ giang sơn với Sài Chiêu, lấy Tuy Thành làm biên giới, sông Hoài cột mốc, đại tẩu cảm thấy thế nào?”

“Lấy Tuy Thành làm biên giới?” Mục Dung run rẩy nói: “Là chủ ý của ngươi và cha? Cha ta ... có biết hay không?”

“Mục Đồ Úy làm sao không hiểu Ân gia?” Ân Sùng Quyết cười nói, “Mục Đồ Úy không nói cho đại tẩu, cũng do ông ấy sợ lòng dạ đàn bà dễ làm hỏng đại sự của Ân gia.”

“Sùng Húc cũng không biết gì phải không ...” Mục Dung khẽ lẩm bẩm, “Đại ca ngươi mang theo mấy vạn đại quân công Lương, cũng sẽ bị phụ tử các ngươi trói cổ lại. tóm lại các người tính làm gì... Sùng Húc không thể xảy ra chuyện được, không thể!”

Ân Sùng Quyết cười rất tự tin, “Lương Quốc sớm đã không thể phản kháng, chuyện này đi nhất định đại ca sẽ chiếm được Lương đô tiêu diệt Kỳ thị! Đến lúc đó, đại ca chiến công hiển hách, lại cầm trong tay ngọc tỷ truyền ngôi của Lương Quốc, hiệu lệnh nửa thiên hạ cũng là bình thường ... Sài Chiêu ở Huy Thành xa xôi cũng chỉ có thể vờ tay mà không tới, một nửa đại quân lại bị đại ca nắm trong tay Đại Chu sẽ không chiến để gây ô nhiễm nguyên khí, Sài Chiêu cũng không thể cứu vãn. Chỉ có thể tro mắt nhìn Ân gia ta hùng cứ phía Nam”

——“Sai lầm!” Mục Dung cười lạnh, “Quả nhiên ngươi vẫn giống khi còn nhỏ, mồm miệng dọa người. Không nói đến ta và Thành Nhi bị đưa đến Huy Thành này, ngay cả Ân Sùng Quyết ngươi tự cho là không phải người bình thường thì giờ cũng đang bị Sài Chiêu giam lỏng ở đây sao? Ta không tin, đại ca ngươi trọng tình có ba người chúng ta ở đây, chắc chắn chẳng sẽ không quá phận nửa bước, thần tử chính là thần tử, đại ca ngươi tuyệt đối không bao giờ có ý đồ không an phận!”

“Đại tẩu.” Ân Sùng Quyết tự nhiên nói: “Chúng ta đâu có bị trói tay trói chân, sao không ra khỏi Huy Thành được?”

“Tay chân ngươi linh hoạt, công phu cũng tốt, tất nhiên là không giam nổi ngươi.” Mục Dung hừ một tiếng, “Ta và Thành Nhi làm sao ra được?”

“Sùng Quyết đã nói hết mọi chuyện cho đại tẩu biết, chuyện còn lại ...” Ân Sùng Quyết giả vờ mơ hồ nói: “Đại tẩu chỉ cần theo ta là tốt rồi, đến lúc cần rồi đi, chúng ta nhất định có thể rời khỏi Huy Thành.”

Thấy Ân Sùng Quyết nhấc bước rời đi, Mục Dung nhớ ra chuyện gì đó gọi hần lại nói: “Ta vẫn không hiểu, Sùng Húc đánh Lương công cao hơn trời, nếu thật sự như ngươi nói, Ân gia muốn xưng đế, chẳng là đại ca, Ân Sùng Quyết ngươi thì có thể chiếm được lợi lộc gì?”

Ân Sùng Quyết dừng bước, quay đầu nhìn Mục Dung khẽ cười thấp giọng nói: “Cho nên Sùng Quyết mới hỏi đại tẩu có muốn vượt qua cửa cung không? A Hoàn đã là mẫu nghi thiên hạ, đại tẩu cũng có thể. Phúc khí của đại ca cũng chính là của ta.” Ân Sùng Quyết nói, “Con ngươi cố ý nhìn Ân Nghiệp Thành đang ngủ say, “Đều là ... phúc của Ân gia.”

Ân Sùng Quyết nói xong liền rời đi, Mục Dung nhìn bóng lưng hần mà xuất thần, nhi tử đang ngủ say bỗng khóc ré lên, Mục Dung vội vàng ôm lấy con triu mến dỗ dành, Thành Nhi khóc ướn捏 khuôn mặt, đầy lòng đắng lên một dự cảm chẳng lành.

Ngư thư phòng

“Ân Sùng Húc và Ngô Tá đã đoạt lại được Gia Nghiệp Quan!” Sài Chiêu cười ha ha nói, “Trẫm biết mà, Ân Sùng Húc có bản lĩnh, mới hơn một tháng, đã dâng lên đại lễ như vậy cho trẫm, có Gia Nghiệp Quan làm cầu nối, chỉ cần hai tháng là có thể chiếm được Lương đô.”

Vân Tu nhìn tới nhìn lui thư báo tin thắng trận, ngoài báo tin chiến thắng trong thư không thừa lấy nửa chữ, có thể thấy Sài Chiêu vui vẻ ra mặt, trong lòng cũng vui vẻ, buông thư xuống nói: “Thiên hạ phân tranh đã trăm năm nay, nếu như lần này hoàng thượng có thể nhất thống thiên hạ, sẽ trở thành vị đế vương lưu danh sử sách? Ha ha coi như là có công lao của thần, có phải không?”

“Bất kỳ ai bên cạnh trẫm đều có công lao, công của Vân Tu là lớn nhất.” Sài Chiêu cười nói, vừa xong lại khôi phục bộ dáng nghiêm túc, nói: “Mấy ngày gần đây Ân Sùng Quyết có động tĩnh gì không? Có tiếp cận người nào trong triều không?”

Tia đắc ý trên mặt Vân Tu dùng hắng, thấp giọng nói: “Theo như hoàng thượng phân phó, xung quanh hai toà hầu phủ ngày đêm đều có ám vệ canh gác, vẫn không có gì khác thường, mẹ con Mục Dung không bước chân ra khỏi nhà, Ân Sùng Quyết đắm ba ngày mới chạy qua thăm cháu một lần, còn lại Ngoại trừ vào triều, cũng là dạo chơi ở Huy Thành, thăm thú di tích cảnh sắc ở Huy Thành không ít, cũng không có lui tới với triều thần nào cả.

Vân Tu nói đến đây, gãi đầu một cái khó hiểu nói: “Thần có chút không rõ, Ân gia đắc thế, mọi người trong triều hần là không ngừng chạy qua nịnh bợ lấy lòng Ân Sùng Quyết mới phải, thế nào... lại không có ai ngó ngang tới chứ?”

Sài Chiêu nhặt bút lông sói lên, chậm chậm lật xem tấu chương, miệng nói: “Để trẫm nói cho khanh nghe, Ân gia đắc thế nhưng vẫn như vách núi vực sâu, tiền đồ nhìn như rộng mở, nhưng vẫn khó lường. Đám triều thần đều là hồ ly ngàn năm, nhìn một cái là nhận ra ngay. Ai cũng biết A Hoàn ở Ân Gia Bảo mấy năm, Ân Sùng Quyết đã đến tuối thành gia lại vẫn lẻ bóng, trong triều nhất định là có bàn tán cho rằng hần khó quên tình cũ. Mang thùng thuốc nổ như vậy bên người, đám triều thần cho dù có lòng muốn kết giao với Ân Sùng Quyết cũng vẫn là cân trọng sợ bất trắc.

“Thì ra là thế.” Vân Tu gật đầu nói, “Hoàng thượng chuyện gì cũng nhìn ra được, Vân Tu bội phục!”

“Nếu là không nhìn được gì thì sao có thể ngồi vững trên long ý được?” Sài Chiêu nhếch khóe môi nói, “Nhưng trẫm lại nghe nói Cứ bảy ngày ở chợ đêm Huy Thành Tô Tinh Trúc lại đi dạo cùng Ân Sùng Quyết, trò chuyện rất là vui vẻ ...”

Vân Tu vỗ đùi nói: “Sao thần lại quên chuyện này được chứ? Chỉ trách thần vô tâm coi thường Tô Tinh Trúc chỉ là nữ nhân nên không để ở trong lòng ...”

“Nữ nhân như vậy, có đôi khi còn lợi hại hơn nam tử mười lần, khanh quên Thảm Khấp Nguyệt rồi sao?” Sài Chiêu buông bút lông sơi xuống, “Trẫm và thúc phụ sớm đã có ý muốn cơ hội diệt phủ Thái Uy, đáng tiếc ... Khi thúc phụ muốn ra tay, Tô gia lại âm thầm giúp Sài gia giết công chúa Sơ Vân – Nam Cung Yên, ra tay rất mau lẹ gọn gàng, thúc phụ nhớ đến công này cho nên mới tạm hoãn tha cho phủ Thái Uy. Lòng dạ phủ Thái Uy... Trẫm cũng có ý muốn diệt nhưng lại mới đăng cơ không lâu, Tô Thụy Thuyên lại là tâm triều nguyên lão, muốn động cũng không dễ dàng, cho nên cần phải suy nghĩ thật kỹ. Cha con họ Tô hành động cẩn thận, nhạy bén, Tô Tinh Trúc lại đa mưu hơn người, nàng ta để ý đến Ân Sùng Quyết đang như mặt trời ban trưa, trẫm không cảm thấy kỳ quái.”

“Hoàng thượng tùy tiện nói với thần mấy câu, lại tựa như đang răn dạy, thần cái gì cũng không hiểu.” Vân Tu xấu hổ nói, “Chỉ tách thần khó làm nên chuyện lớn, không thể phân ưu cùng hoàng thượng.”

“Muru thuật tính kẻ là trời sinh.” Sài Chiêu thần nhiên nói, “Vân Tu bản tính ngay thẳng rộng rãi, không tính được mưu kế, đây là chuyện có ước muốn cũng không được. Thứ trẫm yêu quý chính là lòng trung thành của khanh.”

Vân Tu đỏ mặt cúi đầu không nói, trẫm mặc chốc lát nói: “Hoàng thượng còn phải phê duyệt tấu chương... Vân Tu xin lui xuống trước...”

—— “Lại đi Trường Nhạc cung hả?” Mất thấy Vân Tu đỏ mặt tía tai Sài Chiêu nói, “Trẫm nghe nói, một ngày khanh ít cũng phải đi qua đó dăm ba lần, là trà bánh ở Trường Nhạc cung thơm ngon hấp dẫn, hay là người ở đó làm cho cho khanh nóng ruột nóng gan?”

“Không phải vậy!” Vân Tu vội la lên, “Không phải là... Thần... Thần...” Vân Tu ngập ngừng nói, “Thần ... thần trồng mấy thứ ở vườn hoa Trường Nhạc cung... có cả cuộc vối trường công chúa, nhất định là có thể trồng sống. Vì sợ bị chim ăn mất cho nên... Nên hay đi nhìn một cái... Bại dưới tay nữ nhân, sẽ vô cùng xấu hổ...”

“Vậy sao? ... Từ khi nào thì khanh thích hoa cỏ vậy?” Sài Chiêu nhìn Vân Tu, “Chẳng lẽ thứ khanh trồng chính là mầm mống tình cảm?”

Vân Tu không hiểu Sài Chiêu nói gì, gờ tay lên miệng cắn cắn, Sài Chiêu không lên tiếng hẳn cũng không dám rời khỏi thư phòng.

“Hôm qua trường công chúa có nói với trẫm.” Sài Chiêu phá vỡ trầm mặc nói.

—— “Nói cái gì?” Vân Tu giật mình.

Sài Chiêu làm như không nghe thấy vẻ hốt hoảng trong lời nói của Vân Tu, chậm rãi nói, “Trường công chúa nói, tiên đế băng hà, Phò mã phản bội... chuyện gì cũng khiến muội ấy đau lòng, ở trong cung cũng nản lòng thoái chí ...”

“Vậy ban cho trường công chúa một toà nhà ở ngoài cung là được rồi ...” Vân Tu chợt thấy mình lỡ lời, vội che miệng

Sài Chiêu tiếp tục nói: “Trẫm cũng mong muốn trường công chúa có thể quên đi chuyện đã qua với Lý Trọng Nguyên, bên cạnh có người một lòng chăm sóc muội ấy...”

Con người Vân Tu có ý mừng vui, nụ cười nhàn nhạt nở trên môi, hắc hắc cười mấy tiếng, bước chân vô thức đi đến gần Sài Chiêu hơn, tầm lưng cũng thẳng hơn mấy phần.

“Chỉ tiếc...” Sài Chiêu lắc đầu khẽ thở dài, “Trường công chúa tâm như tro tàn, đối với nam tử trên thế gian lại thất vọng cực độ. Muội ấy nói với trẫm...” Sài Chiêu nhìn về mặt có chút cứng đờ của Vân Tu, “Muội ấy muốn từ bỏ tất cả, tới am Tham Vân ngoài thành... cắt tóc tu hành...”

“Không được!” Vân Tu hô lớn, “Trường công chúa tại sao có thể xuất gia làm ni cô?” Tuyệt đối không thể được, hoàng thượng!”

“Trẫm đã khuyên nhiều rồi, nhưng tính tình trường công chúa khanh cũng biết đấy ...” Sài Chiêu còn chưa nói xong, Vân Tu đã chạy ra khỏi thư phòng, bước chân chạy thẳng đến Trường Nhạc cung, Sài Chiêu nhìn bóng lưng vội vã của hắn, cặp mắt cười.

Cung Càn Khôn.

Nhạc Hoành nghe Sài Chiêu nói xong, cười đến mức gập cả người lại, “Ngày thường chàng làm ra vẻ đạo mạo cứng nhắc, bây giờ còn có thể bày trò lừa Vân Tu sao? Hắn lỗ mãng không biết suy nghĩ chạy đến cung Trường Nhạc, không biết sẽ gây ra chuyện gì đâu.”

Sài Chiêu ôm chầm lấy Nhạc Hoành, cười đầy ẩn ý nói, “Trẫm cũng có đùa hắn hết đâu, mấy hôm trước Tịnh Nhi cũng nói qua với trẫm chuyện đến am Thanh Vân tu hành, chẳng qua là trẫm khuyên được muội ấy từ bỏ ý định mà thôi. A Hoành nhìn tâm tình Vân Tu ngày ngày đau khổ sao? Chúng ta đều mong muốn bên cạnh Tịnh Nhi có một nam nhân đáng tin, tìm khắp Huy Thành trên dưới cũng chỉ có Vân Tu là khiến chúng ta yên tâm mà thôi.”

Phong Bích Nhi đang chăm sóc Sài Đồng bên cạnh khẽ nhích mi tâm, bĩu môi liếc mắt nhìn Nhạc Hoành nói: “Vân Tu nói sẽ không thành thân, hoàng thượng và hoàng hậu quên rồi sao?”

Nhạc Hoành buồn cười nói, “Nếu người đó nguyện ý gả, người xem Vân Tu có cưới hay không? Bích Nhi không cần để ý đến người như hắn làm gì, không biết phong tình chả thú vị gì hết, đợi Bích Nhi lớn hơn một chút, A Hoành tỷ tỷ sẽ chọn cho muội một nam nhân thật tốt.”

Phong Bích Nhi đỏ mặt, hé miệng cười không nói.

Trường Nhạc cung.

——“Công chúa! Công chúa!!” Vân Tu hét lớn chạy vào Trường Nhạc cung, “Công chúa!”

Mấy tỷ nữ kéo Vân Tu lại, la lên, “Vân tướng quân nhỏ giọng chút, công chúa dùng cơm trưa xong vừa mới ngủ thôi, có chuyện gì đợi công chúa tỉnh lại rồi tính.”

“Không chờ được rồi!” Vân Tu đẩy ra, trừng mắt hung hãn dọa mấy tỷ nữ, “Chẳng lẽ đám các ngươi cũng cam nguyện theo công chúa đi am ni cô làm ni cô sao? Còn không mau tránh ra!”

Mấy tỷ nữ bốn mắt nhìn nhau, vừa thất thần một lát đã bị Vân Tu bỏ qua chạy thẳng vào sân, quét mắt nhìn mảnh đất mình trông Hoa Mạn Đà thấy tuyết trắng phủ trên, trong lòng thất vọng mất mát.

——“Công chúa!” Vân Tu ôm bụng của sổ gọi Sài Tinh trong phòng, “Người không được đi đến am Thanh Vân làm ni cô a... Vân Tu... Cầu xin công chúa!”

Chia sẻ:

Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135

——“Công chúa!” Vân Tu ôm bụng của sổ gọi Sài Tinh trong phòng, “Người không được đi đến am Thanh Vân làm ni cô a... Vân Tu... Cầu xin công chúa!” Thấy người trong phòng không trả lời, nhất thời Vân Tu có chút nản chí, ngón tay chạm lấy cánh cửa sổ, nhưng không có dũng khí đẩy ra. Vân Tu thất hồn lạc phách trượt người ngồi bệt xuống mặt đất lạnh như băng bên ngoài cửa sổ, miệng lầm bầm, “Nếu công chúa nhất định muốn đến am Thanh Vân làm ni cô, thì ta sẽ đến Kỳ Dạ tự dưới chân Thanh Vân am làm hoà thượng, coi như là ở bên cạnh công chúa vậy...” ——“Ngươi thích làm hòa thượng không có ngăn ngại, ai muốn đi làm ni cô hả?” Sài Tinh từ bên trong đẩy cánh cửa sổ ra, cánh cửa đẩy ra sứt nửa thì vung vào đầu Vân Tu đang ngồi bên dưới, Vân Tu giật mình nhảy dựng lên, ngạc nhiên nói: “Công chúa không muốn làm ni cô sao? Vừa rồi Vừa rồi hoàng thượng nói ... làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết! Không đi là được rồi, tốt rồi...” Sài Tinh nhìn vẻ mặt ngốc nghếch vừa vui vừa buồn của Vân Tu, khẽ cup mắt hạnh xuống nói: “Ngươi vội vã vậy chính là vì chuyện này sao? Bản cung nói cho ngươi biết, chuyện ta muốn đi tu đã bị hoàng thượng khuyên rồi, bản cung sẽ không nhắc lại với hoàng thượng nữa, đời này bản cung chỉ có thể ở lại Trường Nhạc cung, chỉ vậy thôi. Vân Tu, ngươi đi đi...” “Không đi.” Vân Tu đặt mông lại tức giận ngồi xuống, “Ta có thứ đang để ở cung Trường Nhạc rồi, nên nhất định không đi.” Sài Tinh nhìn về phía khoảng đất mà Vân Tu trông Hoa Mạn Đà, tuyết phủ kín nhìn không ra chút dấu hiệu nơi đó đã được cày cuốc trồng hạt giống, lại nhìn Vân Tu quật cường trẻ con, Sài Tinh khẽ thở dài nói, “Hoa Mạn Đà lên vào mùa hè, ngươi đã kiên trì như vậy, bản cung sẽ cho ngươi hai tháng ra vào cung Trường Nhạc, mùa hè đến, nếu Mạn Đà không lên cũng chính là số mệnh, Vân Tu cũng không còn có gì có thể ở lại cung Trường Nhạc nữa ... được không?” ——“Hai tháng!?” Vân Tu thờ phỉ phò chỉ đứng dậy, chợt bay người qua đứng đối diện với Sài Tinh, “Công chúa nói thật chứ? Nếu Mạn Đà nở hoa, thì như thế nào?” Sài Tinh quay người đi không dám nhìn thẳng vào con ngươi nóng cháy hồn nhiên của Vân Tu, thấp giọng nói: “Bản cung chưa từng thấy Hoa Mạn Đà bao giờ, nếu có thể nở hoa, nhất định là đoá Mạn Đà đẹp như trong truyền thuyết, có thể khiến bản cung động lòng hay không...” “Nhất định!” Vân Tu nói như đinh đóng cột nói, “Công chúa cứ tin ta đi!” Vừa dứt tiếng, cánh cửa sổ đã bị Sài Tinh đóng lại, thu hẹp trong khe hở, Vân Tu thấy Sài Tinh trầm mặc đến gần giường, nghiêng người ôm đệm chăn mềm mại, như là ngủ, hoặc như là trốn tránh hân bên ngoài cửa sổ. Vân Tu đi đến bên khoảng đất trông Hoa Mạn Đà, bàn tay thô ráp cần thận bốc lớp tuyết phủ phía trên lên, nhìn khoảng đất màu đen không chút động tĩnh, cup mắt có chút thất vọng. Thấy Tu có đơn, mấy người tỷ nữ sợ hãi đến gần, ngồi xổm xuống nâng má nói: “Đã tháng 5 mà Huy Thành vẫn còn độ tuyết, cây cỏ đều không chút động tĩnh... Vân tướng quân, mấy người nô tỳ nhất định sẽ ngày ngày chăm sóc nơi này thay ngài, nhất định sẽ tốt thôi.” Vân Tu tỏ vẻ cảm ơn, ngón tay chọc chọc lớp đất khô cứng, khẽ nói: “Đa tạ mấy vị cô nương, ta không quản đường xa vạn dặm mang hạt Hoa Mạn Đà về đây, ta tin nhất định nó có thể đâm chồi nảy lộc.” Vân Tu hít một hơi thật sâu đứng lên, ôm trường kiếm đi ra khỏi cung Trường Nhạc, nhìn cánh cửa sổ đóng kín, khoé miệng khẽ mỉm cười. Lương Đô. Thời gian đánh đến Lương Đô so với dự liệu của Ân Sùng Húc và Ngô Tá nhanh hơn rất nhiều, ai cũng không ngờ rằng, Gia Nghiệp Quan thất thủ đã khiến quân sĩ Lương quốc hoang mang đến vậy, thành trì phía sau cứ thế mà xin hàng, vốn tưởng rằng ít nhất cũng 2 tháng mới đánh đến Lương Đô thì chỉ trong 1 tháng Ân Sùng Húc đã nhìn thấy thành trì Lương Đô nguy nga trước mắt, cường ngạnh chống đỡ khi chiều tà. “Thiên hạ có thống nhất hay không, đều trông ở trận chiến này.” Ngô Tá lau cây thương trong tay nói. Ân Sùng Húc khoác áo giáp, mũ đen che đi khuôn mặt cương nghị oai hùng, đôi mắt vốn còn e dè khi ở Ân Gia Bảo giờ đây đã đầy quả quyết, lời nói cứ chi đều đầy vẻ khí phách của bậc tướng lĩnh, khiến tam quân tướng sĩ đều khâm phục. Ân Sùng Húc vung áo choàng, bình tĩnh nói: “Tôi nay đề quân sĩ nghỉ ngơi ổn định một hôm, ngày mai ... đánh thẳng vào Lương Đô.” “Tiến quân thần tốc.” Ngô Tá nghi hoặc hỏi, “Đại quân sĩ khí tăng vọt, sao không nhân tối nay mà xông lên?” Ân Sùng Húc quay người nhìn Ngô Tá, chỉ một ánh mắt lướt qua đã khiến Ngô Tá có chút chợt dạ luống cuống, cúi đầu nói, “Thuộc hạ chỉ thuận miệng, không có ý nghi ngờ quyết định của Đô Thống...” “Lương Quốc Kỳ thị khí số đã hết, nhanh chậm nửa ngày cũng không là gì.” Ân Sùng Húc nói, “Kỳ mĩnh nghiệp chương nặng nề, từ ngày chúng ta xuất binh nhất định là ăn ngủ không yên, ta chính là muốn hân như vậy.” ánh mắt Ân Sùng Húc tỏ vẻ chán ghét, “Tướng sĩ Đại Chu vây quanh Lương Đô, đêm nay sợ rằng Kỳ Minh khó mà yên thân ... kéo một đêm hơi tàn, sẽ chỉ khiến cho quân sĩ Lương Quốc càng thêm tuyệt vọng, ngày mai công thành nhất định không đỡ nổi một đòn.” Tướng sĩ phía sau nghe Ân Sùng Húc nói, nhìn nhau không ngừng gật đầu, Ngô Tá nghe thấy cũng có chút đạo lý, cung kính nói, “Thuộc hạ ngu muội, Ân Đô Thống nói rất đúng.” Ân Sùng Húc bảo mọi người tản ra, một mình đứng ở bên ngoài quân doanh, nhìn Lương Đô đơn bạc, trong mắt tràn đầy vẻ tự tin cho cuộc chiến ngày mai. “Kỳ Minh...” Ân Sùng Húc thấp giọng nói, “Ai mà ngờ được người tấn công vào Lương Đô lấy mạng người lại chính là Ân Sùng Húc ta đây?” Từ trong ngực Ân Sùng Húc lấy ra khoá đồng tâm mà Nhạc Hoành tặng cho hân lúc đại hôn cùng Mục Dung, vuốt ve hai chữ “Yên vui” không muốn buông tay, “Kỳ Minh, ngươi đánh vào Thương Châu hại A Hoành nhà tan cửa nát, đại thù của Nhạc gia, lại là ta thay A Hoành báo được, phản tình nghĩa này, A Hoành sẽ cảm kích ta suốt đời chăng...” Ân Sùng Húc liếc

mắt nhìn đám quân sĩ tuần tra trên tường thành, khoe miệng khê cười nói: “Nói vậy ngược lại ta lại phải cảm ơn ngươi, nếu không phải có ngươi, sao có thể có Ân Sùng Húc ta ngày hôm nay?” Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, Ân Sùng Húc nhủ mảy, đem khoá đồng tâm cất vào trong ngực, chấp tay sau lưng ngao ngễ nhìn Lương Đồ phía xa. —— “Đại thiếu gia!” Phía sau là thị vệ thân tín Đinh Ninh của Ân Gia Bảo, cũng là thân tín của Ân Sùng Húc, thấy Ân Sùng Húc không có đáp lại vội chạy đến gần, ánh mắt nhảy bén quan sát bốn phía, thấy không có ai nhìn, từ trong tay áo lấy ra một phong thư có dấu ấn của Ân Gia Bảo đưa tới tay Ân Sùng Húc, thấp giọng nói: “Đại thiếu gia, đây là mật thư từ Tuy Thành, thành chủ căn dặn đọc xong lập tức đốt ngay.” “Thư của cha?” Ân Sùng Húc ngó trước nhìn sau, đầu ngón tay sờ sờ dấu ấn trên bìa thư, trong lòng có chút nghi ngờ. Đinh Ninh hiểu chuyện lùi về phía sau mấy bước, Ân Sùng Húc mở mật thư ra, dựa vào ánh trăng sáng tỏ đọc thật kỹ, “Ngô nhi Sùng Húc, theo như ý phụ thân mà làm, ngày chiếm được Lương Đồ, việc đầu tiên là lấy Ngọc Tỷ truyền quốc giấu đi, tin chiến thắng cũng không được cấp báo về Huy Thành, nhớ kỹ lời cha dặn. Phải nhớ thật kỹ lời cha dặn.” Ân Sùng Húc đọc thật kỹ mấy lần, mỗi câu chữ đều ghi nhập trong lòng, “Ngọc Tỷ truyền quốc ... tin chiến thắng không được cấp báo ... nhớ kỹ lời cha dặn. Nhớ thật kỹ lời cha dặn.” Ân Sùng Húc ngẩng đầu nhìn trăng sáng, ánh trăng vừa rồi còn sáng tỏ đã vội chìm vào mây đen, không còn chút ánh sáng. Ân Sùng Húc vo chặt mật thư, một cái siết mạnh giấy viết thư mỏng manh đã nát vụn, theo kế thay Ân Sùng Húc rơi ra tựa như hoa tuyết phiêu tán trong màn đêm. Đinh Ninh thấy vậy, bước nhanh đến gần Ân Sùng Húc, cúi đầu nói: “Bảo chủ phân phó chuyện gì có cần thủ hạ đi làm không?” “Cha nói...” Ân Sùng Húc muốn nói lại thôi, mi tâm không ngừng rung động, nuốt vào thở ra bỏ đi vài bước nói, “Ngươi lui xuống trước đi, để ta một mình ngắm lại... Suy nghĩ thật kỹ...” Đinh Ninh thấy Ân Sùng Húc vừa này còn trầm ổn giờ đã có chút bất an, trong lòng đoán được nhất định bảo chủ đã có căn dặn gì đó trong thư, cho nên biết điều lui xuống, để lại một mình Ân Sùng Húc nhủ mảy suy nghĩ. —— “Cha...” Ân Sùng Húc nặng nề lâm bầm, “Người muốn nhi tử làm gì đây? Làm gì chứ? Giấu ngọc tỷ truyền quốc, tin chiến thắng không được báo về Huy Thành ... mỗi một chuyện, đều là tội đại nghịch bất đạo, cha muốn Ân Gia Bảo dựng đất phong vương sao, đến cuối cùng cha muốn Sùng Húc phải làm thế nào đây?” Lòng ngực Ân Sùng Húc chợt trở nên nặng nề, bàn tay âm thầm đưa vào trong, chạm đến khối hồ phù Sài Chiêu ban cho. Ân Sùng Húc chạt vật móc hồ phù ra ... khối đá màu đen chạm trở này, hoa văn trên đó như là vân rồng trên Thạch Thiên đại điện, hoặc như là cây tử đằng mê người, làm rối loạn thần trí. Ân Sùng Húc chợt nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hồ phù này ... là ở trên tay Nhạc Hoành... “Chắc đại ca chưa biết, người nắm giữ hồ phù có thể ra lệnh tam quân, nếu người đứng đầu không có mặt, người được uỷ nhiệm nắm hồ phù cũng có thể ra lệnh điều động. Quân sĩ trên dưới chỉ nhìn hồ phù không quản người cầm nó là ai.” Hồ phù trong lòng bàn tay nặng tựa ngàn cân, nhìn khối hồ phù này tựa như có ma lực vậy, Ân Sùng Húc vốn không muốn nhìn nữa, nhưng nó vẫn vững vàng nằm trong tay mình, chỉ có thể cầm thật chặt, không cho ai có thể cướp đi. “A Hoành chưa từng gặp ai thật thà chân chất như đại ca cả. Đối với người nhà hay người ngoài đều nhân hậu thật lòng.” “A Hoành...” Ân Sùng Húc cắn chặt môi dưới, thổ độc lấy khoá đồng tâm từ trong ngực ra, nắm thật chặt như là sợ người khác cướp đi, “A Hoành ... đại ca ở trong mắt muội, cho tới bây giờ ... vĩnh viễn ... cũng sẽ không thay đổi.” Sức mạnh của đồ vật trong hai bàn tay như là đang áp đảo thân thể Ân Sùng Húc, tựa như muốn phá huỷ nam nhân này, dồn hấn xuống vực sâu vạn dặm. Ân Sùng Húc muốn bỏ mặc sức mê hoặc của hồ phù, nhưng nó như có ma lực cứ bám chặt tay mình muốn vứt cũng không được, mà bàn tay trái nắm khoá đồng tâm, sớm đã hoà cùng máu thịt của hân, dẫu có chết cũng không nguyện buông ra. “Đại ca nguyện ý trồng Hoa Mạn Đà nửa thiên hạ, cũng chỉ cầu A Hoành có thể liếc mắt nhìn đại ca thêm một lần.” “A Hoành, bây giờ muội bình an ở bên cạnh hoàng thượng, đại ca muốn gặp đều có thể gặp được, như vậy đã là chuyện may mắn lớn nhất rồi ... Đại ca không nên tìm bất mãn, khiến cho muội phải đau lòng...” Ân Sùng Húc chậm rãi buông hồ phù ra, đem hồ phù cất vào chỗ cũ, lại như vô số lần trước ngắm nhìn vuốt ve khoá đồng tâm, thoải mái nói, “Đại ca không cần giang sơn, đại ca chỉ cần muội, yên vui suốt đời.” Ân Sùng Húc đang muốn xoay người quay về doanh trại, đã thấy Đinh Ninh mới rời khỏi đang vội vã chạy về phía mình, khuôn mặt có chút kinh hoảng lo nghĩ. —— “Đại thiếu gia!” Đinh Ninh thở không ra hơi bước nhanh đến bên Ân Sùng Húc, cảnh giác nhìn xung quanh bốn phía, thờ hồn hên nói, “Sở vương Kỳ Minh... Lặng lẽ phái sứ giả tới... muốn gặp đại thiếu gia... Có chuyện quan trọng... cần thương lượng!” Chia sẻ: Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136-1

Ân Sùng Húc đang muốn xoay người quay về doanh trại, đã thấy Đinh Ninh mới rời khỏi đang vội vã chạy về phía mình, khuôn mặt có chút kinh hoảng lo nghĩ.

—— “Đại thiếu gia!” Đinh Ninh thở không ra hơi bước nhanh đến bên Ân Sùng Húc, cảnh giác nhìn xung quanh bốn phía, thờ hồn hên nói, “Sở vương Kỳ Minh... Lặng lẽ phái sứ giả tới... muốn gặp đại thiếu gia... Có chuyện quan trọng... cần thương lượng!”

“Người của Kỳ Minh...” Ân Sùng Húc tỏ vẻ khẩn trương, “Sứ giả lên vào quân doanh ta, có kẻ nào bên ngoài nhìn thấy không?”

“Không có.” Đinh Ninh khẳng định, “Người của Kỳ Minh làm việc cẩn thận, âm thầm lặn vào đám người Ân gia chúng ta, cũng không có người của Sài gia quân thấy, đại thiếu gia cứ yên tâm.”

Ân Sùng Húc thoáng thờ phào nhẹ nhõm, mảy kiếm dựng thẳng nói: “Kỳ Minh phái người đến gặp ta làm gì... Đinh Ninh, ngươi nói coi người này ta có nên đi gặp không?”

Đinh Ninh đi theo Ân Sùng Húc đã lâu năm, nghe thấy hân hỏi mình như vậy, trong lòng cũng có chút hồi hộp, do dự nói: “Đại thiếu gia... Thuộc hạ nghĩ, có thể gặp. Lương quốc chỉ còn một toà thành đơn độc, Kỳ Minh làm gì còn lợi thế nào? Tuy rằng đại thiếu gia có thể gặp có thể không gặp, nhưng xem tình hình lúc này, gặp cũng không có vấn đề gì, chúng ta không thiệt gì cả?”

“Ta cũng muốn biết mục đích của Kỳ Minh là gì.” Ân Sùng Húc gật đầu nói: “Cho dù thế nào, trời sáng đại quân ta sẽ đánh hạ Lương đồ, không quá nửa đêm nữa, hân có thể dùng cách gì để cản ta chiếm Lương đồ chứ, đi thôi.”

Người của Ân gia làm việc cẩn thận nghiêm mật, không cho phép sứ giả vào soái doanh của Ân Sùng Húc, Đinh Ninh dẫn Ân Sùng Húc đến một cái lều

yên tĩnh, xốc màn trướng lên cho hần, bên trong trướng là một nam tử mặc y phục màu đen, mặt nhọn mắt xếch, nhìn đáng vẻ vô cùng nhạy bén lợi hại, thấy Ân Sùng Húc đến gần, liền quỳ xuống, “Tiểu nhân bái kiến Ân đô thống.”

Ân Sùng Húc cũng không đáp lại hần, đi thẳng đến cái ghế bên chiếc giường ở giữa lều, vung vạt áo ngồi xuống, lại từ từ châm nửa chén trà, ngửi tới ngửi lui mới chậm chậm nói: “Kỷ Minh phái người đến gặp bản Đô Thống?”

“Đúng vậy.” Người nọ đứng dậy nói, “Vương gia liệu định không sai, Ân đô thống nhất định là sẽ đồng ý gặp tiểu nhân.”

Ân Sùng Húc cup mắt lãnh đạm nói: “Giờ này rồi, gặp và không gặp lại có gì khác biệt. Người trở lại nói với Kỷ Minh, tội ác của hần vốn không ít, nếu hần muốn bảo vệ bách tính Lương đô không bị hao tổn, vậy thì nên hạ vũ khí xuống mà đầu hàng đi. Bản Đô thống được hoàng thượng hoàng hậu nhờ vả, chuyện tha cho hần một mạng sợ là tuyệt đối không thể, nhưng... có thể tác thành cho hần mau được chết, bảo đảm hần được toàn thây.”

“Lương Quốc chỉ còn một toà thành đơn độc, tuyệt không có khả năng đánh trả.” Người kia thấy trong lều chỉ có Ân Sùng Húc cùng thân tín của hần, thấp giọng nói, “Lương Đô từ bên ngoài nhìn vào thấy vẫn an ổn, nhưng bên trong...” Người kia ý vị sâu xa nhìn hướng Lương đô, “Sóng lớn đã thay nhau nổi lên... Ân đô thống, hoàng thượng của chúng tôi tự biết không còn cách xoay chuyển đất trời, cho nên đã tự vẫn cùng mấy vị hoàng tử rồi”

Ân Sùng Húc sững sốt, “Lương đế tự vẫn... vậy bên trong Lương đô...”

“Hoàng thân Lương đô chỉ còn Sở vương điện hạ.” Người kia khẽ nói, “Vương gia biết rõ đại thù của mình và Sài Chiêu, Nhạc Hoành, ... may mà ... người lĩnh binh không phải là Sài Chiêu, Ân Đô Thống bên này, còn có thể đàm phán.”

“Đàm phán cái gì?” Ân Sùng Húc khinh thường nói, “Bản Đô thống nắm chắc phần thắng, Kỷ Minh dựa vào đâu mà nghĩ ta sẽ đồng ý giao dịch với hần? Hần mất tất cả, còn có lợi ích gì? Bản Đô thống mệt mỏi, không muốn nói nữa, người trở về đi.”

“Ân đô thống!” Người kia lại tiến lên một bước, “Ngài chấp nhận gặp tiểu nhân, là có thể đàm phán rồi!”

Người kia cúi đầu nhìn về hông mình, Ân Sùng Húc nhìn theo, thấy bên hông hần đeo một túi gấm, bên trong là thứ gì đó khá lớn, người kia mỉm cười, cời túi gấm xuống đang muốn đưa lên cho Ân Sùng Húc, thì Đinh Ninh đã ngăn cản hần nói: “Đưa cho ta.”

Người kia cũng không phật ý mà đưa ngay cho Đinh Ninh, “Làm phiền vị tướng quân rồi.”

Đinh Ninh cầm lấy túi gấm, hồ nghi mở ra, tay mới chạm vào vật đó, về mặt đã cứng đờ, “Đại thiếu gia... Chuyện này...”

Ân Sùng Húc nhìn chăm chăm tay Đinh Ninh, ra lệnh, “Trình lên!”

Đinh Ninh dâng lên thứ đựng trong túi gấm, Ân Sùng Húc mới liếc mắt nhìn, sống lưng đã ướt sũng mồ hôi, “Ý của Kỷ Minh là gì?”

—— “Đây là ngọc tỷ truyền quốc của Lương Quốc!” Người kia nhìn chăm chú vào ánh mắt có chút sợ hãi của Ân Sùng Húc, nhìn thấy vẻ rung động sâu trong mắt hần, bình tĩnh nói, “Chiếm được ngọc tỷ, còn có chiếu thư truyền ngôi của Lương Quốc, hiệu lệnh nửa giang sơn. Vương gia đã vô lực chống lại Ân đô thống, chỉ cầu giữ được tính mạng. Vương gia nguyện ý lui về ẩn cư nơi mạn di phía Nam, kiếp này sẽ không đặt chân đến Trung Nguyên nữa bước, ngọc tỷ này, chính là thành ý của Vương gia, cầu Ân đô thống nhận lấy!”

Ân Sùng Húc bình phục nỗi lòng cố gắng trấn định nói: “Bản Đô thống cần vật này làm gì? Diệt Lương xong, thiên hạ chính là của Sài gia Đại Chu có ngọc tỷ này hay không không quan trọng. Cho dù hôm nay người không mang nó tới đây thì ngày mai đánh vào hoàng cung bản Đô Thống cũng nhất định có thể tìm được ngọc tỷ này, mang về Huy Thành dâng cho hoàng thượng, Kỷ Minh làm điều này căn bản là vô nghĩa.”

“Ân đô thống.” thuyết khách tràn đầy tự tin, nhìn Đinh Ninh có chút hoảng hốt, tiếp tục nói, “Giang sơn Lương quốc phần nhiều là do anh em nhà họ Ân ngày đổ máu mà chiếm được, thật sự muốn chấp tay dâng cho Sài Chiêu, Ân Gia Bảo ... cũng can tâm tình nguyện sao? Hai nước Chu – Lương cách sông Hoài làm giới tuyến, lại có Tuy Thành là nơi trọng yếu làm lá chắn, Ân gia tài lực hùng hậu, có thể duy trì giang sơn, trong tay Ân đô thống lại có binh quyền, nay thêm Ngọc tỷ truyền quốc bình định Lương quốc, ngài có chiếm nữa bên thiên hạ thế gian cũng không ai có thể bàn tán, Sài Chiêu ở Huy Thành cách xa ngoài tầm tay với, Ân đô thống, cơ hội như thế, ngàn năm mới có một lần, Vương gia nguyện dùng nửa giang sơn để đổi lấy một mạng ... cuộc mua bán này, thực sự rất đáng giá, rất đáng giá!”

“Im miệng.” lồng ngực Ân Sùng Húc co thắt, nổi giận nói, “Im miệng, Kỷ Minh hại chết cả nhà A Hoành, hần nhất định phải chết!”

“Chết hay không, chẳng qua chỉ là một lời nói.” Người kia tự nhiên nói, “Ân đô thống nói Vương gia chết, Vương gia tức là chết, trời đất bao la, Vương gia đảm bảo sẽ không xuất hiện. Lương Quốc dồi dào, quốc khố giàu có, Ân gia có tài lực hùng mạnh... Anh em nhà họ Ân lại cam nguyện cả đời thần phục Sài gia? Tiểu nhân hôm nay có thể nhìn thấy Ân đô thống vang danh đã lâu, cũng là sợ hãi than ngài tuổi trẻ anh tài không thua Sài Chiêu, long ý Lương đô chẳng qua chỉ cách ngài một bước... Ân đô thống, ngài hãy.. Suy nghĩ thật kỹ..”

Đinh Ninh đứng một bên thỉnh thoảng lại liếc trộm Ân Sùng Húc xem hần phản ứng ra sao, bản thân nghe thấy cũng có chút động tâm, thấy Ân Sùng Húc không lên tiếng liền ho khan nói: “Đồ để lại, người ... nhân màn đêm về Lương Đô trước đi.”

“Đồ nếu đã mang đến, tiểu nhân không có ý định lại mang về.” Người nọ cười cười nói, “Chủ tử thiên hạ, cơ hội ghi danh sử sách... Ân đô thống..”

Người nọ khẽ cong khoe miệng cười quỷ dị, khoác thêm áo choàng nhân màn đêm mà đi mất, trong doanh trướng chỉ còn lại Ân Sùng Húc và Đinh Ninh, nhìn nhau im lặng không nói gì.

——“Đại thiếu gia...”

Chia sẻ:

Có liên quan

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136-2

Người nọ khẽ cong khoe miệng cười quý dị, khoác thêm áo choàng nhân màn đêm mà đi mất, trong doanh trường chỉ còn lại Ân Sùng Húc và Đinh Ninh, nhìn nhau im lặng không nói gì.

——“Đại thiếu gia...”

“Im miệng!” Ân Sùng Húc phát tay quát, “Không phải nói gì hết! Đi ra ngoài! Chuyện tối nay tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài dù chỉ nửa câu!”

Đinh Ninh nuốt nước bọt nhìn ngọc tỷ trên bàn, nhếch miệng định nói thêm gì nữa, vừa cố gắng nhìn thêm mấy lần, xong mới chán chừ rời đi.

Trong doanh trường chỉ còn một mình Ân Sùng Húc, Ân Sùng Húc dùng hai tay đè chặt ngọc tỷ, nhắm chặt đôi mắt mê man bất an, hắn không dám nhìn, cũng không muốn xem, từ ngày hắn đồng ý cùng đệ đệ Ân Sùng Quyết đi theo Sài Chiêu, đáy lòng hắn cầu mong chỉ là một chút yên vui, hôm nay yên vui sắp tới, thế mà lại khó yên lòng.

“Đại ca là người thật thà nhất trong lòng A Hoàn, sao đại ca có thể làm muội đau lòng thất vọng được!” Ân Sùng Húc bóp chặt đầu ngón tay tựa như muốn bóp nát ngọc tỷ, miệng khẽ lầm bầm, “Thần tử chính là thần tử, đại ca tự biết mình không thể gánh nổi nửa bên thiên hạ, nếu đại ca chỉ cần có nửa phần khí phách ... thì đã không buông tay muội rồi.”

Ân Sùng Húc hất mạnh ngọc tỷ, ngọc tỷ rơi từ trên bàn xuống văng ra xa, Ân Sùng Húc quay đi không muốn nhìn.

Huy Thành, Hoàng cung Đại Chu.

Trong cung Càn Khôn, Phong Bích Nhi cùng mấy người vú em đang chơi đùa với Sài Đồng vẫn chưa chịu ngủ, một bên trên bàn đá bày đồ điểm tâm phòng bếp mới đưa đến, trà thơm toả hương thơm ngát như là đang chờ ai đó.

Bên ngoài cung Càn Khôn, Ân Sùng Quyết bước chân thông thả mà vững chãi, từ khi hắn nhận được ý chỉ Nhạc Hoàn tuyên nhị ca là hấn tiến cung, hắn đã đoán được dụng ý của Nhạc Hoàn.

——“Trung Nghĩa hầu tới.” Tỳ nữ ghé sát vào bên tai Nhạc Hoàn nói, “Bây giờ cho vào gặp sao ạ?”

“Nếu không vào thì trà cũng lạnh mất.” Nhạc Hoàn liếc nhìn ấm trà toả hương, “Tuyên hầu gia vào đi.”

Ân Sùng Quyết bước qua cửa cung Càn Khôn, thấy cảnh tượng an lành, vẻ mặt lãnh đạm, đi qua chỗ Phong Bích Nhi đang ôm Sài Đồng, không khỏi ngừng bước khẽ nựng má Sài Đồng, nhãn mũi khiến Sài Đồng cười khanh khách.

“Hầu gia có muốn bế Đồng hoàng tử một chút không?” Bích Nhi cười hi hi nói, “Đồng hoàng tử hình như cũng rất thích Hầu gia ngài đó.”

Nhìn đôi mắt giống Sài Chiêu của Sài Đồng, Ân Sùng Quyết dừng tay nói, “Thôi không cần, Đồng hoàng tử còn nhỏ quá, ta tay chân vụng về sợ làm bị thương hoàng tử, đợi lớn chút nữa, bản hầu sẽ bế.”

“Khi hoàng thượng mới làm cha cũng nom nớp lo sợ không dám bế Đồng Nhi, hiện giờ ngày nào cũng phải ôm mới chịu được.” Nhạc Hoàn mỉm cười nhìn Ân Sùng Quyết nói, “Nào nhị ca tới đây, mau ngồi đi.”

——“Mặt tướng tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Ân Sùng Quyết cúi đầu ôm quyền nói.

“Nơi này không có người ngoài. Nhị ca không cần đa lễ.” Ánh mắt Nhạc Hoàn lấp lánh, “Bất quá là muốn cùng ca trò chuyện, huynh khách khí như vậy, làm cho muội cảm thấy có vẻ xa lạ.”

Ân Sùng Quyết ngồi xuống đối diện Nhạc Hoàn, nhìn chăm chú trà ngon và điểm tâm trên bàn, đều là thứ mà hắn thích khi còn ở Tuy Thành, trong lòng bỗng nhiên nổi lên chua xót, tự giễu lắc đầu.

Nhạc Hoàn cũng không có lệnh cho tỳ nữ và vú em lui xuống, đám người cách đó không xa đang nói cười trò chuyện, cảnh tượng như là muội muội gọi ca ca đến trò chuyện việc trong nhà, không còn gì khác.

“Sắc mặt Hoàng hậu hồng nhuận, khí sắc rất khỏe mạnh, quả nhiên mọi chuyện đều mỹ mãn, tốt đẹp.” Ân Sùng Quyết nhặt một miếng bánh đậu đỏ lên ném thử, cắn xuống một miếng rồi chậm rãi nói.

“Mọi chuyện vừa lòng đẹp ý, chờ đại ca chiến thắng trở về, ai cũng được như ý, nhị ca, huynh nói xem có đúng không?” Nhạc Hoành châm trà cho Ân Sùng Quyết nói, “Nhị ca uống trà đi.”

Ân Sùng Quyết không có bụng chèn trà lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn Nhạc Hoành ngay trước mắt mà xa tựa chân trời, buông miếng bánh đậu đỏ mới cắn dở xuống nói: “Mấy năm trôi qua, khẩu vị cũng không giống xưa nữa, ở Tuy Thành thích ăn nhất là bánh đậu đỏ, lúc này lại thấy quá ngọt. Mong rằng hoàng hậu không lấy làm phiền lòng.”

“Có lẽ là ở Huy Thành quá thoải mái, cho nên nhị ca ăn gì cũng không thấy ngon nữa.” Nhạc Hoành khẽ nhếch khoé môi, bên má thấp thoáng núm đồng tiền, “Khẩu vị thay đổi cũng không có gì lạ, nhị ca thích ăn gì lần sau cứ nói là được.”

Ân Sùng Quyết bung trà lên ném thử, hít một hơi nói, “Chắc hoàng hậu gặp thần không phải chỉ vì món bánh đậu đỏ này chứ ...”

Nhạc Hoành nhìn chằm chằm đĩa bánh đậu đỏ còn dư lại, khẽ nói: “A Hoành nghe nói, dạo này nhị ca cùng Tô tiểu thư...”

Như là nằm trong dự liệu Ân Sùng Quyết về bột đậu đỏ rơi xuống trên bàn đá, khẽ phui một cái, mắt sâu khẽ xẹt qua ánh mắt đang rũ xuống của Nhạc Hoành, thân nhiên nói: “Hoàng hậu hỏi mặt tướng việc tư... Mặt tướng sợ hãi.”

“Nhị ca.” Nhạc Hoành ngẩng mặt lên, “A Hoành không biết trong lòng đại ca nghĩ gì, nhưng nữ nhi Tô gia huynh đừng động vào.”

“Nữ nhân tốt nhất trên thế gian đã là thê tử của người khác, có được vinh quang cao nhất thiên hạ.” Nhạc Hoành trước mắt chỉ cách hắt một ly nhưng trong mắt Ân Sùng Quyết lại như cách một đời dài, “Mặt tướng đã không còn là thiếu niên không hiểu chuyện ở Tuy Thành, làm việc đều có chừng mực, không nhọc lòng hoàng hậu lo nghĩ.”

“Tình nghĩa huynh đệ, ta sẽ mãi không quên.” Nhạc Hoành giòn thanh nói: “Nhị ca đã là vương hầu cao quý, là ánh sáng của Ân gia, đương nhiên những gì muốn đều đã thực hiện được, còn lại việc cần làm chính là bảo vệ những gì Ân gia có, nhị ca, A Hoành sẽ không nhìn lầm huynh ...”

Nghe giọng nói Nhạc Hoành có chút cao lên, Phong Bích Nhi vô thức quay đầu nhìn, mấy vú em lớn tuổi nhiều chuyện vội kéo cô bé lại, nháy mắt lắc đầu.

Ân Sùng Quyết đứng dậy, tuy đã là hoàng hậu cao quý, ánh mắt Nhạc Hoành vẫn trong sáng quật cường như ở Tuy Thành, ánh mắt nhìn mình như mũi tên nhọn xuyên thủng tất cả, Ân Sùng Quyết vội xoay người, thấp giọng nói: “Mặt tướng đương nhiên biết, hoàng hậu trọng tình trọng nghĩa, tình huynh muội cũng nhớ mãi trong lòng... Mặt tướng và đại ca sẽ không chỉ dựa vào sự che chở của hoàng hậu, đại ca thay hoàng thượng mở mang bờ cõi, mặt tướng cũng nên làm tròn bổn phận của kẻ bề tôi... Hoàng hậu... Không cần nhắc lại làm gì.” Ân Sùng Quyết đi mấy bước lại dừng chân nói: “Hoàng hậu đừng ... gọi mặt tướng là nhị ca nữa... Quân thần khác biệt, mặt tướng... Không dám đương nổi.”

—— “... Nhị ca...” Nhạc Hoành gọi khẽ đến mức chỉ mình nghe thấy, Ân Sùng Quyết mắt nhìn thẳng bên ngoài quyết liệt rời đi, ánh mắt không có liếc nhìn ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Kim Lưu cung

Ân Sùng Quyết đứng dậy, tuy đã là hoàng hậu cao quý, ánh mắt Nhạc Hoành vẫn trong sáng quật cường như ở Tuy Thành, ánh mắt nhìn mình như mũi tên nhọn xuyên thủng tất cả, Ân Sùng Quyết vội xoay người, thấp giọng nói: “Mặt tướng đương nhiên biết, hoàng hậu trọng tình trọng nghĩa, tình huynh muội cũng nhớ mãi trong lòng... Mặt tướng và đại ca sẽ không chỉ dựa vào sự che chở của hoàng hậu, đại ca thay hoàng thượng mở mang bờ cõi, mặt tướng cũng nên làm tròn bổn phận của kẻ bề tôi... Hoàng hậu... Không cần nhắc lại làm gì.” Ân Sùng Quyết đi mấy bước lại dừng chân nói: “Hoàng hậu đừng ... gọi mặt tướng là nhị ca nữa... Quân thần khác biệt, mặt tướng... Không dám đương nổi.”

—— “... Nhị ca...” Nhạc Hoành gọi khẽ đến mức chỉ mình nghe thấy, Ân Sùng Quyết mắt nhìn thẳng bên ngoài quyết liệt rời đi, ánh mắt không có liếc nhìn ai nữa.

Ân Sùng Quyết lang thang đi trên đường lớn ở Huy Thành hồi lâu, trên đường dần chứng náo nhiệt qua lại, tiếng rao hàng quanh quẩn bên tai Ân Sùng Quyết, trong thoáng chốc hắt hống nhớ lại ba năm về trước ở Tuy Thành, vào lúc này mỗi ngày, Nhạc Hoành sẽ đeo giỏ trúc mang theo những con thú săn được đi rao, ban đầu Nhạc Hoành cũng ngại ngại, do dự một lúc mới rao một tiếng, hắt đứng ở góc đường không xa, không chớp mắt nhìn cô gái nhỏ có hai gò má đỏ ửng, ngực hắt không ngừng rung động. Cho dù Nhạc Hoành không có ở lại Ân Gia Bảo, nhưng dù sao vẫn ở trước mắt mình, chỉ cần hắt bước lên một bước là có thể nắm lấy tay nàng, bao lấy cánh tay nàng giương cung, mũi tên kia, đã bắn vào lòng hắt, ... cũng khó có thể rút ra.

Bên cạnh thềm đá, nữ săn Huy Thành thấy trời đã tối bèn dọn dẹp con mồi còn dư lại chuẩn bị về nhà, Ân Sùng Quyết kinh ngạc nhìn cảnh tượng quen

thuộc này, viền mắt bỗng dưng cay cay.

“Trung Nghĩa hầu muốn quên mà lại càng khó quên, rõ ràng là tình thâm nhưng duyên cạn, nên sớm buông lòng đi mới phải.”

Đèn dầu vừa lên, dưới ánh sáng đèn đôi mắt Tô Tinh Trúc rạng rỡ nhìn khuôn mặt có chút bất kham của Ân Sùng Quyết, Ân Sùng Quyết mới lơ lửng một giây nữ sấn đã công giò trúc hướng cửa thành đi tới, Ân Sùng Quyết nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của cô gái kia, ánh mắt tràn ngập luyến tiếc.

Ân Sùng Quyết không có đáp lại Tô Tinh Trúc, thông thả bước đi theo nữ thợ săn, Tô Tinh Trúc cười khê đi theo hần, dẫm lên dấu chân của Ân Sùng Quyết, khoé môi khê cong.

“Như vậy thú vị lắm sao?” cuối cùng Ân Sùng Quyết cũng mở miệng nói.

“Thú vị!” Tô Tinh Trúc đi tới bên cạnh Ân Sùng Quyết, chỉ vào bóng hai người nói: “Triều đình trên dưới đều nói Trung Nghĩa hầu cùng Tô tiểu thư lui tới quá mức thân mật... Lâu ngày sinh tình. Ngài nhìn xem, bóng chúng ta đan vào nhau, có phải rất thân mật không?”

Ân Sùng Quyết lạnh lùng liếc mắt nhìn cái bóng dưới đất, cúi đầu hừ một tiếng.

“Cha cũng từng hỏi qua tiểu nữ.” Tô Tinh Trúc tự nhiên nói, “Ngài mới từ trong cung đi ra, lúc này hoàng hậu triệu kiến ngài không phải vì hiềm nghi mối quan hệ của vị nhị ca là ngài với ta chứ?”

Thấy Ân Sùng Quyết không đáp lại, Tô Tinh Trúc cũng không giận, tiếp tục thoải mái nói: “Đề Tinh Trúc đoán thử coi, có phải hoàng hậu nói với ngài, ... Tô gia nữ nhi, không thể chạm vào không?”

Ân Sùng Quyết có chút sùng sốt, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Tô Tinh Trúc khê cười nói: “Ha ha, Tô gia lập công không nhỏ, nhưng lòng người âm lạnh phải hành sự vô cùng cẩn thận, lòng vua khó dò, hoàng hậu và hoàng thượng vẫn kiêng kị Thái Úy phủ chúng ta như vậy ... thực sự là ... khiến cho Tinh Trúc vô cùng đau lòng.”

“Nguyên lão tam triều, cũng là Tô gia có bản lĩnh.” Ân Sùng Quyết thần nhiên nói, “Tô tiểu thư thông tuệ nhạy bén, cũng không như nữ tử bình thường, nếu là thân nam nhi, tất thành nghiệp lớn.”

“Hoàng thượng và hoàng hậu cũng sẽ không cho phép Ân gia cùng Tô gia kết thông gia.” Tô Tinh Trúc nói thẳng, “Tinh Trúc chưa bao giờ có ý với cao tới Trung Nghĩa hầu. Lòng Trung Nghĩa hầu đang ở trên người nữ nhân khác, nam tử như vậy Tinh Trúc muốn với mà không được.”

“Cô biết ta với cô không có khả năng lập được hôn ước, thế hàng ngày vẫn theo ta làm gì?” Ân Sùng Quyết nhìn khuôn mặt xinh đẹp mê người của Tô Tinh Trúc, “Hay là Tô tiểu thư thực sự quá rảnh rỗi?”

Ngón tay Tô Tinh Trúc khê phát qua chong chóng trên sạp hàng ven đường, môi khê mở thối một cái, chong chóng đã quay tít mù.

Tô Tinh Trúc cầm lấy chong chóng đưa tới trước mặt Ân Sùng Quyết, cười khê nói: “Chong chóng không quay thì có ý nghĩa gì? Quay càng nhanh mới càng thú vị.” Tô Tinh Trúc chợt quay người nhìn về phía cửa cung, thấp giọng nói: “Người ở đó tựa hồ nắm mọi thứ trong tay.. rồi lại như Rất dễ vụt mất tất cả.”

“Bản hầu không rõ ý tứ của tiểu thư.” Ân Sùng Quyết vung vạt áo đi về phía trước.

Tô Tinh Trúc tay cầm chong chóng chấp sau lưng, nhìn bóng lưng Ân Sùng Quyết khê nói: “Có phải ngài muốn rời khỏi Huy Thành không?”

Bước chân Ân Sùng Quyết bỗng dưng ngừng lại, định thần nhìn thẳng vào mắt Tô Tinh Trúc. Tô Tinh Trúc thấy hần dừng bước, cách nửa trượng khê mím cười nói: “Một mình ngài không khó ra khỏi thành ... điều ngài vương bận chính là mẹ con đại tẩu của mình ... làm sao có thể thoát được. Mẹ con họ rất khó rời đi... nếu là ta không đoán sai...” Tô Tinh Trúc khê bước đến bên cạnh Ân Sùng Quyết, khê ghé vào tai hần nói: “Trung Nghĩa hầu lúc này đang lo lắng, không phải là làm thế nào mang mẹ con họ đi được, mà là do dự ... có nên bỏ lại mẹ con họ không?”

Ân Sùng Quyết như sét đánh ngang tai, lông mày nhăn tít lại, nắm chặt bàn tay có găng trăn định nói: “Hồ ngôn loạn ngữ! Nhất định là cô điên rồi!”

“Tiểu nữ có thể giúp mọi người rời khỏi thành.” Tô Tinh Trúc khê cắn vành tai Ân Sùng Quyết, trong miệng tràn ngập mùi của Ân Sùng Quyết, “Ta có thể giúp ngài.”

“Cô muốn gì?” Ân Sùng Quyết bất động nói.

Tô Tinh Trúc bữu môi làm bộ suy nghĩ sâu xa, chợt cười khanh khách nói: “Nếu tiểu nữ nói không muốn gì cả nhất định là dọa ngài rồi. Tiểu nữ sẽ nói cho ngài biết một nguyên nhân.” Tô Tinh Trúc ôm lấy vai Ân Sùng Quyết, khê đặt cằm lên vai hần nói: “Trong lòng Sài Chiêu chỉ có Nhạc Hoành, ta hận hai người bọn họ có tất cả mọi thứ, thế gian sao có thể mọi chuyện đều như ý muốn, vì Nhạc Hoành Sài Chiêu không thèm liếc mắt nhìn ta, cho nên ta không muốn hần đời này có thể viên mãn. Không phải Sài Chiêu muốn nhất thống thiên hạ sao? Ta muốn hần hết lần này tới lần khác đại sự sắp thành nhưng lại bại.”

Tô Tinh Trúc thăm dò dán vào chóp mũi Ân Sùng Quyết, môi đỏ khê hôn lên, nhưng không có chạm vào viền môi của hần, Tô Tinh Trúc hơi cong môi nói: “Ân Sùng Quyết chính là người còn sót lại trên thế gian, Lý Trọng Nguyên vô dụng, Kỷ Minh khí số đã hết ... chỉ có ... Ân Sùng Quyết ngài...”

“Thật sự là cô không muốn gì sao?” Ân Sùng Quyết không có đẩy thân thể càng lúc càng dán lấy mình của Tô Tinh Trúc ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm

chăm hai mắt mập mờ của nàng ta, “Ta không thích nợ người khác gì cả, cô muốn gì, cứ nói ra.”

“Ân Sùng Quyết không thích nợ ân tình người khác, tình nguyện đem nữ nhân mình yêu dâng cho Sài thiếu chủ, cũng không cầu mong hắn thành toàn cho mình.” Anh mắt Tô Tinh Trúc như tơ nói: “Bằng vào điều này, Ân nhị thiếu đã có thể là người thành nghiệp lớn. Sài Chiêu nợ Ân Gia Bảo nhiều ân tình như vậy, hôm nay có lẽ nên trả cả gốc lẫn lãi cho phụ tử ngài rồi. Tô Tinh Trúc ta cũng mong ngài đừng bao giờ quên món nợ này, cuối cùng sẽ có một ngày...” Tô Tinh Trúc khẽ cắn môi Ân Sùng Quyết lầm bầm nói: “Sẽ có một ngày ta đòi lại món nợ của mình.”

Ân Sùng Quyết định cười lớn, nhưng lại nuốt vạt áo nói: “Vậy tại hạ sẽ nghi nhớ, cô dự định ... sẽ đưa ba người chúng ta ra khỏi Huy Thành như thế nào mà thần không biết quý không hay?”

Tô Tinh Trúc mỉm cười nói: “Nam nhân quả nhiên đều nóng vội, ngài cũng vậy mà thôi. Hoàng thượng đứng trong bóng tối theo dõi hai toà hậu phủ, mấy người nhìn tưởng là bình thường, nhưng thực chất lại không thể rời khỏi Huy Thành nửa bước. Thái uý phủ tuy không còn đặc thế như xưa, nhưng cha con Tô gia vẫn có thể dùng được ... Ngài về hậu phủ trước, Tinh Trúc sẽ đợi đến khi đại ca ngài đoạt được Lương Đô, đưa ba người bình an rời khỏi Huy Thành.”

Ân Sùng Quyết không muốn tin nàng, có vẻ quá sâu độc. Hắn nhìn khuôn mặt cười như hoa của Tô Tinh Trúc, không có đáp ứng, cũng không có cự tuyệt. ...

Kinh đô Lương Quốc.

Ngày hạ Lương Đô là tiết Kinh Trập, lúc quân sĩ Đại Chu phá tan cửa thành, từ phía chân trời sấm sét vang dội, đông cả nửa ngày cuối cùng mưa cũng như trút nước mà đổ xuống, khiến quân sĩ Lương Quốc chạy tán loạn, rửa sạch máu tanh đại chiến.

Dưới thành Ân Sùng Húc ngẩng cao đầu, ánh mắt kiên định đầy nước không biết là nước mưa hay nước mắt vì kích động.

“Đô thống hãy nhìn xem.” Thị vệ sau lưng chỉ vào cờ hiệu hình chim ưng trên thành Lương Đô, “Chúng ta đã hạ được Lương Đô, hạ được Lương Đô rồi.”

Ngô Tả vượt nước mưa trên mặt, hô lớn: “Lương Quốc đã tận, theo ta tiến vào Lương Đô lấy đầu Kỷ Minh.”

—— “Giết a!!!”

Quân sĩ như tre già măng mọc tiến ào ào vào cửa thành, Ân Sùng Húc thờ dốc từng hơi, ngựa dưới chân không có bước lên. Thân tín Đinh Ninh đi theo sau hắn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn cờ hiệu tung bay trên thành, mắt loé sáng.

—— “Theo ta vào thành.” Ân Sùng Húc trầm giọng nói, “Thứ Kỷ Minh nợ A Hoàn, cũng nên trả rồi.”

Trong đại điện hoàng cung Lương Đô trống rỗng, có một nam tử mặc cẩm bào thêu kim tuyến, ánh mắt tà mị lạnh lùng nhìn quân sĩ Đại Chu đang đến gần mình, trong mắt không chút kính sợ.

Bọn họ nghe được tiếng bước chân vững chãi của Ân Sùng Húc phía sau, đồng loạt rẽ ra nhường đường, Ân Sùng Húc tay cầm binh khí nhắm thẳng vào Kỷ Minh trong đại điện, hận không thể lập tức xông lên lấy mạng của hắn.

Tiếng bước chân đơn bạc vang vọng trong đại điện trống rỗng, thấy Sở Vương – Kỷ Minh hai tay trống trơn, cau mày nói: “Kim Lưu cung ở đâu?”

—— “Ha ha ha ha ha ha!” Kỷ Minh cười to kinh người khiến mọi người ngoài đại điện đều run rẩy, “Ân Sùng Húc, người thật vất vả chiếm lấy Lương Đô của ta, lời đầu tiên hỏi bản vương lại là Kim Lưu cung của Nhạc Hoàn sao? Buồn cười, thực sự là buồn cười!”

“Kim Lưu cung, ở đâu” Ân Sùng Húc từng bước đến gần khiến Kỷ Minh run sợ.

Kỷ Minh ngừng cười, ánh mắt không chút hảo ý nhìn Ân Sùng Húc, thấp giọng giễu cợt, “Trách không được, trách không được bản vương đưa cho người ngọc tỷ người cũng không cần... nhìn coi... thứ mà khiến Ân Sùng Húc động lòng chỉ có thanh Kim Lưu cung này sao... Kim Lưu cung? Hay là... chủ nhân của Kim Lưu cung—— Thương Châu, Nhạc Hoàn!”

Quân sĩ trên điện đều là thân vệ ở Tuy Thành của Ân Sùng Húc, nghe Kỷ Minh nói, bước chân đều lui ra ngoài cửa canh chừng cảnh giác nhìn Kỷ Minh, phần lớn binh sĩ bên ngoài đại điện là người Sài gia đang bắt đầu nhìn hai người trong điện. Ngô Tả nhón chân lên hồ nghi nói, “Lương đế đã tự tử, thì thế cũng đã tìm được, trong đại điện, là Sở vương Kỷ Minh?”

Đinh Ninh bình tĩnh nói, “Chẳng qua là hai bên đang đôi co thôi, trước khi đi đô thống được hoàng thượng ủy thác, đòi lại đồ của hoàng hậu.”

Ngô Tả biết ý Đinh Ninh nói, gạt đầu, xoay người đi đến nơi khác của hoàng cung.

Trong đại điện.

“Ngọc tỷ bản Đô thống sẽ dâng cho hoàng thượng, Kim Lưu cung là đồ của hoàng hậu, bản Đô thống tự nhiên cũng muốn mang về. Kỷ Minh, người hôm nay hẳn là phải chết, giao ra Kim Lưu cung, ta bảo đảm người được toàn thây.” Ân Sùng Húc rút ra bội kiếm bên hông ném dưới chân Kỷ Minh, “Bản Đô thống cho người tự kết liễu, coi như là thành toàn cho Sở vương hi sinh vì tổ quốc.”! ——

Chương 138: Sở vương chết

Trong đại điện.

“Ngọc tỷ bản Đô thống sẽ dâng cho hoàng thượng, Kim Lư cung là đồ của hoàng hậu, bản Đô thống tự nhiên cũng muốn mang về. Kỳ Minh, người hôm nay hẳn là phải chết, giao ra Kim Lư cung, ta bảo đảm người được toàn thây.” Ân Sùng Húc rút ra bội kiếm bên hông ném dưới chân Kỳ Minh, “Bản Đô thống cho người tự kết liễu, coi như là thành toàn cho Sở vương hi sinh vì tổ quốc.”! —

“Bản vương chưa từng thấy kẻ nào ngu xuẩn như Ân Sùng Quyết người vậy!” Kỳ Minh chợt xoay người chỉ thẳng vào long ý sau lưng, “Bản vương dùng hết nửa cuộc đời cũng chưa từng được ngồi lên long ý kia, hôm nay nó ngay trước mắt người, người lại không thêm động vào!”

Ân Sùng Húc nhìn về mặt kính ngạc của Kỳ Minh, bình tĩnh nói: “Mỗi người có chí riêng, thần tử sao có thể phạm thượng, Sở vương cũng đừng kéo dài hơi tàn nữa, sớm kết thúc đi, đối với mình cũng là giải thoát.”

Kỳ Minh không cam lòng nói: “Bản vương không tin, anh em nhà họ Ân cũng chỉ cam lòng là vật tầm thường trong ao, người không có tâm, đệ đệ người cũng không có sao!?”

“Giờ khắc này ở trước mắt người, chỉ có một mình Ân Sùng Húc ta.” Ân Sùng Húc ra hiệu cho thị vệ phía sau đưa kiếm lên, đưa tới tay Kỳ Minh nói, “Sở vương vẫn kiên trì... Muốn ta động thủ?”

Kỳ Minh thở phì phò, như... đã thú phát cuồng, giật Kim Mãng kỳ trên đại điện xuống——— Kim Lư cung rực rỡ lộ ra phía sau cờ hiệu.

—— “Kim Lư cung của A Hoành?” Ân Sùng Húc thất thanh hô lên tên Nhạc Hoành.

—— “A Hoành? A Hoành?” Kỳ Minh như là hiểu ra điều gì, cười to nói, “Thì ra là thế, thì ra là thế! Hoàng hậu trong miệng người, cũng là A Hoành mà người giấu kín trong lòng... Trách không được người không bị giang sơn mê hoặc... Sài Chiêu nhất định nhìn ra tâm tư của người, cho nên lúc này mới giao cho người nắm trọng binh công Lương! Sài Chiêu tâm kê thâm hậu, sao có thể thực sự tin kẻ người dung như người được, hẳn biết người trong lòng người giấu là ai, người nhất định là... Sẽ không phụ nài! Ân Sùng Húc... Người bị người ta mưu hại thành như vậy, thực sự là, ngu không ai bằng! Ngu không ai bằng!”

Hai tay Kỳ Minh siết chặt Kim Lư cung, đem hết khí lực hét lớn một tiếng, Kim Lư cung thanh thoát bị hất bẻ làm đôi, hung hăng ném xuống đất.

Đám thị vệ thấy Ân Sùng Húc có chút ngờ ngẩn, tay cầm binh khí sắc bén chậm rãi tới gần Kỳ Minh đã sớm điên cuồng, Kỳ Minh cũng không tránh né, đón mũi kiếm ngày càng gần cười ha ha: “Bản vương thật muốn mượn ông trời thêm nửa tuổi thọ, bản vương thật sự rất hiếu kỳ, trò hay tiếp theo, sẽ bắt đầu thế nào... Ha ha ha ha!”

Kỳ Minh điên cuồng cười ngừng cười, ngực bị mũi kiếm lợi hại đâm thủng, theo mũi kiếm tràn ra máu tươi Kỳ Minh chậm rãi ngẩng đầu, Ân Sùng Húc tay cầm kiếm ánh mắt nhìn chăm chăm mình, hai tay Kỳ Minh nắm chặt chuôi kiếm, nghẹn ngào nói: “Người tin ta đi... Ân đô thống tự cho là tâm ý thâm tàng bất lộ, sớm đã thành bị Sài Chiêu nhìn thấu... Hẳn dùng người... Là đã nhìn thấu người... Ân gia tiền đồ hung hiểm... Không nên... Quay về... Huy thành...”

Ân Sùng Húc trầm mặc rút kiếm ra, máu chảy đầm đìa làm người ta kinh ngạc, máu không ngừng tuôn trào từ lồng ngực Kỳ Minh, hẳn ngã xuống, tắt thở.

Ân Sùng Húc cúi người xuống nhặt Kim Lư cung đã gãy làm đôi trên mặt đất lên, nhứ chặt lông mày tràn đầy yêu thương, Ân Sùng Húc lạnh lùng liếc mắt nhìn thi thể Kỳ Minh, xoay người nhìn qua đám quân sĩ vây quanh đại điện, giờ Kim Lư cung thật cao vung tay nói: “Lương Quốc đã diệt”

—— “Lương Quốc đã diệt! Lương Quốc đã diệt!!” Binh sĩ nhảy cẫng hoan hô hô lớn, “Muôn năm! Muôn năm!!”

Ngô Tá nghe được tiếng hoan hô từ đại điện truyền tới, ngẩng cao cổ quay đầu nhìn lại, nhưng hoàng cung này thực sự quá sâu, nhìn mãi cũng không được gì...

Đại Chu, Huy Thành, phủ Định Quốc hầu.

Mục Dung nhìn Thành nhi chăm chăm, cũng thỉnh thoảng liếc nhìn Ân Sùng Quyết đã đứng trong sân hồi lâu, không biết vì sao tiểu thúc đến từ trưa, đứng cũng đã hơn nửa canh giờ mà vẫn không nhúc nhích, đứng ở trong sân cũng không nói một câu nào với đại tẩu là nàng, như là đang chờ điều gì. Mục Dung định cất tiếng hỏi mấy lần nhưng lời đến đầu lưỡi lại nuốt về.

Ước chừng lại qua thời gian một nén nhang, bầu trời truyền đến tiếng chim chóc líu ríu, Ân Sùng Quyết mới thanh tỉnh, ngẩng đầu nhìn theo tiếng chim bay trên trời.

—— “Huy Thành cũng có Sơn Ca từ phía Nam bay tới sao?” Mục Dung thầm nói, “Thực sự là kỳ lạ.”

Con Sơn Ca như là nhìn thấy người chờ đợi mình, nhào cánh dừng ở trên vai Ân Sùng Quyết, Ân Sùng Quyết lấy hạt thông sắp vỡ vụn bị nhét vào miệng Sơn Ca ra, sau đó từ dưới chân nó lấy ra một bức mật thư.

Trong phòng Mục Dung nhìn thấy mà đồ người, vội ôm con trai đặt vào trong nôi, bước nhanh ra khỏi cửa phòng nói: “Thư từ đâu tới vậy?”

“Tàu muốn tất cả mọi người cùng chết sao!” Ân Sùng Quyết không ngẩng đầu lên lạnh lùng nói, “Đại tẩu hò to lên chút đi, truyền tới tai hoàng thượng ở trong cung thì càng tốt.”

Mục Dung hốt hoảng che miệng lại, đầu lại không nhìn được nhìn mật thư trong tay Ân Sùng Quyết, thấp giọng run nói: “Là... thư của cha? Hay là... Sùng Húc?”

“Thư của cha.” Ân Sùng Quyết trấn định xem thư, sau đó vo chặt lại, khoe miệng tràn ra đắc ý, “Chúc mừng đại tẩu, đại ca... đã chiếm được Lương Đô rồi!”

—— “Nhanh như vậy sao!” Mục Dung không thể tin được tròn to mắt, “Trước hoàng thượng còn nói...”

“Người tính không bằng trời tính, là ông trời giúp Ân gia.” Ân Sùng Quyết xé mật thư ném vào ao trong sân, giấy viết thư dần dần thấm ướt rồi chìm vào đáy hồ, “Chúng ta cần rời khỏi Huy Thành, lửa cháy tới lòng mày rồi!”

“Rời khỏi...” Mục Dung nhìn con trai đang ngủ say trong phòng, “Chúng ta rời khỏi đây bằng cách nào?”

“Đêm nay, giờ Tý” Ân Sùng Quyết nhìn quanh hầu phủ nói, “Tối nay sẽ có người đến lấy rác của hầu phủ... Đại tẩu mang theo Thành nhi lặng lẽ trốn ở trong xe, tự nhiên sẽ thần không biết quỷ không hay rời khỏi Huy Thành. Chúng ta mỗi người lên xe của mình, gặp nhau ở ngoài thành, đã có người chuẩn bị xe ngựa cho chúng ta, chúng ta nhân màn đêm chạy về Tuy Thành, đợi ngày mai Sài Chiêu phát hiện... Cũng nhất định là không đuổi kịp.”

—— “Thùng rác!?” Mục Dung cả kinh nói, “Vậy đi như thế nào? Không nói đến ta và Thành nhi có nguyện ý hay không, trong hầu phủ nhiều người như vậy... Một chốc thể nào mang hết đi được...”

“Đại tẩu!” Ân Sùng Quyết quyết lạnh lùng nói, “Tính mệnh mình còn chưa quản nổi, tẩu còn nghĩ đến người khác sao? Cái gì cũng không cần mang theo, mang theo Thành nhi là được rồi! Chớ có nhìn đời bằng ánh mắt đàn bà, hồng hết!”

Mục Dung lộ vẻ tức giận im lặng, lập tức lại lộ vẻ buồn rầu, “Là người phương nào thu xếp cho chúng ta? Nếu không phải tin cậy...”

“Tẩu không cần phải để ý là ai, lúc này chỉ người đó mới giúp được chúng ta. Đại tẩu không bước chân ra khỏi nhà, tẩu có biết bên ngoài có rất nhiều người theo dõi nhất cử nhất động của mẹ con tẩu hay không—— người phương nào ra vào, đặt mua cái gì... Chẳng qua chỉ nửa canh giờ, sẽ đến hết bên tai Sài Chiêu... May mà cha sớm có trù tính, tin chiếm được Lương Đô hẳn là Sài Chiêu chưa biết... Chúng ta đánh cuộc, cũng chỉ có tối nay.” Ân Sùng Quyết hít một hơi thật sâu, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Mục Dung, thu hồi lạnh lùng nói, “Đại tẩu, chúng ta nói như thế nào cũng là người một nhà, nếu là bỏ rơi mẹ con hai người, ta sao có thể ăn nói với cha và đại ca? Tẩu tin ta lần này, sẽ không sai đâu.”

Mắt Mục Dung phấp phồng như là muốn khóc lên, chịu đựng nước nỡ nói: “Việc đã đến nước này, còn có thể làm sao! Tạm thời... Cầu ông trời thương hại mẹ con chúng ta, nhất định phải để cho chúng ta bình an nhìn thấy Sùng Húc mới tốt.”

Ân Sùng Húc nhìn Mục Dung lần cuối, cũng không quay đầu lại xoay người rời khỏi.

Huy thành, hoàng cung, Càn Khôn điện, giờ Tuất.

Sài Chiêu phê xong tấu chương, thấy đèn Càn Khôn điện vẫn sáng, mắt xám mím cười ý bảo tỷ nữ gác cửa không cần thông báo, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, thấy Nhạc Hoành chống cằm chợp mắt, bước chân cẩn thận nhẹ xuống, mới vừa chạm xuống đất, Nhạc Hoành đã bật cười khúc khích.

“Nàng già bộ ngủ hủ ta sao?” Sài Chiêu bước nhanh lên ôm vai Nhạc Hoành.

“Vừa rồi rất buồn ngủ, mới nhắm lại mắt chàng đã tới rồi.” Nhạc Hoành ôm cổ Sài Chiêu cười khanh khách nói, “Rượu đã hâm nóng xong rồi đang chờ chàng đấy.”

Sài Chiêu nhìn về phía góc phòng bầu rượu đã bốc khói nhẹ nhẹ, tản ra hương thơm dịu dịu, thấm vào ruột gan, Nhạc Hoành nâng bầu rượu lên, thay Sài Chiêu rót một chén, hít một hơi say lòng người nói: “Ồi mùi hương hấp dẫn quá, chàng không uống thì ta sẽ uống đó.”

“Không cho phép nàng uống.” Sài Chiêu nâng chén rượu lên khẽ nhấp, thích ý nói: “Rượu vốn đã ngon, từ trong tay A Hoành đổ ra, lại càng thơm hơn.”

Nhạc Hoành cười đắc chí, hai tay nâng má mắt không chớp nhìn trượng phu uống rượu, mắt cười cong cong như trăng khuyết, hết sức động lòng người.

Sài Chiêu vội uống cạn, buông chén rượu đã rỗng xuống, Nhạc Hoành muốn châm thêm rượu cho y, tay đã bị Sài Chiêu bắt lấy, dịu dàng kéo vào lòng, Nhạc Hoành ngước mắt nhìn trượng phu, nhìn về dịu dàng trong mắt y, nhất thời có chút hoảng hốt.

—— “A Hoành, nàng tính hộ trẫm, sau khi chiếm được Gia Nghiệp Quan, đánh vào Lương Đô cần bao lâu?” Sài Chiêu vuốt ve tay Nhạc Hoành hỏi.

Nụ cười của Nhạc Hoành hơi động lại ở trên mặt, ngừng một chút nói: “Gia Nghiệp Quan là thành trì quan trọng của Lương Quốc, nếu chúng ta không gặp nạn ở sông Hoài... Từ Gia Nghiệp Quan đánh tới Lương Đô... Theo ý ta, chưa tới một tháng cũng có thể.”

“A Hoành tính không sai.” Sài Chiêu thoả mãn cười nói, “Trẫm... Cũng hiểu được chỉ cần một tháng như vậy.”

“Nhưng trước theo như lời chàng nói với đại ca...” Nhạc Hoành tỉnh ngộ nói, “Thì ra chàng..”

Sài Chiêu trấn định nói: “Một tháng đã qua, nếu trẫm đánh giá không sai... Ân Sùng Húc và Ngô Tá đã đánh hạ Lương Đô...”

“Chàng hoàn toàn không tin đại ca.” Nhạc Hoành thử thăm dò nói, “Cho nên mới...”

“Trẫm tin Ân Sùng Húc.” Sài Chiêu nhìn vào mắt Nhạc Hoành, “Nhưng trẫm cũng không phải là tin tẩm lòng trung thành của hần như Vân Tu, mà trẫm tin...” Sài Chiêu dùng sức nắm tay Nhạc Hoành, “Là tình nghĩa của Ân Sùng Húc với A Hoành.”

Đôi mắt như sao của Nhạc Hoành không có tránh ánh mắt Sài Chiêu, cắn môi nói: “Chàng... Biết...?”

—— “Chữ Hoành khắc trên tên trúc... Là Ân Sùng Húc khắc.”

“Sao chàng lại biết?” Nhạc Hoành mở to mắt vô cùng kinh ngạc, “Chẳng lẽ là Vân Tu! Vân Tu đáng chết, không giữ mồm giữ miệng, cái gì cũng nói...”

“Vân Tu cũng biết?” Sài Chiêu cười ha ha nói, “A Hoành trách lầm hần rồi, Vân Tu chưa bao giờ nhắc qua với trẫm, nhưng chuyện này trẫm phải phạt nặng hần mới được, dám không báo, lỗi cũng không nhẹ.”

“Chàng nhận ra từ khi nào?” Nhạc Hoành bất chấp thay Vân Tu cầu tình, lắc tay Sài Chiêu vội hỏi.

“Nếu thực sự có lòng cũng chỉ nhìn qua là thấy thôi.” Sài Chiêu chỉ tim chính mình, “Ân Sùng Quyết đổi đãi nàng như vậy, nếu tên trúc là do hần khắc, A Hoành cứng đầu của trẫm còn có thể coi như trân bảo sao? Trừ phi đó là người khác, có lòng với nàng, nàng mới có thể dùng quý trọng, hỏi báo hần.”

Mắt Nhạc Hoành ngập lệ nóng, bóp bóp tay Sài Chiêu thăm nghr: “Không vui tý nào, chuyện gì cũng đều bị chàng nhìn ra! Còn có chuyện gì mà đến giờ chàng chưa phát hiện ra không?”

Sài Chiêu làm bộ suy nghĩ một chút, nhú mày nói: “Trẫm cũng muốn làm bộ không biết rất nhiều, nhưng nàng trong sáng như nước, trẫm không muốn xem, cũng có thể nhìn thấu...”

Nhạc Hoành đảm vai Sài Chiêu, xấu hổ nói: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Sài Chiêu khàn khàn cười ra tiếng, vội vã rót rượu nhấp một ngụm, rồi ôm lấy thê tử hướng giường đi đến..

Giờ Tý ...

Đường lớn u tĩnh, chỉ có tiếng mõ cùng bước chân của phu gõ mõ ngáp dài vang lên.

—— “Thời tiết hanh khô, cẩn thận cùi lừa! Giờ Tý đã đến...!”

Bên ngoài phủ Trung Nghĩa hầu, mấy hắc y ám vệ dựa vào thân cây, con người cảnh giác nhìn xung quanh bốn phía, phu mõ như là thường thấy những người này ngày đêm thay phiên canh giữ bên ngoài phủ Trung Nghĩa hầu, thoáng liếc mắt cũng không cảm thấy ngạc nhiên, gõ mõ chậm rãi đi qua mấy người này.

—— “Thời tiết hanh khô, cẩn thận cùi lừa! Giờ Tý đã đến!”

Ám vệ cầm đầu dụi dụi con mắt, neho mắt nói: “Giờ Tý, chờ một lúc nữa guồng nước sẽ đến Hầu phủ, lấy lại tinh thần cho ta, Vân tướng quân hôm nay vẫn nhắc nhở chúng ta, mấy ngày này phải để ý cẩn thận hai tòa hầu phủ, nhất là... Trung Nghĩa hầu.”

“Cũng theo dõi sát sao hơn tháng trời rồi.” Phía sau người nọ buồn ngủ nói, “Cũng không có chuyện gì xảy ra.”

“Không được nản chí!” Thủ lĩnh lên tinh thần nói, “Lấy lại tinh thần chút đi!”

Trong lúc nói chuyện, guồng nước đã kéo kẹt dừng ở bên ngoài phủ Trung Nghĩa hầu, phu xe vẫn là ông lão quần áo lam lũ khi xưa, đầy mặt nếp nhăn trầm mặc ít nói, thấy guồng nước tới, hạ nhân hầu phủ mở cửa hông, đem thùng đồ ban ngày dùng xong đặt lên xe.

“Có muốn đến kiểm tra chút không?” Có người chỉ vào guồng nước nói, “Hôm nay đồ bên trong thùng nhìn có vẻ nặng đấy.”

“Ngươi đi?” Thủ lĩnh chỉ vào nói, “Trời nóng bức, mấy đồ rác rưởi vứt ở đó, hay là ngươi qua nhìn đi?”

“Ta?” Người nọ rụt cổ lại, “Đêm nào cũng thu rác, xem chắc là sẽ không có vấn đề gì, bỏ đi, bỏ đi...”

Đem thùng lớn xếp lên guồng nước, cửa hông hầu phủ lại nặng nề đóng lại, ông lão phu xe lại giật cương ngựa, thay đổi hướng đi đến phủ khác trong

thành, đi qua mấy người ám vệ khẽ gạt đầu.

Tiếng bánh xe kéo kẹt càng lúc càng xa, màn đêm lại khôi phục vẻ hoang vắng.

Nơi cửa thành, quân sĩ thủ thành thấy là guồng nước mỗi đêm đi ra, thoáng nhìn một chút rồi ra hiệu mở cửa thành, ông lão “Giá” một tiếng không chút hoang mang vội vàng thúc ngựa, miệng nói: “Đa tạ quân gia, ta đi đây!”

Ân Sùng Quyết trốn trong thùng gỗ, thật dài thờ phào một hồi, lúc này mới kinh ngạc phát hiện trung y của mình đã ướt đẫm, dính trên người lúc này vô cùng lạnh lẽo.

Năm dặm bên ngoài Huy Thành.

Xe ngựa kéo kẹt chậm rãi ngừng lại, có người gõ một cái thùng gỗ, Ân Sùng Quyết nâng nắp thùng đứng thẳng dậy, tham lam thở dốc từng hơi không khí ngoại ô, cố gắng bình ổn thân thể đang không ngừng run rẩy.

——“Yên tâm, không có đuổi theo đâu.”

Dưới bóng đêm, người choàng áo kín mít trước mặt kéo xuống, lộ ra đôi mắt như sao xa, lưu luyến nhìn khuôn mặt tuần tú đầy mồ hôi của Ân Sùng Quyết cười nói.

“Tĩnh Trúc cũng là đang đánh cuộc ván này, xem ra hôm nay ông trời đứng về phía Ân nhị thiếu.” Tô Tĩnh Trúc cười nói, “Cuối cùng là chán kinh mà không hung hiểm, Tĩnh Trúc chúc mừng phụ tử Ân gia trước.”

Ân Sùng Quyết bình ổn hơi thở nhìn xung quanh, thấy guồng nước đã kéo kẹt kéo kẹt chạy đi xa, ông lão phu xe cũng không quay đầu lại. Trừ đó ra, liền chỉ còn hai người mình và Tô Tĩnh Trúc, ân sùng bí quyết kinh ngạc nói: “Đại tẩu của ta cùng cháu trai đâu? Bọn họ còn chưa tới?”

Tô Tĩnh Trúc cười lộ ra nụm đồng tiền: “Thời gian không còn sớm, Ân nhị thiếu cần phải đi, đi về... Phía Nam.”

“Mục Dung cùng Thành...” Ân Sùng Quyết run rẩy bỏ đi mấy bước, “Bọn họ còn đang ở Huy Thành?!”

Tô Tĩnh Trúc nhìn về phía Huy Thành, thản nhiên nói: “Không có ai đi đón mẹ con bọn họ, ta vốn là chỉ dự định giúp một mình hầu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139

“Cô!” Ân Sùng Quyết tức giận chỉ tay vào mặt Tô Tĩnh Trúc, “Ta không mang theo bọn họ đi thì có mặt mũi nào gặp cha và đại ca ta? Thành nhi là cốt nhục của Ân gia, cha sẽ không tha thứ cho ta!”

“Ân bảo chủ nhất định sẽ tha thứ cho ngài.” Tô Tĩnh Trúc đầy ẩn ý cười nói, “Nhất định ngài cũng sẽ vô cùng cảm kích ta, cả đời này sẽ nhớ đến ân tình của ta với ngài.”

“Ta không rõ cô đang nói cái gì!” Ân Sùng Quyết lảng tránh ánh mắt khó lường của Tô Tĩnh Trúc.

“Ngài hiểu.” Tô Tĩnh Trúc nhẹ nhàng bước đến trước người Ân Sùng Quyết, sửa vạt áo xộc xệch cho hắn, ầy một tiếng nói “Buổi tối gió lớn, Ân nhị thiếu nên cẩn thận thân thể.”

Thấy Ân Sùng Quyết nhăn mặt, ánh mắt tràn đầy khinh thường, Tô Tĩnh Trúc vỗ bờ vai hơi nhún lại của hắn, thấp giọng nói: “Mẹ con họ ở Huy Thành thì có liên quan gì tới ngài? Ân nhị thiếu đã tận lực, hai người bọn họ chân yếu tay mềm, không mang đi cũng là hợp tình hợp lý, không ai có thể trách ngài.”

“Phía Nam tạo phản, hai người bọn họ nhất định dữ nhiều lành ít!” Ân Sùng Quyết run giọng nói, “Sài Chiêu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mẹ con bọn họ...”

“Hai người bọn họ có chết cũng không kéo theo mạng của Ân nhị thiếu, ngài hoảng hốt gì chứ?” Tô Tĩnh Trúc cau mày nói, “Hai người bọn họ nếu thật bị sự bị Sài Chiêu giết... Đại ca ngài mới có thể hận Sài Chiêu thấu xương, mới có thể hạ quyết tâm ra tay! Ân Sùng Húc không quá quyết, cho dù ngài và Ân bảo chủ có ép buộc ngài ấy, chỉ sợ ngài ấy cũng sợ đầu sợ đuôi không dám ra tay. Cần để thể diện của ngài ấy mất mạng dưới tay Sài Chiêu...” Tô Tĩnh Trúc cười mỉa mai nói, “Ngài nói xem, có phải lúc đó ngài ấy nhất định phản lại Đại Chu, tự lập ngài vàng không?”

Ân Sùng Quyết lẩm bẩm nói: “Cô nói không sai... Nhưng... Mẹ con Mục Dung...”

“Chuyện này mà ngài cũng lo lắng, cũng bất an đến vậy, có thể thành đại sự sao!” Tô Tĩnh Trúc lớn tiếng ngắt lời nói, “Nếu ngài không đành lòng bỏ mặc đại tẩu và cháu mình, vậy bây giờ quay về Huy Thành đi, ta tuyệt đối không cản ngài, chỉ là lúc này đây, ngài đừng bao giờ... mong ta giúp ngài nữa!”

Khuôn mặt trẻ tuổi tuấn lãng của Ân Sùng Quyết chảy xuống lỗ luyệt mồ hôi hột, đốt ngón tay cũng sắp bị chính mình bấm nát, do dự một lúc lâu, rốt cục Ân Sùng Quyết nổi giận gầm lên một tiếng, đem tay nải mang theo hung hăng ném xuống đất, không cam lòng hai mắt nhắm chặt, một quyền đánh mạnh vào cây khô sau lưng, vết máu loang lổ.

Tô Tinh Trúc không nói gì nhìn nam tử đang nổi giận trước mắt, hài lòng cụp mắt lại.

“Từ xưa đến nay, con đường đế vương đều là máu nhuộm mà thành.” Tô Tinh Trúc lại cười nói, “Cho dù là Sài Chiêu, con đường đến điện Trạch Thiên của hắn cũng đạp lên biết bao thi thể người khác,... Mẹ con Mục Dung là người Ân gia, có thể giúp huynh đệ ngài có được nửa bên thiên hạ, coi như là chết có ý nghĩa... Sẽ không trách ngài.”

“Đừng nói nữa!” Ân Sùng Quyết cắn môi mình đến chảy máu, “Đừng nói nữa!”

Tô Tinh Trúc chỉ về hướng Tuy Thành nói: “Chuyện gì nên làm, nên giúp ta đều đã hoàn thành, còn lại... Chỉ có thể trông vào Ân gia có thể gánh nổi giang sơn Lương Quốc hay không, dùng sông Hoài làm giới tuyến chia giang sơn với Sài Chiêu... Nếu có một ngày các ngài có thể bước qua sông Hoài...” Khuôn mặt trắng nõn của Tô Tinh Trúc ửng hồng cười nói “Đó chính là... Không còn gì có thể tốt hơn.”

Ân Sùng Quyết không có đáp lại lời nàng, giắt dây cương ngựa buộc trên cây, nhảy lên lưng con ngựa mà Tô Tinh Trúc đã sớm chuẩn bị tốt cho mình, đi ra vài bước nói: “Ta sẽ không cảm kích cô, ta chỉ nhớ rõ cô thôi. Đi!”

Ân Sùng Quyết như một mũi tên thoát khỏi cung, vượt gió mà đi, không quay đầu lại.

Tô Tinh Trúc kiêu ngạo xoay người, bẻ một cành cây non trên cây cười nói: “Ta sẽ không để ngươi được như ý, ngươi thuận buồm xuôi gió thì ta không vui, ngươi luôn cảm thấy dẫn vật, ta mới thông khoái! Sài Chiêu, Sài Chiêu... Ngươi không bao giờ để ta ở trong lòng, vậy ta sẽ là con kiến gặm nhấm tim ngươi, cho ngươi đau khổ, ăn ngủ không yên! Mấy ngày nữa anh em nhà họ Ân cầm binh tự lập... Ha ha ha ha ha ha...” Tô Tinh Trúc cười đến run rẩy cả người, “Nhất định là cực kỳ thú vị, ngươi lúc nào cũng tỏ dáng vẻ lạnh như băng, nhất định khi đó sẽ giận tím mặt đi! Bên cạnh ngươi có hoàng hậu không gì là không làm không được, thì sao chứ? Một là đại ca, một là nhị ca.... Ha ha ha ha ha ha.... Thú vị, thực sự thú vị! Ta đã... Không thể chờ đợi được nữa rồi...”

Phủ Định Quốc hầu, Mục Dung ôm con trai đợi ở sau viện đến tận bình minh, cả đêm cũng không có giường nước như đã hẹn tới đón mẹ con nàng, có lúc, Mục Dung lại nghĩ em chồng của nàng đã thay đổi ý định, không đem tính mạng toàn bộ Ân gia ra đánh bạc, đổi lấy tiền đồ. Nàng muốn em nhi tử trở về nhà, nhưng bước chân thế nào cũng không nhấc nổi, trong lòng nàng càng lúc càng rét run, nàng sợ —— nàng sợ mình bị bỏ rơi, sợ giường nước đến đón mình đã bị chặn ở nửa đường, quân sĩ đến bắt nàng đang trên đường tới; nàng sợ —— nàng sợ trượng phu vốn không yêu nàng sâu đậm sẽ không địch lại được son hà mê hoặc, nàng sợ mình và nhi tử tuổi nhỏ, sắp trở thành tế phẩm của cha con Ân gia.

Nàng sợ —— nàng sợ tất cả chỉ là quyết định của Ân Sùng Quyết... Bỏ rơi mình...

Mặt trời mới mọc, tia sáng đầu tiên chiếu lên bậc thang trong hậu viện có Mục Dung đã ngủ gật, cánh tay Mục Dung buông lỏng thiếu chút nữa đánh rơi nhi tử trên tay. Cuối cùng nàng cũng cố gắng tỉnh dậy, nhìn ánh mặt trời chói mắt, ngực lại lạnh lẽo như hàn băng, tất cả đều là tuyệt vọng sợ hãi.

Trạch Thiên đại diện

Tin tức Ân Sùng Quyết không thấy tăm hơi khiến người trong triều trên dưới đều run sợ, Sài Chiêu ngồi ngay ngắn ở long y, mặt xám trầm mặc sáng như đuốc, tuy là không nói gì, lại làm cho văn võ cả triều đều không dám thở mạnh, cúi đầu kinh hồn bạt vía.

Thủ lĩnh ám vệ quỳ rạp xuống đất, cúi người vẫn không nhúc nhích, mấy người còn lại mặt xám như tro tàn, chỉ đành mặc cho số phận.

—— “May mà thế nhi Ân Sùng Húc còn đang ở phi Định Quốc hầu!” Thái phó Lạc Tân phá vỡ trầm mặc nói, “Hoàng thượng...”

Vân Tu tức giận nói: “Ân Sùng Quyết chẳng qua là không bằng cảm thù! Đại tẩu và cháu trai của mình cũng có thể bỏ mặc ở Huy Thành! Hoàng thượng nếu là trong cơn nóng giận lấy mạng hai người này, sợ là ngay cả phần mộ tổ tiên Ân gia hắn cũng không dám bước chân vào!”

“Vân tướng quân.” Thái úy Tô Thụy Thuyên hắng giọng lên tiếng nói, “Theo như ngu kiến của cự thần, Ân Sùng Quyết là cố ý bỏ mặc hai người này ở lại Huy Thành. Hoàng thượng nếu như động đến hai mẹ con này, Ân Sùng Húc sẽ kết đại thù với Đại Chu, trong tay hắn nắm trên mười vạn hùng binh... chuyện gì cũng có thể làm được...”

“Hoàng thượng vì hoàng hậu sẽ không động đến mẹ con Mục Dung.” Vân Tu không chút nghĩ ngợi nói, “Không để Ân Sùng Quyết được như ý!”

“Vân tướng quân lại sai rồi.” Tô Thụy Thuyên trấn định nói, “Nếu Hoàng thượng không hề làm gì, vẫn cung cấp nuôi dưỡng ở trong Hậu phủ... Ân gia phụ tử lại sợ gì nữa, sẽ ra tay nhanh hơn. Ân Sùng Quyết lần trốn ra khỏi thành đã là có dị tâm chiêu cáo thiên hạ, Ân gia bọn họ một khi ra khỏi công thành là không ai có thể quay đầu lại nữa... Hoàng thượng không giết con cháu Ân gia, làm sao có thể răn đe được loạn thần tặc tử?”

“Động cũng không được, không động cũng không được.” Vân Tu vội la lên, “Vậy rốt cuộc nên làm thế nào!”

Tô Thụy Thuyên không lên tiếng nữa, cúi đầu đứng thẳng như không có nghe thấy câu hỏi của Vân Tu.

Lạc Tân nuốt nước bọt nói: “Vân tướng quân, đây mới là chuyện phiền phức nhất, đón củ khoai lang bỏng tay này... Ai cũng không làm gì được. Ân Sùng Quyết đang ước gì hoàng thượng xử trí mẹ con Mục Dung càng nhanh càng tốt... Đại ca hắn Ân Sùng Húc vốn tính tình chân chất trọng tình nghĩa,

trước giờ vẫn do dự bất định, chỉ cần động vào vợ con của hần... Hần tất sẽ khởi chiến đối nghịch với hoàng thượng... Giết hay không giết... Thật sự là...”

“Hoàng thượng...” Vân Tu quỳ xuống đất nói, “Cho thần nhân mã, Vân Tu nhất định đuổi tới Tuy Thành, trói chặt Ân gia phụ tử mang về đây!”

“Mười vạn người đó!” Lạc Tân thở dài nói, “Vân tướng quân cho dù có anh dũng thiện chiến bằng vạn người, lúc này Đại Chu ta chỉ có năm vạn quân sĩ, tinh binh cường tướng đại thể đều đã đưa đi công Lương cùng Ân Sùng Húc... Làm sao có thể địch được đám loạn thần Ân gia!”

“Ngô Tá!” Vân Tu nhớ ra quát to, “Hoàng thượng, Ngô Tá vẫn trong quân...”

“Ai...” Tô Thụy Thuyên cố ý thờ dài.

Vân Tu thấy Sài Chiêu nhủ chặt mày không lên tiếng, cũng không biết có phải mình lại nói sai gì hay không, lui về phía sau một bước khép nép nói: “Hoàng thượng... Ngô Tá...”

Lạc Tân lôi kéo góc áo Vân Tu, hướng hần nháy mắt nói: “Vân tướng quân... Ngô Tá trung tâm không giả, nhưng lúc này ở trong hang địch... Ngô tướng quân có thể giữ được tính mạng hay không đã khó nói được... Nếu muốn ngăn trở bước chân phụ tử Ân gia... Sợ là... khó a...”

“Thế không phải là Ngô Tá...” Vân Tu không còn dám nghĩ, “Cũng là ngàn cân treo sợi tóc...”

Sài Chiêu chột đứng dậy, lòng bàn tay nắm chặt đầu rồng trên ghế, lớn tiếng quả quyết nói: “Ân Sùng Quyết nổi dị tâm, Ân gia phụ tử không thể giữ lại! Trẫm, nhất định sẽ tru di!”

“Hoàng thượng, có còn đường lui nữa không?” Vân Tu đầy lo lắng nhìn về mặt Sài Chiêu dò xét hỏi.

“Hành động này của Ân Sùng Quyết, đã quyết định được ăn cả ngã về không đối địch với trẫm, còn có thể có đường lui sao?” Sài Chiêu liếc mắt nhìn toàn thể chúng thần trong điện “Trẫm đã quyết sẽ ngự giá thân chinh, tiêu diệt Ân gia!”

—— “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Càn Khôn điện.

“Nhị ca... Lại làm ra chuyện như vậy...” sắc mặt Nhạc Hoành trắng bệch dựa vào ghế ngồi, “Hai ngày trước ta còn gặp hần... Hần nói mình sẽ trung tâm làm kẻ thần tử... Nhị ca thông minh, hần tất nhiên biết mình cùng mẹ con Mục Dung ở lại Huy Thành làm con tin, chỉ là ta thế nào cũng thật không ngờ, hần cư nhiên... Bỏ rơi mẹ con Mục Dung...”

—— “Nàng vẫn gọi hần là nhị ca!” ánh mắt Sài Chiêu tràn đầy vẻ lo lắng, “Ân Sùng Quyết đủ âm ngoan tàn nhẫn, tuy trẫm đã sớm nghi ngờ mưu tính của hần, lại không nghĩ tới hần tàn nhẫn như vậy, một mình thay toàn bộ Ân gia ra quyết định.”

Nhạc Hoành cắn môi nói: “Mẹ con Mục Dung, còn đang trong hầu phủ?”

“Ừm.” Sài Chiêu thấp giọng đáp, “Trọng binh canh giữ, cũng không đi đâu được.”

“Chàng dự định xử trí hai người bọn họ như thế nào?” Nhạc Hoành mở miệng hỏi.

“Xử trí như thế nào?” Sài Chiêu tức giận nhắm mắt lại, “Nàng bảo trẫm phải xử trí như thế nào! Giết hai người này, thế nhân sẽ mắng trẫm là tàn sát nữ nhân và trẻ con, là bạo quân, anh em nhà họ Ân lại càng có lợi thế. Người bên ngoài sẽ không chỉ trích hành vi bất lương của Ân Sùng Quyết, chỉ biết nhìn có bao nhiêu người chết ở trên tay của trẫm, nước cờ này đi tất bại, trẫm không thể mạo hiểm với Ân Sùng Quyết được.”

—— “Nhưng nếu là không động hai người này...”

“Cho dù là trong con giận dữ trẫm muốn giết mẹ con Mục Dung, A Hoành cũng sẽ không đồng ý.” Sài Chiêu yếu ớt nhìn về phía Nhạc Hoành, “Ân Sùng Quyết lưu lại nước cờ này, trẫm làm sao có thể hạ tay, đã không còn đường có thể đi.”

“Chàng muốn...” Nhạc Hoành kéo tay Sài Chiêu.

“Hôm nay trên triều trẫm đã quyết định.” Một tay Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành, bình tĩnh nói, “Trẫm không thể chia đôi thiên hạ với Ân gia được, trẫm sẽ ngự giá thân chinh, chinh phạt nghịch tặc.”

Lòng Nhạc Hoành lạnh toát, “Chàng đã hứa với ta... Chắc chắn sẽ không cầm quân ra trận nữa..”

“Trẫm đã hứa với nàng.” Sài Chiêu nhìn ánh mắt lo lắng của Nhạc Hoành, kéo nàng vào lòng, “Thù đoạn của Ân Sùng Quyết trong triều lúc này không ai có thể địch được, trẫm chỉ có thể tự mình lĩnh binh...”

Nhạc Hoành càng cố sức kéo tay Sài Chiêu, lắc đầu nói: “Ân Sùng Quyết tay nắm trọng binh, lại có không ít quân sĩ Lương Quốc đầu hàng, ở phía Nam chiếm hết thiên thời địa lợi... Ta vẫn cảm thấy cần bàn bạc kỹ hơn, không nên rồi loạn trước trận...”

“Không còn kịp rồi.” Sài Chiêu ngắt lời nói, “Ân gia ở Lương Quốc xây dựng gốc rễ một ngày một vững chắc, kẻ âm mưu tạo phản hành động mau lẹ,

trầm tâm ý đã quyết, A Hoành không cần khuyên nữa.”

“Thế nhưng!” Nhạc Hoành còn muốn kiên trì, tay Sài Chiêu đã bịt kín môi nàng.

“Trăm năm thiên mệnh trong tay, trăm sẽ không thua.” Sài chiêu kiên định nói, “Chỉ là trăm muốn nói với nàng, đợi trăm gặp được anh em nhà họ Ân... Tội của bọn họ không thể tha thứ... Ai cũng muốn lấy tính mệnh bọn họ. Đến ngày đó, A Hoành... nàng không nên trách trăm.”

Nước mắt trong suốt ngưng trong mắt Nhạc Hoành, nhưng không có rơi xuống.

Lương Quốc, Lương Đô, hoàng cung.

Trong hoàng cung rộng lớn không gặp bóng dáng một tỷ nữ hay thái giám nào, chỉ có quân sĩ Đại Chu sau cuộc chiến mệt mỏi nằm ngời la liệt, đã gần đến giờ Tý, quân sĩ ăn mừng tiệc rượu cũng đã say, tàn rượu vương vãi đầy mặt đất.

Ân Sùng Húc chậm rãi đi qua mỗi một góc ngách hoàng cung Lương Quốc, hoàng cung Lương Quốc xa hoa không kém hoàng cung Đại Chu, thậm chí còn hơn Đại Chu nhiều, có không ít kiến trúc của vùng đất phía Nam, càng nhìn càng cảm thấy tấm tắc ngợi khen. Đĩnh Ninh đi theo phía sau Ân Sùng Húc, nhìn xung quanh không ngừng khen ngợi: “Thù hạ đi qua phòng ngân khố của hoàng cung, Lương Quốc quả nhiên giàu có, quốc khố tràn đầy hẳn là vượt xa Đại Chu, nếu không có hoàng thượng lần này một tiếng trống khai dậy tinh thần hăng hái lệnh cho chúng ta tiếp tục công Lương, tối đa hai ba năm nghỉ ngơi hồi phục, hoàng tộc Kỳ thị tất sẽ giang sơn tái khởi.”

“Hoàng thượng mưu tính sâu xa, quyết định của người nhất định là đúng.” Ân Sùng Húc thần nhiên nói.

“Đại thiếu gia thực sự không nghĩ đến những lời trước khi chết Kỳ Minh nói sao?” Đĩnh Ninh thận trọng thử thăm dò, “Kỳ Minh đã chết, ngọc tỷ truyền quốc ngay trên tay đại thiếu gia... Tiến hay lùi... Đều dễ như trở bàn tay...”

“Im miệng!” Ân Sùng Húc mắng, “Ngươi thật to gan, còn nói nữa, ta sẽ không dễ bỏ qua như thế đâu!”

“Thuộc hạ biết sai.” Đĩnh Ninh vội vàng cúi người nói.

—— “Thì ra là Đô thống và Đĩnh tướng quân ở chỗ này!” Ngô Tả cười ha hả đi đến gần hai người này, “Lương cung thực sự là lớn, đi một lúc lâu mới tìm được hai người.”

“Ngô tướng quân tìm ta có chuyện gì sao?” Ân Sùng Húc lại cười nói.

Ngô Tả đưa thư chiến thắng đã viết xong trên tay ra: “Tin chiến thắng đã viết xong, Đô thống xem một chút là có thể gửi về báo cho hoàng thượng. Thiên hạ nhất thống là chuyện đại sự, cũng không thể làm trễ nải.”

Đĩnh Ninh căng thẳng, khe khẽ dòm ngó tin chiến thắng trong tay Ngô Tả, lui về phía sau vài bước.

Ân Sùng Húc cũng không có tiếp nhận, dễ dàng cười nói: “Không cần cho ta xem, ngươi trực tiếp sai người cấp tốc đưa tin về cho hoàng thượng là được rồi.”

Ngô Tả nhếch miệng cười, phẩy một cái tin chiến thắng trong tay nói: “Ân đô thống là hoàn toàn xứng đáng hưởng công lao bậc nhất, Ngô Tả ta đi theo ngài, cũng là tâm phục khẩu phục, hoàng thượng thấy được tin chiến thắng, đợi ngày chúng ta chiến thắng trở về, nhất định Đĩnh Quốc phủ sẽ phong thưởng không ngừng, ngày Ân gia phong vương sắp tới rồi!”

“Mượn lời tốt lành của Ngô tướng quân.” Ân Sùng Húc chân thành nói.

Ngô Tả xoay người rồi đi, đi ra ngoài mấy bước lại nghiêng đầu qua chỗ khác, vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

Giờ Tý vừa qua khỏi, một con tuần mã đã như bay chạy ra phía cổng thành Lương Đô, lính gác thành biết là người đưa tin chiến thắng về Đại Chu vội vàng mở cửa.

Tuần mã hí dài ra khỏi Lương Đô hướng phương Bắc thẳng tiến.

Chẳng qua chỉ chạy được hơn một dặm ngoài thành, tuần mã đã thảm thiết kêu sợ hãi, móng trước bị vật gì đó kẹp phải.. ngã quỵ xuống đất, người đưa tin trên lưng ngựa cũng bị hung hăng ngã xuống, còn chưa kịp đứng lên, đã bị mười mấy tên hắc y nhân vây quanh, kiếm nhuộm máu chảy ròng ròng xuống đất.

Mấy hắc y nhân tiến lên đẩy tay nài trên lưng người đưa tin ra, rút thư hàm bên trong ra đưa cho một tử cao lớn nhất, nam tử kia gạt khăn che mặt, lộ ra hàm râu quai nón, một đôi mắt sâu khiến người ta bất an.

—— “Đại thiếu gia quả nhiên vẫn là không có nghe lời bảo chủ, cho nên mới chiếm được Lương đô đã vội vã gửi tin chiến thắng ngay trong đêm... Bảo chủ mời xem!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Ân Khôn gợn tay tiếp nhận tin chiến thắng, nương theo ánh trăng mờ ảo liếc mắt đảo qua, xong liền bóp chặt lại, trầm giọng nói: “Bản tính Sùng Húc chân chất ôn hoà, thực sự khó thành nghiệp lớn, khó thành nghiệp lớn!”

“Cũng may bảo chủ sớm đã ngờ tới chuyện như vậy, có bảo chủ ở đây, đại sự mới có thể thành.” Lại có người nói.

Ân Khôn vuốt râu châm chọc nói: “Lúc này thiên thời địa lợi, chỉ chờ Sùng Quyết đưa mẹ con Mục Dung tới đây... Người cùng một chỗ, đại sự tất thành!”

Đại Chu, bên ngoài phủ Định Quốc hầu.

“A Hoành tỷ tỷ.” Bích Nhi lôi kéo góc áo Nhạc Hoành khiếp sợ nói, “Chúng ta cứ như vậy ra khỏi cung, nếu là hoàng thượng biết...”

“Hoàng thượng sẽ không ngăn cản ta tới gặp Mục Dung.” Nhạc Hoành mặc hoàng sam, mái tóc được cài bằng một chiếc trâm ngọc màu trắng, mới nhìn thì thấy chẳng khác gì so với mấy năm trước đây, Nhạc Hoành ngẩng đầu nhìn tám biển ghi Phủ Định Quốc hầu, cúi đầu buông tiếng thở dài, “Đi thôi.”

Bên ngoài phủ Định Quốc hầu rộng lớn toàn bộ là thị vệ thân tín của Sài gia, mấy người thủ lĩnh nhận ra Nhạc Hoành, kinh hoàng đang muốn quỳ xuống, Nhạc Hoành đã gợn tay lên lắc đầu, “Mấy vị tướng quân không phải sợ, Bồn cung... Tới gặp cố nhân mà thôi, chẳng qua là nói mấy câu, sẽ không làm ảnh hưởng đến các vị đâu.”

“Nương nương...” Người cầm đầu lộ vẻ khó xử, “Hoàng thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý ra vào phủ Định Quốc hầu...”

Nhạc Hoành khẽ trợn mắt hạnh, mấy người nọ hai mặt nhìn nhau chẳng biết nên làm thế nào cho phải, Phong Bích Nhi chống thắt lưng nói: “Hoàng hậu đi gặp cố nhân, chẳng lẽ hoàng thượng cũng giận nương nương sao?”

—— “Nương nương xin mời.” Thủ lĩnh run một cái chặn lời nói.

Nhạc Hoành rảo bước tiến lên cánh cửa phủ Định Quốc hầu, nghiêng người nói: “Hai ngày nay Mục Dung thế nào?”

—— “Nương nương đi gặp... Liền sẽ biết.”

Trong viện, mấy vú em nghe bên ngoài động tĩnh, đều là sợ đến trắng bệch mặt, sợ là binh sĩ tới bắt toàn bộ mọi người trong phủ, thấy hai nữ tử chậm rãi đến gần, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, tay ôm ngực khẽ trấn an nhau.

Buồng trong, tiếng trẻ con khóc không ngừng, Nhạc Hoành nghe thấy tiếng khóc kia đã khàn khàn, nhưng cũng không thấy có người dỗ dành, nhú mày chất vấn mấy người canh giữ bên ngoài nói: “Tiểu thiếu gia đã khóc đến khàn tiếng, sao không đi xem thế nào hả, các người làm việc như vậy sao!”

Mấy vú em đều là theo Mục Dung từ Ân Gia Bảo tới, thấy người đến gần là Nhạc Hoành, người này nôi đuôi người kia quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu hô: “Nương nương thứ tội, nương nương thứ tội! Nô tỳ cũng không đành lòng để tiểu thiếu gia khóc thành như vậy, chỉ là... Phu nhân không muốn gặp người bên ngoài, đã hai ngày nay, nô tỳ chỉ cần đi vào liền bị đánh văng ra ngoài, hai ngày nay phu nhân chưa có cơm nước gì... cứ ngồi ngây ngốc... Ai cũng không được vào!”

Nhạc Hoành chợt cảm thấy thê lương, lắc đầu nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, buồng trong tối đen, tĩnh lặng, Mục Dung ngồi dựa trên giường nhỏ, Ân Nghiệp Thành nằm trong nôi khóc lớn, nhưng không thể kéo lại sự chú ý của Mục Dung.

Nhạc Hoành nhìn bóng lưng Mục Dung, lại không biết phải mở miệng nói gì.

Nhạc Hoành chậm rãi đến gần Ân Nghiệp Thành, vươn tay muốn ôm lên, ngón tay còn chưa kịp chạm được, Mục Dung đã vội cướp lấy Thành Nhi, chăm chú ôm vào trong lòng, phần hận nhìn chằm chằm Nhạc Hoành nói: “Không được đụng vào hài tử của ta!”

—— “Đại tẩu...”

“Đừng gọi ta là đại tẩu.” Mục Dung dùng sức ôm lấy Thành Nhi, hai mắt thâm đen hiện lên toàn bộ thống khổ mấy ngày qua, thê lương nói, “Cô định tới cướp nhi tử của ta, cô cắt đi! Cút ra ngoài!”

Phong Bích Nhi vốn định răn dạy nàng vài câu, nhưng lời đến khóe miệng còn chưa nhấn tâm nói ra, đi tới cạnh cửa đóng cửa lại, mắt hạnh nhìn hai mẹ con trên giường, lòng cũng sầu não.

“Không ai có thể cướp đi con của tẩu, không ai có thể làm bị thương mẹ con tẩu.” Nhạc Hoành dịu dàng nói, “Ta tin tẩu không biết gì cả, Ân Sùng Quyết suy tính thận trọng, nhất định là gạt tẩu và đại ca làm ra chuyện này. Đại tẩu cũng là bị Ân Sùng Quyết liên lụy, không có tội gì cả.”

“Cô sai rồi.” Mục Dung lạnh lùng nhìn Nhạc Hoành nói, “Ân Sùng Quyết có nói cho ta biết dự định của hắn, hắn dự định rời khỏi Huy Thành, ta từ lâu

đã cảm kích, chỉ là ta và Thành Nhi không có bản lĩnh rời khỏi mà thôi. Nhạc Hoàn, bản tính chúng ta không hợp, ta không cần cô thương hại gì cả.”

Mục Dung vẫn kiêu ngạo giống như quá khứ, cho dù sinh tử của bản thân đang nằm trong tay người khác, ánh mắt cũng không có sự khiếp sợ của người bình thường gặp phải tình huống này. Nhạc Hoàn biết, trong lòng Mục Dung sợ chết, chỉ là, nàng ta luôn thù hận chính mình, cho nên nàng ta thà chết cũng sẽ không tỏ ra yếu kém quỳ gối trước mình.

“Đại tẩu một thân nữ tử, Thành Nhi còn chưa đầy một tuổi, hai người có thể mưu tính cái gì?” Nhạc Hoàn vẫn là thấp giọng nói, “Ta đến chỉ là muốn nói cho tẩu biết, hoàng thượng sẽ không lấy tính mệnh mẹ con hai người...”

“Buồn cười!” Mục Dung chợt ngắt lời nói, “Hắn không giết chúng ta, bắt quả là sợ thế nhân nói là bạo quân tàn sát phụ nữ và trẻ con. Hắn hận chồng ta cùng tiểu thúc tận xương, làm sao có chuyện không muốn giết ta và Thành Nhi cho hả giận? Hắn không làm, không có nghĩa là hắn không muốn làm. Nhạc Hoàn, ta sẽ không cảm ơn ý tốt của cô, cô đi đi... Ta vừa nhìn thấy cô, đã cảm thấy phiền chán, từ lần đầu tiên thấy cô, ta đã ghét cô, từ trước tới giờ, loại cảm giác này chưa từng thay đổi.”

——“Người đàn bà này!” Cạnh cửa, Phong Bích Nhi nhin không được đập cửa nói, “Kê không có lương tâm, nương nương có ý tốt đến thăm cô, sợ rằng cô không ra ngoài được sẽ không được chăm sóc chu đáo, cô không cảm kích đã đành, còn được đà lấn tới giận giữ với nương nương nhà ta. Nèn mặc kệ hai người mới phải!”

Mục Dung thấy một nha đầu 15, 16 tuổi cũng tức giận hung dữ với mình, chút kiên cường cuối cùng cũng vỡ nát, nháy mắt một cái nước mắt lăn xuống, ô ô khóc ra tiếng.

Phong Bích Nhi đang chuẩn bị sẵn tay mắng thêm vài câu, thấy Mục Dung khóc lên, không biết phải làm sao liền lùi về phía sau Nhạc Hoàn hoảng sợ nói: “Nương nương... Nàng ta...”

Nhạc Hoàn đến gần Mục Dung đang nức nở không ngừng, hai tay ôm lấy Thành Nhi, thấy mặt nó đầy nước mắt cũng đau lòng, lo lắng dỗ dành nói: “Thành Nhi đừng khóc, đừng khóc...”

Mục Dung không có đoạt lấy con trai, vô lực dựa vào mép giường lạnh như băng, vành mắt sưng đỏ tràn đầy tuyệt vọng.

Thấy Thành Nhi dần ngừng khóc, Nhạc Hoàn cẩn thận đưa nó đến tay Phong Bích Nhi, nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh Mục Dung, thấp giọng nói: “Ân Sùng Quyết hẳn là đã tới phía Nam... Bỏ lại mẹ con hai người, ta tin chắc chắn đây không phải ý của đại ca.”

Hai mắt Mục Dung vô thần, “Sùng Húc sẽ không bỏ mẹ con chúng ta, tuyệt đối sẽ không. Trong lòng chàng có ta, ta biết.”

“Ân Khôn cùng cha tẩu tích góp lực lượng từng chút một hơn mười năm, đã tâm bưng bưng tẩu hẳn là biết, Ân Sùng Quyết giống tính Ân Khôn, bọn họ làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy ta không cảm thấy lạ gì.” Nhạc Hoàn nói với Mục Dung, “Nhưng tính đại ca ta và tẩu đều biết, đại ca chắc chắn sẽ không là kẻ bạc tình, đại ca dù là mất đi tất cả, cũng không muốn mất đi hai người.”

Đôi mắt vô thần của Mục Dung xẹt qua một tia hy vọng, bị ai nói: “Từ nhỏ là ta quán lấy chàng, có thể gả cho chàng cũng là ta cầu xin mấy năm phụ thân mới nói thành việc này... Nhưng ta chẳng bao giờ hối hận, gả cho Sùng Húc, cho dù chết, ta cũng sẽ không hối hận.”

——“Sẽ không chết.” Nhạc Hoàn đè lại bàn tay Mục Dung lắc đầu nó, “Cũng sẽ không chết.”

Mục Dung ngẩng đầu nhìn Nhạc Hoàn, do dự không hiểu nói: “Ân Sùng Quyết gây ra tội không thể tha, chỉ cần nhìn tấm gương Lý Trọng Nguyên là biết.. miệng cô nói không chết, sợ là sống không bằng chết đi.”

Nhạc Hoàn hít một hơi thật sâu nói: “May mà binh lính dưới tay đại ca còn chưa có chống lại hoàng thượng, đại ca trước đó không biết chuyện gì hết, cho dù Ân Sùng Quyết phạm vào tội không thể tha thứ, nhưng cũng không nhất định sẽ gây họa tới cả nhà, tất cả... Cũng còn có đường lui.”

——“Đường lui?” Khuôn mặt Mục Dung tràn đầy khí sắc, “Ân Sùng Quyết có ý đồ mưu phản, nghe nói hoàng thượng cũng định ngự giá thân chinh chinh phạt Ân gia... Như vậy, còn có đường lui sao?”

“Hoàng thượng tức giận dự định ngự giá thân chinh, đó là chuyện của ngày mai” Nhạc Hoàn nói, “Nhưng trong mắt của ta, trận chiến này có thể có có thể không, đao kiếm không có mắt... Tẩu cũng không muốn trượng phu của mình có gì sơ xuất, dù sao... Ân Sùng Quyết mưu mô khó lường.. Hắn sẽ cam nguyện dâng tất cả cho đại ca, mình chỉ là thân áo vải sao, chính hắn... không có dục vọng gì sao?”

Lòng Mục Dung lạnh toát, thân thể không ngừng run rẩy, chợt dùng sức kéo áo Nhạc Hoàn, thấp giọng run run nói: “Ta và Sùng Húc không cầu mong gì cả, chỉ cần bình an suốt đời... Nhạc Hoàn, cô phải hứa với ta, đảm bảo cho cả nhà chúng ta được bình an!”

Nhạc Hoàn thấy Mục Dung có chút xuống nước, trong lòng cũng có chút an ủi, trấn an nói: “Đại ca tất nhiên cũng nghĩ như vậy, chỉ cần đại ca biết mẹ con hai người mạnh khỏe không lo, nhất định là có thể nghĩ thông suốt. Đại ca là Đô thống do đích thân hoàng thượng phong, hồ phù ở trên tay đại ca, chỉ cần đại ca không muốn động thủ, Ân Khôn và Ân Sùng Quyết cũng không làm gì được!”

——“Muốn ta làm gì?” Mục Dung vội vàng nói, “Ngày mai... Không thể cản lại rồi!”

Nhạc Hoàn suy nghĩ một chút nói: “Tẩu và đại ca có thứ gì ... không thể rời không? Còn có chuyện gì làm tin không? Chính là... Đại ca thấy được đồ vật, nghe lời nói, là có thể xác định mẹ con hai người bình yên vô sự, mà không phải là bị người khác hiếp bức?”

Mục Dung hơi sững sốt, dừng một lúc lâu cũng không nói ra được cái gì. Một bên Phong Bích Nhi không nhẫn nại được nói: “Ai nha, thực sự là bức người ta nha! Chính là... Tin vật đính ước, chuyện riêng tư khuê phòng... Chuyện này cũng không có?”

Nhạc Hoành cup mi suy tư, Nhớ chiếc khoá đồng tâm mình tặng Mục Dung và Ân Sùng Húc trước ngày đại hôn của hai người... Nhạc Hoành đang định hỏi Mục Dung xem chiếc khoá đồng tâm kia có ở bên Mục Dung không, Mục Dung đã bình tĩnh nói, “Chờ đã!”

Vừa nói, Mục Dung gơ tay sờ bút tóc của mình, rút ra một cây trâm bạch ngọc. Nhạc Hoành nhìn thật kỹ, nhận ra đây là chiếc trâm ngọc ngày Ân Sùng Húc mới tới Vân Đô liền chọn cho thê từ.

—— khoá đồng tâm kia...? Nhạc Hoành nổi lên nghi ngờ, miệng khẽ khép lại.

“Đây là đồ Sùng Húc mang về cho ta từ Vân Đô.” Mục Dung đưa cho Nhạc Hoành nói, “Chàng nói, chàng nói... chàng rất thích chiếc trâm ngọc này, mong ta cũng như là bạch ngọc ôn nhuận...” Mục Dung nói, khóe môi có chút tự giễu, “Trách ta từ nhỏ bị người nhà chiều hư... Nam nhân hẳn là đều không thích nữ nhân ương ngạnh điều ngoa đi.”

Thấy Nhạc Hoành không đáp lại mình, Mục Dung đem trâm ngọc nhét vào tay Nhạc Hoành, “Sùng Húc không nói nhiều, thường ngày đều mang dáng vẻ âm trầm... Ta thích đồ trang sức hoa lệ, cây trâm này làm gì có chút gì ta thích chứ? Sùng Húc nói, chàng thích... Ta liền mỗi ngày đều mang, mong muốn hẳn mỗi ngày thấy cũng có thể vui mừng... Sùng Húc hiếm khi có lúc vui vẻ...” Mục Dung nói liên miên, khóe mắt nổi lên nước mắt, chột có chút nghẹn ngào.

Nhạc Hoành nắm chặt trâm ngọc, để lại tay Mục Dung nói, “Đại tẩu yên tâm, ta hứa với tẩu, có thể giữ lại, ta nhất định giữ được!”

Mục Dung nhìn về phía Phong Bích Nhi đang ôm Thành Nhi, cúi đầu nói: “Ta cũng không muốn tin cô, ta mặc dù thật sự không thích cô, nhưng từ lúc cô tới Tuy Thành, cũng chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với ta... không thích chính là không thích... Hôm nay ta cho dù không tình nguyện, nhưng người có thể tin, cũng chỉ có Nhạc Hoành cô.”

Nhạc Hoành đứng lên, ôm Thành Nhi qua, đem đứa bé xinh đẹp đặt vào trong nôi, nhìn Mục Dung nói: “Đại tẩu coi như là vì Thành Nhi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Tên đã trên dây

Mục Dung nhìn bóng Nhạc Hoành rời đi, lồng ngực co giật đau nhức.

Lương Quốc, bên ngoài Lương Đô.

Ân Khôn cũng không có vội vã tiến vào Lương Đô răn dạy Ân Sùng Húc, ông vẫn nhìn về hướng hoàng cung Đại Chu, ông đang đợi khi từ ngoạn ngoạn mà lợi hại của mình Ân Sùng Quyết cùng con dâu và cháu nội, khi tất cả mọi người mạnh khỏe đứng ở trước mặt trường tử, ông mới nắm chắc rằng sẽ thuyết phục được đứa con trai chân chất mà cổ chấp của mình, Ân gia đã không có đường lui, chỉ có —— thẳng tay đánh một trận!

Sau ba ngày, tiếng vỗ ngựa linh tinh dồn dập từ phía Bắc chạy đến, trong rừng rậm, Ân Khôn chớp mắt có chút kinh động, thẳng người lên nhìn ánh trăng trên cao vui mừng nhắm hai mắt lại —— “Sùng Quyết, nhất định là Sùng Quyết!”

—— “Nhị thiếu gia! Thực sự là Nhị thiếu gia đã trở về!”

“Ô!” Ân Sùng Quyết túm chặt cương ngựa dừng bước, mấy ngày xóc nảy khiến cho nam tử trẻ tuổi tuần tú giờ đây mặt đầy bụi bặm, trên cằm râu cũng đâm ra tua tủa, màu da hơi đen dính bọt nước, nhưng cặp mắt đầy tinh quang vẫn không chút nào thay đổi.

Ân Sùng Quyết thấy phụ thân, nhảy xuống ngựa chạy vài bước đến gần ông, dừng một chút viền mắt chột phấp hờn, hai đầu gối thẳng tắp quỳ trên mặt đất, cúi đầu bất động.

Ân Khôn vỗ vai hắn, trầm mặc chỉ trong chốc lát thấp giọng nói: “Sùng Quyết khổ cực rồi, đứng lên cùng cha nói chuyện.”

“Sùng Quyết... Không dám.” Ân Sùng Quyết mang theo hồi hận nức nở nói, “Sùng Quyết phạm vào sai lầm lớn, không dám cầu cha cùng đại ca tha thứ...”

Ân Khôn thấy phía sau đã không còn bóng người, nghĩ thoáng qua hít vào một ngụm khí lạnh, run giọng nói: “Mục Dung... Thành nhi... đâu rồi?”

“Cha...” Ân Sùng Quyết bị ai nói, “Sùng Quyết vô năng, không thể mang đại tẩu và Thành Nhi đi cùng! Sài Chiêu sai quân canh giữ hai toà hậu phủ như thiên lao, Sùng Quyết nghĩ đủ mọi cách nhưng đều không thực hiện được, con có thể chạy khỏi Huy Thành đã là may mắn, đại tẩu cùng Thành Nhi... con thật sự là... không thể mang đi... Cha... Đại ca chắc chắn sẽ không tha thứ cho con! Sùng Quyết tự biết nghiệp chướng nặng nề... Cha và đại ca có oán hận con thế nào con cũng không có lời nào để nói!”

Tráng sĩ Ân gia nghe tin Mục Dung và Ân Nghiệp Thành còn đang ở Huy Thành sắc mặt đều đại biến, hai mặt nhìn nhau không dám lên tiếng, mấy người gan lớn cẩn thận nhìn thân thể có chút run rẩy của Ân Khôn, sợ hãi trấn an nói: “Bảo chủ, cẩn thận thân thể, ngài chớ nên nổi giận!”

—— “Cha!” Ân Sùng Quyết đang quỳ dưới đất bò tới gần Ân Khôn, “Sùng Quyết vô dụng, Thành Nhi là cốt nhục của đại ca, cũng là trưởng tôn Ân gia! Sùng Quyết để cháu ở lại Huy Thành, thật sự là tội không thể tha thứ, cha... Sùng Quyết đáng chết!”

“Con không đáng chết!” Ân Khôn thở dài một tiếng giữa đầu cả giận nói, “Đáng chết là Sài Chiêu! Nếu hấn dám đụng đến tôn nhi của ta, Ân Khôn ta nhất định chém hấn thành muôn mảnh!”

Khuôn mặt cúi gập của Ân Sùng Quyết thoáng thoải mái, trong miệng vẫn bị ai nói: “Sài Chiêu lòng dạ ác độc tàn nhẫn, mẹ con Mục Dung sợ là dữ nhiều lành ít... Cho dù Sài Chiêu sợ thiên hạ bêu danh không giết phụ nữ và trẻ em... Chúng ta sợ rằng cũng khó có thể nhìn thấy hai người bọn họ... Cha... Sùng Quyết không nên bỏ mặc mẹ con tẩu ấy, cho dù bị giam lỏng ở Huy Thành không có ngày ngóc đầu dậy, cũng không nên bỏ mặc hai người họ..”

“Nếu con cùng hai người họ cùng tiến cùng lùi ở lại Huy Thành thì con không còn là nhi tử của Ân Khôn ta.” Ân Khôn lớn tiếng ác độc nói, “Cũng uống phí cha nhiều năm qua kỳ vọng ở con. Con một mình rời khỏi, không có sai!”

Khoé môi Ân Sùng Quyết cong lên nụ cười thoả mãn, nhưng vẫn làm bộ không nhúc nhích, mớ hồ còn có tiếng khóc nức nở.

Ân Khôn kéo Ân Sùng Quyết đã quỳ thật lâu dậy, thấy khoe mắt hấn lóe nước mắt, nhũn mảy không vui nói: “Nam nhi sao lại rơi lệ, cha không muốn thấy bộ dáng này của con, việc đã đến nước này, cũng là mệnh số của Mục Dung và Thành Nhi.. Không trách con.”

“Cha...” Ân Sùng Quyết lã chã nói, “Cho dù cha không trách con, đại ca bên kia...” Ân Sùng Quyết liếc mắt nhìn Lương Đô cách đó không xa, “Bỏ mặc vợ con huynh ấy không để ý... Đại ca cả đời này sẽ hận con...”

“Nó dám?” Ân Khôn vung vạt áo đầy khí phách nói, “Thời buổi loạn lạc, nên giữ hay bỏ, Ân gia ta cả trăm năm mới có một cơ hội này, nếu bỏ qua, đến chết cũng không còn cơ hội thứ hai, nửa bên thiên hạ có thể nằm trong tay Ân gia ta, cũng không phải không có khả năng sau này đánh lại Đại Chu nhất thống thiên hạ, con đường đế nghiệp của Ân gia ngay trước mắt cha con ta, làm sao có thể buông tay? Sùng Quyết con nói xem có đúng hay không!”

Ân Sùng Quyết cúi mặt xuống không có mở miệng, Ân Khôn vỗ vai hấn, hung hăng nhìn khuôn mặt hấn: “Bỏ lại Mục Dung và Thành Nhi quả là nỗi đau lớn, nhưng so với đại nghiệp thì không là gì cả, có thể còn sống, Sùng Húc còn trẻ, Mục Dung với nó mà nói cũng chỉ là người cũ, đau đớn rồi cũng sẽ qua, chỉ có... Thành Nhi...” Ân Khôn lại buông tiếng thở dài, “Mà thôi! Mà thôi! Đến Lương Đô gặp đại ca con, cha sẽ khuyên nó...”

” Sùng Quyết... trông cậy cả vào cha.” Ân Sùng Quyết nói thật nhỏ, “Chỉ là hổ phù ở trên tay đại ca... Tất cả, cũng còn phải do đại ca quyết định.”

“Việc đã đến nước này, nó đã không có lựa chọn nào khác.” Ân Khôn vuốt râu nói, “Cho dù nó không muốn ủng hộ binh tự lập, dã tâm của Ân gia Sài Chiêu đều đã nhìn thấy, Ân gia quay về Đại Chu chỉ còn một con đường chết. Đại ca con sẽ không nỡ nhìn chúng ta đi chịu chết.”

“Đó chính là hay nhất.” Ân Sùng Quyết gạt đầu phụ họa nói, “Ép tới đường cùng... Đại ca không làm cũng phải làm... Cha có thể nghĩ xem, chúng ta nên khuyên bảo đại ca thế nào không? Đại ca là người có chấp, sợ là... Khó có thể thuyết phục.”

“Sùng Húc không quả quyết.” Ân Khôn chắc chắn nói, “Điều ta không thích nhất ở nó chính là trước giờ không được quyết đoán như con, nhưng lúc này đây... Bản tính nhu nhược của nó cũng là thứ giúp chúng ta có thể không chế được... Cha đã nghĩ ra biện pháp tốt, đợi chúng ta vào Lương Đô... Đại sự tất thành!”

Phương Đông mặt trời mới mọc, ánh trắng mờ đi, ánh sáng vàng nhạt chiếu vào khuôn mặt cha con họ Ân, dừng ở vẻ mặt hai người.

Đại Chu, Huy Thành, hoàng cung, cung Trường Nhạc.

—— “Cây trăm bạch ngọc này!” Vân Tu có chút ngạc nhiên nhìn đồ vật trong tay Nhạc Hoàn, “Có thể khuyên Sùng Húc bỏ đi nửa giang sơn trong tay? Hoàng hậu đang đùa Vân Tu sao?”

Nhạc Hoàn không đáp lại Vân Tu, cầm cây trăm bạch ngọc đưa đến trước mặt Sài Tĩnh, “Trường công chúa còn nhớ cây trăm này không?”

Sài Tĩnh nhận lấy nhìn thật kỹ, gạt đầu nói: “Ta vẫn nhớ. Ở Vân Đô —— đây là thứ chính tay chọn hộ cho Ân Sùng Húc, còn cài thử vào búi tóc của hoàng hậu để so sánh, là bạch ngọc thượng phẩm khó mà có được.”

Nhạc Hoàn khẽ vuốt ve bạch ngọc lạnh lẽo, “Mục Dung nói, đại ca rất thích cây trăm này..”

“Thích cây trăm này nhưng không phải chủ nhân cây trăm này!” Vân Tu nghiêng đầu khinh thường nói, “Theo như ta thấy, cứ theo lời hoàng thượng, dẫn quân về phía Nam, đánh cho người họ Ân không còn một mảnh giáp.”

Vân Tu liên miên nói một mình không ngừng, Sài Tĩnh trầm tĩnh nhìn bàn tay Nhạc Hoàn đang vuốt ve cây trăm, chợt như là hiểu ra điều gì, nhớ lại chuyện ngày xưa, Sài Tĩnh kéo tay Nhạc Hoàn mở to mắt hạnh, “Thì ra là thế... Thì ra là thế!”

“Cái gì?” Vân Tu không hiểu nói, “Cái gì thì ra là thế? Thì ra cái gì?”

Sài Tịnh rút trăm ngọc từ tay Nhạc Hoành ra, lắc đầu với Nhạc Hoành nói: “Không được! Ta không đồng ý, hoàng thượng cũng tuyệt đối không đồng ý cho hoàng hậu đi mạo hiểm, hoàng thượng cho dù có chia đôi giang sơn cũng tuyệt đối sẽ không cho phép hoàng hậu mang theo cây trăm này đi gặp Ân Sùng Húc, tuyệt đối không thể!”

“Trưởng công chúa trải qua nhiều gian khổ hẳn biết đại chiến đều máu tanh.” Nhạc Hoành nói, “Công Lương đã hao tổn quốc khố rất nhiều, lực lượng dưới trướng hoàng thượng cũng không đủ để đối kháng với Ân gia, nếu liều mạng, may mắn thì thắng... nhưng hao tổn khó mà nói được...”

Mất Sài Tịnh buồn rầu nói: “Con dân gian khổ, tướng sĩ mệt mỏi... Nếu không phải ép buộc, ai còn muốn mặc giáp ra trận? Nhưng hành động này thực sự quá mạo hiểm... Bản cung sẽ không đồng ý, hoàng thượng thâm tình với tâu, có nói cũng không được...”

Vân Tu định chen lời mấy lần, cũng đều không thể nói rõ, rốt cục vội la lên: “Hoàng hậu và công chúa đang nói gì vậy? Sao mà Vân Tu nửa câu cũng nghe không hiểu? Mạo cái gì hiểm? Chiến tranh chính là chiến tranh, chỉ cần còn có ông nội Vân Tu ta ở đây, phụ tử Ân gia đừng có ý định dòm ngó giang sơn của hoàng thượng!”

—— “Nếu có thể không thấy máu, không chiến tranh thì thế nào?” Nhạc Hoành nhú mày nhìn Vân Tu hỏi, “Vân Tu có bằng lòng cùng ta thử một lần hay không?”

“Đương nhiên rồi!” Vân Tu vỗ tay hoan nghênh vui vẻ nói, thấy Sài Tịnh nháy mắt với mình, phát tay hoàn toàn thất vọng, “Công chúa không biết rồi, trên đường công Lương, hoàng hậu lặng lẽ dẫn theo ta đi đến dưới thành Kinh Châu, chỉ một mũi Kim Vũ tiễn đã có thể gọi tướng thủ thành Phiên Vinh ra gặp mặt, chẳng qua chỉ nói mấy câu đã không đánh mà thắng bắt được Kinh Châu. Từ sau lần đó, Vân Tu ta khâm phục hoàng hậu sát đất, không có gì là hoàng hậu không làm được cả. Hoàng hậu nói có thể không thấy máu, không gây chiến, ta tự nhiên sẽ tin!”

“Ai!” Sài Tịnh cảm tức cau mày nói, “Kẻ ngu si, nguoi thật là khờ!”

Nhạc Hoành nhìn dáng điệu thơ ngây của Vân Tu, cười nói: “Nguoi chính là nguyện ý theo ta?”

“Đương nhiên nguyện ý!” Vân Tu không chút nghĩ ngợi nói, “Ta đã sớm nói, cuộc đời này cam nguyện chấp tiễn cho hoàng hậu mà, đi làm chuyện tốt như vậy, sao có thể thiếu Vân Tu được?”

—— “Vân Tu...” Sài Tịnh còn muốn nói gì đó, Nhạc Hoành đã kéo góc áo nàng, hướng nàng lắc đầu.

“Vân Tu.” Nhạc Hoành đứng dậy nhìn hần nói, “Ngày mai, theo ta lặng lẽ đi về phương Nam. Ta muốn gặp một người.”

“Lặng lẽ đi về phương Nam...?” Vân Tu sững sờ nói, “Ta... và hoàng hậu thôi sao? Hoàng thượng không biết?”

“Chỉ có hai chúng ta.” Nhạc Hoành dùng ngón tay áp lên miệng, đầy bí mật nói, “Đi Lương Quốc.”

“Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu.” Sài Tịnh ngắt lời nói, “Bản cung cũng không thể tro mắt nhìn...”

“Trưởng công chúa không cần lo lắng.” Nhạc Hoành cup mắt xuống khẽ nói, “Ta đã hạ quyết tâm, tự nhiên là nắm chắc phần thắng.”

“Bản cung sợ tâu... Đi vào Lương Đô, sẽ khó mà đi ra!” Sài Tịnh kéo tay Nhạc Hoành, ánh mắt đầy hàm ý.

“Ngoại trừ Sài Chiêu, không ai giữ Nhạc Hoành ta được.” Nhạc Hoành quả quyết bước ra khỏi phòng, “Trưởng công chúa nhất định phải thay ta giữ bí mật, ngày mai... Ta nhất định sẽ xuất cung trước Sài Chiêu! Chẳng thấy ta rời khỏi, chắc sẽ giận tím mặt, đến lúc đó, trưởng công chúa nhất định phải thay ta khuyên nhủ chàng không dẫn binh đi, nhất định phải chờ ta trở lại.”

Nhạc Hoành đi ra ngoài phòng, buồng trong chỉ còn Sài Tịnh và Vân Tu hai người đối diện nhau không nói gì. Vân Tu khiếp sợ cắn mu bàn tay, nhìn về mặt trăm tư của Sài Tịnh, thử dò xét nói: “Công chúa... Ta có chút vướng về, có phải là... Lại nói sai gì không?”

Sài Tịnh giận luyên thép không thành trọn mắt lườm Vân Tu buồn bực nói: “Trước nguoi còn nói sẽ ở Trường Nhạc cung trồng hoa Mạn Đà, lần này không phải bỏ đi một mạch sao? Hoa nở hoa tàn, nếu như lúc nguoi trở lại hoa mạn đà đã tàn thì sao... Chuyện đó cùng với nhu nhược hèn nhất thì có khác gì!”

Vân Tu cắn tay mình đến dấu răng sâu hoắm, nhưng lại không thấy đau, nháy mắt định thần nhìn Sài Tịnh, chợt cười hì hì nói: “Công chúa... Cũng tin Mạn Đà sẽ nở hoa sao?”

Sài Tịnh cảm giận đứng dậy nắm chặt cốc trà trên bàn, giống như là muốn ra sức bóp nát vậy, lại nặng nề đề xuống nói: “Bản cung là sợ, hoàng thượng biết nguoi mang hoàng hậu một mình xuất cung, trở về sẽ không buông tha nguoi! Đến lúc đó nguoi bị giam tiền thiên lao, Bản cung cũng không giữ được nguoi...” Sài Tịnh thấy Vân Tu cười ngây ngốc nhìn mình đến mức đỏ cả mặt, cả giận: “Nguoi nhìn Bản cung làm gì! Hoàng thượng coi hoàng hậu như mạng, nếu thật sự có sơ xuất gì, nguoi có mười cái đầu cũng không đủ đâu!”

Vân Tu nhếch miệng cười nói: “Công chúa... Cũng là để ý đến ta... Nếu không phải, ta sống hay chết, công chúa để trong lòng làm gì.”

Sài Tịnh nhìn dáng vẻ vẫn mãi ngây ngốc của Vân Tu, giậm chân xoay nguoi sang chỗ khác, ngoài cửa sổ, chỗ đất trồng hoa mạn đà hình như có lấm tẩm mầm cây mọc lên, màu xanh nhàn nhạt này, như là thấy được, lại có chút không rõ, Sài Tịnh lắc đầu túm chặt bên cửa sổ, cắn môi nói: “Nguoi đi ra ngoài đi!”

Vân Tu khoanh tay lại ý định gan lỳ ở đây, khoe môi cong cong nhìn hai gò má ửng hồng của Sài Tĩnh, nín cười không nói gì.

—— “Bản cung bảo người đi ra ngoài!” Sài Tĩnh nâng giọng lên.

“Mạn Đà đã cảm rã nẩy mầm.” Vân Tu liếc mắt nhìn ngoài phòng, “Cây cỏ cũng có tâm, nó nhất định sẽ đợi ta trở về, công chúa cũng vậy.”

Khoé mắt Sài Tĩnh ửng đỏ theo gò má, đáy mắt xẹt qua chút đau lòng.

Vân Tu chậm rãi bước đi, khi sắp qua cánh cửa lại dừng lại bước chân, mở miệng nói: “Hoàng thượng hoàng hậu tin ta, là chứng minh Vân Tu ta cũng là một nam nhân đáng để phó thác, người như vậy, cho dù có chút đần độn... Cả đời này cũng chắc chắn sẽ không làm công chúa đau lòng thất vọng.”

—— “Vân Tu...” Sài Tĩnh khẽ gọi.

Vân Tu không có xoay người, chỉ dừng trong chốc lát liền đi thẳng ra ngoài.

—— “Vân Tu!” Sài Tĩnh chạy ra vài bước gọi hần lại.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Khoác hoàng bào

—— “Vân Tu!” Sài Tĩnh chạy ra vài bước gọi hần lại.

Vân Tu dừng bước, xoay người nhìn về phía Sài Tĩnh, Sài Tĩnh cắn môi, mắt hạnh kiên nghị cố chấp không thua Vân Tu, “Bảo vệ cẩn thận hoàng hậu, đây là chuyện trọng đại, không được sơ suất!”

Vân Tu cup mi cười khê, chỉ vào bội kiếm của mình tự tin nói: “Tất nhiên rồi, cho dù ta có chết, cũng sẽ bảo vệ hoàng hậu an toàn.”

—— “Người cũng phải bình an!” Sài Tĩnh vội la lên, “Người và hoàng hậu, đều phải bình an trở về!”

Đôi mắt kiệt ngạo của Vân Tu tràn ngập dịu dàng, nhìn chằm chằm Sài Tĩnh hồi lâu, ngao ngễ xoay người nói: “Hiếm khi Trường Nhạc cung mới có dịp thanh tĩnh như thế này, đợi ta trở về, cho dù công chúa có đuổi ta, ta cũng cũng sẽ không đi!”

Sài Tĩnh nhìn chăm chú vào bóng lưng ào ào như gió của Vân Tu, tận đến khi hần biến mất, ánh mắt vẫn không rời đi. Sài Tĩnh hít sâu một hơi đi vào trong sân, ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn đám hoa Mạn Đà mà Vân Tu trồng, cây non quật cường sinh trưởng, rễ nền đất còn hơi lạnh băng tuyết của Đại Chu.

Sài Tĩnh khẽ chạm vào mầm cây, xoay người dặn dò: “Chăm sóc mấy cây này thật kỹ ..., không được sai sót!”

Mắt tỷ nữ gác cửa lóe ra tia vui mừng, nhìn nhau không ngừng gật đầu.

—— “Vân Tu, người và A Hoành nhất định phải bình an trở về, đều phải quay về...”

Lương Quốc, Lương Đô.

Ngô Tá dụi mắt nhìn thấy Ân Khôn và Ân Sùng Quyết ngày càng tới gần, kinh ngạc nói: “Ân Bảo Chủ?! Hay là ta hoa mắt... Ân Bảo Chủ sao ông ;ại tới đây? Còn cả Trung Nghĩa hầu nữa... Chuyện này...”

Ân Khôn liếc mắt nhìn về mặt kinh ngạc của Ngô Tá, lạnh lùng giơ cánh tay lên, phía sau nhảy lên mười mấy tên hộ vệ nhanh nhẹn bắt lấy Ngô Tá và Kỳ Danh tướng quân.

—— ” Ân Bảo Chủ! Ông làm gì vậy!” Ngô Tá giùng giàng cả giận nói, “Ông muốn làm phản phải không! Thà ta ra!”

Ân Khôn dùng bước chân, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Ngô Tá, nở nụ cười nói: “Ngô tướng quân nói không sai, Ân gia... Như lời người nói, chính là muốn làm phản!”

Cách đó không xa một đám quân sĩ Sài gia nhìn thấy chuyện xấu, đang chạy ra khỏi cung, đã bị một đội quân sĩ bao vây lại, chỉ chốc lát đao kiếm đã gác ở trên cổ bọn họ.

Đinh Ninh cầm đầu đám người hừ một tiếng hướng phía Ân Khôn và Ân Sùng Quyết đi đến, quỳ xuống cung kính nói: “Thuộc hạ bái kiến bảo chủ, bái kiến Nhị thiếu gia! Thuộc hạ chờ đã lâu ngày, rốt cục hai người cũng tới.”

Ân Khôn nâng Đỉnh Ninh dậy, vuốt râu nói: “Sùng Húc không hạ nổi quyết tâm, cũng may có người thay lão phu chuẩn bị mọi việc, công lao như thế, phụ tử chúng ta sẽ ghi ở trong lòng.”

“Đại thiếu gia quả thực là cố chấp.” Đỉnh Ninh cau mày nói, “Có khuyên bảo thế nào cũng vô dụng, thuộc hạ chỉ có thể âm thầm ở trong cung sắp xếp, đợi bảo chủ cùng Nhị thiếu gia đến Lương Đô mưu sự.”

—— “Sùng Húc đang ở nơi nào?” Ân Khôn nhìn cung điện Lương Đô rộng lớn hỏi.

“Phượng Loan điện.” Đỉnh Ninh chỉ vào cách đó không xa nói, “Thuộc hạ dẫn bảo chủ qua đó.”

Ân Sùng Quyết không thèm liếc nhìn Ngô Tá, thấp giọng hỏi: “Mười vạn Sài gia quân, còn không chế được không?”

Đỉnh Ninh như đã định liệu từ trước nói: “Nhị thiếu gia yên tâm, trên đường thu được không ít quân sĩ Lương Quốc đầu hàng, thuộc hạ sớm đã làm theo ý tứ của bảo chủ thu phục đám quân sĩ này, xếp vào đội ngũ nhân mã trong quân, chỉ cần kèm hai bên tướng lĩnh, quân sĩ tự nhiên là tan tác nằm bẹp mạng, chiến đấu trên sa trường đầm máu đã lâu, nay chỉ mong giữ được mạng sống an ổn, Ân gia lại cho bọn họ những thứ không thua gì Sài Chiêu, kẻ muốn sống đương nhiên biết mình nên làm thế nào.”

“Vậy là tốt rồi.” Ân Sùng Quyết gật đầu nói.

”Ngọc tỷ truyền quốc của Lương Quốc đâu rồi?” Ân Khôn lại hỏi.

“Đã đang trên tay đại thiếu gia.” Đỉnh Ninh đáp.

Ân Khôn ngửa đầu cười to nói: “Ông trời quả là ủng hộ Ân gia, đại sự tất thành! Đại sự tất thành!”

Phượng Loan điện.

—— “Cha!?” Ân Sùng Húc kinh ngạc nhìn phụ thân đã lâu không gặp, lại thấy Ân Sùng Quyết phong trần mệt mỏi phía sau Ân Khôn, trong lòng dâng lên cảm giác không tốt, “Cha và Sùng Quyết...?”

Ân Khôn vung tay lên, đám người Đỉnh Ninh hiểu ý bước nhanh rời khỏi Phượng Loan điện, trên điện Phượng Loan chỉ còn lại ba người phụ tử Ân gia. Ân Sùng Quyết liếc nhìn vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên của cha, cúi đầu quỳ gối trước mặt anh cả, đầy hối lỗi.

“Sùng Quyết đệ!” Ân Sùng Húc không hiểu nói, “Cha... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sùng Quyết đang Huy Thành, sao lại đến Lương đô? Không có khả năng hoàng thượng để đệ ấy rời khỏi Huy Thành!”

—— “Đại ca.” Ân Sùng Quyết rút kiếm ra đưa vào tay đại ca nói, “Huynh hãy giết đệ đi.”

“Đệ...” Ân Sùng Húc không biết làm sao lui ra phía sau mấy bước, sắc mặt hoảng sợ nói, “Cha, hai người là muốn? Là muốn!”

“Sùng Húc!” Ân Khôn hạ giọng quát đạo đưa con trai đang không ngừng hoảng hốt, “Con hãy nghe cha nói. Sai lầm mà Sùng Quyết phạm phải là đáng trách, nhưng so với những thứ mà chúng ta có thể có được lúc này thì không là gì cả.”

—— “Cha...”

“Nghe cha nói xong đã.” Ân Khôn phát tay cắt lời nhi tử, “Sùng Quyết theo lời cha phân phó, chọn thời cơ mang theo mẹ con Mục Dung trốn khỏi Huy Thành... Thủ đoạn của Sài Chiêu cao thâm, Sùng Quyết dồn bao nhiêu tâm tư cũng thất bại... Bị buộc bắt buộc dĩ chỉ có thể một mình rời đi... Vợ con của con, cháu nội của ta...”

—— “Mục Dung và Thành nhi đang ở trong tay hoàng thượng!” Ân Sùng Húc chặt vật chạy tới túm lấy cổ áo đệ đệ, đỏ ngầu hai mắt nhìn chòng chọc hấn cả giận nói, “Đệ ra khỏi Huy Thành làm gì! Một mình đệ rời khỏi, vợ con ta nhất định không thể ra ngoài được nữa, đệ còn muốn trốn khỏi thành làm gì!?”

Ân Sùng Quyết thở dốc, ho kịch liệt, miệng nghẹn ngào nói: “Đại ca... Sùng Quyết biết sai... Đại ca...”

“Được rồi!” Ân Khôn mắng, “Việc đã đến nước này, chẳng lẽ con muốn lấy mạng đệ đệ con sao! Buông tay!”

Ân Sùng Húc cứng ngắt ngừng động tác, nhưng lòng bàn tay vẫn đang siết chặt cổ áo Ân Sùng Quyết, thở hổn hển nói: “Cha, Mục Dung là thê tử, Thành nhi là cốt nhục của con, là tôn tử ruột thịt Ân gia... cha và Sùng Quyết vì dục vọng của mình mà lỡ bỏ qua tình thân! Cha làm như con chết rồi, Mục gia chết rồi sao? Con dân thiên hạ thấy Ân gia vô tình, sẽ chế nhạo đàn ông Ân gia chúng ta thế nào? Con không muốn đi bầm bả ý nghĩ trong lòng hai người, thu hồi tâm tư đại nghịch bất đạo đi, con sẽ suất quân hồi triều, chịu đòn nhận tội với hoàng thượng.”

—— “Đại ca!” Ân Sùng Quyết kéo vạt áo đại ca hô, “Một khắc khi chúng ta rời khỏi Huy Thành thì đã không trở về được! Tất cả chúng ta đều không thể quay về! Mẹ con đại tẩu sống chết thế nào đã khó nói, Ân gia mang đi tâm huyết đối Sài Chiêu sẽ không lưu trên đời này, trở lại đó là một con đường chết, đại ca!”

Ân Sùng Húc hất tay đệ đệ ra, phần nộ chỉ vào mặt hấn nói: “Là đệ có dị tâm, sao lại liên quan đến ta! Đệ muốn chết ta không cản, đệ lại còn muốn kéo theo vợ con ta! Hoàng thượng muốn giết là đệ, Sùng Húc ta trung thành tận tâm, hoàng thượng lòng dạ sắc bén nhất định là phân rõ trung gian, sẽ không

giống như đệ!”

—— “Đại ca!” Ân Sùng Quyết đến gần đại ca khẽ nói, “Ồ trong mắt hoàng thượng, người nhà họ Ân đều giống nhau, hắn không buông tha cho đệ, cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cho cha và huynh. Sùng Quyết đệ thân mang tội là không thể tha thứ... Nhưng cha thì sao? Cha sinh ra chúng ta nuôi chúng ta, đại ca nhân tâm đệ cha cũng giống như đệ bị xử trảm sao? Đại ca... Việc đã đến nước này, Ân gia đã không có đường lui.”

“Im miệng!” Ân Sùng Húc bước nhanh về phía trước lại túm chặt cổ đệ đệ, Ân Sùng Quyết cũng không giãy dụa, mắt trợn ngược nhìn chằm chằm đại ca nổi giận, Ân Sùng Húc cố gắng lấy hơi nói “Tao muốn giết mày, giết mày xong đi gặp hoàng thượng! Với cái mạng này của mày, nhất định sẽ cứu được Mục Dung và Thành nhi!”

Sắc mặt Ân Sùng Quyết trắng bệch, hơi thở cũng đứt quãng. Ân Khôn kéo cổ tay Ân Sùng Húc, hung hăng nói: “Được rồi! Buông tay! Nó là đệ đệ của con đó, con muốn tự tay giết nó sao?”

“Nó không chết, chính là chúng ta chết!” Ân Sùng Húc không cam lòng buông tay, viền mắt tràn đầy lệ nóng nam nhi, “Cha, Thành nhi là cháu ruột của người, người nhân tâm nhìn nó chết sao! Đều là cốt nhục của cha, sao cha luôn bao dung thiên vị cho Sùng Quyết, ngay cả tính mạng con trai của con cũng không thêm để ý!”

“Ý của đệ đệ con chính là ý của ta!” Ân Khôn đồng dạng nói, “Cho tới nay, chỉ có đệ đệ con là hợp ý cha, con thì ngược lại..., ngay cả ta đưa cho con mật thư... Đều có thể không làm theo. Sùng Quyết có lỗi, nhưng cũng không phải nó muốn vậy... Loạn thế gian nan, nó có thể toàn thân trở ra đã may mắn rồi, vợ con con muốn cùng nó rời đi... Làm sao có khả năng?” Ân Khôn vỗ vai con trai, ý vị thâm trường nói, “Con người ta phải biết hy sinh mới có được, cha tuổi đã cao, không được nhìn thấy cháu nội chẳng lẽ không đau lòng? Cha có thể nghĩ thông suốt, con còn trẻ sao lại không thông được?”

Thấy Ân Sùng Húc nước mắt đầm đìa, Ân Khôn ghé sát vào bên tai của hắn, nhẹ giọng nói: “Cha biết... Mục Dung không phải người mà con yêu...”

Ân Sùng Húc nhìn phụ thân như người xa lạ, lắc đầu lẩm bẩm nói: “Tuy không phải người yêu, cũng là người thân, sao con có thể bỏ mặc mẹ con bọn họ được, là một kẻ vô tình vô nghĩa sao? Cha, người khiến con quá thất vọng rồi.”

“Mục Dung là người thân của huynh vậy đệ và cha thì không phải sao?” Ân Sùng Quyết khàn giọng khó nhọc nói, “Đại ca, từ nhỏ huynh đã che chở cho đệ, hôm nay huynh có thể trở mặt nhìn đệ chết sao?”

Thấy Ân Sùng Húc nhủu mày đau khổ, mu bàn tay nổi gân xanh cuộn cuộn, Ân Sùng Quyết lại tiếp tục nói: “Đại ca! Hồ phù ở trên tay huynh, huynh mới là Đô thống đại quân công Lương, đệ và cha có nói nhiều hơn nữa, nếu là huynh không đồng ý, chúng ta cũng không làm gì được, cùng lắm thì để đại ca trở lại giải về Huy Thành, giống như Lý Trọng Nguyên bị giam trong đại lao, đời này kiếp này đều không thấy mặt trời nữa... Đại ca, là đệ nợ huynh, Sùng Quyết cam nguyện đệ huynh xử trí, không một câu oán hận.”

“Nếu con nghĩ rằng luật pháp không thiên vị người thân thì con sai hoàn toàn rồi.” Ân Khôn lớn tiếng uy nghiêm nói, “Ân gia vinh quang là bậc nhất, một khi đã suy thì tàn ngàn năm, kẻ ngu si đều có thể nhìn thấu, con lại xem như không thấy!? Đến lúc đó, đừng nói là đệ đệ con, con và Mục Dung, Thành nhi... Kiếp này cũng không thể ngẩng mặt lên nữa. Cha khổ cực kinh doanh trừ tính mấy chục năm, nhìn Ân gia chỉ còn hai bàn tay trắng con mới há giận sao? Sùng Húc, nếu con muốn giải đệ đệ con về Huy Thành chịu tội với Sài Chiêu thì đừng nhìn mặt người cha này nữa!”

—— “Cha...” Ân Sùng Húc quỳ rạp xuống đất, “Hai người đang ép con...”

“Cha không có ép con.” Ân Khôn nhìn trưởng tử quỳ rạp xuống đất không gượng dậy nổi, “Cha và Sùng Quyết là đang giúp con.”

Ân Khôn vỗ tay, cửa đại điện ầm ầm mở ra, theo đó là lũ lượt quân sĩ Ân gia đi vào, mấy tướng sĩ theo Đinh Ninh cũng vào theo, im lặng nhìn ba cha con họ Ân.

Ân Sùng Quyết nhìn quanh mọi người, hiểu ra mọi chuyện. Ân Sùng Húc nghe tiếng động trong đại điện ngẩng đầu lên, thấy trên điện đều là người mà Ân gia tín nhiệm từ lâu, nửa nhếch miệng nói: “Các người là muốn?”

Ân Khôn nháy mắt với Đinh Ninh, Đinh Ninh hiểu ý, tiếp nhận long bào óng ánh từ tay quân sĩ phía sau, xôn xao một tiếng tung ra, tơ vàng sợi bạc thêu hình rồng rất sống động, tựa như muốn bay lên trời cao.

Mắt Ân Sùng Quyết nhìn long bào không chớp, lòng không ngừng xao động.

Đinh Ninh đến gần quỳ xuống trước mặt Ân Sùng Húc, thấp giọng cung kính nói: “Đại thiếu gia, người đăng cơ xưng đế là theo mệnh trời, không thể đảo ngược, khoác hoàng bào là số đã định, sau ngày hôm nay, người chính là chủ của nửa bên thiên hạ!”

Vừa nói Đinh Ninh đã đem hoàng bào khoác lên người Ân Sùng Húc sau đó quỳ một chân trên đất cao giọng nói: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

—— “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” ... “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Ân Sùng Quyết hâm mộ nhìn Ân Sùng Húc khoác hoàng bào, con người đen tràn đầy sáng bóng, “Đại ca... vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Ân Sùng Húc giật mình ngờ ngẩn đứng tại chỗ, sững sờ hồi lâu đang muốn gạt long bào trên người xuống đã bị Ân Khôn ngăn lại, Ân Sùng Húc ai oán nói: “Cha, người không nên ép con! Sùng Húc chưa bào giờ nghĩ tới làm cái gì mà hoàng đế... chưa bao giờ nghĩ tới!”

Ân Khôn chỉ vào đám trắng sứ Ân gia đang quỳ dưới đại điện hai mắt như lửa nói: “Sùng Húc con xem, dưới điện có ai là không phải người theo Ân gia lâu năm không, nếu con muốn kiên trì quay về Huy Thành, há chẳng phải bọn họ đã bỏ mạng uống công cho chúng ta hay sao! Đây là điều con muốn sao?! Con ân nghĩa với Sài gia, nhưng lại vô tình với bọn họ! Nên làm thế nào, chính con quyết định đi.”

Đại điện nhất thời rơi vào trạng thái trầm mặc sợ hãi, Đinh Ninh lên tiếng nói: “Tính mệnh mọi người đều là của bảo chủ và hai vị thiếu gia, nếu là đại thiếu gia muốn chúng tôi đi đến con đường chết, Đinh Ninh cũng không oán thán nửa lời, đại thiếu gia, cậu nói một câu đi.”

—— “Đại thiếu gia...” —— “Đại thiếu gia!!”

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết đang quỳ cũng bò tới bên cạnh đại ca đang im lặng, đỡ lấy vai hắn nói, “Đại ca, huynh đồng ý với mọi người đi, Sùng Quyết biết đệ nghiệp chương nặng nề, nhưng quyết sẽ dùng tính mạng để đổi lại mạng đại tẩu và Thành nhi, chỉ cần huynh cho chư vị anh hùng đã đi theo Ân gia chúng ta một con đường sống.”

Lời còn chưa dứt, Ân Sùng Quyết đã rút một con dao nhỏ sắc bén từ trong tay áo ra hướng ngực mình mà đâm,... Lưỡi dao sắc bén vẫn chưa kịp chạm tới da thịt đã bị Ân Sùng Húc cầm lấy, máu thịt đâm dĩa từ bàn tay hắn trào ra, trông mà sợ hãi.

—— “Đại ca... huynh!” Ân Sùng Quyết nhìn máu đại ca tuôn trào, “Đại ca!”

—— “Sùng Húc!” —— “Đại thiếu gia!”

Ân Sùng Húc như là không cảm thấy đau đớn, chậm rãi buông tay ra, vết thương trong lòng bàn tay nhìn thấy mà giật mình, Ân Sùng Húc đứng lên, bàn tay đầy máu cầm long bào trên người lên, máu tươi thấm vào long bào, ẩn hiện như con đường để vương trần ngập máu tanh.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Một ý niệm

Sắc mặt Ân Sùng Húc trắng bệch, cắn chặt môi dưới đến bật máu, nghẹn ngào nói: “Đệ không phải chết, tất cả mọi người không ai phải chết cả... Cha muốn ta làm gì, thì ta làm cái đó đi...”

“Đại ca... đồng ý rồi?” Ân Sùng Quyết quay đầu lại nhìn về phía Ân Khôn, “Đại ca đồng ý rồi!”

—— “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!”

Tiếng hô vang trời truyền tới mọi góc ngách trong hoàng cung Lương Quốc. Khuôn mặt Ân Sùng Húc cứng ngắc hoàn toàn không có vẻ vui sướng khi được xưng đế, nếu có chỉ là sự đau đớn khi không thể gặp lại Mục Dung và nhi tử, cùng sự sợ hãi với đế vị...

Một nơi khác, Ngô Tá cùng mấy tướng lĩnh Sài gia quân bị trói cùng nhau đang bị trọng binh canh chừng, Ngô Tá mơ hồ nghe được tiếng hô âm ỉ từ đại điện truyền đến, nghiêng tai tinh tế lắng nghe một lát, “Các người nghe xem...”

“Vâng... Chúc mừng tân đế...” Có người kinh hoàng hô lớn, “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, Ân Sùng Húc... Ân Sùng Húc!”

Ngô Tá nghe rõ tiếng la hò tới bên tai, hét lớn một tiếng đem hết khí lực muốn còi dây trói mình ra, phẫn nộ hô: “Ân Sùng Húc! Hoàng thượng tín nhiệm người như vậy, người cư nhiên có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo! Ta phải giết người, ta phải giết người!”

“Ngô tướng quân thật biết nói đùa.” Linh canh phòng cười nói, “Cũng không biết mấy vị tướng gia ở đây có thể sống đến khi nào, làm thế nào giết được Đô Thống của chúng ta? Lúc này Ngô tướng quân có lẽ nên suy nghĩ thật kỹ xem làm sao mới có thể sống sót, mà không phải chửi ầm lên chọc giận hai vị thiếu gia nhà ta, Ngô tướng quân nghĩ xem Ngô gia chỉ còn một mình ngài... Nếu như mạch này đoạn từ tuyệt tôn... Thì sẽ không tốt đi...”

“Ta phi nhỏ vào!” Ngô Tá nhỏ nước bọt vào mặt linh canh, trợn mắt nói, “Phản tặc chết tiệt, cho dù ta không giết được bọn hắn, hoàng thượng cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ! Hoàng thượng nhất định sẽ giết các người, giết các người!”

Linh canh phòng mặc dù là có chút căm tức, nhưng lại không dám đánh hắn, chán ghét lau nước bọt trên mặt xong quay người bỏ đi, miệng mắng: “Ba kẻ chán sống, ta sẽ nhìn xem người sống được đến khi nào!”

Bầu trời mây trắng thưa thớt tán đi, một đám mây đen kéo đến, không khí đen tối mù mịt đầy áp lực, vài con quạ đen bay tan tác đậu trên mái hiên Lương cung, nhào cánh đứng nhìn quân sĩ trong cung. Ngô Tá ngẩng đầu nhìn quạ đen, cúi đầu cười nhẹ giọng nói: “Người đang tổ, ông trời đang nhìn, kẻ cướp ngôi sẽ không được lâu dài, Ân Sùng Húc, sợ là họa đến trước mắt mà người không tự biết a!”

Đại Chu, Huy Thành, hoàng cung, Càn Khôn cung.

Tối gần giờ Tý, trong tâm cung, Nhạc Hoành không muốn dời mắt khỏi nhi tử đáng yêu, ôm Sài Đồng đã ngủ say hôn lấy hôn để, thấy trẻ như thế Sài

Chiều còn chưa có trở về biết nhất định là y còn ưu phiền chuyện xuất binh ngày mai.

Bích Nhi bung tói cho Nhạc Hoành một bát cháo tổ yến, đỏ mắt nói: “A Hoành tỷ tỷ thật sự phải đi sao? Đồng hoàng tử làm sao bây giờ, nó một hồi không thấy tỷ sẽ khóc liên tục đó... Còn có hoàng thượng...”

Nhạc Hoành nháy mắt ý bảo Phong Bích Nhi nhỏ giọng chút, buông Sài Đồng trong lòng xuống kéo qua Bích Nhi, nhẹ giọng dặn dò: “Khi nào hoàng thượng trở về, nhớ kỹ không được tiết lộ nửa câu. Ta đi chuyến này sẽ không có việc gì đâu, nhiều nhất một tháng, cũng sẽ trở lại, sao lại sắp khóc rồi.”

Phong Bích Nhi lau khô mắt, liếc nhìn Sài Đồng nói: “Thời gian không còn sớm, hoàng thượng cũng sẽ mau trở lại, để muội đem đồng hoàng tử bế đi ra ngoài.”

Nhạc Hoành lắc đầu nói: “Đêm nay Đồng nhi sẽ ở đây với tỷ... Muội về nghỉ sớm đi.”

Bích Nhi vâng lời, mới đẩy ra cửa phòng, thấy Sài Chiêu đã đi vào sân, “Hoàng thượng...”

Sài Chiêu như là không có nghe thấy, nhìn không chớp mắt đi vào trong phòng, khuôn mặt bình tĩnh, nhưng mơ hồ cũng có sầu lo hiện lên. Bích Nhi nhẹ nhàng đóng cửa phòng, thấp giọng hít mũi một cái.

Sài Chiêu thấy Nhạc Hoành ôm Đồng nhi, sầu lo trên mặt nhất thời tán đi, thấp giọng nói: “Đêm nay sao Đồng nhi lại ở đây?”

Nhạc Hoành hôn má con trai, ngược mắt nhìn Sài Chiêu buông lỏng cười nói: “Đồng nhi tối nay khóc náo loạn một lúc lâu, mới ngủ được chút thôi, sợ đưa qua lại đánh thức con, đêm nay, Đồng nhi sẽ ngủ cùng chúng ta ở đây.”

Sài Chiêu cúi người yêu thương nhìn con trai, nhéo nhéo má Nhạc Hoành nói: “Đương nhiên được, ngày mai trăm phải xuất chinh, cũng rất nhớ Đồng nhi, đêm nay để người làm phụ hoàng này chăm sóc con đi.”

Nhạc Hoành im lặng đứng dậy, lấy bình rượu trên lò than ra rót một chén, thổi hơi nóng rồi đưa đến tay y, “Mấy ngày nay chàng đều không ngủ được, uống chút rượu ấm có thể ngủ say hơn, thân thể thoải mái chút cũng dễ ngủ hơn.”

Sài Chiêu uống một hơi cạn sạch, hí mắt thích ý nói: “Chỉ có A Hoành là biết trăm thích uống rượu ấm.” Sài Chiêu buông ly rượu ôm lấy Nhạc Hoành, mê ly nhìn nàng nói: “Ngày mai trăm phải đi từ sớm, nàng không cần phải đi tiễn trăm...”

Nhạc Hoành ôm cổ Sài Chiêu, môi cọ cọ cái cằm râu mọc tua tủa của y: “Vậy không đi nữa, chuyến này cũng sẽ không lâu lắm, phải không?”

“Đương nhiên.” Sài Chiêu khẳng định nói, “Trăm nhớ mẹ con nàng, nhất định sẽ nhanh chóng trở về.” Sài Chiêu vừa nói vừa đem Nhạc Hoành kéo đến bên giường, xoa tóc, kéo nàng vào ngực, hôn trán nàng khăn khăn nói: “Lời tuy như vậy... nhưng chuyện gì cũng không thể vạn phần nắm chắc, A Hoành nghe trăm nói đã.”

Nhạc Hoành cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của trượng phu, thuận theo “Ừ” một tiếng.

“Trăm sẽ dẫn 3 vạn tinh binh đi về phía Nam” Sài Chiêu bình tĩnh nói, “Như vậy, từ phía Bắc Vân Đô đến Huy Thành chỉ có hơn một vạn quân canh giữ... Nếu như...” Sài Chiêu ôm Nhạc Hoành chặt hơn, “Nếu có chuyện xấu... Vân Tu sẽ mang theo hộ vệ của Sài gia đưa nàng cùng Đồng nhi và trưởng công chúa về Thương Sơn.”

—— “Sài Chiêu...” Nhạc Hoành khẽ gọi

“Nghe trăm nói xong đã.” Tay Sài Chiêu bưng kín miệng Nhạc Hoành, tiếp tục nói, “Thương Sơn băng lạnh, dễ thủ khó công, người của Ân gia cũng không làm gì được. Trăm chưa bao giờ sợ gì cả, cho dù trước đây mất rồi tìm lại được trăm cũng chỉ cô độc một mình, cho dù có chết thì có làm sao? Hôm nay đã khác rồi, nhờ trời ưu ái, trăm có A Hoành, có Đồng nhi... Trăm sao có thể không trù tính thoả đáng cho hai người? A Hoành yên tâm, những lời trăm vừa nói chỉ là đề phòng vạn nhất, nàng tin trăm, trăm nhất định sẽ chiến thắng trở về hồi triều gặp nàng!”

Nhạc Hoành nắm chặt tay Sài Chiêu, viền mắt tràn ra ướt át, “Chàng sẽ không sao cả, tất cả mọi người đều sẽ không sao.”

“Tất nhiên thế rồi.” Sài Chiêu ôm vai Nhạc Hoành, chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhéo nhéo chóp mũi nàng cười nói, “Bao nhiêu nguy nan đều đã qua, nàng phải tin trăm.”

“Ta tin.” Nhạc Hoành nức nở nói, “Chàng chưa bao giờ lừa gạt ta. Bây giờ cũng sẽ không.”

Sài Chiêu thấp giọng cười dán sát vào trán Nhạc Hoành, hôn chóp mũi của nàng nói, “A Hoành hâm rượu thực là không tồi, trăm mấy ngày trần trọc ngủ không yên, lúc này mới nói mấy câu đã buồn ngủ. Còn không mau cởi áo cho trăm?”

Nhạc Hoành khẽ nhủ mảy, thấy đôi mắt xám của y thực sự có chút mệt mỏi, bàn tay mềm mại khẽ tháo đai lưng cho y, nhẹ nhàng gạt...

Sài Chiêu còn không kịp thay tấm y, mặc cả trung y ngã xuống trên giường, trong tấm cung vắng vẻ vang lên tiếng hít thở đều đều an nhàn của y... Nhạc Hoành đắp chăn cho y, nắm chặt tay y, nín một trận nước mắt lăn xuống.

“Chàng đừng trách ta...” Nhạc Hoành ngửa đầu nhìn trần nhà muốn nhìn xuống nước mắt, “Chàng bảo vệ ta, chăm sóc ta, yêu ta... Lúc này đây, đều để ta giúp chàng.”

Sài Chiêu ngủ say nghe được tiếng thê từ bên giường tự lằm bằm, cánh mi dày nặng yên lặng buông xuống che tròn mắt xám, khuôn mặt anh tuấn cương nghị như tượng khắc, bất giác cũng nắm lấy tay Nhạc Hoàn, như là biết nàng sẽ rời khỏi chính mình.

Nhạc Hoàn cúi người hôn lên môi Sài Chiêu, “Chàng nhất định... Nhất định đừng đuổi theo ta! Trừ chàng ra, không ai giữ lại được Nhạc Hoàn ta!”

Nhạc Hoàn hít một hơi thật sâu, rút tay ra đứng lên, định nhìn Đồng nhi thêm một cái, nhưng không đành lòng quay đầu nhìn lại, nàng sợ chỉ nhìn một lát nàng sẽ không đành lòng để nó lại. Nhạc Hoàn đề khóa mắt, cắn răng trực tiếp hướng cửa phòng đi ra ngoài.

Ngoài phòng tỷ nữ được Nhạc Hoàn phân phó, thấy Nhạc Hoàn đi ra, đều nhất loạt quỳ xuống, Nhạc Hoàn nhìn quét qua mọi người nói: “Hoàng thượng ngày mai sẽ dậy muộn hơn, hoàng thượng chưa tỉnh, bất luận kẻ nào đều không được quấy nhiễu hoàng thượng!”

—— “Nô tỳ tuân mệnh!” Mọi người nhất tề quỳ xuống đất đáp.

Nhạc Hoàn lại quay đầu liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, đang muốn cất bước rời khỏi, ngoài cửa phòng Phong Bích Nhi nhòai người ra, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “A Hoàn tỷ tỷ, không thể không đi sao?” Mới vừa mở miệng, nước mắt đã lã chã như châu.

Nhạc Hoàn mỉm cười lắc đầu, “Chăm sóc Đồng nhi cho tốt. Ta sẽ về sớm thôi.”

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu lên khuôn mặt bướng bỉnh của nàng, Nhạc Hoàn khoác áo choàng màu đen, chìm vào đêm tối ...

Cửa phụ hoàng cung, Vân Tu dắt theo Ngọc Tiêu Dao đã đợi hồi lâu, Bạch Long của Nhạc Hoàn cũng đi theo phía sau, móng ngựa thỉnh thoảng đập đập trên bùn đất, lỗ mũi thô thô thở phì phò.

Trong màn đêm hiện lên một thân ảnh quen thuộc, mặt Vân Tu lộ vẻ vui mừng, cười khê nói: “Biết ngay công chúa nhất định sẽ đến tiễn ta, quả nhiên là vậy!”

—— “Ai tới tiễn người?” Sài Tịnh hừ một tiếng buồn bực nói, “Bổn cung là không nỡ xa hoàng hậu, cho nên đến tiễn, là người nghĩ nhiều rồi.”

“Ta lại thích nghĩ nhiều.” Vân Tu cắn tay cười hắc hắc nói, “Nghĩ cũng rất vui, ta cam tâm tình nguyện.”

Sài Tịnh không muốn đề ý đến hắn, đến gần Bạch Long, thương tiếc vuốt ve bờm ngựa trắng nõn, lằm bằm nói: “Bạch Long, chủ nhân nhà mày thương mày như vậy, nhất định mày phải đưa tâu ấy bình an trở về.”

Vân Tu thấy Sài Tịnh không đáp lại mình, ho khan một tiếng nói: “Công chúa, chẳng qua Bạch Long chỉ là một con ngựa mà thôi, nó có thể bảo vệ hoàng hậu sao? So với việc trông cậy vào nó, thì công chúa trông vào ta còn hơn...”

Sài Tịnh lờm Vân Tu, kéo Bạch Long lại gần, không vui nói: “Ngựa rất thông minh, loại đầu gối như người so được với nó à?”

Vân Tu lộ vẻ tức giận gãi đầu một cái, chợt cười hi hi nói: “Công chúa nói sao thì là vậy, sắp phải rời khỏi ta cũng không muốn chộc công chúa tức giận... Như vậy, có tính là thoả mãn công chúa không?”

Mặt Sài Tịnh đỏ lên, nhờ bóng đêm che giấu sự hoảng loạn, cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, Sài Tịnh xoay người nói: “A Hoàn tới sao?”

Áo choàng đen bọc hoàn toàn cơ thể Nhạc Hoàn, bên trong hoàng sam như ẩn như hiện, nổi bật lên dáng người nhanh nhẹn. Nhạc Hoàn nhìn Sài Tịnh, tiếp nhận cương ngựa từ tay nàng, cúi đầu vào bờm rậm rạp của Bạch Long, “Bạch Long, nghỉ ngơi nhiều ... ngày thế, sức a đôi bàn chân vẫn theo kịp Ngọc Tiêu Dao sao?”

Bạch Long hí cao, đầu hất về phía Ngọc Tiêu Dao, Vân Tu vội vàng kéo ngựa của mình ra xa một chút, trừng mắt với la lên: “Bạch Long mất nết, ý vào hoàng hậu thương người, dám khi dễ ngựa của ta sao!”

Sài Tịnh kéo tay Nhạc Hoàn, khẩn thiết nói: “Có thể không đi. Tâu nghỉ lại một chút đi...”

Nhạc Hoàn cười lắc đầu nói: “Chuyện ta quyết định sẽ không thay đổi, công chúa cứ tin ta.”

Sài Tịnh buông tiếng thở dài nói: “Nhớ năm đó hoàng thượng gặp tâu lần đầu ở Liêu Châu, sau khi quay về Thương Sơn luôn nhớ mãi không quên, người nói với chúng ta, Nhạc Hoàn – Thương Châu không thua bất kỳ một nam tử nào trên đời, tuổi còn nhỏ mà bướng bỉnh đi được... Hoàng thượng yêu chính là sự ngang bướng của tâu, hôm nay nghĩ lại... Lại cũng là cái tính ngang bướng này... Ta cũng không còn gì để nói...”

Nhạc Hoàn quay đầu lại liếc về hướng Càn Khôn cung, đề tay Sài Tịnh thầm nói: “Ta bỏ thêm vài thứ vào rượu của hoàng thượng... Ngày mai chưa đến trưa, chàng nhất định là chưa tỉnh được, chờ chàng tỉnh...” Nhạc Hoàn ngừng một chút nói, “Chàng có thể nghĩ thông suốt không xuất binh đó chính là hay nhất, nếu là chàng có ý còn muốn phát binh... Công chúa nhất định phải thay ta khuyên nhủ chàng! Nhất định!”

Sài Tịnh rũ mắt hạnh nói: ” Tính tình hoàng thượng tâu không biết sao? Sao ta có thể nắm chắc phần thắng chứ? Chỉ có làm hết sức...”

“Công chúa nói những lời này là đủ rồi.” Nhạc Hoàn thoải mái nói, liếc mắt thấy Vân Tu đứng bất động, giòn tiếng nói, “Vân Tu!”

—— “Có!!” Vân Tu giật mình hấp tấp trả lời.

“Bản cung bảo người chuẩn bị mấy thứ đã có chưa?” Nhạc Hoành cố ý kiêu ngạo hỏi.

“Đều xong rồi!” Vân Tu sờ bụng Bạch Long, móc Kim Lư cung giờ ra, “Hoàng hậu nhìn xem.”

—— “Còn nữa?” Nhạc Hoành nhìn mảy kiếm dựng thẳng của Vân Tu, “Chuẩn bị xong chưa?”

Vân Tu ngơ ngẩn, liếm liếm khóe môi lấy đồ từ dưới bụng Ngọc Tiêu Giao ra đưa cho Nhạc Hoành, thấp giọng nói: “Biết hoàng hậu chuyển này đi nhất định mang theo cái này, sớm cũng đã chuẩn bị.. Cho.”

—— Vân Tu cầm trong tay, là ống trúc đựng tiền, Sài Tĩnh có chút khó hiểu, giờ tay rút ra một mũi tên, dựa vào ánh trăng nhìn thật kỹ, trên mũi tên thô ráp có một chữ “Hoành” “

“Hoành...?” Sài Tĩnh cúi đầu thì thầm, “Hoành... Những ... tên trúc này, nhất định là Ân Sùng Húc chuẩn bị cho tâu.”

Nhạc Hoành nâng hộp trúc lên, gật đầu nói: “Đại ca với ta tình thâm nghĩa trọng, chỉ mong đại ca quý trọng chữ hoành này, đừng cương trước bờ vực.”

Sài Tĩnh đem tên trúc trả vào hộp tên, thở dài một tiếng, “Giang sơn mê người, tình ý có sâu nặng nữa cũng chưa chắc sánh bằng sơn hà. Ta chỉ hy vọng ta không sai lầm khi để hai người rời đi.”

“Thời gian không còn sớm.” Nhạc Hoành vỗ vỗ lưng Bạch Long, “Đi!”

—— “Đi thôi!” Vân Tu lớn tiếng nói.

Hai người trở mình lên lưng ngựa, kẹp chặt bụng ngựa chạy ra khỏi cửa cung đã mở sẵn, như hai mũi tên nhọn gào thét bay đi. Sài Tĩnh lại đuổi theo ra vài bước, định lại hồ căn dặn vài câu, nhưng gió đêm lạnh run thối qua, thổi ngược lại lời nói của nàng. Sài Tĩnh từ từ nhắm hai mắt xoay người, từng bước một quay về Trường Nhạc cung.

—— “Ra khỏi cung, Vân Tu sẽ gọi ngài là Thiếu phu nhân sao?”

“Người muốn gọi thế nào thì gọi, đi thôi!” Nhạc Hoành vung roi ngựa nói.

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu cao giọng nói, “Ta vẫn không hiểu lắm, Lương đô lúc này nhất định toàn bộ là người Ân gia, chúng ta vẫn có thể gặp Ân Sùng Húc sao?”

“Có thể!” Nhạc Hoành khẳng định đáp, “Nhất định có thể gặp!”

“Lên vào Lương đô ta có thể tin.” Vân Tu đuổi sát Nhạc Hoành, “Thế nhưng lúc này Ân Sùng Húc ở trong hoàng cung, vào hoàng cung Lương quốc... Sợ là khó như lên trời đi, ta tin bản lĩnh của thiếu phu nhân, nhưng...”

—— “Mang theo tên trúc, nhất định có thể gặp được đại ca!” tiếng Nhạc Hoành vang vọng trong màn đêm.

... Mang theo tên trúc, nhất định có thể gặp được Ân Sùng Húc ...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Phụng Loan cung

Lương đô, Lương cung.

Ban đêm, Ân Sùng Húc một thân một mình ngồi ngay ngắn ở trên ghế điện Phụng Loan, như một pho tượng đá.

Ân Khôn và Ân Sùng Quyết đứng đợi hồi lâu, gió đêm lạnh lẽo thổi qua, hai người thân áo đơn bạc cũng không thể không biết lạnh, phụ tử nhìn nhau không giấu được đắc ý.

“Cha.” Ân Sùng Quyết ngẩng đầu nhìn trăng sáng nói, “Đại ca một mình ngồi ngốc mấy canh giờ, có cần... Lại đi vào khuyên thêm vài câu?”

“Không cần.” Ân Khôn hạ tiếng nói, “Sùng Húc tuy là nhát gan, nhưng hôm nay ở trước mặt mọi người nó đáp ứng ngồi lên để vị, là kết cục đã định, nó đâm lao phải theo lao không cách nào xoay chuyển, chỉ có thể đăng cơ làm đế.”

“Ha ha ha ha!” Ân Sùng Quyết nhin không được cười to nói, “Vẫn là cha lợi hại nhất, con còn tưởng rằng đại ca nhất định sẽ không tha cho con, cha chỉ nói mấy câu, đại sự tức thành, cha chính là khiến Sùng Quyết bội phục sát đất.”

“Con cho rằng đại ca con sẽ nhẫn tâm giết con?” Ân Khôn cười ha ha, nhìn khoáy ý trên mặt con trai út nói, “Đại ca con tính thế nào con rõ ràng nhất, con dám bỏ rơi mẹ con Mục Dung, đã sớm liệu định nó sẽ không giết con.”

Thấy bị người cha cay độc của mình xem thấu, Ân Sùng Quyết bĩu môi nói: “Nịnh hót cha vài câu cũng không được sao? Nhìn thấu, không nói thấu. Cha, đại ca có phải có thể lên ngôi dễ dàng vậy sao?”

“Việc này không nên chậm trễ!” Ân Khôn quả quyết nói, “Sớm ngày đăng cơ, cha mới sớm yên tâm, Lương Quốc quân dân, tài sản đều về tay Ân gia, không thể bị dờ dang! Ngày mai con và mấy người dám Đình Ninh, triệu tập quần thần Lương Quốc tiến cung, cùng bàn bạc chuyện đại ca con đăng cơ.”

“Sùng Quyết tuân mệnh!” Ân Sùng Quyết cười đùa nói, “Đại ca có Lương Quốc ngọc tỷ truyền quốc trong tay, lại là người đầu tiên bước vào Lương đô, đại ca xưng đế, trong triều trên dưới người nào dám không phục! Đại ca xưng đế xong...” Ân Sùng Quyết nhìn về phía phụ thân, “Cha, người làm vị trí nào? Có phải là thái thượng hoàng không?”

Ân Khôn nhìn khuôn mặt bất hảo có chút bất cần của con trai, chắc chắn nói: “Trường tử là đế, ta đây thân là cha, có sắc phong hay không còn trọng yếu hơn sao? Phong ta là thái thượng hoàng, ta cũng là phụ thân nó, cho dù không hề sắc phong, nó vẫn là con trai ta.”

“Cha nói không sai.” Ân Sùng Quyết vội đáp, “Cha... Sùng Quyết... Chuyện mẹ con Mục Dung chỉ sợ sẽ bị đại ca ghi trong lòng, trong miệng đại ca không trách con không phạt con, thế nhưng còn nhiều thời gian... Sùng Quyết vẫn còn có chút sợ...”

Ân Sùng Quyết cố ý chân chờ không nói thêm nữa, khe khẽ dòm ngó về mặt phụ thân thâm tàng bất lộ, Ân Khôn là người khôn khéo, thấy con không hề lên tiếng, cũng bắt tay nhìn về phía bầu trời đêm, không đáp lại.

Ân Sùng Quyết nắm chặt tay tiếp tục nói: “Cha... Sùng Quyết to gan, cầu xin cha nói tốt trước mặt đại ca mấy câu... Đại ca hiếu thuận, lời của cha nhất định sẽ nghe, Sùng Quyết, xin một tước vị cao trong triều, nói như thế nào, con cũng là đệ đệ ruột thịt của đại ca...”

“Thế nào là tước vị cao trong triều?” Ân Khôn làm bộ không hiểu nói.

Ân Sùng Quyết cả gan nói: “Sài Chiêu phong con là Trung Nghĩa hầu, đại ca phong tước cho con, thế nào cũng không thể thấp hơn Sài Chiêu được. Như con thấy... Cũng nên phong là vương mới đúng.”

Ân Khôn ý vị thâm trường nhìn con trai út, tặc lưỡi nói: “Cha còn tưởng rằng có có chí lớn gì, vương hầu như vậy, con đã thấy đủ sao?”

Ân Sùng Quyết trợn mắt nhìn cha mình, tức cười nói: “Cha... Cha ý tứ là...” Ân Sùng Quyết có chút hồi hộp không dám nói tiếp nữa.

Ân Khôn nhìn lại bóng người lóe lên trong Phượng Loan điện, thấp giọng nói: “Phong là hoàng thái đệ! Được chưa?!”

—— “Hoàng thái đệ!?” Ân Sùng Quyết thất thanh hô, “Hoàng thái đệ...”

“Cha lớn tuổi, đế vị chỉ cần là người của Ân gia ngồi, cha liền thấy đủ.” Ân Khôn tang thương nói, “Sùng Húc nếu không có công lớn, nó cũng sẽ không phải là lựa chọn tốt nhất. Thịnh thế lòng người đáng quý, loạn thế là lúc cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán! Con còn hơn đại ca con, mới có thể ngồi ổn định trên long ý được.”

—— “Cha...” Ân Sùng Quyết lắp bắp nói, “Hoàng thái đệ... Chuyện này... Chỉ sợ cũng chính là quyết định của chính cha, đại ca chưa chắc... Sẽ đáp ứng đi. Đại ca giữa lúc thịnh niên, tuy là khó gặp Mục Dung cùng Thành nhi... Nhưng còn có thể nạp tuyền rất nhiều phi tần sinh con nối dòng... Con đây một thân đệ đệ, nào dám mơ ước đế vị của đại ca...”

“Cho nên liền để đại ca con lập con là hoàng thái đệ trước khi đại ca con sinh được con nối dõi...!” Ân Khôn vung tay khí phách nói, “Có cha ở đây, Sùng Húc thế nào cũng thuận theo...”

“Vậy...” Ân Sùng Quyết cung thuận cúi người xuống thấp giọng nói, “Hết thầy đều nghe theo cha.”

Vài con quạ đen ở trên mái hiên Phượng Loan điện nhìn chòng chọc hai cha con này hồi lâu, rốt cục không kềm chế được quang quác kêu lên, Ân Khôn nhú chặt lông mày nhìn về phía mái hiên, căm tức nói: “Đám xúi quẩy từ đâu tới! Nhanh bắn chết cho ta!”

Ân Sùng Quyết ngẩng đầu nhìn lại, khinh thường nói: “Vài con quạ đen mà thôi, ngày mai sai người phá tổ của bọn nó, cưa hết cây đi!”

Bên trong Phượng Loan.

Đang ngồi thẳng Ân Sùng Húc bỗng dung ngã về lưng ghế phía sau, thờ đốc phi phò, thân thể vô lực, hai bàn tay nắm thành ghế không ngừng run rẩy.

Ân Sùng Húc giờ bàn tay ra, vết thương từ ban ngày giờ đây máu đã thâm đen, nhìn thấy mà giật mình, vết máu dính ở áo rồng, mùi tanh quanh quẩn.

—— “Đế vị nhuộm máu, sợ là khó bền...” Ân Sùng Húc thấp giọng lầm bầm, “Cái ghế này là dùng mạng Mục Dung và Thành nhi mà đổi lấy... Ta làm sao có thể ngồi lên, làm sao có thể ngồi lên... Sai lầm, thật sự là sai lầm, Ân Sùng Húc, mày điên rồi sao!”

“Mục Dung... Mục Dung...” Ân Sùng Húc nức nở, “Là ta không tốt với nàng, ta đã hứa với nàng, sẽ trở về gặp nàng, không bao giờ... rồi khỏi nữa...”

Ta có lỗi với nàng... Có lỗi với nàng... Kiếp này nếu là ta không còn được gặp nàng và Thành nhi, một mình ta cô đơn trên đế vị này thì có ý nghĩa gì chứ!” Ân Sùng Húc chợt cố gắng đứng dậy, ngửa đầu hô lớn, “Một mình ta cô đơn thì có ý nghĩa gì chứ!!!”

“Ân Sùng Húc ta nắm giữ nửa bên son hà...” Ân Sùng Húc nhìn Phượng Loan diện trống rỗng xung quanh, cười si ngốc nói, “Ta nắm giữ nửa giang sơn, nhưng bên cạnh không có ai... thì có ý nghĩa gì!”

Ân Sùng Húc chợt nhớ tới cái gì, tay run run từ trong lồng ngực lấy ra khoá Đồng Tâm, nhưng trời đã tối, hắn sáp lại gần nhưng vẫn không nhìn thấy chữ viết bên trên, Ân Sùng Húc nắm chặt khoá Đồng Tâm, như sợ bị ai đó bỗng nhiên đoạt đi, hắn mới cúi đầu thờ dài ra một hơi, đột nhiên lại buồn bã kêu: “Đại ca giữ nó, coi như là muối vẫn bên cạnh ta... Đại ca bội bạc, muối nhất định sẽ không tha thứ cho đại ca... Muối, Muối cũng sẽ vứt bỏ ta, có phải không!”

Phượng Loan diện yên tĩnh đến mức có thể nghe được nhịp tim của Ân Sùng Húc, tiếng kêu này như hơi thở thoảng qua. Ân Sùng Húc chậm rãi nhắm mắt lại, đem khoá Đồng Tâm ghì chặt vào trong lòng chính mình, “Muối vốn không thuộc về ta, vĩnh viễn cũng sẽ không ở bên cạnh ta, dù là muối không hận ta, muối cũng sẽ không thuộc về ta...”

Ân Sùng Húc cất khoá Đồng Tâm đi, vung vạt áo cố gắng thong thả bước đi trong đại điện... Một vòng, lại một vòng... Thẳng đến ánh mặt trời ban mai chiếu vào điện Phượng Loan, làm loá mắt hắn, chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của hắn...

Đại Chu, Huy Thành, Càn Khôn cung.

Sài Chiêu chưa bao giờ ngủ lâu như vậy, tựa như y mới bừng tỉnh từ giấc mộng hôm qua, y mơ thấy lúc ở sườn núi ngoài thành Liêu Châu, lần đầu tiên thấy thiếu nữ mặc hoàng sam đưa ngựa cùng đại ca, chỉ một cái liếc mắt, khiến y chôn sâu nơi đáy lòng, nụ cười của nàng vô lo vô nghĩ, đảo qua cuộc sống thăng trầm nhiều năm của y, là tia sáng trong cuộc sống tăm tối của y, y mơ thấy trận huyết chiến ở Thương Châu, y sợ hãi không dám bước vào toà thành đã bị hạ, phủ Tĩnh Quốc Công chỉ là một đồng hoang tàn đẫm vào tin y, một khắc kia, lòng y đã chết, lại không còn tương lai, y mơ thấy lần gặp lại Nhạc Hoành trong khu rừng ở Tuy Thành, đôi mắt sợ hãi kia, vô số lần y đã thấy trong mơ, y tự nói với mình, từ ngày đó trở đi, sẽ không bao giờ y để nàng biến mất khỏi tầm mắt mình nữa.

Trong đêm tuyết lớn ở Vân Đô, hai người bọn họ bước chân quỵên vào nhau, trong đêm đó, y thực sự có được cô gái mà mình yêu, y biết, bọn họ kiếp này cũng sẽ không xa rời nữa ...

—— “A Hoành...” Sài Chiêu chợt mở mắt ra, bàn tay đầm đìa mồ hôi nắm chặt nệm giường, “A Hoành nàng đang ở đâu!”

Bên gối trống rỗng không người trả lời, Sài Chiêu động người, ngoài cửa sổ mặt trời chói chang, sợ rằng đã qua buổi trưa.

Sài Chiêu nhảy xuống giường, đẩy cửa phòng ra, ngoài phòng ty nữ vú em đều quỳ dưới đất, Phong Bích Nhi ôm Sài Đồng kinh hoàng xoay người, giật mình cũng quỳ xuống đất.

Trong viện, Sài Tĩnh ngồi thẳng nhìn hướng cửa cung nghe động tĩnh trong phòng, chậm rãi xoay người, mắt hạnh trấn định nhìn đôi mắt phẫn nộ của Sài Chiêu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh nhạt.

—— “Hoàng hậu đang ở đâu!” Sài Chiêu đè nén lửa giận ngập trời nói, “A Hoành ở đâu, trẫm muốn gặp nàng!”

Mọi người đang quỳ không một ai dám lên tiếng, Phong Bích Nhi quay đầu lại liếc nhìn Sài Tĩnh, ôm chặt Đồng nhi trong lòng hơn nữa.

—— “A Hoành, ở đâu!” Sài Chiêu lạnh lùng nói, “Nói mau!”

Sài Tĩnh gạt đầu thấp giọng nói: “Xem chừng đến giờ này, chắc là cũng qua Vân Đô rồi... A Hoành bảo ta nói với hoàng thượng...”

“Trẫm không muốn biết gì hết!” Sài Chiêu lạnh lùng ngắt lời nói, “Bất luận các ngươi muốn làm gì, trẫm cũng sẽ không án binh bất động, giờ xuất binh sắp tới, trường công chúa không cần nhiều lời.”

“Hoàng thượng!” Sài Tĩnh tiến lên một bước nói, “A Hoành nói, người tuyệt đối không nên đuổi theo tâu ấy! Tâu ấy và Vân Tu phi ngựa như bay, sức của đôi ngựa nhanh hơn đoàn quân rất nhiều, lúc này hoàng thượng khởi binh, cũng đuổi không kịp bọn họ... Hoàng thượng nghĩ lại đi!”

“Trường công chúa biết mà không báo, đã phạm vào tội lớn!” Sài Chiêu không chút lưu tình nói, “Lúc này còn muốn ngăn cản trẫm xuất binh trừ nghịch tặc sao!”

“Hoàng hậu hành động như vậy chính là không muốn chiến tranh!” Về mặt Sài Tĩnh không chút nào e ngại nói, “Hoàng thượng nên biết tâu ấy có nắm chắc thì mới hành động, vì sao còn kiên trì!”

“Nàng là thê tử của trẫm.” Sài Chiêu nhũn chặt lông mày đám một quyền lên tường, “Trẫm có thể mất đi tất cả, nhưng không thể mất đi nàng.”

Sài Chiêu không đợi Sài Tĩnh mở miệng, đã bước ra khỏi Càn Khôn cung.

Năm ngày sau, bên bờ sông Hoài.

Hai bên bờ sông Hoài không trống không giống nửa năm trước, từ xa nhìn lại cây cối xanh tươi, xen lẫn những đoá hoa đỏ rực. Nhạc Hoành thấy bước chân Bạch Long cũng chậm lại, biết đã nhiều ngày nay nó chạy nhanh, hai con ngựa cũng đã mệt muốn chết, Nhạc Hoành siết cương ngựa ngừng bước

chân, nhảy xuống khỏi lưng ngựa vỗ vỗ Bạch Long buồn bực nói: “Biết mày cũng mệt rồi, tự mình nghỉ ngơi đi.”

Bạch Long vui mừng vẫy đuôi đắc ý, cọt cọt vào Ngọc Tiêu Dao của Vân Tu kêu mấy tiếng. Vân Tu cũng nhảy khỏi lưng ngựa, hai con ngựa cùng nhau tìm cỏ ven bờ sông, ăn từng miếng từng miếng cỏ lớn, thỉnh thoảng thở dốc mấy tiếng.

“Thiếu phu nhân nhìn gì vậy?” Vân Tu nhìn theo hướng Nhạc Hoàn, “Có gì hay sao? Chỉ cho Vân Tu xem với.”

—— “A... Hoa Mạn Đà?” Vân Tu hí mắt nói, “Vân Tu nhớ là trước đây không có a...”

Nhạc Hoàn nhìn xa xa, chưa tới nửa năm mà Hoa Mạn Đà đã mọc kéo dài bên bờ sông, thu hồi tầm mắt thán nhiên nói: “Chắc là ai đó thấy hoa đẹp nên gieo thôi.”

“Ồ...” Vân Tu khẽ nhếch miệng nói, “Vân Tu còn nhớ thiếu phu nhân thích nhất hoa Mạn Đà, sao không đi qua ngắm một chút?”

Nhạc Hoàn nhìn hướng Bạch Long đang ăn cỏ, rũ mắt xuống nói: “Ta đã không còn thích Mạn Đà... Đi thôi”

Vân Tu há miệng muốn nói thêm mấy câu, suy nghĩ một chút vẫn là ngoan ngoãn nuốt xuống lời muốn nói, hướng về phía Ngọc Tiêu Dao gọi nói: “Đi với ông nội nào!”

Gió mạnh chợt nổi lên, hoa mạn Đà mỏng mang cong cong trong gió, như là muốn bị bật gốc, Vân Tu nhìn không được lại quay đầu nhìn thêm mấy lần, có chút đau lòng nói: “Hoa đẹp như vậy, sao có thể chống nổi thời tiết này chứ? Ở Trường Nhạc cung ta cũng trồng mấy cây, lúc gần đi mới đem chồi... Cũng không biết lúc trở về, có khi nào đã bị công chúa nhổ đi rồi không...”

—— “Mạn Đà là loài hoa cao quý ở miền Nam, do con người chăm sóc che chở mới lên được, nắng quá không sống được, lạnh quá càng không sống được, A Hoàn tựa như đoá Mạn Đà vậy, phải ở Ân Gia Bảo, được Ân Sùng Quyết ta chăm sóc che chở, ta không cho phép muội chạy trốn tới nơi khác, nghĩ cũng không cho nghĩ!”

—— “Ta không bị huynh trói chân trói tay, dựa vào cái gì mà phải ở lại Ân Gia Bảo?”

—— “Bởi vì, ta không cho phép muội rời khỏi!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Tên khắc chữ Hoàn

Nhạc Hoàn đã không còn nhớ nổi tình tình trẻ con quật cường lúc đó của Ân Sùng Quyết nữa, nàng chỉ biết, loài hoa yếu ớt nhất cũng có thể sinh sôi trên nền đất băng giá của Đại Chu, nàng đã thích nơi nào ... Thương Sơn, Vân Đô, Huy Thành ...

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu thấy Nhạc Hoàn ngây ngốc, giơ tay vung vẩy trước mắt nàng, “Nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Nhạc Hoàn lấy lại tinh thần nói, “Nếu muốn sớm đi vào thành, thì phải nhanh chân đi.”

Vân Tu nhủ lại mày kiếm muốn nói lại thôi, Nhạc Hoàn nhìn bộ dáng do dự của hắn, quay đầu nói: “Thiếu phu nhân, có câu Vân Tu đã nhin từ lâu, nếu huynh đệ họ Ân phải chết, cô sẽ làm thế nào?”

Nhạc Hoàn không trả lời Vân Tu, ngẩng đầu lên nhìn ráng trời xa xa, mây đỏ cuộn cuộn ngập trời, chim tước nhào lộn trên không như bức tranh nơi chân trời, tiếng hót xa xưa quanh quẩn.

Nhạc Hoàn lấy Kim Lưu cung từ bụng Bạch Long ra, lấy một Kim Vũ tiễn, vung tay kéo cung, buông lỏng đầu ngón tay, Kim Vũ tiễn theo đó bay vút đi ... Vân Tu nhìn chăm chú vào hướng mũi tên, còn chưa kịp chớp mắt, tiếng chim tước gào thét đã rơi nhào xuống sông Hoài mệnh mỏng cuộn cuộn, bị nước lớn cuốn đi về phía xa xa ...

Lương Quốc, Lương Đô, Phụng Loan điện.

“Ngày mừng 8 tháng 6 là một ngày hoàng đạo.” Ân Sùng Quyết ngẩng đầu nhìn đại ca đang ngồi thẳng thẩn trên điện, “Thần đệ đã tìm vài vị thầy bói nổi tiếng ở Lương Đô, đều nói ngày mừng 8 tháng 6 là tốt nhất, còn nửa tháng nữa là tới, cũng kịp thời gian có thể chuẩn bị lễ dâng cơ cho hoàng thượng. Hoàng thượng thấy thế nào?”

Ân Sùng Húc rũ khóe mắt lãnh đạm nói “Đệ cảm thấy tốt thì cứ thế mà làm.”

Ân Sùng Quyết lại liếc mắt nhìn Ân Khôn ở bên cạnh, cúi đầu ho khan, “Vậy ý tứ của cha thế nào?”

“Chọn ngày hay lắm” Ân Khôn cao giọng nói, “Ngày mùng 8 tháng 6, làm lễ đăng cơ, ... nhưng không cần quá xa hoa ... Cần phải đúng mực, biết chưa?”

“Sùng Quyết biết a.” Ân Sùng Quyết quyết tự tin cười nói, “Lương đế mới qua đời không lâu, có rất nhiều lão thần tiền triều ở đây, cũng không thể tổn thương lòng họ được, con biết phải làm thế nào. Lương đế và đám người hoàng tộc, cũng nên chọn quy cách an táng của thân vương, ở hoàng lăng Kỷ thị vùng ngoại ô ... hành động này cũng rất được bách tính khen ngợi, thay chúng ta tích góp không ý dân tâm.”

“Kỷ Minh cũng an táng như bọn chúng sao?” Ân Sùng Húc khẽ nhủ mày.

“Sở vương Kỷ Minh vì tổ quốc mà hy sinh ở Phụng Loan điện Đương nhiên cũng phải hậu táng, hoàng thượng ...” Ân Sùng Quyết cẩn thận đáp.

“Tai hoạ của muôn dân là do Kỷ Minh dựng lên, hắn vốn không nên được chết tử tế, hậu táng như vậy, thật sự là quá hời cho kẻ tiểu nhân hèn hạ như hắn rồi.” ánh mắt Ân Sùng Húc không ngừng phẫn nộ, “Trước khi làm việc sao để không bàn với ta?”

“Hoàng thượng...” Ân Sùng Quyết lớn mật đáp, “Sở vương là cừu địch của chúng ta, nhưng với con dân Lương Quốc mà nói, Sở vương chính là anh hùng thủ thành hộ quốc... Cứ coi như chúng ta hận hắn chỉ muốn lột da rút gân băm thành trăm mảnh, thì cũng phải để ý đến... con dân Lương Quốc tiền triều...”

Ân Sùng Húc căm tức nhìn chằm chằm khuôn mặt ngang ngược trẻ tuổi của Ân Sùng Quyết, đứng dậy đến gần hắn nói “Đệ gọi ta là huynh trưởng, cầu xin ta xưng đế ... Đệ làm chuyện gì cũng không nói với ta? Vậy còn muốn ta ngồi đây làm gì?”

Lưng Ân Sùng Quyết chảy mồ hôi lạnh đầm đìa, quỳ xuống cúi đầu nói: “Thuộc hạ không dám! Hoàng thượng thứ tội!”

Ân Sùng Húc nhíu chặt mày kiếm, phát tay áo ngồi lại long ý, không muốn liếc mắt nhìn đệ đệ nữa. Hắn không cho phép. Ân Sùng Quyết cũng không dám đứng dậy, cứng ngắc quỳ gối trước mặt đại ca không nhúc nhích.

Giờ Tuất, bên ngoài điện Phụng Loan.

“Trải qua chuyện mẹ con Mục Dung, dường như đại ca vẫn canh cánh trong lòng với con, sợ rằng sau này chuyện gì cũng từ chối.” Ân Sùng Quyết xoa xoa tay thăm nghĩ, “Cha phải che chở con nhiều hơn.”

Ân Khôn cười khan nói, “Đại ca con là vì chưa nghĩ thông suốt, cho nên mới oán giận chúng ta. Quyền lực sẽ khiến con người ta mê mẩn, sau khi đăng cơ không lâu, Sùng Húc sẽ quen với vị trí long ý kia, sẽ khó mà dời đi được. Đến lúc đó, nó mới có thể hiểu cho chúng ta, tự nhiên cũng sẽ cảm kích đệ tốt là con thôi.”

“Chỉ mong như cha nói.” Ân Sùng Quyết cong khóe miệng nói, “Nếu con liệu không sai, Sài Chiêu hắn đã tập kết nhân mã, sẽ chỉ huy xuôi Nam vượt qua sông Hoài...”

Ân Khôn bình tĩnh vuốt râu nói: “Giờ này ngày này chúng ta còn sợ hấn sao? Tinh binh cường tướng đều ở dưới trướng Ân gia, cho dù hấn cử toàn quốc lực, cũng bắt quá là lấy trứng chọi đá, Đại Chu hơn phân nửa là hoang vu, không trừ phú như phía Nam, Sài Chiêu không kéo dài được.”

“Con chỉ sợ hấn không đến.” Ân Sùng Quyết cười ha ha nói, “Hấn dám đến, con sẽ trừ đi hậu hoạ của Ân gia, hấn muốn nhất thống thiên hạ, ai lại không muốn chứ, Sùng Quyết và cha đều ngày ngày ghi nhớ?”

Ân Khôn hài lòng nhìn con trai út, không ngừng gật đầu, đôi mắt lạnh lẽo của Ân Sùng Quyết dừng ở ánh trăng trên cao, nghịch nghịch ngón tay nói, “Con đã phải trọng binh canh giữ ở Ung Thành, Sài Chiêu dám đến, nhất định sẽ không qua được Ung Thành. Lần trước đại hoạ bên sông Hoài hấn không chết, nhưng lần này hấn không còn cơ hội sống đâu.”

Ân Sùng Quyết càng nghĩ càng đắc ý, giờ tay lên miệng thổi hiệu lệnh, cười nói: “Sài Chiêu là kẻ biết nhìn người, hấn sớm đã đề phòng con, nhưng hấn lại quá tin tưởng đại ca, hấn cho rằng đại ca sẽ thực sự cả đời chất phác thuần lương sao? Thật là buồn cười.” Ân Sùng Quyết chỉ vào lồng ngực khác thường của mình cười nói: “Tim còn có thể khác bên thì sao đảm bảo lòng người không thay đổi chứ? Hấn đi chuyến này nhất định thất bại thảm hại.”

Đôi mắt cáo già của Ân Khôn nhìn con trai, ông thực sự quá yêu mến đứa con trai điên cuồng tự phụ này, nhìn trong mắt Ân Sùng Quyết tựa như ông có thể nhìn thấy đại nghiệp đế vị thiên thu vạn đại của Ân gia, cho dù là ai cũng không có cách lay động.

Ân Khôn nhíu mi, chấp tay sau lưng rời khỏi, Ân Sùng Quyết cúi đầu cười, đi theo sát phía sau phụ thân.

Bên ngoài hoàng cung Lương Quốc.

Màn đêm đen ngịt, Nhạc Hoàn và Vân Tu cùng dắt ngựa nhẹ nhàng bước đi, buổi tối ở Lương Đô rất ngay ngắn thứ tự, người bán mì vẫn thẩn ở góc đường đang định tắt lò, thấy bên đường có một nam một nữ đi tới, vẫn khách khí gật đầu, tiếp tục bận rộn.

Đương nhiên Nhạc Hoàn biết bản lĩnh của cha con họ Ân, những người xuất thân từ đoàn ngựa thồ mà chẳng qua chỉ hơn 10 ngày đã có thể xử lý Lương Đô thoả đáng như vậy, chỉ tiếc một núi không thể có hai hồ, loạn thế sao có thể tồn tại song hùng?

“Cũng đói bụng rồi.” Vân Tu nhìn chằm chằm sạp bán mì xoa bụng nói, “Hay là trả thêm cho ông ấy một chút, bảo ông ta nấu cho chúng ta một ít?”

“Vân Tu nguoi nghe xem?” Nhạc Hoàn bỗng nói.

Vân Tu ngừng thở nghiêng tai lắng nghe, “Là ... là hiệu lệnh của trạm canh ... hình như ta đã nghe ở đâu rồi...”

“Người đã từng nghe ở bên ngoài Ân Gia Bảo.” Nhạc Hoành nhìn phía Lương cung, nằng biết người kia ở đây, “Bọn họ quả nhiên ở trong hoàng cung...”

“Trên đường đi người dân ở đây đều nói, Ân Sùng Húc sắp đăng cơ.” Vân Tu nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi ông chủ tiệm mì chuẩn bị dọn hàng về nhà, nuốt nước miếng nói, “Cũng sắp rồi.”

Vân Tu chợt ngừng nói, tựa sét đánh kéo Nhạc Hoành vào góc tường, “Có người đến!”

Trên đường lớn vọng đến tiếng bước chân, ngõ nhỏ tối tăm che chở cho Vân Tu và Nhạc Hoành, tận đến khi tiếng bước chân dần đi xa, Vân Tu mới cảnh giác ngo qua, thì ra là một đội lính tuần ban đêm, tay cầm binh khí đi về phía trước.

Nhạc Hoành cũng quay đầu nhìn lại, thấy đội quân sĩ mặc quần áo binh lính Đại Chu, không khỏi nhủ mảy, “Đêm nay ta muốn gặp đại ca, chúng ta đi thôi?”

“Đêm nay?” Vân Tu cả kinh nói.

“Đi theo ta.” Nhạc Hoành sờ sờ cung tên giấu dưới bụng Bạch Long, kéo cương ngựa hướng về phía hoàng cung Lương Quốc.

Vân Tu lại quay đầu nhìn chòng chọc ông lão bán mì, ào não nói: “Ngày mai ông nội đây nhất định sẽ ăn mì vằn thắn, cứ chờ đấy.”

Nhạc Hoành và Vân Tu đi đến bên tường hoàng cung, dọc theo tường mà đi một lúc lâu, Vân Tu nhìn trước ngo sau, thấp giọng nói, “Lương cung lớn như vậy, cho dù chúng ta ở trong cung, cũng khó mà tìm gặp ngay được, huống chi là ở bên ngoài cung, cách tường cao thành dày, chúng ta nói thế nào Ân Sùng Húc cũng không nghe được Thiếu phu nhân, rốt cuộc cô nghĩ ra cách gì chưa?”

Nhạc Hoành ngừng đầu nhìn mái hiên Lương cung cao cao, chỉ vào chớp mái cao nhất nói, “Vân Tu người biết đó là nơi nào không?”

Vân Tu theo hướng Nhạc Hoành nhìn lại, lắc đầu nói, “Trong mắt Vân Tu thấy đều giống nhau cả, Vân Tu không biết đâu.”

“Đó là Phụng Loan điện.” Nhạc Hoành thu hồi tầm mắt nói, “Giống như điện Trạch Thiên của Đại Chu ta, Lương đế lâm triều hàng ngày đều ở đó ... là nơi tổ chức lễ đăng cơ.”

—— “Phụng Loan điện...” Vân Tu tặc lưỡi nói, “Được lắm Phụng Loan điện.”

“Đại hoa chính là xuất phát từ long ý trong đại điện kia.” Nhạc Hoành nắm chặt cung tên lạnh lẽo thấp giọng nói. “Trạch Thiên đại điện, Phụng Loan điện... Đều giống nhau. Ta đoán, người của Ân gia đêm khuya không ngủ, cũng sẽ chỉ ở Phụng Loan điện mật nghị đại sự...”

Mắt Vân Tu chợt loé sáng, vui vẻ nói: “Thiếu phu nhân thực sự là thông minh, chuyện này cũng có thể đoán ra được? Sao mà đầu óc Vân Tu không nghĩ ra được chứ?”

“Là tiếng hiệu của đoàn ngựa thồ ...” Nhạc Hoành tự lẩm bầm, “Dẫn ta nhân lúc đêm khuya tới đây ... có lẽ là có ý gì đó ... bây giờ ta đánh cược ... tất cả đặt vào đại ca, có thể thấy”

“Thấy cái gì?” Vân Tu nhìn hộp cung tên trong tay Nhạc Hoành, “Là tên trúc Ân Sùng Húc gọt cho thiếu phu nhân?”

Nhạc Hoành cắn răng gạt đầu nói: “Ta dùng nó để đánh cược, Vân Tu nhận lấy.” lời còn chưa xong, Nhạc Hoành đã rút ra một cây tiễn, đem hộp tiễn ném vào tay Vân Tu, giật lấy Kim Lư cung trên lưng Bạch Long, lùi ra phía sau mấy bước nhắm thẳng mái ngói Phụng Loan điện cách đó hơn 10 trượng.

—— “Đại ca...nhất định huynh phải thấy nó!”

Nhạc Hoành nín hơi kéo Kim Lư cung, tên trúc nhẹ, tầm bắn kém xa Kim Vũ tiễn, Nhạc Hoành vung tay giật cánh cung, phỏng đoán độ mạnh của cung, đầu ngón tay buông lỏng, tên trúc thẳng mái Phụng Loan điện bay đi.

Vân Tu không giám la lên tiếng, nhưng lồng ngực không ngừng gào thét, “Tốt quá, quá tốt” lòng bàn tay vỗ không ngừng.

—— “Đại ca!” Nhạc Hoành khẽ gọi một tiếng, quay người qua, bóng đêm che đi khuôn mặt tối nhợt có chút mồ hôi của nàng, Nhạc Hoành vô lực dựa vào tường thành, thuận thế ngồi trượt xuống, ngón tay bám chặt vào cỏ dại dưới đất che giấu hoảng loạn trong lòng.

Vân Tu biết Nhạc Hoành cũng có chút sợ, nàng có cứng cỏi đến mấy cũng không thể chặt đứt được nội tâm của một cô gái, Vân Tu đứng nhìn trán đầy mồ hôi của Nhạc Hoành, lòng cũng trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang.

Phụng Loan điện.

Mỗi một đêm sau khi bước vào Lương cung, Ân Sùng Húc đều ngồi ở Phụng Loan điện khá lâu, hẳn muốn nhanh chóng quen với đại điện xa hoa này, hẳn sợ ngày đăng cơ, tất cả mọi người sẽ nhìn thấy sự sợ hãi của hắn, hẳn không còn đường thoái lui.

Giờ Tý đã qua, Ân Sùng Húc liếc long ý trên đại điện, hướng phía bên ngoài đi ra. Gió đêm thổi tan mây đen, lộ ra ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, yếu ớt chiếu vào khuôn mặt nhiều ngày chưa giãn ra của Ân Sùng Húc.

Bầu trời khẽ vang lên tiếng tên bay đến, rất nhẹ khó mà khiến người ta phát hiện ra, cũng chỉ có bên ngoài đại điện trống rỗng, một thân một mình Ân Sùng Húc có thể nghe thấy.

Ân Sùng Húc còn chưa nhìn rõ mũi tên, thì nó đã rơi vào thềm đá Phụng Loan điện, rơi theo bậc thang bằng đá đến chân của hần ...

Ân Sùng Húc kinh ngạc nhìn cây tên bằng trúc dưới chân, nhìn chăm chăm hồi lâu mới cúi người nhặt lên, mới nhìn thấy chữ “Hoành” quen thuộc ở chuôi tên, trái tim như ngừng đập, trời đất ngừng quay...

“Hoành ... Hoành...” Ân Sùng Húc nắm tên trúc mà sợ run, giống như là muốn bóp nát nó vậy, “Không thể nào, không có khả năng! Hoành ... A Hoành ... tại sao có thể là muội, sao có thể là muội!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146

Bên ngoài tường bao hoàng cung.

Bàn tay Vân Tu suýt bị chính hần cắn nát, thấy Nhạc Hoành ôm đầu gối ngồi dựa vào tường thành bất động, thử thăm dò hỏi, “Thiếu phu nhân, lâu như vậy cũng không có động tĩnh, sợ là Ân Sùng Húc không có ở Phụng Loan điện ... nếu tên trúc bị người khác nhặt được, chúng ta có thể sẽ gặp nguy hiểm ... hay là ... chúng ta rời đi trước, sau đó nghĩ cách khác?”

“Chờ một chút.” Nhạc Hoành cắn đầu ngón tay nói, “Chờ một chút...”

Nhạc Hoành ngẩng đầu, ánh trăng mới sáng tỏ không biết đã ẩn vào mây đen lúc nào, không thấy tung tích. Nhạc Hoành bỗng nhiên có chút thấp thòm lo âu.

Vân Tu thấy không khuyên Nhạc Hoành rời đi được, dùng sức bay lên cây dương bên bờ tường, nhìn bốn phía vắng vẻ không thấy ai, ống tay áo trượt ra một thanh đoản kiếm nắm trong tay.

Tiếng bước chân dồn dập rất nhỏ tới gần, Vân Tu đang định nhảy xuống khỏi cây dương, nhìn lại thì thấy chỉ có một bóng người đang hướng phía mình bước nhanh, hé miệng lầm bầm nói: “Trời xanh có mắt ... Ân Sùng Húc thực sự ... một mình tới gặp thiếu phu nhân ...”

Nhạc Hoành nghe tiếng bước chân đơn bạc đi đến, chậm rãi ngẩng đầu, dưới màn đêm, bóng người đó từ từ rõ ràng, Nhạc Hoành bỗng nhớ lại lần đầu tiên nàng gặp hần...

Khuôn mặt Ân Sùng Húc mỉm cười anh tuấn: “Nhạc Hoành? Nhạc cô nương?!”

Ân Sùng Húc hồi lâu không gặp lúc này như ngọn núi lớn trấn áp trước mắt Nhạc Hoành, hai mắt Nhạc Hoành sáng như sao, nhưng trời đêm quá đen, nàng không nhìn rõ khuôn mặt vốn quen thuộc kia, một tiếng “Đại ca” như nghẹn ở cổ họng, làm thế nào cũng nói không nên lời.

Vân Tu thấy hai người này nhìn nhau không nói gì, vội vàng nhảy xuống lôi kéo Bạch Long và Ngọc Tiêu Dao đi xa chút, sau đó quay đầu nhìn Nhạc Hoành và Ân Sùng Húc mấy lần.

Ân Sùng Húc thấy Vân Tu đã đi xa, cúi đầu nhìn chăm chăm Nhạc Hoành, một lúc lâu sau dịu dàng nói, “Màn trời chiếu đất... Muội gầy đi rồi.”

Nhạc Hoành lấy cây trầm ngọc từ trong lòng ngực ra, đưa tới trước mặt Ân Sùng Húc, Ân Sùng Húc chần chờ tiếp nhận, chạm phải ngọc trắng lạnh như băng nói: “Muội vượt vạn dặm đến tìm ta, chính là vì đem cây trầm này cho ta sao?”

“Mục Dung nói...” Nhạc Hoành chột vạt mở lời, “Đây là món đồ mà huynh thích nhất.”

Ân Sùng Húc chợt cảm thấy tảng đá trong lòng rơi mạnh xuống đất, “Sài Chiêu sẽ không động hai mẹ con nàng ấy có phải không?”

“Sài Chiêu?” Nhạc Hoành kinh ngạc nói: “Huynh đã quyết định theo ý kẻ gian? Dự định đăng cơ làm đế?”

“A Hoành.” Ân Sùng Húc đề hai vai Nhạc Hoành, nhìn thẳng hai mắt nàng nói: “Trên đường tới đây, chắc hẳn muội đã nghe nói chuyện đại ca sẽ đăng cơ, ... muội vẫn không rõ sao?”

“Muội muốn nghe chính miệng huynh nói cho muội biết.” Nhạc Hoành lạnh lùng đẩy hai tay Ân Sùng Húc ra.

Hai tay Ân Sùng Húc hăng giữa không trung, hít một hơi thật sâu nói: “Ngày mùng 8 tháng 6... Chính là ngày ta đăng cơ.”

“Bây giờ huynh mang hồ phù cùng muội quay về Huy Thành, tất cả vẫn còn kịp.” Nhạc Hoành đứng thẳng người lên nói: “Mục Dung và Thành nhi sẽ không có chuyện gì. Huynh vẫn là Định Quốc hầu của Đại Chu, đây là muội hứa với huynh.”

“Cha ta và Sùng Quyết thì sao?” Khuôn mặt Ân Sùng Húc yên lặng nói, “Cũng đều không sao chứ? Muội có thể hứa với ta không?” thấy Nhạc Hoành không đáp ứng với mình, Ân Sùng Húc lại đến gần nàng nói: “Còn bao nhiêu người làm của Ân Gia Bảo, muội cũng có thể đảm bảo sao?”

“Loạn thần tặc tử, không thể tha thứ.” Nhạc Hoành ngẩng khuôn mặt quật cường lên, “Đại ca bị gian nhân mê hoặc, nhưng có thể lập công chuộc tội.. Ân Sùng Quyết và Ân Khôn ... Tội không thể tha thứ!”

“Vậy có nghĩa là bọn họ sẽ phải chết?” Ân Sùng Húc gục đầu xuống, “Hay là giống như Lý phò mã ... sống không bằng chết?”

“Hãy nghĩ đến vợ con của huynh.” Nhạc Hoành ra sức nói, “Mỗi ngày ở trong phủ Mục Dung dùng nước mắt rửa mặt, Thành nhi khóc mãi không ngừng ... Mỗi người trong phủ Định Quốc hầu đều ngày ngày sợ hãi, không ai nợ huynh gì cả, huynh chưa bao giờ chờ đợi thể tử của mình, vì sao không thể cho tâu ấy một cuộc sống yên ổn. Tâu ấy và Thành nhi đều đang chờ huynh trở về ... Đại ca!”

“Muội còn nguyện ý gọi ta một tiếng đại ca.” Ân Sùng Húc cười tự giễu, “Đáng tiếc, người đại ca này, lại làm làm muội thất vọng rồi...”

Nhạc Hoành không tin lắc đầu lùi về sau, Ân Sùng Húc nheo mắt nói: “Đại ca chỉ có thể hứa với muội, khi Ân Sùng Húc ta còn trên đời này, ta tuyệt đối không bước qua sông Hoài sang địa phận Đại Chu của Sài gia, hai nhà dùng sông Hoài làm giới tuyến, dùng Tuy Thành là thành trì, bảo đảm bách tính an vui...”

Nhạc Hoành cắn chặt môi dưới, nhặt hộp gỗ đựng tên trúc ở góc tường lên, rút toàn bộ tên trúc còn lại bên trong ra, dùng sức bẻ làm đôi, lòng bàn tay buông ra, mảnh trúc gãy vương đầy đất ... Nhạc Hoành không muốn nhìn Ân Sùng Húc nữa, xoay người rời đi.

“A Hoành!” Ân Sùng Húc cao giọng gọi.

—— “Công chúa nói không sai...” Nhạc Hoành nhẹ giọng lầm bầm, “Ai địch nổi giang sơn mê hoặc... Sơn hà lớn hơn tình, lớn hơn nghĩa, lớn hơn vợ con của chính mình... Sau này chúng ta gặp nhau chỉ có thể cầm binh khí, ai cũng không cần nương tay, tên của ta, sẽ không tha cho huynh.”

“A Hoành!” Ân Sùng Húc lại hô lên, thấy Nhạc Hoành không có ý định dừng lại, vội đuổi theo, “Nhạc Hoành.”

Ân Sùng Húc bước nhanh về trước kéo chặt lấy tay Nhạc Hoành, “A Hoành!”

Con dao nhỏ từ trong tay áo Nhạc Hoành trượt ra, không chút lưu tình hướng phía Ân Sùng Húc lao tới, Ân Sùng Húc chột buông tay, một mảnh tay áo bị ao cắt đứt vô lực bay xuống đất.

“Tôi gần một bước nữa ta sẽ giết huynh.” Nhạc Hoành nắm chặt dao hung hăng nói.

Ân Sùng Húc trầm mặc tựa như con thú bị thương, đè Nhạc Hoành dính sát vào tường thành, ánh mắt ôn hoà ngày thường giờ như ngọn lửa bùng cháy, tiếng tờ đóc che giấu đi khát cầu với người con gái mà hắn đã yêu từ rất lâu, hận không thể dung nạp nàng vào thân thể của chính mình.

Ân Sùng Húc giật con dao trên tay Nhạc Hoành xuống, môi chĩa vào trán nàng, muốn hôn nhưng lại không dám, hắn chưa bao giờ hận mình đến vậy, hận mình nhu nhược, đến giờ phút này vẫn là như vậy.

:Nếu như tối hôm nay ta để muội rời đi ...” Ân Sùng Húc cảm thấy toàn thân bất lực, “Sợ là kiếp này cũng sẽ không thể gặp lại muội Đại ca muốn muội ở lại, ở lại bên cạnh ta ...”

Nhạc Hoành dùng lực huyếch cùi tay vào ngực Ân Sùng Húc, khiến hắn đau mà nhú chặt mày. Ân Sùng Húc tựa như bị ma nhập muốn mang nàng đi, đây là lần đầu tiên hắn cảm giác mình có thể làm được điều mình muốn làm.

Trong lúc giằng co, từ trong cổ áo Nhạc Hoành rơi ra một vật, Nhạc Hoành thấy căng thẳng, cố gắng giằng co muốn nhặt đồ của mình lên, Ân Sùng Húc dùng một tay chế trụ Nhạc Hoành, mắt liếc nhìn đồ vật rơi bên chân.

Chiếc khoá Đồng Tâm kia quen như vậy, gần giống như chiếc khoá mà Nhạc Hoành tặng hắn khi hắn vào Mục Dung thành thân, Ân Sùng Húc kinh ngạc buông tay ra, chất phác cúi người nhặt khoá Đồng Tâm lên, cẩn thận lau bùn đất phía trên lên.

“Yên vui... An khang...” Ân Sùng Húc nhắm mắt lầm bầm, “Yên vui... An khang...”

—— “Đồ của ta, trả lại cho ta!” Nhạc Hoành giờ tay muốn lấy lại đồ trong tay Ân Sùng Húc.

Ân Sùng Húc lấy thứ hắn vẫn giấu trong lồng ngực kia, hai chiếc khoá Đồng Tâm song song trên lòng bàn tay hắn, đều nặng tựa ngàn cân.

Nhạc Hoành thấy Ân Sùng Húc không giây dũa nữa, ghen ngào nói: “Đem đồ của ta trả lại hết cho ta...”

Ân Sùng Húc không có lên tiếng, cũng không có động tĩnh gì, thân thể cứng đờ bị thương, Nhạc Hoành lấy chiếc khoá Đồng Tâm mà Sài Chiêu tặng

mình lại, nhặt con dao nhỏ lên, nhìn phía xa thong thả rời đi.

“Những gì ta mong đợi ở huynh và Mục Dung, đến giờ chưa từng thay đổi...” tiếng Nhạc Hoành yếu ớt, càng lúc càng xa, “Cho dù Ân gia các người phạm vào sai lầm lớn không thể tha thứ, ta vẫn mong muốn Mục Dung và huynh cả đời có thể yên vui, sớm biết rằng đại sự có cục diện hôm nay... ta thật sự hy vọng mọi người chưa bao giờ bước ra ngoài Ân Gia Bảo...”

Ân Sùng Húc không có đuôi theo nữa, siết chặt món đồ trong tay, trấn tỳ trên tường thành...

“Đại ca! Đại ca đừng bỏ rơi muội”

“Sao đại ca có thể bỏ mặc muội được, muội không nên rời Ân Gia Bảo, là đại ca vô dụng, không thể giữ muội lại...”

Phượng Đông bắt đầu sáng, Ân Sùng Húc ngẩng đầu nhìn đã không thấy bóng dáng mảnh mai của Nhạc Hoành đâu nữa, Ân Sùng Húc biết, lần gặp mặt này đã quyết định kết cục cuối cùng. Ân Sùng Húc nặng nề bước đi, cho dù nửa đời trước hắn chưa từng được như ý nhưng hắn cũng không muốn hối hận, thậm chí... cũng muốn cam nguyện mà thử lại

Vân Tu dắt ngựa thấy Nhạc Hoành xuất hiện, vội vàng nghênh đón, “Thiếu phu nhân, thế nào rồi? Có thuyết phục được Ân Sùng Húc không?”

—— “Đi.” Nhạc Hoành không chút cảm xúc dắt Bạch Long đi.

“Đi? Đi đâu?” Vân Tu kinh ngạc nói, “Ân Sùng Húc không đáp ứng sao?”

“Ta không quen người đó...” Nhạc Hoành phóng người lên ngựa, “Về bên kia sông Hoài, chờ đại quân của Sài Chiêu!”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 147: Quyết đánh đến cùng

Lương cung, Phượng Loan điện.

Ân Sùng Húc như một cái xác không hồn bước đi trong hoàng cung đến trước Phượng Loan điện, mặt trời đã lên cao, tám biển màu vàng phản xạ ánh sáng chói mắt, Ân Sùng Húc dùng tay che đôi mắt đã nhắm tịt, tập tễnh leo lên thềm đá Phượng Loan điện, nhìn long ý xa xa trong điện, lòng trăm mối ngồn ngang.

“Hoàng thượng lên điện thật là sớm” ngoài điện Ân Sùng Quyết cao giọng chào, “Nước có được vị vua chăm chỉ, cần cù như vậy chắc chắn sẽ tồn tại thiên thu vạn đại” thấy đại ca không đáp lại mình, Ân Sùng Quyết bước đến gần thêm cách Ân Sùng Húc tầm nửa trượng quỳ gối xuống nói: “Đại lễ đăng cơ ngày 8 tháng 6 thần đã chuẩn bị chu đáo, nghi lễ trong đó có nhiều thứ thần cũng không hiểu lắm, cho nên đã giao cho cự thần Lương quốc xử lý, cha nhìn qua cũng hài lòng, tin rằng sẽ vừa lòng hoàng thượng.”

“Cha thấy được thì cứ thế mà làm đi.” Ân Sùng Húc mặt không biến sắc, “Ngày mừng 8 tháng 6... Hôm nay ngày mấy?”

“Hôm nay...” Ân Sùng Quyết đáp, “Hôm nay là ngày mừng 4 tháng 6, cũng còn ba ngày...”

“Ba ngày...” Ân Sùng Húc suy tư lẩm bẩm nói, “Ba ngày...”

Ân Sùng Húc thu hồi vẻ thất thần, nhìn vẻ đắc ý của Ân Sùng Quyết, một lúc lâu không nói gì. Ân Sùng Quyết bị hắn nhìn như vậy có chút bất an, đập đầu nói: “Hoàng thượng nếu không còn chuyện gì khác, thần xin lui xuống trước.”

“Chậm đã.” Ân Sùng Húc gọi hắn lại.

Ân Sùng Quyết giật mình dừng bước, nghiêng người nhìn đại ca đứng trước long ý, “Hoàng thượng còn có việc gì sao?”

“Trời vừa mới sáng.” Ân Sùng Húc vuốt ve hoa văn chạm khắc hình rồng trên long ý, “Đệ tới Phượng Loan điện... làm gì?”

“Thần...” Ân Sùng Quyết run rẩy trong lòng nhưng sắc mặt vẫn là trấn định tự nhiên, “Nghe nói hoàng thượng hôm qua cả đêm chưa ngủ, trong lòng lo lắng, cho nên nghĩ rằng nhất định hoàng thượng ở đây...”

“Hôm trước cha có nhắc với ta.” Ân Sùng Húc tung vạt áo ngồi trên long ý, mắt nhìn xuống vẻ mặt lợi hại của đệ đệ, Cha mong muốn...Lúc ta lên ngôi, ở trước mặt văn võ bá quan phong đệ làm Hoàng Thái đệ...”

—— “Thần không dám!” Ân Sùng Quyết phịch một tiếng quỳ xuống đất, cúi đầu khấn trương nói, “Thần không dám!”

Ân Sùng Húc nhìn đệ đệ mình đã che chở hơn chục năm, ngày xưa vui vẻ hoà thuận như hiện lên trước mắt, Ân Sùng Húc nhớ khuôn mặt trẻ con vô lo vô nghĩ của đệ đệ, nhưng trước mắt hần hôm nay, đệ đệ này thật là thâm sâu khó dò không thể khinh thường, nhìn lâu một chút, ngực sẽ sinh cảm giác e ngại.

Thấy Ân Sùng Húc không nói thêm gì đi nữa, Ân Sùng Quyết khiếp sợ ngẩng đầu, thấp giọng khiêm tốn nói: “Đây cũng không phải ý của thần... Hoàng thượng tuyệt đối không nên hiểu lầm, thần tử chính là thần tử, tuyệt đối không có bất kỳ ý đồ không an phận nào. Cha chẳng qua là thuận miệng nói một chút, hoàng thượng... Không nên coi là thật!”

“Có vẻ như không phải là cha tùy ý nói đâu.” Ân Sùng Húc buồn bã nói, “Người mong đợi rất nhiều vào đệ, từ nhỏ đến lớn đều chăm lo dạy dỗ tỉ mỉ, còn nói ... đưa con út là đệ, giống người, rất hiểu ý người.”

Ân Sùng Húc sợ hãi, vội vàng dập đầu không dám lên tiếng, khoảnh khắc này, đại ca thường ngày thật thà chân chất của hần lại có thể khó dò thế này, quả là ai ngồi trên long ý cũng bị ma lực hấp dẫn ... mới một chút đã khiến người ta sợ hãi trong lòng. ... sau này ngồi lâu chút nữa ... sợ là?

“Làm người, tất nhiên phải hiểu thuận, hiểu thuận thế nào, chính là hiểu kính, thuận theo.” Ân Sùng Húc tiếp tục nói, “Nhưng đợi ta thực sự đăng cơ xưng đế, có một số việc, muốn thuận, cũng không thuận, bởi vì trong mắt ta không còn là chỉ có một Ân gia, mà là... Thiên hạ.”

Lòng ngực Ân Sùng Quyết có chút hồi hộp, đầu càng thêm cúi thấp.

“Ta không có dự định thuận theo ý cha lập đệ làm Hoàng Thái đệ.” Giọng Ân Sùng Húc vẫn trầm ổn không chút gợn sóng, “Và lại, biết đâu có thể gặp lại Thành nhi và Mục Dung, ta đang thời kỳ thiện niên, nóng lòng lập trữ làm gì? Sùng Quyết đệ nói coi?”

—— “Hoàng thượng.. Nói rất đúng.” Ân Sùng Quyết lặng lẽ nói.

“Vậy liền đệ đệ đi nói với cha đi.” Ân Sùng Húc cụp mi mắt, “Đệ biết cần phải nói thế nào.”

—— “Thần... Minh bạch.”

Lương đô, trên đường lớn.

Suốt dọc đường Nhạc Hoành đều thất thần, cương ngựa nắm trong tay tuột xuống cũng không nhận ta, Bạch Long thờ phỉ phò ghé sát lại dụi đầu vào người nàng, Nhạc Hoành cũng không có thấy.

Vân Tu thấy nàng đầy tâm sự cũng không dám lên tiếng, cúi đầu nhìn đá xanh lát đường dưới chân.

“Mì vẫn thần nóng thơm ngon đây, mì đây.”

Đầu đường tiếng rao vang dội, Vân Tu nuốt nước miếng, nhin không được liếc nhìn, dạ dày cũng hừng ửng réo lên.

Nhạc Hoành đang chờ dẫn bỗng dừng bước, nhìn về phía quán hàng rong nói, “Đi, ta cũng đói bụng, nhin cả đêm giờ đúng là ỷ khuất cho chúng ta, mau đi ăn mì thôi.”

“Hay quá.” Vân Tu vô tay, “Ăn no có sức, tin rằng chỉ hai ngày chúng ta đã đến bờ sông Hoài.”

Nhạc Hoành cười khỏ, vượt qua Bạch Long theo Vân Tu đi đến bên quán mì, chỉ chốc lát hai bát mì nóng hôi hổi đã đưa lên, Vân Tu không thôi hơi nóng đã gấp từng đũa mì lớn mà ăn, không ngừng gật đầu, “Đồ ăn ở miền Nam thực là ngon quá đi, ngày trước thiếu phu nhân ở Thương Châu, chắc là nếm qua không ít đồ ăn ngon rồi.”

Nhạc Hoành khuấy đều nước dùng hải sản hộp một ngụm nói, “Thương Châu chưa tính là phía Nam, đồ ăn cũng gần giống như Đại Chu, nhưng ở Tuy Thành...” giọng Nhạc Hoành bất giác thấp xuống

Vân Tu nghe được ý tứ, rung đùi đắc ý ăn càng thêm hăng hái.

“Ăn xong thì sớm lên đường thôi.” Nhạc Hoành liếc nhìn bát mì đã thấy đáy của Vân Tu nói.

“Ồ!” Vân Tu húp ngụm nước cuối cùng trong bát nói.

“Chạy! Mau tránh ra, mau tránh ra!” cửa Bắc thành Lương đô bỗng có một đoàn ngựa xông ra, quân sĩ dẹp mở đường lớn tiếng hô, “Mau tránh ra! Không được cản đường. Cấp báo! Cấp báo!!”

Bạch Long và Ngọc Tiêu Dao bị mấy con ngựa hung hăng chạy tới dọa cho sợ, đáp móng ngựa hí dài. Vân Tu đứng dậy đỡ Ngọc Tiêu Dao, mắt liếc nhìn quân sĩ nói, “Sáng sớm đã hoảng hốt chạy vào trong cung, nhất định không có chuyện tốt gì.”

Nhạc Hoành nhắm mắt suy nghĩ sâu xa, chợt mở mắt ra nói: “Xem ra công chúa không khuyên được Sài Chiêu, chàng vẫn xuất binh đuổi theo chúng ta, cấp báo vừa rồi, ... nhất định là quân tình, ... Sài Chiêu chắc là đã dẫn quân đến Ung Thành, vượt sông Hoài...”

“Vậy chúng ta nên làm thế nào?” Vân Tu nhìn dân chúng mới bị kinh sợ đang hoảng hốt thờ dốc, xoa xoa tay có chút rục rịch nói, “Hay là chúng ta không cần vội ra khỏi thành nữa, thật vất vả mới đến nơi ... Cũng phải...”

Nhạc Hoành khê búng mặt bàn, nhẹ giọng nói: “Vây... Lưu lại mấy ngày, yên lặng theo dõi biến động ... ngày 8 tháng 6 Ân Sùng Húc sẽ đăng cơ xưng đế ... Ngày mùng 8 tháng 6... vậy chờ đến ngày đó đi!”

Đoàn ngưu chạy đi khôi phục lại vẻ náo nhiệt của khu chợ, bách tính Lương đô cũng không hiểu gì, tiếp tục cuộc sống của mình, bầu trời mây cao bay bổng khó dò.

Lương cung, Phụng Loan điện.

“Sải Chiêu lại đến nhanh vậy sao?” Trong triều chur thần xì xào bàn tán.

“Bình tiến thần tốc, trước đây Sải Chiêu mới đăng cơ đã phái người tiếp tục công Lương, Sải Chiêu tinh thông binh pháp mưu lược, tất nhiên làm gì cũng nắm chắc ...”

“Xem ra lại một trận máu tanh rồi...”

Thấy phụ tử Ân gia vào Phụng Loan điện, đám người đang xì xào đều nhất tề im lặng, cúi người nghênh đón.

Ân Khôn và Ân Sùng Quyết dừng chân trước đám quần thần, Ân Sùng Húc bình tĩnh đi thẳng vào long ý trong điện, xoay người ngồi xuống, ngao nghể nhìn mọi người dưới điện.

Không đợi Ân Sùng Húc lên tiếng, Ân Sùng Quyết đã liếc mắt nhìn quần thần trên điện thần nhiên nói, “Chư vị đại nhân không cần lo lắng, Sải Chiêu dẫn binh đã đến Ung Thành bên bờ sông Hoài là thật, nhưng thế thì sao?” Ân Sùng Quyết cười khinh thường, “Ta cùng với hoàng thượng sớm đã có an bài, Ung Thành có hơn một vạn tinh binh trấn thủ, cho dù Sải Chiêu anh dũng thiện chiến, cũng là bất lực, trong tay chỉ có ba bốn vạn người, lấy gì đối kháng với hơn trăm ngàn binh sĩ của Ân gia? Chỉ sợ chuyến này đi mà không về được.”

“Ân tướng quân nói không sai...” Có người khiếp sợ nói, “Chỉ là... thủ quân Ung Thành phần lớn là người cũ của Sải Chiêu... nếu bọn họ thấy chủ cũ của mình tự tay cầm binh... Vạn nhất phản chiến thì phải làm thế nào?”

“Điểm này các vị không cần lo lắng!” Ân Sùng Quyết trấn định nói, “Không cần nói đến thủ lĩnh thủ Ung Thành là những người đặc lực nhất Ân gia, Ân Sùng Quyết ta cũng sẽ nhanh chóng dẫn binh đến Ung Thành giao chiến với Sải Chiêu. Chư vị đại nhân chớ quên —— đã gần đến tháng 7, mùa nước lên... Sông Hoài tháng 7 sẽ có lũ... nếu là đến tháng 7 mà bọn chúng vẫn chưa hạ được Ung Thành, mấy vạn đại quân sẽ phải dùng mạng để tế thần sông rồi...” Ân Sùng Quyết lộ ra vẻ đắc ý, nhìn về phía Ân Sùng Húc vẫn trầm mặc, cúi đầu cung kính nói, “Hoàng thượng, đợi sau lễ đăng cơ của người, thần nguyện đi Ung Thành, đánh bại nhân mã Đại Chư!”

Ân Sùng Húc đã mấy ngày chưa ngủ, khuôn mặt vốn góc cạnh giờ đây cũng hốc hác, đôi mắt trũng sâu lại đầy thần sắc, nhìn về mặt tự tin của đệ đệ nói: “Nếu đệ đã chọn người thủ Ung Thành thì tất nhiên đã có phần nắm chắc, tại sao còn phải tự mình đi Ung Thành, cứ an tâm ở lại Lương đô đi.”

—— “Hoàng thượng!” Ân Sùng Quyết sững sốt, “Lời tuy như vậy... Thần vẫn muốn tự mình gặp Sải Chiêu một lần.”

“Sải Chiêu chẳng qua mang theo chút tàn quân, cũng phải để đích thân đệ đệ của hoàng thượng ra tay sao?” Ân Sùng Húc thẳng thắn nói: “Chỉ sợ thật sự phái đệ đi Ung Thành, người ngoài nói là Ân gia thực sự e ngại Sải Chiêu ... ngược lại sẽ tổn hại mặt mũi của Ân gia, bị người ta cười chê.”

—— “Hoàng thượng...” Ân Sùng Quyết nhìn phụ thân cầu cứu lên tiếng ủng hộ, nhưng Ân Khôn không có lên tiếng

“Cũng chỉ còn hơn 10 ngày là mùa nước lũ lên.” Ân Sùng Húc cụp mắt nói, “Ung Thành chỉ cần chống đỡ hơn 10 ngày là có thể không đánh mà thắng ... ta đây còn không phải lo, Sùng Quyết lại lo lắng gì chứ?”

Ân Sùng Quyết nghẹn lời, nắm chặt lòng bàn tay cảm giận lui qua một bên.

“Thứ Sùng Quyết cần đề ý là lễ đăng cơ ba ngày tới, ta rất kỳ vọng vào đệ.” Ân Sùng Húc cười nhạt nói, “Còn những chuyện khác ta đều có trù tính, đệ không cần nhọc lòng.”

Người trên đại điện nhìn hai huynh đệ giằng co nhau, nhất thời không biết làm thế nào, tóm lại chuyện chiến sự ở Ung Thành ra sao, càng không có ai dám lên tiếng, bởi vì không có ai biết, ngoại trừ huynh đệ nhà họ Ân, còn có ai có thể chống đỡ được Sải Chiêu?

Một nơi khác ở Lương cung.

—— “Đại ca nói vậy là có ý gì!” Ân Sùng Quyết tức giận giật cành cây bên cạnh, hung hăng ném xuống đất cả giận nói, “Cha, hôm nay trên điện Phụng Loan người cũng ở đó, đại ca chỉ nói mấy câu, đã bảo con không cần những tay vào chuyện kháng địch mạnh, ... Sải Chiêu tuy binh mã ít, nhưng khả năng của hắn thế nào cha cũng rõ, nếu Ung Thành bị hạ, nhất định ngôi vị của đại ca khó mà vững được, thái độ của đại ca hôm nay khiến con nghi ngờ...” Mặt Ân Sùng Quyết loé sáng, ghé sát vào tai Ân Khôn thì thầm, “Nghĩ rằng đại ca không đề ý đến cái long ý kia, ... đại ca, đang chờ Sải Chiêu dẫn quân hạ Lương đô, rồi sau đó chấp hai tay nhường tất cả mọi thứ mà Ân gia đang có cho Sải Chiêu.”

Ân Khôn nhìn con trai út, vuốt râu nói: “Ba ngày nữa đại ca con sẽ xưng đế, nếu thật sự là như con nói, thì hành động của nó là vì cái gì? Lúc đầu trước mặt mọi người nó bị ép phải đăng cơ, nếu nó đã hứa với mọi người, thì nó không dám thất hứa đâu. Nhưng cha lại thấy, những lời hôm nay trên điện Sùng Húc nói với con, không phải như con nghĩ đâu.”

“Cha!” Ân Sùng Quyết vội la lên, “Cho dù có thế nào, nhất định cha phải khuyên bảo đại ca để con dẫn binh đi chặn Sài Chiêu!”

“Việc này không vội.” Ân Khôn úp mở nói, “Lúc này quan trọng nhất vẫn là việc đăng cơ của Sùng Húc, còn có chính là... lập hay không lập con làm hoàng thái đệ nó đều đã có chủ ý, cha thật lòng khuyên con mấy câu, trước mắt, con cứ theo ý đại ca con đi, chớ có tranh giành với nói... Ý của cha, con hiểu chứ.”

Ân Sùng Quyết vẫn muốn nói gì, bên tai xẹt qua “Hoàng thái đệ” ba chữ... “Đại ca... hình như không có ý định lập con làm hoàng thái đệ ...”

Ân Khôn rút từ trong tay áo ra một cuộn chiếu chỉ vàng óng, đưa tới tay Ân Sùng Quyết nói, “Tự con xem đi.”

Ân Sùng Quyết do dự mở ra, dựa vào ánh sáng từ đèn lồng xem kỹ, “...Đệ đệ của trẫm Sùng Quyết, văn võ song toàn, công đức sánh ngang trời, lập làm hoàng thái đệ, thái tử của Lương quốc ... cha ... Chuyện này...”

“Sùng Húc không tình nguyện.” Ân Khôn nói, “Đổi lại là ai, cũng đều không muốn cả. Nhưng mỗi một chữ trên thánh chỉ này đều do cha viết ra, nó không muốn cũng phải chịu. Cha là cao nhất, cho dù Sùng Húc làm hoàng đế, cũng tuyệt đối không dám kháng lại ý tứ của cha. Vị trí hoàng thái đệ này là cha dự tính cho con, những gì cha mới nói với con, nếu con hiểu, thì trước mắt đừng có chống lại ý tứ của đại ca con. Con nhìn xa trông rộng, mưu cao kế sâu, bị người khác dè chừng cũng phải. Cho dù Sùng Húc có thật thà chân chất thì cũng có tâm cơ... Cha cũng không tin Sài Chiêu có thể hạ được Ung Thành trước ngày nước lên, tạm thời con cứ chờ thêm vài ngày, chờ đăng cơ đại điển vừa qua, khi đó con sẽ chân chính là hoàng thái đệ...”

Ân Sùng Quyết nhìn chằm chằm cuộn thánh chỉ khó mà rời mắt khỏi ba chữ “Hoàng thái đệ”, đem thánh chỉ cuộn lại rồi đưa về tay Ân Khôn, thấp giọng nói: “Vâng... Trước mắt cứ theo ý của cha ...”

Ân Khôn dùng sức đè vai Ân Sùng Quyết, gật đầu khen: “Người làm việc lớn, biết tiến biết lùi, Ân Sùng Quyết con tuân theo ý trời, cha cảm thấy thực sự vui mừng!”

Bên bờ sông Hoài ngoài Ung Thành.

Quân sĩ Đại Chu hăng hái vượt sông Hoài, gió hè thổi vù vù, cánh Hoa Mạn Đà theo gió bay xuống lòng sông, vùi lấp hỗn độn trên cát, dưới đáy sông, hoá thành phù sa mùa xuân. Sài Chiêu rút trường kiếm bên hông ra, xẹt một cái chặt đứt cành cây Mạn Đà, cành cây vùi vào đáy sông Hoài trôi mất.

Sài Chiêu nhìn thế nước ngày càng hung hãn của sông Hoài, đương nhiên y biết, chỉ còn nửa tháng nữa là đến mùa nước lên, trong vòng nửa tháng nếu không hạ được Ung Thành, thì Đại Chu hoàn toàn thua trong trận chiến này. Ung Thành nguy nga hùng vĩ, bố thủ nghiêm mật khó phá, nhưng Sài Chiêu biết, y phải làm được, cũng chỉ có thể hạ được thành, nước sông phía sau như hồ rình mồi nhấn chìm thuyền n bất cứ khi nào ... bên kia Ung Thành ... Sài Chiêu sờ túi đựng tên dưới bụng ngựa, yêu quý lấy Kim Vũ tiễn ra ... ngoài thành Liêu Châu, đây là tín vật đính ước y lấy từ trên người Nhạc Hoành xuống, Sài Chiêu biết, bọn họ đã gặp lại một lần, nhất định sẽ có lần thứ hai, cuộc đời sau này cũng sẽ không bao giờ xa nhau

Sài Chiêu nắm chặt Kim Vũ tiễn, cao giọng ra lệnh, “Truyền khẩu dụ của trẫm, mọi người lưu lại 10 ngày, đồ đạc còn lại đều vứt hết xuống sông Hoài, không mang theo nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Huynh – đệ

Sài Chiêu nắm chặt Kim Vũ tiễn, cao giọng ra lệnh, “Truyền khẩu dụ của trẫm, mọi người giữ lại đồ đạc cần dùng trong 10 ngày, những thứ khác đều bỏ xuống sông Hoài, không được giữ lại nhiều!”

—— “Hoàng thượng...” Phía sau có tướng lĩnh hoảng sợ hô lên.

Ánh mắt Sài Chiêu có chút giật dử, quả quyết lặp lại lần nữa: “Khanh không hiểu lời trẫm vừa nói sao? Giữ lại đồ cần dùng trong 10 ngày, còn lại đều vứt hết xuống sông Hoài!”

—— “Mặt tướng... Tuân chỉ!”

Quân sĩ Đại Chu đóng quân dài hàng dặm đều đỡ xuống binh khí cùng lương thực dư thừa, thuận theo vứt tất cả xuống dòng sông Hoài cuộn cuộn chảy về Đông, tựa như tướng sĩ Đại Chu không còn đường thoái lui, chỉ có thể liều mạng đánh một trận này.

Tướng thủ Ung Thành từ xa nhìn hành động quả quân sĩ Đại Chu, trong lòng tràn ngập kinh hãi, còn tưởng rằng đợi con nước lên sẽ nhấn chìm quân sĩ Sài gia, nhưng tình hình thế này xem ra không còn lựa chọn nào khác, con người ta khi lâm vào bước đường cùng là khó đối phó nhất, quân sĩ Sài gia lúc này ai cũng như mãnh thú bị thương mong cầu sự sống, thẳng hướng Ung Thành mà tiến.

Lương Quốc, Lương Đô, ngừ thư phòng trong hoàng cung, ngày mùng 7 tháng 6, tới gần nửa đêm

——“Hoàng thượng!” Ân Sùng Quyết nhìn ánh nến trong ngự thư phòng vẫn còn sáng hô lớn, “Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu, Ân tướng quân trở về đi.” Thủ vệ không chút khách khí chặn bước chân vội vã của Ân Sùng Quyết lại.

——“Ta có chuyện quan trọng muốn gặp mặt hoàng thượng, mau tránh ra!” Ân Sùng Quyết dùng sức đẩy thị vệ trước mặt ra, nhưng trường kiếm sắc bén của thị vệ kia đã chặn trước người hắn, nếu hắn tiến thêm một bước, lưỡi đao sắc bén sẽ chạm được da thịt ấm áp của hắn, Ân Sùng Quyết không cam lòng lui về phía sau nửa bước, miệng tiếp tục hô, “Hoàng thượng, Ung Thành quân tình cấp báo, mưa rào xối xả, người của Sài Chiêu như chó dại ra sức phá thành... Thủ tướng Nguyễn Phong sợ là không cầm cự được bao lâu... Hoàng thượng, cầu hoàng thượng chuẩn cho thần lĩnh 3 vạn binh, tối nay liền dẫn quân về Ung Thành trợ chiến!”

Trong ngự thư phòng không có người trả lời, dưới ánh nến, trên bờ cửa sổ phủ dán giấy hiện lên bóng dáng Ân Sùng Húc đang thong thả vẽ tranh, như là không có nghe thấy lời Ân Sùng Quyết nói.

——“Hoàng thượng!” Ân Sùng Quyết cất tiếng khàn khàn, “Không thể chậm trễ nữa rồi! Ung Thành là do thần dẫn quân chiếm được, thần biết điểm yếu của Ung Thành... Một khi bị Sài Chiêu phát giác... Ung Thành tất bại! Hoàng thượng!”

“Xem ra tối nay hoàng thượng không dự định sẽ gặp Ân tướng quân.” Thị vệ nói, “Ân tướng quân vẫn là đi về trước đi, đợi ngày mai đại diện dâng cơ của hoàng thượng qua, bản lại cũng không trễ.”

Ân Sùng Quyết tức giận dậm vào cửa sổ, “Hoàng thượng nếu muốn ngồi vững trên ngai vàng thì nhất định phải phái thần dẫn binh chặn Sài Chiêu lại. Ung Thành mất chính là hao tổn nửa quân lực, hoàng thượng chúng ta khó khăn lắm mới đến được quảng trường này, nặng nề thế nào, hoàng thượng hẳn là biết!”

Mấy người thị vệ đang muốn túm lấy Ân Sùng Quyết, thì trong thư phòng Ân Sùng Húc thân nhiên nói: “Đề đệ ấy vào đi.”

Thị vệ dừng tay, đẩy cửa ngự thư phòng ra. Ân Sùng Quyết phui quần áo cho ngay ngắn, lạnh lùng hừ một tiếng rồi bước tiến vào.

Ân Sùng Húc vẫn không ngẩng đầu lên, quay bút lông sói trong tay trầm mặc không nói. Ân Sùng Quyết hít một hơi thật sâu quỳ một chân xuống nói: “Những lời thần mới nói ngoài ngự thư phòng ... hoàng thượng hẳn là nghe thấy cả rồi.”

“Nghe được.” Ân Sùng Húc bình tĩnh nói, “Thì tính sao?”

“Hoàng thượng...” Ân Sùng Quyết đầy bất ngờ nhìn về mặt đại ca, “Ung Thành tràn ngập nguy cơ...”

“Lúc trước đệ không nói như vậy.” Ân Sùng Húc nhìn về mặt đã đỏ lên của đệ đệ, buông mắt xuống. “Nhớ kỹ lúc trước đệ đã chắc chắn nói, chỉ hơn 10 ngày nữa là kỷ nước lên của sông Hoài ... con nước cũng như là trời giúp đệ, quân ta tự nhiên không đánh mà thắng ... là đệ nói thế phải không?”

“Vâng Thế nhưng...” Ân Sùng Quyết vội la lên.

“Thế đúng rồi.” Ân Sùng Húc xen lời hắn, “Mưa như trút nước chính là điềm báo trước mùa nước lũ, Ung Thành tường dày thành cao, Nguyễn Phong tướng quân cũng là một hổ tướng hiếm thấy ... thành không dễ bị phá như vậy.” Ân Sùng Húc ngẩng đầu nhìn về phía đệ đệ, ý vị thâm trường nói, “Ngày mai chính là ngày đại ca dâng cơ, ngày lành tháng tốt là Sùng Quyết chọn thay đại ca, còn có mấy canh giờ nữa là trời sáng, sao Sùng Quyết có thể lĩnh binh ra đi lúc này được? Ngày mai trên lễ dâng cơ, không thể thiếu đại công chi thần là đệ được, còn có sắc phong đang chờ Sùng Quyết tiếp chỉ tạ ân ...”

Lòng Ân Sùng Quyết căng thẳng, ngày người không nói gì.

Ân Sùng Húc lật thánh chỉ đã chuẩn bị trong tay lên, không vội vã mở ra, mỉm cười thì thầm: “Đệ đệ của trẫm Sùng Quyết, văn võ song toàn, công đức sánh ngang trời, lập làm hoàng thái đệ, giữ vị trí thái tử... Viết rất hay, vinh quang như thế, Sùng Quyết làm sao có thể không tự mình lĩnh phong đây.”

——“Hoàng thượng...” Ân Sùng Quyết chảy đầy mồ hôi nơi sống lưng, cúi đầu nói, “Tất cả, đều là ý tứ của cha, Sùng Quyết làm sao dám...”

Ân Sùng Húc nhẹ nhàng đề thánh chỉ trong tay xuống, tùy ý nói: “Chúng ta là huynh đệ ruột thịt, ai làm hoàng đế đều là giống nhau, từ thuở nhỏ đệ đã hơn đại ca rất nhiều, đề vị này truyền cho đệ văn thao võ lược mà nói cũng không sai, là đệ khiêm nhường.”

——“Hoàng thượng...”

Ân Sùng Húc gõ gõ bàn, cup mi nói, “Ta tin Ung Thành có thể thủ được, cứ vậy đi.”

——“Hoàng thượng! Nếu thần không đi Ung Thành sẽ không thủ được!” đang quỳ dưới đất Ân Sùng Quyết không ngừng lê tới gần chỗ đại ca, “Trong thư Nguyễn Phong có nói ... Sài Chiêu hạ lệnh cho quân sĩ chỉ lưu lại đồ đạc dùng đủ trong 10 ngày, còn lại đều vứt xuống sông Hoài ... người của Đại Chu đã không còn đường lui chỉ có quyết sống mái đánh một trận vào Ung Thành ... hành động này của Sài Chiêu quả là cao kế, cũng làm thần bất ngờ, hôm nay mấy vạn đại quân chỉ có thể liều mạng vây đánh Ung Thành ... Nguyễn Phong nhất định là không đỡ được! Cầu xin hoàng thượng cho phép thần lĩnh binh tương trợ.”

Có vẻ như Ân Sùng Húc vẫn đang suy tư, không liếc mắt nhìn Ân Sùng Quyết nữa, Ân Sùng Quyết chờ trong giây lát, ngẩng đầu lên ai oán: “Đại ca... Ân gia mỗi một bước đi không dễ dàng, một ngày Sài Chiêu chưa chết, chính là họa lớn suốt đời của huynh đệ chúng ta, hẳn vốn là người có cừu oán tất

báo, chúng ta tuyệt đối không thể để cho hần con đường sống được, đại ca!”

“Đại ca đã nói với đệ từ trước!” Ân Sùng Húc vỗ mạnh mặt bàn, “Đám người Lý Trọng Nguyên, Bùi Hiến chính là vết xe đổ của huynh đệ chúng ta, đại ca đã sớm báo đệ không nên động vào Sài Chiêu, đệ lại không nghe, một mực không nghe.”

Ân Sùng Quyết nhíu chặt mắt sâu, ngừng đầu nói: “Ân gia đã nắm được nửa giang sơn, tất nhiên không giống với Lý Trọng Nguyên, huynh đệ ta chiếm được phần thắng lớn như vậy, Lý Trọng Nguyên là gieo gió gặt bão, Ân gia chúng ta, là tuân theo ý trời!”

“Cho tới hôm nay đệ vẫn nghĩ như vậy?” Ân Sùng Húc bật cười.

“Sao đệ không thể nghĩ như vậy?” Ân Sùng Quyết chậm rãi đứng lên, mắt nhìn thẳng đại ca đang ngồi, “Đại ca ngày mai sẽ đăng cơ xưng đế, để vị nắm chắc chính là cân sức ngang tài với Sài Chiêu, Lương Quốc giàu có nơi nào kém Đại Chu? Đại ca sống ở trong hiện tại, vẫn không thể tin được mình đã có những gì sao?” Ân Sùng Quyết nắm chặt tay, cắn răng nói, “Đại ca chỉ cần nắm chặt, cũng sẽ không mất đi.”

Ân Sùng Húc dựa bàn đứng dậy, cầm bảo thủ kim tuyến làm nổi bật dáng người anh tuấn của hần, phảng phất khí chất vương giả. Ân Sùng Húc nhìn ánh mắt như muốn toé lửa của đệ đệ, găm nhăm những kỷ niệm đẹp cùng đệ đệ trước đây.

“Nếu như có thể, đại ca thà rằng chưa từng có gì.” Ân Sùng Húc đến gần đệ đệ, quyết mắt nhìn về mặt phần nộ khó kiềm chế của hần, thành thật khuyên nhủ lần cuối: “Giữ được Ung Thành thì sao? Kẻ cướp ngôi, nước tắt vong, Sùng Quyết...”

“Thực sự là buồn cười!” Ân Sùng Quyết khinh thường hừ một tiếng, “Huynh và ta cướp ngôi, vậy thúc cháu Sài Dật không phải sao, đại ca chớ quên, Đại Chu trước kia mang họ Nam Cung!”

“Thúc cháu Sài gia là hộ quốc, tại sao lại gọi là cướp ngôi?” Ân Sùng Húc lạnh lùng nói, “Bọn họ không hộ quốc, chính là nước bại mệnh tang, Sài gia vì đất nước mà đứng lên, để vị về tay là xứng đáng. Ân gia làm sao có thể giống vậy? Ta và đệ được phong Hầu gia, quan to lộc hậu, Sài Chiêu đâu có lỗi với chúng ta, đệ không nên cùng cha tính toán, buộc ta khoác hoàng bào đăng cơ xưng đế, hại ta là kẻ bất nhân bất nghĩa! Đệ là đang giúp ta, hay là muốn hại ta!”

“Người ngày mai xưng đế là đại ca, người ngồi trên long ý ở Phượng Loan điện là đại ca, huynh nói coi đệ là đang giúp hay đang hại huynh?” lời nói của Ân Sùng Quyết có chút nặng lên, ánh mắt nhìn đại ca cũng mất đi vẻ khiêm tốn mấy ngày nay, con ngươi rạng rỡ lóe ra.

Ân Sùng Húc lắc đầu thờ dài không nói, xoay người không nhìn hần nói: “Vi sao đệ vẫn không hiểu... Ân Sùng Quyết đệ đi ra ngoài đi, chuyện Ung Thành.. cũng đừng nhắc lại nữa.”

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết chợt hiểu ra, mắt lộ vẻ khó tin, “Huynh... Là định đem Ung Thành dâng tặng cho Sài Chiêu... Không riêng gì Ung Thành... Gia Nghiệp Quan... Thậm chí Lương đồ... Huynh đều muốn trả lại cho Sài Chiêu! Trả lại hần!”

“Đệ đi ra ngoài đi.” Ân Sùng Húc không có trả lời, “Ngày mai chính ngày mà đệ và cha chờ đã lâu, sớm đi nghỉ ngơi đi...”

Ân Sùng Quyết bước nhanh về phía trước túm ống tay áo hần, tức giận quát: “Vi sao? Chúng ta đổ máu giành lấy thiên hạ, tại sao phải dâng cho Sài Chiêu? Nếu không có Ân gia, hần lấy cái gì để đánh Lương? Đại ca đã quên rồi sao Hần lặng lẽ rời khỏi quân doanh quay về Huy Thành, là ai thay hần dẹp loạn đám người lý Trọng Nguyên? Đêm mưa gió là ai đoạt được Ung Thành cho hần? Lúc hần sống chết không rõ là ai cản đám Lý Trọng Nguyên cho hần, để hần đi nhanh thẳng tiến hoàng cung đi gặp Sài Dật lần cuối?... Đại ca!” Ân Sùng Quyết kéo ngực áo ra, vết sẹo trên đó khiến người ta nhìn mà đau đớn, Ân Sùng Quyết chỉ vào lồng ngực trùng tên của mình, “Đại ca quên rồi sao? Một mũi tên này, cũng là đệ thay Sài gia lĩnh lấy! Những gì đệ dùng tính mạng của mình để đoạt lấy đại ca đều muốn dâng cho Sài Chiêu sao?”

Ân Sùng Quyết chợt nghẹn ngào nói: “Không riêng như vậy... A Hoàn... Còn có A Hoàn của đệ... người con gái mà đệ yêu nhất cũng phải chấp tay dâng cho hần... Kết quả là, đệ không có được gì sao?”

Nghe thấy hai chữ A Hoàn, lòng Ân Sùng Húc khẽ động, lạnh lùng nói: “Đó là đệ cam tâm tình nguyện buông tay, sự nghiệp và tình yêu, đệ chọn sự nghiệp, hôm nay lại hỏi hận sao?”

“Đệ hỏi hận rồi!” Ân Sùng Quyết nắm tay nói, “Nếu đại ca muốn đem tất cả những gì hôm nay có nhường đi, vậy đệ mất đi A Hoàn là vì cái gì?” Ân Sùng Quyết ngửa mặt lên trời ai oán, “Người cùng muội ấy đến đầu bạc răng long phải là đệ mới đúng. Muội ấy như trời ban đi tới Ân Gia Bảo, chính là ông trời muốn đệ giữ muội ấy lại, bỏ lỡ sẽ không có hồi báo, lại không thể quay lại lúc ban đầu...”

Ân Sùng Húc chưa bao giờ khinh thường người đứng trước mặt mình như lúc này, bỗng dưng hần muốn người này biến ngay khỏi mắt mình, không muốn nhìn thấy nữa. Ân Sùng Húc vung vạt áo nói: “Đi ra ngoài!”

“Hôm nay nếu huynh không giao hồ phù cho đệ, đệ không đi.” Ân Sùng Quyết không chút nào yếu thế nói, “Huynh nói nhường là nhường, nửa thiên hạ này không phải chỉ một mình huynh mà có được, cũng có phần của Ân Sùng Quyết đệ.”

Ân Sùng Húc tức giận nói: “Đệ luôn miệng nói tôn ta là vua, nhưng trong đáy lòng đệ chưa bao giờ thuận theo, có phải dù ta có làm hoàng đế đệ vẫn làm càn như vậy không?”

“Tất cả chờ đệ bảo vệ Ung Thành giết được Sài Chiêu rồi hãy nói.” Ân Sùng Quyết không nghĩ ngợi nhiều, mù quáng vươn tay đoạt hồ phù trên người đại ca, Ân Sùng Húc lắc mình tránh đi, chặn bàn tay của hần.

Thị vệ bên ngoài nghe thấy tiếng động, vội vàng đẩy cửa ra, kinh hoàng nói: “Hoàng thượng.”

“Đi ra ngoài!” Ân Sùng Quyết mắng, “Không phải chuyện của các ngươi!”

Thị vệ biết hai người này dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt, cũng không dám tiến lên bắt lấy Ân Sùng Quyết, chỉ sợ hãi nhìn về phía Ân Sùng Húc, Ân Sùng Húc nhắm mắt khó nhọc nói: “Các ngươi đi ra ngoài... Hôm nay là việc riêng của huynh đệ họ Ân...”

—— “Thuộc hạ tuân mệnh!” Đám thị vệ thuận theo đóng cửa ngự thư phòng lại, rất sợ nghe được chuyện gì không nên nghe lại gặp phải phiền phức, xếp thành hàng đi rất xa tránh đi hai huynh đệ này.

Thấy đại ca thất thần, Ân Sùng Quyết nhanh như chớp kéo ngực áo đại ca ra, Ân Sùng Húc ngửa người giật mình, ngực áo đã bị Ân Sùng Quyết túm lấy, Ân Sùng Quyết dùng sức, đồ vật trong tay Ân Sùng Húc chọt rơi xuống đất ...

Khối đá đen khắc hoa văn rơi xuống không gì khác chính là hồ phù, nhưng theo đó còn rơi xuống một chiếc khoá vàng quen thuộc, rơi xuống dưới chân hai người, nảy lên mấy cái, chậm chậm đứng yên ...

Ân Sùng Quyết nhìn chăm chăm khoá vàng, khi khoá vàng ngừng lăn, hai chữ “Yên vui” rõ ràng đập vào mắt Ân Sùng Quyết.

“A Hoành ... khoá đồng tâm...”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 149

Ân Sùng Quyết mặc kệ hồ phù dưới chân mình, nhanh như chớp khom người đoạt lấy khoá vàng của Nhạc Hoành cho Mục Dung, nhìn chăm chăm hai chữ “Yên vui” lấp lánh trên đó ... tìm như ngừng đập.

“Nhị ca, huynh có nhìn thấy Mục Dung mang theo khoá đồng tâm bên mình không? Mặt trên có khắc chữ “Yên vui” đó.”

“Khoá đồng tâm? Hôm nay Mục Dung ăn vận rất đẹp nhưng không có thấy cái khoá đồng tâm nào hết. Sao vậy? Của muội tặng cho cô ta sao?”

“Bảo đại ca đưa cho cô ấy, nhưng xem ra Mục Dung thấy không vừa mắt rồi ...”

“Đây ... là đồ mà A Hoành đưa cho Mục Dung...?” Ân Sùng Quyết khó tin nhìn về mặt như bị vạch trần của đại ca, “Đây là đồ A Hoành tặng cho thê tử của huynh!” Ân Sùng Quyết cảm tức nhìn đại ca quát, “Mấy năm nay, huynh không có đưa cho Mục Dung hộ muội ấy, hàng ngày ... hàng đêm ... đều mang theo bên mình ... Đại ca... Đại ca!”

Ân Sùng Húc không thể lảng tránh ánh mắt gần sát của đệ đệ, phát tay áo nói: “Ta không có đưa cho Mục Dung, quả thật là lúc nào cũng mang bên mình, một tác cũng không rời.”

“Từ lâu huynh đã sớm muốn có A Hoành, có phải không?” Ân Sùng Quyết bẻ đốt ngón tay.

“Muốn có?” Ân Sùng Húc tự giễu cúi đầu nói, “Ta nếu thật là muốn có muội ấy, giờ này ngày này đệ mới biết được sao? Tình cảm của ta chôn sâu nơi đáy lòng, không hề mong cầu, cũng không dám nghĩ, chỉ có vậy mà thôi. Đem đồ trả lại cho ta, đệ đi đi...”

“Thực sự là buồn cười!” Ân Sùng Quyết hận không thể bóp nát khoá đồng tâm trong tay, “Huynh đệ ta, đều là không qua được một nữ nhân... Đệ còn nhớ rõ, huynh nói với đệ, nếu huynh là đệ, chắc chắn sẽ không từ bỏ A Hoành... Lúc này xem ra, ngay cả đệ huynh cũng không bằng. Người người đều biết đệ có tình với A Hoành, nhưng Ân Sùng Húc huynh chỉ là kẻ nhu nhược, chỉ biết ẩn nấp cất giấu... Giang sơn, nữ nhân, cũng giống nhau!

“Đúng ta nhu nhược, ta không có một ngày không thống hận mình nhu nhược hèn nhát.” Ân Sùng Húc giơ tay về phía đệ đệ, “Cho nên lúc này đây, không ai có thể nghịch lại ý của ta.”

Ân Sùng Quyết lui về phía sau một bước ngăn tay Ân Sùng Húc lại, mày kiếm rung động nói: “Cho nên huynh mới quyết định thành toàn cho Sài Chiêu và A Hoành, nhường nửa bên thiên hạ của Ân gia?”

—— “Đem đồ của ta trả lại cho ta.” Ân Sùng Húc đến gần.

Ân Sùng Quyết cố chết nắm chặt khoá vàng trong tay, chọt cao giọng nói: “Chỉ một hai ngày huynh đã quên đi mà bỏ mặc Ân gia... Nhất định là có người lay động... Là ai... Là ai? Chẳng lẽ là...” Ân Sùng Quyết không dám nói tiếp nữa, hân sợ sẽ thốt ra cái tên đó, tựa như hân dùng gai nhọn đâm vào cổ họng, mỗi khi nhớ tới nhấc lại, đều là đau đớn như xé thịt lột da, Ân Sùng Quyết kéo cổ áo đại ca, khó nhọc nói: “A Hoành... nàng tới gặp huynh, khuyên huynh buông tay,... Có phải không?”

Ân Sùng Húc ngửa đầu nặng nề buông tiếng thở dài, không trả lời, cũng không có phủ nhận.

Con người Ân Sùng Quyết tràn ngập sát khí, Ân Sùng Húc nhìn về mặt hắn, mở miệng nói: “A Hoành đã rời Lương Đô đi phía Bắc, lúc này đệ muốn thấy, cũng là không có khả năng...”

“Huynh nghĩ đệ còn tin huynh sao?” Ân Sùng Quyết cười lạnh nói, “Trước khi huynh có quyết định chắc chắn nằng sẽ không rời khỏi, Nhạc Hoành nhất định còn đang ở Lương Đô! Nhất định!”

“Ồ thì thế nào?” Ân Sùng Húc xoay người nói, “Đối với nhị ca là đệ muội ấy đã vô cùng thất vọng, cho dù bây giờ đệ có quỳ xuống trước mặt muội ấy, muội ấy cũng sẽ không thèm liếc mắt nhìn đệ nữa đâu...”

“Đệ không cần nằng nhìn đệ.” Ân Sùng Quyết giảo hoạt liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, thấp giọng buồn bã nói, “Hoàng hậu Chu Quốc... bảo bối của Sài Chiêu... Nằng ở Lương Đô của chúng ta.. Thì cho dù Sài Chiêu có đoạt được Ung Thành... cũng có thể làm gì?”

—— “Đệ!”

“Cùng đại ca tâm tình nửa canh giờ, thu hoạch được rất nhiều.” Ân Sùng Quyết cười tươi, “Đại ca nói đúng, đệ không cần phải gấp gáp đi Ung Thành làm gì, nên làm lúc này chính là... Phong tỏa Lương đô tìm Nhạc Hoành! Đại ca... Huynh nhìn đệ như vệ làm gì? Ân Sùng Quyết nhìn đại ca tặc lưỡi nói, “Không phải huynh trách đệ chấp tay dâng Nhạc Hoành cho Sài Chiêu sao, lúc này đây... Đại ca... Huynh hãy nhìn cho thật kỹ đệ đệ này sẽ đem Nhạc Hoành trở lại thế nào,... Cũng.. Sẽ không buông tay nữa!”

“Đệ có được nằng, cũng sẽ thương tổn nằng!” Ân Sùng Húc lo lắng nói.

“Sao đệ có thể làm thương tổn nằng được...” Ân Sùng Quyết kiêu ngạo vênh cằm, “Nằng vốn là của nhị ca này... Là của đệ...”

—— “Đệ điên rồi.” Ân Sùng Húc mắng, “Đã đã không có thuốc nào cứu được! Cút ra ngoài!”

Ân Sùng Quyết cười lớn, cúi người định nhặt hồ phù dưới chân lên, Ân Sùng Húc chặn lại hắn, oán giận nói: “Đệ còn muốn muốn làm gì?”

Ân Sùng Quyết dùng sức đẩy tay hắn ra, xoa yết hầu nói: “Đại ca vô tâm với thiên hạ, thiên hạ trong tay huynh cũng sẽ dâng cho kẻ khác, thân là đệ đệ ta đây không thể có lỗi với liệt tổ liệt tông Ân gia, thứ đại ca không cần, đệ lại cần!” Nói rồi đem hồ phù nhét vào trong lòng, nắm nắm khoá vàng trong tay, ném về phía Ân Sùng Húc, “Đại ca giữ lại thứ này, chắc cũng là đủ rồi.”

Trong cơn giận dữ Ân Sùng Húc giật bảo kiếm treo trên tường xuống, bước nhanh về phía trước chặn Ân Sùng Quyết lại.

Ân Sùng Quyết cười nhạo nhìn bảo kiếm còn chưa rút khỏi vỏ trong tay đại ca, giễu cợt liếc mắt nói: “Cho tới hôm nay, đệ chưa từng thấy huynh dùng kiếm như vậy, nhưng đáng tiếc, đại ca dù sao vẫn kém cỏi, cho dù đệ đoạt hồ phù của huynh, kiếm trong tay huynh lại cũng không đành rút ra khỏi vỏ... Coi như hết...”

—— “Đệ im miệng!” Tay cầm kiếm của Ân Sùng Húc không ngừng run rẩy, “Đệ im miệng đi!”

Ân Sùng Quyết khẽ nhúc nhích cổ tay, nhẹ nhàng đẩy ra bảo kiếm chắn trước người, cười khiêu khích tiếp tục bước đi.

Ân Sùng Húc hét to hơn, vung bảo kiếm chưa rút ra khỏi vỏ hướng vai Ân Sùng Quyết mà đâm, Ân Sùng Quyết linh hoạt né tránh, nắm chặt bảo kiếm, cắn răng că giận nói: “Kiếm vẫn không ra khỏi vỏ thì làm được gì, có bản lĩnh hôm nay huynh giết ta đi!” Nói xong gạt vỏ kiếm hung hăng ném xuống mặt đất, đón lưỡi kiếm sắc nhọn tới gần, nhìn chăm chăm Ân Sùng Húc nói: “Đệ đệ là ta đây trời sinh khác người, một mũi kiếm của đại ca phải nhớ, đâm vào bên phải!”

Kiếm trong tay Ân Sùng Húc chĩa vào ngực phải của đệ đệ, thấy Ân Sùng Quyết vẫn kiêu ngạo khiêu khích mình, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, kiếm lạnh chạm đến da thịt ấm áp của Ân Sùng Quyết, máu chảy lách tách...

Ân Sùng Húc cắn môi mình đến bật máu, cuối cùng hắn vẫn không thể xuống tay, chỉ có thể vô lực buông kiếm xuống, trên trán mồ hôi đầm đìa, chợt gió tay túm áo đệ đệ, muốn đoạt lại hồ phù.

Ân Sùng Quyết bị hắn túm vào vết thương, một tay đánh mạnh đại ca, tay kia thuận thế giành kiếm từ tay đại ca, mũi kiếm nhắm thẳng vào Ân Sùng Húc nói: “Những gì huynh có thể làm Ân Sùng Quyết ta cũng có thể làm được, không phải là đại ca nghĩ, hồ phù này cùng với thiên hạ chỉ có thể là của đại ca chứ? Cha muốn huynh lập ta làm hoàng thái tử, chính là tin ta mạnh hơn huynh, đại ca sẽ không ngu xuẩn đến mức vẫn không rõ ý của cha chứ?”

Ân Sùng Húc đột nhiên nổi giận... tựa như dã thú, hai tay bóp cổ Ân Sùng Quyết, đầu ngón dùng sức. Ân Sùng Quyết bị hắn đè vào góc tường, một hơi cũng không kịp thở, sắc mặt tím đi, cổ tay cô nắm lấy bảo kiếm, hướng lưng Ân Sùng Húc mà đâm.

—— “Buông tay... Thả... Tay...” Ân Sùng Quyết thì thào cầu khẩn nói, “Cứu... Mạng...”

Trước mắt Ân Sùng Quyết trắng bệch, đầu hoàn toàn mờ hồ, ý nghĩ muốn sống tuôn trào, hắn không can chịu số phận, hắn dùng tất cả nội lực ở tay mình, chế trụ chuỗi kiếm, dùng hết sức đâm vào thân thể đang áp sát mình kia ... hắn tựa như không nghe thấy tiếng da thịt bị xé rách, không chút lý trí đâm mạnh xuống ...

Màu trắng trước mắt dần tán đi, hơi thở cũng dần điều hoà, đôi tay bóp cổ cũng dần dần lỏng ra, xẹt qua gáy của hắn mà rũ xuống...

Ân Sùng Quyết ho kịch liệt, cổ họng khô khốc rớm máu, hắt thở dốc, dùng tay đỡ tường mới ý thức được bàn tay kia của mình vẫn nắm chặt chuỗi kiếm ...

Tim Ân Sùng Quyết ngừng lại, cúi đầu, nhìn trong lòng mình, mũi kiếm tràn ngập máu tanh đang chảy ... nhưng không phải của mình ...

—— “Đại ca...” Ân Sùng Quyết hét lên, “Đại ca!!!”

Người trước mặt bị một kiếm xuyên tim, nặng nề quỵ trên mặt đất ... Hai mắt đỏ đậm, chậm rãi tán đi tia sáng ...

—— “Đại ca!!!” Ân Sùng Quyết quỳ xuống đỡ đại ca, “Đại ca ... Sùng Quyết vô ý ... Sùng Quyết không cố ý ... Đại ca... Đại ca...”

“Ngươi... Ngươi...” Bàn tay đầy máu của Ân Sùng Húc tóm lấy đệ đệ, nhưng bàn tay mới vươn ra đã vô lực thống xuống, “Ngươi ... thật là ác độc ...”

“Đại ca...” Ân Sùng Quyết thấy thân thể bên cạnh mình, tựa như muốn độn thổ mà trốn, không ngừng lau vết máu trên người đi, “Đại ca ... đệ không cố ý ... đệ không cố ý Là huynh muốn giết đệ ... cho nên đệ mới ... mới ...”

Thân thể Ân Sùng Húc càng lúc càng nặng xuống, cuối cùng khó mà chống đỡ ngã gục xuống đất, hai mắt suy yếu như cố gắng nhìn gì đó ... đôi mắt vô thần bỗng dưng loé lên như nhìn thấy gì đó, di chuyển muốn chạm vào thứ gì đó trên mặt đất ...

Theo ánh mắt của hắn, Ân Sùng Quyết nhìn thấy, đại ca mình đang muốn đến gần chính là khoá vàng của Nhạc Hoành, Ân Sùng Quyết nhìn về say mê của đại ca mà trong lòng tràn ngập ghen ghét.

—— “Cho... Ta...” Ân Sùng Húc dường như muốn cầu xin Ân Sùng Quyết, “Đem nàng... Cho ta...”

Ân Sùng Quyết đến gần khoá vàng, khoé miệng bỗng cười lạ lùng, đầu ngón chân khẽ đẩy, khoá vàng văng đi xa, “Sắp chết đến nơi, còn muốn nàng làm gì ... chúng ta không cần nàng ...” khoá vàng bị đá đi, văng vào góc tường, hai tay chấp lại lạnh lùng nhìn Ân Sùng Húc, “Đại ca, chớ có trách ta...”

—— “Ngươi... Ngươi...” Ân Sùng Húc tuyệt vọng bò tới, ánh mắt không cam lòng phần nộ nhìn khuôn mặt tà ác của đệ đệ mình..

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Lòng tham đế vị -Kết thúc 1

Ân Sùng Quyết lướt qua thi thể đại ca trên mặt đất, bước nhanh tới trước bàn, hắt vạt áo nhuộm máu ngồi ngay ngắn vào ghế, từ từ mở thánh chỉ trên mặt bàn ra, vuốt ve ba chữ “Hoàng thái đế” mỉm cười âm hàn.

—— “Hoàng thái đế... Hoàng thái đế...” Ân Sùng Quyết cười lạnh, “Lòng ta mong muốn đâu chỉ có vị trí hoàng thái đế này? Theo thiên hạ thấy thì dù sao ta cũng cướp vị trí của huynh, đại ca cứ tin ta đi, ta nhất định sẽ thay huynh tạo phúc cho vạn dân Lương Quốc, kéo dài thịnh thế vạn đại của Ân gia, đại ca có chết cũng đáng, cũng có thể nhắm mắt rồi ...”

Cửa ngự thư phòng mở, mới rảo bước vào ngự thư phòng Ân Khôn thấy trưởng tử bị một kiếm xuyên tim, hai mắt tối sầm lại, chống tay lên cửa suýt chúi ngã ngã nhào xuống đất, miệng nức nở, “Sùng Húc ... con trai Sùng Húc ... chuyện này ... là thế nào?”

Ân Sùng Quyết vội vàng cất thánh chỉ đi, chạy nhanh ra quỳ xuống, từng giọt nước mắt nam nhi thi nhau rơi tiếp, bi ai khóc nói: “Cha... Đại ca muốn giết con, đại ca muốn giết con! Đại ca nói với con là căn bản đại ca không có ý định ngồi lên đế vị, đại ca không cho Sùng Quyết dẫn binh đi cứu Ung Thành, đại ca muốn đem Ung Thành, đem toàn bộ Lương Quốc đều tặng cho Sài Chiêu! Sùng Quyết làm sao có thể cho phép đại ca làm như vậy... Đại ca thấy con không nghe theo, muốn lấy tính mạng của con, cha người xem...” Ân Sùng Quyết ngẩng cái cổ bị bóp tới hần máu ra, “Đại ca muốn giết con... Con là bất đắc dĩ... cho nên mới... Thất thủ...”

Ân Sùng Quyết gào khóc, “Cha ... người giết con đi Con lỡ tay giết đại ca tội đáng chết vạn lần!”

Ân Khôn cho dù cương liệt quyết đoán đến đâu, thì lúc đầu bạc phôi tiền con trai đi cũng không thể chịu được đả kích quá lớn này, ôm thân thể lạnh băng của trưởng tử đau buồn, “Sùng Húc, Sùng Húc, con đáp lại cha gọi đi, nhìn cha một cái đi ... Sùng Húc ...”

Ân Sùng Húc đã không nghe được phụ thân kêu khóc, hai mắt vẫn không nhắm nhìn chăm chăm khoá đồng tâm nơi xa, ánh mắt tràn ngập hối hận. Ân Khôn khóc than mấy tiếng, ánh mắt vẫn lơ đãng nhìn về phía Ân Sùng Quyết.

“Mày ... giết đại ca của mày.” Ân Khôn vô lực chất vấn, “Nó là đại ca máu mủ của mày.”

“Sùng Quyết đáng chết.” Ân Sùng Quyết cúi đầu khóc than, “Cha giết con đi ... Sùng Quyết tuyệt không oán thán Can tâm đền mạng cho đại ca.”

“Giết ư?” Ân Khôn tuyệt vọng ngửa đầu nói, “Ân Khôn ta chỉ có hai đứa con trai, Sùng Húc chết rồi, giờ đây nếu ta giết con thì ... Ân gia ta chính là tuyệt hậu ... con phạm vào sai lầm không thể tha thứ ... nhưng bậc làm cha là ta ... sao có thể lấy tính mạng của con mình được?”

“Cha...” Ân Sùng Quyết kéo vạt áo Ân Không khóc rống nói, “Nhưng Sùng Quyết tàn sát tay chân, tội không thể tha thứ... Còn có mặt mũi nào sống trên đời? Cho dù cha tha thứ cho con, con cũng sẽ không tha thứ chính mình...” vừa nói Ân Sùng Quyết đã rút con dao găm trong tay áo ra đâm vào ngực mình.

Ân Khôn tay mắt nhanh lẹ một chưởng chặn được con dao trong tay Ân Sùng Quyết hất ra, con dao xoay vòng bay đi xa, “Động một chút là lấy mạng ra làm trò đùa Có đáng về của kẻ làm việc lớn sao?” Ân Khôn cố nén bi thương quát dẹp, “Không cho phép nói đến chữ chết nữa, ta đây chỉ còn một mình con là con, sao ... có thể chết được...”

Ân Sùng Quyết chậm rãi nhắm mắt, nhìn hai gò má đầy nước mắt không giống đang đóng kịch, hần cố hé mắt ra nhìn về mặt hiền hoà của Ân Sùng Húc, tình cảm huynh đệ thuở thiếu thời như hiện về trước mắt, nước mắt lúc này tuôn rơi cũng là từ trong đáy lòng.

Có lúc hần cảm thấy hối hận, nhưng nghĩ đến long ý trên Phượng Loan điện, tâm trí liền quay về, hần vội vàng thờ đốc, chưa bao giờ hần mong trời sáng đến vậy, khi mặt trời lên, người khoác long bào cũng chỉ có thể là Ân Sùng Quyết hần ...

Hai cha con im lặng rơi lệ, Ân Sùng Quyết ngừng khóc nghẹn ngào nói: “Cha, trời sắp sáng ...”

Ân Khôn cảm nhận được những tia sáng ban mai đầu tiên, cả người lại như rơi vào hố băng.

Thấy phụ thân không lên tiếng, Ân Sùng Quyết lại thấp giọng thử thăm dò nói: “Trời sáng, chính là đại điển đăng cơ... Đại ca như vậy... Đăng cơ đại điển cần phải dừng...”

“Tại sao lại dừng?” Ân Khôn cắn răng cố sức nói: “Nước không thể một ngày không vua! Lễ đăng cơ hôm nay vẫn sẽ diễn ra. Sùng Húc hay ai khác cũng được, chỉ cần Ân gia đứng vững, lòng người ổn định, hôm nay phải có người ngồi lên long ý thay Sùng Húc.”

Ân Sùng Quyết lau vết máu trên người, thê lương nói, “Sùng Quyết bắt tài ...”

“Nếu con cũng bắt tài thì ta đây còn trông cậy vào ai?” Ân Khôn như muốn nhìn thấu ánh mắt tránh né của đứa con trước mặt, “Không phải nhiều lời nữa, mau tắm rửa thay y phục lấy lại tinh thần, trên lễ đăng cơ cũng không thể để mất thể diện hoàng gia được.”

“Cha ... Sùng Quyết có khả năng sao?” ánh mắt Ân Sùng Quyết chợt sáng lên.

“Hay là con cảm thấy mình không được?” Ân Khôn đe dọa nhìn con trai.

Không phải vậy!” Ân Sùng Quyết thông dong đứng dậy, thẳng lưng đáp, “Bây giờ, Sùng Quyết lại càng không thể khiến cha thất vọng được, cũng không thể Làm triều thần và con dân thất vọng

“Dĩ nhiên là vậy.” Ân Khôn cố gắng gượng đứng dậy, Ân Sùng Quyết vội vàng cung kính đỡ lấy cánh tay phụ thân nâng ông dậy, Ân Khôn muốn rút tay ra, nhưng đã ngồi dưới đất hồi lâu, bây giờ đứng dậy toàn thân đã hết sức, loạng choạng không đứng vững được, nỗi đau mắt con khiến ông tê dại, nhưng vẫn phải cố gắng kiên trì đến cùng, không ngừng thờ đốc.

Ánh mặt trời chói mắt rót qua khe cửa sổ đóng chặt của ngựa thư phòng, chiếu vào khuôn mặt đầy hăng hái của Ân Sùng Quyết, đau buồn không biết giả thật thế nào giờ đã không thấy, tất cả lúc này hần tràn đầy hy vọng vì đạt được mơ ước.

Ngày mùng 8 tháng 6, sáng sớm, đường lớn Lương Đô.

“Ngày hôm nay chính là ngày mùng 8 tháng 6... ngày Ân Sùng Húc quyết định đăng cơ.” Ánh mắt Nhạc Hoành đầy nghiêm trọng dò xét hai bên đường lớn, “Vân Tu người xem, quân sĩ canh giữ Lương Đô so với mấy ngày trước đông và bận bịu hơn nhiều, hôm nay là ngày trọng đại của Ân gia, nhất định là bọn họ sợ có người tiền triều manh động... Xem ra, Ân Sùng Húc đúng là quyết ý xưng đế, cho dù là ai, thứ gì cũng không ngăn được dã tâm của Ân gia.”

Miệng Vân Tu ngậm đũa, lắc đầu gõ vào bát trên bàn, lẩm bầm, “Xem đám nghịch tặc này kiêu ngạo được đến khi nào, ông nội đây nhìn hần lên mây, cũng ngồi đây đợi hần ngã xuống đất, ta khinh.”

Từ hướng Lương cung truyền đến tiếng chuông, bách tính Lương Đô nghe thấy tiếng chuông đều nhìn về hướng tiếng chuông vọng lại, đến tiểu nhị lau bàn cũng lẩm bầm nói: “Chuông ngân, để vương lên ngôi, vương triều thực sự đổi họ rồi ... nhưng lại là họ Ân cơ chứ?”

Vân Tu vô cùng tức giận, đấm mạnh xuống bàn ăn, khiến cho bốn chân của chiếc bàn rung lắc, Nhạc Hoành cảnh giác nhìn xung quanh, kéo Vân Tu nháy mắt, thấp giọng nói: “Cẩn thận chút đi, xem coi đây đang là ở đâu chứ?”

Vân Tu bẻ đốt ngón tay, nín lại lừa giận, bực mình ngồi im không động đậy.

Nhạc Hoành rót cho Vân Tu một chén trà, thấp giọng khuyên nhủ: “Uống một ngụm trà hạ hỏa đi.”

Vân Tu mới nâng chén trà lên, trên đường chợt truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nhóm lớn quân sĩ chạy trên đường, túm lấy bách tính hai bên đường không ngừng tra xét, như là đang tìm người nào đó.

Từ lúc sinh ra Vân Tu đã là người sắc bén, lúc này khiến hắn cảm thấy có gì đó là lạ, đặt chén trà xuống nghiêng người ngồi vào bên cạnh Nhạc Hoành, dùng thân thể to lớn che đi khuôn mặt như hoa của Nhạc Hoành, “Thiếu phu nhân... Đây sợ là tới bất người...”

“Bất người?” Nhạc Hoành chợt căng thẳng, nhủ mảy lắc đầu nói, “Không có khả năng, Ân Sùng Húc đã thả ta đi thì sẽ không sai người tới bắt chúng ta đâu ... hắn tuyệt đối không phải người như vậy

“Mấy ngày nay có gặp nữ nhân lạ nào không? Mặc hoàng sam, da trắng, mắt to, nói giọng Thương Châu?”

....

Tiếng hỏi dò xét dọc theo đường cang lúc cang gần, Nhạc Hoành cúi đầu nhìn hoàng sam trên người mình, không dám nhúc nhích, liếc mắt nhìn Vân Tu nhẹ giọng nói: “Làm sao bây giờ? Áo ...?”

Vân Tu gợn ngón tay trở lên miệng, “Xuyt!” một tiếng, lấy bạc vụn đặt lên bàn com, tự nhiên đứng dậy đuổi người nháy mắt với Nhạc Hoành, Nhạc Hoành hiểu ý đứng dậy, hai người một trước một sau hướng phía cửa sau quán com rồi đi, vội vàng ẩn vào trong đám người ...

“Xem ra Ân Sùng Húc cũng không muốn thả thiếu phu nhân đi.” Vân Tu tặc lưỡi nói, “Chúng ta trước hết nghĩ cách làm sao có thể rời khỏi Lương đồ, sau này có cơ hội quay lại đây, ông nội đây phải lấy mạng chó của hai huynh đệ hắn mới thoả nổi tức giận ngày hôm nay.”

Trên trời truyền đến tiếng chim kêu, Nhạc Hoành ngẩng đầu nhìn, thấy từ phía Lương cung có mấy con quạ đen bay đến, nhốn nháo kêu quang quác, Nhạc Hoành còn muốn nhìn thêm chút, chợt có tên bay không ngừng bắn trúng đầu quạ đen, quạ đen kêu thảm thiết rơi xuống đất, chết la liệt.

Vân Tu còn chưa kịp mở miệng, mấy người thị vệ hoàng cung vừa bàn tán vừa đi qua, Vân Tu vội ôm Nhạc Hoành nép vào góc tường. Đám thị vệ nhặt đám quạ đen lên ném vào giỏ trúc trên lưng. Người cầm đầu nhìn phía chân trời trống rỗng, phui bàn tay nói: “Cuối cùng cũng giết hết đám quạ đen trong cung, mau quay về báo lại cho hoàng thượng.”

Người phía sau nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói: “Đã thống nhất là đại thiếu gia xưng đế ... thế nào hôm nay người mặc long bào lại là ... Nhị thiếu gia?”

“Ân Sùng Quyết?” Nhạc Hoành và Vân Tu không hẹn mà cùng lên tiếng thờ dài.

Thủ lĩnh đám người tỏ vẻ sợ hãi, khẩn trương nói: “Mắc mớ gì đến chúng ta, ai làm hoàng đế cũng là người họ Ân, có gì khác nhau chứ? Không đến phiên chúng ta bàn tán, đừng có lảm nhảm, cẩn thận rước họa vào thân.”

Người phía sau cũng lảm nhảm, có người sợ hãi xen vào nói: “Nghe nói đêm qua Nhị thiếu gia xông vào ngự thư phòng, bên trong có va chạm không nhỏ ... thị nữ dọn ngự thư phòng nói ... hình như ... ở đó có đồ máu ...”

Thủ lĩnh nuốt nước bọt, bước nhanh đi, “Các người đang nói bậy gì đó, còn không mau về hồi cung báo cáo kết quả.”

Mấy người kia bốn mắt nhìn nhau, nhìn đám quạ đen trong giỏ trúc, cúi đầu im lặng

Trong góc hẻm vắng vẻ, Vân Tu dùng đầu ngón tay chọc vào Nhạc Hoành đang sững sờ, “Thiếu phu nhân... có khi nào Ân Sùng Húc... Ngự thư phòng đêm qua đồ máu... Chẳng lẽ là... Ân Sùng Quyết lòng tham đế vị, đã làm gì đại ca hắn rồi?”

“Bọn họ là huynh đệ ruột thịt...” Nhạc Hoành tuy nói vậy, nhưng lại không hề tin tưởng những lời này, nàng bỗng nhiên nhớ lại lần cuối cùng nhìn thấy Ân Sùng Húc, hắn đang kích động bỗng nhiên bình tĩnh buông mình ra, không có đuổi theo, nàng cho rằng Ân Sùng Húc một mực không đổi ý, lẽ nào, đã nghĩ sai cho hắn... một khắc khi Ân Sùng Húc thả nàng đi kia lẽ nào đã có quyết định.

Tin tức liên quan đến ngự thư phòng, Nhạc Hoành không nghĩ được còn có nguyên nhân nào khác ...

“Thiếu phu nhân.” Vân Tu nhìn sắc trời, “Thời gian không còn sớm, nếu còn chần chừ không nghĩ cách ra khỏi thành, Ân Sùng Quyết sẽ đóng cửa thành, chúng ta khó mà ra được ... không còn thời gian nữa, mau đi thôi.”

“Ồ ...” Nhạc Hoành khẽ đáp lại, bước chân nặng tựa ngàn cân, mỗi một bước đều phải cố hết sức.

Phượng Loan điện

—— “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

—— “Các khanh bình thân.”

Dưới mũ ô sa, là vị hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn kiệt ngạo, trong mắt tràn ngập ý cười, khẽ nhếch môi mỉm cười, khuôn mặt mặc dù có chút tái nhợt nhưng không che giấu được sự đắc chí, bên hông mang theo ngọc bội hình rồng tinh xảo, màu vàng long bào cùng ánh nắng mặt trời chói mắt, tựa như thần linh hiện thế.

Từng lời nói của Ân Sùng Quyết đều bình ổn hữu lực, không có chút lo lắng gì của bậc tân đế vương, tựa như hắn đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, chỉ chờ đến thời khắc này tới, những năm tháng trước ... những gì hắn từ bỏ ... cũng là vì ngại vị này, vì Ân gia thiên thu vạn đại ...

“Đợi đại sự của Sài gia thành, ra lệnh một tiếng, chính là lúc phân chia thiên hạ. Con đường này do chính con chọn, đi thế nào, con tự nghĩ đi.”

“Ngay cả A Hoành con cũng nhường cho hắn, sau này phân chia, thế nào đi nữa Sài Chiêu cũng phải nể mặt Ân gia.”

Ân Sùng Quyết hài lòng nhìn đám triều thần quỳ bên dưới, cho dù lúc trước đám người này ai cũng nghĩ rằng ngôi vị này là của Ân Sùng Húc, nhưng hiện tại trên mặt bọn họ không có chút suy đoán gì, vẫn bình tĩnh tự nhiên, như là đã sớm đoán được, hoặc căn bản không có ý định thăm dò, mọi người, chỉ nhận thức người mặc long bào ... nam nhân đang ngồi ngay ngắn trên long ý lúc này là bậc đế vương ...

“Ân gia dốc hết tất cả để tranh giành thiên hạ, hôm nay có được nửa bên giang sơn coi như là đáng giá.” Ân Sùng Quyết mỉm cười nhìn mặt trời đỏ ngoài điện, “Sài Chiêu, ta không hề có lỗi với người, người nợ ta ... còn nhiều.”

Năm Đại Lương thứ 97, Lương Quốc vong, ngày 8 tháng 6, Trung Nghĩa hầu Ân Sùng Quyết của Đại Chu phản bội chủ công, giết đại huynh, phát binh tự lập, tại Phụng Loan điện đăng cơ xưng đế, lấy quốc hiệu là ... Đại Yến.”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Long – Phụng tranh đấu – Kết thúc 2

Lương Đô

Vân Tu và Nhạc Hoành luân phiên nhau tiếp cận bốn cửa thành, nhưng hành động vẫn chậm hơn Ân Sùng Quyết một bước, bốn cửa Đông, Tây, Nam, Bắc đều đã bị quân sĩ canh giữ nghiêm ngặt, có chạy đằng trời.

Trong đám quân sĩ gác cổng thành có đám người của Ân Gia Bảo, Nhạc Hoành cũng biết bọn họ, tất nhiên bọn họ cũng biết Nhạc Hoành, Nhạc Hoành đứng từ xa tức giận giậm chân, nhúu chặt mày.

Vân Tu vung đoản kiếm trong tay, liếm môi nói, “Không được rồi, nhất định phải nghĩ cách ra ngoài bằng được, không đưa thiếu phu nhân về được, hoàng thượng chắc chắn sẽ không tha cho Vân Tu.”

“Ngày hôm nay sợ là không có cách nào ra khỏi thành được.” Nhạc Hoành lo lắng nói: “Trước mắt tìm chỗ nghỉ qua đêm, ngày mai rồi hãy nói.”

Vân Tu vô thức đáp lời đang định dắt ngựa tìm nơi kín đáo ẩn nấp thì chợt có tiếng vó ngựa cộc cộc hướng phía hai người chạy đến, tiếng vó ngựa nghe đơn độc, không giống như tiếng thị vệ hoàng cung đi tuần tra, Vân Tu cũng không để ý, bàn tay nắm dây cương có chút hăm hực.

Tiếng ngựa thét dài, Nhạc Hoành nghe tiếng ngựa có chút quen thuộc, cứng đờ người dừng bước. Bạch Long phía sau lưng mờ to mắt, đá đá bùn đất dưới chân, chồm móng trước lên, vui mừng nhảy vọt lên.

—— “Bạch Long vốn rất hiểu chuyện, chuyện này là sao?” Vân Tu khó hiểu nói.

Nhạc Hoành nắm chặt dây cương Bạch Long, vội la lên, “Là ngựa của Ân Sùng Quyết, bọn chúng dùng ngựa để tìm ta, đi mau.”

Vừa mới dứt lời tiếng bước chân càng lúc càng dồn dập chạy tới, không đợi Vân Tu kịp phản ứng, hơn trăm quân sĩ đã kéo tới vây kín xung quanh bọn họ, kẻ đứng đầu thân mặc áo giáp, từ từ đến gần nhìn thật kỹ Nhạc Hoành, trong mắt tràn ngập kinh ngạc, “Hoàng thượng quả là thánh minh, dùng ngựa để tìm các người ... Vân Tu là kẻ hành tẩu giang hồ nhiều năm, tất nhiên là biết cách có thể tránh tầm mắt của bọn ta Tiếc là lòng người thông minh, nhưng ngựa lại không nghe theo ...”

Đinh Ninh cũng biết Bạch Long, sơ sơ cũng coi là quen biết Nhạc Hoành, tặc lưỡi nói: “Tình cảm xưa cũ, ngay cả ngựa cũng khó mà quên được, Hắc Phong nhớ Bạch Long, Bạch Long ... nhìn qua cũng có vẻ rất là vui mừng...” Đinh Ninh tiến lên phía trước quỳ trước mặt Nhạc Hoành, “Mặt tướng thay mặt hoàng thượng mời Nhạc tiểu thư ... vào cung bàn chuyện.”

—— “Thiếu phu nhân...” Vân Tu không chút yếu thế chặn trước Nhạc Hoành vung đoản đao lên hung hăng nói: “Người lại gần đây một bước ta sẽ giết người.”

Đinh Ninh đứng dậy cười to nói: “Vân tướng quân danh dũng thiện chiến, nhưng một mình ngài sao đánh lại vòng vây? Chúng ta coi như cũng là người quen cũ, ta không muốn tổn thương đến ngài, càng không thể làm tổn thương thiếu phu nhân nhà ngài được. Vân tướng quân nên biết, kẻ thức thời mới là tuần kiệt, Nhạc tiểu thư nói xem có đúng không?”

Nhạc Hoành không đổi sắc mặt, vỗ vai Vân Tu nói: “Đinh tướng quân từ đầu đã nói là mời ta, không phải là bắt chúng ta, chúng ta không đi cũng có chút không phải phép. Trên đầu dưới đất đều là lãnh thổ của Đại Chu ta, không có gì phải sợ hết. Đi, vào cung xem thế nào.”

Đinh Ninh thấy đáng vẻ bình tĩnh như thường của Nhạc Hoành, đáy lòng cũng có chút nghi ngờ, đưa tay nói: “Nhạc tiểu thư, Vân tướng quân, xin mời!”

—— “Thiếu phu nhân...” Vân Tu thấp giọng vội la lên, “Không được đi a! Đi... thì ra thế nào được?”

“Chúng ta còn lựa chọn khác sao?” Nhạc Hoàn liếc mắt nhìn tầng tầng lớp lớp quân sĩ, kéo Bạch Long qua nói “Đi thôi.”

Lương cung

Năm Nhạc Hoàn 15 tuổi theo phụ thân và huynh trưởng đến Liêu Châu vào hoàng cung Đại Tấn gặp mặt Vũ Đế, 18 tuổi theo phu quân Sài Chiêu đến Huy Thành vào hoàng cung Đại Chu yết kiến thiếu đế Nam Cung Thần, năm 20 tuổi này, nàng bước chân vào thâm cung Lương quốc, trong vô số con ác mộng lúc đêm khuya, mộng thấy mình san bằng Lương Đô, cười Bạch Long chạy vào cửa Lương cung, một mũi tên bắn chết Sở vương Kỳ Minh trả mối huyết thù Thương Châu.

Lần này, nàng thực sự vào Lương cung, nhưng chờ nàng, không phải là Kỳ Minh kẻ giết cha và huynh trưởng, ép mẫu thân và tiểu đệ phải tự vẫn của nàng, mà là... người cu rơ mang nàng ra từ cơ sở bí mật.. Nhị ca.

Lương Quốc giàu có, trước mắt xanh vàng rực rỡ, Nhạc Hoàn mắt nhìn thẳng bậc thang bằng đá cẩm thạch dựng đứng, ngẩng đầu nhìn lại, mặt trời lặn sau mái Lương Đô, đỉnh điện Phụng Loan sừng sững như hùng tâm bùng bùng của người kia.

Vân Tu còn muốn tiến thêm mấy bước, thị vệ gác trên bậc thang đá cẩm thạch đã lạnh lùng chìa mũi kiếm chặn bước hẳn lại.

—— “Thiếu phu nhân!” Vân Tu dậm chân nói, “Đừng đi mà!”

Nhạc Hoàn không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Ở đây chờ ta.”

—— “Thiếu phu nhân!!”

Đình Ninh cũng dừng bước không có vào điện cùng Nhạc Hoàn, thấy dáng vẻ Vân Tu như vậy cười cười nói, “Vân tướng quân quá lo lắng rồi, hoàng thượng sẽ không làm khó Nhạc tiểu thư, ta ở Ân Gia Bảo đã nhiều năm, trong mắt hoàng thượng chưa từng vừa mắt nữ tử nào, cũng chỉ có Nhạc tiểu thư... khiến người nhớ thương, trọn đời khó quên.”

“Ta phi nhỏ vào” Vân Tu khinh thường nhả nước bọt, “Nhạc tiểu thư? Đó là hoàng hậu điện hạ Đại Chu ta, người một câu Nhạc tiểu thư, là phạm vào tội đại bất kính đó!”

Đình Ninh làm như không thấy sự tức giận của Vân Tu, chấp tay sau lưng nói: “Đến đây, Nhạc tiểu thư chính là Nhạc tiểu thư, không phải hoàng hậu của Sài Chiêu, chỉ là ... Nhạc tiểu thư trong lòng hoàng thượng thôi ...”

Phụng Loan điện

Cánh cửa cao ngăn cách Nhạc Hoàn và bóng lưng cao lớn mặc long bào kia, Ân Sùng Quyết mặc một thân cẩm bào màu vàng, thắt lưng đeo đai ngọc, chỉ là một bóng lưng cũng cho thấy hào quang chói mắt bao phủ, trên búi tóc là mào vàng rực rỡ, bộc lộ hết vẻ hoàng gia.

Cánh cửa trước mắt có thể vượt qua, nhưng cánh cửa lòng người đã đóng thì trọn đời sẽ không mở lại. Nhạc Hoàn cup mi mắt, chợt quay lưng lại, tỏ vẻ thất vọng bi ai.

Ân Sùng Quyết thấy tiếng bước chân đến gần chợt dừng lại, chậm rãi xoay người, ngắm nhìn thiếu nữ mặc hoàng sam như xa cách một đời, không biết nên vui hay buồn.

“A Hoàn...”

Một tiếng này, như là từ đáy lòng vang lên, Ân Sùng Quyết hẳn cho rằng mình sẽ vui vẻ, nhưng khi gọi một tiếng này, tim hẳn vẫn đau đến tận xương, hẳn bỗng nhiên không biết phải làm sau, hẳn ở đỉnh cao của vinh quang, nhưng vì sao thanh âm của hắn vẫn hèn mọn như vậy, hèn mọn đến mức xấu hổ không dám ngẩng đầu.

“A Hoàn.” Ân Sùng Quyết tiến đến gần cánh cửa, vươn tay muốn chạm vào tay áo Nhạc Hoàn, như mấy năm trước ngồi sát bên cạnh thiếu nữ mà mình yêu thương, cánh môi thô ráp vuốt ve gò má mềm mại ửng hồng của nàng.

Bàn tay ngừng giữa không trung, hắn không dám, không dám liều, sợ nàng né tránh, hoặc là dù nàng có không đẩy ra thì trong tay hắn cũng chỉ là thể xác không có hồn phách.

Nhạc Hoàn hít một hơi thật sâu, xoay người nhìn Ân Sùng Quyết, lại thấy vẻ mặt khát cầu cùng mào vàng loé sáng trên đầu cùng tiếng gọi “A Hoàn!”

—— “Đại ca người đang ở nơi nào?” Nhạc Hoàn lạnh lùng hỏi.

Ân Sùng Quyết khó nén vẻ thất vọng, phần nộ nói: “Chúng ta đã rất lâu không gặp, vừa gặp muội đã mở miệng hỏi người ngoài?”

“Đại ca người đang ở đâu?” Nhạc Hoàn lặp lại câu hỏi của mình, “Vì sao người xưng đế ... là người?”

“Vì sao không thể là trẫm?” Ân Sùng Quyết kiêu ngạo nói, “Trẫm văn thao võ lược, hùng tâm tráng chí, vì sao xưng đế không thể là trẫm?” Ân Sùng

Quyết chỉ long ý phía xa trong điện, cặp mắt cười nói, “Lúc này đế vị chính là của trẫm, tất cả, đều là của trẫm.”

“Ngươi giết... Đại ca ngươi?” Nhạc Hoành lảo nháo lui ra phía sau mấy bước, “Ngươi mưu hại đại ca ruột thịt của mình?”

Ân Sùng Quyết vung long bào lên, “Đế vị nhuộm máu thì sao? Con đường đế vương của Sài Chiêu sạch sẽ sao? Chẳng qua là vì hắn không có huynh đệ mà tranh giành thôi.”

“Đại ca đối xử với ngươi tốt như vậy, ngươi lại giết hắn?” Nhạc Hoành vung tay tát thật mạnh lên mặt Ân Sùng Quyết, dấu năm ngón tay in rõ trên mặt hắn, “Kẻ giết người thân, không bằng cảm thù. Ngươi thật đáng chết.”

Ân Sùng Quyết dùng một tay chế trụ cổ tay Nhạc Hoành, kéo nằng lại gần nói: “Hắn muốn trẫm chết, trẫm không giết hắn, thì chính trẫm chết, trẫm tuân theo ý trời, không thể chết được. Nếu người chết là trẫm có phải muội rất vui về đúng không?”

“Ta hận ngươi không chết ở Ung Thành!” Nhạc hành cắn răng nói, “Đại ca ngươi căn bản không nên cứu ngươi, mũi tên kia... Nên để mũi tên kia lấy mạng của ngươi, khi đó kẻ địch thống khoái, cũng sẽ không có kết cục hôm nay.”

“Mũi tên kia...” hai mắt Ân Sùng Quyết đột nhiên tối sầm, mắt lộ ra vẻ bất cần.

—— “Nhị ca, nhị ca mau trả lời muội, mau trả lời muội... Muội là A Hoành, muội là A Hoành đây!”

“Một khắc kia tuy rằng không thể nói lên lời, nhưng tiếng khóc của muội ta nghe rõ mồn một, mỗi chữ ta đều nghe rất rõ ràng. A Hoành, ta thực sự không tin muội chỉ coi ta là ca ca...”

—— “Đổi lại là đại ca, ta cũng sẽ đau lòng như vậy.”

“Ta hỏi muội một câu cuối cùng Nếu Sài Chiêu không có bước vào Ân Gia Bảo, muội có thực sự muốn gả cho ta không?”

“Thời gian một khi đã qua thì không thể nào đảo ngược, nhị ca, có đúng không?”

“Thời gian một khi đã qua thì không thể nào đảo ngược.” Ân Sùng Quyết nâng mí mắt kiêu ngạo, “Mũi tên kia không khiến ta chết, chính là thử thách của ta. Hai năm trước ta không có cách nào lưu lại muội, nhưng hôm nay ta đã có thể làm được tất cả, gồm cả muội, Nhạc Hoành.”

Ân Sùng Quyết dí sát vào thân thể lạnh băng của Nhạc Hoành, cảm khê cọ lên bờ vai nàng, thổi khí nóng vào tai nàng, nóng bỏng nói: “Sài Chiêu đối tốt với muội, nhị ca ta sẽ đối tốt với muội gấp vạn lần.” Ân Sùng Quyết thử thăm dò ôm vai Nhạc Hoành, thấy nàng không có né tránh, trong lòng liền vui vẻ, “Hắn chỉ gặp một lần đã đồng ý cưới muội, khi gặp lại ngay cả chuyện muội không thích ăn cá hắc cũng không biết, hắn lấy gì ra mà so với trẫm? Mỗi lần thấy hai người tình nồng ý đậm, lòng trẫm đều như bị đao giã xé, phá thành nát tan ... nỗi đau đó, mãi mãi muội không biết được đâu. Trẫm đã vạn lần thề rằng, những đau đớn trẫm trải qua, cũng sẽ khiến kẻ khác phải nếm thử, không cần trẫm ra tay cướp muội về, muội đã như trời ban mà đưa lại bên cạnh trẫm ... A Hoành.” Ân Sùng Quyết thích thú vuốt ve vai Nhạc Hoành, dường như đang vuốt ve bảo vật yêu quý mất từ lâu, “Đây là số mệnh, muội là của trẫm, cuối cùng cũng sẽ về bên trẫm.”

Trong chớp mắt, con dao găm từ trong tay áo Nhạc Hoành trượt ra, nhanh như cắt đã áp vào gáy Ân Sùng Quyết, Ân Sùng Quyết nghiêng đầu tránh đi, nhưng lưỡi dao sắc bén đã cắt vào da thịt hắn, máu tươi tràn ra, nhuộm lên hoàng bào thêu rồng tựa như đoá mai đỏ, thoang thoang mùi máu tanh.

Ân Sùng Quyết dùng tay bịt miệng vết thương, tay kia đoạt lại dao găm của Nhạc Hoành, Nhạc Hoành trở tay thu dao, linh hoạt đâm về phía ngực phải của hắn, Ân Sùng Quyết kẹp lưỡi dao mỏng như giấy, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Nhạc Hoành, không can lòng nói: “A Hoành, muội thực sự muốn ta chết sao?”

Lưỡi dao theo kẽ hở giữa hai ngón tay Ân Sùng Quyết hướng về ngực hắn, Ân Sùng Quyết hét lớn một tiếng, lưỡi dao bị gãy làm đôi, giong đã rơi xuống đất, lòng bàn tay Nhạc Hoành chỉ còn chuôi dao, lòng cũng ngẩn ngơ trầm mồi.

Ân Sùng Quyết xoè bàn tay nhuộm máu ra, nhìn chăm chú máu loãng chảy xuống đất cười nói: “Trẫm đã từng cách cửa địa ngục chỉ một bước, đâu còn e sợ gì chứ? Xem ra Sài Chiêu thật sự rất nuông chiều muội, khiến cho bản tính cứng đầu của muội còn hơn khi ở Ân Gia Bảo rất nhiều.”

Tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài Phụng Loan điện chạy đến gần, Đinh Ninh nhíu mày không vui nói: “Ở trong cung vội vã như thế còn ra thể thống gì nữa? Hoàng thượng ở đại điện có chuyện quan trọng...”

“Chuyện không tốt rồi.” người đưa tin về mặt trắng bệch nói, “Ung Thành ... Ung Thành đã bị hạ rồi.”

Ba ngày, trong giới hạn 10 ngày, đại quân của Sài Chiêu chỉ cần 3 ngày đã đoạt được Ung Thành, Ung Thành đại bại chính ngày Ân Sùng Quyết đăng cơ, hân hứng sờ ở trên điện Phụng Loan hồi lâu không nhúc nhích.

Ân Sùng Quyết chợt nhớ ra gì đó, ngưng mắt nhìn về mặt bí ai của Nhạc Hoành, bốn mắt lạnh lùng giằng co nhau, giống như là ở trong cánh rừng ở Tuy Thành, Ân Sùng Quyết ghé vào vai Thôi Văn, nghiêng đầu nhìn thiếu nữ không biết từ nơi nào đến. Thời gian đảo lưu, vẫn là đôi mắt đó, đầy quật cường, chẳng vào giờ thay đổi ...

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Săn tim nàng – Hoàn

“Hoàng thượng... Nên làm thế nào bây giờ?” Thái dương Đinh Ninh mồ hôi chảy ròng ròng, nom nớp lo sợ nói, “Ung Thành là cánh cửa trọng yếu nhất phía Bắc của Lương Quốc, Ung Thành mất, thì sẽ khó khăn, ai có thể ngờ rằng ... có thể nhanh như vậy ...”

—— “Đều do đại ca quá mức nhu nhược!” Ân Sùng Quyết phẫn nộ quát.

“Ai cũng sai, ai cũng mắc nợ người...” Nhạc Hoành đau lòng nhìn khuôn mặt nhăn nhúm của Ân Sùng Quyết, “Ngay cả đại ca người chết dưới tay người, người vẫn đem sai lầm đổ lên đầu huynh ấy ... Ân Sùng Quyết người không còn thuốc nào có thể chữa nổi rồi.”

Đôi mắt giao hoạt của Ân Sùng Quyết nhìn Nhạc Hoành chăm chăm, đầu ngón tay dề nước mắt chảy xuống của nàng, đưa lên môi mình mà mút lấy, “Nước mắt mặn đắng, nhưng nước mắt A Hoành lại ngọt như mật hoa, bởi vì mỗi khi thấy muội, lòng nhị ca đều như nở hoa., có A Hoành ở đây, nhị ca có gì phải sợ chứ? Có phải không?”

Ân Sùng Quyết hất vạt long bào, bước ra ngoài điện Phượng Loan, ngoài điện Vân Tu đứng sừng sững đón gió nhìn Ân Sùng Quyết, mày kiếm giương lên như là muốn đâm vào thái dương, Vân Tu đang định tiến lên, thì vệ hai bên đã chặn hãm lại.

“Ân Sùng Quyết. Còn không mau thả chúng ta ra.” Vân Tu nổi giận mắng, “Ông nội đây sẽ giết người, lấy cái mạng tiểu nhân của người.”

Ân Sùng Quyết nhìn về phía cửa cung, lạnh nhạt nói: “Đem Vân Tu giam vào lao, đi gặp bạn cũ của hần đi.”

—— “Mặt tướng tuân chỉ.” Đinh Ninh cung kính đáp lời, liếc mắt nhìn Nhạc Hoành đứng bên cạnh, thấp giọng thăm dò hỏi, “Nhạc tiểu thư... đưa đi nơi nào?”

Ân Sùng Quyết nhú mày suy nghĩ, bấm bấm đốt ngón tay nói: “Trẫm và A Hoành cửu biệt gặp lại, cùng một chỗ ... người nói xem nên đưa A Hoành đi nơi nào?”

Đinh Ninh ngừng lại, cúi đầu nói: “Mặt tướng... Biết nên làm như thế nào.” Nói xong liền đưa tay ra, “Nhạc tiểu thư, xin mời.”

Ân Sùng Quyết vẫn đứng bất động trước điện Phượng Loan, Nhạc Hoành cúi lại hoàng sam, bình tĩnh đi theo Đinh Ninh.

Vân Tu thấy Nhạc Hoành bị Đinh Ninh đưa đi, vội hét, “Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân! Ân Sùng Quyết ta muốn giết người, giết người!”

Ân Sùng Quyết lạnh lùng nhìn Vân Tu nổi giận, chán ghét nói: “Người kia lại hồ ngôn loạn ngữ làm trẫm không được thanh tĩnh, mau cắt lưỡi hần đi.”

Đám thị vệ lôi Vân Tu vào thiên lao, Vân Tu vung tay nhìn bóng dáng Nhạc Hoành, hoàng sam bay bay rồi khi sắp biến mất ở khúc cua, Nhạc Hoành quay lại nhìn Vân Tu đang bị cưỡng chế, gờn ngón trở lên môi, ánh mắt trong veo, như muốn nói gì đó.

Vân Tu ngừng giãy dụa cùng la mắng, mặc cho đám thị vệ lôi vào thiên lao, khoé môi bất chợt cười hờ hơ.

Trong thiên lao.

“Mau vào cho ta.” Cai ngục đẩy mạnh Vân Tu vào trong, chà chà bàn tay đưa lên miệng hà hơi.

Trong đại lao đã giam không ít người, thấy lại có một người vào, Ngô Tá kinh ngạc nhìn lại hỏi: “Người là vị tướng sĩ nào trong quân?”

—— “Lão tử là ông nội Vân Tu của người!” Vân Tu ngẩng đầu căm giận nói, “Ngô Tá người lại còn chưa có chết sao?”

“Vân Tu?” Ngô Tá tròn to mắt cả kinh nói, “Vân Tu sao huynh cũng bị giam vào thiên lao Lương cung? Chẳng lẽ ... hoàng thượng bại trận sao?”

“Ngậm cái miệng xui xẻo của người lại.” Vân Tu hung hăng mắng, “Hoàng thượng bách chiến bách thắng, có khi nào bị bại chưa? Mới ba ngày hoàng thượng đã đoạt được Ung Thành, tiến thẳng đến Lương Đô. Mọi người đều lên tinh thần cho ta, không kẻ nào được chết cả.”

Đám người Ngô Tá nghe được tin tức Vân Tu nói, thờ phào không ngừng, bỗng dưng không khí trong nhà lao không ngừng sôi động ...

“Ân Sùng Húc... chết rồi?” Ngô Tá buồn bã nói, “Hần cũng là một kẻ đáng thương... chuyện lên ngôi cũng là hần bị Ân Khôn và Ân Sùng Quyết ép, hôm nay lại chết ở dưới tay đệ đệ... Thật khổ cho thê nhi của hần vẫn ở Huy Thành. Ân Sùng Húc là bậc anh dũng thiện chiến, tài năng hiếm có, không nghĩ tới rơi vào kết cục như thế.”

Vân Tu nhớ tới những ngày bên cạnh Ân Sùng Húc, khuôn mặt kiêu ngạo cũng không khỏi buồn rầu, trầm mặc trong chốc lát, Vân Tu đứng bật dậy nói: “Hoàng thượng đang tới gần, Ân Sùng Quyết cùng đường nhất định sẽ giết chúng ta, nếu không muốn ngồi đây chờ chết, các người phải ghe theo lời ta nói mà làm.”

“Huynh?” Ngô Tá nghi ngờ nhìn Vân Tu tay không tắc sắt, “Không phải là không tin huynh, nhưng Vân Tu bây giờ, cũng không phải mãnh thú, sợ là bản thân huynh còn khó ...”

Vân Tu thấy Ngô Tá bán tín bán nghi, ngược lại không tức giận, trừng mắt nói: “Người quên ta xuất thân từ đâu sao?” Vân Tu cho ngón tay vào miệng, từ dưới lưỡi lấy ra một đoạn sắt mỏng, đặc ý giơ giơ trước đôi mắt sợ hãi của Ngô Tá, chỉ chỉ hướng cửa phòng giam khoá chặt.

Hai mắt Ngô Tá tràn ngập vui mừng, mọi người sau lưng nhất thời cũng hưng chí đứng dậy, không ngừng xoa xoa hai bàn tay sớm đã chết lặng.

Vân Tu liếc mắt nhìn bên ngoài cửa lao, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân sớm đã thương lượng với ta, nếu chúng ta không trốn khỏi Lương Đô được, ta sẽ nghĩ cách cứu các người, Thiếu phu nhân...” Vân Tu chợt lộ ra vẻ lo âu, “Sẽ hạ thủ với Ân Sùng Quyết... Hạ thủ...”

Ngô Tá nắm chặt tay nói, “Chỉ cần các tướng quân trong ngục có thể sống mà ra ngoài, ngoài thành quân sĩ Đại Chu vẫn là người dưới trướng của hoàng thượng, đến lúc đó, Ân Sùng Quyết và đám người Ân Gia Bảo còn có thể khống chế nửa giang sơn sao? Vân Tu, khi nào thì chúng ta ra tay? Trong tù đều là đồng tướng của Sài gia quân, ai ai cũng có thể đảm đương trách nhiệm, nhất định có thể thoát được.”

“Tối nay.” Vân Tu cắn răng nói, “Không thể kéo dài... cho dù chúng ta có thể chờ đợi, Thiếu phu nhân cũng không chờ được...”

Lương cung, điện Lương Tiêu.

“Ta còn nhớ ...” Ân Sùng Quyết thay cảm bào, trong dáng vẻ thư thái an nhàn thông thả đến bên cạnh bàn nơi Nhạc Hoành đang ngồi, “Đêm tân hôn của đại ca, chúng ta nói chuyện, không bao lâu nữa chúng ta cũng sẽ động phòng hoa chúc. Đêm nay, đã đợi tận hai năm rồi.”

Thấy Nhạc Hoành vẫn không nhúc nhích, Ân Sùng Quyết kéo ghế ngồi đối diện với Nhạc Hoành, ngắm dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của cô gái trước mắt, si ngốc như trong mộng. Nên đồ chấp chôn, toả bóng trên mặt Nhạc Hoành như từng đoá từng đoá hoa mê người, Ân Sùng Quyết nhớ lại đêm hôm đó, hân hân dò hôn nữ tử mà mình yêu, nhưng nằng thẹn thùng đẩy ra, hai gò má ửng đỏ.

Ngày đó tựa như mới hôm qua, mà tựa như cách cả đời.

“Muội và Sài Chiêu thành thân, vì hân sống chết, thậm chí nguyện ý cùng hân xuống hoàng tuyền ...” Ân Sùng Quyết cảm bầu rượu trên bàn ngửa đầu trút xuống, “Người trong lòng muội sao lại là hân? Trong lòng muội nên có, là nhị ca này. Nhị ca không muốn cưới muội, nhị ca buông tay chính là vì ngày hôm nay, mang lại cho muội vô hạn vinh quang, ...” Ân Sùng Quyết đề bầu rượu xuống cười lớn nói: “Nhị ca nắm được Lương Quốc, đã ngang hàng với Sài Chiêu, hân có thể làm được Ân Sùng Quyết ta cũng có thể. A Hoành, muội còn nhớ ta đã từng nói với muội, cho dù là chết, Ân Sùng Quyết ta cũng muốn một lần lưu danh sử sách, tựa như Tĩnh Quốc Công cha muội ... A Hoành, nhị ca nói được làm được, vậy những gì muội hứa với ta, có thể làm được không?”

“Ta đã hứa với người điều gì?” Nhạc Hoành rũ mi xuống, nhìn ánh nến đã cháy hết.

“Muội đã hứa với ta!” Ân Sùng Quyết dùng sức nắm hai vai Nhạc Hoành, “Muội đã đồng ý với ta sẽ không rời khỏi Tuy Thành, sẽ không rời khỏi Ân Gia Bảo, sẽ ở lại bên cạnh nhị ca, không bao giờ Rời đi nữa.”

Nhạc Hoành cười chế nhạo nhìn Ân Sùng Quyết, đẩy tay hân ra nói: “Ta ở lại nơi đó, cũng là vì chờ Sài Chiêu tới tìm ta, Vũ Đế ban hôn ước cho ta và Sài Chiêu, ta chưa bao giờ quên. Người cũng đã nói chỉ coi là tình huynh muội, đem ta trả lại cho Sài Chiêu. Ta không có hứa gì với người hết, tựa như người, cũng chưa từng thực hiện lời đã nói.”

“Muội mãi canh cánh trong lòng, cũng là muội nhớ mãi không quên.” Ân Sùng Quyết chợt kéo Nhạc Hoành vào ngực mình, “Muội trách ta buông tay, bởi vì muội muốn ở lại bên cạnh nhị ca ...”

Nghe hơi thở của hân, Nhạc Hoành chợt cảm thấy choáng váng, dạ dày dâng trào nôn khan hai tiếng. Ân Sùng Quyết thấy vẻ mặt thống khổ của nàng, không tình nguyện buông tay, thờ dốc nói: “Muội đến bên cạnh trăm lần này, cũng không thể rời đi nữa, cho dù Sài Chiêu đến đây, nhị ca phải đưa muội đi cùng hi sinh cho tổ quốc cũng được, muội cũng không thể rời xa trăm năm, tuyệt đối không thể.”

Thấy sắc mặt Nhạc Hoành tái nhợt, không ngừng nôn khan, Ân Sùng Quyết không đành lòng rót trà đưa tới tay nàng, vỗ nhẹ lưng nàng yêu thương nói: “Những gì Sài Chiêu có thể cho muội, bây giờ nhị ca đều có thể cho muội, tình ý khi tóc xanh đáng trân quý, nhị ca không tin muội thực sự có thể quên. Tựa như nhị ca cũng chưa bao giờ quên.” Ân Sùng Quyết ôm chặt bờ lưng run rẩy của Nhạc Hoành, nhỏ giọng nói: “A Hoành, cho dù muội đã từng là thê tử của Sài Chiêu, cùng hân đầu gối tay ấp ... nhị ca cũng có thể không bận tâm.”

“Người điên rồi!” Nhạc Hoành đẩy mạnh Ân Sùng Quyết ra, lực dùng quá nhiều, Ân Sùng Quyết không có phòng bị liền bị đẩy về phía sau.

Ân Sùng Quyết giữ vững thân thể, xoay người kéo rèm lụa trên tường phía sau ra, phía sau rèm là Kim Lư cung đã được sửa sang, cung vàng loé sáng như mặt trời ban trưa.

“A Hoành muội nhìn đi.” Ân Sùng Quyết gỡ Kim Lư cung đi đến gần Nhạc Hoành, đem cung đặt lên bàn, đầu ngón tay xoa nắn, thấp giọng than thở, “Thương Châu – Nhạc Hoành, 12 tuổi có thể bắn chim trên trời, phụ thân muội làm cây cung này, biểu diễn tài nghệ trước mặt Vũ Đế ở Liêu Châu, muội cũng dùng cây cung này. Thành Thương Châu bị phá, Sở vương Kỷ Minh mang đi cung này, trong từng ấy năm, muội vẫn nhớ đồ cũ của mình. Nhị ca lấy lại cây cung này cho muội Cho dù Kim Lư cung bị Kỷ Minh bẻ gãy, nhưng đây cũng là tâm ý của nhị, ông trời có thể chứng giám.”

Nhạc Hoành liếc mắt nhìn, đích thật là Kim Lư cung mình đã đánh mất, trên cánh cung chạm trổ Mạn Đằng văn, là mong đợi con gái cũng có thể cứng cỏi bất khuất của phụ thân. Lòng Nhạc Hoành đau xót, nước mắt tuôn rơi, tí tách trên cánh cung.

Ân Sùng Quyết thấy Nhạc Hoành nước mắt tràn mi, cắn chặt môi dưới cố gắng không khóc thành tiếng, thử thăm dò xoa vai Nhạc Hoành, “Người lấy lại Kim Lư cung cho A Hoành là nhị ca. Cha mẹ muội trên trời có linh thiêng, thấy nhị ca thay Nhạc gia báo huyết hải thâm thù, nhất định sẽ cảm thấy vui về ...”

Ân Sùng Quyết cúi đầu, trán chạm vào tóc Nhạc Hoành, từ từ hướng môi nàng, lấy hết dũng khí hôn lên cánh môi mà mình đã khát cầu từ lâu ...

“A Hoành...” Âm Sùng Quyết lăm bắm, “Nhị ca làm cho muội, vì Nhạc gia báo thù, muội trao trái tim cho nhị ca, được không ...”

Đôi mắt ướt át của Nhạc Hoành nhìn chòng chọc hai mắt Âm Sùng Quyết, ánh mắt tuy rung rung nhưng vẫn không kém phần quật cường, ngọn lửa cừu hận dâng tràn trong mắt, muốn tránh xa môi Âm Sùng Quyết, thân thể không ngừng lùi về sau, giằng có với Âm Sùng Quyết.

Tay Nhạc Hoành chạm vào Kim Lư cung lạnh như băng, đầu ngón tay khẽ run vuốt ve từng hoa văn trên cánh cung, cho dù đã nhiều năm không chạm vào, nhưng có nhấm nhát nàng cũng có thể nhớ rõ từng hoa văn chạm trổ trên cây cung, đầu ngón tay cứ mem đi, cuối cùng chạm phải một chữ khắc trên đó, chữ viết này gấu diêm, góc ghech thâm tình, trước đó chưa từng có.

Nàng sờ được, là một chữ “Hoành” mới khắc.

“Cháy rồi, cháy rồi!”

Từ phía thiên lao có người hoảng hốt hô lớn, “Cháy rồi, người đầu mau tới dập lửa.”

Ân Sùng Quyết bước vội đến gần cửa sổ, đẩy cửa ra nhìn về phía đám cháy, phía thiên lao lửa bốc ngút trời, sáng như ban ngày.

“Hoàng thượng!” Thị vệ vừa chạy vừa lau mồ hôi, chỉ vào đám lửa, “Phạm nhân trong thiên lao không biết thế nào đều có thể thoát ra ... Đỉnh tướng quân đã dẫn người tới đó, phía hoàng thượng bên này có trọng binh canh giữ, cũng không đáng lo ngại ...”

“Vân Tu! nhất định là Vân Tu!” Âm Sùng Quyết nắm chặt tay nắm lên cửa sổ giấy, “Giết hết bọn chúng cho ta, không chừa một tên.”

—— “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Ân Sùng Quyết thấy thêm nhiều thị vệ chạy về phía thiên lao, chậm rãi ngẩng đầu lên cao ngạo xoay người, thấy bàn tay nắm Kim Lư cung của Nhạc Hoành run run, nghĩ rằng nàng có chút rung động với mình, khôi phục vẻ mặt nhu hòa, bàn tay đặt lên vai Nhạc Hoành, khẽ vỗ về nói: “Tâm lòng của nhị ca với muội chưa bao giờ thay đổi, ở lại bên trăm, cả đời ...”

Nhạc Hoành mới định đứng dậy, nàng còn chưa kịp nhúc nhích vai đã bị Âm Sùng Quyết đè lại, Âm Sùng Quyết cắn vành tai nàng, thấp giọng buồn bã nói: “Vân Tu kích động đám người kia vượt ngục, trăm biết là ý của muội, hai người vào cung nhất định là mưu sự vì Sài Chiêu. A Hoành nhị ca không ngu, tâm tư của muội nhị ca đều nhìn rõ, so với phu quân Sài Chiêu của muội, nhị ca còn hiểu muội hơn.”

Nhạc Hoành cầm Kim Lư cung dí vào trán Âm Sùng Quyết, chuỗi cung sắc lạnh nằm giữa trán Âm Sùng Quyết, có vết máu rỉ ra, dọc theo mũi chảy xuống môi Âm Sùng Quyết, Âm Sùng Quyết liếm vị máu tanh, như là đã thú đã đói khát từ lâu, chọt tung người đem Nhạc Hoành đè lên mặt bàn, tay kia hất đồ khay trà, đồ trên bàn rơi tung toé khắp mặt đất.”

“Cứng đầu!” Âm Sùng Quyết dán chặt người vào Nhạc Hoành, chỉ vào cánh môi tím ngắt của nàng nói: “Muội là của nhị ca, từ trước đến giờ đều là vậy. A Hoành, muội là của nhị ca..”

—— “Hoàng thượng!” Có người hét hoảng gọi từ bên ngoài phòng, “Đỉnh tướng quân bên kia sợ là không trụ nổi... Bọn chúng tất cả đều hung hăng, ai cũng như liều mạng... Hoàng thượng...”

Ân Sùng Quyết không muốn bỏ dậy, có thể thấy ánh lửa bên ngoài cửa sổ ngày càng dữ tợn, trong lòng nhiều ít cũng có chút lo sợ, nâng người dậy khó nhọc nói: “Vậy mang thêm nhiều người đi thiên lao, cũng chỉ có hơn trăm người, nếu đám lau nhau đó mà các người không giết được, thì trăm nuôi các người để làm gì? Giết hết cho trăm.”

“Vân Tu có bản lĩnh bằng cả vạn người ...” Người ngoài cửa gào to, “Sợ là có thêm bao nhiêu người cũng không đủ.”

“Phé nhân.” Âm Sùng Quyết sửa lại áo choàng có chút xộc xệch, đi đến bên đầu giường lấy trường kiếm, đá một cái bay cửa phòng, thủ vệ ngoài cửa không kịp tránh bị Âm Sùng Quyết đá bay xuống bậc thang đau đớn kêu to. Âm Sùng Quyết rút kiếm giơ lên trời phẫn nộ quát: “Trên tường thành hoàng cung đều là cao thủ cung tên, bọn chúng không ai thoát được cả. Giết Vân Tu dùng máu của hắn tế Đại Yển của trăm.”

Ân Sùng Quyết đi mấy bước lại dừng chân quay đầu nhìn Nhạc Hoành trong phòng lạnh lùng nói: “Canh chừng nàng.”

Thị vệ vội vàng đóng chặt cửa phòng, giờ binh khí canh trước cửa.

Trong tay Nhạc Hoành có Kim Lư cung, nhưng không có tên, Nhạc Hoành cắn chặt răng bẻ giá nền mạ vàng, tiếng bẻ bén nhọn như vết chém, Nhạc Hoành đá bàn ghế lộn, thị vệ nghe tiếng động bất thường vội vàng đẩy cửa ra nhìn, mới thò đầu vào ánh sáng chói mắt, còn chưa kịp thốt lên lời đã ôm cổ ngã trên đất, máu tươi tuôn trào.

Trong đám thị vệ ngã xuống có mấy người là tiền thủ ban ngày đi bắt nàng, Nhạc Hoành thấy sau lưng họ có túi cung, giờ tay rút lấy, thoáng cân nhắc rồi

cát bước hướng phía đám cháy lớn lao đi.

Dừng sĩ tràn ra khỏi nhà lao đánh tới cửa cung, Đinh Ninh máu me đầy người quỳ rạp xuống đất, hai mắt Vân Tu như bốc hỏa vùng kiếm tới, Đinh Ninh nặng nề ngã xuống đất, tắt thở. Thủ vệ còn sót lại sợ hãi đến mức không ngừng lùi về phía sau, bốn mắt nhìn nhau dè chừng không dám chống đối đàn mãnh thú này.

“Vân Tu, ngươi chờ trăm tới giết ngươi sao?”

Ân Sùng Quyết vùng kiếm, hoàng bào kim tuyến từ trong bóng tối đi ra sáng lấp lánh, mũi kiếm loé sáng âm hàn kinh người. Ân Sùng Quyết nhìn chăm chăm khuôn mặt máu me tung toé của Vân Tu, khoé miệng đắc ý cong lên nói: “Vân Tu quả là lợi hại, trung thành tận tâm bảo vệ chủ, trăm cũng phải cảm ơn ngươi, đem A Hoành đến bên cạnh trăm.”

“Thiếu phu nhân...” Vân Tu lau vết máu trên mặt, không hề sợ hãi tiến lên vài bước, kiếm chỉ thẳng vào Ân Sùng Quyết nói, “Ngươi đỡ không được ta, không ai ngăn nổi chúng ta!”

“Ha ha ha ha ha ha!” Ân Sùng Quyết cười to nói, “Trăm cũng không ngu mà đánh trực diện với ngươi, trăm thân là đế hoàng Đại Yến, cái mạng này rất quý, không giống Vân Tu ngươi, chỉ là tên lãng nhách, chết thể này còn hỏi cho ngươi đó.”

“Chỉ bằng một mình ngươi?” Vân Tu liếc nhìn thi thể Đinh Ninh khinh thường hừ, “Đến nhiều thêm nữa cũng không đỡ nổi ông nội đây đâu.”

Ân Sùng Quyết vùng tay lên, mười mấy cung thủ trên tường thành đều giương cung ra, mũi tên nhắm vào Vân Tu và đám người, chỉ đợi Ân Sùng Quyết hạ tay xuống, tên sẽ bay khỏi cung.

“Ta khinh.” Vân Tu cả giận nói: “Tiểu nhân quả là tiểu nhân, thân làm chó như ngươi có làm hoàng đế vẫn bị ỉu đến vậy.”

“Trăm có thể giết ngươi là được, dùng cách gì, trăm không ngại.” Ân Sùng Quyết vỗ tay một cái lui về phía sau mấy bước, giọng lên nói: “Sài Chiêu phong ngươi là vương là hầu gia, ngươi chết cũng có thể nhắm mắt rồi...”

Ân Sùng Quyết không muốn nhiều lời với Vân Tu, cánh tay nâng lên đang muốn hạ xuống, Vân Tu nín hơi một khắc, mơ hồ nghe được tiếng trời đất rung chuyển, hẳn cho rằng đây là trời xanh thương xót hẳn sẽ không còn thấy được hoa Mạn Đà nở rộ, hẳn chậm rãi nhắm mắt đợi vận tiền xuyên tim, quả thực hẳn đã nhìn thấy mũi tên hướng mình lao thẳng tới, nhưng thứ mũi tên lợi hại đâm qua không phải là hẳn.

Ân Sùng Quyết cũng nghe được tiếng tên bắn quen thuộc, trong thoáng chốc, hẳn như nhìn thấy đại ca Ân Sùng Húc còn sống, xoay người nhìn hẳn đang sững sờ, vui vẻ âm áp kêu: “Sao lại ngăn ra vậy, không muốn xem tài bắn cung của A Hoành sao?”

Hắn nhìn thấy đàn chim giạt mình bay đi, rẽ ngang mây trắng. Nhạc Hoành kéo căng giây cung, theo hướng đàn chim bay mà ngắm, hẳn và đại ca còn chưa kịp chớp mắt, tiếng chim hót vòn quanh quẩn bên tai, ngay lập tức đã có vật rớt xuống phía xa, nhanh chóng chạy tới, nhìn con mồi gần người không dám nhặt.

Một mũi tên trúng ba con chim, đây là tài bắn cung hẳn chưa từng thấy, trong thiên hạ, cũng chỉ có Nhạc Hoành – Thương Châu mới có bản lĩnh như vậy.

Khoé miệng Ân Sùng Quyết gọi lên ý cười, khoé mắt hẳn nhớ lại bao nhiêu chuyện cũ tốt đẹp, hẳn bỗng nhiên tưởng rằng thời gian khi đó dừng lại, dừng lại lúc hẳn lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Hoành, nắm chặt bàn tay mềm mại âm áp của nàng, không buông.

Hắn lúc này khó có thể kiềm chế nhớ về căn nhà nhỏ nơi bia rừng, chỉ vào tim chính mình kinh ngạc nói: “Đại ca, tên của A Hoành... Bắn trúng, là nơi này.”

Ân Sùng Quyết chợt thấy lồng ngực đau đớn, thân thể như nặng ngàn cân, thở không ra hơi, thậm chí ngã xuống mặt đất, ngủ một giấc thật sâu ... Hẳn cúi đầu nhìn, bên ngực phải của hẳn, có một mũi tên xuyên tim. ...

—— “Đại ca, tên của A Hoành...”

“Tên của A Hoành ...” Ân Sùng Quyết không can lòng ôm tim, chặt vật xoay người nhìn, dưới ánh trăng, người bắn tên thân ảnh cực kỳ bi ai mà vẫn quật cường, hai tay vẫn còn tư thế giương cung, cánh môi khẽ mấp máy ... như là đang gọi tên của hẳn.

—— “Nhị ca...”

“Nhị ca.” Nhạc Hoành khẽ gọi một tiếng cuối cùng, đầu ngón tay buông lỏng, cung tên rơi xuống đất, nhìn thân thể Ân Sùng Quyết từ phía xa xa ngã xuống, bầu trời đêm trăng sáng, nhìn hoàng cung đã bị thiêu cháy phân nửa, hai mắt gian nan nhắm lại.

“Huyết hải thâm cừ của A Hoành nhị ca đều biết.”

“Ta biết nếu theo Sài Chiêu mưu sự, cũng có thể báo thù cho cả nhà muội.”

“So với muội, nhị ca còn muốn bình an hơn.”

“Nhị ca... Báo thù cho muội.” máu từ miệng Ân Sùng Quyết không ngừng tuôn rơi.

“Nhị ca muốn kiến công lập nghiệp thế nào?”

“Ngốc ạ, chính là giống như phụ thân muội Tình quốc công – Nhạc Thịnh đó, là quan nhất phẩm, bậc thượng tướng, có chết cũng lưu danh sử sách.”

Ân Sùng Quyết không can lòng trút hơi thở cuối cùng, bàn tay ôm ngực mềm oặt rớt xuống ...

Vân Tu bước nhanh lên rút mũi tên cắm ở ngực Ân Sùng Quyết, giọng cao lên đầu quát dẹp đường, “Ân Sùng Quyết chết rồi, thức thời thì mau buông binh khí, hai nam đinh của Ân gia đều chết, hoàng thượng đã hạ được Ung Thành tiến thẳng đến Gia Nghiệp Quan, ít ngày nữa sẽ đuổi đến đây nếu như muốn sống, các ngươi biết nên làm thế nào!”

Chỉ trầm mặc trong chốc lát, tất cả mọi người đều buông binh khí trong tay, lần lượt quỳ xuống đất, “Vân tướng quân tha mạng!”

Ngô Tả thấy Nhạc Hoành đứng trong bóng đêm phát run, bước nhanh đến cung kính quỳ xuống, “Mặt tướng khấu kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương... Bị kinh sợ rồi.”

Nhạc Hoành không còn sức để nói lên lời, bước lên phía trước muốn nhìn Ân Sùng Quyết đã ngừng thở, Ân Sùng Quyết nằm trên mặt đất khuôn mặt vặn vẹo nhăn nhó, hai mắt trợn ngược nhìn ánh sao trên trời, khoé môi hơi cong như là đang cười giễu cợt không can lòng, vẻ mặt rất khó nhìn. Áo bào thêu kim tuyến sớm đã bị máu đỏ nhuộm đậm, trong màn đêm, tựa như rễ cây quấn chặt Lương cung ...

Vân Tu thấy Nhạc Hoành hồi lâu không nói gì, đến cạnh nàng đứng sánh vai, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân, để Vân Tu đưa người đi nơi khác ... Ân Sùng Quyết bị trừng phạt đích đáng, có chết ngàn vạn lần mới đủ ...”

Nhạc Hoành như không có nghe được tiếng Vân Tu an ủi, ngồi xổm xuống trước thi thể chết không nhắm mắt của Ân Sùng Quyết, khoé mắt tràn đầy lệ nóng nhưng cố nén không có rơi xuống. Nhạc Hoành đưa tay ra, chạm vào khuôn mặt đang dần mất đi độ ấm của Ân Sùng Quyết, vuốt đôi mắt tinh anh giờ này đã vô thần của hắn.

“A Hoành, muội có hận nhị ca không?”

—— “Không hận.”

“Muội là vì ta phụ muội, cho nên lúc nóng giận mới đi theo Sài Chiêu đúng không?”

—— “Không phải vậy.”

—— “A Hoành...”

Trong khu rừng đêm tịch liêu không tiếng động, tiếng gọi của hắn vang vọng, nhưng không có ai đáp lại hắn một tiếng.

Nhạc Hoành im lặng đứng dậy, nhìn ánh trăng ban đêm trong trẻo nhưng lạnh lẽo, ôm lấy hai vai, nước mắt cuối cùng vẫn lăn xuống, hoà vào cùng với máu của Ân Sùng Quyết ngấm vào bùn đất, đây là thứ cuối cùng nàng lưu lại cho nhị ca.

Sâu trong hoàng cung Lương quốc bỗng nhiên truyền đến tiếng gào thét tuyệt vọng, tiếng thét chói tai không ngừng, khiến người nghe thất sắc.

“Sùng Quyết, con trai Sùng Quyết của ta, Sùng Quyết.”

Ân Khôn tóc tai bù xù ngiêng ngã chạy khắp hoàng cung, thấy con trai út nằm dưới đất không còn hơi thở, Ân Khôn ngửa đầu gào thét nhào đến bên cạnh thi thể đã cứng ngắt của Ân Sùng Quyết., “Sùng Quyết, Sùng Quyết, Sùng Quyết à...”

Nhạc Hoành không đành lòng nhìn nữa, kéo bước chân nặng nề chậm rãi bỏ đi, Vân Tu liếc mắt nhìn Ân Khôn khóc than, ghé vào bên tai Nhạc Hoành thấp giọng hỏi: “Ân Khôn phải xử trí như thế nào?”

“Ân Khôn...” Nhạc Hoành rũ xuống mí mắt mệt mỏi, “Một ông già sắp gần đất xa trời mà một lúc phải để tang hai người con, sao có thể chịu được đả kích lớn như vậy ... phải người canh chừng ông ta là được rồi, chờ Sài Chiêu đến Lương Đô rồi xử trí ... chứ ... làm khó một ông già ...”

Vân Tu vâng theo, nâng mắt nhìn bóng lưng Nhạc Hoành bỏ đi, trong lòng cũng thổn thức buồn vô cớ.

Đây là đêm dài đằng đẵng nhất ở Lương Đô, mặt trời mới mọc ở phương Đông, quầy hàng rong dậy sớm gánh hàng đi trên đường đá còn đọng đầy sương đêm, mới ngẩng đầu đã kinh ngạc tại chỗ, buông đòn gánh xuống, chỉ về phía Lương cung hô, “Mau nhìn đi, nhìn đi ... sao lại đổi thành cờ hiệu chim ưng của Đại Chu rồi?”

Trên đỉnh cung cao vút của hoàng cung, cờ hiệu chim ưng màu vàng đón gió lay động, hai mắt chim ưng lấp lánh ngạo nghễ nhìn Lương Đô, uy hiếp bốn phương tám hướng.

Đại Yến, vương triều chỉ tồn tại một ngày đã suy vong trong đêm, như trời đất xoay vần, thoáng qua rồi mất.

Bên ngoài Gia Nghiệp Quan.

Bình mã của Sài Chiêu tập kết ngoài cửa thành, cửa thành Gia Nghiệp Quan đóng kín đã âm ỉ mở rộng, quân sĩ thủ thành xếp hàng dài ra khỏi thành, hạ bình khí nhất tề quỳ gối trước Sài Chiêu, tiếng hô “Vạn tuế” vang tận mây xanh.

Sài Chiêu cup đôi mắt xám, lấy túi đựng Kim Vũ tiến ôm vào lòng mình, “A Hoàn, nhất định là nàng, nhất định là nàng.”

Lương Đô.

Vân Tu và Ngô Tá đích thân dẫn 10 vạn đại quân, bày trận kéo dài cung nghênh Sài Chiêu vào thành, một khắc khi nhìn thấy Sài Chiêu, Ngô Tá thân là tướng sĩ dầm máu xa trường bỗng lệ nóng tuôn trào, Vân Tu ảo não nhìn Ngô Tá bên cạnh, thấp giọng nạt: “Ngày tốt lành, một đại nam nhân như người khóc cái gì chứ? Thật là tức chết ta mà.”

Ngô Tá hít mũi quét mắt nhìn Vân Tu, nín cười nói: “Vân Tu, mắt huynh bị cát bay vào sao? Sao mà đỏ bừng lên vậy?”

Vân Tu chợt cảm thấy xấu hổ 囧, vội vàng xoay người tìm Sài Chiêu, Sài Chiêu dọc theo đường quan sát đại quân, khuôn mặt bình tĩnh, không thấy hi nộ.

Đại Lương năm 97, Lương quốc vong, Ân gia soán vị, lập Yến quốc, chỉ tồn tại chưa tới 1 ngày, sử sách vẫn chưa kịp ghi chép, tựa như hạt bụi bị cuốn theo gió.

Sài gia Đại Chu nhất thống trung nguyên, Sài Chiêu mở mang bờ cõi, trở thành hoàng đế lưu danh sử sách, dời kinh đô từ Huy Thành về Vân Đô, nơi gốc rễ của Sài gia.

Dưới cửa thành, Sài Chiêu bỗng nhiên gió roi giục ngựa nhắm hướng hoàng cung lao đi, son hà cầm tú vẻ vang, nhưng lúc này Sài Chiêu chỉ muốn nhìn thấy nữ nhân ngày đêm y mong nhớ kia, nữ nhân duy nhất khiến y vì nàng mà dốc hết tất cả ... Thương Châu – Nhạc Hoàn.

Trước bậc thang đá cẩm thạch của Phượng Loan điện, nữ nhân mặc hoàng sam đã đợi y từ lâu, Nhạc Hoàn vươn tay vuốt ve hoa văn điêu khắc long phượng trên bậc đá cẩm thạch, nghe tiếng vó ngựa đến gần liền ngừng đầu tìm kiếm ...

Bóng người trên lưng ngựa càng lúc càng gần, trong đôi mắt xám nóng cháy chỉ có mình nàng, tựa như không có nhìn thấy Phượng Loan điện bao la hùng vĩ sau lưng nàng.

Đôi mắt xám u tĩnh của y như một mũi tên xuyên qua kiếp trước khiếp này của nàng.

Toàn văn hoàn – Có ngoại truyện

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Ngoại truyện 1- Động lòng

10 ngày sau, bên ngoài Ân Gia Bảo tại Tuy Thành.

Biết được cha con Ân Khôn binh bại, hai vị thiếu gia họ Ân đều chết, những người còn lại của Ân Gia Bảo đều tan tác như chim muông rời đi, từ ngoài cửa đến trong sân, đại sảnh Ân Gia Bảo đều vắng tanh, chỉ có tám biển màu đỏ vẫn còn treo cao, vinh quang như ngày xưa.

Bên bia rừng, ngôi nhà nhỏ nơi Nhạc Hoàn và Thôi Văn ở trước đây bây giờ Hoa Mạn Đà nở rộ, rậm rạp, Nhạc Hoàn ngạc nhiên nói: “Ta nhớ ... ta và Thôi thúc không có trồng Hoa Mạn Đà ở đây, sao giờ ...”

Vân Tu vung roi ngựa lên nói: “Đến đó xem là biết ngay mà.”

Sài Chiêu nhìn bụi hoa chói lọi, giống y như dải hoa trồng bên sông Hoài, khẽ nói: “Trẫm cùng nàng qua đó xem.”

Vân Tu nhảy xuống khỏi ngựa gạt hoa về hai bên lấy lối đi, nhìn thấy phía trước bỗng sừng sờ tại chỗ, “Nhìn thấy gì thế, hay là nhớ đám hoa mà người trông ở cung Trường Nhạc rồi?” Nhạc Hoàn vừa trêu ghẹo vừa đến gần Vân Tu nói.

Chỉ một cái liếc mắt, thoáng chốc hai mắt Nhạc Hoàn đã dầm lệ tuôn trào —— “Ngô muội Nhạc Hoàn chi mộ”.

—— “Đại ca...”

Sài Chiêu nhìn mỗi một chữ khắc trên bia mộ, tựa như người khắc đã nhập toàn bộ lòng mình vào đó, trong lòng cũng có chút thương xót, khẽ vỗ vai Nhạc Hoàn không có nói gì. Thấy Nhạc Hoàn ngừng khóc, Sài Chiêu nhỏ giọng an ủi: “Ân Sùng Húc dùng cương trước bờ vực, bị Ân Sùng Quyết làm hại, hấn có công, lỗi cũng không nặng, tấm lòng của hấn trẫm có thể nhìn thấy, tuy rằng người chết không thể sống lại, nhưng nhất định trẫm sẽ đối xử tốt với vợ con hấn. Trẫm sẽ nhận Ân Nghiệp Thành làm con nuôi, kế thừa tước vị Định Quốc hầu, Mục Dung phong làm nhất phẩm phu nhân, Ân Sùng

Húc không cần lo lắng cho vợ con. A Hoành nghĩ xem trăm tính thế đã thỏa đáng chưa?”

“Không phải lo lắng cho vợ con, Ân Sùng Húc ở dưới tuổi vàng cũng sẽ biết ơn hoàng thượng.” Vân Tu mượn lời, “Thỏa đáng, rất thỏa đáng!”

Nhạc Hoành nhìn Sài Chiêu đầy cảm kích, mắt đỏ hoe nói: “Nhưng ta vẫn không thể đem đại ca sống lại mang về ... Mục Dung yêu phu quân như mạng, cho dù nàng ta còn nhi tử, nhưng người mà nàng ta yêu từ nhỏ cũng đã âm dương cách biệt ...”

Sài Chiêu vẫn nhìn đám Hoa Mạn Đà xanh um, “Đây là số mệnh của Ân Sùng Húc, ai cũng không thay đổi được. Người tốt chưa chắc tất cả đều có kết thúc tốt đẹp, nhưng kẻ xấu nhất định sẽ bị trừng trị.”

Mấy người trăm mặt hồi lâu, Vân Tu gãi đầu ngập ngừng nói: “Hoàng thượng... Ân Sùng Húc có tình ý sâu nặng với hoàng hậu là thật, nhưng hoàng hậu đang rất tốt, nghĩ đi nghĩ lại bìa mộ này cứ để đây thì không hay lắm... hay là... để thân sai người đào đi, được không?”

“Không cần.” Nhạc Hoành xoay người nhìn về phía mặt trời lặn nơi chân trời, ánh chiều tà lượn lờ tựa như ảo mộng, “Nhạc Hoành ở Tuy Thành đã chết, cũng sẽ không quay về đây nữa. Cứ để ngôi mộ này nằm đây đi ...”

“Hoàng thượng ...” Vân Tu lộ vẻ khó xử nói.

“Nghe lời A Hoành đi.” Sài Chiêu thương yêu ôm lấy Nhạc Hoành, “Gió lớn rồi, đêm nay chúng ta sẽ ở lại Ân Gia Bảo.”

Ban đêm, nhân lúc người ta không để ý, Ân Khôn dùng vật áo khoác treo cổ tự vẫn, ông tình nguyện chết ở nơi mà mình đã tạo ra ánh hào quang khi xưa chứ không muốn chết ở thiên lao Huy Thành như Lý Trọng Nguyên, cả đời không còn thấy được ánh mặt trời.

Sài Chiêu cùng Nhạc Hoành lệnh cho người chôn cất ba cha con họ Ân ở khu mộ tổ của Ân gia tại Tuy Thành, đại quân nghỉ ngơi lấy sức trong ba ngày, rồi dẫn quân về Huy Thành.

10 dặm bên ngoài Huy Thành.

Sài Tĩnh cùng vân vũ bá quan ra tận 10 dặm bên ngoài cửa thành để nghênh đón Sài Chiêu hồi kinh, dưới tia nắng mai trong sương mù Sài Tĩnh đá đá mũi chân, trên mặt khó nén được lo lắng, mỗi khi nhớ đến cái tên mà nàng thầm gọi hơn một tháng nay, lồng ngực lại có chút hồi hộp, hai gò má cũng có chút nóng lên.

—— “Tôi rồi! Hoàng thượng đã trở về!”

Vân Tu cười ngửa đi sau Sài Chiêu, trên mặt vẫn là nụ cười lãng tử, nhưng ánh mắt lại không ngừng tìm kiếm bóng dáng nữ nhân mà hán ngày đêm mong nhớ trong đám người.

Nữ tử mặc y phục màu xanh dần dần hiện rõ, hình như nàng gầy đi, hai gò má như là đỏ ửng lên vì ngóng trông chính mình ... Vân Tu bỗng cười khúc khích, cúi đầu gãi bóm của Ngọc Tiêu Dao, không dám nhìn ánh mắt Sài Tĩnh đang nhìn mình.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Sài Chiêu khẽ vung tay, trầm giọng nói: “Chúng ái khanh bình thân.”

Sài Tĩnh mở to mắt nhìn Vân Tu, thấy Vân Tu chỉ lo cúi đầu cười, ho khan nói: “Vân tướng quân thực sự là lập được công lao lớn, thấy bản cung là trưởng công chúa cũng làm như không nhìn thấy.”

Nhạc Hoành và Sài Chiêu nhìn nhau cười, trăm mặt không nói.

Vân Tu ngẩng đầu lên, không chút hoang mang nhảy xuống khỏi lưng ngựa, vút cương ngựa đi đến cạnh Sài Tĩnh, quỳ xuống đất, lớn tiếng hét, “Mặt tướng Vân Tu, khẩu kiếm Vĩnh Lạc trưởng công chúa, công chúa thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Sài Tĩnh không ngờ rằng ngay trước mặt mọi người Vân Tu chỉ hành lễ với một mình mình, cũng có chút khó xử, quay mặt đi thấp giọng oán giận nói: “Còn không mau đứng lên, làm trò cười trước mặt bao nhiêu người ... Mau đứng lên!”

Vân Tu cũng không vội đứng dậy, ngẩng đầu đón ánh mặt trời, không chút yếu thế mà nhìn thẳng vào mắt hạnh đầy khấn trương của Sài Tĩnh, đầy khí phách nói: “Ngoại trừ hoàng thượng, hoàng hậu, Vân Tu ta chỉ nguyện nghe theo trưởng công chúa mà thôi, trưởng công chúa, nàng vẫn giận ta sao?”

“Mau đứng lên!” Sài Tĩnh khẽ dậm chân vội la lên, “Đứng lên nhanh.”

Khoé môi Vân Tu có chút cong lên thỏa mãn, đứng dậy cầm cương đưa Ngọc Tiêu Dao cho thị vệ phía sau, đến gần ngựa của Sài Tĩnh, vượt lưng nó cười nói: “Công chúa, hoàng thượng đã nói lần này Vân Tu vào hang cọp lập được công lao không nhỏ, còn hỏi ta nghĩ muốn ban thưởng gì ... ta nghĩ mãi, nghĩ mãi cũng không biết nên nói với hoàng thượng mình muốn gì ... bỗng nhiên ... bây giờ, ta nghĩ ra rồi.”

Nhạc Hoành ngừng cười nhìn trưởng phu, khẽ nói: “Không lẽ nào ... Vân Tu định trước mặt tất cả mọi người, cầu xin hoàng thượng là chàng đem Vĩnh Lạc công chúa gả cho hán chứ?”

“Vân Tu là kẻ to gan không sợ trời không sợ đất, A Hoành khoan hãy nói, chưa chắc hán có ý định vậy đâu.” Sài Chiêu lo lắng cười nói.

“Nếu thực sự là nói ra thì sao?” Nhạc Hoành tròn mắt lờm Vân Tu vẫn giả ngốc chậm chậm không lên tiếng, “Chàng có đồng ý hay không?”

“Trẫm có lý do gì để không đồng ý sao?” Sài Chiêu khẽ nói: “Nếu Vân Tu dám mở miệng, chuyện gì trẫm cũng đồng ý hết.”

“Vân Tu muốn...” Vân Tu quay lại nhìn dáng vẻ uy nghi của Sài Chiêu, lớn miệng thẳng thắn nói: “Mọi người sao ai cũng nhìn thần vậy? Chẳng qua là thần muốn dắt ngựa cho Vĩnh Lạc công chúa thôi mà chuyện này cũng không được sao?”

Sài Tịnh cắn môi, hai mắt vụt sáng bỗng động lại, đẩy nén giận ảo não, không đợi Sài Chiêu mở miệng, Sài Tịnh đã đem cương ngựa hung hăng dúi vào tay Vân Tu, quay người lên ngựa, kiêu ngạo nói: “Cương ngựa nằm trong tay rồi, còn không mau dẫn ngựa cho bốn cung.”

Vân Tu đắc ý cười, nắm cương ngựa thong thả bước đi, ánh mặt trời mới mọc chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của hắn, Sài Tịnh nhìn không được cúi đầu nhìn, ánh mắt Vân Tu trong veo như hồ nước Thương Sơn, cho dù có trải qua bao nhiêu phong sương, cũng không mất đi vẻ hồn nhiên chân chất ban đầu, trong đáy mắt hắn, Sài Tịnh chỉ có thể nhìn thấy chính mình, không còn gì khác.

Vân Tu bỏ mặc mọi người sau lưng, đi sát vào ngựa, “Sao công chúa không nói gì? Tuy rằng Vân Tu dắt ngựa không thể bằng hoàng thượng, nhưng chắc cũng không quá kém chứ, sao công chúa không khen ta mấy câu?”

Sài Tịnh lấy lại tinh thần, khẽ xuy một tiếng, “Chuyện dắt ngựa này, người cũng đi học hoàng thượng sao?”

Vân Tu ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt tròn xoe của Sài Tịnh, khẽ cười nói: “Cả đời hoàng thượng chỉ dắt ngựa cho hoàng hậu, là người quen thuộc nhất với Bạch Long, bây giờ Bạch Long chỉ nghe lời hoàng thượng. Ta nghĩ rồi, trước mắt cũng phải lấy lòng ngựa của công chúa đã ... như vậy, có phải công chúa cũng sẽ vui hơn đúng không?”

“Người đã từng dắt ngựa cho người khác sao?” Sài Tịnh bỗng hỏi.

“Không có.” Vân Tu nói như chém sắt, “Công chúa là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng. Nếu công chúa nguyện ý, cả đời này, Vân Tu đều ở bên cạnh người, cho dù, là dắt ngựa cả đời cũng được.”

Viên mắt Sài Tịnh nóng lên, mũi chua xót nói không ra lời, Vân Tu thấy Sài Tịnh như là đáp lại mình, cúi đầu chần chờ nói: “Mầm hoa ở Trường Nhạc cung ... có phải công chúa đã cho người diệt trừ tận gốc không?”

Sài Tịnh cắn môi nói: “Tự đi mà xem, bản cung không có đề ý chuyện đó.”

Trong lòng Vân Tu có chút vui mừng, bước chân cũng nhanh hơn nhiều, “Được rồi, công chúa không đề ý, tức là cũng không sai người bỏ đi. Hạt hoa vẫn ở trong đất, thì nhất định vẫn còn hy vọng sẽ nảy mầm vươn khỏi mặt đất, có phải không?”

“Đúng là ngốc.” Sài Tịnh ghen ngào mắng, “Đúng là kẻ ngốc ...”

Sài Chiêu và Nhạc Hoành nhìn bóng lưng Vân Tu, trong lòng cũng vui mừng cười tươi, Nhạc Hoành xoa tay Sài Chiêu nói: “Trong thiên hạ này, chỉ có đem công chúa giao cho Vân Tu thì chàng mới có thể thực sự yên tâm được. Ta thấy trưởng công chúa cũng đã dần quên chuyện nàng và Lý Trọng Nguyên mà mở lòng trở lại rồi, đúng là chuyện tốt. tuy Vân Tu xuất thân hàn vi, nhưng hắn lại lập được công lao hiển hách, trung thành tận tụy, sau này chàng phong vương cho hắn, thì ở bên cạnh trưởng công chúa chắc cũng không có ai xì xào bàn tán gì đâu.”

“Trẫm biết.” Sài Chiêu như đang nghĩ ngợi, “Nhưng quan trọng là nhân vật chính phải cam tâm tình nguyện mới được.”

Nh cười xấu xa nói: “Ta và chàng đánh cược đi, ta cược chuyện này tất thành.”

“A Hoành tỉnh ranh lại nhìn ra gì thế?” Sài Chiêu hứng thú nói: “Nói cho trẫm nghe xem.”

Nhạc Hoành nháy mắt không nhìn y, khoé miệng nghịch ngợm cười khiến trái tim Sài Chiêu nóng lên.

Trường Nhạc cung.

Bên ngoài Trường Nhạc cung, Sài Tịnh xoay người xuống ngựa, đi thẳng qua cánh cửa, thấy Vân Tu phía sau không đi lên, nhíu mày, xoay người nói: “Sao rồi, đưa đến đây coi như là công đức viên mãn rồi? Hay là không dám vào?”

Vân Tu day day mũi, ngập ngừng nói: “Chẳng qua là lâu quá chưa đến Trường Nhạc cung ... làm gì có chuyện không dám vào? Núi đao biển lửa Vân Tu đây còn không sợ.” Vừa nói Vân Tu kiêu ngạo lấy hết dũng khí bước qua cánh cửa, chợt thấy toàn bộ nha hoàn trong cung Trường Nhạc mặc y phục màu hồng đứng trong sân đều nhìn Vân Tu che miệng cười lên.

Vân Tu đỏ mặt, thấy nơi trồng hoa Mạn Đà bị đám nha hoàn này che khuất, thoạt đầu không nhìn thấy gì hết. Vân Tu gãi đầu đến gần bức tường người, thở dài mềm giọng nói: “Mấy cô nương tốt đang muốn đùa ta phải không? Thôi nể mặt tâu ra để Vân Tu ta nhìn qua một cái được không? Nếu là chúng nó bị mấy cô đào bỏ đi rồi thì cũng nhanh nói cho ta biết ...”

“Đúng là nô tỳ muốn đem hạt hoa Mạn Đà đào hết lên vứt đi thật ...” Nha hoàn cầm đầu cười khúc khích nói: “Thế nhưng ...”

“Khụ ...” Sài Tịnh đứng đầu sân khẽ ho khan một tiếng, cúi đầu quát, “Lớn mật, lắm lời!”

Nha hoàn kia vội vàng im lặng, cặp mí không dám đùa Vân Tu nữa. Vân Tu thì đang vội, Sài Tĩnh lại thông thả đến gần, dịu dàng quát nói: “Lúc trước bản cung còn tưởng rằng, Hoa Mạn Đà sinh trưởng ở miền Nam, không thể chống chọi được băng hàn ở Huy Thành, nhưng bản cung không ngờ rằng, tuy Mạn Đà mảnh mai yếu ớt, nhưng rễ cây lại cứng cỏi không gì sánh được, tưởng bị thời gian bỏ quên, nhưng không dễ Nó sinh sôi ở cung Trường Nhạc, còn thật sự ... nở hoa ...”

“Công chúa...” đáy lòng Vân Tu dâng trào, miệng khẽ run run gọi.

Sài Tĩnh ý bảo hần không cần nói nữa, giờ tay lệnh cho đám nha hoàn tản ra một bên. Đám nha hoàn thuận theo rời đi, trước mắt không còn gì che khuất, nhưng Vân Tu lại cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn.

Hần sợ, bỗng nhiên hần sợ, sợ bị choáng ngợp bởi tất cả, những đoá hoa nở rộ kia vốn là hy vọng xa vời của hần, nhưng một khi chúng hiện ra trước mắt, Vân Tu lại sợ rằng, mình sẽ làm chúng bị thương ...

Sài Tĩnh vui mừng ngắm những đoá hoa Mạn Đà sáng lạn như ráng chiều, ngón tay yêu quý vuốt ve cánh hoa mềm mại, cúi người ngửi mùi hương thoang thoảng, nở nụ cười thoải mái.

Thấy Vân Tu kinh ngạc vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt anh tuần đều nén run rẩy, Sài Tĩnh khẽ động đầu ngón tay, bẻ một cành Mạn Đà đẹp nhất, phát qua gò má như ngọc của mình, đưa tới ay Vân Tu.

Vân Tu ngượng ngùng nâng tầm mắt, ngón tay chạm vào cánh hoa Mạn Đà mềm mại trong tay Sài Tĩnh, bỗng nhiên cười nhạo mình nhất gan, hần đã từng cho rằng mình không sợ trời không sợ đất, hần hào phóng cố chấp ra vào cung của Trường công chúa, hần nóng lòng dựa vào cửa phòng Sài Tĩnh nghiêng tai lắng nghe tiếng tim nàng, hần cho rằng mình chuyện gì cũng có thể làm được, nhưng hần lại không dám, không dám nhận đoá hoa Mạn Đà đã đưa tới bên tay mình.

—— “Thật là xinh đẹp...” Vân Tu si ngốc nói nhỏ, “Không ngờ là thật sự... Ở miền Bắc cũng có thể nở rộ.”

“Vân tướng quân...” Mấy tiểu nha hoàn nhẹ nhàng dậm chân nháy mắt với Vân Tu.

Vân Tu hít mũi một cái, khuôn mặt ửng đỏ như lửa lan tràn đến toàn cơ thể, chột nuốt nuốt yết hầu, giờ tay cầm lấy cành hoa Mạn Đà trong tay Sài Tĩnh nắm chặt lấy, thờ gấp nói: “Ta trồng, liền là của ta! Là của ta!”

Sài Tĩnh ngừng cười, quay người nhìn những đoá hoa còn lại: “Hoa cỏ sinh sôi không ngừng, chỉ cần có thể sống một lần, đời đời kiếp kiếp nó sẽ bên cạnh chúng ta.”

“Ta cũng ở bên chúng cả đời, chăm sóc chúng.” Vân Tu lại nổi tính trẻ con, tiến lên chắn giữa Sài Tĩnh và hàng hoa Mạn Đà, nghẹn ngào nói: “Công chúa, người có đồng ý không?”

Sài Tĩnh mỉm cười, cúi đầu, hồi lâu không lên tiếng.

Vân Tu thấy vậy, giờ tay cầm lấy tay Sài Tĩnh, nhưng lại không dám lung tung vì sợ nàng đau lòng, chỉ có thể khẽ vuốt ve, khẽ giọng thử thăm dò, “Ta xuất thân hàn vi, từ nhỏ ai cũng bảo ta thô lỗ ương ngạnh, Vân Tu từ lúc hiểu chuyện đã không được dạy dỗ nhiều, một chút lễ nghĩa cũng lười học ... trước đây vì muốn thoải mái lên không muốn gò bó chính mình, hoàng thượng bảo ta làm gì, ta liền đi làm cái đó, nửa chức vị quan tước ta đều không để vào mắt. Để có thể bên cạnh công chúa, Vân Tu không thể là kẻ lẳng tử như trước kia nữa, hoàng thượng kêu ta kiến công lập nghiệp cũng là muốn cho ta vinh quang, có chút thể diện mà xứng đôi với trường công chúa Cuối cùng ta cũng không phải kẻ vô dụng, còn có thể mang cái mạng này về gặp hoàng thượng và trường công chúa. Mạng của Vân Tu, có thể vì hoàng thượng trấn thủ giang sơn Đại Chu, nhưng chỉ cần trường công chúa nói một tiếng, Vân Tu tình nguyện ...” Vân Tu lẩm nhẩm nói rất nhiều, cũng không để ý đến ánh mắt Sài Tĩnh nhìn mình lúc này như thế nào, chỉ đơn giản là quyết tâm đem tất cả tâm tư cất giấu trong lòng nói ra hết một lần.

“Chỉ cần trường công chúa nói một tiếng, Vân Tu tình nguyện ... chăm sóc người cả đời”

“Vân tướng quân lập đại công trở về, vương tước địa vị không muốn đi lĩnh sao?” Một nha hoàn nhanh miệng hỏi.

“Không cần.” Vân Tu không chút do dự nói, “Chức vị dính vào chỉ thêm phiền phức, ta không thích. Công chúa nhà người muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó.”

Thấy Sài Tĩnh vẫn không lên tiếng, Vân Tu có chút khẩn trương, chần chờ buông tay Sài Tĩnh ra, ngay một khắc khi cánh tay Sài Tĩnh thông thả rũ xuống, Vân Tu lại vội nắm lấy, trán nổi đầy gân xanh, như là không có ý định buông ra nữa.

“Công chúa hái hoa Mạn Đà đưa cho ta, là đã nguyện ý cho ta cơ hội.” Vân Tu không đếm xỉa gì nói, “Đúng không?”

“Đúng ...” Sài Tĩnh không có rút tay ra, mắt hạnh nhìn thẳng vào con người trong suốt của Vân Tu, ánh mắt nhìn nhau, hai trái tim mềm mại giằng co, “Chàng có nguyện ý đưa ta đi đến một nơi khác không?”

—— “Nơi khác...?”

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 154: Ngoại truyện 2 – Màn đêm mê hoặc

“Chàng không muốn rời khỏi Huy Thành?” ánh mắt Sài Tịnh lạnh nhạt.

“Không phải thế!” Vân Tu vội la lên, “Công chúa đi đâu, ta liền đi theo đó, chân trời góc biển, núi đao biển lửa, ta đều nguyện ý.”

Sài Tịnh nghiêng đầu nhìn về mặt hiem có của Vân Tu, mỉm môi cười nói: “Không đến mức núi đao biển lửa gì cả, nhưng chàng không hỏi ta muốn đi về nơi nào mà đã đồng ý sao? Nếu sau này chàng đổi ý, có khi nào lại bỏ mặc bản cung một mình rời đi không?”

Mặt Vân Tu đỏ lên, nắm chặt tay Sài Tịnh, “Nếu không phải là núi đao biển lửa, còn có nơi nào không thể đi được sao? Cùng lắm thì là quay về Thương Sơn! Trước đây khi công chúa ở đó, ta chẳng bao giờ thấy Thương Sơn lạnh lẽo gì hết, bây giờ quay về đó cũng giống như trước vậy.”

“Bản cung không đi Thương Sơn.” Sài Tịnh không có rút bàn tay đang bị Vân Tu nắm ra, “Chàng đã đáp ứng cùng đi với ta, đợi ta đi bẩm báo với hoàng thượng xong... Tuy ngày, liền đi đi.

“Đi cũng được!” Vân Tu không yếu thế chút nào nên giận nói, “Trong thiên hạ tất cả là đất của hoàng thượng, ta đi đâu đều là cung phụng hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ cho phép ta rời đi.”

Tiểu nha hoàn gác cửa len lén liếc nhìn dáng vẻ oai hùng của Vân đại tướng quân, thấy hần nhu thuận nghe theo công chúa nhà mình, nhìn không được cười khúc khích, Vân Tu xấu hổ liếc mắt lườm nha hoàn cười trộm mình, bọn nha hoàn cũng không sợ hần, lùi về sau mấy bước cười nói vui vẻ, Vân Tu thấy Sài Tịnh trước mặt cũng không dám dọa bọn họ, liếm liếm môi đứng sát vào Sài Tịnh, bộ dạng phục tùng dịu dàng nói: “Yêu cầu của công chúa ta đều đã đáp ứng, công chúa dự định bao giờ rời khỏi, khi đi nhất định phải có ta bên cạnh. Chúng ta đã hứa rồi, không được đổi ý.”

“Không được đổi ý.” Sài Tịnh mỉm cười nhắc lại, “Một lời đã định.”

Bước ra khỏi cung Trường Nhạc, chưa bao giờ Vân Tu thấy vui vẻ đến vậy, hần hít từng hơi thật sâu không khí trong lành xen lẫn mùi thơm của hoa Mạn Đà, hần biết, đời này, từ giờ trở đi hần lúc nào cũng vui vẻ như hôm nay.

“Vân Tu đi rồi sao?” Sài Tịnh đi vào phòng hỏi.

“Không có đâu!” Tiểu nha hoàn hướng bên ngoài cửa cung liếc mắt, “Còn ngây ngốc đứng bên ngoài cửa, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.”

“Trưởng công chúa thực sự dự định rời khỏi hoàng cung, rời khỏi kinh đô sao?” Cô cô lớn tuổi mở miệng nói, “Hay là công chúa cố ý thử lòng vị Vân tướng quân kia, thử xem tâm ý của ngài ấy đối với người?”

“Bản cung thực sự muốn rời khỏi nơi này.” Sài Tịnh thần nhiên nói: “Thiên hạ đều đã nằm trong tay Sài gia, hoàng thượng anh tài thao lược, Đại Chu nhất định đòi đòi phồn vinh. Bản cung ở lại trong cung, nhắm mắt đều nhớ đến cảnh tiên đế bị mưu hại, kẻ hại phụ hoàng ta cho dù bị lao tù ngăn cách, nhưng tựa như vẫn còn du dương trong cung ... lòng bản cung không có một ngày được thoải mái. Cũng chỉ có rời khỏi nơi đây, mới là biện pháp duy nhất.”

Cô cô gật đầu nói, “Trưởng công chúa nói cũng phải, nhớ lại chuyện cũ, rất nhiều chuyện khó mà quên được, bước chân ra đi có thể thư thả hơn.”

“Vân Tu ngay cả quyền cao chức trọng, phú quý cao sang trước mắt cũng không chút do dự mà nguyện ý rời đi cùng bản cung ...” khoé miệng Sài Tịnh cong lên, “Là ... thật tình đợi ta.”

“Vân tướng quân nhìn qua thì có chút lỗ mãng tục tằn, nhưng tính tình thẳng thắn cũng thú vị.” Cô cô cười nói, “Người thẳng thắn lòng dạ thuần lương, Vân tướng quân... Lão nô thấy được đấy.”

Sài Tịnh mỉm cười đi mấy bước, chợt lại hỏi, “Lại đi ra xem, Vân Tu đi chưa?”

Tiểu nha hoàn đứng cạnh cửa lại ngó ra nhìn, che miệng cười nói: “Hồi bẩm trưởng công chúa, Vân tướng quân... Vẫn ngây ngốc đứng đó ạ.”

“Hần muốn thế nào thì cứ kệ đi.” Núm đồng tiền trên má Sài Tịnh nở rộ, vẻ u sầu trong mắt hạnh dần dần tan biến.

Trạch Thiên điện.

Sài Chiêu chiến thắng trở về, thống nhất thiên hạ, văn võ bá quan đều được thăng cấp, phong thưởng. Ngô Tá được phong là Nhất phẩm Định Viễn hầu, Ân Sùng Húc phong là Tướng vương, ấu tử Ân Nghiệp thành nhận làm con nuôi sau này kế vị phụ thân, Mục Dung phong là Nhất phẩm Huệ phu nhân.

“Vân Tu, Vân tướng quân tiếp chỉ ...”

Thấy Vân Tu vẫn không nhúc nhích, Ngô Tá nháy mắt khẽ gọi, “Vân Tu, tiếp chỉ kia.”

“Vân Tu, Vân tướng quân tiếp chỉ!”

Vân Tu lấy lại tinh thần, chần chừ bước lên quỳ xuống đất,, “ Có Vân Tu.

“Vân Tu có công hộ chủ, thâm nhập hang địch cứu chúng tướng, đặc biệt sắc phong là ...”

—— “Hoàng thượng!” Vân Tu chột như bị quỷ thần xui khiến cất lời quan tuyên chỉ, “Mặt tướng... không muốn làm quan... Có được không...”

Nhất thời đại diện xôn xao, chúng thần bốn mắt nhìn nhau không biết Vân Tu này lại điên gì vậy.

Quan tuyên chỉ đang muốn nể Vân Tu vô lễ, Sài Chiêu đã hất vạt áo ho khan nói: “Vân Tu, ý chỉ của trẫm khanh còn chưa nghe xong, không đợi nghe xong rồi tính sao?”

Vân Tu nghiêm mặt nói: “Chờ hấn tuyên xong, mặt tướng phải tiếp chỉ, nhận chiếu chỉ mà không thực hiện là phạm tội kháng chỉ ... hoàng thượng, mặt tướng từ cõi chết trở về, cũng không muốn mất đầu, cầu xin hoàng thượng ...”

Sài Chiêu cũng không trách Vân Tu vô lễ trên điện, ngẩng đầu cười lớn mấy tiếng, bảo quan tuyên chỉ, “Không cần để ý đến Vân Tu, khanh cứ đọc đi.”

—— “Hoàng thượng!” Vân Tu lại hô.

“Đợi hấn tuyên xong thánh chỉ, nếu khanh có gì không vừa ý thì nói với trẫm. Đọc tiếp.”

“Vân Tu có công hộ chủ, thâm nhập hang địch cứu chúng tướng, đặc biệt sắc phong là Ung vương, ban thưởng đất phong là Ung Thành, khâm thử.”

“Ung vương?! Đất phong là Ung Thành?” Vân Tu tròn tròn mắt nhìn vẻ mặt cười tươi của Sài Chiêu, “Hoàng thượng, mặt tướng... Không hiểu lắm...”

“Vân tướng quân được phong vương, còn không mau nhanh lĩnh chỉ tạ ân?” Thái phó Lạc Tân vội la lên.

“Hoàng thượng...” Vân Tu thì thảo nói nhỏ không dám nhận chỉ, “Mặt tướng... Ung vương...?”

Sài Chiêu sai quan tuyên chỉ đưa chiếu chỉ vào tay Vân Tu, Vân Tu chần chờ không dám nhận, ngẩng đầu có chút sợ hãi nhìn ánh mắt kiên định thần nhiên của Sài Chiêu.

Sài Chiêu thấp giọng nói: “Đề trẫm nói cho ngươi nghe. Hôm qua trưởng công chúa cùng trẫm và hoàng hậu nói chuyện rất lâu, trưởng công chúa đã quyết, muội ấy... Dự định đi về phía Nam... Vân Tu, trẫm đã nói đến mức này, vị trí Ung vương này, làm hay là không? Thánh chỉ này, là nhận hay là không nhận?”

“Làm! Mặt tướng tiếp chỉ!” Vân Tu không kịp nghĩ nhiều, cúi đầu hô lớn nói, “Mặt tướng tạ ơn hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Sài Chiêu hài lòng nói, “Khanh hiểu lòng trẫm là tốt rồi, tuy trẫm muốn giữ khanh ở bên cạnh, nhưng trẫm nhớ khanh thích làm chuyện mình muốn, trẫm biết, Vân Tu ở đâu cũng là bậc chi sĩ trung thành nhất Đại Chu. Đến Ung Thành làm vương gia, nói tiêu dao cũng không nhiều đâu, đơn giản là để khanh trấn thủ nơi đó, thay trẫm cùng Đại Chu bảo vệ nửa giang sơn, được không?”

Mấy lời ít ỏi của Sài Chiêu khiến hai mắt Vân Tu đỏ lên, bậc nam nhi cao bảy thước ngày thường giờ này xúc động không nói lên lời, cố gắng không chế run rẩy, quỳ xuống đất, vurun hai tay ra nhận lấy thánh chỉ.

Sài Chiêu thấy Vân Tu tiếp chỉ, mắt xám lộ vẻ vui mừng. Vân Tu đứng dậy về chỗ đứng, Ngô Tá khẽ huých tay hấn, thấp giọng nói: “Ung thành, Ung vương? Vân Tu huynh lợi hại ghê, nhưng đó còn chưa thấm gì, còn lời thêm một trưởng công chúa... Từ khi nào huynh có tâm tư để ý đến công chúa thế, sao ta không phát hiện ra chứ?”

Vân Tu nắm chặt thánh chỉ trong tay, hít sâu không thềm để ý Ngô Tá, mắt ngẩng lên nhìn về mặt thần nhiên trên ghế rồng của Sài Chiêu, nhất thời nước mắt trượt khỏi khoé mắt.

Quan tuyên chỉ đọc xong thánh chỉ cuối cùng, người trên điện Trạch Thiên đều đắc chí vui mừng, chỉ có Tô Thụy Thuyên co người không chớp mắt đứng yên tại chỗ, thấy Sài Chiêu có ý bãi triều, tiến lên một bước đứng ở giữa điện.

“Tô Thái úy có việc muốn tấu sao?” Sài Chiêu khẽ vuốt tay vịn ghế rồng nói.

“Thần...” Tô Thụy Thuyên cúi đầu ho khan, phui vạt áo quỳ xuống điện, “Hôm nay khắp chốn mừng vui chúc mừng hoàng thượng hoàn thành nghiệp lớn thống nhất thiên hạ, từ đây lòng cự thần cũng vui vẻ cho Đại Chu ta muôn năm thịnh thế thái bình. Với thời thế này cự thần sợ là đã không theo kịp, cho nên cầu xin... Hoàng thượng thứ tội.”

“Tô thái úy là tam triều nguyên lão, có chuyện gì cứ nói với trẫm, không cần câu lệ.” Sài Chiêu như là biết được dự định trong lòng Tô Thụy Thuyên, mắt xám buồn xuống không chút kinh ngạc.

“Cự thần cả gan.” Tô Thụy Thuyên khép nép nói, “Lúc này trong triều văn thần võ tướng đều là giường cột nước nhà, mỗi người đều có thể đảm đương chức trách lớn, cự thần cũng an tâm thay hoàng thượng. Cự thần tuổi tác đã cao, thân thể cũng là ngày càng sa sút... Thái úy phủ lại chỉ có một nữ nhi, cũng là khó có thể nói gót cự thần phò tá đất nước.. Cự thần cầu xin hoàng thượng, chuẩn cho cự thần mang theo nữ nhi cáo lão hồi hương, không

tham gia chính sự nữa, an nghỉ tuổi già.”

“Tô Thái úy chẳng qua mới bước qua ngũ tuần, cũng chưa tính là tuổi tác đã cao.” Thái phó Lạc Tân nói thẳng, “Ta thấy thân thể của ông vẫn còn tráng kiện lắm, nào có chuyện ngày càng sa sút chứ? Tô Thái úy, ông nghỉ nhiều rồi. Thiên hạ nhất thống, hoàng thượng cần bậc lão thần tương trợ, ông sao có thể từ giả dự nghiệp khi đang ở trên đỉnh vinh quang?? Hoàng thượng, thần nghĩ... Không thể.”

“Hoàng thượng.” Tô Thụy Thuyên cao giọng, “Cầu hoàng thượng ân chuẩn cho cựu thần...”

Sài Chiêu nhướn mày, khoé môi cười như không, khó nhận ra tâm tư của y, Tô Thụy Thuyên bị sự im lặng của y dọa cho run bắn cả người, nắm tay cúi đầu không dám nhìn nữa.

“Tô Thái úy vì Đại Chu tận tâm tận lực, lại có đại ân với trẫm, trẫm còn muốn trọng dụng Tô thái úy, thế nào... Tô Thái úy đã có ý định quy ẩn?” Sài Chiêu bình tĩnh cười, “Chẳng qua 10 năm đời người cũng như gió thoảng qua, sớm nghỉ ngơi cũng là chuyện tốt, Tô Thái úy là người thông minh, hiểu tiêu dao chốn nhân thế, là chuyện tốt, trẫm làm sao có thể cự tuyệt. Chuyện Tô Thái úy cầu xin, trẫm chuẩn.”

Tô Thụy Thuyên cũng không ngờ tới Sài Chiêu lại dễ dàng đồng ý như vậy, trong lòng mừng như điên, một lúc sau mới cao giọng tạ long ân, lòng bàn tay mồ hôi đã sớm ướt đầm, ông ngang dọc chốn triều đình 30 năm, nhưng chưa bao giờ cảm thấy khó dò như hôm nay.

Vân Tu và Ngô Tá âm thầm liếc nhau, nhìn chăm chú vào thân ảnh vì vui sướng mà vội lùi về chỗ của Tô Thụy Thuyên, lại nhìn về mặt bất định của Sài Chiêu, nhất thời cũng không biết trong lòng y mưu tính chuyện gì.

Sài Chiêu chậm rãi đứng lên, nhìn quét qua toàn bộ khuôn mặt chúng thần trên điện, ngẩng đầu nhìn ánh nắng chói mắt bên ngoài điện, về mặt quả quyết ngưng trọng đầy bén nhọn.

“Sài gia được Nam Cung gia nhường ngôi, có thể đảm đương giang sơn Đại Chu, nay trẫm diệt Lương thống nhất trung nguyên, dùng ngôi vị mà bình định thiên hạ, trẫm và tiên đế đều không làm Nam Cung gia thất vọng. Trẫm quyết định, dời kinh về Vân Đô, từ sau trở thành kinh đô của Đại Chu, cáo chiếu bốn phương.”

“Hoàng thượng thánh minh! Hoàng thượng thánh minh!!”

“Vân Đô ... dời đô về Vân Đô!” Ngô Tá vui mừng không ngớt, “Vân Đô còn hơn Huy Thành nhiều, Vân Đô tốt, Vân Đô mới thực sự là địa bàn của chúng ta.”

“Ung Thành cũng rất tốt ...” Vân Tu lẩm bẩm, “Nơi nào cũng tốt cả ...”

Cung Càn Khôn.

Sài Chiêu trôi lại cung Càn Khôn khi ánh trăng đã lên, mùa hè Huy Thành vô cùng mát mẻ, tỷ nữ vận y phục cũng mềm mại động lòng, vô cùng thoải mái.

Nghe tiếng Đồng nhi i a vui đùa trong tấm phòng, Sài Chiêu cười vui vẻ, bước chân cũng nhanh hơn.

“Chàng về muộn rồi, công chúa mới rời đi xong.” Nhạc Hoành nghe tiếng hắt xì ngoài cửa, cười khanh khách nói với người đang tới.

“Không phải là không kịp.” Sài Chiêu mỉm cười nói với Nhạc Hoành, “Là muội ấy vội vã trở về, mấy ngày nữa bọn họ sẽ đi Ung Thành, Trường Nhạc cung phải chuẩn bị nhiều thứ lắm.”

“Công chúa và Vân Tu đều đi Ung Thành, chàng thực sự lỡ sao?” Nhạc Hoành cố ý thử thăm dò Sài Chiêu, “Một người là đường muội, một người là huynh đệ cùng chung hoạn nạn, sinh tử không rời, ... đổi lại là ta, cũng không lỡ.”

“Công chúa cố ý muốn rời đi, trẫm cũng không muốn ngày ngày nhìn muội ấy uất ức sầu não, đi là chuyện tốt, có khi sau này lại muốn trở về?” Sài Chiêu ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hoành, ôm vai nàng, tay kia đùa với nhi tử đang mở mắt to tròn chớp chớp, “Công chúa rời đi, bắt Vân Tu ở lại thì có ích lợi gì? Một là trường công chúa, một là Ung vương mới sắc phong, hai người bọn họ muốn thế nào thì đi vậy đi. Trẫm chỉ cần có A Hoành và Đồng nhi ngày ngày cùng trẫm là tốt rồi.”

“Ung Thành ...” Nhạc Hoành nhớ tới toà thành cổ trọng điểm của Lương Quốc khi xưa, “Thật sự là vô cùng tốt.”

Trong lúc nói chuyện, cánh môi nóng cháy của Sài Chiêu đã ghé sát bên tai Nhạc Hoành, thỏ khí khàn giọng nói: “Bây giờ còn nghĩ chuyện người khác sao? A Hoành ... nên nghĩ đến chuyện nên làm cùng trẫm. Đêm qua mới trở về, nàng ôm nhi tử không chịu buông tay, cũng không thêm liếc trẫm một cái, cả ngày nay lòng trẫm đều khó chịu ề ề. Đêm nay ... nàng vẫn muốn bên con không cần trẫm sao?”

Nhạc Hoành nhìn vào nôi, Đồng nhi cũng ngoan ngoãn, bị Sài Chiêu đùa mấy cái đã nhắm mắt ngủ khi, môi đỏ mướt mướt ngón tay, trông rất khả ái thú vị.”

“Đồng nhi mà đã ngủ say thì sét đánh cũng không tỉnh lại.” Sài Chiêu ôm sát Nhạc Hoành, nhìn thê từ âu yếm, cho dù y có thể khống chế toàn bộ thiên hạ, nhưng cũng không bằng mỗi ngày thấy thê từ bên cạnh vui vẻ thoải mái, “Nàng không cáo từ đã dám rời xa trẫm, trẫm phải phạt thế nào đây?”

Nhạc Hoành giơ hai tay lên ôm lấy cổ Sài Chiêu, môi dán vào yết hầu của y, nhẹ nhàng cắn cắn, thủ thi mấy câu ... Sài Chiêu nuốt nước bọt, chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, vừa mừng vừa sợ nói: “A Hoành, nàng nói thật chứ? Hay là đùa cho trẫm vui thế?”

Nhạc Hoành xoay người làm bộ tức giận nói: “Chàng không tin thì thôi đi.”

“Trăm tin.” Sài Chiêu kéo Nhạc Hoành qua ôm vào lòng, hưng hăng hôn mấy cái, “Trăm chưa bao giờ vui vẻ như vậy ...”

Nhũ mầu coi chừng ngoài tầm phòng thấy còn chưa đến giờ Tuất ánh nến trong phòng đã vụt tắt, đều thức thoir rồi đi, ngoài phòng Phong Bích Nhi tò mò ghénh cổ lên nhìn mấy lần, thấy có nhũ mầu nháy mắt với mình, liền che miệng cười trở về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Ngoại truyện 3: Người có tình ở bên nhau

Bên ngoài thiên lao.

Tường đất màu ten cao chót vót giam cầm những tội đồ không thể tha thứ, bên ngoài tường, một bóng người đã đứng lặng hồi lâu, khi tường rằng sẽ bước lên phía trước, nhưng lại ngập ngừng không dám tới gần.

——“Vương gia...” thị vệ nương theo ánh trắng nhìn người tới, “Đều đã sắp đến giờ Tuất rồi, bên trong đã an bài thoả đáng tất cả, hay là đi vào nhìn qua xem sao?”

“Ta ... suy nghĩ lại chút đã ...” Vân Tu khoát tay áo bỏ đi mấy bước, “Suy nghĩ lại một chút..

Vân Tu muốn vào thiên lao gặp người kia, nhưng không biết thế nào, đáy lòng luôn có chút áy náy, từ nhỏ hấn chưa từng sợ người kia, nhưng đêm nay, lại thực sự ... có chút bối rối.

“Sao trưởng công chúa cũng tới đây?” thị vệ thấy trong bóng đêm có người chậm chậm bước lại gần, vội vàng quỳ xuống đất, “Thuộc hạ khấu kiến trưởng công chúa.”

“Công chúa...” Vân Tu có chút hồi hộp, “Ta tới nơi này là muốn...”

“Tới đây còn có thể gặp ai khác?” Sài Tịnh xốc áo choàng, để lộ khuôn mặt bừng sáng như nắng mai, “Đi vào theo bản cung ... nhất định chàng có lời muốn nói với hấn.”

Bên trong thiên lao vắng vẻ cô tịch như nghĩa địa, mỗi một bước chân đều tạo nên tiếng vang kinh người, từ kẽ tường lao lâu năm có tiếng nước chảy róc rách, chảy tràn ra mặt đất khô khốc, lại chậm chạp không ngừng vào bùn đất.

Tận cùng của thiên lao, loé ra ánh lửa u tịch, cai ngục dẫn đường thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn Sài Tịnh và Vân Tu sau lưng, “Trưởng công chúa, Vương gia, đi chậm một chút, cẩn thận dưới chân.”

Vân Tu chợt nắm lấy cổ tay Sài Tịnh, Sài Tịnh nghiêng đầu nhìn Vân Tu, Vân Tu cắn môi khẽ khuyên, “Công chúa Hay là không đi nữa?”

“Sợ sao?”

“Không phải.” Vân Tu vội vàng phủ nhận, “Hấn đã đủ thâm rồi... Chúng ta đi tới...”

“Thâm?” Sài Tịnh nhắm mắt, có chút đau thương, “So với những việc mà hấn làm đêm đó, có thâm nữa vẫn chưa đủ.”

“Ngay phía trước ă!” Cai ngục chỉ tay nói: “Thuộc hạ xin phép lui ra, trưởng công chúa cùng Vương gia có việc gì cứ gọi nô tài một tiếng.”

Sài Tịnh dừng bước chân, xoay người nhìn phòng giam trống rỗng, nàng nhớ lần trước khi bước vào thiên lao, là lúc đưa Thẩm Khấp Nguyệt vào đây, Thẩm Khấp Nguyệt bị giam ở đây, thân thể yếu ớt như tờ giấy mỏng manh co rúc ở một góc, cầu xin mọi người giết nàng ta, nàng ta thà chết cũng không muốn bị giam cầm trong chốn ngục lao không có ánh mặt trời này.

Không ai giúp nàng ta, nàng ta bò tới gần nàng, nàng ta dùng cách đau đớn nhất ... dùng tóc của mình quấn cổ mà chết. Sài Tịnh đến đây, bỗng nhiên có chút thương hại nữ nhân kia, chẳng qua nàng ta cũng giống nàng mà thôi, giao phó nửa cuộc đời cho kẻ không đáng tin.

——“Vương gia?” góc cuối thiên lao, một giọng nói khô khốc mà mị vang lên, “Vương gia? Sài Chiêu lại phong vương cho kẻ nào? Tịnh nhi, nàng đến thăm ta sao? Tịnh nhi, cuối cùng nàng cũng không giận ta nữa.”

Tiếng bước chân nặng nề kéo theo dây xích sớm đã bị rỉ sét, Lý Trọng Nguyên kéo kéo dây xích bất động, “Tịnh nhi, kêu người phá ổ khoá này đi, thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài.”

“Cho đến ngày hôm nay, ngươi vẫn huyễn tưởng có thể đi ra ngoài sao?” Sài Tịnh nhìn chăm chú vào dáng vẻ khó coi của người đã từng là phu quân

mình, khuôn mặt hần tiều tụy, tóc tai rối bù bết dính, đôi mắt tuần dật sớm đã vô thần, ánh mắt vô vọng loé lên tia cầu sinh.

“Tĩnh nhi tới gặp ta, chính là muốn dẫn ta ra ngoài!” Lý Trọng Nguyên giật giật dây xích, “Tĩnh nhi đừng đi, cho ta đi với.”

Vân Tu khẽ buông tiếng thở dài, nương bóng tối nép người không muốn để Lý Trọng Nguyên nhìn thấy mình. Lý Trọng Nguyên dừng tay, hai mắt nhìn chăm chăm bóng hình ánh tuần bên cạnh Sài Tĩnh, “Vị bên cạnh Tĩnh nhi kia ... không biết là vị vương gia nào mới phong của Sài Chiêu? Ngô Tá ... Không phải ... Ân Sùng Quyết ... không có khả năng Vậy là ai Là ai? Có thể xoay người cho ta nhìn không? Cũng không biết ta còn có thể nhận ra hay không?”

“Vân Tu.” Sài Tĩnh khẽ nhếch môi,, “Hắn muốn gặp chàng, chàng xoay người cho hắn nhìn đi.”

“Vân Tu?” Lý Trọng Nguyên sợ đến mức bò ra phía sau, “Không thể nào, Vân Tu được phong vương? Chẳng qua ngươi chỉ là kẻ đối khát tranh ăn với bầy sói, làm sao có thể được phong vương? Sài Chiêu thực sự là không còn ai để trọng dụng, không còn ai để phong vương sao, lại đến phiên Vân Tu ngươi!”

Vân Tu lắc đầu chậm rãi xoay người, Lý Trọng Nguyên như chó săn chồm tới gần Vân Tu, đôi mắt sâu hoắm nhìn chăm chăm hồi lâu, ngửa đầu kêu rên nói: “Vân Tu, đúng là ngươi, trời xanh bất công không có mắt, vì sao, vì sao kẻ hai bàn tay trắng chính là ta. Vân Tu, vương gia, thả ta ra ngoài. Ngươi và Sài Chiêu tình như thù tức, ngươi đi nói với hắn, thả ta ra, Lý Trọng Nguyên ta can nguyện về Thương Sơn, cả đời ẩn cư không xuất hiện, Vân Tu ta van xin ngươi, đi nói với Sài Chiêu, được không?”

“Sẽ không có ai đến đưa ngươi đi đâu.” Sài Tĩnh giơ tay với Vân Tu, mười ngón tay khẽ giữ lấy bàn tay ấm áp của hắn, mắt hạnh nhìn về mặt đầy ngạc nhiên của Lý Trọng Nguyên, “Vân Tu lập được công lớn, hoàng thượng đã phong chàng là Ung vương, đất phong là Ung Thành. Bản cung sẽ cùng Ung vương đi về phương Nam.”

—— “Ta không tin!” Lý Trọng Nguyên bịt kín lỗ tai gào thét nói, “Ta không tin a! Đừng nói nữa, đừng nói nữa... Không thể nào, ta không tin!”

“Đây là lần cuối cùng bản cung tới gặp ngươi.” Sài Tĩnh cúi người nhìn dáng vẻ không chịu tin của Lý Trọng Nguyên, hai mắt lạnh băng nhưng đã không còn oán hận, cũng không có thất vọng, có chăng chỉ là sự cương quyết, “Sau ngày hôm nay, ngươi liền chuyên tâm mà ... canh giữ khoá xích ... cả cuộc đời.”

—— “Ung vương.. Cứu ta...” Hai mắt Lý Trọng Nguyên đỏ ngầu nhìn về phía Vân Tu vẫn im lặng, cầu khẩn nói, “Ung vương thả ta ra... Ta không muốn ở đây một ngày nào nữa...”

Sài Tĩnh liếc nhìn nhà lao từng giam Thảm Khấp Nguyệt, “Nàng ta cũng không muốn, cho nên tự kết liễu, ngươi vẫn vọng tưởng có thể sống đi ra ngoài ...”

Sài Tĩnh kéo chặt áo choàng, lời kéo cổ tay Vân Tu, “Đi thôi.”

“Tĩnh nhi ... công chúa thả ta ra ... Ung vương Cứu ta, cứu ta...”

Vân Tu cắn răng nhìn thẳng vào Lý Trọng Nguyên, “Ta sẽ ở bên ông chúa mãi mãi, cả đời đều không rời xa.”

—— “Ha ha ha ha ha...” Lý Trọng Nguyên điên cuồng cười lên tiếng cười thê thảm, vang vọng trong thiên lao, “Thả ta, thả ta, ta đi Thương Sơn canh hồ băng cũng được... Vĩnh viễn, mãi mãi cũng được,!!!”

“Hắn ... bị điên rồi sao?” Vân Tu nhìn về mặt nhăn nhó dữ tợn của Lý Trọng Nguyên.

“Hắn không có điên.” Sài Tĩnh xoay người nhìn ánh trăng ngoài cửa nhà lao, “Hắn làm sao mà điên được, kẻ còn muốn đi ra ngoài, thì hắn là không điên.”

Bên ngoài thiên lao, gió đêm nổi lên, có lẽ là thên lao ẩm thấp lạnh lẽo, Sài Tĩnh khoác áo choàng vẫn thấy lạnh run, Vân Tu cởi áo choàng của mình xuống, khoác lên bờ vai thon gầy của Sài Tĩnh, cúi đầu dịu dàng buộc dây cho nàng, ngẩng đầu lên thấy về mặt có chút bối rối đang nhìn mình của Sài Tĩnh, Vân Tu vội vàng thu tay về, thờ dốc nói, “Công chúa ... ta...”

Sài Tĩnh không đáp lại hắn, hai người sóng vai im lặng chậm chậm bước đi trên con đường vắng tanh trong đêm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trăng, thật lâu không nói gì.

“Vân Tu.” Sài Tĩnh đột nhiên gọi, “Trong lòng chàng có ta từ lúc nào?”

“Lần đầu gặp mặt.” Vân Tu đưa tay lên môi, lại hung hăng cắn một cái, “Lần đầu tiên gặp nàng.”

“Ta gả cho người khác, có phải chàng rất không vui không?”

“Không phải vậy.” Vân Tu nhìn dấu răng hắn trên bàn tay, “Khi đó hắn đối xử với nàng rất tốt, vì Sài gia mà hết lòng, phu thê hai người hoà thuận vui vẻ, ta vui vẻ thay nàng.”

—— “Hắn phụ ta, hại Sài gia, chàng lại có dự định gì?”

“Không bao giờ ... rồi khỏi nàng, cuộc đời này đều che chở cho nàng, kẻ nào dám tổn thương nàng nữa, ta liền giết hắn.”

Sài Tịnh dừng chân, Vân Tu vội vàng dừng lại theo, quay đầu nhìn nàng, hai người một trước một sau đứng dưới ánh trăng, ánh trăng như là tiếp thêm cho Vân Tu rất nhiều dũng khí, hắn vội hoảng hốt ôm lấy người trong lòng, đầu ngón tay kích động ấn chặt vào quần áo Sài Tịnh, giống như là muốn hoà tan nàng vào xương cốt, không bao giờ ... rồi xa nữa.

Sài Tịnh mặc cho hắn ôm, bàn tay lạnh giá xoa xoa trái tim run rẩy của Vân Tu, dường như đang trấn an đứa trẻ lớn xác.

Cung Càn Khôn.

Sài Chiêu cỡi trung y nửa nằm nửa ngồi trên giường, Nhạc Hoành thổi tắt nến, héch mặt, bàn tay mềm mại lại vân về đuôi tóc, đùa khoé miệng Sài Chiêu, yết hầu, dần dần xuống phía dưới

Sài Chiêu nhắm mắt cười khàn khàn nói: “Có thể này thôi hả? Hay là để trẫm?”

Nhạc Hoành mím môi không nói, thân thể nhẹ nhàng phủ lên trên người Sài Chiêu, từ từ đè nặng lồng ngực phập phồng của y, khiến y bất giác nuốt nước bọt, cúi đầu khẽ hừ một tiếng. Sài Chiêu giang hai cánh tay ôm lấy bờ vai mềm mại của thê tử, lòng bàn tay vô thức vuốt ve bờ lưng mượt mà, miệng khẽ thì thào hô, “A Hoành ... A Hoành bảo bối Không được rời xa trẫm.”

“Không bao giờ rời xa.” Nhạc Hoành cắn từng tấc da thịt phu quân, nghe tiếng rên khó nhịn của y, càng cảm thấy thú vị, “Không rời xa chàng.”

Đầu lưỡi ướt át mềm mại của nàng đi tới nơi dừng mảnh của Sài Chiêu, Sài Chiêu nắm chặt đệm giường, thái dương mồ hôi chảy ròng, hầu kết co giật, giọng nói khàn đặc, “A Hoành ... A ... A Hoành ...”

Như từng vàng hào quang lan toả, toàn thân Sài Chiêu đều vô cùng sáng khoái, tay y xoa mái tóc mềm mại của Nhạc Hoành, thân thể như chìm ngập trong tiên cảnh ... không bao giờ muốn tỉnh dậy ...

Nơi cao vút muốn tham lam tìm kiếm càng sâu hơn ... đã gần đến cao triều ... Sài Chiêu khó nhịn vò mái tóc Nhạc Hoành, muốn nàng sâu hơn nữa, nhưng y vẫn đau lòng, y sợ nơi cứng rắn của mình làm tổn thương thê tử, “A Hoành mau ra đi Trẫm ... trẫm chịu không nổi nữa”

Nhưng Nhạc Hoành không có ý định ngừng lại, lưỡi mềm mại lại càng hoạt động nhanh hơn, cảm nhận được của y đang lớn dần, hận không thể bao vây được y vào lòng mình.

“A... A...” Sài Chiêu gặm nhẹ kéo đầu Nhạc Hoành ra, dòng lửa nóng phun trào trên thân thể nhẽ nhại nở hôi của hai người, trong tâm phòng tràn ngập hơi thở tình ái ám muội, khiến cho tim đập kịch liệt, thẩm nghĩ mãi mãi gắn bó không bao giờ buông ra.

“A Hoành ...” Sài Chiêu vuốt ve mái tóc tán loạn của Nhạc Hoành, đáy mắt tràn ngập vui sướng thoả mãn, “Chắc là khó chịu phải không?”

Nhạc Hoành mím chặt môi, hai gò má ửng hồng, nằm thừ trên ngực Sài Chiêu, mặc cỡ không nói ra lời.

Sài Chiêu hôn lên trán nàng, yêu thương cười nói, “Tiếp đây nên để trẫm ra tay.”

Nhạc Hoành chưa kịp phản ứng đã bị Sài Chiêu đè lên, ngón tay tìm nơi bí ẩn, thấy sớm đã ẩm ướt, cười khẽ nói, “A Hoành đợi trẫm lâu rồi ...”

Nhạc Hoành vô cùng xấu hổ, định đẩy y ra, nhưng không có chút sức lực nào, Sài Chiêu nhìn đáng vẻ ảo não của Nhạc Hoành, cười khẽ, chế trụ lấy cổ tay nàng, tìm môi nàng khẽ cắn cắn, tìm kiếm hương vị ngọt ngào không thể buông bỏ.

Toàn thân Nhạc Hoành tê dại, cũng không còn khí lực đẩy y ra, chỉ mặc y cản rờ, hai mắt si mê nhìn Sài Chiêu, ôm cắn cổ ẩm ướt của y.

Nhờ nàng ẩm ướt, Sài Chiêu dễ dàng tiến vào nơi ngọt ngào mong nhớ đã lâu kia, hai người khẽ gọi tên đối phương, tựa như cỏ khô gặp mưa rào, quần quýt si mê ...

Tiếng quần quýt liên miên không dứt, bên ngoài rèm gấm tiếng Sài Đồng rút tay chùn chụt, Nhạc Hoành đè lại thân thể kích động của Sài Chiêu, thở gấp nói: “Đồng nhi... Có phải tỉnh rồi không?”

Sài Chiêu thờ dốc vén màn gấm lên, thấy nhi tử xoay người ngủ ngon lành trong nôi, nhìn một lúc lâu, mới xoay người lại nói, “Không có Lại ngủ rồi, còn ngủ say nữa ...” vừa nói động tác đã càng mãnh liệt, mỗi lần sau lại mạnh mẽ hơn lần trước, Nhạc Hoành nức nở, nghênh đón lửa nóng của thượng phu.

“Trẫm ...” Sài Chiêu hung hăng hôn Nhạc Hoành, bên dưới lại càng thêm mạnh mẽ, “Trẫm cho Đồng nhi thêm một muội muội được không?”

“Thì ra là chàng muốn có nữ nhi ...” Nhạc Hoành rầu rĩ nghênh đón nói, “Không sợ ... Sài thiếu chủ ngài lại rơi vào tay một nữ nhân nữa sao ...”

“Trẫm chỉ là muốn” động tác thân dưới của Sài Chiêu càng thêm kịch liệt, “Muốn xem nữ nhi của trẫm và A Hoành như thế nào Có phải là giống trẫm và A Hoành ... lần đầu gặp mặt đã khắc sâu trong lòng Nhớ thương khắc cốt ghi xương A Hoành A ... A ...”

Sài Chiêu còn muốn nữa, nhưng cũng có chút không nổi, bị Nhạc Hoành vây chặt, nằm mồng lửa nóng dâng trào chôn sâu vào cơ thể nàng ...

Nhạc Hoành bị dòng nhiệt nóng làm cho mê muội, mệt mỏi nằm trên giường, không muốn động tay, chỉ có thể ôm chặt lấy trượng phu, miệng khẽ hô tên của y, hết lần này đến lần khác.

Ba ngày sau, Vân Tu và Sài Tĩnh cáo biệt phu thê Sài Chiêu đi về Ung Thành, Ung Thành lúc này là mùa Hoa Mạn Đà nở rộ, trước mắt Sài Tĩnh hiện ra khung cảnh mỹ lệ mà Vân Tu không ngừng kể, nàng thực sự rất rất mong có thể nhìn thấy cánh rừng Hoa Mạn Đà trải dài, để khung cảnh tươi đẹp lan tràn lòng mình, không còn sầu lo, chỉ có rục rờ.

Bảy ngày sau, Tô Thuy Thuyền dẫn theo nữ nhi Tô Tĩnh Trúc rời khỏi phủ Thái úy cáo lão hồi hương, trên xe ngựa, Tô Tĩnh Trúc vén rèm che lên, không can lòng nhìn Huy Thành phồn hoa nàng ta đã đợi 20 năm, trên khuôn mặt xinh đẹp khuyên thành tràn ngập oán hận, xấu hổ.

“Đừng nhìn nữa.” Tô Thuy Thuyền ho khan nói: “Có thể bình an rời khỏi đây đã là ông trời chiếu cố, chúng ta đã làm những gì, hoàng thượng tuy rằng không có chứng cứ rõ ràng nhưng trong lòng thì thừa biết Chuyện truy cứu chỉ là sớm hay muộn thôi, cha con ta nếu muốn bình an, nhất định phải rời xa Huy Thành, đi thật xa, thiên hạ đều là của Sài Chiêu ... đến gần chỉ có chuyện xấu.

Tô Tĩnh Trúc tức giận nhìn lại cuối đường lớn, thấy phủ thái úy lộng lẫy càng ngày càng cách xa, mặt càng tức giận, “Vì sao? Vì sao cha con ta cuối cùng không có gì cả! Sài Chiêu ... vì sao kẻ thắng cuối cùng lại là y?”

“Nhớ những lời cha đã nói với con sao?” Tô Thuy Thuyền vuốt râu than thở nói: “Thức thời mới là anh hùng, cũng là bản lĩnh. Con không có con mắt cùng mệnh số của Nhạc Hoành ... mà thôi, cùng cha rời khỏi nơi đây, có thể sống an ổn mới là tốt.”

Xe ngựa Tô gia chậm chậm đi trên đường cái ở Huy Thành, khi đi qua phủ Định Quốc hầu, cửa lớn đóng chặt bỗng chậm chậm mở hé ra, Mục Dung bế Thành nhi im lặng đứng sau cửa, nâng mắt nhìn cha con họ Tô rời đi trước mắt mình ...

—— “Phu nhân, chính là người của Tô gia làm.” Quân gia ghé sát vào bên tai mục Dung thấp giọng nói, “Thuộc hạ đã kêu người điều tra kỹ, cuối cùng cũng tìm được phu xe kéo giường nước đêm đó đưa Ân Sùng Quyết đi, phu xe kia nói, người cho hấn số tiền lớn bảo hấn đưa Ân Sùng Quyết đi chính là vị tiểu thư Tô gia kia, Tô Tĩnh Trúc!”

“Ân Sùng Quyết không đi Sùng Húc sẽ không phải chết!” Mục Dung nghiêng răng hung hăng nói: “Những kẻ nào góp phần hại chết Sùng Húc, đều phải chết, phải chết hết.”

Nam tử cúi đầu nói: “Phu nhân yên tâm, thuộc hạ biết nên làm thế nào.”

Thấy cuối cùng cũng đã cách xa Huy Thành, Tô Thuy Thuyền cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, “Xem ra quả thực Sài Chiêu không muốn truy cứu Tô gia nữa ... cuối cùng cũng bỏ qua cho chúng ta ...”

Tô Tĩnh Trúc dựa vào cửa xe lạnh như băng, như là không nghe thấy lời phụ thân nói, đáy mắt trong vắt thường ngày giờ đây đầy hơi nước, tĩnh lặng không gọn sóng.

Bóng đêm tối, gió lạnh lên, hơn mười người mặc đồ đen tiến đến gần xe ngựa Tô gia, ánh đao loé lên, cha con Tô Tĩnh Trúc chưa kịp phản ứng, t rêm xe ngựa đã đỏ sẫm máu tươi, nhìn thấy mà giật mình.

“Kẻ nào?” Tô Thuy Thuyền hoảng sợ hô, “Kẻ nào muốn lấy mạng lão phu?”

Người mặc đồ đen đạp cửa xe kéo hai cho con họ Tô ra, lưỡi đao lạnh như băng ghé sát cổ hai cha con này.

—— “Sài Chiêu!?” Tô Tĩnh Trúc kêu lên nói, “Có phải là y không? Có phải là y phái người giết chúng ta! Nhất định là y! Y luôn miệng nói để chúng ta rời khỏi, bây giờ là đối ý sao?”

“Xem ra Tô gia tạo nghiệt không ít.” Người mặc đồ đen cầm đầu cười nhạt nói, “Muốn lấy mạng các người do người khác, muốn biết là người phương nào? Cha con người đi gặp Diêm Vương rồi cứ từ từ mà nghĩ...”

Tiếng đao kiếm đâm vào da thịt khiến đêm khuya bị kinh động. Tô Tĩnh Trúc trợn mắt nhìn ánh trăng rằm sáng tỏ, ánh trăng vẫn trong trẻo như trước, đôi mắt đẹp của nàng ta lưu chuyển, cuối cùng cũng không còn vẻ mê hoặc câu hồn nhiếp phách người khác nữa.

Một năm sau, Vân Đô, hoàng cung.

“Hoàng thượng xem này, hai tiểu hoàng tử khá ái quá.” Hai vú em ôm hai đứa bé mới sinh giống nhau như đúc đến gần Sài Chiêu.

Sài Chiêu vội vã liếc nhìn, bước chân lại không dẫn nỗi đi vào tẩm phòng, “Trẫm đi xem A Hoành trước.”

Phong Bích Nhi dùng khăn ẩm lau mồ hôi trên trán cho Nhạc Hoành, thấy Sài Chiêu tiến vào, vội vàng đứng dậy chào, “Hoàng thượng.”

Sài Chiêu rút khăn ướt, ngồi xuống bên cạnh Nhạc Hoành, nhìn hai má phỉm hồng đầy yêu thương của nàng. Nhạc Hoành mở mắt ra khẽ mỉm cười nói, “Bà đỡ nói, cả hai đều là nhi tử?”

“Đúng vậy!” Sài Chiêu cúi đầu hôn trán Nhạc Hoành. “Trẫm thực sự có chút thất vọng đây, trước nói là song sinh, trẫm nghĩ thế nào cũng phải có một nữ nhi chứ ... cuối cùng đều là nhi tử. A Hoành nàng nhớ đó, nàng vẫn nợ trẫm một nữ nhi bảo bối đó.”

Sau khi sinh đôi xong không lâu, Nhạc Hoành đem người thân tín bên cạnh là Phong bích Nhi gả cho Ngô Tá, phu thê đẹp đôi, khiến người ngoài ghen tỵ.

Sau khi Sài Chiêu thống nhất thiên hạ năm thứ ba, cuối cùng cũng như ý nguyện có một công chúa, gọi là Sài Nhạc Nhi, hiệu là Triều Vân công chúa.

Cùng năm từ Ung Thành cũng truyền về tin tốt, Sài Tĩnh ở miền Nam ấm áp, kiên trì điều trị, cuối cùng cũng mang bầu, cuối năm sinh hạ một nữ nhi, Sài Chiêu vui mừng ban thưởng tên chữ cho nữ nhi của Ung vương và Vĩnh Lạc công chúa là “Thường”, gọi là Vân Thường.

Đại Chu bền vững trăm năm, từ cổ chí kim Sài Chiêu là vị hoàng đế duy nhất chỉ có một vị hoàng hậu là Nhạc Hoành.

——“Ồ Thương Châu chờ ta, ta nhất định, sẽ tới đón nàng!”

——“A Hoành, số mạng nàng đã định nhất định có tên Sài Chiêu ta.”

“Sài Chiêu...”

“Ta ở đây.”

Toàn Văn Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Săn Tim Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.